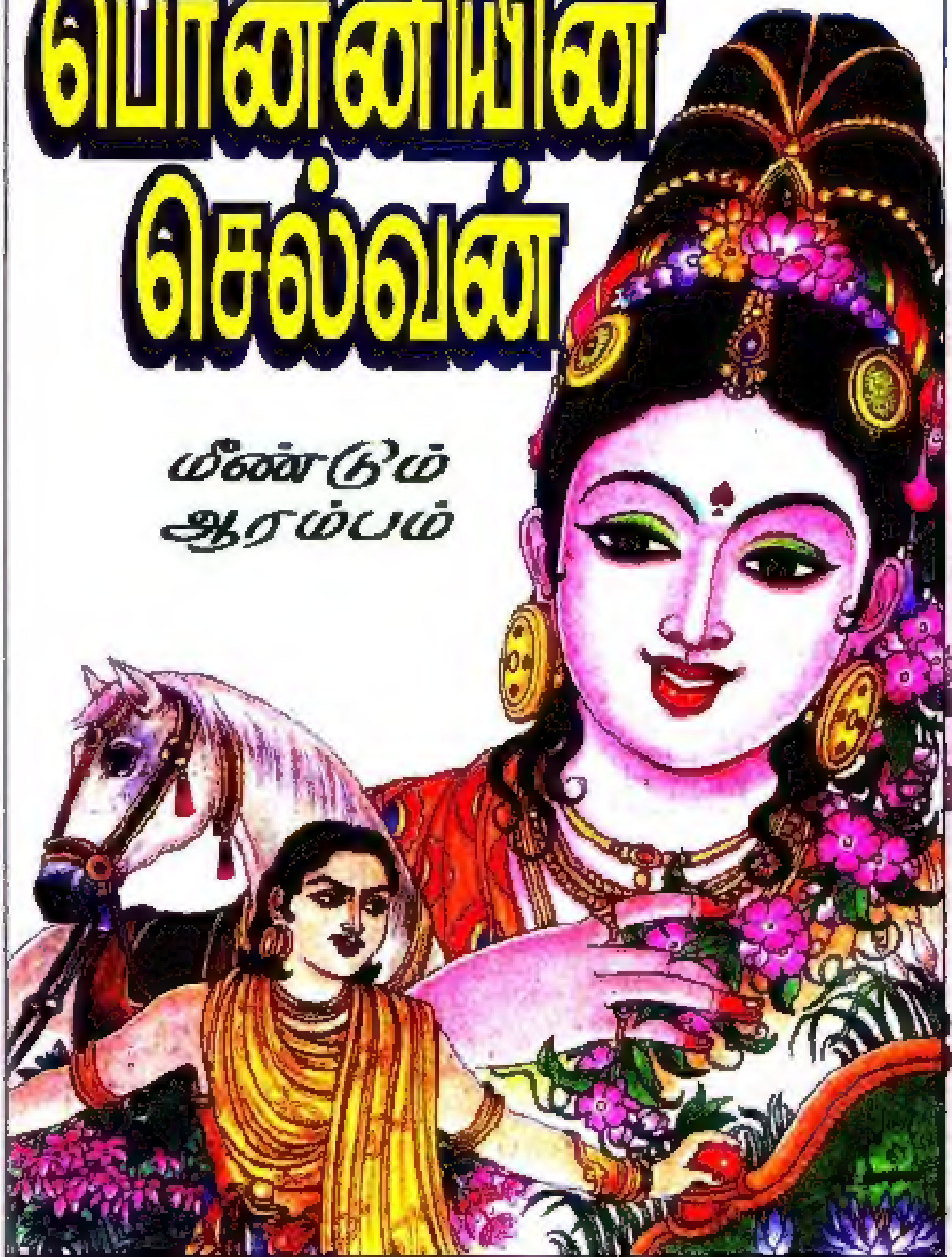


அமரர் கல்கி எழுதிய

# யொன்னியின் செல்வன்

மீண்டும்  
ஆரம்பம்



அகில பக்கங்கள்:  
புதிய பகுதிகள்!  
பொய்சல் சிறப்பிப்பு

# கல்கி

KALKI T-1.98 ரூ. 4.50



## பொன்னியின் செல்வன்

ஆரவாரமான ஆரம்பம்!

# வொன்னியின்

முதலாவது அத்தியாயம்

## ஆடித்திருநாள்



தி அந்தமில்லாத கால வெள்ளத்தில் கற்பனை ஓடத்தில் ஏறி நம்முடன் சிறிது நேரம் பிரயாணம் செய்பவாறு தேயர்களை அழைக்கிறோம். விநாடிக்கு

ஒரு நூற்றாண்டு வீதம் எளிதில் கடந்து இன்றைக்குத் தொள்ளாயிரத்து எண்பத்தி ரண்டு \* ஆண்டுகளுக்கு முந்திய காலத்துக்குச் செல்வோமாக.

தொண்டை நாட்டுக்கும் சோழ நாட்டுக்கும் இடையில் உள்ள திருமுனைப் பாடி நாட்டின் தென்பகுதியில், திவ்வைச் சிற்றம்பலத்துக்கு மேற்கே இரண்டு காத நூரத்தில், அலை கடல் போன்ற ஓர் ஏரி விரிந்து பரத்து கிடக்கிறது. அதற்கு வீர நாராயண ஏரி என்று பெயர். அது தெற்கு வடக்கில் ஒன்றரைக் காத தீனமும் கிழக்கு மேற்கில் அரைக் காத அகவமும் உள்ளது. காவப்போக்கில் அதன் பெயர் சிதைந்து இத்தாளில் 'விராணத்து ஏரி' என்ற பெயரால் வழங்கி வருகிறது.

புது வெள்ளம் வந்து பாய்த்து ஏரியில் நீர் நிரம்பித் ததும்பி நிற்கும் ஆடி ஆவணி மாதங்களில் வீரநாராயண ஏரியைப் பார்ப்பவர் எவரும் நம்முடைய பழத்தமிழ் நாட்டு முன்னோர்கள் தங்கள் காலத்தில் சாதித்த அரும்பெரும் காரியங்களைக் குறித்துப் பெரிமீதமும் பெரு வியப்பும் கொள்ளாமலிருக்க முடியாது. நம் மூதாதையர்கள் தங்களுடைய நலனுக்கும் தங்கள் காலத்திய மக்களின் நலனுக்கும்

உரிய காரியங்களை மட்டுமா செய்தார்கள்? தாய்த் திருநாட்டில் தங்களுக்குப் பிற்காலத்தில் வாழையடி வாழையாக வரப்போகும் ஆயிரங்கால சந்ததிகளுக்கும் நன்மை பயக்கும் மாபெரும் செயல்களை நினதுவேற்றி விட்டுப் போனார்கள் அல்லவா?



டித் திங்கள் பதினெட்டாம் நாள் முன் மாலை நேரத்தில் அலை கடல் போல் விரிந்து பரந்திருந்த வீர நாராயண ஏரிக்கரை மீது ஒரு வரலிப வீரன் குதிரை ஏறிப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தான் அவன் தமிழகத்து வீர சரித்திரத்தில் புகழ்பெற்ற வானார் குலத்தைச் சேர்ந்தவன். வல்லவரையன் வந்தியத்தேவன் என்பது அவன் பெயர். நெடுந்தூரம் பிரயாணம் செய்து அலுத்துக்களைத்திருந்த அவனுடைய குதிரை மெள்ள மெள்ள நடந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அனாதப் பற்றி அந்த இனம் வீரன் கவனவப்படவில்லை. அகண்டமான அந்த வீர நாராயண ஏரியின் தோற்றம் அவன் உள்ளத்தை அவ்வளவாக வசீகரித்திருந்தது.

ஆடிப் பதினெட்டாம் பெருக்கன்று சோழநாட்டு நதிகளிலெல்லாம் வெள்ளம் இரு கரையும் தொட்டுக் கொண்டு ஓடுவது வழக்கம். அந்த நதிகளிலிருந்து தண்ணீர் பெறும் ஏரிகளும் பூரணமாக நிரம்பிக் களரவின் உச்சிளபத் தொட்டுக் கொண்டு அலைமோதிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். வடகாவேரி என்று பக்தர்களை

# செல்வன்

தண்ணீரைப் பயன்  
படுத்துவதற்காக மதுரை  
கொண்ட பராத்தகரின்  
புதல்வர் இளவரசர்  
இராஜாதிதர் இந்தக்  
கடல் போன்ற ஏரியை  
அமைக்க வேண்டு  
மென்று எண்ணினாரே?  
எண்ணி அதைச் செயலி

லும் கொன்னிடம் என்று பொது மக்களா  
லும் வழங்கப்பட்ட ததிலிலிருந்து  
வடவாற்றின் வழியாகத் தண்ணீர் வந்து  
வீர நாராயண ஏரியில் பாய்ந்து அதை  
ஒரு பெரங்குங் கடலாக ஆக்கியிருந்தது.  
அந்த ஏரியின் எழுபத்து நான்கு கணவாய்  
களின் வழியாகவும் தண்ணீர் குழுருழு  
வென்று பாய்ந்து கற்றுப் பக்கத்தில் நெடுந்  
தூரத்துக்கு நீர்வளத்தை அளித்துக்  
கொண்டிருந்தது. அந்த ஏரித் தண்ணீரைக்  
கொண்டு கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் கழனி  
களில் உழவும் விளை தெளியும் நடவும்  
நடந்து கொண்டிருந்தன. உழுது கொண்  
டிருந்த குடியானவர்களும் நடவு நடட்டுக்  
கொண்டிருந்த குடியானப் பெண்களும்  
இளிய இளைசுகளில் குதூகலமாக அங்  
கங்கே பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதை  
பெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு வத்தியத்  
தேவன் களைத்திருந்த குதிரையை விரட்  
டாமல் மெதுவாகவே போய்க் கொண்  
டிருந்தான். ஏரிக்கரை மீது ஏறியதிலிருந்து  
அந்த ஏரிக்கு எழுபத்துநான்கு கணவாய்கள்  
உண்டு என்று சொல்லப்படுவது உண்மை  
தானா என்று அறிந்து கொள்ளும் நோக்  
கத்துடன் அவன் கணவாய்களை எண்ணிக்  
கொண்டே வந்தான். ஏறக்  
குறைய ஒன்றரைக் காத தூரம் அவன்  
அந்த மாபெரும் ஏரிக்கரையோடு வந்த  
பிறகு எழுபது கணவாய்களை எண்ணி  
யிருந்தான்.

ஆகா! இது எவ்வளவு பிரம்மாண்ட  
மான ஏரி? எத்தனை நீரம்? எத்தனை  
அகலம்? தொண்டை நாட்டில் பல்லவப்  
பேரரசர்களின் காலத்தில் அமைத்த ஏரி  
களைப்பெல்லாம் இந்த ஏரிக்கு  
முன்னால் சிறிய குளம் குட்டை  
கள் என்றே சொல்லத் தோன்றும்  
அல்லவா? வட காவேரியில்  
விளாகச் சென்று கடலில் விழும்

லும் திறைவேற்றினாரே? அவர் எப்பேர்ப்  
பட்ட அதிவானியாலிருத்திருக்க வேண்  
டும்? வீர பெருகுத்திலேதான் அவருக்கு  
இளை வேறு யார்? தக்கோலத்தில் நடந்த  
போரில் தாமே முன்னணியில் யானை  
மீது ஏறிச் சென்று போராடினார் அல்  
லவா? போராடிப் படைவீரர்களின் வேலை  
மார்பிலே தாங்கிக் கொண்டு உயிர்த்தார்  
அல்லவா? அதனால் 'யானை மேல்  
வஞ்சிய தேவர்' எனப் பெயர்பெற்று வீர  
சொரிக்கம் அடைந்தார் அல்லவா?

இந்தச் சோழகுலத்து மன்னர்களே  
அதிசயமானவர்கள்தான்! அவர்கள்  
வீரத்தில் எப்படியோ, அப்படியே அறத்தி  
லும் மிக்கவர்கள். அறத்தில் எப்படியோ  
அப்படியே தெய்வபக்தியில் சிறந்தவர்கள்.  
அத்தகைய சோழகுல மன்னர்களுடன்  
நட்புரிமை கொள்ளும் பேறு தனக்குக்  
கிடைத்திருப்பது பற்றி தினைக்க தினைக்க  
வத்தியத்தேவனுடைய தோள்கள் பூரித்  
தன. மேற்குத் திசையிலிருந்து விரரென்று  
அடித்த காற்றினால் வீர நாராயண ஏரித்  
தண்ணீர் அலைமோதிக் கொண்டு  
கரையைத் தாக்கியதுபோல் அவனுடைய  
உள்ளமும் பெருமித்தினால் பொங்கித்  
ததும்பிற்று.



ப்படிபெல்லாம் எண்ணிக்  
கொண்டு வீரநாராயண ஏரிக்  
கரையின் தென்கோடிக்கு வத்தி  
யத்தேவன் வந்து சேர்த்தான். அங்கே  
வடகாவேரியிலிருந்து பிரிந்து வந்த  
வடவாறு, ஏரியில் வந்து சேரும் காட்சி  
ையைக் கண்டான். ஏரிக்கரையிலிருந்து

## அமரர்கஸ்கி



சிறிது தூரம் வளரவில் ஏரியின் உட்புறம் படுகையாக அமைந்திருந்தது. வெள்ளம் வந்து மோதும்போது கரைக்குச் சேதம் உண்டாகாமலிருக்கும் பொருட்டு அந்தப் படுகையில் சுருவேல மரங்களையும் விளா மரங்களையும் நட்டு வளர்த்திருந்தார்கள். கரையோரமாக நானால் அடர்த்தியாக வளர்த்திருந்தது. தென்மேற்குத் திசையிலிருந்து இருபுறமும் மர வரிசையுடன் வடவாற்றின் வெள்ளம் வந்து ஏரியில் கலக்கும் காட்சி சற்றுத் தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அழகிய வர்ணக் கோலம் போட்டது போல் காணப்பட்டது.

இந்த மனோகரமான தோற்றத்தின் இனிமையையும் சூதுகலத்தையும் அதிகப் படுத்தும்படியான இன்னும் சில காட்சிகளை வந்தியத்தேவன் அங்கே கண்டான்.

அன்று பதினெட்டாம் பெருக்குத் திருநாள் அல்லவா? பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து, தந்த திறத் தென்னங்குருத்துகளால் சப்பரங்கள் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு சும்பல் சும்பலாக மக்கள் அங்கே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் சில வயோதிகர்களும் கூடப் புதிய ஆடைகள் அணிந்து விதவிதமான அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டு வந்திருந்தார்கள். பெண்களின் கூத்தல்களைத் தாழம்பூ, செவந்திப்பூ, மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, செண்பகம் முதலிய மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாய் அலங்கரித்தன. கூட்டாஞ்சோறும், சித்திரான்னமும் எடுத்துக் கொண்டு பலர் குடும்பங் குடும்பமாக வந்திருந்தார்கள். சிலர் ஏரிக்கரையில் தண்ணீர் ஓரமாக நின்று கொண்டு, சித்திரான்னம் முதலியவற்றைக் கழுகு மட்டைகளில் போட்டுக் கொண்டு உண்டார்கள். இன்னும் சில கதரியசாலிகள் சிறிது தூரம் தண்ணீரில் நடந்து சென்று வடவாற்றங் கரையை அடைந்து அங்கு நின்றுபடி சாப்பிட்டார்கள். குழந்தைகள் சிலர் சாப்பிட்ட கழுகு மட்டைகளைக் கணவாய்களின் ஓரமாய் எறிய, அந்த மட்டைகள் கணவாய்களின் வழியாக ஏரிக்கரைக்கு வெளியே விழுந்தடித்து ஓடி வருவதைக் கண்டு கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். ஆடவர்களில் சில வம்புக்காரர்கள் தங்கள் காதலிகளின் கூத்தல்களில்

குடிவிடுத்த மலர்களை அவர்கள் அறி யாமல் எடுத்துக் கணவாய் ஓரத்தில் விட்டு ஏரிக்கரைக்கு மறு பக்கத்தில் அலை ஓடி வருவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

இதைவெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் கல்லவரைபன் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தான். அங்கு நின்ற பெண்களில் இனிய குரலையுடைய சிலர் பாடுவதையும் காது கொடுத்துக் கேட்டான். அவர்கள் ஓடப் பாட்டும், வெள்ளப் பாட்டும், சும்மியும், சித்தும் பாடினார்கள்.

"வடவாறு பொங்கி வருது  
வந்து பாருங்கள், பன்னியரே!  
வென்னாறு விரைத்து வருது  
வேடிக்கை பாருங்கள், தோழியரே!  
காவேரி புரண்டு வருது  
காண வாருங்கள், பாங்கியரே!"

என்பன போன்ற வெள்ளப் பாட்டுக்கள் வந்தியத்தேவன் செவிகளில் இன்ப வெள்ளமாகப் பாய்த்தன.

வேறு சிலர் சோழகுல மன்னர்களின் விரப் புகழைக் கூறும் பாடல்களைப் பாடினார்கள். முப்பத்திரண்டு பேர்களில் சுடுபட்டு, உடம்பில் தொண்ணூற்றாறு காயங்களை ஆபரணங்களாகப் பூண்டிருந்த விஜயாலய சோழனின் வீரத்தைச் சில பெண்கள் பாடினார்கள். அவனுடைய மகன் ஆதித்த சோழனுடைய வீரத்தைப் போற்றி, அவன் காவேரி ததி உற்பத்தியாகுமிடத்திலிருந்து கடலில் சேரும் இடம் வரையில் அறுபத்து நாலு சிலாவங்கள் எடுப்பித்ததை ஒரு பெண் அழகிய பாட்டாகப் பாடினாள். ஆதித்தனுடைய மகன் பராத்தக சோழ மகாராஜன் பாண்டியர்களையும் பல்லவர்களையும் சேரர்களையும் வென்று, ஈழத்துக்குப் படை அனுப்பி வெற்றிக் கொடி நாட்டிய மெய்க் கீரத்தியை இன்னொரு பெண் உற்சாகம் கதும்பப் பாடினாள். ஒவ்வொருத்தியும் பாடியபோது அவனைச் சுற்றிலும் பலர் நின்று கேட்டார்கள். அவ்வப்போது "ஆ! ஆ!" என்று கோஷித்துத் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.



**கு** ிரை மீது இருந்தபடியே அவர் களுடைய பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவனை ஒரு மூதாட்டி கவனித்தாள். "தம்பி! வெகு தூரம் வந்தாய் போலிருக்கிறது. களைத்து குகிறாய்! குதிரை மீதிருந்து இறங்கி வந்து கொஞ்சம் கூட்டாஞ்சோறு சாப்பிடு!" என்றுள்.

உடனே, பல இள நங்குகள் தம் வாணிபப் பிரயாணியைப் பார்த்தார்கள். அவனுடைய தோற்றத்தைக் குறித்துக் கைகளுக்குள் இரகசியமாய்ப் பேசிக் கொண்டு கலகலவென்று சிரித்தார்கள். வந்தியத்தேவனை ஒரு பக்கம் வெட்கமும் இன்னொருபுறம் குதுகலமும் பிடுங்கித் தின்றன. அந்த மூதாட்டி சொற்படி இறங்கிச் சென்று அவன் தரும் உணவைச் சாப்பிடலாமா என்று ஒருகணம் சிந்தித்தாள். அப்படிச் சென்றால் அங்கே தின்ற இளமங்கைமார்கள் பலரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு பரிசுசித்துச் சிரிப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அதனால் என்ன? அத்தனை அழகிய பெண்களை ஒரே இடத்தில் காண்பது கலயமான காரியமா? அவர்கள் தன்னைப் பரிசுசித்துச் சிரித்தாலும் அந்த ஒலி தேவகாணமாகவே இருக்கும். வந்தியத் தேவனின் பெளவனக் கண்களுக்கு அந்த ஏரிக்கரையில் தின்ற நங்குகள் எல்லாரும் அரம்பைகளாகவும் மேனகைகளாகவுமே தோன்றினார்கள்!

ஆனால் அதே சமயத்தில் நெனமேற்குத் திசையில் வடவாற்றின நேரோட்டத் திவ தோன்றிய ஒரு கூட்டி அவனைச் சிறிது தயங்கச் செய்தது. வெள்ளைப் பாய்கள் விரிக்கப்பட்ட ஏழெட்டுப் பெரிய ஓடங்கள், வெண்சிறகுகளை விரித்துக் கொண்டு நீரில் மிதந்து வரும் அன்னப் பட்சிகளைப் போல், மேலக் காற்றினால் உந்தப்பட்டு வினரந்து வந்து கொண்டிருந்தன.

ஏரிக்கரையில் பலவகைக் கனியாட்டங்களில் நடுபட்டிருந்த ஜனங்கள் அத்தனை பேரும் அத்தப் படகுகள் வரும் திசையையே ஆவலுடன் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

அத்தப் படகுகளிலே ஒரு படகு எல்லாவற்றுக்கும் முன்னதாக வினரந்து வந்து ஏரிக்கரை வடக்கு நோக்கித் திரும்பும் மூலையை அடைந்தது. அத்தப் படகில் கூரிய பிரகாசமான வேல்களை ஏந்திய ஆறுபாருவான வீரர்கள் பலர் இருந்தார்கள்.

அவர்களில் சிலர் ஏரிக்கரையில் குதித்திறங்கி அங்கே இருந்த ஜனங்களைப் பார்த்துப் "போங்கள்! போங்கள்!" என்று வீரட்டிணார்கள். அவர்கள் அதிகமாக வீரட்டுவதற்கு இடம் வைலாமல் ஜனங்களும் அவரவர்களுடைய பாத்திரங்கள் முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வினரந்து கரைபேரத் தொடங்கினார்கள்.

வத்தியத்தேவனுக்கு இது ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இந்த வீரர்கள் யார்? பின்னால் வரும் பாய்விரித்த படகுகளில் யார் வருகிறார்கள்? எங்கிருந்து வருகிறார்கள்? ஒருவேளை அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருப்பார்களோ?

ஏரிக்கரையில் எகவிலே கோஸ்பிடித்து நின்ற பெரியவர் ஒருவரை வல்லவரைகள் அணுகினான். "ஐயா! இந்த வீரர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? அதோ பின்னால் வரும் அன்னக் கூட்டம் போன்ற ஓடங்கள் யாருடையவை? எதற்காக இவ் வீரர்கள் மக்களை விரட்டுகிறார்கள்? மக்களும் எதற்காக விளர்கிறார்கள்?" என்று கேள்விகளை அடுக்கினான்.

"தம்பி! உனக்குத் தெரியவில்லையா, என்ன? அதோ அந்தப் படகுகளின் நடுப் படகில் ஒரு கொடி பறக்கிறதே! அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது, பார்!" என்றார் பெரியவர்.

"பனைமரம் போல் தோன்றுகிறது."

"பனைமரந்தான்! பனைமரக் கொடி பழுவேட்டரைவர் கொடி என்று உனக்குத் தெரியாதா?"

"மகாவீரர் பழுவேட்டரைவரா வருகிறார்?" என்று வத்தியத்தேவன் திடுக்கிட்ட குரலில் கேட்டான்.

"அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். பனைமரக் கொடியை உவர்த்திக் கொண்டு வேறு யார் வர முடியும்?" என்றார் பெரியவர்.

**வ**ல்லவரைவனுடைய கண்கள் அளவிலா வியப்பினால் விரிந்து படகுகள் வத்த இசையை நோக்கின. பழுவேட்டரைவரைப் பற்றி வல்லவரைகள் எவ்வளவோ கேள்விப்பட்டிருந்தான். யார்தான் கேள்விப்படாமலிருக்க முடியும்? தெற்கே சழநாட்டிலிருந்து வடக்கே கலிங்க நாடு வளரையில் அண்ணன் தம்பிகளான பெரிய பழுவேட்டரைவர், சின்னப் பழுவேட்டரைவர் என்பவர்களுடைய பெயர்கள் பிரசித்தமாயிருந்தன. உறையூருக்குப் பக்கத்தில் வடகாவேரியின் வடகரையில் உள்ள பழுவூர் அவர்களுடைய நகரம். விஜயநகர சோழன் காலத்திலிருந்து பழுவேட்டரைவர் குலம் வீரப் புகழ்பெற்றிருந்தது. அக் குடும்பத்

தார் சோழ மன்னர் குடும்பத்துடன் கொள்வினை - கொடுப்பினை செய்து வந்தனர். இது காரணமாகவும், அவர்களுடைய குலத்தொன்மை, வீரப்புகழ் இனவ காரணமாகவும் பழுவேட்டரைவர் குலம் அரச குலத்தின் சிறப்புக்கள் எல்லாம் பெற்றிருந்தது. தனிவராகக் கொடி போட்டுக் கொள்ளும் உரிமையும் அக் குலத்துக்கு உண்டு.

இப்போதுள்ள பழுவேட்டரைவர் இருவரில் மூத்தவர் இருபத்து நான்கு போர்களில் ஈடுபட்டவர். அவருடைய காலத்தில் அவருக்கு இன்னயான வீரர் சோழ நாட்டில் யாருமில்லையென்று புகழ்பெற்றவர். இப்போது பிராயம் ஐம்பதுக்கு மேல் ஆகிவிட்டபடியால் அவர் போர்க்களங்களுக்கு நேரில் செல்வ தில்லை. ஆனால் சோழநாட்டு அரசாங்கத்தில் மிக உன்னதமான பல பதவிகளை வகித்து வந்தார். அவர் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் தளரதிகாரி; தாய்பரதிகாரி. தளபண்டாரமும் தாய்ப பண்டாரமும் அவருடைய அதிகாரத்தில் இருந்தன. அரசியலின் தேவைக்குத் தகுந்தபடி இறைவிதித்து வசூலிக்கும் அதிகாரம் அவரிடம் இருந்தது. எந்தச் சிறைகளையும், கோட்டத் தலைவரையும், பெரிய குடித் தளக்காரனையும், "இவ்வாண்டு இவ்வளவு இறை தரவேண்டும்!" என்று கட்டளை விட்டு வசூலிக்கும் உரிமை அவருக்கு இருந்தது. ஆகவே, சுந்தர சோழ மகாராஜாவுக்கு அடுத்தபடியாகச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் இப்போது வலிமை மிக்கவர் அவர்தான்.

அத்தகைய மகா வீரரும் அளவிலா வலிமையும் அதிகாரமும் படைத்தவருமான, பெரிய பழுவேட்டரைவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் வத்தியத்தேவனுடைய உள்ளத்தில் பொங்கியது. ஆனால் அதே சமயத்தில், காஞ்சி நகரின் புதிய பொன் மானிகையில் இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் தன்னிடம் அந்தரங்கமாகச் சொன்ன செய்தி அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

"வத்தியத்தேவா! நீ சுந்தர வீரன் என்பதை நன்கு அறிவேன். அத்துடன் நீ நல்ல அறிவாளி என்று நம்பி இந்த மாபெரும் பொறுப்பை உன்னிடம் ஒப்புவிக்കிறேன்.

நான் கொடுத்த இரு ஓலைகளில் ஒன்றை  
என் தந்தை மகாராஜாவிடமும் இன்  
னொன்றை என் சகோதரி இளைய  
பிராட்டிவிடமும் ஒப்புவிக்க வேண்டும்.  
தஞ்சையில் இராஜ்யத்தின் பெரிய பெரிய  
அதிகாரிகளைப் பற்றிக் கூட ஏதேதோ  
கேள்விப்படுகிறேன். ஆகையால் நான்  
அனுப்பும் செய்தி பாருக்கும் தெரியக்  
கூடாது. எவ்வளவு முக்கியமானவரோ  
யிருந்தாலும் நீ என்னிடமிருந்து ஓலை  
கொண்டு போவது தெரியக்கூடாது. வழி  
யில் யாருடனும் சண்டை பிடிக்கக்  
கூடாது. நீயாக வலுச் சண்டைக்குப் போகா  
மலிருந்தால் மட்டும் போதாது. மற்றவர்கள்  
வலுச் சண்டைக்கு இழுத்தாலும் நீ அகப்  
பட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. உன்னுடைய  
வீரத்தை நான் நன்கறிவேன். எத்தனையோ  
தடவை நிரூபித்திருக்கிறாய். ஆகையால்  
வலிய வரும் சண்டையிலிருந்து விலகிக்  
கொண்டாலும் கொளவக் குறைவு ஒன்றும்  
உனக்கு ஏற்பட்டு விடாது. முக்கியமாக,  
பழுவேட்டளையர்களிடமும் என் சிறிய  
தந்தை மதுராந்தகரிடமும் நீ மிக்க  
ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்  
டும். அவர்களுக்கு நீ இன்னான் என்று  
கூடத் தெரியக் கூடாது! நீ ஏதற்காகப்  
போகிறாய் என்று அவர்களுக்குக் கண்டிப்  
பாய்க் தெரியக் கூடாது!”

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பட்டத்துக்  
குரிய இளவரசரும் வடதிசைச் சைன்  
யத்தின் மகாதண்ட நாயகருமான ஆதித்த  
சுரிசாஸர் இவ்விதம் சொல்லியிருந்தார்.  
மேலும் வந்தியத்தேவன் நடந்து கொள்ள

**இரண்டாம் அத்தியாயம்**

**ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி**

**ஏ**ரிக்கரையிலிருந்து கீழிறங்கித்  
தென்திசை சென்ற பாலையில்  
குதிரையைச் செலுத்தியபோது  
வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளம்  
ஏரி அலைகளின் மீது நடன  
மாடிப் படகைப் போல் ஆனந்  
தக் கூத்தாடியது. உள்ளத்தின் உள்ளே  
மறைந்து விடந்த குதூகலம் பொங்கித்  
தலும்பியது. வாழ்க்கையில் வேறு யாரும்  
கரணாத அதிசய அனுபவங்களைத் தான்  
அடைபும் காலம் தெருங்கி விட்டதென்று



வேண்டியவிதங்களைப் பற்றியும் படித்துப்  
படித்துக் கூறியிருந்தார். இளையவெல்லாம்  
நினைவு வரவே, பழுவேட்டளையரைப்  
பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலை வல்ல  
வளையன் அடக்கிக் கொண்டான். குதிரை  
யைத் தட்டிவிட்டு வேகமாகச் செல்ல  
முயன்றான். என்ன தட்டி விட்டாலும்  
களைப்புற்றிருந்த அந்தக் குதிரை மெது  
வாகவே சென்றது. இன்று இரவு கடம்பூர்  
சம்பவராயர் மாளிகையில் தங்கிவிட்டு  
நானைக் காலையில் புறப்படும்போது  
வேறு நல்ல குதிரை சம்பாதித்துக்  
கொண்டே கிளம்ப வேண்டும் என்று  
மனதிறகுள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அவனுடைய உள்ளுணர்ச்சி சொல்லியது.  
சோழ நாட்டை அணுகும்போதே இல்  
வளவு ஆனந்தக் கோவாகலமாயிருக்  
கிறதே? கொன்னிடத்தைத் தாண்டி விட்ட  
பின்னர் அச் சோழ நாட்டின் நீர்வளமும்  
நிலவளமும் எப்படியிருக்கும்? அந்தநாட்  
டிய வாரும் மக்களும் மங்களமும் எப்ப  
டியிருப்பார்கள்? எத்தனை நதிகள்? எத்  
தனை குளங்கள்? எத்தனை தெளிநீர்  
ஓடைகள்? கலிகளிலும் சாவியங்களிலும்  
பாடப்பெற்ற பொன்னி நதியின் கரட்சி



எப்படியிருக்கும்? அதன் களரகளிலே  
பூத்துக் குலுங்கும் புன்னை மரங்களும்  
கொள்ளை மரங்களும் கடம்ப மரங்களும்  
எத்தனைய மனோகரமான காட்சியா  
யிருக்கும்? தீரோடைகளில் குவளைகளும்  
குமுதங்களும் கண்காட்டி அழைப்பதும்  
செந்தாமரைகள் முகமலர்ந்து வரவேற்  
பதும் எத்தனைய இனிய காட்சியா  
யிருக்கும்? காவேரியின் இரு கரை  
களிலும் சிவபக்திச் செல்வர்

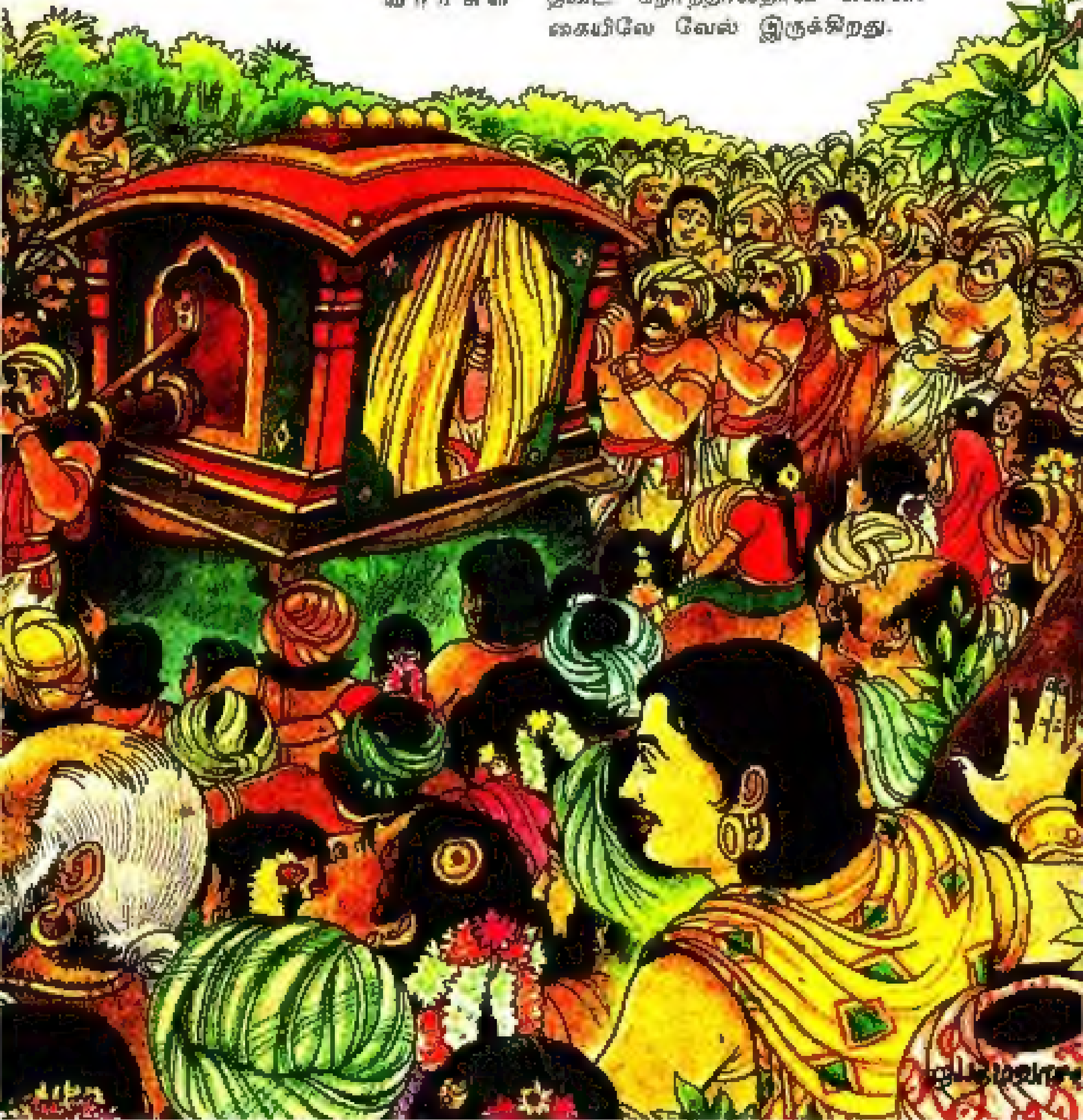


களான சோழப் பரம்பரையினர் எடுப்பித்  
துள்ள அற்புத வேலைப்பாடமைந்த ஆவ  
யங்கள் எவ்வளவு அழகாயிருக்கும்?

ஆகா! பழையாறை நகர்! சோழ  
மன்னர்களின் தலைநகர்! பூம்புகாரையும்  
உறையூரையும் சித்ய குக்கிராமங்களாகச்  
செய்துவிட்ட பழையாறை! அந்நகரி  
லுள்ள மாடமாளிகைகளும் கூட கோபுரங்  
களும் படை வீடுகளும் கடை வீதிகளும்  
சிவரவயக் கற்றளிகளும் திருமாலுக்குரிய  
விண்ணகரங்களும் எப்படியிருக்கும்?  
அந்த ஆவயங்களில் இசை வல்லவர்கள்  
இனிய குரலில் தேவாரப் பாடல்களையும்  
திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களையும் பாடக்  
கேட்டேரர் பரவசமடை  
வார்கள்

என்று வந்தியத்தேவன் கேள்வியுற்றிருத்  
தான். அவற்றையெல்லாம் கேட்கும் பேறு  
தனக்கு விரைவில் கிடைக்கப் போகிறது.  
இது மட்டுந்தானா? சில நாளைக்கு முன்பு  
வரையில் தான் கனவிலும் சுருதாத சில  
பேறுகளும் கிட்டப்போகின்றன. வீரத்தில்  
வேலனையும் அழகில் மன்மதனையும்  
திகர்த்த பராத்தக சுந்தர சோழ மகா  
ராஜாவை நேருக்கு நேர் காணப்  
போகிறான். அவ்வளவுதானா? அவரு  
டைய செல்வப் புதல்வி, ஒப்புயர்வில்லாத  
நாரீமணி, குத்தளவப் பிராட்டியையும்  
காணப் போகிறான்!

ஆனால் வழியில் தடை எதுவும்  
தேராமல் இருக்க வேண்டும். எந்தத்  
தடை நேர்ந்தால்தான் என்ன?  
கையிலே வேல் இருக்கிறது.



இளையில் தொங்கிய உளறியிலே வான்  
இருக்கிறது மரப்பிலே கவசம் இருக்கிறது  
நெஞ்சிலே உரமிருக்கிறது ஆனால்  
மகாதண்ட நாயகர், இளவரசர் ஆகித்தர்  
ஒரு பெரிய முட்டுக்காட்டை போட்டிருக்  
கிறார், ஒப்பிவித்த காரியத்தை நிறு  
வேற்றுவதற்கு முன்பு யாரிடமும் சண்டை  
பிடிக்கக் கூடாதென்று அந்தக் கூட்ட  
வாளைய நிறைவேற்றுவதுதான் மிகவும்  
கடினமாயிருக்கிறது ஏதோ இவ்வளவு  
தூரமும் பிரயாணம் செய்தபோது நிறை  
வேற்றியாகி விட்டது இன்னும் இரண்டு  
நாளையப் பிரயாணம்தானே மிச்சமிருக்  
கிறது? அதுவரை பொறுமையுடன்  
இருந்தே தீர வேண்டும்

**வி**தவன் மறைவதற்குள்ளே  
கடமட்டின அடைவ வேண்டும்  
என்ற கருத்துடன் சென்று  
கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவன் சிறிது  
நோத்துக்கொல்லாம வீர நாராயணபுர  
விண்ணகரக் கோயிலை நெருங்கினான்  
அன்று ஆடித் திருமஞ்சனத்  
திருவிழாவும சேர்ந்திருந்தபடியால் கோயி  
லைச் சுற்றியுள்ள மரத் தோப்புகளில்  
பெரும் ஜனக் கூட்டம் சேர்ந்திருந்தது

பலாச கணங்களும் வானழை பழங்  
கன்களும் கரும்புக் கழிகளும் பவனகைத் திண்  
பண்டங்களும் விற்பவர்கள் ஆங்காங்கே  
கடை வைத்திருந்தார்கள் பெண்கள்  
தலையில் குழிக் கொள்ளும் மலர்களைய  
பூம், தேவ பூஜைக்குரிய தாமரை மொட  
டுக்கள் முதலியவற்றையும் சிலர் விற்பதுக்  
கொண்டிருந்தார்கள் தேங்காய், இளநீர்,  
அகில், சந்தனம், வெற்றிலை, வெல்லம்,  
அவல், பெரி முதலியவற்றைச் சிலர்  
குப்பல் குப்பலாகப் போட்டுக் கொண்டிரு  
ந்தார்கள் ஆங்காங்கே வேடிக்கை  
விநோதங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன  
ஜோசியர்கள், ரேகை சாஸ்திரத்தில்  
வல்லவர்கள், குறி சொல்லுகிறவர்கள்,  
விஷக்கடிக்கு மந்திரிப்பவர்கள், - இவர்  
களுக்கும் அங்கே குறைவில்லை. இதை  
யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு சென்ற  
வந்தியத்தேவன் ஓரிடத்தில் ஒரு பெரும்  
கூட்டம் நின்று கொண்டிருப்பதைப்  
அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளேயிருந்து யாரோ  
சிலர் உரத்த குரலில் வாக்குவாதம்

செய்யும் சத்தம் வருவதையும் கவனித்  
தான் என்ன விவாதம் நடைபெறுகிறது  
என்பதை அறிந்து கொள்ள அவனுக்கு  
ஆவல் பீழிக் கொண்டு எழுந்தது. அந்த  
ஆவலை அடக்கிக் கொள்ள அவனால்  
முடியவில்லை. கூட்டத்துக்கு வெளியில்  
சாலை ஓரமாகக் குதிரையை நிறுத்தி  
விட்டுக் கீழே இறங்கினான் குதிரையை  
அங்கேயே நிற்கும்படி தட்டிக் கொடுத்துச்  
சமிகளையாவ சொல்லிவிட்டுக் கூட்டத்  
தடையிலே நுழைந்து கொண்டு உள்ளே  
போனான்

அங்கே விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்  
கள் மூன்றே பேர்தான் என்பதைப்  
பார்க்க அவனுக்கு வியப்பு ஏற்பட்டது  
ஆனால் விவாதத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்  
மூன்றே பேர்தான் என்றாலும், கூட்டத்தி  
லிருந்தவர்கள் பலர் அவைப்போது அவர்  
வர்களுக்கு உகந்த வாதக்காரரின்  
கட்சியை ஆதரித்துக் கோஷங்களைக்  
கிளப்பினார்கள் அதனாலேதான் அவ  
வளவு சத்தம் எழுந்தது என்பதை வந்தி  
யத்தேவன் தெரிந்து கொண்டான் பிறகு  
என்ன விவாதம் நடைபெறுகிறது என்  
பதைக் கவனித்தான்

**வா**தமிட்ட மூவரில் ஒருவர்  
உடம்பெல்லாம் கார்தலுடன்  
உரமாகச் சந்தனம் அணிந்து  
தலையில் முடி குடுமி வைத்திருந்த வைஷ்  
ணவ பக்திகாமணி, கையில் அவர் ஒரு  
குறுத்தடியும் வைத்திருந்தார் கடையா  
யும் குடையாயும் வைரம் பாய்த்த  
திருமேனியுடன் விளங்கினார்

இன்னொருவர் தமது மேனியெல்லாம்  
படடை படடையாய்த் திருநீறு அணிந்  
திருந்த சிவபக்தர்

மூன்றாவது மனிதர் காலி வஸ்திரம்  
தரித்துத் தலையையும் முகமேனம் செய்து  
கொண்டிருந்தார் அவர் வைஷ்ணவரும்  
அல்ல, வைசுவரும் அல்ல, இரண்டையும்  
கடந்தவரான அத்வைத வேதாந்தி என்று  
தெரியவந்தது

சைவர் சொன்னார், "ஓ, ஆழ்வார்க்  
கடியான் தம்பியே" இதற்கு விடை  
சொல்லுமா? சிவபெருமானுடைய முடி  
வையக் காண்பதற்குப் பிரம்மாஸம், அடி  
வையக் காண்பதற்குத் திருமாலும் முயன்

நார்களை, இல்லையா? முடியும் அடியும் காணாமல் இருவரும் வந்து சிவபெருமானுடைய பாதங்களில் சரணாகதி அடைந்தார்கள். இல்லையா? அப்படியிருக்கச் சிவபெருமானைக் காட்டிலும் உங்கள் திருமால் எப்படிப் பெரிய தெய்வம் ஆவார்?"

இதைக் கேட்ட ஆழ்வார்க்கடியான் நமசி தன் கைத் தடியை ஆட்டிக் கொண்டு, "சரிதான் காணும் வீர ஸைவ பாதாளி பட்டரே நிறுத்தும் உம்பேச்சை! இல்லாத அரண்மனைய தசகண்ட ராஜ்யனுக்கு உம்முடைய சிவன் வரங்கள் கொடுத்தாரே? அந்த வரங்கள் எல்லாம் எங்கள் திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானின் கோதண்டத்தின் முன்னால் தனிப்பொடியாகப் போகவில்லையா? அப்படியிருக்க, எங்கள் திருமானைக் காட்டிலும் உங்கள் சிவன் எப்படிப் பெரிய தெய்வமாவார்?" என்று கேட்டான்.

இந்தச் சமயத்தில் காலி வஸ்திரம் அணிந்த அக்ஷயத் சந்திராசி தனையிடிக் கூறினதாவது "நீங்கள் இருவரும் எந்த கால விலையில் வாதம் இடுகிறீர்கள்? சிவன் பெரிய தெய்வமா, விஷ்ணு பெரிய தெய்வமா என்று எத்தனை நேரம் நீங்கள் வாதித்தாலும் விலகாமல் நீராது இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் வேதாந்தம் சொல்கிறது நீங்கள் கிழான் பக்தி மார்க்கத்தில் இரக்கிற வளையில்தான் சிவன் விஷ்ணு என்று சண்டையிடுவீர்கள் பக்திக்கு மேலே நான்மார்க்கம் இருக்கிறது நான்மற்றுக்கு மேலே நான்மம் என்று ஒன்று இருக்கிறது அந்த நிலையை அடைந்து விட்டால் சிவனும் இல்லாமல் விஷ்ணுவும் இல்லை சர்வம் பிரமம் மயம் ஜகத் ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாச்சாரியர் பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்றால்.."

இச்சமயம் ஆழ்வார்க்கடியான் நமசி சூறுகலிட்டு சரிதான் காணும், நிறுத்தும் உம்முடைய சங்கராச்சாரியார் அவ்வளவு உபநிஷதங்களுக்கும் பகவத்கதைக்கும் பிரம்ம சூத்திரத்துக்கும் பாஷ்யம் எழுதி விட்டுக் கண்டசியில் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

'பஹு கோலீந்தம் பஹு கோலீந்தம்'



பஹு கோலீந்தம் மூடமதே'

என்று மூன்று வாடடி சொன்னார் உம்மைப் போன்ற மௌடிகர்களைப் பார்த்துத்தான் 'மூடமதே' என்று சங்கராச்சாரியார் சொன்னார்!" எனக் கூறியதும், அந்தக் கூட்டத்தில் 'ஆஹா' கூரமும், பரிசுரச் சிரிப்பும் கரகோஷமும் கலந்து எழுந்தன.

ஆனால் சந்திராசி சுமமா இருக்க வில்லை. "அடே! முனகுடுமி நம்பி! நான் மூடமதி' என்று நீ சொன்னது சரிதான். ஏனென்றால், உன் கையில் வெறுத் தடியை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் நீ வெறுந்தடியை ஆகிராய், உன்னையப் போன்ற வெறுத் தடியனோடு பேசுவந்தது என்னுடைய மூடமதியினரால்தானே?" என்றார்.

"நீங்கள் கவாமிகளே! என் கையில் வைத்திருப்பது வெறுத் தடியல்ல சுவண்டிய சமயத்தில் உம்முடைய மோட்டை மண்ணைடைய உடைக்கும் சக்தி உடைய துங் காணும்!" என்று கூறிக் கொண்டே ஆழ்வார்க்கடியான் கையிலிருந்த குறுந்தடியை ஒங்கினான் அதைப் பார்த்த அவன் கடலிபார் 'ஓஹோ!' என்று ஆர்ப்பரித்தான்.

அப்போது அத்வைத கவாமிகள், "அப்பனே! நிறுத்திக் கொள்! தடி உன்னுடைய கையிலேயே இருக்கட்டும். அப்படியே நீ உன் கைத்தடியால் என்னை அடித்தாலும் அதற்காக நான் கோபம் கொள்ள மாட்டேன். உன்னுடன் சண்டைக்கு வரவும் மாட்டேன். அடிப்பதும்



பிரம்மம், அடிபடுவதும் பிரம்மம்  
என்ன நீ அடித்தாவ உன்னையே அடித்  
துக் கொள்கிறவனாவாய்" என்றார்

ஆழ்வார்க்கடியான் தமயி, "இதோ  
எவ்வோரும் பாருங்கள்! பிரம்மத்தைப்  
பரப்பிரம்மம் திருச்சாத்துச் சாத்தப்  
போகிறது. என்ன தானே தடி கொண்டு  
தாக்கப் போகிறேன்?" என்று தடியைச்  
சுழற்றிக் கொண்டு கவாயிகளை நெருங்கி  
னான்



எதெல்லாம பார்த்துக் கொண்  
டிருந்த வல்லவரை யனுக்கு  
ஒருகணம் அந்த முன் குடுமி தமயி  
யின் கைத்தடியை வழிமறித்துப் பிடிவதிக்  
கொண்டு அவனை அந்தத் தடியினால்  
தாறு திருச் சாத்துச் சாத்தவாமா என்று  
தோன்றியது

ஆனால் திடீரென்று கவாயியானைக்  
காணோம்! கூட்டத்தில் புகுந்து அவர்  
மறைந்து விட்டார். அந்தப் பார்த்துக்  
கொண்டிருந்த கவண்ணம் கொண்டியார்  
மேலும் ஆர்ப்பரித்தார்கள்

ஆழ்வார்க்கடியான் வீரசைவருடைய  
பக்கமாகத் திரும்பி, "ஓய் பாத தூளி பட  
டரே! நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்? மேலும்  
வாதம் செய்வ விருமபுகிறீர்? அல்லது  
கவாயியானைப் போல் தீரும் ஓட்டம்  
எடுக்கிறீர்?" என்றான்

"நானா? ஒதுநானும் தான் அந்த வாய்  
வேதாந்தியைப் போல ஓட்டம் எடுக்க  
மாட்டேன் என்னையும் உமமுடைய  
கண்ணன் என்று தினைத்திரோ? கோபியர்  
வீட்டில் வெண்ணெய் திருடி உண்டு  
மத்தால் அடிபட்டவன்தானே உம  
முடைய கண்ணன்!" என்று பாத தூளி  
பட்டர் சொல்வதற்குள், ஆழ்வார்க்கடி  
யான் குறுகலிடான் "ஏன் காணும்?  
உமமுடைய பரமசிலன் பிட்டுக்கு மண்  
சுமத்து முதுகில் அடிபட்டதை மறந்து  
விடவிரோ?" என்று கேட்டுக் கொண்டு  
கைத்தடியை வீசிக் கொண்டு வீர சைவா  
அருகில் நெருங்கினான்

ஆழ்வார்க்கடியான் நல்ல குண்டாதி  
குண்டன். வீரசைவராகிய பாததூளிபட்  
டரே சற்று மெலித்த மனிதர்

மேற்கூறிய இருவரையும் விவாதத்தில்  
உற்சாகப்படுத்தி வந்தவர்கள் தாங்களும்

ளக்கலக்க ஆயத்தமாகி ஆரவாரம்  
செய்தார்கள்

இந்த மூடச் சண்டைடைத் தடுக்க  
வேண்டும் என்ற எண்ணம் வல்ல  
வரைபன் மனத்தில் உண்டாயிற்று.

அவன் நின்ற இடத்திலிருந்து சற்று  
முள்வால் வந்து, "எதற்காக ஸுயா நீங்கள்  
சண்டை போடுகிறீர்கள்? வேறு வேளை  
ஒன்றும் உங்களுக்கு இவ்வல்லவா? சண்  
டைக் குத்தி எவ் எடுத்தால் சூதாட முடியு  
போவதுதானே? அங்கே பெரும் போர்  
தடத்து கொண்டிருக்கிறதே?" என்றான்

நம்பி சட்டென்று அவனைத் திரும்பிப்  
பார்த்து "இவன் யாரடா நியாயம்  
சொல்ல வந்தவன்" என்றான்

கூட்டத்திலே இருந்தவர்களில் சில  
ருக்கு வந்தியத்தெல்லுண்டாய் வீரத் தோற  
றமும் அவனுடைய அழகிய முகவிலா  
சமும் பிடித்திருந்தன

'தமயி! நீ சொல்லு! இந்தச் சண்டைக்  
காரர்களுக்கு நியாயத்தை எடுத்துச்  
சொல்லு! உனக்குப் பக்கபலமாக தாங்கள்  
இருக்கிறோம்!" என்று அவர்கள் சொன்  
னார்கள்

'எனக்குத் தெரிந்த நியாயத்தைச்  
சொல்கிறேன் சிலபெருமாற்றும நாராயண  
மூர்த்தியும் தங்களுக்குள் சண்டை போட்  
டுக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. அவர்  
கள் சிநேகமாகவும் கமுகமாகவும் இருந்து  
வந்திறார்கள் அப்படியிருக்க இந்த நம்பி  
யும் பட்டரும் எதற்காகச் சண்டை போட்  
டுக் கொள்ள வேண்டும்?" என்று வல்ல  
வரைபன் கூறியதைக் கேட்டு அக்கூட்  
டத்தில பலரும் நகைத்தார்கள்

அப்போது வீரசைவ பட்டர், "இந்தப்  
பிள்ளை அநிவானியாகவே தோன்று  
கிறான் ஆனால் வேடிக்கைய பேச்சினால்  
மட்டும் விவாதம் தூத்துவிடுமா? சிலபெரு  
மான இருமாளை விடப் பெரிய தெய்  
வமா இவனல்லவா என்ற கோவகரு இவன்  
விடை சொல்லட்டும்!" என்றார்

'சிலவனும் பெரிய தெய்வத்தான்,  
திருமாளும் பெரிய தெய்வத்தான்  
இருவரும் சமமான தெய்வங்கள் யாரை  
பெரிசுமானாலும் தொழுது கொள்ளுங்  
கள் சண்டை எதற்கு?" என்றான் வல்ல  
வரைபன்

"அது எப்படிச் சொல்லவாம்? சிலவனும்

விஷ்ணுவும் சமமான தெய்வங்கள் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரம் என்ன?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் கூட்டிக் கேட்டான்.

"ஆதாரமா! இதோ சொல்கிறேன்! தேற்று மானை வைஞ்சுட்டத்துக்குப் போலிருந்தேன் அதே சமயத்தில் பரமசிவனும் அங்கே வந்திருந்தார் இருவரும் சம ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள் அவர்களுடைய உபரம ஒன்றாகவே இருந்தது ஆயினும் ஐயத்துக்கு இடமின்றி ஏன் கையினால் முழம் போட்டு இருவர் உபரதனையும் அளந்து பார்த்தேன்."

"அட பின்னாய்! பரிகாசமா செய்கிறாய்?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் கர்த்தனை செய்தான்.

கூட்டத்தினர், "சொல்லு, தம்பி! சொல்லு!" என்று ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

"அனத்து பார்த்ததில் இருவரும் சமமான உபரமே இருந்தார்கள் அதோடு விடாமல் சிவனையும் திருமாளையும் நேரிலேயே கேட்டு விட்டேன் அவர்களுள் என்ன சொன்னார்கள், தெரியுமா? ஆரியம் சிவனும் ஒன்றும், அறிவாதவர் வாயிலே மண்ணு என்று சொன்னார்கள் அவ்விதம் சொல்லி, தங்களைப் பற்றிச் சண்டை போடுகிறவர்களின் வாயிலே போடுவதற்கு இந்தப் பீடி மண்ணையும் கொடுத்தார்கள்!" என்று கூறிய வல்லவரையன் முடிவிலுந்த தனது வலக்கை வயத் திறந்து கூட்டினான் அதற்குள்ளே ஒரு பீடி மண் இருந்தது அதை வீசி உதறினான்.

கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் பலர் அப்போது பெரும் உற்சாகங்கொண்டு தலைக்குத் தலை தளையிலிருந்து ஒரு பீடி மண் எடுத்து, தம்பியின் தளையிலும் பட்டர் தளையிலும் வீசி எறிய ஆரம்பித்தார்கள் இந்தத் தூரக்கரச் செயல்கள் சிலர் தடுக்க முயன்றார்கள்.

"அடே! தூர்த்தர்களா? நாஸ்திகர்களா?" என்று சோவிக் கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியான் தன் கைத் தடியைச் சுழற்றிக் கொண்டு கூட்டத்திற்குள் பிரவேசித்தான்.

ஒரு பெரிய கலவரமும் அடிதடி சண்டையும் அப்போது அங்கே திகழும் போலிருந்தன.



நல்லவேளையாக அந்தச் சமயத்தில், சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பெரிய கலசலப்பு ஏற்பட்டது.

"சூராதி சூர், வீரபிரதாபர், மாறபாண்டியன் படையை வீறுகொண்டு தாகி வேறோடு அடுத்த வெற்றி வேலு உடையார், இதுபத்து நாலு போர்களில் சண்டையிட்டு அறுபத்து நான்கு வீழ்புண்களைப் பெற்ற திருமேனியர், சோழநாட்டுத் தளாடிகாரி, தானிய பண்டாரநாயகர் இறைவீதிக்கும் தேவர், பெரிய பழுவேட்டையார் வீஜயம் செய்கிறார்! பராக்! பராக் வழி விடுங்கள்!" என்று இடி முழக்கக் குரலில் கூட்டியம் கூறுதல்கேட்டது.

இவ்வாறு கூட்டியம் கூறியவர்கள் முதலில் வந்தார்கள். பிறகு முரசு அடிப்பவர்கள் வந்தார்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் பண்டமரச் கோடி தாங்குவோர் வந்தார்கள். பின்னர், கையில் வேலு பிடித்த வீரர்கள் சிலர் கம்பீரமாக நடந்து வந்தார்கள்.

இவர்களுக்குப் பின்னால் வந்த அலங்கரித்த பாணையின மீது ஆறாறு பாகுவாள் கரிய திருமேனியர் ஒருவர் வீற்றிருந்தார் மத்தகஜத்தின் மேல் அந்த வீரர் வீற்றிருந்த காட்சி, ஒரு மாமளவச் சிகரத்தின் மீது கரிபகொண்டல் ஒன்று தங்கியது போல் இருந்தது.

கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் சாணையின் இருபுறத்திலும் வந்து நின்றுது போல் வகைவளையனும் வந்து நின்று பார்த்தாவ பாணை மீது இருந்தவர்.

**அட்டைப் பட விளக்கம் :**

“மொளவியின் செவ்வன்” எனவும் சோழப்  
பொருள் வாயதுரை கவித்தொழ் தொடிகளைத் துருத்த  
கவன் திருநீறு ஆரவடனாகிறது.

மன்னர் குடும்பப் பெயர்களை ஆராய்வோர், இராதிக் பெயர்கள் திருப்பது திருமட வந்து கொண் டிருப்பதைக் காண்பார்கள். பாடல் பெயரைப் போலும் பாடியின் பெயரை, பெருநிலை வைத்துக் கொள்வது மாட, இவ்வாறாக, மிஞ்சுவ கோழி வம் வத்திய அந்தணை ஆதிததன் கிண்கிணன் மது ராந்தகன், ராஜாஜன், ராஜேந்திரன் கீசவதநு கன் முதலிய பெயர்களையும் கிருதுப் பெயர்களை யும் கொண்டு, அன்னர்க்குப் பலர் துடித்தார்கள். ஆம் மாதிரியே, கோழி அன்னகுடும்ப பெயர்களில, குந் தணவல் பிரட்டி, வானபாதேவி, திருமண மாதேவி உலக மாதேவி, பஞ்சவன் மாதேவி முதலிய பெயர் கள் தங்கியது வருவதுண்டு.

“பார்த்தியன் கனவு” என்னும் சரித்திரக் கதை  
என்ப அழகுதவர்களுடைய ஹிதகாபி சோழன் பகவத  
புரமத்து இளவரசி சூரதாபிகைய மணந்தவன் என நு  
நினைவிருக்கலாம் அமரபதாசியின் பெயரைய  
பிள்ளையளில் சோழர்கூடப் பெண்கள் பலரும் கைந்  
துக் கொண்டார்கள் இத்தக கதை நடைபெறு  
காலத்தில் அரசிதக காதல் சோழர்கூடப் பெண்கள்  
சூரதாபி காதல் பெயரினால் விளங்கினால் சோழர்  
சூரதாபியேயே மகப் பிரசித்தி பெற்ற சூரதையா  
யினா க இவ்வந்தான் பிள்ளை எதனார்தான் என்று  
பெயர் பெற்ற அந்நபித சம்பளமைய தமக்கை  
சோழவன் நாட்டின் மீது இவன் கொண்டிருந்த  
காதலினால், வேறொரு அரச சூரதாபி வர்த்தகம்  
பட்டால் பெறு நாடுக்குக் கொடுக்கப்பட்டப என்று  
அரசி, “நான் கையொப்ப செய்து கொண்டப  
மோலிவனவ கன்னிடாகவே இருப்பேன்” என்று  
உறுதி கொண்டிருந்தான் அந்த உறுதியைக்  
கூறியபொழுது வர்த்தகம் நாட்டை சோழத்  
வாசியின் அருகில் வந்து சோழதான் அவன் பெயர்  
வகவகவகப்பன் வந்தியத்தேவன்

இந்த துறை சாதகங்களின் காரணமாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. முக்கிய தகவல்களையளிக்கும் பணியாற்றிய அறிஞர்களை உதாரணமாக வணிகத்துறை, தொழில்நுட்ப அமைதி, அங்கு காட்சியளிப்பதன் மூலம் அங்குள்ள கித்திரிப்புகள்.

[illegible]

தரள பழுவேட்டளரயர் என்பதை உயித  
துக் கொண்டரன்

17. என் னக் கது 1 பின் னா னா 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 8

பெண் குலத்தினர் அழகைக் கண்டி  
களிக்கும கண்கள் வல்லவளையங்களு  
கண்டு என்றாலும், அந்தப் பெண்ணின்  
முகம் பிரகாசமான சூரன் சந்திரனை  
விடாத்த பொன்முகமாயிருந்தாலும்,  
எககா ஸந்தினா ஹே வல்லவளையங்கு  
அம்முகத்தைய பார்த்ததும் உள்ளத்தில்  
புகழ்ச்சி தெளையென ஹேதேவதாத  
பயமும் அருவகுப்பும் ஏற்பட்டன

அதே நேரத்தில் அந்தப் பெண்ணின் கண்கள் வலலவலையனுக்கு அருகில் உற்று நோக்கிவ் மறுகணம் ஒரு பீதிகரமான பெண் குரலில் 'ஐதீச் என்று கூச்சல்கேட்டது உடனே சிலிஸ்கயிள் பட ஒத்திர முன்போல் மூடி\* கொண்டது'

வல்லவனராயன் தன் அக்கம பக்கத்தில்  
நீராகினான் தனக்கு அந்நிலை எந்தவித  
யானாரியோ பார்த்துவிட்டுத்தான் அந்த  
மாறு 'விநீசு'விட்டு விட்டுச் சிவினகத்  
துறையை மூடிக்கொண்டான் என்று  
அவன் உன்னுணர்ச்சி சொல்லிற்று  
எனவே, கற்றுமுற்றும பாரத்தான்  
ஆதவார்க்கடியான் தனக்குச் சற்றுப்  
பின்னால் ஒரு புனிய மரத்தில் சாயத்து  
கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான்

அந்த வீர எவனெனவ நம்பியினுடைய  
முகம் சொல்ல முடியாத வீகாரத்தை  
அடைந்து கோர வடிவமாக  
மாறியிருப்பதையும் பார்த்தான்

வல்லவனார உறுளாடல் உள்ளத்தில்  
காரணம் விளங்காத இளையபுலம் அருவருப  
புலம் ஏறுபாடாக

10574 (1984)

# பொன்ஸியின்



முன்றாம அத்தியாயம்

## விண்ணகரக் கோயில்



ல சமயம் சிறிய நிகழ்ச்சி யிலிருந்து பெரிய சமயவா கள் விளைகின்றன வந்தியத் தேவன் வாழ்க்கையில் அத் தனைய ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சி இப்போது நேர்ந்தது.

சாஸையோரத்திலே நின்று பழுவேட டரைவரின் பரிவாரங்கள் போவதை வந்தியத்தேவன் பார்த்துக் கொண்டிருந் தான் அல்லவா? அவன் நின்று இடத் துக்குச் சற்றுத் தூரத்திலேயே அவனு ளடைய குதிரை நின்று கொண்டிருந்தது.

பழுவேட டரைவரின் ஆட்களிலே கடைசியாகச் சென்ற சிலரின் பார்வை அக் குதிரை மீது சென்றது.

"அடே! இந்தக் குருதையைப் பாரடா" என்றான் ஒருவன்.

"குருதை என்று சொல்லாதேடா! குதிரை என்று சொல்!" என்றான் இன் னொருவன்.

"உங்கள் இலக்கோண ஆராய்ச்சி இருக்கட்டும், முதலில் அது குருதையா அல்லது கழுதையா என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!" என்றான் இன்னொரு வேடிக்கைய பிரியன்.

"அதையும் பார்த்து விடலாமடா!" என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த ஆட்களில் ஒருவன் குதிரையை அணுகி

வந்தான் அதன் மேல் தாவி ஏத முயன் றான் ஏறப் பார்க்கிறவன் தன் எஜ மானன் அல்ல என்பதை அந்த அறிவுக் கூர்மையுள்ள குதிரை தெரிந்து கொண் டது அந்த வேற்று மனிதனை ஏற்றிக் கொள்ள மாட்டேன் என்று முரணடி பிடித்தது.

"இது பொல்லாத குதிரையடா! இதன் பேரில் நான் ஏறக் கூடாதாம்! பரம்பரை யான அரசகுலத்தவன்தான் இதன் மேல் ஏறலாமாம். அப்படியென்றால் தஞ்சாவூர் முத்தரையன் திருமபி வந்துதான் இதன் மேல் ஏறவேண்டும்!" என்று அவன் சமத் காரமாய்ப் பேசியதைக் கேட்டு மற்ற வீரர் கள் நகைத்தார்கள்.

ஏனென்றாக், தஞ்சாவூர் முத்தரையர் குலம் நசித்துப் போய் நூறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன இப்போது கோழர்களின் புலிக்கொடி தஞ்சாவூரில் பறந்து கொண் டிருந்தது.

"குதிரையின் எண்ணம் அவ்விதம் இருக்கலாம். ஆனால், என்னைக் கேட டால், செத்துப் போன தஞ்சாவூர் முத் தரையனைக் காட்டிலும் உயிரோடு இருக்கிற தாண்டவராயனை மேல் என் பேன்!" என்றான் மற்றொரு வீரன்.

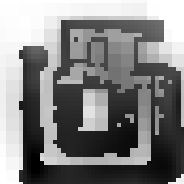
"தாண்டவராயா! உன்னை ஏற்றிக் கொள்ள மறுக்கும் குதிரை நிறுக்



குதிரைதானா என்று பார்த்துவிட்டு ஒதுவேளை, பெருமானின் திருநாளுக்கு வந்த பொய்க்கால் குதிரையாழிநுதாலும் திருக்கலாம" என்றான் மற்றொரு பரிசாசப பிரியன்

"அளதபம சோதித்துப் பார்த்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு குதிரை மீது ஏறப்போன தாண்டவராயன் அதனுடைய வானை முறுக்கினை கோளமுன்ன அக்குதிரை உடனே பின் வங்கால்களை நாலு நடனவ விழி உதைத்துவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தது

குதிரை ஒடுகிறதா? நிஜம் குருதை தாண்டா!" என்று அவவீரர்கள் கூச்சலிடடு, "உய் உய்" என்று சொல்கிறது, ஒடுகிற குதிரையை மேலும் விரட்டினார்கள்



குதிரை, இருநான் கூட்டத்துக் கிடையே புருத்து ஓடிற்று ஜனங்கள் அதன் காலடியில் மிதிபடாமலிருப்பதற்காகப் பரபரப்புடன் அவரும் இங்கும் நகரது கொண்டார்கள் அப்படியும் அவர்களில் சிலர் உதைபட்டு வீழ்ந்தார்கள் குதிரை தெரிகெட்டு வெறி கொண்டு ஓடியது.

இவ்வளவும் வந்தியத்தேவன் கண்ணெதிரே அந் சிகிரத்தில் நடத்து விட்டது அவனுடைய முகத் தோற்றத்திலிருந்து குதிரை அவனுடைய குதிரை வன்பதை ஆழவார்க்கடியான் கவனம் கொண்டான்

"பார்த்தாயா, நமசி' அந்தப் பழுவூர்த் தடியர்கள் செய்த வேலைகள்' என்னிடம் நீ காட்ட வந்த வீரத்தை அவர்களிடம் காட்டுவதுதானே" என்று குதிக் காட்டினான்

வந்தியத்தேவனுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. எனினும் பலனலுக்கடித்துக் கொண்டு பொறுமைடைக்கடை பரிபித்தான பழுவூர் வீரர்கள் பெருங்கூட்டமாய் நுதல்கள் அவ்வளவு பெருடன் ஒரே சமயத்திலே சண்டை கற்ப போவதில் பொருள் இல்லை அவர்கள் இவனுடன் சண்டை போடுவதற்காகக் காத்திருக்கவும் இல்லை. குதிரை ஓடியதைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு அவர்

கனம் விளரத்து மேலே நடந்தார்கள்

குதிரை போன திசையை நோக்கி வந்தியத்தேவன் சென்றான் அது கொஞ்ச தூரம் ஓடிவிட்டுத் தானாகவே நின்று விடும் என்று அவனுக்குத் தெரியும் ஆளகயால் அந்தப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை பழுவேட்டையரயின் அகம்பாவம் பிடித்த ஆட்களுக்கு என் னறக்காவது ஒருநாள் நன்றாகப் புத்தி கறபிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்திலே அழுத்தமாகப் பதிந்தது.

4 னியந்தோப்புக்கு அப்பால், ஜன சஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் குதிரை சோகமே வடிவாக நின்றுகொண்டிருந்தது வந்தியத்தேவன் அதன் அருகில் சென்றதும், குதிரை களைத்தது ஏன் என்னை விட்டுப் பிரித்து சென்று, இந்தச் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக்கினாய்' என்று அந்த வாய்லலாப் பிராணி குளறகறுவது போல் அதன் கன்னப்புத் தோனித்தது வந்தியத்தேவன் அதன் முதுகைத் தட்டிச் சாத்தப்படுத்தலானான் பிறகு அளதத் திருப்பி அளமுததுக் கொண்டு சாஸலப் பககம் நோக்கி வந்தான் இருவிழாக் கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் பலரும் அவனைப் பார்த்து, "இந்த முரட்டுக் குதிரையை ஏன் கூட்டத்தில் கொண்டு வந்தாய், நமசி' எத்தனை பேரை அது உதைத்துத் தள்ளி விட்டது" என்றார்கள்

"இந்தப் பின்னை என்ன செய்வான்? குதிரைதான் என்னை செய்யும்' அந்தப் பழுவேட்டையரயின் முரட்டு ஆட்கள் அவலவா இப்படிச் செய்துவிட்டார்கள்" என்று இரண்டொருவர் சமாதானம் சொன்னார்கள்

ஆழவார்க்கடியான் இன்னமும் காஸலில் காத்துக் கொண்டு தின்றுான் "இதேதடா சனியன்? இவன் நமனை விடமாட்டான் போலிருக்கிறதே" என்று என்னவி வந்தியத்தேவன் முகத்தைச் சுளுக்கினான்

**அமரர்கல்கி**

"தம்பி! நீ எந்தப் பக்கம் போகப் போகிறாய்?" என்று ஆழ்வாக்கடியாரை கேட்டான்.

"நான்? கொஞ்சம் மேற்குப் பக்கம் சென்று பிறகு தெற்குப் பக்கம் திருமலி சென்று கிழக்குப் பக்கம் வளைத்துக் கொண்டு போய் அப்பறம் தேன் மேற்குப் பக்கம் போவேன்!" என்றான் வத்தியத் தேவன்.

"அதைப்போலான நான் கேட்கவில்லை இன்று ராதாரி எங்கே தங்குவாய் என்று கேட்டேன்."

"நீ எதற்காக அளகுக் கேட்கிறாய்?"

"ஒருவேளை கடம்பூர்ச் சம்பவனரையர் அரண்மனையில் நீ தங்குவதாவிட்டால் எனக்கு அவகே ஒரு வேளை இருக்கிறது."

"உனக்கு மந்திரதந்திரம் தெரியுமா என்று? நான் கடம்பூர் அரண்மனைக்குப் போகிறேன் என்பதை எப்படி அறிந்தாய்?"

"இவை என்ன அசெயம்? இவற்றை நம்ப பல சார்களிலிருந்தும் பல வீரத் தானிகள் அவகே வருகிறார்கள் பழ வேட்டையாடும் அவர் பரிவாரமும் அவகேதான் போகிறார்கள்."

"மெய்யாகவா?" என்று வத்தியத் தேவன் தன் விடயப்பை வெளியிட்டான்.

பெயலாகத்தான் அது உலங்கத் தோய்ந்தது என்று யானை, குதிரை பவன்களுமறிவட்டம், எல்லாம் கடம்பூர் அரண்மனைப்பைச் சேர்ந்தவையதான் பழவேட்டையாட எதிர்கொண்டு அழைத்துப் போகின்றன பழவேட்டையார் எங்கே போனாலும் இந்த மரியாதையெல்லாம் அவருக்கு தடை பெற்றே ஆக வேண்டும்."

**வ**த்தியத்தேவன் மென்மையான யோசனையில் ஆழ்ந்தான். பழவேட்டையார் தங்குமிடத்தில் தூதரும் தங்குவதென்பது எளிதில் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு அல்ல. அந்த மாபெரும் வீரன் பழக்கம் செயதுகொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம். ஆனால் அவருடைய முரட்டுப் பரிவாரங்கள் எந்தபட்ட அனுபவம் இன்னும் அவற்றுக்குக் கசந்து கொண்டிருந்தது.

"தம்பி! எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா?" என்று ஆழ்வாக்கடியாரை

இரக்கமான குரலில் கேட்டான்.

"உனக்கு தான் செயயக்கடிய உதவி என்ன இருக்க முடியும்? இந்தப் பக்கத்துக்கே தான் புதியவன்."

"உன்னால் முடியக்கூடிய காரியத்தைப்போலவேன இவ்நிரவு என்னைக் கடம்பூர் அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போ?"

"எதற்காக? அவகே யாராவது வீரன்வர வருகிறா? நினை பெரிய தேயவமா? நீ ஊரல் பெரிய தேயவமா?" என்று விவாதித்து முடிவு கட்டப் போகிறார்கள்."

"இவ்வை, இவ்வை, சன்னை பிடிப் பதே என் வேலை என்று நினைக்க வேண்டாம். இவ்நிரவு கடம்பூர் மான்கையில் பெரிய வீரத்து தடை பெறும் வீரத்துக்குப் பிறகு கனியாட்டம், சாமிபாட்டம், குரவையக் கூத்து - எல்லாம் தடைபெறும்.

குரவையக் கூத்துப் பாரிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை."

"அப்படிக்குத்தான் நான் உன்னை எப்படி அழைத்துப் போக



முடியும்?"

"என்னை உன் பணியான என்று சொன்னால் போகிறது."

வத்தியத்தேவனுக்கு முன்னால் ஏற்பட்ட சந்தேகம் வலுபட்டது.

"அந்த மாடுநீ ஏமாற்று மோசடிக்  
கெல்லாம நீ வேறு யானையாவது பார்க்க  
வேண்டும். உன்னைப் போன்ற பணி  
யானை எனக்குத் தேவையில்லை. சொன்  
னால் நம்பவும் மாட்டார்கள். மேலும் நீ  
சொன்னதைக் கெல்லாம் யோசித்துப்  
பார்த்தால் என்னையே இன்று  
கேட்டாடக்குள் விடுவார்  
கமீளா? என்ற சந்தேகம்  
உண்டாகிறது."

"அப்படியானால், நீ  
கடம்புக்கு அழைப்  
புப் பெற்றுப் போக  
வில்லையென்று  
சொல்லு!"

ஓ தவளைகடிக்.  
அழைப்பு இருக்கிறது  
சமீபமானவர் மகன்  
சந்தமாறவேன். என்  
னுடைய உற்ற நன்  
பன் இந்தப் பக்கம்  
வந்தால் அவர்

களுடைய அரண்மனைக்கு அவசியம் வர  
வேண்டுமென்று என்னைப் பலமுறை  
அழைத்திருக்கிறான்."

"இவ்வளவுதான்? அப்படியானால்  
உன் மாதே இளையகூத கொஞ்சம் திசை  
பாட்டமாகத்தான் இருக்கும!"

இருவரும் சிறிது நேரம் மெனமமாகப்  
போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

"ஏன் என்னை இன்னும் தொடர்ந்து  
வருகோம்?" என்று வந்திருந்தவன் கேட்  
டான்.

"அத்தக் கேள்விப்படையே நானும்  
திருபதிக் கேட்கவாம். நீ ஏன் என்னைத்  
தொடர்கிறாய்? உன் வழியே  
போவதுதானே?"

"வழிதெரியாத குற்றத்தினால்  
தான் நமசி! நீ எங்கே  
போகிறாய்? ஒருவேளை கடம்  
புத்தகத்தானா?"

"இல்லை! நீதான் என்னை  
அங்கு அழைத்துப் போக  
முடியாது என்று சொல்லி



விட்டாயே? நான் விண்ணகரக்  
கோயிலுக்குப் போகிறேன்."

வீரநாராயணப் பெருமான்  
சந்திக்கத்தானே

அவ்

நானும் அந்த ஆலயத்துக்கு வந்து  
பெருமானைச் சேவிப்பதற்கு விருமப்  
பெறேன்.

"ஒருவேளை வீஷ்ணு ஆய்ந்துகூட நீ வர மாட்டாயோ என்று பாசித்தேன் பார்க்க வேண்டிய கோயில், தரிசிக்க வேண்டிய சத்தி இங்கே சுகவரமுனிகள் என்ற பட்டர், பெருமானுக்குக் கைநகரிமை செயது வருகிறார் அவர் பேசிய மகான் "

"தானும் கேள்விப்படப்பிருக்கிறேன் ஒரே கூட்டமாயிருக்கிறதே! கோயிலில் ஏதாவது விசேஷ உற்சவம் உண்டா?"

"ஆம்; இன்று ஆண்டான் திருநட சத்திரம் ஆடிப் பதினெட்டாம் பெருக்கோடு ஆண்டானின் திருநடசத்திரமும் சோத்து கொண்டது அதனாகதான் இவ்வளவு கோலாகலம் தமிழ் ஆண்டான் பாகரம் ஏதாவது நீ கேட்டிருக்கிறாயா?"

"கேட்டிலைன்  
"கேட்காதே! அளத்த காதிவரலேயே கேட்காதே"

"ஏன் அவ்வளவு எவ்வுமையம்?"

"எவ்வுமையம் இல்லை விரோதமும் இல்லை. உன்னுடைய நள்ளைகூடச் சொன்னேன் ஆண்டானின் இனிய பாகரத்தைக் கேட்டு விட்டாயானால், அப்பறம் வானையும் வேளையும் விட்டெடுத்து விட்டு என்னைப் போல நீயும் கண்ணன் மேல் காதுல கொண்டு விண்ணகர பாத்திரை கிளம்பி விடுவாய்!"

"உனக்கு ஆண்டான் பாகரங்கள் தெரியுமா? பாடுவாயா?"

"சில தெரியும். வேதம் தமிழ் செய்த நம்மாழ்வார பாகரங்களில் சில தெரியும். பொருமான் சத்தியில் பாடப் போகிறேன் வேறுமானால் கேட்டுக் கொள்' இதோ கோவிலும் வந்து விட்டது!"

இதற்குள் உண்ணமலிலேயே வீரநாராயணப் பெருமான் கோயிலை அவர்கள் தெருங்கி வந்து விட்டார்கள்

**வி**ஜயாலய சோழனின் பேரனான முதற் பராத்தக சோழன் 'மதுனரயம், சூழமம் கோண்ட கோப்பரகேசரி' என்ற பட்டம் பெற்றவன் சோழப் போர்க்கு அளவிவாரம் அமைத்தவன் அவனை திலைஞ்சிற்றம்பலத்துக்கு அவன் பொன் கரை வேயந்து சரித்திரப் புலகுபெற்றவன்

சோழ கிராமணி சூரசிகாமணி முதலிய பல வீரதுப பெயர்களோடு வீரநாராயணன் என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் அவன் கொண்டிருந்தான்

பராத்தகனுடைய காலத்தில் வடக்கே இரட்டை, மண்டலத்து ராஷ்டிரகூட மன்னர்கள் வலிமை பெற்று விளங்கினார்கள் மானிய கேடத்திலிருந்து அவர்கள் படை செய்தது வரக கடுமென்று பராத்தகன் எதிர்பார்த்தான் எனவே, தனது முதற் புதல்வனாகிய இளவரசன் இராஜாதித்தனை ஒரு பெரிய ஸகன்யத்துடன் திருமுளைப்பாடி நாட்டில் இருக்கச் செய்தான். அந்த ஸகன்யத்தான் சோத்தலட்சக்கணக்கான வீரர்கள் வேளையிளந்த கமமா இருக்க சோத்த காலத்தில் இராஜாதித்தன் ஒரு யோசனை செய்தான் குடிமக்களுக்கு உபயோகமான ஒரு பெரும் பணியை அவர்களைக் கொண்டு செயலிக்க எண்ணினான் வட காவேரி என்று பக்தர்களாலும் கொன்னிடம் என்று மற்றவர்களாலும் அழைக்கப்பட்ட பெருகுமியை வழியாக அளவில்லாத வேளையீர் ஓடி வீசை கடலில் கலத்து கொண்டிருந்தது அதிலே ஒரு பகுதியைப் பயன்படுத்த எண்ணித் தன் வசமிருந்த வீரர்களைக் கொண்டு கடல் போன்ற விசாலமான ஏரி ஒன்றை அமைத்தான் அளத்த தன் அருமைத் தந்தையின் பெயரால் வீரநாராயண ஏரி என்று அழைத்தான். அதன் கரையில் வீரநாராயண புத்ததை ஏற்படுத்தி அதிலே ஒரு விண்ண களரமும் ஏடுததான் வீஷ்ணுக்கிருவரம் என்பது அத்தானில் விண்ணகரம் என்று தமிழாக்கப்பட்டு வழங்கிற்று சீமந் நாராயணபுரத்தி நீல பளவிகொண்டு சீமயமாக இருப்பவர் அல்லவா' எனவே, ஏரிகளைக் காததருளுவதற்காக ஏரிகளையெல்லாம் சீநாராயண ஸுர்த்திக் குக கோயில் ஏடு செய்து அக்காலத்து வாழ்க கம் அதன்படி வீரநாராயணபுர விண்ண கரத்தில் வீரநாராயணப் பெருமானைக் கோயில்கொண்டு ஏழந்ததான் செய்தான்

அத்தனைய பெருமானின் கோயிலுக்குத்தான் இப்போது வந்திலத்திலேயும் ஆழ்வார்க்கடியானும் சென்றார்கள் சந்திக்கத் வந்து சின்றதும் ஆழ்வார்க்கடியான பாட ஆரம்பித்தான் ஆண்



டாலின் பாகரங்கள் சிலவற்றைப் பாடிய  
பிறகு தமமாழ்வாரின் தமிழ் வேதத்தி-  
லிருந்து சில பாகரங்களைப் பாடி-  
னான்

"பொலிக் பொலிக் பொலிக்  
பொலிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்  
நலியும் தரகமும் ஸந்த  
நமனுக் கிங்குலாதொன்றுமில்லை  
கலியும் கெடும் கண்டுகொன்மின்  
கடல் வண்ணன் பூதங்கள்  
மண்மேவ  
மலியப் புருந்து இசைபாடி  
ஆடி அழி தரக் கண்டோம்"



கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்  
கண்ணுக் கிவியன் கண்டோம்  
தொன்மர் எல்லீகும் வாரீர்!  
தொழுது தொழுது தின்றார்த்தும்!  
வண்டார் தண்ணத் துழாயான்  
மாதவன் பூதங்கள் மண்மேவ  
பண்டான் பாடிதின்றாடிப்  
பரத்து திரிசென்றனவே!"

இவ்விதம் பாடி வந்தபேரது ஆழ்-  
வார்க்கடியாணுடைய கண்களிலிருந்து  
கண்ணீர் பெருகித் தானை தானையாய்  
அவன் கன்னத்தின் வழியாக வழிந்-  
தோடியது. வந்திபத்தேவன் அப் பாடல்  
களைக் கவனமாகவே கேட்டு வத்தான்  
அவனுக்குக் கண்ணீர் வராலிட்டாலும்  
உள்ளம் கசிந்துருகியது. ஆழ்வார்க்கடி-  
யானைப் பற்றி அவன் முன்னர் கொண்-  
டிருந்த கருத்தும் மாறியது 'இவன் பரம  
பக்தன்' என்று எண்ணிக் கொண்டான்

வந்தியத்தேவனைப் போலவே கவன-  
மாக அப் பாகரங்களை இன்னும் சிலரும  
கேட்டார்கள் கோலில முதலிமார்கள்  
கேட்டார்கள் அர்ச்சகர் சகவரப்படரும  
கண்ணில் நீர் மலகி நின்று கேட்டார்  
அவருக்கு அருகில நின்று கொண்டு  
அவருடைய இளம் புதுவவன் பால்மணம்  
மாறாப் பாலகன் ஒருவன் கேட்டிருந்தான்  
ஆழ்வார்க்கடியான் பத்துப் பாகரங்-  
களைப் பாடிவிட்டு

"கலி வயல் தென்னன் குருகூர்க்  
காரி மாறன் சடகோபன்  
ஒலி புகழ் ஆயிரத்து இப்பத்து  
உன்னத்தை மாசலுக்குமே"

என்று பாகரத்தை முடித்தான்  
கேட்டிருந்த பட்டரின் சூழா-  
ரனாகிய பாலகன் தன் தந்தை  
கிடம ஏதோ கூறினான் அவர்  
மலகிய கண்ணீரைத் துடைத்துக்  
கொண்டு, "ஐயா! குருகூர்ச்  
சடகோபர் என்னும் தமமாழ்வார்  
மொத்தம் ஆயிரம் பாடல்கள்  
பாடிபிறப்பதாகத் தெரிகிறதே!  
அவ்வளவும் உமக்குத் தெரியுமா?"  
என்று கேட்டார்

"அடியேன் அவ்வளவு பாக்கி-  
யம் செய்யவில்லை. சில பத்துக்கள்  
தான் எனக்குத் தெரியும்!" என்றான்  
ஆழ்வார்க்கடியான்

"தெரிந்தவனரையில் இத்தப் பிள்ளைக்  
குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேணும்"  
என்றார் சகவரமுனிகள்

யி ன்னால், இந்த ஊர் பல பெரு-  
மைகளை அடையப் போகிறது  
பால் வடியும் முகத்தில் தேஜஸ்  
பொலிய நின்று தமமாழ்வார் பாகரங்-  
களைக் கேட்ட பாலகன் வளர்ந்து, நாத  
முனிகள் என்ற திருநாமத்துடன் எவ்வு-  
ணவ ஆச்சாரிய பரம்பரைவில் முதல்  
ஆச்சாரியார் ஆகப் போகிறார். குருகூர்  
என்னும் ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்று  
'வேதம் தமிழ் செய்த தமமாழ்வாரின்'  
ஆயிரம் பாகரங்களையும் தேடிச்  
சேகரித்து வரப்போகிறார் அப்பாகரங்-  
களை அவருடைய சீடர்கள் இசையுடன்  
பாடி நாடெங்கும் பரப்பப் போகிறார்கள்

நாதமுனிகளின் பேரரசு அவதரித்  
கப்போரும் ஆன்வந்தார் பல சுற்றிய  
களைச் செய்துனட போகிறார்

இந்த இருவரும் அவதரித்த கேத்திரத்  
னதத் தரிசிக்க உடையவராகிய ஸ்ரீ  
ராமாநுஜரே ஒரு நாள் வரட  
போகிறார் வகுப்போது

வீரநாராயண ஏரிளையும அதன் எழுபத்து  
நான்கு கணவாய்களையும பார்த்து  
அதிசயிக்கப் போகிறார். ஏரித் தண்ணீர்  
எழுபத்து நாலு கணவாய்களின் வழியா  
கப் பாய்ந்து மக்களை வாழ வைப்பது  
போலவே. நாராயணனுடைய கருணை  
வெள்ளத்தை ஜீவகோடிகளுக்குப் பாயச்  
செய்வதற்காக எழுபத்துநாலு ஆச்சாரிய  
பீடங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று  
அம் மகானின் உள்ளத்தில உதயமாகப்  
போகிறது. அதன்படியே எழுபத்து நான்கு  
சிமமரசனாதிபதிகள் என்ற பட்டத்  
துடன் வைஷ்ணவ ஆச்சாரிய பஞ்சவர்  
கள் ஏற்படப் போகிறார்கள்



இந்த மகத்தான திகழ்ச்சிகளையெல்லாம் வைஷ்ணவ குருபரமபரைச் சரித்திரம் விவரமாகச் சொல்லட்டும் என்று லீட்டுவிட்டு மறுபடியும் நாம வந்தியத்தேவனைக் கவனிப்போம்.

பெருமானைச் சேலிததுவிட்டு ஆலயத்துக்கு விவனியில் வந்ததும் வந்தியத்தேவனை ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்து, 'நம்பிகளே! தாங்கள் இத்தகைய பரம பக்தர் என்றும், பன்மத சிகரமணி என்றும் எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று. ஏதாவது அபசாரமாக நான் பேசிவிருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும்' என்றான்.

'மன்னித்து விடுகிறேன், நம்பி! ஆனால் இப்போது எனக்கு ஒரு உதவி செய்'

வாயா சொல்லு'

"தாங்கள் கேட்கும் உதவி என்னாள் முடியாது என்றுதான் சொன்னேனே" நீங்களும் ஒப்புக் கொள்ளுங்கள்"

"இது வேறு விஷயம். ஒரு சிறிய சீட்டுக் கொடுக்கிறேன் கடம்பூர் அரண்மனையில் நீ தங்கினாய் தக்க சமயம் பார்த்து ஒருவரிடம் அளதக் கொடுக்க வேண்டும்."

"யாரிடம்?"

பழுவேட்டரை

யுள்ள பாணைக்

குப பிள்ளை"

முது பல்லக்கில் சென்று வரவேண்டுகிறேன், அந்தப் பெண்மணியிடம்!"

"நம்பிகளே! என்னை யார் என்று திணைத்தீர்கள் இம் மாதிரி வேளவக்கெல்லாம்



நான்தானா அகப்படேன்' தங்களைத் தவிர வேறு யாராவது இத்தனாகவ வாராத னைவைய என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் "

"தம்பி' படபடப்பு வேண்டாம்! உன்னால் முடியாது என்றால் மகாராஜா னாய்ப் போய் வா! ஆனால் எனக்கு மட்டும் இந்த உதவி நீ செய்கிருந்தால்,

ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் உனக்கும் என உதவி பயன்பட இருக்கும் பாதகமில்லை, போய் வா!"

வந்தியத்தேவன் பிந்த அங்கே ஒரு கணம்கூட நிற்கவில்லை குதிரைபிது தாவி ஏறி மீளரவாக விட்டுக்கொண்டு கடம் புரை நோக்கிச் சென்றான்

## நாலாம் அத்தியாயம்

### கடம்பூர் மாளிகை



ததனை நேரம் இளைப்பாறியிருந்த வல்லவரை வறுண்டாய் குதிரை இப்போது தவ்வு கறுகறுப்பைப் பெற்றிருந்தது, ஒரு நாழினை நேரத்தில

கடம்பூர்ச் சம்புவனரவர் மாளிகை வசனம் அடைந்துவிட்டது. அந்தச் காலத்துச் சோழநாட்டுப் பெருங்குடித் தலைவர்களில் செங்கண்ணர் சம்புவனரவர் ஒரவர் அவருடைய மாளிகையின் வரசல் ஒரு பெரிய நகரத்தின் கோட்டை வரசலையப்போல் இருந்தது வரசலுக்கு இருபறத்திலும் எழுத்த நெடுஞ்சுவர்கள் கோட்டைச் சுவர்களைப் போலவே வளைத்து சென்றன

கோட்டை வரசலில் யானைகளும், குதிரைகளும் நிற்பங்களும், அந்த மிகுதவகளைப் பலவாழ் பிடித்துக் கட்டுவோரும் தினி எவையோரும், கன்னீர் காட்டு

வோதம், ஆங்காங்கு தீவாததி தூக்கிப் பிடித்து வெளிச்சம் போடுவோரும், தீவாததிகளுக்கு என்னெனைய விடுவோருமாக, ஒரே கோலாகலமாயிருந்தது. இதைப் பலவாழ் பார்த்த வல்லவரையளின் உள்ளத்தில் சிறிது தாக்கழம் துணுக்கமும் ஏற்பட்டன 'ஏதோ இங்கே பெரிய விசேஷம் ஒன்று நடைபெறுகிறது இந்தச் சமயத்தில் நாம் வந்து சொத்தோமே என்று எண்ணினான் தடையும் விசேஷம் என்னவென்பதைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலும் ஒர்புகம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது கோட்டை வரசற் கதவுகள் திறந்ததுதானிருந்தன ஆனால் திறந்திருந்த வரசலில் வேல் பிடித்த வீரர்கள் சிலர் நிறை கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களைப் பார்த்தால் யமசிவகரர்களைய போலிருந்தது

தயங்கி நின்றால் தன்னை அவர்கள் திறுத்திவிடுவார்கள் என்றும் எதிர்பாராகக் குதிரையை விட்டுக்கொண்டு உள்ளே போவதுதான் உசிதம் என்றும் அந்த வீரவாலியன் எண்ணினான் அந்த என்மத்தனது உடனே காரியத்தில் திறவேற்றினான் ஆனால் என்ன ஏமாற்றம்? குதிரை கோட்டை வரசலைய அணுகியதும் வேல் பிடித்த வீரர்கள் இருவர் தங்கள் வேல்களைக் குறுக்கே நிறுத்தி வழிமறித்தார்கள் இன்றும் நாலுபேர் வந்து குதிரையின் தாலுக்கையிறைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள் அவர்களில் ஒருவன் வதிகாத தேவனை உறுப்ப பார்த்தான் இன்னொருவன் தீவர்த்தி கொண்டுவந்து உயரத் தூக்கி முகத்துக்கு நேரே பிடித்தான்

வல்லவனரவர் முகத்தில் கோபம் கொதிக்க, "இதுதான் உங்கள் ஊர் வழக்கம்



கமர' வந்த விருத்தாளிகளை வரசலி  
லேயே தடுத்து நிறுத்துவது " என்றான்.  
"தீ யார் தம்பி இவ்வளவு துக்கமாகப்  
பெகிறாய்' எந்த ஊர்?" என்றான் வாசல  
காவலன்.

"என் ஊரும் பேருமா கேட்கிறாய்'  
வாணகப்பாடி நாட்டுத் திருவல்லம் என்  
ஊர் என்றுண்டய் சூலத்து முன்னோர்  
களின் பெயர்களை ஒரு காலத்தி  
உங்கள் நாட்டு வீரர்கள் தங்கள் மார்பில்  
எழுதிச் கொண்டு பெருமையடைந்தா  
ர்கள்! என் பெயர் வல்லவரைகள் வந்தி  
வத்தேவன்! தெரிந்ததா?" என்றான்.

"இவ்வளவையும் சொல்வதற்கு ஒரு  
கட்டியக்காரனையும் கூட அழைத்து  
வருவதுதானே?" என்றான் காவலர்களின்  
ஒதுவன இதைக் கேட்ட மறவர்கள்  
சித்தார்கள்.

"தீ யாராவிருந்தாலும் இனி சளவே  
போக முடியாது இளநரைக்கு வரவேண்  
டிய விருத்தாளிகள் எவலாம் வந்தாவி  
விட்டது இனிமேல் யாரையும் விட  
வேண்டாம் என்று யஜுமரனின் கட  
டவன்!" என்றான் காவலர் தளவன்.

**ஐ**

தோ வாக்குவாதம் நடக்கிறதைப்  
பார்த்துக் கோட்டைக்குள்ளே  
சற்று தூரத்தில் நின்று சில வீரர்  
கள் அருகில் வந்தார்கள் அவர்களில்  
ஒருவன் "அடே' நாம அங்கே திருவிழாக்  
கூட்டத்தில் விரட்டியடிந்தோமே. அந்தக்  
குழைத போல இருக்கிறதடா" என்றான்.

"இன்னொருவன் கழுதை என்று  
சொல்லடா" என்றான்.

"கழுதை மேல் உட்கார்ந்திருக்கிறவன்  
என்ன விநையபாக உட்கார்ந்திருக்கிறான்  
பாரடா" என்றான் மற்றொருவன்.

வல்லவரைகள் கூறில் இத்தச் சொற்  
கள் விழுந்தன அவன் மனதிற்குள் "என்  
னத்திற்கு வீண வம்பு' திருமயிப் போக  
விடலாமா' அல்லது, இளவரசர் ஆதித்த  
கரீகாவரின் முத்திரை பதித்த இலச்சி  
ளையை இவர்களிடம் காட்டிவிட்டு  
உன்னை போகலாமா?" என்ற யோசனை  
தோன்றி இருந்தது. வடதிசைப் படைவின்  
மாதண்ட நாயகராகிய இளவரசரின்  
இலச்சினையப் பார்த்துவிட்டுத் தன்  
வஸத் தடுக்கக்கூடியவர்கள் வடபெண்  
ணையிலிருந்து குமரிமுனை வரைவிலு

யாகும் ஓடையாது அல்லவா?

போடி அவன் மனதிற்குள் விவாதித்  
துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் பழுவேட  
டனரவர் ஆட்களின் கேலிப் பேச்சு  
அவன் காதுகளிலிருந்து சட்டென வான  
சேவலவேண்டாம் என்பதை முடிவு செய்து  
கொண்டான்.

"குதிரையை வீடுவகள்! திருமயிப்  
போகிறேன்" என்றான்.

தடுத்த வீரர்கள் குதிரையின் முகக்  
கவிறை விட்டார்கள்.

குதிரையின் அடிவழிநில வந்தியத்  
தேவன் தன் இரு கைகளினாலும் ஒரு  
அழுத்து அழுகலினை அதே நேரத்தில்  
சடை வானை உறைவிவிடுத்து கருவி  
எடுக்கொள் மீளவல் ஒளிபடா. ன கண்  
ணைப் பதித்த அந்த வான் கழன்ற  
வேகத்தினால் அவனுடைய கையில்  
திருவரின் சக்கராயுதத்தை வைத்துக்  
கொண்டு சூழ்ந்துபுது போல தோன்றியது.  
குதிரை முன்னோக்கிக் கோட்டைக்  
குளமே பாயந்து சென்று வழிவிவிந்த  
வீரர்கள் திரை இரண்டு கிழை விழுந்  
தார்கள் வேல்கள் சட்டவென்று அடித்  
துக் கொண்டு விழுந்தன வம்பு பேசிய  
பட்டின வீரர்களின் பேரில் குதிரை  
பாயக்கது இந்த மின்னல் தாக்கதனால்  
சிந்திரம் எதிர்பாராத வீரர்கள் தூறுறுமூம்  
சிதறிக் சென்றார்கள்.

இதற்குள் வேறு பல காரியங்களை  
திசுந்து விட்டன கோட்டைக் கதவுகள்  
தடால் தடால் என்று கரத்தப்பட்டன  
"பிடி' பிடி" என்று கூக்குரல்கள் எழுகதன்  
வேல்களும் ஊன்களும் உராயந்து கிளர்ங்  
கிளர்ங் என்று ஒலித்தன திடீரென்று  
அபாயம் அதிலிக்கும முரக 'ட்டம்'  
ட்டம்" என்று முழங்கிற்று.

வந்தியத்தேவன் குதிரையைச் சுற்றி  
லும வீரர்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டார்  
கள் இருபது நடப்பது நானது பேருத்த  
மேலேயே இருக்கும் குதிரையின்  
மேலிருந்த வந்தியத்தேவன் பாயந்து தரை  
யில் குதிக்கொள் கைவிவிந்த வானைச்  
கழறிக் கொண்டு கந்தமாறா' கந்த  
மாறா' உன் ஆட்கள் என்னைக் கொல்லு  
கிறார்கள்" என்று கதிரைகள்.

இதைக் கேட்டதும் அவ்வளவு நேரத்  
திருந்த வீரர்கள் திகெகெட்டுச் சிந்து  
தயங்கி விலகி நின்றார்கள்.

அச்சமயம் மானிகைகளை மேலமாட முகப்பிலிருந்து "அங்கே என்ன கூச்சல் திறுத்துங்கள்" என்ற ஒரு இடி முழக்கக் குரல் கேட்டது. அந்தக் குரல் கேட்ட இடத்தில் ஏழெட்டுப் பேர் நின்று கீழே தடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"எஜமான! யாரோ ஒரு ஆள் காவலை மீறிப் புகுந்து விட்டான். சின்ன எஜமான பெயரைச் சொல்லிக் கூவுகிறான்" என்று கீழேமிருந்த ஒருவர் சொன்னான்.

"கந்தமாறா! நீ போய்க் காவலரம் என்னவென்று பா!" - இவ்விதம் மேல மாடத்திலிருந்து அதே இடிமுழக்கக் குரல் சொல்லிற்று. அந்தக் குரலுக்கு உடைய வர்தான் செங்கமணம் சம்பவனையர் போலும் என்று வந்தியத்தேவன் எண்ணி னான்.

அவனும் அவனைச் சுற்றி நின்ற வீரர்களும் சித்தி நேரம் அப்படிச் சீவ னுறு கொண்டிருந்தார்கள்.

"இங்கே என்ன ஆர்ப்பாட்டம்" என்ற ஒரு இளைஞரல் கேட்டது. அந்தக் குரல் கேட்ட இடத்தில் நின்றவர்கள் விலகிக் கொண்டு வழி ஏற்படுத்தினார்கள். வாலி பன் ஒருவர் அந்த வழியாக விரைந்து வத்தான். எகலில் பிடித்த கத்தியை இடே சாகச் சுழற்றிக் கொண்டு குர்சமதாராம் செய்த கபாஹ்ணியனாரைப் போல் நின்ற வந்தியத்தேவனை ஒருகணம் வியப்படைவ தோக்கினான்.

"வல்லவா என் அருமை நம்பன்! உண்மையாகவே நீதானா?" என்று உணர்ச்சி ததும்பக் கூவிக் கொண்டு ஒடிச் சென்று வல்லவனாரை அந்த இளைஞன் கூட்டித் தழுவிக்கொண்டான்.

"கந்தமாறா! நீ படித்துப் படித்துப் பல தடவை சொன்னாயே என்று உன் விட்டுவந்த கத்திகள் வந்த இடத்தில் எனக்கு இத்தனைவர் வீர வரலேற்புக் கிடைத்தது" என்று வந்தியத்தேவன் தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்களைச் கூட்டிக்கூட்டினான்.

அவர்களைப் பார்த்து "சீ! முட்டான் களே! போங்களடா! உங்கள் அறிவு உலக் கைக் கொழுந்துதான்" என்றான் கந்த மாறன்.

கந்தமாறன் வந்தியத்தேவனின் கையைப் பிடித்துப் பரபரவென்று இழுத் துக் கொண்டு போனான். அவனுடைய கால்கள் தரைவில் நிலைமல சூதித்துக்

கொண்டே வீர நகரம் அவனுடைய உள்ள மும் துள்ளிக் குதித்தது. பெளவன்ப பிராவதத்தில் உண்மையாக உள்ளம் ஒன்று பட்ட ஒரு நண்பன் கிடைத்தால் அந்தக் கூட்டிலும் ஒருவனைப் பரவசப் படுத்திக் கூப்பிட்டு வேறு என்ன உண்டு? ஆம், காதுகளைப் பூண்டு ஒன்று இக்ககத்தான் செய் கிறது. ஆனால் காதலில் இன்பமும் சூது கலமும் எத்தனை உண்டோ அதை விட அதிகமான துன்பமும் வேதனையும் உண்டு. பெளவனத்துச் சிந்தை சூது கலத்திலோ துன்பத்தின் திழல்கூட விழ வதில்லை. ஒரே ஆவந்தமயமான இதயப் பரவசகதான்.

போகிற போகிலும், வல்லவனாரின், "கந்தமாறா! இன்றைக்கு என்ன இயக்க ஏகதட்டட்டாமிருக்கிறது" இவ்வளவு கூட்டுக்காவல் எல்லாம் எதற்காக?" என் றான்.

இன்றைக்கு இங்கே என்ன விசேஷம் என்பதைப் பற்றி அப்பாடம் வீரமாமகர் சொல்கிறேன். தீயம் தூதும் பெண்ணை யாற்றங்கரைப் பாசனையில் தங்கியிருந்த போது, பாழுவோடையாரைப் பார்க்க வேண்டும், மழுவனாரைப் பார்க்க வேண்டும், அவனாரைப் பார்க்க வேண்டும், இளைப்பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லுவிய? அந்த அவர், இவா கவர், - எல்லார்களும் இன்றைக்கு இங்கேயே நீ பார்த்துவிடலாம்!" என்றான் கந்த மாறன்.

பிறகு, விந்ததாளிகள் அமர்ந்திருந்த மானிகை மேலமாடத்துக்கு வல்லவனார் வணக்க கந்தமாறன் அழைத்துச் சென் றான். முதலில் தன் தந்தையாகிய சம்ப வனையரிடம் கொண்டு போய் நிறுத்தி, "அப்பா! என தொழில் வரலாறுகூறு வந்தியத்தேவனைப் பற்றி அடிக்கடி தங்கவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருப் பேனை" அவன் இயைதான்" என்றான். வந்தியத்தேவன் பெரியவனாக நம்பிட்டு வணங்கினான். அதை நூதித்துச் சம்ப வனையர் அவ்வளவாக மிழிச்சியடைந் ததாகத் தோன்றவில்லை.

"அப்படியா! கீழே அரண்மனை வாசலில் அவ்வளவு காவலரம் செய்தவன் இவன்தானா?" என்று கேட்டார்.

"காவலரத்துக்குக் காரணம் என் தொழில் அல்ல; வாசல் காப்பதற்கு நாம்





அமரத்திடுக்கிலும் மறபுகழ்" என்றான் கந்தமாவேன்

"இருத்தாலும் இன்னைய திரை பார்த்து, அதுவும் இருட்டி அரை திரைத்திரைகுட பிறகு, இவன் இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டத்துடன் வந்திருக்க வேண்டியதில்லை!" என்றார் சம்பவனரவர்

**க**ந்தமாவேனின் முகம் கருவகிற்று மேலும் தந்தையுடன் வாதமிட அவன் விருமயனில்லை. வந்தியத் தேவனை அப்பால் அழைத்துச் சென்றான் வந்தியத் தந்தையன்கூறுகிற மாதிரித் தடுக்காய்களாக ஓர் உயர்ந்த பீடத்தில் அமரத்திருந்த பழுவேட்டரை யாரிடம் அழைத்துப் போய், "மாமா! இவன் என் ஆளுகிற தன்பன் வந்தியத் தேவன் வானைப் பேரரசர் குலத்தவன் இவனும் நானும் வடபெண்ணைக்கரைப் பாசனறையில் எல்லைக் காலவ புரித்து கொண்டிருக்கிறோம் அப்பொழுதேவனும் வீராதி வீரர் பெரிய பழுவேட்டையாரைப் பாரக்க வேண்டும்" என்று ஓயாது சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். "பழுவேட்டரைவர் இருமேனிலே அதுவதுதாலு போர்க் காலங்கள் இருப்பது உண்மைதான்" என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பான் பூதநாள் தீய எண்ணப் பார்த்துக் கொள் என்று நான் சொல்லுவேன்" என்றான்

பழுவேட்டரைவர் கருவகிய முகத்துடன், "அப்படியா, தம்பி! நீயே எண்ணிப் பார்த்தால் ஒழிய தம்பி மாட்டாயோ? அவ்வளவு அநாதைகளுக்காய் உனக்கு 'லாண்டர் குலத்தவன்' கூட்டிலும் வேறு

குலத்திலே வீரம் இருக்க முடியுமா' என்ற சந்தேகமோ!" என்றான்

தோழர்கள் இவ்வருமே திருக்கிடப்போனார்கள் தோத்திரமாகச் சொன்னதை இப்படி இவர் குதர்க்கமாக எடுத்துக் கொள்வார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை

வந்தியத் தேவனுடைய மனத்தில் வீரகல் குழந்தை ஆயிரும் வெளியில்கூட்டிக் கொள்ளாமல், "ஐயா! பழுவேட்டரைவர் குலத்தின் வீரப்புகழ் குமரி முனையிலிருந்து இமயம் வரையிலே பரவியிருக்கிறது அனாதை பற்றிச் சந்தேகிப்பதற்கு நான் வாய்!" என்று பணிவுடன் சொன்னான்

குல்ல மறுமொழி, கெட்டிக்காரப் பிள்ளை!" என்றார் பழுவேட்டரைவர்

இத்தமட்டில் பிழைத்தோம் என்று வாலிபர்கள் இருவரும் அவசிரத்து வெளியேறினார்கள் அப்போது சம்பவனரவர் தமது மகளை அழைத்துக் காத்தாடு, உன் தோழனாகிற சீதகிரம் உணவு அளிகு எவ்வையாலது ஒரு தனி இடத்தில் படுக்கச் சொல்லு! நீண்ட பிரயாணம் செய்கிற களைத்துப் போயிருக்கிறான்" என்றார் மாறவேன் கோபத்துடன் தளவளை அடைத்து வீட்டுப் போனான்

பிறகு மாறவேன் வந்தியத் தேவனை அந்தப்பாத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான் அவனே பெண்கள் பலர் இருந்தார்கள் மாறவேனின் அண்ணன்கு வந்தியத் தேவன் நடைகாரம் செய்தான் அவனது குடி பிள்ளைக் கூச்சத்துடன் மாறத்திருக்கும் பெண்களை கந்தமாவேனின் சகோதரி வாயிருக்க வேண்டாம் என்று கனகித்துக் கொண்டான்

தங்கச்சியைப் பற்றி மாறவேன் பல தடவை சொன்னதில் ஏதேதோ கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான் வந்தியத் தேவன் இப்போது ஓர்வாறு ஏமாறும் அடைந்தான்

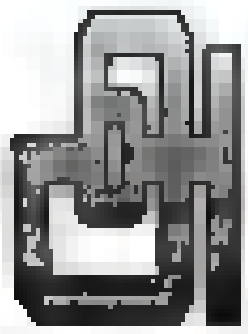
அந்தப் பெண்களின் கூட்டத்திலே பழுவேட்டரைவருடன் பல்லகிலே வந்த மாது யாராக இருக்கலாம் என்பதை அறிய வந்தியத் தேவனுடைய கண்கள் தேடி அளவந்தன

(தொடரும்)

# வெள்ளிமின்

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

## குரவைக் கூத்து



ந்தப்புரத்திலிருந்து நண்பர்கள் இருவரும் வெளியே வந்தார்கள் உள்ளேயிருந்து, ஒரு பெண் குரவு, "கந்தமாறா! கந்த மாறா!" என்று அழைத்தது.

"அமமா என்னைக் கூப பிடுகிறாள் இங்கேயே சற்று இரு' இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கந்தமாறன் உள்ளே போனான். பெண்களின் குரல்கள் பல சேர்ந்தாற்போல அடுத்தடுத்துக் கேள்விகள் கேட்டதும் கந்தமாறன் தட்டுதடுமாறி மறுமொழி கூறியதும் வந்தியத்தேவன் காதுள் விழுந்தது. பின்னர் அந்தப் பெண்கள் கவகல வென்று சிரித்த ஒலியும் உள்ளேயிருந்து வந்தது.

தன்னைப் பற்றித்தான் அவ்விதம் அவர்கள் கேள்வியைச் சிரிக்கிறார்களோ என்ற எண்ணம் வந்தியத்தேவனுக்கு வெட்கத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கியது. கந்தமாறன் வெளியே வந்ததும் வந்தியத்தேவனின் எகலையப் பிடித்துக் கொண்டு, "வா! எங்கள் மானினைகையச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரலாமா" என்று சொல்லி இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

கடம்பூர் மானினைகளின் நிலாமுற்றங்கள், ஆடல் பாடல் அரங்கங்கள், பண்டக சாலைகள், பளிங்கு மண்டபங்கள், மாட கோபுரங்கள் ஸ்தூபி கலசங்கள் குதினா லாயங்கள் ஆகியவற்றை வந்தியத்தேவனுக்குக் கந்தமாறன் காட்டிக் கொண்டு சென்றான்.

இடையிலே வந்தியத்தேவன் கந்த

மாறா என்னை அந்தப்புர வாசலில் நிறுத்தி நீ மறுபடியும் உள்ளே போன போது, அந்தப்புரத்திலே ஒரே சிரிப்பும குதூகலமுமாயிருந்ததே என்னை விசேஷம்? உன்னுடைய சிறுகதைகளையே பார்த்ததில் அவர்களுக்கு அலவளவு சத்தோஷமா?" என்று கேட்டான்.

"உள்ளையப் பார்த்ததில் அவர்களுக்கு கெல்லாம சந்தோஷந்தான் உன்னை அமமாவாக்கும் மஹாவர்களுக்கும பிடித்திருக்கிறதாம் ஆனால் உன்னைக் குறித்து அவர்கள் சிரிக்கவில்லை."

"பின்னே எதற்காகச் சிரித்தார்களாம்?"

"பழுவேட்டையார் இருக்கிறார் அல்லவா? இத்தனை வயதுக்குப் பிறகு அவர் புதிதாக ஒரு இளம்பெண்ணைக் கவியாணம் செயது கொண்டிருக்கிறார் மூடு பல்வகில் வைத்து அவனை இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் ஆனால் அந்தப்புரத்துக்கு அவனை அனுப்பாமல் அலருளைய விடுதலியேயே அடைத்துப் பூட்டி வைத்திருக்கிறாராம்! அந்தப் பெண்ணைப் பலகணி வழியாக எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்த ஒரு தாதிப் பெண் அவள் அழகை வர்ணித்தாளாம் அதைக் குறித்துத்தான் சிரிப்பு அவள் சிங்களப் பெண்ணோ, கலிங்கத்துப் பெண்ணோ, அல்லது சேரநாட்டுப் பெண்ணோ என்று சர்ச்சை செய்கிறார்கள்! பழுவேட்டையாரின் முன்னோர்கள் சேரநாட்டிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வந்தவர்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா அல்லவா?"

"கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஏன், நீதான்

# செல்வன்

நான் பயத்தவன் அவன்.  
அது உனக்குத் தெரியும்.  
மேலும் நான் அந்நித  
மான காரியம் எதுவும்  
செய்யவும் இவ்வளவு  
வீரதாராயணப் பரதில்  
பழுவேட்டையாரியின் பரி  
வாரங்கள் சாஸையொடு  
சென்றபேரது கூட்டத்  
தோடு கூட்ட மரம்

புறங்கொரு தடவை சொல்லித் தந்திரம்  
இருக்கட்டும். கத்தமாறா? பழுவேட்டையார்  
இந்த மரம் கத்தியான மயங்குமா  
மணந்து எத்தனை காலம் ஆகிறது?"

"இரண்டு ஆண்டுகள் மேதான் இருக்  
கும். மணம் செய்து கொண்டிருந்து  
அவனைத் தனியாகச் சிறிது நேரம் கூட  
அவர் விட்டு வைப்பதில்லையாம்' எங்கே  
போனாலும் கூடப் பலவகையில் ஆசை  
நாயகியையும் அழைத்துப் போகிறார்  
இதைக் குறித்து நானெவரும் கொஞ்சம்  
பரிசாசப் பேசக் நடந்து வருகிறது வந்தி  
யத்தேவன்' ஒரு பிராயத்தைத் தாண்டிய  
வர்களுக்கு இந்த மாதிரி வதிர் சபலம்  
ஏற்பட்டால் எல்லோருக்கும் சிறிது இடை  
காலமாகத்தானே இருக்கும்?"

"காரணம் அது ஒன்றுமில்லை. உன்  
ளம்க காரணத்தை நான் சொல்லட்டும்.  
கத்தமாறா? பெண்களை எப்போதும் சே  
றுப் பொறாமை பிடித்தவர்கள் உன் விட்  
டுப் பெண்களைப் பற்றிக் குறைவாகச்  
சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்காதே'  
பெண் உலகமே இப்படித்தான்! உன்  
குடுமபத்துப் பெண்கள் கூறினதது அழி  
கள் பழுவேட்டையாரியின் ஆசை  
நாயகியோ செக்கச் செவேலென்று  
பொன்னிற நாயகிதக்கிறாள் ஆனகயார்  
அவளை இவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை'  
அது காரணமாக வேறு ஏதேதோ காத  
கட்டிச் சொல்லிறார்கள்!"

அடே! இது என்ன வித்தை! உனக்கு  
எப்படி அவருடைய தீர்த்தைப் பற்றித்  
தெரியும்? அவனை நீ பார்த்தி தக்கிராயா.  
என்ன? எங்கே எப்படிப் பார்த்த  
தாய்? பழுவேட்டையாரியுக்கு  
மட்டும் இது தெரிந்தால், உன்  
உயிர் உன்னுடையது அவன்..."

"கத்தமாறா! இதற்கெல்லாம்

நானும் சாஸை ஓரமாக ஒதுங்கி நின்ற  
பாரததுக் கொண்டிருந்தேன் உன்னை.  
குதிரை, பல்லக்கு, பரிவட்டம் எல்லாம்  
தீயகள் அதுபயி எவந்த மரியாதை  
கனமே! அது உன்னைமா?"

ஆம். நாங்கள் தான் அதுபயி எவந்த  
தீயம் அதனால் என்ன?"

"அதனால் என்ன? ஒன்றுமில்லை  
பழுவேட்டையாரியுக்கு நீங்கள் அளித்த  
வரவேற்பு மரியாதைகளையும் எனக்கு  
அளித்த வரவேற்பையும் ஒப்பிட்டுப்  
பார்த்தேன். வேறொன்றுமில்லை..."

கத்தமாறன் இவ்வாறாகச் சிரித்துவிட்டு.  
"இறை வித்தகம் அதிகாரிக்குச் செலுத்த  
வேண்டிய மரியாதையை அவருக்குச்  
செலுத்தினோம் கத்த வீரனுக்கு அளிக்க  
வேண்டிய வரவேற்பை உனக்கு அளித்  
தோம்' ஒதுக்கத்தில், முருகன் அருளால்.  
நீ இந்த விட்டுக்கு முருகப் பிள்ளையா  
லால் தக்கவாறு மாப்பிள்ளை மரியாதை  
செய்து வரவேற்போம்" என்றான் பிறகு.  
வேறு என்னமோ சொல்ல வந்தாய்  
அதற்குள் பேசக் காதி விட்டது. ஆம்.  
பழுவேட்டையாரியுடைய ஆசை நாயகி  
தங்க விடப்பு தீரம் என்று சொன்னாள்.  
அது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?" என  
றான்

கடமழர் மானிக்கையின் கரிய பெரிய  
மதக்கூத்தன் மீது பழுவேட்டையார்  
எதிராகக்கடர் மீது வயதார்மைய வருவது  
மேல வந்து கொண்டிருந்தார்! என்னு  
டைய குரல்கமெல்லாம் அவர் மேலே  
தாவினதது ஒரு காலத்தில் அவரைப்

அமரர்கஸ்கி

போல் தானும் ஆகவேண்டும் என்று மனோராஜ்யம் செய்து கொண்டிருந்த போது அடுத்தாற்போல், ஒரு மூடு பல வக்கு வந்தது மூடு பலவக்கிலை யார் வரக்கூடும் என்று தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே பலவக்கின் திளையை உள்ளிருந்து ஒரு கை சிந்து விலக்கியது விலக்கிய திளையுமே ஒரு முகமும் தெரிந்தது. கைபும், முகமும் நல்ல பொன்னிறமாயிருந்தன! அவ்வளவுதான், தான் பார்த்ததெல்லாம்! நீ இப்போது சொன்னதிலிருந்து அந்தப் பெண்தான் பரிசேலட்டளையரின் ஆளா தாயி என்று ஊகிக்கிறேன் "

"வந்தியத்தேவா! நீ அதிர்ஷ்டக்காரன் ஆய் பிள்ளை எவனும் அந்தப் பழுவூர் இளையராணியைக் கண்ணாலும் பார்த்ததெல்லாம் என்று பேசக் ஒரு விநாடி நேர மாவது அவள் கரத்தையும் முகத்தையும் நீ பார்த்தாயல்லவா! பார்த்த வளரவில் அவள் எத்த தேசத்திலே பிறந்த சுதநி யாயிருக்கலாம் என்று உனக்கு ஏதாவது உத்தேசம் தோன்றுகிறதா?" என்று சுத்த மாறன் கேட்டான்

"அச்சமயம் தான் அனாதப் பற்றி யோசிக்கவில்லை. இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவள் ஒருவேளை காஷ்மீர் தேசத்துப் பெண்ணாயிருக்கலாம்; அல்லது கடல்களுக்கு அப்பா துள்ள சாவகம், கடாரம், பவனம், பிசீரம் முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்த பெண் ணரசியாகவும் இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது ஒருவேளை அரபுதேசத்துப் பெண்ணாக இருத்தாலும் இருக்கலாம். அந்த நாட்டிலேதான் பெண்கள் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வளரவில் முகமூடி மோட்டே வைத்திருப்பார்களாம்"

**பி** அச்சமயம் எங்கேயோ சமீபத்தி லிருந்து வாத்தியங்களின் முழக்கம் கேட்கத் தொடங்கியது கலாய், குடி, பளா, புல்லாங்குழல், உடுக்கு ஆகியவை சேர்ந்து சபடித்தன

"இது என்ன முழக்கம்?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்

"குரவைக் கூத்து நடக்கப் போகிறது! அதற்கு ஆரம்ப முழக்கம் இது! நீ குரவைக் கூத்து பார்க்க விரும்புகிறாயா? அல்லது

சீக்கிரம் உணவு அருந்திவிட்டு நிம்மதி யாகப் படுத்துத் தூங்குகிறாயா?"

ஆழவார்க்கடியான் குரவைக் கூத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டது அச்சமயம் வந்தியத் தேவனுக்கு திளைவு வந்தது

"குரவைக் கூத்து தான் பார்த்ததே யில்லை! கட்டாயம் பார்க்க வேண்டிய எவ்வளவு அந்த நண்பர்கள் இன்றும் சில அடி தாரம் சென்று ஒரு திருப்பத்தில் திருமயிலதம் குரவைக்கூத்து மேடை அவர்களுடைய கண்களுக்குப் புலனாகிற்று மேடைக்கு முன்னால் சப்ப கூடவும் தொடங்கி விட்டது.

**ச** ற்றிலும் அரண்மனைச் சுவரும் கோட்டை கொத்தனங்களின் மதிலும் குழந்த இடத்தில், வெண் மணல் வீசித்த விசாலமான முற்றத்தில் குரவைக் கூத்து மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது மேடைமீது கோழியைப் போலும், மயிலைப் போலும், அனாதைப் போலும், சித்திரங்கள் போட்டு அவங்கரித்திருந்தார்கள் செத்தெல்லாம் வறுத்த வெள்ளிய பொரிகள் மஞ்சள் கலந்த திளையரிசிகள் பலதிற மலர்கள். குவறி மணிகள் முதலியவற்றினாலும் அந்த மேடைமேல் அழகுபடுகியிருந்தார்கள் குத்து விளக்குகளுடன் தீவர்த்தி களும் சேர்ந்து எரித்து இருண்ட விரட்ட முயன்றன ஆளால் நறுமண அகில புளகபுடன தீவர்த்திப் புளகமும் சேர்ந்து, மூடுபனியைப் போல பரவி, தீபங்களின் ஒளியை மங்கச் செய்தன. மேடைக்கு எதிரிலும் பக்கங்களிலும் வாத்தியக்காரர்கள் உட்காரத்து அவரவர்களுடைய வாத்தியங்களை ஆவேசமாக முழக்கினார்கள் மலர் மணம், அகில மணம், வாத்திய முழக்கம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து வந்தியத் தேவனுடைய தலைகற்றும்படி செய்தன

முகவிய விருத்தானிகள் அனைவரும் வந்து சேர்ந்ததும், குரவைக் கூத்து ஆடும் பெண்கள் ஒன்பது பேர் மேடைக்கு வந்தார்கள் ஆட்டத்திரகத் தகுந்தவாறு உடம்பை இறுக்கி ஆடை அணிந்து, உடம்போடு ஒட்டிய ஆபரணங்களைப் பூண்டு கால்களில் சிலம்பு அணிந்து கண்ணி கட்டம்பம், காந்தன், குறிஞ்சி, செவ்வலரி ஆகிய முருகனுக்கு உகந்த

மலர்களை அவர்கள் சூடியிருந்தார்கள். மேற்கூறிய மலர்களினால் கதம்பமாகத் தொடுத்த ஒரு நீண்ட மலர் மாலையினால் ஒருவரைப்பொருவர் பிணைத்துக் கொண்டவராய், அவர்கள் மேடையில் வந்து நின்றார்கள். சிலர் கைகளில் சந்தன மரத்தினால் செயது வர்ணம் கொடுத்த அழகிய பச்சைக் கிளிகளை வாகவமாக ஏத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாபயோருக்கு வணக்கம் செயதுவிட இப் பாடலும் ஆடலும் தொடங்கினார்கள். முருகனுடைய புகழைக் கூறும் பாடல்களைப் பாடினார்கள். முருகனுடைய வீரச் செயல்களைப் பாடினார்கள். சூரபத்மன், கஜமுகன் முதலிய அகர கணங்களைக்கொண்டு, கடல் நீரை வற்றச் செய்த வெற்றிவேலின் திறத்தைப் பாடினார்கள். தேவஸோகத்துக் கன்னியர் பலர் முருகனை மணந்து கொள்ளத் தவறு விடந்து வருளாகவில, அந்தச் சிவகுமாரன் மலையுலகத்திலே தமிழகத்துக்கு வந்து காட்டில் திளைப்புடைய காத்து நின்ற மலைக்குறவர் மகளை மணந்துகொண்டதைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். வேலனுடைய கருணைத் திறத்தைக் கொண்ட பாடினார்கள். இத்தனையுமே ஆடலும் ஆடலும் பன்ற ஒலியும் குழல் ஒலியுமாகச் சேர்ந்து பார்த்திருந்தவர்களையெல்லாம் வெறி கொள்ளச் செய்தன.

**"பசியும் பிணியும் பணையும் அழிக! மனழையும் வளமும் தளமும் பெருக!"**

என்ற வாழ்த்துக்களுடன் குரவைக் கூத்து முடிந்தது. பெண்கள் மேடையிலிருந்து இறங்கிச் சென்றார்கள்.



வனர், "தேவராளன்", "தேவராடடி என்னும் ஆடவனும் பெண்ணும் தேவராடடம் ஆடுவதற்காக மேடை மீது வந்து நின்றனர். அவர்கள் இரத்த நிறமுள்ள ஆடைகளை உடுத்தியிருந்தனர். செக்கச் சிவந்த இரத்த நிறமுள்ள செவ்வடாரிப் பூமாலைகளைச் சூட்டிக் கொண்டிருந்தனர். தெற்றியில் செந்திரக் குவகமத்தை அப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய வாய்களும் வெற்றி வலப் பாகுரு மென்றநிலரால் சிவத்து இரத்த நிறமாகக் காணப்பட்டன. கண்கள்



கோவைய பழம் போவச் சிவந்திருந்தன.

முதலில் சாந்தமாகவே ஆட்டம் ஆரம்பித்தது. தனித்தனியாகவும் எனக்களையச் செய்துக் கொண்டும் ஆடினார்கள். நேரமாக ஆக ஆட்டத்தில் வெறி மிகுந்தது. மேடையிலே ஒரு பக்கத்தில் சாத்தியிருந்த வேளைத் தேவராடடி கையில் எடுத்துக் கொண்டான். தேவராளன் அதை அவன் கையில்லிருந்து பிடுங்க முயன்றான். தேவராடடி தடை செய்தான். இறுதியில் தேவராளன் மேடை அகிலும்படியாக ஒரு பெரிய நடுகதித்து. ஒரு பெரிய தாண்டல தாண்டி தேவராடடி கையில்லிருந்த வேளைய பிடுங்கிக் கொண்டான். தேவராடடி அந்த வேளையக் கண்டு அஞ்சிய பாகளையுடனே மேடையிலிருந்து இறங்கி விட்டான்.

பிறகு தேவராளன் தனியே மேடை மீது நின்று கையில் வேல் பிடித்து வெறி யாட்டம் ஆடினான். குரல் முதலிய அகர கணங்கள் தன்டுபொடியாகி விழுந்தனர். அறுக்கப்பட்ட குரல் தளல் திரும்பத் திரும்ப முளைத்தது. முளைக்க முளைக்க வேலனுடைய உக்ரம் அதை மாக வளர்ந்தது. அவனுடைய கண்ணிலிருந்து தீப்பொறி பறந்தது. கடைசியில் சூரபத்மன் இறந்து விழுந்தான். தேவராளனும் எனவேளைக் கீழே போட்டான்.

இப்போது மற்ற வாத்தியங்கள் எல்லாம் நின்று விட்டன. உடுக்கின் சத்தம்

மட்டும் கேட்டது. மேடைக்கு அருகே நின்று பூசாரி ஆவேசமாக உடுக்கு அடித்தான். தேவரானன் உடம்பில் ஒவ்வொரு அணுவும் பதறி ஆடியது. "சந்தமம் வந்து விட்டது" என்று சபையில் ஒருவருக் கொருவர் மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் பூசாரி ஆவேசம் வந்து ஆடிய தேவரானன் மயங்கிப் போனான். "வேலா! முருகா! தேவசேநாபதி! கந்தா! சூரசமஹாரா! அடியார்களுக்கு அருள்வாகுத சேவல் வேண்டும்!" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

கேட்டா! சொல்லுகிறேன்! என்ன வேண்டுமோ, கேள்!" என்று சந்தமம் வந்தவன் கூவினான்.

மறை பொழியுமா? வெள்ளம் பெருகுமா? நாடு செழிக்குமா? நினைத்த காரியம் எக்கூடுமா?" என்று பூசாரி கேட்டான்.

"மறை பொழியும் வெள்ளம் பெருகும் நாடு செழிக்கும்! நினைத்த காரியம் எக்கூடும்! ஆளாவ. என அன்னனைக்கு தீயகன் பூசை போட வவளை தூசுகை பரி கேட்கிறான் பத்திரகாளி பரி கேட்கிறான் மகிடாகரனை வதைத்த சண்டி தேகவரி பரி கேட்கிறான்!" என்று சந்தமக்காரன் ஆவேசத்துடன் ஆடிக்

கொண்டே அவறினான்!

என்ன பரி வேண்டும்?" என்று பூசாரி கேட்டான்.

கேட்டால் கொடுப்பீர்களா?" என்றான் வெறியாடியவன்.

கொடுப்போம், கட்டாயம் கொடுப்போம்!" என்றான் பூசாரி.

"மன்னர் குலத்து இரத்தம் கேட்கிறான் ஆயிரக்கால அரசர் குலத்து இரத்தம் கேட்கிறான்!" என்று வெறியாடியவன் கோர பயங்கரக் குரலில் கூவினான்.

மேடைக்கு முன்னால் விரிந்த பழுதினட்டளையர் சம்பவநையர், மழ வநையர் முதலிய பிரமுகர்கள் ஒருவரு ண்டய முகத்தை ஒருவர் நோக்கினார்கள். அவர்களுடைய செக்கச் சிவந்த வெறி கொண்ட கண்கள் சங்கேதமாகப் பேசிக் கொண்டன.

சம்பவநையர் பூசாரியைப் பார்த்துத் துள்ளவும், அனைத்துச் சமிக்ஞை செயதார்

பூசாரி உடுக்கு அடிப்பதை திறுத்தி னான் வெறியாட்டம் ஆடிய தேவரானன் அடியற்ற மரம் போல மேடை மீது விழுந்தான். தேவராட்டி ஓடிவந்து அவனைத் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

சபை மெளனமாகக் கலகலத்தது வெளியில் எங்கேயோ தூரத்தில் திரிகள் ண்ணையிடும சபதம் கேட்டது.

இதனை நேரம் பார்த்துக் கேட்ட





வற்றினால் பரப்பப்படுகின்றன. இவ்விருந்த வந்தியத்தேவன், தரிகள் ஊளையிடும சபதம் வந்து இசையை நோக்கினான் அங்கே, அம் மானிஸையில் வெளிமதிவ கவரின் மீது ஒரு தளவ் தெரித்தது. அது ஆழ்வார்க்கடியானுடைய தளவதான்! ஒரு கணம் வந்தியத்தேவன் ஒரு பயங்கர உணர்ச்சிக்கு உள்ளானான் ஆழ்வார்க் கடியானுடைய தளவைய வெட்டி அந்த

மதில் மேல வவத்திருந்தது போன்ற பிரளம் உண்டாயிற்று கண்கலிமகனான ஸுடித் திறந்து பார்த்தபோது அந்தத் தளவைய அங்கே காணவில்லை! அத் தளகய வீண்கித்தப பிரளமக்குத் தான் உன்னானது குறித்து வெடகமடைந்தான் இதுவரை அனுபவித்து அறிவாத வேறு பலவகை உணர்ச்சிகளும் அவன் உள்ளத் தைக் கவங்கச் செயதன

ஆராம் அத்தியாயம்

## நடுநிசிக் கூட்டம்



ரளவக் கத்துக்கும் வெறியாட டுக்கும் பின்னர், வந்திருந்த விருந்தினருக்குப் பெருந்தர விருந்து தடைபெற்றது. வவவ வளையுலுக்கு விருந்து குசிக்க வில்லை. அவன் உடம்பு களவத்திருந்தது. உள்ளம் கலங்கியிருந்தது. ஆயினும் அவன் பக்கத்திலிருந்த அவனு டைய தளவன் கத்தமாறன் அங்கிருந்த மற்ற விருந்தானிகள் யார் யார் என்பதைப் பெருமிதத்துடன் எடுத்துக் கூறினான்

பழுவேட்டாரயரையும், சம்பவரை யளரயந் தவிர அங்கே மழபாடித் தென் னவன் மழவளரயர் வந்திருந்தார், குளத்த தார்ப் பெருதிலக்கிழார் வந்திருந்தார், முடிமுடிப் பவவளரயர் வந்திருந்தார் தான்தொங்கிக் கவிங்கரயர், வளங் காழுடி முளவளரயர், தேவசேநாதிபதிப் புவளரயர், அஞ்சாத சிங்கமுத்தரயர், இரட்டைக் குடை ராஜானியார், கொல்லி மளவப் பெருதில வேளார் முதலியோரை இன்னினனார் என்று கத்தமாறன் தன்





தறுநில மன்னர்கள் அல்லது தறுநில  
மன்னருக்குரிய மரியாதையைத் தங்கள்  
வீரச் செயல்களினால் அடைந்தவர்கள்  
ராஜா அல்லது அரசர் என்பது மருவி  
அக்காலத்தில் அவரவர் என்று வழங்கி  
வந்தது சிற்றரசர்களுக்கும், சிற்றரசர்  
களுக்குச் சமமான சிறப்பு வாய்ந்தவர்  
களுக்கும் அவரவர் என்ற பட்டப் பெயர்  
சேர்த்து வழங்கப்பட்டது. அவரவர்களு  
டைய ஊரை மட்டும்கூறி அவரவர்  
என்று சேர்த்துச் சொல்லும்

மரபும் இஃதும்

அந்த மரபில் சிற்றரசர்கள் என்றால்  
சிறப்பினால் மட்டும் அரசர் பட்டம்  
பெற்று அரண்மனைக் கக்போகங்களில்  
திளைத்து வாழ்ந்திருப்பவர்கள் அல்ல  
போர்க்களத்தில் முன்னணியில் நின்று  
போரிடச் சித்தமாயுள்ள  
வீராதி வீரர்கள் தாம் தங்கள்  
நாகரிளமைய நீடித்துக்  
காப்பாற்றிக் கொள்ள  
முடியும் எனவே



ஒவ்வொருவரும் பற்பல போர்க்களங்களில் போரிட்டுப் புகழ்மீட உயர்வுகளையும் அடைந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள் இன்று அத்தனை பேரும் பழையாற்றச் சுத்தரசோழ சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக்கடங்கித் தத்தம் எல்லல்களுள் அதிகாரம் செலுத்தி வந்தார்கள் சிலர் சோழப் பேரரசில் பெருந்தரத்து அரசாங்க அதிகாரிகளாகவும் பதவி வகித்து வந்தார்கள்

இவ்வளவு முக்கியமான சோழ சாமராஜ்யப் பிரமுகர்கள் எல்லாரையும் ஒரேத்தில் பார்த்துப் பற்றி வலவளர்ப்பன் தியாயமாக உவனக கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆயினும் அவனுடைய உன்னதநில உவனக ஏற்படவில்லை

‘இவ்வளவு பேரும் எதற்காக இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள்’ என்ற எண்ணம் அவனுக்கு அடிக்கடி தோன்றியது ஏதேனோ தெளிவில்லாத ஐயங்கள் அவன் உள்ளத்தில் தோன்றி அளவத்தன

மனத்தில் இத்தனைய குழப்பத்துடனேயே வலவளர்ப்பன் தனக்கென்று சுத்தமாறன் சித்தப்படுத்திக் கொடுத்திருந்த தனி இடத்தில் படுக்கச் சென்றான் விருத்தினர் பலர் வந்திருந்தபடியால் வலவளர்ப்பனுக்கு அம் மாபெரும் மாளிகையின் மேல்மாடத்தில் ஒரு மூலையில் இருந்த திறந்த மண்டபம் படுப்பதற்குக் கிடைத்தது “நீ மிகவும் களைத்திருக்கிறாய், ஆனக யினால் நிமயதியாகப் படுத்தித் தூங்கு மற்ற விருந்தாளிகளாக உவனித்துவிட்டு நான் உன் பக்கமே வந்து படுத்துக் கொள் கிறேன் என்று கத்த மாறன் சொல்லி விட்டுப் போனான்

**ப**டுத்தவுடனே வந்தியத்தேவனுடைய கண்களையச் சுழற்றிக் கொண்டு வந்தது மிக விளரவில் தித்திராதேவி அவளை ஆட்கொண்டான் ஆனாலும் என்ன பயன்? மனம் எனப்பது ஒன்று இருக்கிறதே, அதை நித்திரா தேவியினால் கூடக் கூட்டுகின்ற எலக்க முடிவதில்லை உடல் அனைவற்றுக் கிடந்தாலும் கண்கள் குடிபிருத்தாலும். மனத்தின் ஆழத்தில் பதித்து விடும் என்னாவன களவாகப் பரிணமிக்கின்றன பொருளில்லாத அறிவுக்குப் பொருத்தமில்லாத, பற்பல நிகழ்ச்சிகளும் அநுபவங்களும் அந்தக்

காலவு லோகத்தில் ஏற்படுகின்றன

எவகேயோ வெகு தூரத்திலிருந்து ஒரு நரி ஊனையிடுமா சபதம் கேட்டது ஒரு நரி, பத்து தீயாவி, நூறு தீயாவி, ஏகமாக ஊனையிட்டன! ஊனையிட்டதுக் கொண்டே வந்தியத்தேவனை நெருங்கி நெருங்கி நெருங்கி வந்தன காடிகளில் அந்த ரிகளின் கண்கள் சிநிய சிநிய நெருப்புத் தளல்களைப் போல் ஜோலித்துக் கொண்டு அவளை அழ்நுமி வந்தன

மறுபக்கம் நிரமயி ஓடித் தப்பிக்கவாழ என்று வந்தியத்தேவன் பார்த்தான் அவன் பார்த்த மறுநிசையில் பத்து, நூறு, ஆயிரம் நாயகன் ஒரே மந்தையாகக் குரைத்துக் கொண்டு பாய்ந்து ஓடி வந்தன அந்த வேடவாட நாயகரின் கண்கள் அலை பொறிகளைப் போல் ஜோலித்தன

நரிகளுக்கும் வேடவாட நாயகருக்கும் தடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் தன்னு ளையாகத் தள்ளவாழும் என்று எண்ணி வந்தியத்தேவன் நடுநடுங்கினான் தலையிவளை எதிரே ஒரு கோயில் தெரிந்தது. ஓட்டமாக ஓடித் திறத்தி்ந்த கோயிலுக்குள் புத்தி வாகைதளவயம் தாவிட்டான் நிதமயிப் பார்த்தால், அது காளி கோயில் எனப்பது தெரிந்தது அகோரமாக வானைத் திறத்துக் கொண்டிருந்த காளி மாதாவின் சிஸலக்குப் பின்னாலிருந்து பூசாரி ஒருவன் வெள்ககிணமயி வந்தான் அவன் கையில் ஒரு பவங்கரமான வேட டிவான் இருந்தது “வந்தாயா” வா” என்று சொல்லிக் கொண்டு பூசாரி அருகில் நெருங்கி, நெருங்கி, நெருங்கி வந்தான்

“நீ பித்த அரச குகத்தின் வரலாறு என்ன? எத்தனை ஆண்டுகளாக உன் குலத்தினர் அரச புரிந்துவார்? உன்மையச் சொல்” என்று பூசாரி கேட்டான்

வரலாற்றை வலவளர்ப்பன் குறித்து ஆண்டுகள் அரச புரிந்தவர், என் தந்தையின் காலத்தில் வைதுமபராயர் களால் அரசை இத்ததோம்” என்றான் வந்தியத்தேவன்

“அப்படியானால், நீ தகுந்த படி அவல் ஓடிப் போ” என்றான் பூசாரி

திடீரென்று காளிமாதாவின் இடத்தில் கண்ணபெருமாள் காட்சி அளித்தான் கண்ணன் கந்தியில் இரண்டு பெண்கள்

ஸகயில் பூமாஸலபுடன் ஆண்டான் பாகரம் பாடிக்கொண்டு வந்து நடனம் ஆடினார்கள் இதை வல்லவளரயன் பார்த்துப் பரவசமடைந்திருக்கையில் அவனுக்குப் பின்புறத்தில், "கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம், கண்ணுக்கிலியன் கண்டோம்" என்ற பாடலாகக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான் பாடியவன் ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பிதான் இவனை. ஆழ்வார்க்கடியானுடைய தனது பாடியது! அந்தத் தனது மட்டுமே பாரி பீடத்தில் எலக்கப்பட்டி 'நத்தது' இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கச் சக்தி



காமல் வல்லவளரயன் திரும்பினான் தானில் முட்டிக் கொண்டான் கண்டுகளலந்தது. கண்கள் நிறந்தன. ஆனாலும்களவையும நன்னவயும ஒன்றாயப் பிள்ளைத்த ஒரு காட்சியை அவன் காண நோர்ந்தது.

அவன் படுத்திருந்த இடத்துக்கு நோர் எதிர்ப்புறத்தில் கடம்பூர் மானிசைச் சுற்று மதிலின் மேலே ஒரு தளம் தெரிந்தது அது, அந்த ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பியின் தளம் தான் இந்தத் தடவை அது களவல்ல, வெறும் பிரளமயம் அல்ல வென்பது தீர்ச்சம். ஏனெனில், எத்தனை நேரம் பார்த்தாலும் அந்தத் தளம் அங்கேயே இருந்தது. அது வெறும் தளம் மட்டுமல்ல, தளக்குப்

பிள்ளையே உடம்பு இருக்கிறது என்பதை யும் எளிதில் ஊகிக்கக்கூடிய தாயிருந்தது. ஏனெனில், ஆழ்வார்க்கடியானுடைய கண்கள் அந்த மதிலுள்ள விளிம்பைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன அதோடு, அவன் வெகு கவனமாக மதிலுக்குக் கீழே உட்புறத்தை உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன் அவ்வளவு கவனமாக அங்கே என்னத்தைப் பார்க்கிறான்? இதில் ஏதோ வஞ்சகச் சூழ்ச்சி இருக்கவே வேண்டும். ஆழ்வார்க்கடியான் தளம் நோக்கத்துடன் அவன் வந்திருக்க முடியாது. ஏதோ துஷ்ட நோக்கத்துடன் தீய செயல் புரிவதற்கே வந்திருக்கிறான் அவன் அவ்விதம் தீய செயல் புரியாமல் தடுப்பது கந்தமாறனின் உயிர் தன் பண்பிய தன் கடமைவல்லவா? தனக்கு அன்புடன் ஒரு வேளை அன்னம் அளித்தவர்களின் வீட்டுக்கு நேரக்கூடிய தீயதைத் தடுக்காமல் தான் கம்மா படுத்துக் கொண்டிருப்பதா?

வல்லவளரயன் துள்ளி எழுந்தான் பக்கத்தில் சுழற்றி எவத்திருந்த உறையுடன் சேர்த்துக் கத்தியை எடுத்து இடுமயில் செருகிக் கொண்டான் ஆழ்வார்க்கடியானுடைய தளம் காணப்பட்ட திசை நோக்கி நடந்தான்

மானிசை மேலமாடத்தில் ஒரு ஜன்னலிலிருந்து மண்டபத்தில் அக்ஷரா வல்லவளரயன் படுத்திருந்தான்? அவருக்குப் புறப்படும் மதிலு கவனம் நோக்கி நடந்த போது, மேலமாடத்தை அவன் கரிந்த மண்டபச் சிகரங்கள், மேடைகள், விமான எதிர்ப்புகள், தாள்கள் ஆகியவற்றைக் கடந்து, தாண்டியும், சுற்றி வளைத்துக் கடக்க வேண்டியதாயிருந்தது சுற்று தாரம் அவ்விதம் நடந்த பிறகு, நிமிர்வோடு எங்கிருந்தோ பெச்சக்குரல் வந்ததைக் கேட்டு வல்லவளரயன் தயங்கி நின்றான் அவருக்குத் ஒரு துள்ளப் பிடித்துக் கொண்டு தானின் மன்றலில் நின்றபடி எட்டிப் பார்த்தான் கீழே குறுகலான முற்றம் ஒன்றில் நின்ற பக்கமும் நெடுஞ் கவர்கள் சூழ்ந்திருந்த இடத்தில் பத்துப் பள்ளி ஒன்று பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள் பாதி மதிலின் வெளிச்சத்தை நெடுஞ் கவர்கள் மறைத்தன ஆனால் ஒரு கவரில் பதித்

திருந்த இடம்பு அகல் விளக்கில் எரித்த  
திடம் கொஞ்சம் வெளிச்சம் தந்தது.

அங்கு நத்தவர்கள் அத்தளை பேரம்  
அன்று இடவு விருந்தின் போது அவன்  
பார்த்த பீரமுக்கன்தான் நின்றவர்களும்  
சோழ சாமராஜன் அதிகாரிகளுந்தான்  
அவர்கள் ஏதோ மிக முக்கியமான விஷ  
யத்தைப் பற்றிக் கருத்தாடலாசிக்கவே  
தள்ளிரவு நேரத்தில் அங்கே கூடிவிருக்க  
வேண்டும் அவர்கள் என்ன செய்கிறா  
கள், என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதைத்  
தான் ஆழவார்க்கடியான் மதிலு கவர் மீதி  
விருந்து அவவன்வு கர்ளமயமாகக் கவனித்  
துக் கொண்டு வருகிறான் ஆழவார்க்கடி  
யான் மிகப் பொலவாத செட்டிக்காரன்  
என்பதில் ஸ்பம்ஸால் அவன் இடுக்கு  
மிடத்திலிருந்து கீழே கூடிப் பேசுகறவா  
களை ஒருவாறு பார்க்க முடியும்; அவா  
களுடைய பேசை நன்றாய்க் கேட்க முடி  
யும் ஆனால் கீழேயுள்ளவர்கள் ஆழ  
வார்க்கடியானைப் பார்க்க முடியாது  
அந்த இடத்தில் மானிக்கச் சுவாகளும்  
மதிலு கவர்களும் அவ்வாறு அளமந்தி நு  
தன் அத்தளைய இடத்தை ஆழவார்க்கடி  
யான் அப்படி யோர் கண்டுபிடித்துக்  
கொண்டு வந்திருக்கிறான்' கெட்டிக்காரன்  
தான், சந்தேகமில்லாது அடலால் அவனது  
டைய கெட்டிக்காரத்தை மெல்லாம் இந்த  
வாணர்க்கத்து வந்தியத்தேவனிடம் பங்க

காது' அந்த வேஷதாரி எவ்வண்ணவண்ணக்  
ளகப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து...  
ஆனால் அப்படி அவனைப் பிடிப்பதா  
ய் நத்தால், கீழே கூடியுள்ளவர்களுடைய  
கவனத்தைக் கவராமல் அவன் உள்ள  
மதிலு கவரை அழுக முடியாது. அப்படி  
அவர்கள் பார்க்கமுடியாதான் நடந்து  
போவதில் ஏதேனும் அபாயம் இருக்கலாம்  
"இன்னொரு நாள் பார்த்து இவன் இங்கே  
வந்திருக்க வேண்டியதில்லை" என்று  
சமயவளையர் கூறியது அவன் தீண்டுகரு  
வந்தது இவர்கள் எல்லாரும் ஏதோ முக்கிய  
காரியமாகக் கருதாடலாசிக்கப்பதற்காக  
இங்கே வந்திருக்கிறார்கள் அவர்களு  
டைய யோசனையைப் பற்றிப் பிறர்  
அறிந்து கொள்வதில் அவர்களுக்கது விருப்ப  
ம்வளையென்பது தெளிவு அப்படியிருக்  
கும்போது தன்னைத் திடீரென்று அவர்  
கன் பார்த்தால், தன்பேரில் சந்தேகப்பட்டு  
விடலாம் அவ்வவா? ஆழவார்க்கடி  
யானைப் பற்றி அவர்களுக்கத்த தான்  
சொல்வதற்குள் அவன் மதிலு கவரிவிருந்து  
வெளியேறும் நுதித்து மூடிவிடுவான் ஆளக்  
கால் தன் பேரில் சந்தேகம் ஏற்படுவது  
தான் நிச்சயமாக "மருத்து நத்தவன் இங்கு  
எத்தனாக வந்துயர்" என்பதால் என்ன வன்.  
கொலையாது? அந்த மாறலின் தீண்டாமைய  
சங்க ததுக்கு உள்ளாகுவதாகவே முடி  
யும் ஆகா' அதோ கந்தமாநாடு இந்தக் கூட  
டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்  
கிறான் அவனும் இந்தக் கூட்டத்தாரின்  
ஆலோசனையில் கலத்து கொண்டு  
ருக்கிறான் போலும்' காலையில் கந்த  
மாறனைக் கேட்டால், எல்லாம் தெரிந்து  
விடுகிறது

அச்சமயம் அக் கூட்டத்தாருக்குப்  
பக்கத்தில் எவக்கப்பட்டிருந்த மூடு  
பல்லக்கு வந்தியத்தேவனுடைய  
கவனத்தைக் கவர்ந்தது. ஆ! இந்தப்  
பல்லக்கு பழுவேட்டையருடைய  
அவருடைய யானையைத்  
தொடர்ந்து வந்த பல்லக்கு  
அல்லவா? அதற்குள்ளேயிருந்த  
பெண், ஒருகணம் தீண்டை நீக்கி  
வெளிப்ப பார்த்த பெண், இப்  
போது இந்த மானிக்கையில் எந்தப்  
பகுதியில் இருக்கிறாளை? அந்தப்  
புரத்துக்குக் கூட அவளை இந்தக்  
கீழவர் அனுப்பவில்லையாமே?





கொஞ்சம் வயதானவர்கள் இளம் பெண்களை மனாந்து கொண்டாலே இதரச்சங்கடத்தான் சந்தேகம் அவர்கள் வீராணனை வரங்குறித்து ஒரு நிமிஷம் கூடத் தங்களுடைய இளம் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்க அவர்களுக்கு மனம் வரவதில்லை. ஒருவேளை இப்போது கூட இந்தப் பவலக்கிலையே பழுவேட்டரை வகுடைய இளம் மனைவி இருக்கிறாளோ, என்னமோ? ஆகா! இந்த வீராதி வீரரின தளவயிதெய்யப் பார்! இந்த வயதில் ஓர் இளம்பெண்ணிடம் அகப்படடுக் கொண்டு அவளுக்கு அடிமைப்பாடுத் தவிக்கிறார்! அப்படியொன்றும் அவன் ரதியோ, மேனாகையோ, ரமையோ இவ்வய் வந்தியத்தேவன் ஒரு கணம் அவனைப் பார்த்தபோது ஏற்பட்ட அருவகுப்பு உணர்ச்சியை அவன் மறக்கவில்லை அத்தனையவையிடம் இந்த வீரப் பழுவேட்டரைவருக்கு என்ன மோகமோ தெரியவில்லை. அதைவிட அதிகமானது ஆழவார்க்கடியானது ஸபத்தியம் இந்தப் பவலக்கு இங்கே வைக்கப்பட்டிருப்பதினாலேதான் அவனும் கவர்மேல் காத் திருக்கிறான் போலும்! ஆனால் அவனுக்கும் அவனுக்கும் என்ன உறவினா என்னமோ நமக்கு என்ன தெரியும்? அவன் ஒருவேளை அவனுடைய சகோதரியா யிருக்கலாம் அல்லது காதலியாகவும் இருக்கலாம். பழுவேட்டரைவர் பவவந்தமாக அவனைக் கவர்ந்து கொண்டு போயிருக்கலாம்! அவ்வாறு அவர் செயலக்கடியவர் தான் அதனால் அவனைப் பார்த்துப் பேச ஒரு சத்தர்ப்பத்தை ஆழவார்க்கடியான் எதிர்பார்த்து இப்படியெல்லாம் அடைவிறான் போலும்! இதைப் பற்றி நமக்கு என்ன வந்தது! பேசாமல் போயப் படுத்துத் தூக்கலாம்.

இப்படி அந்த இளைஞன் முடிவு செய்த சமயத்தில், கிழை நடந்த பேச்சில் தனனுடைய பெயர் அடிபடுவதைக் கேட்டான் உடனே சற்றுக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

"உம்முடைய குமாரனுடைய கிதேகி தன் என்று ஒரு பிள்ளை வந்திருந்தானே? அவன் எங்கே படுத்திருக்கிறான்? நம்முடைய பேச்சு எதுவும் அவனுடைய காதில் வீழாதது விடக் கூடாது அவன் வடதிசை மாதண்ட நாயகர் கீழ் பணி செயலும் ஆள் என்பது நினைவிருக்க

வேண்டும். நம்முடைய திட்டம் உறுதிப் பட்டு நிறைவேறும் காலம் வரவரத்தான் வேறு யாருக்கும் இதைப் பற்றித் தெரியக் கூடாது அந்தப் பிள்ளைக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் தகவல் தெரிந்துவிட்டது என்ற சந்தேகமிருந்தால் கூட அவனை இதற்குக் கோடளவிலிருந்து வெளியே அனுப்பக் கூடாது ஒரேவடியாக அவனை வைவை தீர்த்து விடுவது உசிதமாயிருக்கும்."

இதைக் கேட்ட வந்தியத்தேவனுக்கு எப்படி இருந்திருக்கமென்று தெயோகமோ சனகித்துக் கொள்ளலாம் ஆனால் அந்த இடத்தை விட்டு அவன் நகரவிலையை அலாசனுடைய பேச்சை முழுதும் கேட்கேவிடுவது என்று உறுதிசெய்து கொண்டான். வடதிசை மாதண்ட நாயகர் கார்? சுத்தாசோழ சக்கரவர்த்தியின் மூத்த குமாரர் அடுத்தபடி சோழ மிமமசனம் ஏதாவண்டியப் பட்டத்து இளவரசர் அவரிடம் தான் வேலை பார்ப்பதில் இவர்களுக்கு என்ன ஆட்சேபம்? அவருக்குத் தெரியக்கூடாத விஷயம் இவர்கள் என்ன பேசப் போகிறார்கள்?

அச்சமயம் கத்தமான தன் கிதேகி தனுக்குப் பரிந்து பேசியது வலவனர வனின் காதில் வீழ்ந்தது.

"பேஸ்மாடத்து மூலை மண்டபத்தில் வந்தியத்தேவன் படுத்து நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் இந்தக் கூட்டத்தின் பேச்சு அவன் காதில் வீழப் போவதில்லை. தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத காரியத்தில் அவன் தளவயிடுகிறவனும் அல்ல. அப்படியே அவன் ஏதாவது தெரிந்து கொண்டாலும் அதனால் உங்கள் யோசனைக்குப் பாதகம் ஒன்றும் நேராது. அதற்கு நான் பொறுப்பு!" என்றான் கத்தமானன்.

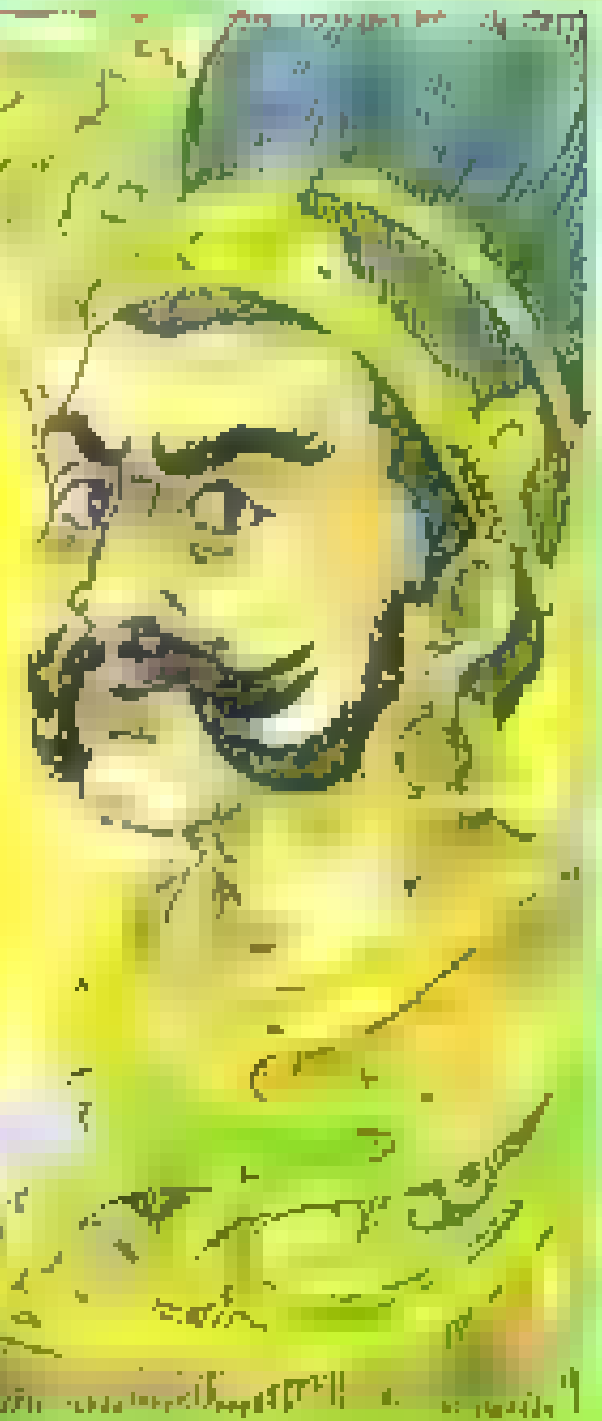
"உனக்கு அவனிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை இருப்பது குறித்து எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான் ஆனால் எங்கனில் மாநக்தம் அவனை முடியின் தெரியாது ஆனக வினாவ்தான் எச்சரிக்கை செய்து தாம் இப்போது பேசப் போகிறதோ ஒரு பெரிய சாமராதியத்தின் உரிமை பற்றிய விஷயம். அதற்ககிரைத காரணமாக ஒரு வார்த்தை வெளியில் போனாலும் அதனால் பயங்கரமான விபரீதங்கள் ஏற்படலாம் இது உங்கள் எல்லா தககுமே நினைவிருக்க வேண்டும்!" என்றார் பழுவேட்டரைவர்.

தொடரும்



கவிதை கருவிகளான

சிறிப்பும் கொதிப்பும்



## சிறிப்பும் கொதிப்பும்



ரகசியமையான பற்றிப் பழுதேட்டனாயின் கார்த விதகளைக் கேட்டதும் வந்தியத்தெவன் உடனே ஒரு நாடிவுக்கு வந்தான் அரசரி னாமையப் பற்றி இவர்கள் என்ன பேசப் போகிறார்கள்?

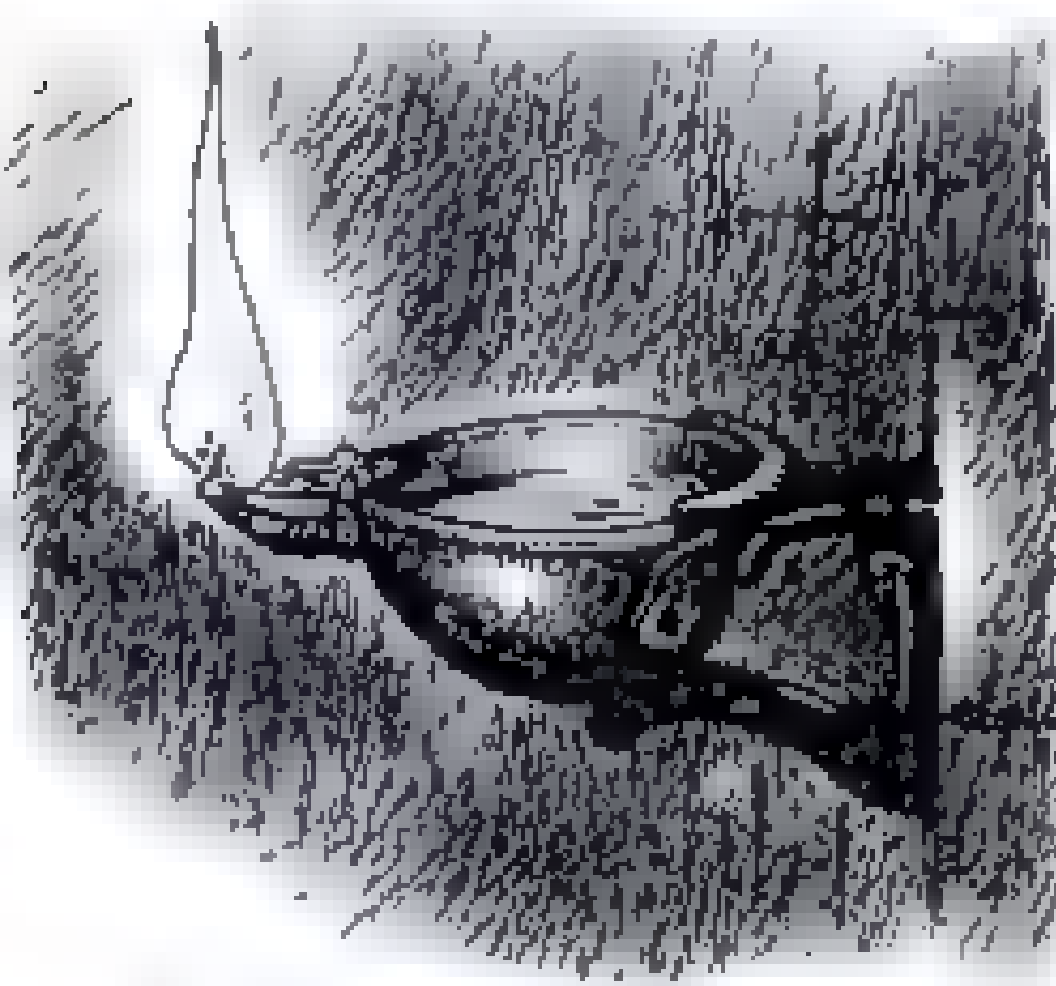
இவர்கள் யார் பேசுவதற்கு? இந்தக் கூட்டத்தில நடக்கப் போவதை அறிந்து கொண்டு திரவேண்டும்! இங்கேயே உட்கார் வேண்டியதுதான் இதைக் காட்டிலும் வசதியான இடம் வேறு கிடைக்காது ஆரவாரக் கடியான எப்படியாவது போகும் இட அப்பள்ளிப் பற்றி நமக்கு என்ன கவனம்?

இன்னதற்கு இங்கு ஏதோ மர்மமான திகழ்ச்சி நடைபெறப் போகிறது என்பதே எண்ணம் வந்தியத்தெவன் மனத்தில் அவனோடு கண்ட. மெயிருக்குது - ஆரவாரக் கடியானின் கிபரீதமான பொருள் தருமா வார்த்தைகள் போடலா வரசுக் காவலர் களின் துடுக்காள் நடத்தை. சமயவரை யின் அளர்மன்களா வர போற. வெந் தரட்டம் ஆடிய அந்தக்காரனின் துறை மொழிகள் இளவெயில்லாம அலாதுககு ஏதேதோ சந்தேகங்களை உண்டாக்கி





‘ஆகா! நீங்கள் சிரிக்கிறீர்கள்! எப்படித்தான் உங்களுக்குச் சிரிக்கத் தோன்றுகிறது? நான் அறிவேன் நன்மைகள் நன்மைகள் உண்டாக வந்தது பற்றி எரிநினைவு. இரத்தம் கொதிக்கிறது எதற்காக இந்த உயிரை எவதற்குக் கொண்டு வெடிகளாக உபயோகித்து வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது. இன்று சந்தை வந்து ஆடகத் தோளாளர் தாங்களாகப் பளிச்சிடக்கொண்டனர். ‘ஆயிரம் வருஷத்துப் பழம் பன்றி சாறு வம்சத்திலே பிறந்த தர்பலி வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள் என்னவா? பளிச்சிட்டுத்து விடுங்கள் என்னுடைய சுவை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் தொண்டைப் பரிசாக நீங்கள் அனுப்பினீர்கள். தர்பலி



கருநாடகம் என் கருநாடக ஒரு கொடு  
பேரடடுப பவி கொடுத்து வீடுங்கள்  
அன்னம் துணைக நுதி அனடவன்  
என் அருமாவை சாந்து அனடவன்'



வலிதம் ஆலேசம் வந்து ஆடிய  
சந்திரகாரணைப் போலவே வெறி  
கொண்ட சூரலில் சோகலீட,  
புழுவேடவரவர் நிந்துதினார்

சாறு நேர ர வெளியடி ஈழ கொன்றடி நந  
தது. மேலுந் துணைக காறுங் வீர வகறு  
அடி க்கும சபதமும. அந்தக் காற்றில்  
கோடனாடச் சுருங்குந் வெணியொழின்ன  
மரங்களை ஆடி அளவழம 'மர்மர' சபதமும  
தேட்டன

“யுத்தம் நெரிசலாகிறது. நாம் வெல்லிவிட்ட  
புலிநாசம் பேச்சாளரும், அந்தமால் விவகாரத்த  
தீர்மானமும் பரதவந்த மகன்வர் பொறுத்த  
கருவியைப் பிடி தாங்களும் பங்காளரும்  
இளவனாயினத துளவன் தாங்கள் இட்ட  
கூட. என்னவர் நன்றிமேற்ற இவ்வுள்ளவர்  
அன்னவர் நம் சித்தமால் நகர நெரிச  
தாங்கள் கூட புலி வந்தமால் நடக்க நெரிச  
தவறு செயது மகன்வந்ததுக் கொள்ள  
பெரியமால் என்பது சமயமகன்வந்த  
புடவோ கருவியார்

[illegible][illegible]



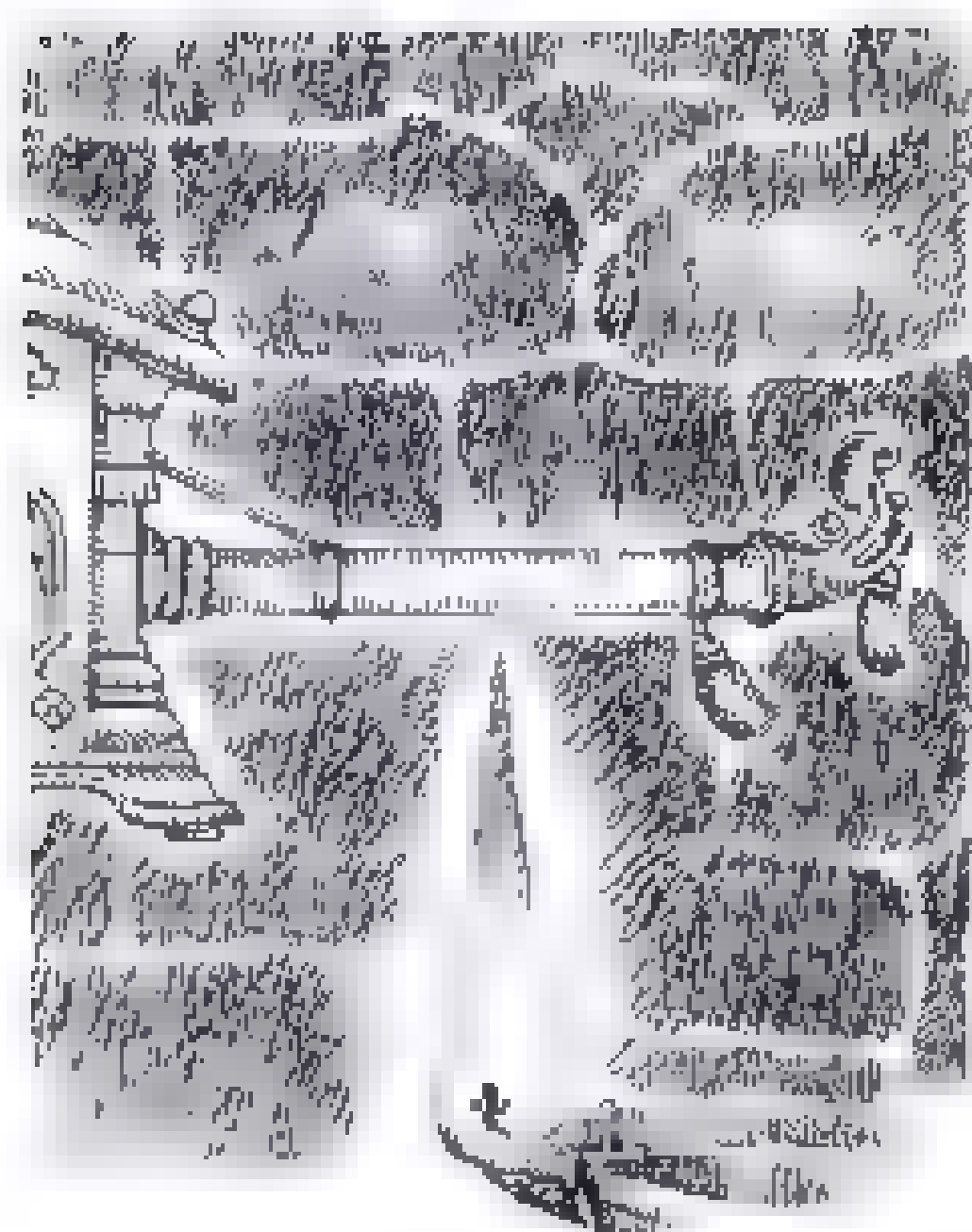
பலியாததற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒரு காரணம் வடதிசை மாதன்ட நாயகராகிய இளவரசர் ஆதித்த கரிகாவர் இன்னொரு காரணம் தென் திசைப் படைத் தலைவரான அவருடைய தம்பி அருளமொழிவர்மர்."

மழவனாய்வுர் கூறும் காரணத்தை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். சென்ற நூறாண்டு காலமாக இந்தச் சோழ நாட்டில் சேனாபதி நியமிக்கும் மரபு நேறாவிருந்தது. பல புத்தங்களில் சுடுபட்டு அதுபலம் பெற்ற வீராதி வீரர்களுையே படைத் தலைவர்களாகவும் மாதன்ட நாயகர்களாகவும் தியமிப்பார்கள் ஆனால் இப்போது நடந்திருப்பது என்ன? மூத்த இளவரசர் வடதிசைச் சேனையில் சேனாபதி. அவர் என்ன செய்கிறார்? இரட்டை மண்டலத்தின் மீதும் செங்கு நாடு மீதும் படையெடுத்துப் போகவில்லை. காஞ்சிபுரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பொன் மானிகை கடடிக் கொண்டிருக்கிறார் வீரப் பெருங்குடியில் மிறந்த வீராதி வீரர்களாகிய உங்களைக் கேட்கிறேன் இதற்கு முன்னால தமிழகத்தில் எந்த மன்னராலது தாம வசிப்பதற்குப் பொன்னால் மானிகை கடடியதுண்டா? உலக மெய்யும் புழ பரமபி இப்போது வகவாச வாகியவர்க்குக்கும் மதுளையம் சமுதம்

கொண்ட பராந்தக சக்கரவர்த்திகுட தாம வசிப்பதற்குப் பொன் மானிகை கடடிக் கொள்ளவில்லை. திஸ்ஸைச் சிறும பலத்துக்குத்தான் பொன் களர் மையந தார் ஆனால் இளவரசர் ஆதித்த கரிகாவர் தாம வசிப்பதற்குக் காஞ்சிபுரத்தில் பொன் மானிகை கட்டுகிறார்! பகலவ சக்கரவர்த்தி கள் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்த்து ருதுய பாரம் புரிந்த அரண்மனைகள் இவருடைய அக்கஸ்துக்குப் போதவில்லை யாம். பொன்னிழைத்த அரண்மனை கட்டுகிறார் ரத்தினங்கனையம் வைநீரீயங் களையும் அப் பொன் மானிகைச் சுவர் களில் பதுக்கிறார் கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, நடகு முதலிய நாடுகளில் பெற்றநியடைந்து கைப்பற்றிக் கொண்டு வந்த பொருளில் ஒரு செப்புக் காசாவது தலைநகரிலுள்ள பொக்கிஷ சாலைக்கு அவர் இதுவரை அனுப்பவில்லை."

பொன் மானிகை கடடிக் முடிந்து விட்டதா?

ஆம், முடிந்து விட்டது என்று என்னுடைய அதறிவக ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தேன் அத்துடன் கந்தர சோழ மகாராஜாவுக்கு அவருடைய அருமை மூத்த புதல்வரிடமிருந்து கடிதங்களும் வந்தன புதிதாக நிர்மானித்திருக்கும் பொன் மானிகையில் வந்து கந்தர சோழ



மகாராஜா சிவகாலம் தவிரியிருக்க வேண்டும் என்று."

"மகாராஜா காஞ்சிக்குப் போகப் போகிறாரா?" என்று ஒருவர் கவலை துதுமிய சூரலில கேட்கார்.

அத்தனைய கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம், அப்படி ஒன்றும் தேராமல் பார்த்துக் கொள்ள நான் இருக்கிறேன். தஞ்சைக் கோட்டைக் காவலனாகிய என் சகோதரனும் இருக்கிறான் சிவன்ப பழுவேட்டையார் அனுமதி இல்லாமல் யாரும் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் புக முடியாது. என்னையறியாமல் யாரும் மகாராஜாவைப் பேடி சாணையு முடியாது; ஓலை கொடுக்கவும் முடியாது. இது வரையில் இரண்டு மூன்று தடவை வந்த ஒளவையை நிறுத்தி விட்டேன்."

"வாழ்க பழுவேட்டையார்!", "வாழ்க பழுவேட்டையார்! சாணையு துறையர்!" "வாழ்க அவர் வீரம்!" என்னும் கோஷங்கள் எழுந்தன.

"இன்னும் கேளுங்கள். பட்டத்து இளவரசர் செய்யும் காரியங்களைக் கூட்டிலும் சபலத்தில் போர் நடத்துச் சென்றிருக்கிற இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் காரியங்கள் மிக மிக விகதிசுரமாயிருக்கின்றன. யுத்த தர்மத்தைப் பற்றி நாம் அறிந்திருப்பதென்ன? பரமபாரதரூப பல

தூறு ஆண்டுகளாக 'நம் முன்னோர்கள் கடைப்பிடித்து வந்திருப்பதென்ன? நம் நாட்டுப் படைகள் வேறு நாடுகளின் மீது படை எடுத்துச் சென்றால், நம் படைகளுக்கு வேண்டிய உணவுகளை அந்த வேறு நாடுகளிலேயே சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த நாடுகளில் கைப்பற்றும் பொருளைக் கொண்டு வீரர்களுக்கு உதிகொடுக்க கொடுக்க வேண்டுமே. மிகுந்த பொருளைத் தவிர்த்து நம்ம அரசாங்க பொக்கிஷத்துக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும். ஆனால் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் என்ன செய்கிறார் தெரியுமா? சூற நாட்டிலுள்ள நம் போர் வீரர்களுக்குக் கொண்டு இங்கிருந்து கூடக் களில் உணவு அனுப்பி வைக்க வேண்டி மாம' ஒரு வஞ்சக காவலரை நம்முடம் பத்துத் தடவை பல கப்பல்களில் ஏற்றி உணவு அனுப்பி வந்திருக்கிறேன்."

"விந்தை! விந்தை!", "இந்த அதிகாரத்தைப் பொறுக்க முடியாது!", "இப்படிச் கூடத் தே இல்லை!" என்ற சூரங்கள் எழுந்தன.

"இந்த அதிகாரமான காரியத்துக்கு இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் கூறும் காரணத்தையும் கேட்டுவைப்புகள் படை யெடுத்துச் சென்ற நாட்டில் நம் வீரர்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருளைச் சம்பாதிப்பது என்றால் அங்குள்ள சூடி மக்களின் அந்த நாடுக்கு உள்ளாக நேரிடுமாம். சபலத்தில் அந்த நாடு தவிர நம்மகூட சண்டையே தவிர சபலத்து மக்களோடு எவ்விதச் சண்டையும் இல்லையாம். ஆகையால் அவர்களை எவ்வகையிலும் கடைப்பிடுவதற்கு கூடாதுமே! அரசு சூலத் தாருடன் போராடி வென்ற பிறகு மக்களின் மனமாரந்த விருப்பத்துடன் ஆட்சி நடத்த வேண்டுமாம். ஆகையால் பண்பும் உணவும் இங்கிருந்து அனுப்ப வேண்டுமாம்."

இச் சமயம் கூட்டத்தில் ஒருவர் "படையெடுத்துச் சென்ற நாடுகளில் உள்ள ஜனங்களிடம் ஒன்றுமே கேட்கக் கூடாது. அவர்களின் காவில் விழுந்து குமட்டி வேண்டும் என்ற உறுத தர்மத்தை இதுவரை நாங்கள் கேட்டதே இல்லையாது!" என்றார்.

"அதனால் விளையும் விபரீதத்தையும் கேளுங்கள். இரண்டு இளவரசர்களும்





[illegible]

“புது மணம் புதிது கொடை இன்னவ  
ராணியின் சொல்லை எல்லா காரியங்களி  
லும் பழுவேட்டரைவர் கேட்டு நடப்ப  
தாக சில சொல்கிறார்கள் இராஜரீக  
காரியங்களில் கூட இன்னவ ராணியின்  
சொல்லையேக் கேட்காதச் சொல்லு  
கிறார்கள் தாம் போருமிடங்களுக்கு  
செல்லாது இன்னவ ராணியைப் பற்றித்  
துப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்”

இந்த செய்தி கூட அந்த நேரத்தில்  
சபதம் எழுந்தது

“புது மணம் புதிது கொடை இன்னவ  
ராணியின் சொல்லை எல்லா காரியங்களி  
லும் பழுவேட்டரைவர் கேட்டு நடப்ப  
தாக சில சொல்கிறார்கள் இராஜரீக  
காரியங்களில் கூட இன்னவ ராணியின்  
சொல்லையேக் கேட்காதச் சொல்லு  
கிறார்கள் தாம் போருமிடங்களுக்கு  
செல்லாது இன்னவ ராணியைப் பற்றித்  
துப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்”

1.2.98 47

கூடுதல் அளவுக்குள்ளாகவே உட்கொள்ளி உட்கொண்டவர்கள் எனறும் சொல்லுகிற கொள்கை உதிரைமலை. அந்தப் பெண்ணை நான் உட்கொடுத்தேன். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நான் தான் தான் பழத் தாழிதாட (1) மூன்றுபயி உரிடப்பட (2) மனத்து கொண்டுதான் இதை என்ன தவறு?"

“சூர சாஸ்திரி சீலமணி” எனத் தனது  
தலைகீழ் பெயர்தான்

"மனமே புதிது கொண்டது தவறு  
கூடிது உறுது உறாமலாயின உயர்  
பார்க்கான் ஓடு தார விரதம் கொண்டவர்  
கன்" ஆனான் ஆனான்."

[illegible]

“பழமனம் புரிந்து கொண்ட இன்னவ ராணியின் சொல்லை எல்லா காரியங்களி லும் பழுவேட்டனரவர் கேட்டு நடப்ப தாகச் சில சொல்கிறார்கள் இராஜரீக காரியங்களில் கூட இன்னவ ராணியின் சொல்லையேக் கேட்பதாகச் சொல்லு கிறார்கள் தாம் போனாமிடங்களுக்குச் சிறைகளில் இன்னவ ராணியை அழைத் துப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்”

$\sum_{j=1}^n x_j = \frac{1}{2}(x_1 + x_n) \cdot n$

சென்னை, 15 நவம்பர்: தமிழக அரசு, சிறைகளில் உள்ள கைதிகளுக்கு உணவு மற்றும் மருத்துவ சிகிச்சைகளை மேம்படுத்தும் திட்டத்தை அறிவித்துள்ளது. இதுபற்றி செய்தி வெளியாகியுள்ளது.



1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.



1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

விதம் உண்டாயிற்று, அப்போதுதான் இப்போது  
உருத்தபடி யாக, வணங்குபுழுதியாக  
எதிர்ந்துப் பேச வரத்தக்கம் உட்கேள்  
துவாய்வு ஏற்பட வில்லை. உட்கேள் உட்கேள்  
உத்தேசம் ஏதோ முன்னுமுன்னுத்தவ  
துவாய்வு உட்கேள் உட்கேள் உட்கேள்  
உத்தேசம் உத்தேசம்

அந்த தீர்ப்புதலையைக் கிழித்துக்  
கொண்டு பழுவேட்டையாய் கணம்  
என்று கூறுவர். சீர்ப்புக் கொண்டு பழ  
கொழி கொண்டு நான் உலகமெல்லாம்  
இந்தக் கூட்டம் களையுதற்கு முன்னால  
கூடும் சந்தேகத்தையும் நீர்ந்து மூலம்  
கிறேன் இவ்வாறு அந்த நாய்க்கொழுந்த  
திருக்கல்லை அகலவர்' அவ்வாறாயி  
தமலிகளாக வளவாட்டம் உருவாகுந் திருந  
கரத்தவளவர்'

இருக்கிறது இருக்கிறது பட்டினம்  
புறையரிடம் எங்களுக்குப் பரிபூரண  
தம்பிக்கை இருக்கிறது! என்று பசு  
ஆரவர்கள் கூறிய

“மற்றுவுர்களைக் கட்டித் தரும் பரிசுவை  
 உரைப்பிடம் எனக்குப் புகழ்ப்பம் மரிப்பா  
 னதையும் துறந்து என்ற மா தம் பரிசுவை  
 கொண்டு போ அல்ல! எனக்குத் தி  
 கைகைச் சொன்னபடியால் கேட்டுள்  
 மற்றபடி அவர் இட்ட கட்டளைகையி  
 னின்ற கொஞ்சம் தாமதமாக நடைபெற  
 கணத்திலே என் உயினைக் கொடுக்கச்  
 சொன்னதையும் கொடுக்கப் புகார்  
 தார் வணங்கியபடி முன்னயனரவர்

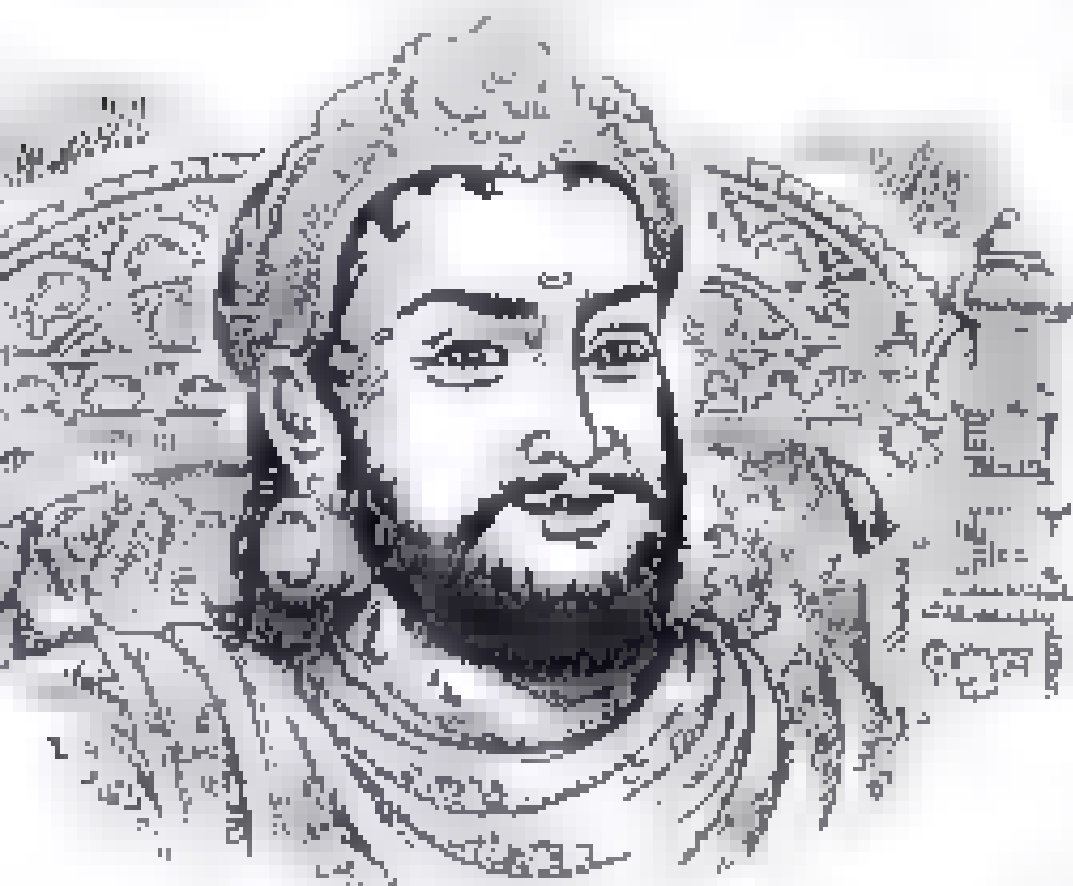
“வணங்காரமுடிவாரிசை மனத்தை நான்  
உயர் செய்வ நீங்கள் என் செய் துற எங்கள்  
எவத்துள்ள குடி உகன்களையும அறி செய்வ  
உயர்வாரை அறிவது எதற்காகக் கூட  
செய்ய வேண்டுமென்ப பற்றி ததவின் முடிவு  
கொள்ள வேண்டுமென்ப தோர் மனம்  
நீதியினை வளவளவின் வாய்ந்து நீதிதான்  
செய்யாதுவதனை ஆளும் சிற ஆய்வின்  
மேலான வதிகளது சில நகர மேல்நகர  
டாகம், வணங்குபர்களுடைய வாகுதல்  
வளித்து வன் மன நீதி நகர நகர  
வாழ்க தாமதென முடிவு உறபாதங்கள்  
பளித்து விட மன வளங்குபர்களை  
செய்ய சாத்தாரை வளம் தரு  
உரிபவர் வார என்பதை நாம் நீர்மாவிக்  
பெண்ணும்.”

"அது வம்பாறாக்கத் தங்கள் கருத்தினைத் தெரிவிக்காமலே கோருகிறீர்ம. தங்களுடைய கருத்துக்கு மாறாகச் சொல்லக்கூடியவர் இதைக் கூட்டத்தில் வாரும் இல்லை."

‘அது சரியல்ல. ஒவ்வொருவருமே சித்திக்குத் தங்கள் கருதலாத வெளியீட்டை

[illegible]

சித்தமாயிருக்கிறோமா? உடல் பொருள் ஆவியைத் தத்தம் செயது போராட்சி போராட்டம் தக்கனோம்? இந்த நிமிஷத்துக்குத் துர்க்கா தேவியின் பாதத்தில் ஆளவைப்பிட்டு அவ்விதம் சபதம் செய்வதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறோமா?" என்று பழுவேட்டையார் கேட்டபோது அவர் சூரலில் அதுவளையில் இல்லாத ஆவேசம் கொண்டிருந்தது.



மரபு என்ன? மூத்தவரின் புதல்வர் மதுராந்தகர் பட்டத்துக்கு வருவது நியாயமா? அவ்வது இன்னையவரின் பேரர் பட்டத்துக்கு வருவது முறையையா? நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் கருத்தை மனம் விட்டுச் சொல்ல வேண்டும்."

மூத்தவராகிய கண்டராதித்த தேவரின் புதல்வர் மதுராந்தகர்தான் பட்டத்துக்கு உரியவர் அதுதான் நியாயம் தர்மம் முறையம்" என்றார் சம்பவனையர்.

"என் அபிப்பிராயமும் அதுவே", "என் கருத்தும் அதுவே" என்று அக்கபட்டத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் சொல்லி வந்தார்கள்.

"உங்கள் அபிப்பிராயம்தான் என அபிப்பிராயமும் மதுராந்தகருக்குத்தான் பட்டம் உரியது. ஆனால் அந்த உரிமையை நான் நாட்டுவதற்காக நான் ஒவ்வொருவரும் பிரயத்தனம் செய்பதில்

சித்தமாயிருக்கிறோமா? உடல் பொருள் ஆவியைத் தத்தம் செயது போராட்சி போராட்டம் தக்கனோம்? இந்த நிமிஷத்துக்குத் துர்க்கா தேவியின் பாதத்தில் ஆளவைப்பிட்டு அவ்விதம் சபதம் செய்வதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறோமா?" என்று பழுவேட்டையார் கேட்டபோது அவர் சூரலில் அதுவளையில் இல்லாத ஆவேசம் கொண்டிருந்தது.



பட்டத்தில் சிற்றுநேரம் மௌனம் நடைகொண்டிருந்தது. பிறகு சம்பவனையர், "அவ்விதமே தெய்வ சாட்சியாகச் சபதம் கூறச் சித்தமாயிருக்கிறோம் ஆனால் சபதம் எடுத்துக் கொள்வதற்கு முன்னால் ஒரு விஷயத்தைத் தாங்கள் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். இவ்வரசர் மதுராந்தகரின் கருத்து என்ன? அவர் சிங்காதனம் ஏறி ராஜ்யபாரத்தை ஏற்கச் சித்தமாயிருக்கிறாரா? கண்டராதித்தரின் தலப் புதல்வர் உலக மரபுகளையெல்லாம் கொண்டு செல்வத்தில் பூரணமாக ஈடுபட்டுள்ளார் என்று கேள்விப்படுகிறோம். இராஜ்யத்தில் அவருக்கு விருப்பமில்லை என்று பலர் சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறோம் அவருடைய அன்னையார் செம்பியன் மாகேசியார் தமது புதல்வர் பட்டத்துக்கு வருவதற்கு முற்றும் விரோதமாயிருக்கிறார் என்றும் கேட்டிருக்கிறோம். தங்களுடமிருந்து இதைப் பற்றிய உண்மையை அறிய விரும்புகிறோம்."

"சரியான கேள்வி, தக்க சமயத்தில் கேட்கிறீர்கள். இதைத் தெரிவிப்படுத்தும் கடமையும் எனக்கு உண்டு. முன்னமே சொல்லியிருக்க வேண்டும். சொல்லத்தவறியதற்காக மன்னியுங்கள்" என்று பீடினாக போட்டுக் கொண்டு பழுவேட்டையார் கூறத் தொடங்கினார்: "செம்பியன் மாகேசியர் தமது ஏக புதல்வனாக இராஜ்யபார ஆளவிலிருந்து இருப்பிச் செல்வத்தில் மார்க்கத்தில் செலுத்துவதற்குப் பிரயத்தனம் பட்டு வந்தது நாடு அதிந்த விஷயம் ஆனால் இதன் காரணம் என்னவென்பதை நாடும் அறியாது. மக்களும் அறியார்கள். மதுராந்தகருக்கு இராஜ்யமாரும் விருப்பம் இருப்பதற்குத் தெரிந்தால் அவருடைய உயிருக்கே ஆபத்து வரலாம் என்று

பெரிய பிராட்டியார் பயந்தது தான் காரணம்.

"ஆதலால் 'அப்பாடியார்' என்ற சூதுகள் கூட்டத்துள் எழுந்தன.

"ஆமாம், பெற்ற தாய்களுக்குள்ளே பல புதல்வன் சிம்மம் எனம ஓற வேண்டினம் எனந்நம். அனைவரும் காட்டினும் பின்னை உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை தானே அதிகமாயிருந்தும்? அனைவரின் வாகடிக் தெய்வத்துள் வர்த்து என்று மதித்து வந்த மதுராந்தகரும் மனத்தை விரகி மார்த்தத்தில் செலுத்தியிருந்தார். சிவ பக்தியை முடிதும் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆனால் சிவ காமமாக அவருடைய மனது சிந்தி சிந்தாக மாறி வந்திருந்தது. இந்தச் சோழ சாமராஜ்யம் தமக்கே உரிவது, அனைப் பராமரிப்பது தமக்கே உரிவது என்ற எண்ணம் அவருடைய மனத்தில் வேருன்றி வளர்ந்திருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் அவரை அழகிரிப்பதாகத் தெரிந்தால், தங்க சமயத்தின் பகிரங்கமாக மனவதது செவ்வலவும் சித்தமாயிருக்கட்டும்."

"இதற்கு அத்தாட்சி என்ன?"

"உங்களுக்குக் கல்லாம இருப்பதி தரக்கூடிய அத்தாட்சியை இப்போதே அளக்க விற்றேன். அனாதைகள் அனைவரும் நீ மானம் செய்வாய் சித்தமாயிருக்கிறீர்கள்."

பல சூதுகள் "இருக்கின்றோம்! இருக்கின்றோம்!" என்று ஒலித்தன.

"எனக்குடைய மனத்திலே வேறு எவ்விதச் சந்தேகமும் இல்லையே!"

சூதுகள் சொன்னன.

"அப்பாடியானால் இதோ அத்தாட்சி கொண்டு வருகிறேன். கணங்கொழை முனைவனரவரின் சந்தேகத்தையும் இப்போதே நீர்த்து வைக்கின்றேன்!" என்று கூறிக் கொண்டே படிவெட்டை வரவர எழுந்தார். கம்பீரமாக நடந்து அங்கே சமீபத்தில் எலக்கப்பட்டிருந்த குட்டுப் பலகையில் அங்குள் சென்றார்.

"இனவரசர்! பலகையின் திசையை விலக்கிக் கொண்டு வெயிலை எழுந்ததும் வேண்டும் தங்களுக்குக் உடல் பொருள் ஆவியை அப்பாடிமம் செய்யச் சித்தமான

இந்த வீரரறி வரர்களுக்கும் தவண முக சித்தங்களைத் தந்தான் வேண்டேய்!" என்று மிகவும் பணிவரவ குரலில் கூறினார்.

மேலமரட்டில் தான் மனதுள்ள உட்காரத்து ஒரு வாரத்தை விடாமல் அடங்கா அழிவாகுடைய செட்டிக் கொளையிருந்த வந்தியத்தையன் இப்போது தரக்கொளையாகக் கீழே பார்த்தான். பலகையின் திசையை முன் போலவே ஒரு கரம் வலகலிற்று. அது பொன் வண்ண மரின் கரம். முன்பின் ஒதுமுன்று அவன் பார்த்த அதே செக்கச் சிவந்த கரத்தான்.

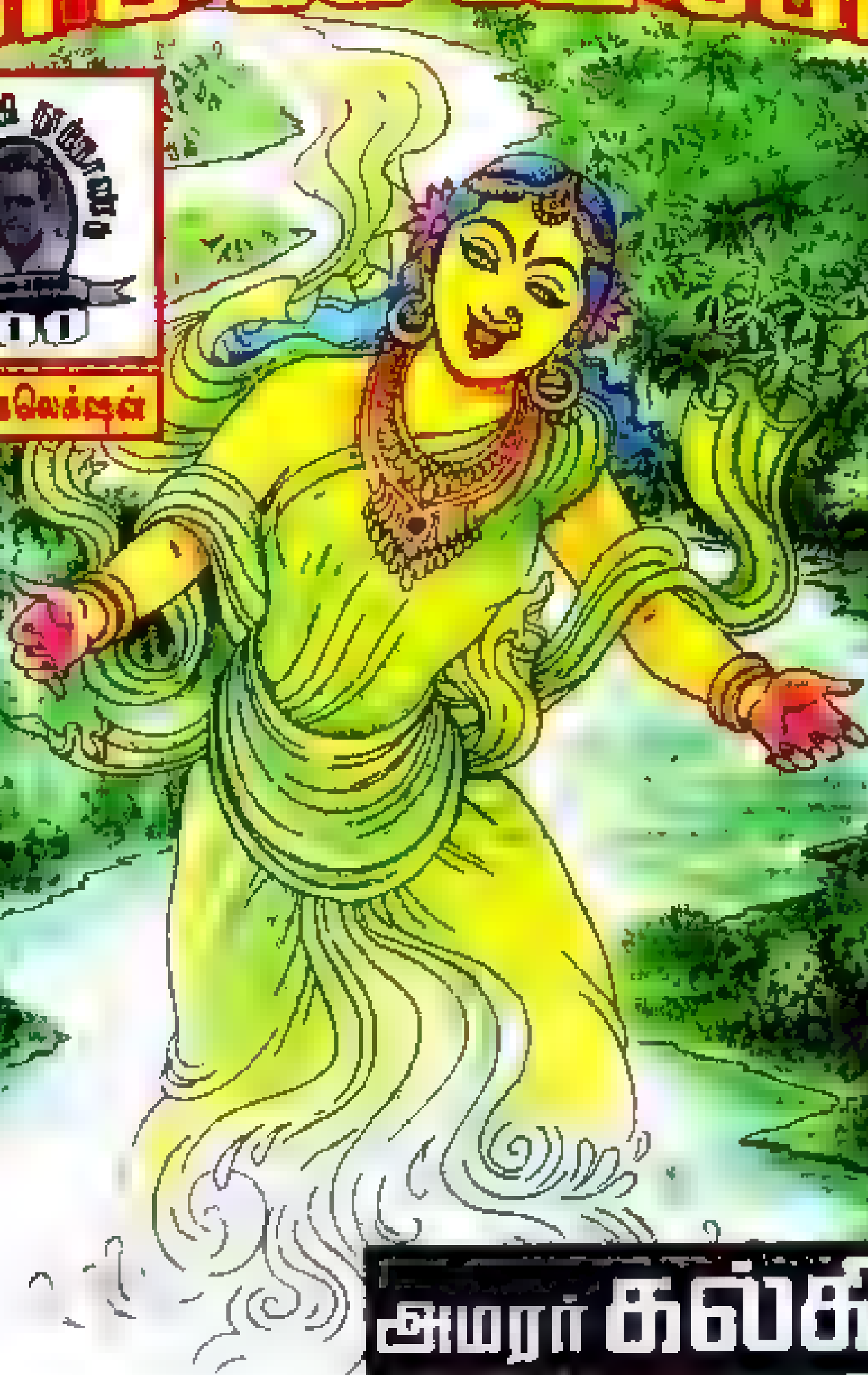
ஆனால் அவன் முன்பும் வளைவல் என்று நினைத்தது கணங்கலம் அரச குமாரர் அணிந்த கங்கைம எண்படை இப்போது கண்டான். அதேத கணம் முன்பு கணங்கலத்தே அந்தப் பொன் புகழம் தெரிந்தது. மனங்கலத்தேயே அந்த அழகிய கங்கை பலகையிலிருந்து செவ்வீர வந்து முன்னடை புரிக் கின்றது. ஆகா கண்டாடிக் தெய்விய புகழ்வரன் இனவரசர் மதுராந்தகரர் இவர்! பலகையிலுள்ள இந்தப் படியால் உபணங்க இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலால் அவ்வவர் அந்தத் தவணைச் செயல் விட்டேயும் தன்னையே போல அதே தவணைச் செயல் அடிவார்க் கடியாள் தாமி கவர்மேல் தளையல் விட்டிக் கொளையிருக்கிறான் என்று வந்த வந்தேயல் பார்த்தான். அங்கு விட தங்க மர சிழல் விழுகது இவை அந்தக் கந்தகு வளகலீளார். அங்கு ஏன்மும் தெரிய வில்லை.

இதற்குள் கீழே மதுராந்தகத் தெவர் வாழ்க! பட்டத்து இனவரசர் வாழ்க! பெற்றி வேல் வீரவேல்!" என்ற ஆசை சமான் முழங்குகள் சிம்மமீது கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் எவர்கொரும எழுந்து நின்று எண்ணமும் வேலவயம் உவரத் தாக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு அவலிதம் கொளையிட உவ வந்தியத் தெவன் கண்டான். இவ் வேல் அங்குப் பது அப்பாடியாக எழுந்தார் என்று எண்ணி, தான் பித்தக் கந்த இட கருகல் வீளக்குச் சென்று படுகதுக் கொளையன்

# பொன்னியின் செல்வன்



அமரர் கஸ்கி



அமரர் கஸ்கி



காஞ்சி நகரத்திலிருந்து சோழ வன நாட்டுக்கு வாலிட என்ன ஒருவன் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் பெயர் வல்லவனாரவன். வந்தியத்தேவன் ஒரு காலத்தில் தமிழகத்தில் வலிமை பெற்ற அரசார்களிருந்த வானர்குலத்தை அவன் சேர்ந்தவன். தற்போது காஞ்சியில் சோழ சாமராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலரின் அபிமானத்தைப் பெற்ற அந்தாங்க வேலைக்காரன். அச்சமயம் நஞ்சையில் தங்கியிருந்த கந்தா சோழ மகாராஜாவுக்கு ஆதித்த கரிகாலரிடமிருந்து ஒலை எடுத்துக் கொண்டு அவன் சென்றான்.

வழியில் வீர நாராயணபுரத்துக்கருகில் ஆழ்வார்க்கடியான் எனறும் வீர வைஷ்ணவருடைய பழக்கம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த வைஷ்ணவரிடம் சில காரணங்களினால் வந்தியத்தேவனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று.

கடம்பூர் செங்கண்ணன் சம்பவனாரவர் என்பவரின் மதில் குழந்த பெரிய மாளிகையில் வந்தியத்தேவன் அன்றிரவு தங்கினான். சம்பவனாரவரின் பதவியை சுந்தன் மாறவேன் வந்தியத்தேவனுடைய அருண் நண்பன்.

கடம்பூர் மாளிகைக்கு அன்றிரவு இன்னும் பல பிரபல விருந்தாளிகள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர் பழுவூர்ச் சிற்றரசரான பழுவேட்டகரையர், சோழ சாமராஜ்யத்தில் அச்சமயம் மிக உன்னதமான பதவிகளை வகித்து வந்தவர் ஐம்பத்தைந்து வயதுக்கு மேல் அவர் ஓர் இளம்பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டிருந்தார். நாம போகுமிடமெல்லாம் மூடு பல்லக்கில் தம் முகைய இளம் மனைலிசையும் அழைத்துப் போவது அவரது வழக்கம். அன்றிரவு கடம்பூர் மாளிகைக்கு வரும் போதும் அவரைத் தொடர்ந்து மூடுபல்லக்கு வந்தது. பழுவேட்டகரையரின் பெண்ணாசையைக் குறித்து நாடெங்குப ஜனங்கள் பரிகாசமாகப் பேசியது போல் கடம்பூர் மாளிகைக்கு அன்று வந்திருந்த விருந்தாளிகளுக்கும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

பல்லக்கில் இருந்த பெண்மணியிடம் ஓர் ஒலையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வீர வைஷ்ணவ ஆழ்வார்க்கடியான் வந்தியத்

தேவனிடம் கேட்டுக் கொண்டான். வந்தியத் தேவன் அனாதக் கோபத்துடன் மறுத்து விட்டான்.

அன்றிரவு கடம்பூர் மாளிகையில் குரவைக் கூத்து, வேலாட்டம் முதலிய ஆடவாட்டப் பிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. இவற்றுக்குப் பின்னர் நள்ளிரவில் ஓர் அந்தாங்கக் கூட்டமும் நடந்தது. சோழ சாமராஜ்யத்தின் முக்கிய அதிகாரிகள் பலரும் பிரபல தலைவர்களும் அதில் கலந்து கொண்டனர். வந்தியத்தேவன் மேல் மாடியில் மறைவான இடத்திலிருந்து அக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்தான். ஒரு பெரிய அரசியல் சதி அங்கு நடைபெறுவதை அறிந்தான். கந்தா சோழ மகாராஜாவின் உடலுடைய மோசமாகிவிருந்தபடியால் அவருக்கு அடுத்தபடி பட்டத்துக்கு உரியவர் யார் என்பதைப் பற்றி அந்தக் கூட்டத்தில் பேச்சு நடந்தது.

கந்தா சோழரின் மூத்த குமாரர் ஆதித்த கரிகாலர்தான் நியாயமாகப் பட்டத்துக்கு உரியவர் என்று வந்தியத் தேவன் கருதியிருந்தான்.

ஆனால் அன்றிரவு அங்கே கூடியிருந்தவர்கள் காலஞ்சென்ற கண்டராதித்தரின் புதலவரான இளவரசர் மதுராந்தக தேவருக்கே சிம்மாசனம் உரியது என்று முடிவு செய்தார்கள்.

சிவபக்த சிகாமணியான கண்டராதித்தர், கந்தாசோழரின் பெரிய தகப்பனார் கண்டராதித்தரின் புதலவர் மதுராந்தக தேவரும் இளமையிலேயே இந்த இட உலக வரமுனைவெறுத்துத் துறவு மார்க்கத்தில் மனதைச் செலுத்தியிருந்தவர் என்று நாடகம் வதந்தி பரவியிருந்தது.

பழுவேட்டகரையர் தம்முடனே மூடு பல்லக்கிலே அழைத்து வந்தது அவருடைய இளம் மனைவியல்லவென்றும், இளவரசர் மதுராந்தக தேவர்தான் என்றும், அச் சதிக் கூட்டத்தின் முடிவில் வெளியாயிற்று. கடம்பூர் மாளிகையில் இரவு மூன்றாம் ஜாமத்தில் "வாழ்க மதுராந்தக உத்தம சோழர்!" என்னும் வீர முழக்கம் எழுந்தது.

இதையெல்லாம் கடம்பூர் மாளிகையின் வெளிச் சுற்று மதில்மேல் ஒளிந்திருந்து ஆழ்வார்க்கடியானும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

## வழிநடைப் பேச்சு

பா

வாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள வறண்ட பிரதேசங்களிலேயே வந்தியத்தேவன் அதிகாரமும் தன் வாழ்நாளாகக் கழித்தவன் ஆகையால் ஆற்று வெள்ளத்தில்

நீத்துவதற்கு அவனுக்குத் தெரியாமலிருந்தது. ஒரு சமயம் வடபெண்ணைக் களையில் எலையைக் காவல் புரித்துவந்தபோது, குளிப்பதற்காக ஆற்றில் இறங்கினான் ஒரு பெரிய நீர் கழலில் அகப்பட்டுக் கொண்டான் அந்தப் பொய்க்காத விஷமச் சுழல் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வரச் செய்து வளதந்தது அந்த சமயத்தில் கீழேயும் இறந்துக் கொண்டிருந்தது சீக்கிரத்தில் வந்தியத்தேவனுடைய பலத்தைப்பெல்லாம் அந்தச் சுழல் உறிஞ்சிவிட்டது "இனிப் பிழைக்க முடியாது, சுழலில் முழுகிச் சாக வேண்டியதுதான்" என்று வந்தியத்தேவன் திராண்ட அடைந்த சமயத்தில் தெய்வாதினமாக நதிச் சுழலிலிருந்து வெளிப்பட்டான். வெள்ளம் அவனை அடித்துக் கொண்டு போய்க் களையில் ஒதுக்கிக் காப்பாற்றியது!

அந்திரவு வந்தியத்தேவன் மீண்டும் சென்று படுத்தபோது அவனுக்கு நதின் சுழலில் அகப்பட்டுத் திண்டாடியது போன்ற அதே உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஒரு பெரிய இராஜாங்கச் சதிச் சுழலில் தள்ளுண்டை விசுப்பயிலலாமலே விழுந்து அகப்பட்டுக் கொண்டதாகத் தொன்றியது அந்த நதிச் சுழலிலிருந்து தப்பியது போல இந்தச் சதிச் சுழலிலிருந்தும் தப்ப முடியுமா? கடவுள் தன்னை மறுமுனையும் காப்பாற்றுவாரா?

அன்று அவன் கடம்பூர் மானிகையில் நடந்த தன்னிரவுக் கூட்டத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ள விஷயங்கள் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்து விட்டன. சோழ மகா சாமராஜபத்துக்கு வெளிப்படைகள் களால் ஏற்பட்டிருந்த தொல்லைகள் நீங்கி சில வருஷங்கள்தான் ஆகியிருந்தன இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர்

மகாலீரர், போர்க் களையில் நிபுணர், ராஜதந்திரத்தில் சாணக்கியர் தம்முடைய அந்வாற்றல்களையும் சோழ நாட்டுப் படைகளின் போர்த் நிறமையும் பூரணமாகப் பயன்படுத்தி இரட்டை மண்டலத்துக் கிருஷ்ணமன்னனின் ஆதிக்கத்தைத் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து அடியோடு தொலைத்தார் வெளிப்படை ஒரவாறு ஒழிந்தது இந்த நிலைமையில் உட்கலையும் சதியும் தளலூக்க ஆரம்பித்திருக்கின்றன வெளிப்படைகளைக் காட்டிலும் அபாயகரமான இந்த உட்கலையின் விளைவு என்ன ஆகும்?

சோழ நாட்டின் புகழ்பெற்ற வீரர்களும் அளமச்சர்களும் தளவயர்களும் அதிகாரிகளும் அல்லவா இந்தப் பயங்கரமான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்? பழுவேட்டளையரும் அவருடைய சகோதரரும் எப்போர்ப்பட்டவர்கள்? அவர்களுடைய சக்தி என்ன? செல்வாக்கு என்ன? இவகே இன்று கடிபிர்ந்த மற்றவர்கள்தான் எவ்வளவு பெயரும் புகழும் செல்வாக்கும் பராக்ரீமமும் வாய்ந்தவர்கள்? இதனைய் கூட்டம் இத்தான் முதறி கூட்டமாயிருக்குமா? பழுவேட்டளையர் மூடுபலக்கிவ மதுராத்தகரை வைத்து இவ்விதம் இன்றும் எத்தனை இடங்களுக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறாரோ? அடாடா! முதிய வயதில் ஓர் இளம்பெண்ணை மணந்து கொண்டது இவருக்கு இந்தச் சதிகார முயற்சிக்கு எவ்வளவு சாதகமாகப் போய்விட்டது?

சோழ சிம்மாசனத்துக்கு உரியவர் இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர்தான் என்பது பற்றி இன்றுவரை வந்தியத் தேவனுடைய மனதில் எவ்விதச் சந்தேகமும் உதிக்கவில்லை. போட்டி ஒன்று ஏற்படக் கூடும் என்று அவன் கனவிலும் கருதவில்லை கண்டராதித்தனுடைய புதல்வர் மதுராத்தகரைப் பற்றி அவன் கென்விப்பட்டதுண்டு. தந்தையைப் போலவே புதலவரும் சிவபக்திச் செல்வர் என்று அறிந்ததுண்டு ஆனால் அவர் இராஜபதி

துக்கு உரிமையுள்ளவர் என்றோ அதற்  
காகப் போட்டியிடக் கூடியவர் என்றோ  
கேள்விப்பட்டதில்லை. அந்த எண்ணமே  
அவனுடைய மனத்தில் அது வளரவில்  
தோன்றியதில்லை.

ஆனால் நியாயநியாயங்கள் எப்படி?  
பட்டத்துக்கு உரியவர் உண்மையிலே  
யார்? ஆதித்த கரிகாலரா? மதுராந்தகரா?  
யோசிக்க யோசிக்க, இதரடபிஷம்  
தீயாயம் இருப்பதாகவே தோன்றியது.  
போட்டி என்று உண்மையில் ஏற்பட  
டாது. இவர்களில் யார் வெற்றி பெறுவார்  
கள்? தன்னுடைய கடமை என்ன?  
ஆலா! என்னென்னவோ மனக்  
கோடடை கட்டிக் கொண்டு காஞ்சியி  
லிருந்து இந்த யாத்நிரை கிளம்பினோமே!  
பட்டத்து இளவரசர் ஆதித்த கரிகால  
ருக்கு உகந்தபடி நடந்து கொண்டு சோழப்  
பேரரசில் பெரிய பதவிகளை அளைய  
லாம் என்று ஆசைப்படபோமே! காலா  
காலத்தில் வானர் குலத்தின் பூர்வீக  
ராஜ்யத்தைக்கூடத் திரும்பப் பெறுவாம்  
என்று நினைத்தோமே! இதற்கெல்லாம்  
சாதனமாக எந்துப் புனியங்கொம்மைப்  
பிடித்தோமோ அதுவே முறித்துவிடும்  
போலிருக்கிறதே. இத்தனைய சிந்தனை  
களினால் வந்தியத்தேவன் இரண்டாம்  
முறை வந்து படுத்த பிரகு வெகுநேரம்  
தூக்கம் பிடிக்காமல் திண்டாடினான்.  
கடைசிவாக, இரவு தாலாம ஜாமத்தவ  
கிழக்கு வெளுக்கும் நேரத்தில் அவனுக்கு  
ஒருவாறு தூக்கம் வந்தது.

**ம**றுநாள் காலையில் உதய சூரியனு  
டைய செங்கிரணங்கள் களிர்  
என்று அவன்பேரில் பட்ட  
போதுகூட வந்தியத்தேவன் எழுந்திருக்க  
வில்லை. கந்தமாறன் வந்து நடடி  
எழுப்பியபோதுதான் தூக்கிவாரிப்  
போட்டுக் கொண்டு எழுந்தான்.

"இராத்திரி தன்றாய்த் தூக்கம் வந்  
ததா" என்று கந்தமாறன் விருத்தினரை  
உபசரிக்கும் முறைப்படி கேட்டான். பிறகு  
அவனாகவே, "மற்ற விருத்தினரெல்லாம்  
தூங்கச் செய்த பிறகு நான் இங்கு வந்து  
பார்த்தேன். நீ நன்றாய்க் குமபகர்ண  
சேவை செய்து கொண்டிருந்தாய்" என்று  
சொன்னான்.

வந்தியத்தேவன் மனத்தில் பொங்கி  
எழுந்த நினைவுகளையெல்லாம் அடக்கிக்  
கொண்டு, "குரளவக் கூத்துப் பார்த்து  
விட்டு இங்கு வந்து படுத்ததுதான் தெரி  
யும். இப்போதுதான் எழுந்திருக்கிறேன்  
அடாடா! இவ்வளவு நேரம் ஆகி விட  
டதே! உதித்து ஒரு ஜாமம் இருக்கும்  
போலிருக்கிறதே! உடனே நான் கிளம்ப  
வேண்டும். கந்தமாறா! குதிரையை  
ஆயத்தம் பண்ணுமபடி உன் வேலைக்  
காரர்களுக்குக் கட்டணயிடு" என்றான்.

அழகாயிருக்கிறது அதற்குள்ளே நீ  
புறப்படுவதாவது? என்ன அவசரம்? பத்து  
நாளாவது இங்கே தங்கிவிட்டுத்தான்  
போக வேண்டும்" என்றான் கந்தமாறன்.

"இல்லை, அப்பனே! தஞ்சாவூரில் என்  
மாமனுக்கு உடம்பு செவ்வையாக  
இல்லை. பிழைப்பதே துர்வயம் என்று  
செய்தி வந்தது ஆணையால் சிக்கிரத்தில்  
அவரைப் பேரயப் பார்க்க வேண்டும்,  
உடனே புறப்பட வேண்டும்" என்று ஒரே  
போடாகப் போடான் அல்லவவரையன்.

"அப்படியானால், திருமயி வரும்  
போதாவது இங்கே சில நாள் கட்டாயம்  
தாமதிக்க வேண்டும்."

"அதற்கென்ன, அப்போது பார்த்துக்  
கொள்ளலாம். இப்போது நான் புறப்  
படுவதற்கு விடைகொடு!"

"அவ்வளவு அவசரப்படாதே! காலை  
உளவு அருந்திவிட்டுப் புறப்படலாம்.  
நாளும் உன்னுடன் கொன்னிட நிதி  
வளரவில் வருகிறேன்."

"அது எப்படி முடியும்? யார், யாரோ  
பெரிய பெரிய விருந்தாளிகள் உன் வீட்  
டுக்கு வந்திருக்கிறார்களே, அவர்களை  
விட்டுவிட்டு..."

"உண்ணாவிடப் பெரிய விருந்தாளி  
எனக்கு யாரும் இல்லை!" என்று கூறிக்  
கந்தமாறனேன் சட்டென்று திறுத்திக்  
கொண்டான். "வந்தவர்கள் பெரிய விருந்  
தாளிகள் தான். ஆனால் அவர்களைக்  
கவனித்துக் கொள்ள என் தந்தை இருக்  
கிறார் அரண்மனை அதிகாரிகளும் இருக்  
கிறார்கள் உன்கொடு நேற்று ராத்திரிகூட  
நான் அதிக நேரம் பேசவில்லை. வழி  
தடைபிலாவது சிறிது நேரம் உன்கொடு  
சல்லாபம் செய்தால்தான் என் மனம்  
நிம்மதி அளையும். அவசியம் கொள்ளி

டக்கரை வளரவில் வந்தே திருவேள்"  
என்றான்

எனக்கு ஆடம்பரம் ஒன்றுமில்லை.  
உன் இஷ்டம், உன் செலாவணம் என  
நான் வந்தியத் தேவன்

**பு**து நாழினை நேரத்துக்குப் பிறகு இரு  
நண்பர்களும் இரு குதிரைகளில்  
ஏறிச் சம்பவநாயகர் மாளிகை  
விருந்து புறப்படஞ்சு சென்றார்கள். குதி  
ரைகள் மெதுவாகவே சென்றன. பிர  
யாணம் மிகவும் இன்பகரமாயிருந்தது.  
மேலக்காரற்று சாவைய புழுதியை வாரி  
அடிக்கடி அவர்கள்மேல் இறைத்ததைக்  
கூட அந்த நண்பர்கள் பொருட்படுத்த  
வில்லை. பழைய நாபலங்களைப் பற்றி  
பேச்சில் அவ்வளவாக மனத்தைப் பதி  
கொடுத்திருந்தார்கள்.

சிதிது நேரத்துக்கெல்லாம் வந்தியத்  
தேவன் கூறினான்:— "கந்தமாறா! உன்  
வீட்டில் ஒரே ஒரு இரவுதான் தங்கி  
லும் அது எனக்கு எவ்வளவோ பயனுள்  
ளதாயிருந்தது. ஆனால் ஒரே ஒரு ஏயர்  
றம் உன் சகோதரியைப் பற்றி  
வுட்பெண்ணை நதிக்கரையில் என்ன  
வெல்லாமோ வர்ணனை செய்து கொண்  
டிருந்தாய்! அவளை தனறாய்ப் பார்க்கக்  
கூட முடியவில்லை, உன் அன்னைக்குட  
பின்னால் ஒளித்து கொண்டு அவள்  
எட்டிப் பார்த்தபோது அவள் முகத்தில்  
எட்டில் ஒரு பங்குதான் தெரிந்தது! நான்  
மும் மடமும் பெண்களுக்கு இருக்க  
வேண்டியதைவிட உன் தங்கையிடம்  
சற்று அதிகமாகவேயிருக்கிறது."

கந்தமாறனுடைய கார்பும் உதடுகளும்  
ஏதோ சொல்வதற்குத் துடித்தன. ஆனால்  
வார்த்தை ஒன்றும் உருவாகி வரவில்லை.

"ஆயினும் பாதகமில்லை. நீதான் நான்  
திருமயி வரும்போது சில நாள் உன்  
வீட்டில் தங்கவேண்டும் என்று சொல்  
கிறாயே? அப்போது பார்த்துப் பேசிக்  
கொண்டால் போகிறது. அதற்குள் உன்  
தங்களின் கூச்சமும் கொஞ்சம் தீங்கு  
விடலாம் அல்லவா? கந்தமாறா! உன்  
சகோதரியின் பெயர் எவ்வென்று  
சொன்னாய்?"

"மணிமேகலை."

"அட்டா! என்ன இனிமையான



பெயர்! பெயரைப் போலவே அழகும  
குணமும் இருந்து விட்டால்."

கந்தமாறன் குறுக்கிட்டு, "நண்பா!  
உள்ளன ஒன்று வேண்டிக் கேட்டுக்  
கொள்கிறேன் என் தங்கையை நீ மறந்து  
விடு. அவளைப் பற்றி நான் சொன்னதை  
பெல்லாம் மறந்துவிடு. அவள் பேச்சையே  
எடுக்காதே!" என்றான்.

"இது என்ன, கந்தமாறா! நிரே தலை  
கீழ் மாறுதலாயிருக்கிறதே! நேற்று இரவு  
கூட உன் வீட்டுக்கு நான் மருமகளாக  
வரப் போவதைப் பற்றி ஜாஸ்தியாகச்  
சொன்னாயே!"

அவ்விதம் தான் சொன்னது உண்மை  
தான். ஆனால் பிறகு வேறு நினைவை  
ஏற்பட்டுவிட்டது. என் பெற்றோர்கள்  
வேறு இடத்தில் என் சகோதரியைக் கவி  
யானம் செய்து கொடுக்க முடிவு செய்து  
விட்டார்கள். மணிமேகலையும் அதற்குச்  
சம்மதித்து விட்டாள்!"

வந்தியத்தேவன் மனத்திற்குள் "மணி  
மேகலை வாழ்க!" என்று சொல்லிக்  
கொண்டான். மணிமேகலையை யாருக்  
குக் கொடுக்க நிச்சயித்திருப்பார்கள்  
என்று ஊகிப்பதிலும் அவளுக்குக் கூட  
டம் ஏற்படவில்லை. மூடு பல்லக்கி  
லிருந்து வெளிப்படட இளவரசர் மதுராந்  
தகருக்குத்தான் நிச்சயித்திருப்பார்கள்.  
மதுராந்தகருடைய கட்சிக்குப் பலம் தேட  
இப்படியெல்லாம் உறவுகளையும் ஏற்  
படுத்துகிறார்களாகவும் படுவேட்டரைவர்  
பொல்லாத கெட்டிக்காரர்தான்!

"ஆஹா! நேற்று ராதிரி வந்திருந்த  
பணக்கார விருந்தானிகளில் ஒருவரை  
மாப்பிள்ளையாக்கத் திட்டம் செய்தீர்  
களாக் கும! கந்தமாறா! இதில் எனக்கு

வியப்பும் இல்லை; ஏமாற்றமும் இல்லை. ஒரு மாதிரி நான் எதிர்பார்த்ததுதான்..."

"எதிர்பார்த்தாயா அது எப்படி?"

"என்னைப்போல் ஏழை அநாதைக்கு யார் பென்ஷனாகக் கொடுப்பார்கள்? ஊரும் வீடும் இல்லாதவனை எந்தப் பென்ஷன் கொண்டு கொள்ள இயலாதுவான்? எப்போதோ என குலத்தைச் சேர்ந்த முன்னோர்கள் அரசு செலுத்தினார்கள் என்றால், அது இப்போது என்னத்துக்கு ஆகும்."

"நண்பா! போதும், திறுத்து. என்னைப் பற்றியும், என் குடும்பத்தையும் பற்றியும் அவ்வளவு சேவலப் படுத்தாதே! நீ கொள்வது ஒன்றும் காரணமில்லை. வேறு மிக முக்கியமான காரணம் இருக்கிறது. அதை அறிந்தால் தீயே ஒப்புக் கொள்வாய். ஆனால் அதை நான் இப்போது வெளிப்படுத்துவதற்கில்லை. சமயம் வரும்போது தீயே தெரித்து கொள்வாய்!"

"கந்தமாறா! இது என்ன ஒரே மர்ம மாதிரி இன்றைக்கு நீ பேசிக் கொண்டு வருகிறாயே "

"அதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு. உன்னிடம்கூட நான் மனம் விட்டுப் பேச முடியாதபடி அப்படி ஒரு பெரிய காரியம் தான் எது எப்படியானாலும் நமமுடைய சிந்தைத்துக்கு எவ்வித பங்கமும் வராது என்பதை நம்பு விஷயம் வெளியாக வேண்டிய சமயம் வரும்போது, ஓட்டமாக ஓடி வந்து உன்னிடந்தான் முதலில் சொல்வேன் அதுவரையில் என்னிடம் நம்பிக்கை வைத்திரு உன்னை நான் ஒருநாளும் கைவிட மாட்டேன் என்னை நம்பு! "

"இந்த வாக்ஞாபிக்காக ரொம்ப வந்தனம், ஆனால் என்னைக் கைவிடும் படியான நிலைமை என்ன என்பதுதான் தெரியவில்லை! அப்படி நான் இன்னொருவரை நம்பிப் பிழைக்கிறவனும் அல்ல, கந்தமாறா! என்னுடைய உடைவாணையும் கைவேளையுமே நான் நம்பி விடுபவன்!"

"அந்த உடைவாணையும் வேளையும் உபயோகிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் சீக்கிரத்திலே வரலாம். அப்போது நாம்

இருவரும் ஒரே கடலில் நின்று தோளோடு தோள் சேர்ந்து போரிடுவோம். அதனால் உன்னுடைய தோக் கழும் கைகழும்..."

"இது என்ன? ஏதாவது புத்தம் சீக்கிரம் வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறாயா? அல்லது சிறு நாடடி நடக்கும் புத்தத்துக்குப் போகும் உத்தேசம் உனக்கு உண்டா?"

"சுழத்துக்கா? சிறுத்தில் நடக்கும் அழகான புத்தத்தைப் பற்றிக் கேட்டால் நீ ஆச்சரியப்பட்டுப் போவாய்! சுழத்திலே உள்ள தம் வீரர்களுக்காகச் சோழ நாட்டிலிருந்து அரிசியும் மற்ற உணவுப் பொருள்களும் போக வேண்டுமாம்! வெடிக் கேடு! நான் சொல்லுவது வேறு விஷயம். கொஞ்சம் பொறுமையாயிரு. சமயம் வரும்போது சொல்லுகிறேன் தயவு செய்து இப்போது என் வாழைப் பிடுங்காதே."

"சரி, சரி. உனக்கு வீரப்பம் இல்லை என்றால் ஒன்றும் கொல்ல வேண்டாம் வாழைக்கூடத் திறக்க வேண்டாம் அதோ கொள்வீடமும தெரிகிறது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்

உன்னமையில் சற்றுத் தூரத்தில் கொள்ளிடப் பெரு நதியின் வெள்ளம் தெரிந்தது. சில நிமிஷ நேரத்தில் நண்பர்கள் நதிக்கரையை அடைந்தார்கள்



டிப் புதுப் பிரவாகம் அந்த மாநதியில் கரை புரண்டு சென்றது. மறு கரை வெகு தூரத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றியது மறுகரையிலேயுள்ள மரங்கள் சிறிய செடிகளைப் போலிருந்தன. செக்கச் சிவந்த பெரு நீர் வெள்ளம் கழிகளும் கழல்களுமாக, வட்ட வடிவக் கோலங்கள் போட்டுக் கொண்டு, கொம்மானம் அடித்துக் கொண்டு, கரைவய உடைக்கப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டு, 'வேறு' என்று இரைந்து கொண்டு, கீழ்க் கடன்கள் தோக்கி அடித்து மோதிக் கொண்டு விரைந்து சென்ற காட்கிளை வந்தியத் தேவன் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றான்

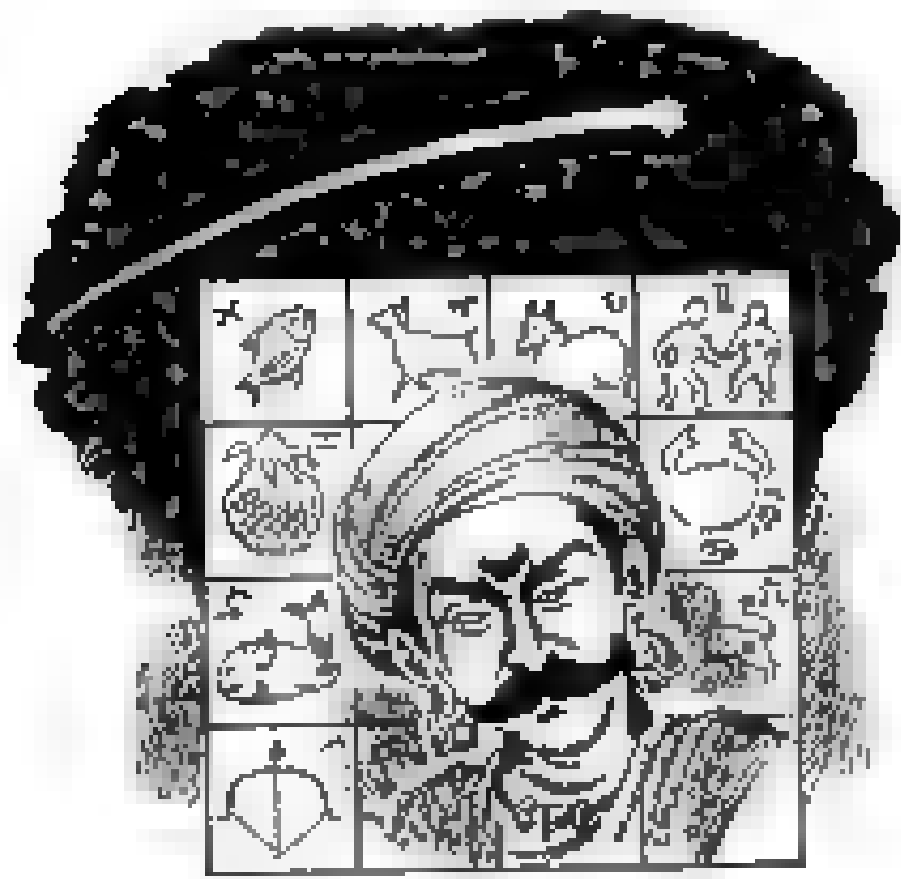
தோணித்துறையில் ஓடும் ஒன்று தின்றது ஓடத்தனளுவோர் இருவர்

ளையில் நீண்ட கோல்களுடன் ஆயத்த மாவிருந்தார்கள். படகில் ஒரு மனிதர் ஏற்கனவே ஏறியிருந்தார் அவரைப் பார்த்தால் பெரிய சிலபக்த சிகாமணி என்று தோன்றியது

களையில் வந்து கொண்டிருந்தவர் களைப் பார்த்து, "சாமி படகில் வரப் போகிறீர்களா?" என்று படகோட்டிகளில் ஒருவன் கேட்டான்

"ஆம்; இவர் வரப்போகிறார், கொஞ்சம் படகை நிறுத்து!" என்றான் கந்த மாறன்!

இரு நண்பர்களும், குதிரை மீதிருந்து



கீழே குதித்தார்கள்

"போசனை இல்லாமல் வந்து விட்டேனே! இந்தக் குதிரையை என்ன செய்வது? படகில் ஏற்ற முடியுமா?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்

"தேவையிலலை நம்மைத் தொடர்ந்து இதோ இரண்டு ஆட்கள் வந்திருக்கிறார்கள் ஒருவன் உன் குதிரையை இங்கிருந்து கடம்பூருக்கு இட்டு வருவான் இன்னொருவன் உன்னுடன் படகில் ஏறி வந்து அக்களையில் உனக்கு வேறு குதிரை சம்பாதித்துக் கொடுப்பான்!" என்றான் கந்தமாறன்.

"ஆஹா எவ்வளவு முன்போசனை! நீ அல்லவா உன்னை நண்பன்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"பாலாற்றையும் பெண்ணையாற்

றையும் போலத்தான் கொள்ளிடத்தைப் பற்றி நீ நினைத்திருப்பாய் இதில் குதிரையைக் கொண்டு போக முடியாது என்று நீ எண்ணியிருக்கமாட்டாய்!"

"ஆமாம்; அவ்விதம் உங்கள் சோழ நாட்டு நதியைப்பற்றி அலட்சியமாக நினைத்ததற்காக மன்னித்துவிடு! அப்பப்பா இது என்ன ஆறு? இது என்ன வெள்ளம்? சமுத்திரம் போலவல்லவா பொங்கி வருகிறது?"

இரு நண்பர்களும் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு விடை பெற்றுக் கொண்டார்கள்

வந்தியத்தேவன் ததிக்களையோரமாகச் சென்று படகில் ஏறினான்

கந்தமாறனுடன் வந்த ஆட்களில் ஒருவனும் ஏதிக் கொண்டான்

படகு புறப்படுவதற்குச் சித்தமாயிருந்தது. ஓடக்காரர்கள் கோல்போட ஆரம்பித்தார்கள்

திடீரென்று கொஞ்ச தூரத்திலிருந்து, "நிறுத்து" நிறுத்து, படகை நிறுத்து" என்று ஒரு குரல் கேட்டது

ஓடக்காரர்கள் கோல் போடாமல் கொஞ்சம் தயங்கி நின்றார்கள்

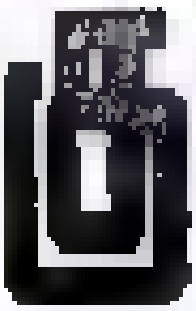
கவிக் கொண்டு ஓடிவந்தவன் அறிவினரவில் கரைக்கருகில் வந்து சேர்ந்தான் முதற் பார்வையிலேயே அவன் பார் எளிபது வந்தியத்தேவனுக்குத் தெரிந்து போயிற்று. அவன் ஆழவார்க்கடியான் நம்பிதான்

வருகிறவர் லவடிவன் என்பதை அறிந்ததும் படகிலிருந்த கைவர், "விடு! படகை விடு! அந்தப் பாஷாண்டியுடன் நான் படகில் வரமாட்டேன் அவன் அடுத்த படகில் வரட்டும்!" என்றார்

ஆனால் வந்தியத்தேவன் ஓடக்காரர்களைப் பார்த்து, "கொஞ்சம் பொறுங்கள் அவரும் வரட்டும்! படகில் நிறைய இடம் இருக்கிறதே! ஏற்றிக் கொண்டு போகலாம்!" என்றான்

ஆழவார்க்கடியா னிடமிருந்து நேற்றிரவு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிப் பல விஷயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வந்தியத்தேவன் விரும்பினான்

## குடந்தை சோதிடர்



குடநாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த பொன்னி நதி கள்ளிப் பருவம் கடந்ததும் தன் மணாள னாகிய சமுத்திர ராஜனிடம் சென்றடைய விருமபி னாள் கடும் மேடும் கடந்து பாறை களையும் பள்ளங்களையும் தாண்டிக் கொண்டு விளரந்து சென்றாள் சமுத்திர ராஜனை நெருங்க நெருங்க. நாயகனைக் காணப் போகிறோம் என்ற குதூகலத்தினால் அவள் உள்ளம் விமரிசுடல் பூரித்தது இன்னும் சற்றுத் தூரம் சென்றாள்

காதலனை அணைத்துக் கொள்ளக் கரங்கள் இரண்டு உண்டாயின இரு கரங்களை விரித்தவாறு தாவிப்பாயந்து சென்றாள் ஆனால் உள்ளத்தில் பொங்கிய ஆர்வ மிகுதிக்கு இருகரங்கள் போதுமென்று தோன்றவில்லை; அவளுடைய ஆசைக்கரங்கள் பத்து இருபது நூறு என்று வளர்ந்தன அவ்வளவு கரங்களையும் ஆவலுடன் நீட்டிக் கொண்டு சமுத்திர ராஜனை அணுவினாள் இவ்விதம் ஆசைக் கணவனை அடைவதற்குச் சென்ற மணப் பெண்ணுக்குச் சோழ நாட்டுச் செவிவித் தாயமார் செவத அலங்காரங்கள்தான் என்ன? அட்டா எத்தனை அழகிய பச்சைப் புடைவைகளை உடுத்தினாள்? எப்படியெல்லாம் வண்ண



மலர்களைச் சூடினார்கள்' எவ்விதமெல்லாம் பரிமா  
சத்தங்களைத் தூவினார்கள்' ஆவா! இரு கரையிலும்  
வளர்த்திருந்த புன்னை மரங்களும் கடம்ப மரங்களும்  
முத்து மலர்களையும் ரத்தினப் பூக்களையும் வாரிச்  
சொரிந்த அருமையை எவ்விதம் வர்ணிப்பது' தேவர்கள்  
பொழியும் பூமாரியும் இதற்கு இன்னயாதிரா?

பொன்னி நதியே! உன்னைப் பார்த்துக் களிப்படை  
யாத கள்ளிப் பெண் யார்தான் இருக்க முடியும்' உன் மனக்  
கோல ஆடை அவங்கரங்களுக்குக் கண்டு உன்னைப் பாரங்காத  
மங்கை யார் இருக்க முடியும்'

கலியாணப் பெண்களைச் சுற்றி களிறுள்ள கள்ளிப்  
பெண்கள் எவ்வேளும் சூழ்ந்து கொள்வதுபோல் உள்ள  
நரபட பெண்கள் வந்து கூடுவதும் இயற்கையேயல்ல  
வா?

பொன்னி தன் மணாளனைத் தழுவிக் கொள்ள  
ஆசையுடன் நீடும் மிபாற்கரங்களில்





ஒன்றுக்குத்தான் அரிசிலாறு என்று பெயர் காவேரிக்குத் தென் புறத்தில் பிக நெருக்கத்தில் அரிசிலாறு என்னும் அழகிய நதி அமைந்திருக்கிறது அப்படி ஒரு நதி இருப்பது சற்றுத் தாரத்தில் இருந்து வருகிறவர்களுக்குச் சொல்லித் தான் தெரிய வேண்டும் இருபுறமும் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருக்கும் இனிய பசு மரங்கள் அப்படி அந் நதியை மறைத்து விடுகின்றன பிறத்ததுமுதல அந்தப் புரத்தை விட்டு வெளியேறி அறியாத அரசகுலக் கன்னியென்றே அரிசிலாற்றைச் சொல்லலாம். அந்தக் கன்னி நதியின் அழகுக்கு இந்த உலகில் உவனமையே கிடையாது

**ந**ல்லது அந்தப்புரம் என்னும் எண்ணத்தைய மறத்துவிட்டு நேயர்கள் நமமுடன் அரிசிலாற்றை நெருங்கி வருவார்களாக, சோலையாக நெருங்கி வளர்த்திருந்த மரங்களுக்கு கிடையே புருந்து வருவார்களாக! அடா இது என்ன அருமையான காட்சி? அழகுக்கு அழகு செயவது போலும் அழகுத்துக்கு இனிப்பு ஊட்டுவது போலும் அவ்வவா இருக்கிறது?

சித்திர விசித்திரமாகச் செய்த அன்ன வடிவமான வண்ணப் படகில் வீற்றிருக்கும் இந்த வனிதாமணிகள் யார்? அவர்களில் நடு நாயகமாக, நட்சத்திரங்களுக்கிடையில் பூரண சந்திரனைப் போல் ஏழுலகங்களையும் ஆளப் பிறந்த ராணியைப்போல, காந்தியுடன் விளங்கும் இந்த நாரீமணி யார்? அவளுக்கு அருகில் கையில் வீணைபுடன் வீற்றிருக்கும் சாந்த சுந்தரி யார்? இனிய குரல்களில் இசை பாடி நதி வெள்ளத்துடன் கித வெள்ளமும் கலந்து பெருகச் செயது கொண்டு வரும் இந்தக் கந்தர்வப் பெண்கள் யார்? அவர்களில் ஒருத்தி மீனலோசனி; இன்னொருத்தி நீலலோசனி, ஒருத்தி தாமரை முகத்தாள், இன்னொருத்தி கமல இதழ்தயனத்தாள், ஆறு வானவைய மீட்டுகிறாளே, அவளுடைய காதலனை ஒத்த வீரல்கள் வீணைத் தந்திகளில் அங்குமிங்கும் சஞ்சரிக்கும் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம்.

அவர்கள் இசைக்கும் கீதத்தின்

இனிமையத்தான் என்ன என்று சொல்லுவது? அதைக் கேட்பதற்காக நதியின் வெள்ளம் கூட அவ்வவா தன் ஓசையை நிறுத்தியிருக்கிறது? நதிக்கரை மரங்களில் வாழும் கிளிகளும் குயில்களும் கூட வாய்திறவா மோனத்தில் ஆழந்திருக்கின்றனவே! மனிதர்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் கேட்கும் செவி படைத்த பாக்கிய சாலிகள்- அந்த அழகு கானத்தைய கேட்டுப் பரவசம் அடைவதில் லியப்பு என்ன? படகில் வரும் அப்பெண்கள் என்ன பாடுகிறார்கள் கேட்கலாம்:-

மருங்கு வண்டு கிறந்து ஆர்ப்ப,  
மணிபூ ஆடை அதுபோர்த்துக்

கருங்கயற்கள் விழித்து ஒல்கி  
தடந்தாய வாழி! காவேரி!

கருங்கயற்கள் விழித்து ஒல்கி  
நடந்த எவ்வாம் தின்கணவன்

திருந்து செங்கோல வணையாமை  
அறிந்தேன் வாழி காவேரி

பூவர் சோலை மயிலாடப்  
புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்

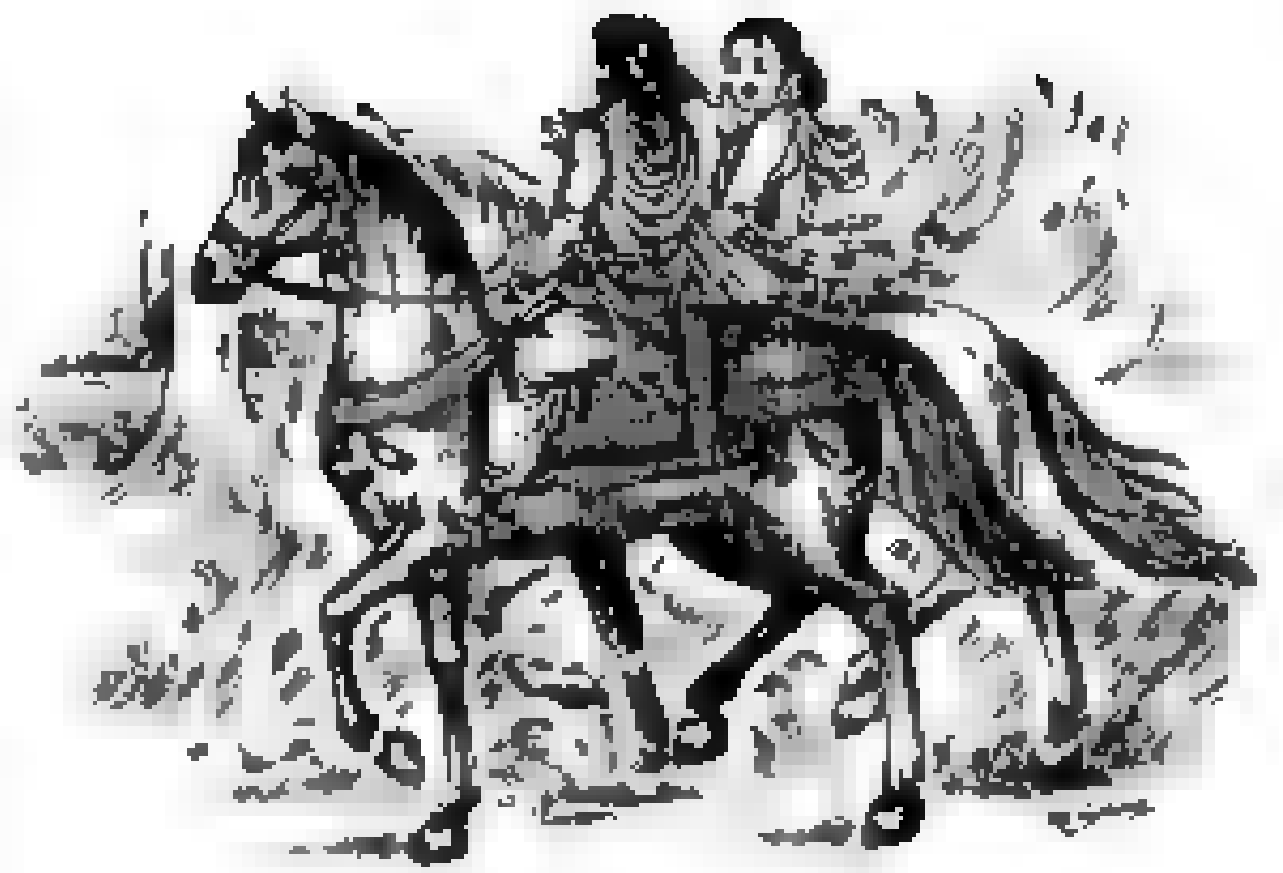
காமர் மாலை அருகவைய  
தடந்தாய வாழி காவேரி!

காமர் மாலை அருகவைய  
நடந்த வெவ்வாம், தின் கணவன்

நாம வேலின் திறங்கண்டே  
அறிந்தேன் வாழி! காவேரி!

இந்த அமுதத் தமிழ்ப்பாடல்களை எங்கேயோ கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? ஆம், கிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள வரிப் பாடல்கள் இவை எனினும், இந்தப் பெண்கள் பாடும்போது முன் எப்போது மில்லாத வளப்பும் கவர்ச்சியும் பெற்று விளங்குகின்றன இவர்கள் பொன்னி நதியின் அருமைத் தோழிகள் போலும்! அதனாலேதான் இயவனவு பரவசமாக உணர்ச்சி ததும்பப் பாடுகிறார்கள் அட்டா! பாடலும் பண்ணும் பாலமும் எப்படிக்க கலந்து இழைந்து குழைந்து

இவர்களுடைய குரலிலிருந்து அமுத வென்னமாகப் பொழி வின்றன்? பாட்டாவது, பண்ணாவது, காணாமாவது, இனாவது! அதெல்லாம் ஒன்று மில்லை. இது ஏதோ மாயக் கலை! பாடுகிறவர்கள், கேட்பவர்கள் எல்லாரையும் பித்துப் பிடிக்கச் செய்யும மந்திர வித்தை.

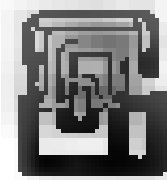


**ய**டகு மிதந்து கொண்டே வந்து, மரங்கள் சிதிது இடைவெளி தந்த ஓடத் துளையில் ஒதுங்கி நிற்கிறது இரண்டு பெண்கள் இறங்குகிறார்கள் அவர்களில் ஒருத்தி ஏழலகத்துக்கும் ராணி எனத் தகும் கம்பீரத் தோற்றமுடைய பெண்மணி இன்னொருத்தி வீணைத் தந்தி களில் விரல்களை ஓட்டி இன்னிசை எழுப்பிய தங்கை இருவரும் அழகிகள் என்றாலும் ஒருவருடைய அழகுக்கும் இன்னொருவருடைய அழகுக்கும் மிக்க வேற்றுமை இருந்தது. ஒருத்தி செந்தாமரை மலரின் கம்பீர செளந்தரியம் உடையவள் இன்னொருத்தி குழை மலரின் இனிய அழகை உடையவள். ஒருத்தி பூரண சந்திரன், இன்னொருத்தி காளையப்பிடை. ஒருத்தி ஆடும் மயில, இன்னொருத்தி பாடும் குயில. ஒருத்தி இத்திராணி, இன்னொருத்தி மன்மதலினை காதலி. ஒருத்தி வேகவாலினிபாண கங்காததி இன்னொருத்தி குழைத்து நெளிந்து செல்லும காவேரி

வாசகர்களை மேலும் சத்தேக ஆராய்ச்சி நிலையில் வீட்டு வைக்காமல் இவர்கள் இருவரும் யார் என்று சொல்லி விடுகிறோம். கம்பீரத் தோற்றமுடைய மங்கைதான் கந்தர சோழ மன்னரின் செல்வப் புதல்வி சூத்தனவ சரித்திரத்தில் ராஜராஜன் என்று புகழ் பெற்ற அருள் மொழி வர்மனின் சகோதரி. அரசினங் குமரி என்றும் இளைவ பிராட்டி என்றும் மக்களால் போற்றப்பட மாதரசி. சோழ ராஜ்யத்தின் மகோன்னதத்திற்கு அடி கோலிய தமிழ்ப் பெரும் செல்வி. ராஜ ராஜனுடைய புதல்வன் ராஜேந்திரன்

எடுத்து வளர்த்து வீராதி வீரனாயும் மன்னாதி மன்னனாயும் ஆக்கிய நீரப் பெண்மணி

இன்னொருத்தி, சூத்தனவப் பிராட்டி யுடன் இருக்கும் பாக்கியத்தை நாடி வந்த கொடுமயானூர்ச் சிற்றரசர்குலப் பெண் பிறகாலத்தில், சரித்திரத்துலேயே இணை வில்லாத பாக்கியவதியாகப் போகிறவள் இன்று அடக்கமும் இனிமையும் சாத்த மும் உருவெடுத்து விளங்குகிறவள்



ந்த இரு மங்கைமார்களும் படகிலிருந்து களையில் இறங்கி னார்கள் சூத்தனவ மற்ற தோழிப் பெண்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் இங் கேயே இருங்கள் ஒரு நாழிகை நேரத்தில் திருமயி வந்து விடுகிறோம்." என்றான் அந்தத் தோழிப் பெண்கள் அனைவரும் தெய்வத் தமிழ்நாட்டில் பற்பல சிற்றரசர் களின் அரண்மனையில் பிறந்த அரச குமாரிகள் சூத்தனவ தேவிக்குத் தோழி யாக இருப்பதைப் பெற்றவரும் பேராகக் கருதிப் பழையாணை அரண்மனைக்கு வந்தவர்கள் இப்போது, தங்களில் ஒருத்தியை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு சூத்தனவப் பிராட்டி களையில் இறங்கி போய்விட்டு விரைவில் வருகிறேன்' என்றதும் அவர்களுடைய கண்களில் ஏமாற்றமும் அஞ்சையும் தோன்றின

களையில் குதிரை பூட்டிய ரதம் ஒன்று சித்தமாயிருந்தது "வானதி! ரதத்தில் ஏறிக் கொள்" என்றான் சூத்தனவ தன் தோழி னையப் பார்த்து. வானதி ஏறியதும் தானும்

ஏதிக் கொண்டான். ரதம் வேகமாகச் சென்றது.

"அக்கா! நாம் எங்கே போகிறோம்? எனக்குச் சொல்லலாமா?" என்று வானதி கேட்டாள்.

'சொல்லாமல் என்ன? சூடந்தை சோதிடர் வீட்டுக்குப் போகிறோம்" என்றான் சூத்தனன்.

"சோதிடர் வீட்டுக்கு எதற்காகப் போகிறோம், அக்கா? என்னதனதப் பற்றிக் கேட்பதற்காக?"

"வேறு எதற்கு? உண்ணப் பற்றிக் கேட்பதற்காகத்தான் சில மாத காலமாக நீ இப்படிப் பிரமை பிடித்தவள் போலும், உடல் மெலித்தும் வருகிறாயா? உனக்கு எப்போது பிரமை நீங்கி உடம்பு தேளும் என்று கேட்பதற்காகத்தான்"

"அக்கா! தங்களுக்கு ரொம்பப் புண்ணியமுண்டு, எனக்கு உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை. எண்ணப் பற்றிக் கேட்பதற்காகப் போக வேண்டாம் திருமயி வீடு வேராம்"

"இவ்வளவுடி, அம்மா, இல்லை! உண்ணப் பற்றிக் கேட்பதற்காக இவ்வளவு எண்ணப் பற்றிக் கேட்பதற்காகத்தான் போகிறேன்"

"தங்களைப் பற்றி என்ன கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்? ஜோசியரிடம் கேட்டு என்ன தெரிந்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்?"

"எனக்குக் கலியாணம் ஆகுமா? அவ்வது கடைசி வரைவில கன்னிப் பெண்ணாகவே இருந்து காலம் கழிப்பேளா என்று கேட்கப் போகிறேன்"

"அக்கா! இதற்கு ஜோசியரிடம் போய்க் கேட்பானேன்! தங்களுடைய மனதையே வல்லவா கேட்க வேண்டும்? தாங்கள் தனவளை அளசக்க வேண்டியதுதான்! இம்மயமலை முதல் குமரி முனை வரையில் உள்ள ஐம்பததாறு தேசத்து ராஜாக்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடி வர மாட்டார்கள்! ஏன், கடல் கடந்த தேசங்களிலேயிருந்தெல்லாமகூட வருவார்களே தங்களைக் கை பிடிக்கும் பெறு எந்த வீர ராஜகுமாரனுக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறதோ? அதைத் தாங்கள் அல்லவா தீர்மானிக்க வேண்டும்"

"வானதி! நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மை என்று வைத்துக் கொண்டாலும் அதற்கு

ஒரு தடை இருக்கிறது. எததத் தேசத்து அரச குமாரனாவது மணம் புரிந்து கொண்டால் தான் அவனுடைய நாட்டுக்குப் போக வேண்டி வரும்ல்லவா? எனக்கு இந்தப் பொன்னி ததி பாயும் சோழ நாட்டிலிருந்து வேறொரு நாட்டுக்குப் போகப் பிடிக்கவேயில்லையடி! வேறு நாட்டுக்குப் போவதில்லை என்று நான் சபதம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்..."

"அது ஒரு தடையாகாது. தங்களை மணம் புரித்து கொள்ளும் எந்த ராஜ குமாரனும் தங்கள் காலில் விழுந்து கிடக்கும் அடிமைவாகவே இருப்பான். இவகேயே இருக்க வேண்டும் என்றால் இருந்து விட்டுப் போகிறான்"

"அக்கா! எலிசையப் பிடித்து மடியில் வைத்துக் கட்டிக் கொள்வதுபோல் வேறு தேசத்து ராஜகுமாரன் நம் உரிக்கேயே கொண்டு வைத்துக் கொள்வா சொல்கிறாயா? அதனால் எல்லென்ன தொல்லைகள் எல்லாம் விளையும் தெரியுமா?"

"எப்படியும் பெண்ணாயப் பிறந்தவர்கள் ஒரு தான் கலியாணம் செய்து கொண்டுதானே தீர வேண்டும்"

"அப்படி ஒரு சாஸ்திரத்திலும் சொல்லி விருக்கவில்லையடி, வானதி! ஒளவை யாரைப் பார்! அவள் என்றும் கன்னி அழிவாத கவிசுவரியாகப் பல காலம் ஜீவித்திருக்கவில்லையா?"

"ஒளவையார் இளம் பிராயத்திலேயே கடவுளின் வரத்தினால் கிழவியாகப் போனவள். தாங்கள் அனாதப்போல் ஆக வில்லையே?"

"சரி, அப்படிக்க கலியாணம் செய்து கொள்வது என்று புறப்படடால் அநாதையான சோழநாட்டு வீசன் ஒதுவனையே நான் மணந்து கொள்வேன். அத்தனையு வனுக்கு ராஜ்யம் இராது என்னை அழைத்துக் கொண்டு வேறு ஒரு தேசத்துக்குப் போக வேண்டும் என்று சொல்ல மாட்டான். இவகேயே சோழ நாட்டிலேயே இருந்து விடுவான்..."

"அக்கா! அப்படியானால் இந்தச் சோழ நாட்டை விட்டுப் போகமாட்டார்களே?"

ஒரு நாளும் போக மாட்டேன். சொர்க்க லோகத்துக்கு என்னை அரசி யாக்குவதாகச் சொன்னாலும் போக மாட்டேன்"

"இன்னதற்குத்தான் என் மணம் நிம்மதி

அடைந்தது."

"அது என்னடி?"

"நீங்கள் வேறு நாட்டுக்குப் போனால் நாட்டும் உங்களுக்கும் வந்தே தீர வேண்டும் தங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்க எண்ணாவ முடியாது. அதே சமயத்தில் இந்தச் சோழ வளநாட்டைப் பிரித்து போகவும் எனக்கு மனம்மில்லை."

"கலியாணம் ஆனால் நீ பிரிந்து போய்த்தானே தீர வேண்டும்?"

"நான் கலியாணமே செய்து கொள்ளப் போவதில்லை, அக்கா!"

"அடியே! எனக்கு செய்த உபதேச மெல்லாம் எங்கே போயிற்று?"

"தங்களைப் போலவர் நான்?"

"அடி கள்ளி! எனக்கு எல்லாம் தெரியும். என் கண்களில் மண்ணைத் தூவ வாம் என்று பார்க்கிறாய்? உனக்குச் சோழ நாட்டின் மீது அபிமானம் ஒன்றும் கிடையாது நீ ஆசை வைத்திருக்கும் சோழநாடு வானமும் வேலும் தாங்கி சழநாட்டுக்கு யுத்தம் செய்ய அல்லவா போயிருக்கிறது? உன் அகதரங்கம் எனக்குத் தெரியாது என்று நினைக்காய்!"

அக்கா! அக்கா! நான் அவ்வளவு மூடமதி உடையவனா? சூரியன் எங்கே? காலைய பனித்துளி எங்கே? சூரியனுடைய நடபுக்குப் பனித்துளி ஆசைப்படடால் என்ன பயன்?"

'பனித்துளி கிறியதுதான்! சூரியன் பெரியது, பிரகாசமானது தான்' ஆகாஜம் பனித்துளி அப்படிப்பட்ட சூரியனைச் சிறைப் படுத்திக் தனக்குள் வைத்திருக்கிறதோ, இல்லையோ?"

வானதி உற்சாகமும் ஆர்வமும் நிறைந்த குரலில், "அப்படியா சொல்கிறீர்கள்? பனித் துறிகடச் சூரியனை அடையலாம் என்று சொல்கிறீர்களா?" என்றாள் பிறகு இடி ரென்று மனச் சோர்வு வந்து விட்டது "பனித்துளி ஆசைப்படுகிறது சூரியனை யும் சிறைப்பிடிக்கிறது ஆனால் பயன் என்ன? கிறிது நேரத்துக்குக்கெல்லாம் சரியான தண்டனை அடைகிறது. வெவ்வி ல் உலர்ந்து, இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைகிறது"

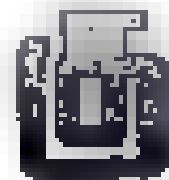
"அது தவறு, வானதி! பனித்துளியின் ஆசையைக் கண்டு சூரியன் தவறுடன் பனித்துளியை தூக்கியப்படுத்திக் கொள்கிறான் தன் ஆசைக்குகந்த பனித்துளிப்

பெண் பிற புருஷர் கண்ணில் படக் கூடாது என்று அவன் எண்ணம். இரவு வந்ததும் மறுபடியும் வெளியே விட்டு விடுகிறான் மறைந்த பனித்துளி மறுபடியும் வந்து உதிக்கிறது அல்லவா?"

'அக்கா! இதெல்லாம் என்னைத் தேற்றுவதற்காகச் சொல்கிறீர்கள்"

"அப்படியாவால் உன் மனதில் ஒரு குறை இருக்கிறது என்று சொல்லு. இத் தனை நான் 'இவ்வயே இலைய' என்று சாதித்தாயே? அதனால்தான் குடந்தை தோளியரிடம் போகிறேன்"

"என் மனதில் குறையிருந்தால், அதைப் பற்றிக் கேட்கச் சோதிடரிடம் போய் என்ன பயன்?" என்று கூறி, வானதி பெரு மூச்செறிந்தாள்



டந்தை சோதிடரின் வீடு அந்த நகரின் ஒரு மூலையில் காலி கோயிலுக்கு அருகில் ஒரு தனித்த இடத்தில் இருந்தது குடந்தை நகருக்குள் புகாமலேயே நகரைச் சுற்றிக் கொண்டு ரதம் அந்த வீடு சென்று அடைந்தது ரத சாரதி ரதத்தைத் தங்கு தடையின்றி அங்கே ஓட்டிக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தனதப் பார்த்தால் அவன் அதற்கு முன் பல்முறை அங்கே ரதம் ஓட்டிக் கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

விட்டு வரசலில் சோதிடரும் அவரு டைய சீடர் ஓடிவரும் ஆயத்தமாகக் காத்திருந்தார்கள். சோதிடர் மிக்க பக்தி மரபாளையுடன் வந்தவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார்

'பெருமாட்டி! கணவமகனும் திரும்புகளும் ஓடிவரவாய் வந்த தாயே! வரவேணும்! வர வேணும்' இந்த ஏழையின் குடிசை செயத பாக்கியம், மறுமுறையும் தாங்கள் இக் குடிசையைத் தேடி வந்தீர்கள்!" என்றார்

"சோதிடரே! இந்த வேளையில் தங் கனைத் தேடிக் கொண்டு வேறு யாரும் இங்கு வரமாட்டார்கள் அல்லவா?" என றாள் குந்தை.

'வரமாட்டார்கள், தாயே இப்போதெல் லாம் என்னைத் தேடி அதிகம் பேர் வருவதே இல்லை. உலகத்தில் கஷ்டங்கள் அதிகமாகும்போதுதான் சோதிடர்களைத் தேடி மக்கள் அதிகமாக வருவார்கள் இப் போது தங்களுடைய திருத் தந்தை கந்தாச் சோழரின் ஆட்சியில், குடிசைக்குக்

கஷ்டம் என்பதே கிடைப்பாது. எல்லோரும்  
கூக செனக்கியங்களுடன் சகல சமயத்துக்  
கணையும் பெற்றுச் சந்தோஷமாக வாழ  
கிறார்கள் என்னைத் தேடி ஏன் வரு  
கிறார்கள்?" என்றார் சோதிடர்

"அப்படியானால் எனக்கு ஏதோ  
கஷ்டம் வந்திருப்பதனால்தான் உமளமத்  
தேடி வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்கிறீர்கள்  
கும!"

"இவ்வளவு, பெருமாட்டி! இவ்வளவு  
இவ்வளவு! நவத்தியும் கொழிக்கும் பழை  
யான மன்னரின் திருக் குமாரிக்குக் கஷ  
டம் வந்தது என்று எந்தக் குருடன்தான்  
சொல்லுவான்! உலகத்தில் மக்களுக்குக்  
கஷ்டமே இல்லாமற் போய்விட்டபடியால்,  
இந்த ஏழைச் சோதிடனுக்கு மட்டுமே  
கஷ்டம் வந்திருக்கிறது. இவ்வளவு யாரும்  
கவனிப்பார் இவ்வளவு ஆனாலும், இந்த  
ஏழையின் கஷ்டத்தை நீர்ப்பதற்காக  
அம்பிகையைப் போல் வந்திருக்கிறீர்கள்  
தாயே! குடிசைக்குள்ளே வந்துருள் வேண்டி  
மே இயக்கியே தங்கள் நிறுத்தி வைத்  
திருப்பது நான் செய்யும் அபசாரம்" என்று  
ஜோசிடர் சமத்தாரமாகப் பேசினார்

ரத சாரதியைப் பார்த்துக் குந்தவை.  
"ரதத்தைக் கொயிலுக்குச் சம்பம் கொண்டு  
போய் ஆலமரத்தின் நிழலில் நிறுத்தி வை!"  
என்றான்

பிறகு சோதிடர் வழிகாட்டி முன்  
செல்ல, குந்தவையும் வானதியும் அவ்  
வீட்டுக்குள்ளே சென்றார்கள்

சோதிடர் தம் சீடனைப் பார்த்து  
அப்பனே! வாசலில் ஜாக்கிரதையாக  
நின்று கொண்டிரு. தயவீத தவறி யாராவது  
வந்தாலும் உள்ளே விடாதே!" என்று  
எச்சரித்தார்

**வி**

ரத குமாரியை வரவேற்பதற்கு  
உகந்ததாகச் சோதிடரின் கூடம்  
அழகு செய்யப்பட்டிருந்தது  
சுவரில் ஒரு மாடத்தில் அம்பிகையின்  
படம் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கியது  
அமருவதற்கு இரண்டு பீடங்கள் சித்த  
மாயிருந்தன குத்து விளக்கு எரிந்தது  
அங்குமிவரும் கோவங்கள் பொலிந்தன  
ராசிச் சக்கரங்கள் போட்ட பலன்களும்  
ஞானச் சுவடிகளும் கரநிலம் இளரந்து  
கிடந்தன

பெண்மணிகள் இருவரும் பீடங்களில்

அமர்ந்த பிறகு சோதிடரும் உட்கார்ந்தார்

"அம்மணி! வந்த காரியம் இன்னதென்  
பதைத் தயவு செய்து சொல்லி அருள்  
வேழும்!" என்றார்

"ஜோசியரே! அளதையும் தங்கள் சோதி  
டத்திலேயே பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளக்  
கூடாதா?" என்றாள் குந்தவை

"ஆகட்டும் தாயே!" என்று கூறிச் சோதி  
டர் கண்ணை மூடிக் கொண்டு சிறிது  
நேரம் ஏதோ மந்திரம் ஜபித்துக் கொண்டி  
ருந்தார்

பிறகு கண்ணைத் திறந்து பார்த்து.  
"கோமாட்டி, இந்தக் கன்னிப் பெண்ணின்  
ஜாதகம் பற்றிக் கேட்பதற்காகவே இன்று  
மூக்கியமாக வந்திருக்கிறீர்கள். அவ்விதம்  
தேவீ பராசக்தியின் அருள் சொல்கிறது.  
உண்மையானா?" என்றார்

ஆஹா! பிரமாதம்! உங்களுடைய  
சக்திளை என்னவென்று சொல்வது? ஆம்  
ஜோசியரே! இத்தப் பெண்ணைப் பற்றிக்  
கேட்கத் தான் வந்தேன் ஒரு வருஷத்துக்கு  
முன்பு இவள் பழையாற அரண்  
மனைக்கு வந்தாள் வந்து எட்டு மாத  
காலம் பிகக் குதூகலமாக இருந்து வந்தாள்  
என் தொழியருக்குள்ளே இவள்தான்  
கிரிப்பும் விளையாட்டும கவகஸ்பபுமாக  
இருந்து வந்தாள் நாலுபாகமாக இவளுக்கே  
என்னவோ தெரந்திருக்கிறது. அடிக்கடி  
சோர்ந்து போகிறாள் பிரமை பிடித்தாற  
பால இருக்கிறாள் கிரிப்பையே மறந்து  
விட்டாள் உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை என்  
கிறாள் இவள் பெற்றோர்கள் நாளைக்கு  
வந்து கேட்டால், என்ன மறுமொழி  
சொல்லத்தென்றே தெரியவில்லை."

"தாயே! கொடுமபாணர் கோமகனின்  
செல்வப் புதல்வி தானே இவர்? இவரு  
டைய பெயர் என்னத்தானே?" என்றார்  
ஜோதிடர்

"ஆமாம்; உமக்கு எவ்வளம் தெரித்  
திருக்கிறதே?"

"இந்த அரசினங்குமரியின் ஜாதகம் கூட  
என்னிடம் இருக்கிறது சேர்த்து எவத்  
தி நகலுறேன் சற்றுப் பொறுக்க வேழும்"  
என்று சொல்லிவிட்டு, சோதிடர் பக்கத்தி  
விருந்த ஒரு பழைய பெட்டியைத் திறந்து  
சிறிது நேரம் புரட்டினார் பிறகு அதி  
விருந்து ஒரு ஜாதகக் குறிப்பை எடுத்துக்  
கவனமாகப் பார்த்தார்

(தொடரும்)



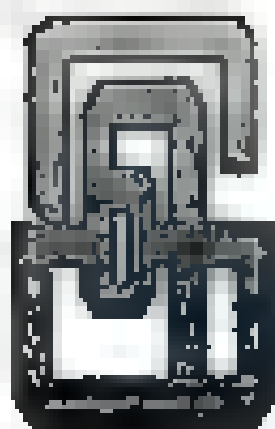
சுலகிகலெகலெ



# பெரானனிபுரன் லெலெலெலெ

பதினோறாம் அத்தியாயம்

## திரும்பிரவேசம்



வழங்கப்பட்டு வந்தது. புன்னிய  
ஸ்தவ மகிளமனயபலி. 'குட ந்தை

ந்நாளில் குமபகோனம்  
என்ற பெயரால் ஆயகில  
அகராதிமீலெகட இடம்  
பெற்றிருக்கும் தகரம், நமழ  
வடவ கைந் தடந்த கரலத்  
இவ குடந்நைத என்றும்  
குட மூக்கு என்றும்

சோதிட'ராலும் அது புகழ்பெற்றிருந்தது.  
குட ந்தைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் தென்  
மேற்குத் திசையில் சோழர்களின் இடைக்  
காலத் தலைநகரமான பழையபுரம்,  
வாணன் அளவிய அரண்மனை மாடங்

# அமரர் கஸ்கி

களுடனும் ஆலய கோபுரங்களுடனும் கம்பீரமாகக் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

பழையபாறை அரண்மனைகளிலு வசித்த அரச குலத்தினர் அனைவருடைய ஜாதகங்களையும் குடந்தை சோதிடர் சேகரித்து வைத்திருந்தார் அப்படிச் சேகரித்து வைத்திருந்த ஜாதகங்களைப் புரட்டித்தான் கொடுமபாளூர் இளவரசி வானதியின் ஜாதகத்தை அவர் கண்டெடுத்தார்.

சிறிது நேரம் ஜாதகத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிறகு, சோதிடர் வானதியின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். திரும்ப ஜாதகத்தைப் பார்த்தார். இப்படி மாற்றி மாற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரே தவிர வானயத் திறந்து ஒன்றும் சொல்லுகிற வழியைக் காணவில்லை.

"என்ன, ஜோசியரே! ஏதாவது சொல்லப் போகிறீரா, இல்லையா?" என்று குத்தவை தேவி கேட்டாள்.

"தாயே! என்னத்தைச் சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? முன் ஒரு தடவை தற்செயலாக இந்த ஜாதகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன் என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை. இப்படியும் இருக்க முடியுமா என்று சந்தேகப்பட்டு வைத்து விட்டேன். இப்போது இந்தப் பெண்ணின் திருமுகத்தையும் இந்த ஜாதகத்தையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது திசைக்க வேண்டியிருக்கிறது."

"திசையும்! திசையும்! போதுமானவரை திசைத்துவிட்டுப் பிறகு ஏதாவது குறிப்பாகச் சொல்லும்!"

"இது மிகவும் அதிர்ஷ்ட ஜாதகம். தாயே! தாங்கள் எதுவும் வித்தியாசமாக நினைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று சொல்கிறேன். தங்களுடைய ஜாதகத்தைக் காட்டிலும் கூட, இது ஒருபடி மேலானது. இம்மாதிரி அதிர்ஷ்ட ஜாதகத்தை நான் இதுவரை பார்த்ததேயில்லை."

குத்தவை புண்ணைப் புரித்தாள். வானதியோ வெட்கப்பட்டவளாய், "ஆக்கா! இந்த துரதிர்ஷ்டக்காரியைப் போய் இவர் உலகத்திலேயே இல்லாத அதிர்ஷ்டக்காரி என்கிறாரே! இப்படித்தான் இருக்கும் இவர் சொல்லுவதெல்லாம்!" என்றான்.

"ஆமமா! என்ன சொன்னீர்கள்? நான்

சொல்வது தவறானால் என்னுடைய தொழிலையே விட்டுவிடுகிறேன்" என்றார் சோதிடர்.

"வேண்டாம், சோதிடரே! வேண்டாம். அப்படியெல்லாம் செயது விடாதீர். ஏதோ நாலுபேருக்கு நல்ல வார்த்தை யாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற ஆனால் வெறும்னே பொதுப்படையாகச் சொல் கிறீர் தவிர, குறிப்பாக ஒன்றும் சொல்ல வில்லையே" அதனாலேதான் இவன் சந்தேகப்படுகிறான்."

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமா? இதோ சொல்லுகிறேன்' நாலு மாதத்திற்கு முன்னால அபசகுணம் மாதிரி நேர்ன்றக் கூடிய ஒரு காரியம் நடந்தது. ஏதோ ஒன்று தவறி விழுந்தது ஆனால் அது உண்மையில் அபசகுணம் இல்லை. அதிலி ருந்ததான் இந்தக் கோமகளுக்கு எல்லா அதிர்ஷ்டங்களும் வரப்போகின்றன."

வானதி! நான் என்னடி சொன்னேன்? பார்த்தாயா?" என்றான் குத்தவை தேவி.

"முன்னாலேயே இவருக்கு நீங்கள் சொல்லி வைத்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது!" என்றான் வானதி.

"பார்த்தீரா சோதிடரே, இந்தப் பெண்ணின் பேச்சை!"

"பேசுடும் தாயே! இப்போது எது வேண்டுமானாலும் பேசுடும்! நாளைக்கு மன்னர் மன்னனை மணந்து கொண்டு..."

"அப்படிச் சொல்லுங்கள், இனம் பெண்களிடம் கலியாணத்தைப் பற்றிப் பேசினால் அவ்வளவு அவர்கள் சந்தோஷமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்?"

"அதைத்தான் நானும் சொல்ல வகுகிறேன், தாயே! திருதிபபென்று கலியாணப் பேச்சை எடுக்கக் கூடாது அவ்வளவு" எடுத்தால், இந்தக் கிழவனுக்குப் புத்தி கெட்டுவிட்டது" என்று சொல்லி விடுவார்கள்."

"இவளுக்குப் புருஷன் எங்கிருந்து வருவான்? எப்போது வருவான்? அவனுக்கு என்ன அடையாளம்? ஜாதகத் திலிருந்து இளையெல்லாம் சொல்ல முடியுமா சோதிடரே!"

"ஆகா! சொல்ல முடியாமல் என்ன? நன்றாய்ச் சொல்ல முடியும்!" என்று கூறி விட்டு சோதிடர் ஜாதகத்தை மறுபடியும் கவனித்துப் பார்த்தார். கவனித்துப் பார்த்த

தாரோ, அவ்வுது கவனித்துப் பார்ப்பது போல அவர் பாசாங்குதான் செய்தாரோ நமக்குத் தெரியாது

**ய**ிரு, தலைநிமிர்ந்து நோக்கி "அம்மணி! இந்த இளவரசிக்குக் கணவன் வெகு தாரத்திலிருந்து வரவேண்டியதில்லை. சம்பத்தில உள்ளவன் தான் ஆயினும் அந்த வீராதி வீரன் இப்போது இந்நாட்டில் இல்லை. கடவுடத்து சென்றிருக்கிறான்!" என்றார்



சோதிடர்

இதைக் கேட்டதும் குந்தவை, வாஸதி என்பப் பார்த்தான். வாஸதியின் உள்ளத்தில் பொங்கிய உவனையை அவன் அடக்கி கொள்ளப் பார்த்தும் முடியவில்லை முகம் காட்டி விட்டது

"அப்பறம்? அவன் யார்? என்ன குலம்? தெரிந்துகொள்ள ஏதாவது அடையாளம் உண்டா?"

"நன்றாக உண்டு. இந்தப் பெண்ணை மணந்து கொள்ளும் பாக்கியசாலியின் திருக்கரங்களில் சங்கு சக்கர ரேகை இருக்கும். அம்மா!"

மீண்டும் குந்தவை வாஸதியைப் பார்த்தான் வாஸதியின் முகம் கவிந்து பூமி என்பப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது

"அப்படியானால், இவளுடைய கைகளிலும் ஏதேனும் அடையாள ரேகை இல்லாமற்போகுமா?" என்றான் குந்தவைப் பிராட்டி

"நாயே! இவளுடைய பாதங்களை எப்போதாவது தாங்கள் பார்த்ததுண்டா?"

"ஏன் சோதிடரே! இது என்ன வார்த்தை! இவளுடைய காலைய பிடிக்குமபடி என்னைச் சொல்கிறீர்?"

"இல்லை; அப்படியெல்லாம் நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒருகாலத்தில் ஆயிரமாயிரம் மன்னர்களுப் பெண்கள் பட்ட மகிஷிகள், அரசினங்குமரிகள் ராணிகள், மகாராணிகள், இந்தப் பெண்ணரசியின் பாதங்களைத் தொடும் பாக்கியத்துக்காகத் தலம் கிடப்பார்கள் தாயே!"

"அக்கா! இந்தக் கிழவர் என்னைப் பரிசுசம செய்வார் இதற்காகவா என்னை இங்கே அழைத்து வந்தீர்கள்? எழுந்திருங்கள் போகலாம்!" என்று உண்மையாகவே பொங்கிவந்த கோபத்துடன் கூறினான் வாஸதி

"நீ என்னத்துக்குப் பதறுகிறாயடி. பெண்ணே! அவர் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டு போகட்டும்..."

"நான் ஏதாவது சொல்லி விடவில்லை. எல்லாம் இந்த ஜாதகத்தில குறிப்பிட்டிருப்பதைத்தான் சொல்லுகிறேன் 'பாத தாமரை' என்று ஏதோ கவிகள் உபசாரமாக வர்ணிப்பார்கள் இந்தப் பெண்ணின் உள்ளங்காலவைச் சிறிது காட்டச் சொல்லுங்கள் அதில் செந்தாமரை இதழ்களின் ரேகை கட்டாயம் இருக்கும்."

"போதும்! சோதிடரே! இவளைப் பற்றி இன்னும் ஏதாவது சொன்னால் என்னக் கையெப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு புறப்படடு விடுவான் இவளுக்கு வாயக்கப் போகும் கணவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்..."

"ஆகா! சொல்கிறேன்! இவளைக் கைப்பிடிக்கும் பாக்கியவான் வீராதி வீரனாயிருப்பான்! நூறு நூறு போர்க்களங்களில் முன்னணியில் நின்று வாஸக மாலை சூடுவான் மன்னாதி மன்ன



னாபிரகுப்பான், ஆயிரமாயிரம் அரசர்கள் போற்றச் சக்கரவாதியின் சிமமாசனத்திலுள்ளெழுந்தரலம் வீற்றிருப்பான் .”

“நீர் சொல்வதை நான் நம்பவில்லை அது எப்படி நடக்க முடியும்?” என்று கேட்ட குந்தவை தேவியின் முகத்திலே ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் ஜயமும் கவலையும் கலந்து தாண்டவமாடின

“நானும் நம்பவில்லை இவர் எனையோ நினைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார். இப்படிச் சொன்னால் தங்களுக்குச் சத்தோஷமாவிருக்கும் என்று கூறுகிறார்” என்றான் வானதி

“இன்று நீங்கள் நம்பாவிட்டால் பாதகமில்லை, ஒருகாலத்தில் நம்புவீர்கள் அப்போது இந்த ஏழைச் சோதிடனை மறந்து விடாதீர்கள்...”

“அக்கா! நாம போகலாமா?” என்று மறுபடி கேட்டான் வானதி. அவருடைய கறிய விழிகளின் ஓரங்களில் இரு கண்ணீர்த் துளிகள் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன

“இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம் சொல்லிவிடுகிறேன் அதைக் கேட்டுவிட்டுப் புறப்படுங்கள் இந்த இளவரசியை மணந்து கொள்ளப் போகும் வீரனுக்கு எத்தனை எத்தனையோ அபாயங்களும், கண்டங்களும் ஏற்படும். பகைவர்கள் பலர் உண்டு...”

“ஐயோ!”

“ஆனால் அவ்வளவு அபாயங்களும் கண்டங்களும் முடிவில் பறந்து போகும். பகைவர்கள் படுநாசம் அடைவார்கள் இந்தத் தேவியை அடையும் நரங்கள் எல்லாத் தடைகளையும் மீறி மகோத்தம பதவியை அடைவான் . இதைவிட முக்கியமான செய்கை ஒன்று உண்டு தாயே! நான் வயதானவன் ஆகையால் உள்ளதை ஒளியாமல் விட்டுச் சொல்லிறேன் இந்தப் பெண்ணின் வயிற்றை நீங்கள் ஒருநாள் பாருங்கள் அதில் ஆலிலையின் ரேகைகள் இல்லாவிட்டால் நான் இந்த சோதிடத் தொழிலையே விட்டு விடுகிறேன்...”

“ஆலிலையின் ரேகையில் என்ன விசேஷம், சோதிடரே?”

“ஆலிலையின் மேல் பள்ளிகொண்ட பெருமான யார் என்பது தெரியாதா?

அந்த மகாலிஷ்ணுவின் அமசத்துடன் இவன் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளை பிறப்பான் இவனுடைய நரங்களுக்காவது பல இடைஞ்சல்கள், தடங்கல்கள், அபாயங்கள், கண்டங்கள் எல்லாம் உண்டு ஆனால் இந்தப் பெண்ணின் வயிற்றில் அவதரிக்கப் போகும் குமாரனுக்குத் தடங்கல் என்பதே கிடையாது. அவன் நினைத்ததெல்லாம் கைகூடும். எடுத்த தெவலாம் நிறைவேறும். அவன் தொடர் தெல்லாம் பொன்னாகும்; அவன் கால் எவத்த இடமெல்லாம் அவனுடைய ஆட்கித உள்லாகும். அவன் கண்ணால் பார்த்த இடமெல்லாம் புலிக்கொடி பறக்கும் தாயே! இவனுடைய குமாரன் நடத்திச் செல்லும் கையங்கள் பொன்னி நதியின் புது வெள்ளத்தைப் போல எங்கும் தங்குதடையின்றிச் செல்லும். ஜயவக்ஷி அவனுக்குக் கைகட்டி நின்று சேவகம் புரிவான் அவன் பிறந்த நாட்டின் புகழ் மூலகமும் பரவும் அவன் பிறந்த குலத்தின் கிரத்தி உலகம் உள்ள அளவும் தின்று திவலம்...”

இவ்வாறு சோதிடர் ஆவேசம் வந்தவர் போல சொல்லி வந்தபோது குந்தவை நீக்கி அவருடைய முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு, அவர் கூறிய வார்த்தைகளை ஒன்றுவிடாமல் விழுங்குபவன் போல கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்

“அக்கா!” என்ற தீனமான குரலாகக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திருமயிப் பார்த்தான்

“எனக்கு என்னமோ செய்கிறது” என்று மேலும் தீனமாகக் கூறினான் வானதி. திமரென்று மயங்கித் தரையில் சாய்ந்தான்

“ஜோசியரே! சீக்கிரம் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள்” என்று குந்தவை சொல்லிவிட்டு, வானதியைத் தூக்கி மடியில் போட்டுக் கொண்டாள் சோதிடர் தண்ணீர் கொண்டு வந்தார் குந்தவை தண்ணீரை வாயி் வானதியின் முகத்திலு தெளித்தாள்

ஒன்றும் நேராது, அம்மா! கவலைப்படாதீர்கள்...” என்றார் சோதிடர்

“ஒரு கவலையும் இல்லை. இவனுக்கு இது வழக்கம். இந்த மாதிரி இதுவரையில் ஐந்தாறு தடவை ஆகிவிட்டது! சற்றுப்

போனால கண் விழித்து எழுந்திருப்பான்  
எழுந்ததும் இது பூவோகமா, கைவாசமா  
என்று கேட்பான்" என்றான் குத்தவை.

பிறகு சிந்தி மெல்லிய குரலில், "ஜோசியரே! முக்கியமாக ஒன்று கேட்டதற்காகவே உங்களிடம் வந்தேன் நாடு நகரங்களிலே சில காலமாக ஜனங்கள் ஏதேதோ பேசிக் கொள்கிறார்களாமே? வானத்தில சில நானாக வரவ நட்சத்திரம் தோன்றுகிறதே? இதற்கெல்லாம் உண்மையில் ஏதேனும் பொருள் உண்டா? இராஜ்யத்துக்கு ஏதாவது ஆபத்து உண்டா? மாறுதல், குழப்பம் ஏதேனும் ஏற்படுமா?" என்று இளையபிராட்டி கேட்டாள்.

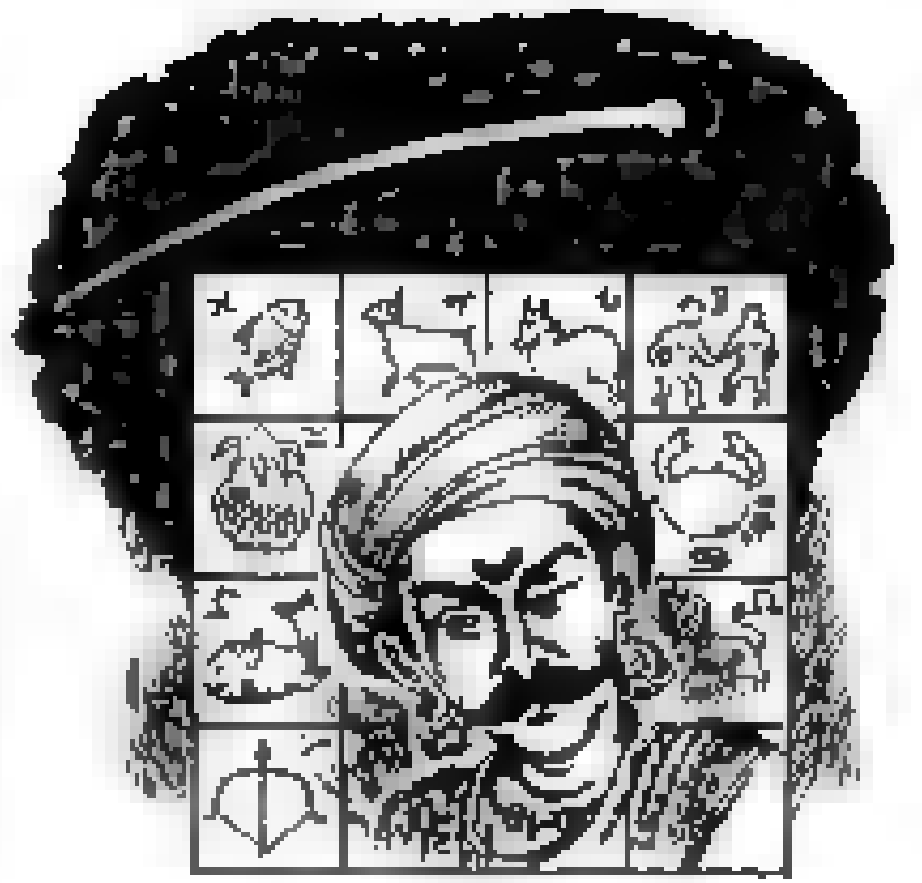
"ஆனத மட்டும் என்னைக் கேட்காதீர்கள், தாயே! தேசங்கள், இராஜ்யங்கள் இராஜாங்க நிகழ்ச்சிகள் இவற்றுக்கெல்லாம் ஜாதகமும் கிடை யாது ஜோசியமும் சொல்ல முடியாது நான் பயின்ற வித்தை யில் அதெல்லாம் வரவில்லை. ஞானி களும், ரிஷிகளும், மகான்களும், யோகிகளும் ஒருவேளை ஞான திருஷ்டியில் பார்த்துச் சொல்லலாம். இந்த ஏழைக்கு அந்தச் சக்தி கிடையாது. இராஜரீக காரியங்களில் நான், நட்சத்திரம், ஜாதகம், ஜோசியம் எல்லாம் சக்தியற்றுப் போய் விடுகின்றன "

"ஜோசியரே! மிக சாமர்த்தியமாகப் பேசுகிறீர் இராஜாங்கத்துக்கு ஜாதகம் பார்க்க வேண்டாம். ஆனால் என் தந்தையிடப் பற்றியும் சகோதரர்களைப் பற்றியும் பார்த்துச் சொல்லலாம் அல்லவா? அவர்களுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்தால் இராஜாங்க ஜாதகத்தைப் பார்த்துபோல ஆகிலிடும் அல்லவா?"

காலகாசமாக இன்னொரு நான் பார்த்துச் சொல்கிறேன், அம்மா! பொதுவாக இது குழப்பங்களும் அபாயங்களும் நிறைந்த காலம் எல்லோருமே சிந்தி ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியதுதான்.

"ஜோசியரே! என் தந்தை சக்கர வர்த்தி... பழையாறையை விட்டுத் தஞ்சாவூருக்குப் போனதிலிருந்து எனக்கு ஐரே கவலையாயிருக்கிறது."

"முன்னமே சொன்னேனே, தாயே! மகாராஜாவுக்குப் பெரிய கண்டம் இருக்கிறது. தங்கள் குடும்பத்துக்கும் பெரிய அபாயங்கள் இருக்கின்றன துர்க்கா



தேவியின் அருள் மகிழ்மையால் எல்லாம் நிவர்த்தியாகும்."

"அக்கா! நாம் எங்கே இருக்கிறோம்?" என்று வானதியின் திசை குரல் கேட்டது.

குத்தவையின் மடியில் தளவ வைத்துப் படுத்திருந்த வானதி கண்ணிமைகளை வண்டின் சிறகுகளைப்போல கொட்டி மலர் மலர் விழித்தாள்.

'கண்மணி! இன்னும் நாம் இந்த டீலோகத்திலேதான் இருக்கிறோம்' சொர்க்க லோகத்துக்கு அழைத்துப் போக புஷ்பக விமானம் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. எழுந்திரு! நம்முடைய குதிரை கூட்டிய ரத்ததிவேயே ஏதிக் கொண்டு அரண்மனைக்குப் போகலாம்!" என்றான் குத்தவை.

**வானதி**

எனது எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, நான் மயக்கம் போட்டு விழுத்துவிட்டேனா?" என்றாள்.

'மயக்கம் போடவில்லை; அக்காவின் மடியில் படுத்துக் கொஞ்சம் தூங்கி விட்டாய்! தாலாட்டுக்கூடப் பாடினேன் உன் காதுவில விழவில்லையா?"

"கோபிக்காதீர்கள், அக்கா! என்னை அறியாமலே தலை கிறுகிறுத்து வந்து விட்டது."

"கிறுகிறுக்கும், கிறுகிறுக்கும். இந்த ஜோசியர் எனக்கு அப்படி ஜோசியம் சொல்லியிருந்தால் எனக்குக் கூடத்தான் கிறுகிறுத்திருக்கும்.

அதனால் இல்லை. அக்கா! இவர் சொன்னதைப்பெல்லாம் நான் நம்பி விட

டேனா?"

"நீ தம்பினாயோ, தம்பலில்லையோ? ஆனால ஜோசியர் பயந்தே போய்விட்டார்! உன்னைய போன்ற பயங்கொள் ளினைய இனிமேல் எங்கும் அழைத்துப் போகக் கூடாது."

"நான்தான் சோதிடரிடம் வரவில்லை யென்று அப்போதே சொன்னேனே! நீங்கள் எந்தாளே?"

"என் குற்றந்தான் எழுந்திரு. போக லாம். வாசல வளரையில் நாலு அடி நடக்க முடியுமா? இல்லாவிட்டால் இடுப்பில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு போக வேண்டாமா?"

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! நன்றாய் நடக்க முடியும்."

"சற்றுப் பொறுங்கள், தாயே! தேவியின் பிரஸாதம் தருகிறேன், வாங்கிக் கொண்டு போங்கள்" என்று ஜோசியர் சொல்லி விட்டு ஒலைச் சவடியைக் கட்டத் தொடங்கினார்

"ஜோசியரே? எனக்கு என்னவெல் லாமோ சொன்னீர்கள்; அக்காவுக்கு ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே?" என்று வானதி கூறினாள்

"அம்மா! இளையபிராட்டிக்கு எவ் லாம சொல்லியிருக்கிறேன் புதிதாக என்ன சொல்ல வேண்டும்?"

"அக்காவை மணந்து கொள்ளப் போகும் வீராதி வீரர்."

"அசகாய சூரர்" என்று குந்தவை குறுக்கிடும் சொன்னாள்

"சந்தேகம் என்ன? மகா பராக்கிரம சாலியான இராஜகுமாரர்"

"முப்பத்திரண்டு சாமுத்திரிகா கட்சண மும் பொருந்தியவர், புத்தியில் பிரகஸ்பதி; வித்தையில் சரஸ்வதி, அழகிலே மன் மதன்; ஆற்றலில் அர்ஜுனன்"

"இளையபிராட்டிக்கு ஏற்ற அந்த ஸுகுமாரரான இராஜகுமாரர் எங்கிருந்து எப்போது வருவார்?"

"வருகிறார், தாயே! வருகிறார்! கட்டா யம் வரப்போகிறார். அது சீக்கிரத் திலேயே வருவார்"

"எப்படி வருவார்? குதிரை மேல் வரு வாரா? ரதத்தில் ஏறி வருவாரா? யானை மேல் வருவாரா? கால் நாடயாக வரு வாரா? அல்லது நேரே ஆகாசத்திலிருந்து

கூரையப் பொத்துக் கொண்டு வந்து குதிப்பாரா?" என்று குந்தவை தேவி கேலியாகக் கேட்டாள்

"அக்கா! குதிரைக் காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது!" என்று வானதி சிறிது பரபரப் புடன் சொன்னாள்

"ஒருவருக்கும் கேளாதது எனக்கு மாத்திரம் அதிசயமாய்க் கேட்கும்!"

"இல்லை, வேடிக்கைக்குச் சொல்ல வில்லை, இதுதோ கேளுங்கள்!"

உண்மையாகவே அப்போது வீதியில் குதிரை ஒன்று விஸரந்து வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது

கேட்டால் என்னடி! சூட நீதைப் படடனத்தின் வீதிகளில் குதிரை போகா மலா இருக்கும்!" என்றாள் குந்தவை

"இல்லை; இங்கே வருகிறது மாதிரி தோன்றியது!"

"உனக்கு ஏதாவது விசித்திரமாகத் தோன்றும். எழுந்திரு. போகலாம்!"



சமயத்தில அந்த வீட்டின் வாசலில் ஏதோ குழப்பமான சபதம் கேட்டது குரல் ஒலிகளும் கேட்டன

"இதுதானே ஜோசியர் வீடு?"

"ஆமாம், நீ யார்?"

"ஜோசியர் இருக்கிறாரா?"

"உள்ளே போகக் கூடாது"

"அப்படித்தான் போவேன்"

"விட மாட்டேன்"

"ஜோசியரைப் பார்க்க வேண்டும்."

"அப்புறம் வா"

"அப்புறம் வர முடியாது, எனக்கு மிக்க அவசரம்"

"அடே! அடே! நில்! நில்!"

"சட்! விவகிப்போ! தடுத்தாயோ, கொள்ளுவிடுவேன்."

"ஐயா! ஐயா! வேண்டாம்! உள்ளே போக வேண்டாம்!" - இத்தனைக் குழப்ப மான கூச்சல் நெருங்கி நெருங்கிக் கேட் டது. படார் என்று வாசற் கதவு திறந்தது அவ்வளவு பிரமாதமான தடபுடலுடன் ஒரு வாலிபன் உள்ளே திடுமடிரவேச மாக வந்தான்

அவனைப் பின்னாலிருந்து தோள் களைப் பிடித்து இழுக்க ஒருவன் முயன்று கொண்டிருந்தான்

வாலிபன் திமிறிக் கொண்டு வாசற்படி  
யைக் கடத்து உள்ளே வந்தான்

வந்த வாலிபன் யார் என்று வாசகர்  
கள் ஊகித்திருப்பார்கள் நமது வீரன்  
வந்தியத்தேவன்தான்

வீட்டுக்குள்ளே இருந்த மூன்று பேரு  
டைய கண்களும் ஏக காலத்தில  
அவ்வீரணைப் பார்த்தன

**வ**ந்தியத்தேவனும உன்னிருந்த  
வர்களைப் பார்த்தான் இவ்வை,  
உள்ளேயிருந்தவர்களில ஒருவரைத்  
தான் பார்த்தான் அதுகூட இவ்வை  
குத்தவை தேவியை அவன் முழுமையாகப்  
பார்க்கவில்லை, அவளுடைய  
பொன் முகத்தை மட்டுமே பார்த்  
தான். முகத்தையாவது முழுமை  
யும் பார்த்தானே என்று  
அதுவும் இவ்வை! விடப்பி  
னால் சிறிது விரிந்திருந்த  
அவளுடைய பவனச் செவ்  
வாலின் இதழ்களைப் பார்த்  
தான்! கம்பீரமும் வியப  
பும் குறும்புச் சிரிப்பும்  
ததும்பியிருந்த அவளு  
டைய அகன்ற கண்  
களைப் பார்த்தான்  
கண்ணிமைகளை  
யும் கரிய புருவங்  
களையும் பார்த்தான் தந்த வர்ண நெற்றி  
யைப் பார்த்தான்; குங்குமச் சிவப்பான  
குழிந்த கண்ணங்களைப் பார்த்தான்  
சங்கையொத்த வழுவுழுப்பான சுழுந்  
தைப் பார்த்தான் இவ்வளவையும் ஒரே  
சமயத்தில் தனித் தனியாகப் பார்த்தான்  
தனித்தனியாக அவை அவன் மனத்தில்  
பதிந்தன

இதெல்லாம் சில விநாடி நேரந்தான்  
உடனே சடென்று திரும்பிச் சோதிட  
குடைய சீடனை நோக்கி, "ஏளப்பா  
உள்ளே பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்  
கள் என்று நீ சொல்லக் கூடாது? சொல்லி  
யிருந்தால் நான் இப்படி வந்திருப்பேனா?"  
என்று கேட்டுக் கொண்டே சீடனை  
மறுபக்கம் தள்ளிக் கொண்டு வாசற்  
படியை மீண்டும் கடந்தான் ஆயினும்  
வெளியில போவதற்குள் இன்னும் ஒரு  
குடவை குத்தவை தேவியைத் திரும்பிப்

பார்த்து விட்டுத்தான் போனான் "அடே  
அப்பா! பயல அடித்து ஓவத்தது போல  
அல்லவா இருக்கிறது?" என்றான் குந்த  
வைப் பிராட்டி.

"இன்னும் ஓவத்தபாடிவ்வை, அதோ  
கேளுங்கள்!" என்றான் கொடும்பாளூர்  
இளவரசி.

வாசலில் இன்னமும் வந்தியத் தேவ  
னுக்கும் சோதிடரின் சீடனுக்கும் தர்க்கம்  
நடந்து கொண்டிருந்தது

"ஜோசியரே! இவர் யார்?" என்றான்  
குந்தவை.

"தெரியாது. தாயே! யாரோ அசுரூர்க்  
காரர் மாதிரி இருக்கிறது பெரிய முரட  
டுப் பிள்ளையென்று தோன்றுகிறது."

குந்தவை இவ்வென்று  
எனதயோ நினைத்துக்  
கொண்டு கவகலவென்று  
சிரித்தான்

எதற்காக அக்கா சிரிக்  
கிறீர்கள்?"

"எதற்காகவா? எனக்கு  
வரப்போகும் மணாளன்  
குதிரையில் வரப்  
போகிறானா, யானை  
யில வரப் போகிறானா,  
அல்லது கூரை வழியாக  
வந்து குதிக்கப்  
போகிறானா என்று பேசிக்  
கொண்டிருந்தோமே. அதை நினைத்துக்  
கொண்டு சிரித்தேன்!"

இப்போது வானதிக்கும் சிரிப்புத்  
தாங்க முடியாமல் வந்தது.

இருவருடைய சிரிப்பும் கவந்து அவை  
அஸையாக எழுந்தது

வெளியில எழுந்த சச்சரவுச் சப்தங்  
கூட இந்த இரு மங்களையரின் சிரிப்பின்  
ஒலியில் அடங்கி விட்டது

சோதிடர் மென்த சிந்தனையில்  
ஆழ்த்தவராய், அரச குமாரிகள் இருவருக்  
கும் குங்குமம் கொடுத்தார்

பெற்றுக் கொண்டு இருவரும் எழுந்த  
னர் வீட்டுக்கு வெளியில் சென்றனர்

சோதிடரும் கூட வந்தார்

வீட்டு வாசலில் சிறிது ஒதுங்கி நின்ற  
வந்தியத்தேவன், பெண்மணிகளைப்  
பார்த்ததும், "மன்னிக்க வேண்டும்  
உள்ளே பெண்கள் இருக்கிறார்கள் என்று



இந்தப் புத்திசாலி சொல்லவில்லை ஆங்க  
யினால்தான் அப்படி அவசரமாக வந்து  
விட்டேன் அதற்காக மன்னிக்க வேண்  
டும்!" என்று உரத்த குரலில் சொன்னான்

குந்தவை மலர்ந்த முகத்துடன் குறும்  
பும கேலியும் மிடுக்கும் ததுமபிய கண்  
களினால் வந்தியத்தேவனை ஒரு தடவை  
ஏறிட்டுப் பார்த்தான் ஒரு வார்த்தையும  
மறுமொழி சொல்லவில்லை. வானதியை  
ஒரு கையினால் பிடித்து இழுத்துக்  
கொண்டு ரதம் நின்ற ஆலமரத்தடியை  
நோக்கிச் சென்றான்

"குடந்தை நக  
ரத்துப் பெண்  
களுக் கு

மரியாதையே தெரியாது போலிருக்கிறது  
ஏதடா ஒரு மனிதன் வலிய வந்து பேச  
கிறானே என்பதற்காகவாலது நிரும்பிப்  
பார்த்து ஒரு வார்த்தை பதில் சொல்லக்  
கூடாதோ?" என்று வந்தியத்தேவன்  
இனரந்து கூறியது அவர்கள் காதுல்  
வீழ்ந்தது

ரதத்தில் சூதினரையப் பூட்டிச் சாரதி  
ஆயத்தமாக நிறுத்தியிருந்தான்

இளவரசிகள் இருவரும் ரதத்தில் ஏறிக்  
கொண்டதும், ரத சாரதியும் முன்னால்  
ஏறிக் கொண்டான்

ரதம் அரிசிலாற்றங்கரையை நோக்கி  
வினரந்து சென்றது

வந்தியத்தேவன் ரதம் மறையும் வளர  
யில் பார்க்குக் கொண்டு நின்றான்

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

நந்தினி

கொ

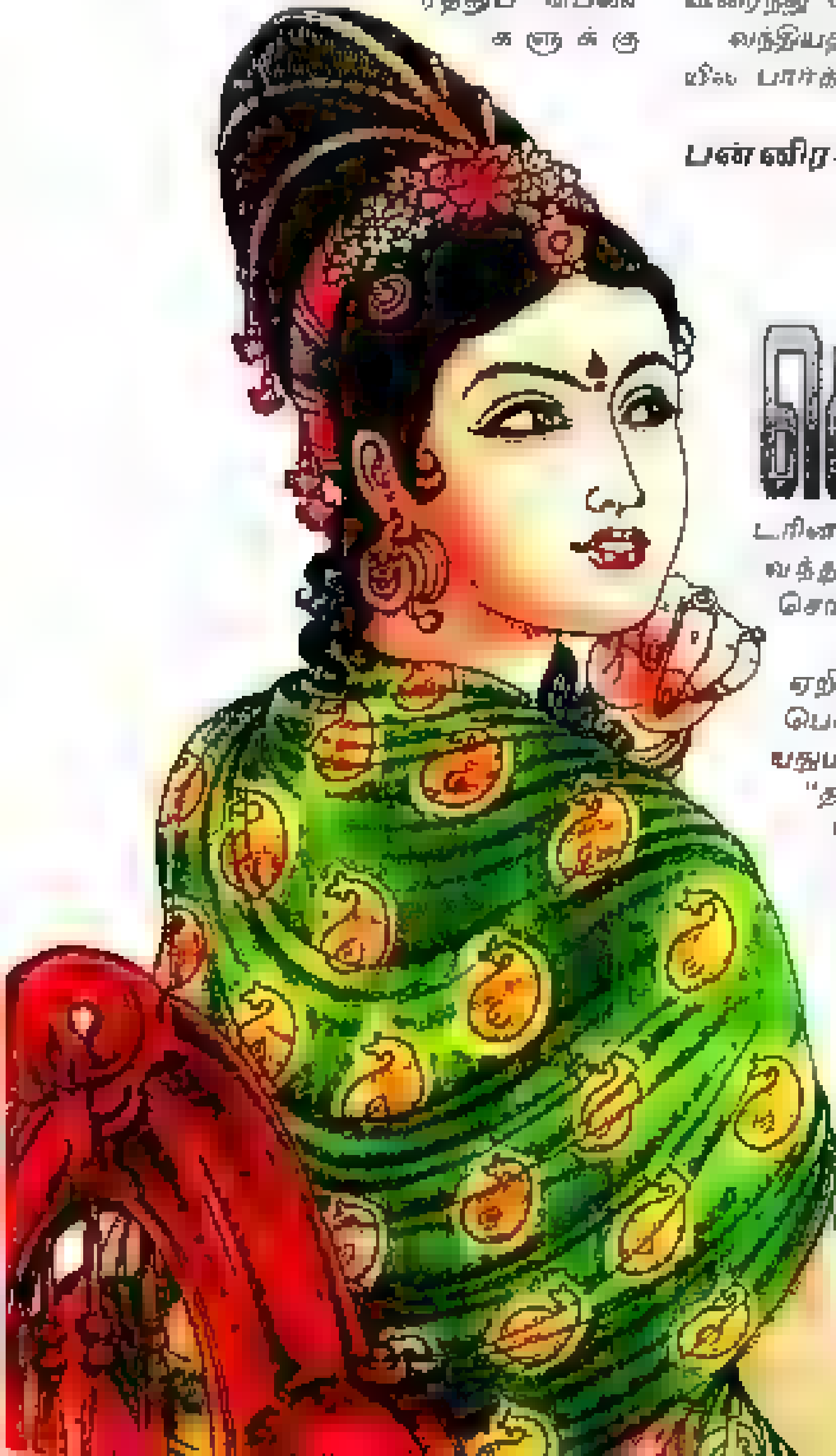
ள்ளிடக் களையில்  
படகில் ஏற்றி நாம்  
விட்டு விட்டு வந்த  
வந்தியத்தேவன்  
குடந்தை சோதி

டரின வீட்டுக்கு அச்சமயம் எப்படி  
வந்து சேர்த்தான் என்பதைச்  
சொல்ல வேண்டும் அல்லவா?

ஆழ்வார்க்கடியான் படகில்  
ஏறியதை ஆட்சேபித்த சைவப்  
பெரியார், படகு நகரத் தொடங்கி  
யதும், வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து.

"தம்பி! உனக்காகப் போனால்  
போகிறது என்று இவனை ஏற  
விட்டேன் ஆனால் ஓடத்தில்  
இருக்கும் களையில் இவன்  
அந்த எட்டெழுத்துப்  
பெயரைச் சொல்லவே  
கூடாது சொன்னால்,  
இவனை இத்தக் கொன்னி  
டத்தில் பிடித்துத் தன்னி  
வீடச் சொல்லவேன்  
ஓடக்காரர்கள் என்னு  
டைய ஆட்கள்!" என  
றார்

'தம்பி அடிகளே'



தங்களுடைய திருச்செவியில் விழுந்ததா?" என்று வந்தியத் தேவன் கேட்டான்

"இவா துந்திதழுத்துப் பெயரைச் சொலவாதிரத் தால் நானும் எட்டெழுத்துத் திருநாமத்தைச் சொல்லவில்லை!" என்றார் ஆழ்வாராக் கடிபான்

"சாகராக் சிவபெருமானுடைய பஞ்சாட்சரத் திருமத்திரத்தைச் சொல்லக் கூடாது என்று இவள் யார் தடைசெய்வதற்கு? முடியாது' முடியாது"

கற்றுணைப்பூட்டி கடலிற்  
பாஞ்சிலுழம்

தற்றுணையாவது

தமசிவாயவே!"

என்று சைவப் பெரியார்  
கம்பிர காதலனை செய்தார்

"நாடினேன் நாடி நான்

கண்டுக்கொண்டேன்

தாராயணா என்னும் நாமம்!"

என்று ஆழ்வார்க்கடிபான்  
உரத்த குரலில் பாடத் தொடங்கி  
னான்

"சிவ சிவ சிவா!" என்று சைவர்  
இரண்டு காதிலும் சைவிரனை  
வைத்து அடைத்துக் கொண்டார்

ஆழ்வார்க்கடிபான் பாடடை  
நிறுத்தியதும் சைவர் காதில் வைத்  
திருந்த விரல்களை எடுத்தார்

ஆழ்வார்க்கடிபான் வந்தியத்  
தேவனைப் பார்த்து, "தம்பி! நீயே  
அந்த வீர சைவரைக் கொஞ்சம்  
கேள் இவர் திருமாஸின் பெய  
ரைக் கேட்பதற்கே இவ்வளவு  
கஷ்டப்படுகிறாரே? ஸ்ரீரத்  
கத்தில் பள்ளிகொண்  
டிருக்கும் பெருமானின்  
பாத கமலங்களை  
அவம்பி லீட்டுத்  
தான் இந்தக்  
கொள்ளிட நதி  
கீழே வருகிறது  
பெருமானின்  
பாதமபட்ட  
தீர்த்தம்  
புண்ணிய தீர்த்

தம் என்றுதானே சிவபெருமான இருவானைக்  
காலலில் அந்தத் தண்ணீரிலேயே முழுதி



தவம் செய்கிறார்?" என்று சொல்லுவதற்குள்ளே சைவப் பெரியார் மிக வெகுண்டு ஆழவார்க்கடியான் மீது பாயந்தார் படகில் ஓரத்தில இரண்டு பேரும் ஓக்கலக்கவே, படகு கவிழ்ந்து விடும் போலிருந்தது. ஓடக்காரர்களும் வந்தியத்தேவனும் குறுகலிட்டு அவர்களை விலக்கினார்கள்.

"பக்த சிரோமணிகளே! நீங்கள் இருவரும் இந்தக் கொள்ளிட வெள்ளத்திலே விழுந்து நேரே மோடசத்துக்குப் போக ஆணைப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் எனக்கு இன்னும் இந்த உலகத்தில் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் மிச்சமிருக்கின்றன!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

ஓடக்காரர்களில் ஒருவன், "கொள்ளிடத்தில விழுந்தால் மோடசத்துக்குப் போவது நிச்சயமோ, என்னமோ தெரியாது! ஆனால் முதலையில் வயிற்றுக்குள் நிச்சயமாகப் போகலாம்! அதோ பாருங்கள்!" என்றான்.

அவன் கடடிக்காட்டிய இடத்தில் முதலை ஒன்று பயங்கரமாக லாஸ்யத்திற்றுக் கொண்டு காணப்பட்டது.

"எனக்கு முதலையைப் பற்றிச் சீறினும் அச்சம் இல்லை. கதேந்திரனை ரட்சித்த ஆடுமுலமான நாராயண மூர்த்தி எங்கே போய் விட்டார்?" என்றான் ஆழவார்க்கடியான்.

"எங்கே போய்விட்டாரா? மிகுந்தா வளத்து கோபிகா வீரிகளின் சேலைத் தளையின் ஒடுவேளை ஒலிந்து கொண்டிருப்பார்" என்றார் சைவர்.

"அல்லது பஸ்மாகரனுக்கு வரங் கொடுத்தலிட்டு அவறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடியது போல சிவனுக்கு இன்னொரு சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அந்தச் சங்கடத்திலிருந்து சிலனைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திருமால் போயிருக்கலாம்" என்றான் தயர்.

"திரிபுர சமஹாரத்தின் போது வீஷ்ணு அடைந்த கர்வபங்கம் இந்த வைஷ்ணவனுக்கு ரூபகம் இல்லை போலிருக்கிறது!" என்றார் சைவப் பெரியார்.

"கலாமிகளே! நீங்கள் எதற்காகத்தான் இப்படிச் சண்டை போடுகிறீர்களோ தெரியவில்லை! யாருக்கு எந்தத் தெய

வத்தின் பேரில் பக்தியோ, அந்தத் தெய்வத்தை வழிபடுவதுதானே?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

**வாழ்வு**

வப் பெரியாரும் ஆழவார்க்கடியானும் ஏன் அவலீதம் சண்டையிட்டார்கள்? வீர நாராயணபுரத்தில் ஏன் இதே மாதிரி யான வாதப் போர் நடத்திது என்பதைப் பற்றி வாசகர்களுக்கு இச்சமயத்தில் சொல்லிவிடுவது உசிதமாயிருக்கும்.

பழத் தமிழ்நாட்டில் ஏறக்குறைய அறுநூறு வருஷ காலம் பௌத்த மதமும் சமண மதமும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இந்தச் செல்வாக்கினால் தமிழகம் பல நலங்களை எய்தியது. சிற்பம், சித்திரம், கவிதை, காவியம் முதலிய கலைகள் தழைத்தோங்கின பின்னர், ஆழவார்க்குடும், நாராயணார்களும் தோன்றினார்கள். அமுதொழுமும் தெய்வத் தமிழ்ப் பாகரங்களைப் பொழிந்தார்கள். எவ்வளவு வதனையும் சைவதனையும் தழைத்தோங்கச் செய்தார்கள். இவர்களுடைய பிரசார முறை மிகச் சக்திவாய்ந்ததாயிருந்தது. சமயப் பிரசாரத்துக்குச் சிற்பக் கலை யுடன் கூட இசைக் கலையையும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆழவார்களின் பாகரங்களையும் மூவர் தேவாரப் பண்களையும் தேவகாந்தளையொத்த இசை நில அமைத்துப் பலர் பாடத் தொடங்கினார்கள். இந்த இசைப் பாடல்கள் கேட்போர் உள்ளங்களைப் பரவசப்படுத்தி, பக்தி வெறியை ஊட்டின. ஆழவார்களின் பாடல் பெற்ற விஷ்ணு ஸ்தலங்களும் மூவரின் பாடல் பெற்ற சிவ ஸ்தலங்களும் புதிய சிறப்பையும் புனிதத்தன்மையையும் அடைந்தன. அதற்கு முன் செங்கலவாலும் மரத்தினாலும் கட்டப் பட்டிருந்த ஆலயங்கள் புதுப்பித்துக் கற்றளிகளாகக் கட்டப்பட்டன. இந்தத் திருப்பணியை விஜயாலய சோழன் காலத்திலிருந்து சோழ மன்னர்களும் மன்னர் குடுமடத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் வெகுவாகச் செய்துவந்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் கேரள நாட்டில் ஒரு வீசேஷ சமயம் நடந்தது. காலடி என்னுமிடத்தில் ஒரு மகான் அவதரித்தார்.

இளம்பிராயத்தில் அவர் உலகைத் துறந்து சந்நியாசி ஆனார் வடமொழியிலுள்ள சகஸ் சாஸ்திரங்களையும் படித்துக் களர கண்டார் வேத உபநிஷதம், பகவத் கீதை பிரம்ம சூத்திரம், இவற்றின் அடிப்படையில் அத்வைத வேதாந்தக் கொள்கையின் கொடியை நாட்டினார் வடமொழியில் பெற்றிருந்த வீதவத்தின் உதவியினால் பாரததேசம் முழுவதும் திக்விஜயம் செய்து ஆங்காங்கு எட்டு அத்வைத மடங்களை ஸ்தாபனம் செய்தார் இவருடைய கொள்கையை அவலம்பித்த அத்வைத சந்நியாசிகள் நாடெங்கும் பரவிச் சென்றார்கள்.

இவ்விதம் தமிழ்நாட்டில் நம் கதை நடந்த காலத்தில், அதாவது சுமார் 980 வருஷங்களுக்கு \* முன்பு, பெரியதொரு சமயக் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது இந்தக் கொந்தளிப்பிலிருந்து தீங்கு தரும் அம்சங்கள் சிலவும் தோன்றிப் பரவின வீர எவ்வுணவர்களும் வீர ஸைவர்களும் ஆங்காங்கு முனைத்தார்கள் இவர்கள் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் சண்டையில் இறங்கினார்கள் இந்த வாதப் போர்களில் சில சமயம் அத்வைதிகளும் கலந்து கொண்டார்கள். சமய வாதப் போர்கள் சில சமயம் அடிதடி சண்டையாகப் பரிணமித்தன.

அந்தக் காலத்து ஸைவ-எவ்வுணவப் போரை விளக்கும் அருண்மயான கதை ஒன்று உண்டு.

சீரங்கத்து எவ்வுணவர் ஒருவர் திருவானைக்காவல் ஆகிய வெளிச் சுவரின் ஓரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார். தலையில் திக்ரென்று ஒரு கல் வீழ்ந்தது காயமாகி இரத்தமும் கசிந்தது எவ்வுணவர் அண்ணாந்து பார்த்தார் கோபுரத்தில் ஒரு காக்கை உட்கார்ந்த படியால் அந்தப் பழைய கோபுரத்தின் கல் இடித்து விழுந்திருக்க வேண்டும் என்று அறிந்தார். உடனே அவருக்குக் காயமும் வலியும் மறந்து போய் ஒரே குதூகலம் உண்டாகி விட்டது "சீரங்கத்து வீர எவ்வுணவக் காக்காயே" திருவானைக்காவல் சிவன் கோயிலை குளறாய் இடித்துத் தன்னா" என்றாராம்.

அந்த நாளில் இத்தகைய ஸைவ -

எவ்வுணவ வேற்றுமை மனப்பான்மை மிகப் பரவியிருந்தது இதைத் தெரிந்து கொள்ளுதல், பின்னால் இந்தக் கதையைத் தொடர்ந்து படிப்பதற்கு மிக்க அநுகூலமாக இருக்கும்.

**ஒ**

டம் அக்கரை சென்றதும், ஸைவப் பெரியார் ஆழவார்க்கடியானைப் பார்த்து, "நீ தாசமாயப் போவாய்" என்று கடைசி சாபம் கொடுத்து விட்டுத் தம் வழியே போனார்.

வந்தியத்தேவனுடன் வந்த கடம்பூர் வீரன் பக்கத்திலுள்ள திருப்பளந்தாளுக்குச் சென்று குதிரை சம்பாதித்து வருவதாகச் சொல்லிப் போனான் ஆழவார்க்கடியானும் வந்தியத்தேவனும் ஆற்றங்கரையில் அரச மரத்தின் அடியில் உட்கார்த்தார்கள் அந்த மரத்தின் விசாலமான அடர்ந்த கிளைகளில் நூற்றுக்கணக்கான பறவைகள் மதுரமான கலகலதவனி செய்து கொண்டிருந்தன.

வந்தியத்தேவனும், நம்பியும் ஒருவருடைய வானம் ஒருவர் மீடுங்கி ஏதாவது விஷயத்தைக் கிரவறிக்க விசும்பினார்கள் முதலில் சிறிது நேரம் சுற்றி வளைத்துப் பேசினார்கள்.

"ஏன் தம்பி! கடம்பூர் மானிகைக்கு என்னை அழைத்துப் போகாமல் விட்டு விட்டுப் போனாயல்லவா?"

"நான் போவதே பெரிய கஷ்டமாகப் போய்விட்டது நம்பிகளே!"

"அப்படியா? பின் எப்படித்தான் போனாய்? ஒருவேளை போகவே யில்லையோ?"

"போனேன், போனேன் ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து விட்டால் பின்வாங்கி விடுவேனோ? வாசற் காவலர்கள் தடுத்தார்கள். குதிரையை ஒரு தட்டி நடடி உன்னே விட்டேன் தடுத்தவர்கள் அதனை பேரும் உருண்டு தளரவில்லை வீழ்ந்தார்கள் பிறகு அவர்கள் எழுந்து வந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொள்வதற்குள் என் தண்பன் கந்தமாறன் ஓடிவந்து என்னை அழைத்துப் போனான்"

"அப்படித்தான் இருக்கும் என்று நான் நினைத்தேன். மிக்க எதிரியசாவி நீ சரி அப்புறம் என்ன நடந்தது? யார், யார்



வந்திருந்தார்கள்”

“எத்தனையோ பிரமுகர்கள் வந்திருந்தார்கள் அவர்களுடைய பெயரெல்லாம் எனக்கத் தெரியாது பழுவேட்டையார் வந்திருந்தார் அவருடைய இளம் பணம் யாரும் வந்திருந்தால் அப்பப்பா அங்கு பெண்பிள்ளை அழைக்க என்னமென்று சொல்வது...”

“தீ பார்த்தாயா என்ன?”

“ஆமாம், பார்க்காமலா? என் நண்பன் கந்தமாறன் என்னை அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே பார்த்தேன் அவ்வளவு ஸ்திரீகளிலும் பழுவேட்டையாரின் இளைய ராணிதான் பிரமாத அழகுடன் விளங்கினாள். மறைக்கத்தக்கது மயங்கையாகத் தெரியவில்லை. அந்த ராணியின் மகம் பூரண சந்திரனையே போலப் பொலிந்தது. அரமணப், சங்கரவழி திசைநகரம். இந்திராணி சந்திராணி என்னை நம் அவனாகத் அபகரிக்காள்”

“அட்டையப்பா! ஒரேவடிவாக வர்ணிகிறாடே? பிரதா என்ன நடந்தது? தூண்டுகுத்து நடந்ததா?”

“நடந்தது. மிகவும் நன்றாயிருந்தது அப்போது உமமை நினைத்துக் கொண்டேன்”

“எனக்குக் கொடுத்து எவக்கலீயை அப்புறம் இன்னும் என்ன நடந்தது?”

“வேலண்டிடம் நடந்தது. தேவரான ஸ்ரீம தேவரான ஸ்ரீம தேவரான கரு வந்தது ஆவேசமாக ஆடினார்கள்”

“சந்திரம வந்தார்! ஏதாவது வரக்கூட சொன்னார்கள்?”

“ஆகா! தினைத்த காரியம். எவ்வளவு; மனம் பெய்யும்; நிலம் விளையும் என்றெல்லாம் கருத்துக்காரன் சொன்னான்”

“அவ்வளவுதானா?”

“இன்னும் ஏதோ இராஜாங்க விஷயமாகச் சொன்னான் தான் அந்த யோஷ்னும் கவனிக்கவில்லை.”

“அட்டையா! இவ்வளவுதானா? கவனிக்காதது உமமைதான். அம்மா! தீ இன்ன பிள்ளை; தவம் வீர பராகிரமம் உடையவனாகத் தோன்றுவான். இராஜாங்க விஷயமாகப் பற்றி எங்கேயாவது யாராவது பேசினால் காது கேட்க

வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.”

“தீர் சொல்லுவது உண்மை. எனக்குக் கூட இன்று காலைமேல் அப்படித்தான் தோன்றியது”

“காலைமேல் தோன்றுவானேன்?”

காலைமேல் கந்தமாறனும் தாழ்வும் பேசிக் கொண்டே கொண்டிருக்கிற வளையில் வந்தேரம் இரத்திரி காலை படுத்துத் தூங்கிய பிறகு, கடம்பூர் மாளிகைக்கு வந்திருந்த விருந்தினர்கள் கூட்டம் போட்டு ஏதேதோ இராஜாங்க விஷயமாகப் பேசி



னார்களாம்"

"என்ன பேசினார்களாம்?"

"அது எனக்குத் தெரியாது கத்த மாறன் ஏடாகூடமாகச் சொன்னானே தவிர, தெளிவாகச் சொல்லவில்லை ஏதோ ஒரு காரியம் சீக்கிரம் நடக்கப் போகிறது அப்போது சொல்கிறேன் என தான் அவன் பேச்சே மர்மமாழிருந்தது ஏன், கவாயிகளே! உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?"

"எதைப் பற்றி?"

"நாடு நகரமெல்லாம் ஏதேதோ பேசிக் கொள்கிறார்கள்? வானத்தில் வான் நட சத்திரம் காணப்படுகிறது, இராஜாங் கத்துக்கு ஏதோ ஆபத்து இருக்கிறது சோழ சிமமாசனத்தில் மாறுதல் ஏற்படும், அப்படி, இப்படி, என்றெல்லாம் பேசிக் கொள்கிறார்கள் தொண்டை மண்டலம் வரையில் இந்தப் பேச்சு எட்டியிருக்கிறது. இன்னும் யார் யாரோ பெரிய எககள் சேர்ந்து, அடிக்கடி கூடி, அடுத்த பட்டத் துக்கு யார் என்று யோசித்து வருகிறார்களாம். உங்களுக்கு என்ன தோன்றுவது? அடுத்த பட்டத்துக்கு யார் வரக்கூடும்?"

"எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது தம்பி! இராஜாங்க காரியங்களுக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நான் வைஷ்ணவன்; ஆழ்வார்களின் அடி யார்க்கு அடியான! எனக்குத் தெரிந்த பாகரங்களைப் பாடிக் கொண்டு ஊர் ஊராய்த் திரிகிறேன்!"

இவ்வாறு ஆழ்வார்க்கடியான் கூறி, "நீருக் கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று பாடத் தொடங்கவும், வந்தியத்தேவன் குறுக்கிட்டு, உமக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டும், திறத்தும்" என்றான்

"அட்டா! தெய்வத் தமிழ்ப் பாகரத்தை திறத்தச் சொல்கிறாயே!"

"ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பிகளே! எனக்கு ஒரு சந்தேகம் சித்திருக்கிறது அதைச் சொல்லுமா?"

"நன்றாய்ச் சொல்லு!"

"தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு அடிக்க வர மாட்டீரே!"

"உள்ளையா? உள்ளை அடிக்க என் னாவே முடியுமா?"

"உமமுடைய வைஷ்ணவம், பக்தி, ஊர்த்தவ புண்டரம், பாகரப் பாடல், எல் லாம் வெறும வேஷம் என்று சந்தேகிக் கிறேன்"

ஐயையோ! இது என்ன பேச்சு? அபசாரம்! அபசாரம்!"

அபசாரமும் இல்லை, உபசாரமும் இல்லை உமமுடைய பெண்ணாசையை மறைப்பதற்காக இந்த மாதிரி வேஷம் போடுகிறீர் உமமைப் போல இளலும் சிலவரையும் தான் பார்த்திருக்கிறேன் பெண்ணாசைப் பித்துப் பிடித்து அலை கிறவர்கள் அப்படி என்னதான் பெண் களிடம் காண்கிறீர்களோ, அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை எனக்கு எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் வெறுப் பாகவே இருக்கிறது."

"தம்பி! பெண் பித்துப் பிடித்து அலை கிறவர்கள் சிலர் உண்டு. ஆனால் அவர் களோடு என்னைச் சேர்க்காதே, நான் வேஷதாரி அல்ல. நீ அஸ்ஸிதம் சந்தேகிப் பது ரொம்பத் தவறு"

அப்படியானால் பவலக்கில் வந்த அந்தப் பெண்ணிடம் ஏன் கொடுக் குமபடி என்னை ஏன் கேட்டீர்? அதிலும் இன்னொரு மனுஷன் மண்ம புரிந்து கொண்ட பெண்ணிடம் மனைதச் செலுத்தலாமா? நீர் கூடியுர் மாளிகைக்கு வரவேண்டும் என்று சொன்னதும் அவ னைப் பார்ப்பதற்குத்தானே? இல்லை என்று சொல்ல வேண்டாம்!"

"இல்லை என்று சொல்லவில்லை ஆனால் அதற்கு நீ கூறிய காரணம் தவறு வேறு தகுந்த காரணம் இருக்கிறது. அது பெரிய கதை."

குதிரை இன்னும் வரக்காணோம். அந்தக் கதைதான் சொல்லுங் களேள்! கேட்கலாம்!"

"கதை என்றால், கற்பனைக் கதை அல்ல; உண்மையாக நடத்த கதை. அதி சய வரலாறு! கேட்டால் இனகத்துப் போவாய்! அவசியம் சொல்லத்தான் வேண்டுமா?"

"இஷ்டமிருந்தால் சொல்லுங்கள்!"

"ஆம், சொல்லுகிறேன் கொஞ்சம் எனக்கு அவசரமாய்ப் போக வேண் டும் இருந்தாலும் சொல்லிவிட்டுப்

போகிறேன். மறுபடியும் உள்ளிடம் ஏதாவது உதவி கோருமபடியிருந்தாலும இருக்கும். அப்போது தட்டாமல் செய்வாய் அல்லவா?"

"நியாயமாக இருந்தால் செயவேன் உங்களுக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால் ஒன்றுமே சொல்ல வேண்டாம்."

"இஸ்ஸலயில்லாஸ்! உள்ளிடம் கட்டாயம் சொல்லியே தீரவேண்டும் அந்த இரணியாகரன் பழுவேட்டையாரின் இளம் மனைவி இருக்கிறானே, நான் ஒளவ கொண்டு போகச் சொன்னேனே, அவன் பெயர் நந்தினி அவனுடைய காதலைய நீ கேட்டால் ஆச்சரியப்பட்டுப் போவாய் உலகில் இப்படியும் அக்கிரமம் உண்டா என்று பொங்குவாய்" இந்த முன்னுரையுடன் ஆழ்வார்க்கடியான் நந்தினியைப் பற்றிய காதலைய ஆரம்பித்தான்

**இ**ழ்வார்க்கடியான் பாண்டிய நாட்டில் வைணவ நதிக்கரை யில் ஒரு கிராமத்தில் பிறந்தவன். அவனுடைய குடும்பத்தார் பரம பக்தர்களான வைஷ்ணவர்கள் அவனுடைய தந்தை ஒருநாள் ததிக்கரையில் உள்ள தத்தவனத்துக்குப் போனார் அங்கே ஒரு பெண் குழந்தை அளாளை யாகக் கிடப்பதைக் கண்டார் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார் குழந்தை கன்னலாகவும் அழகாகவும் இருந்தபடியால் குடும்பத்தார் அளபுடன் போற்றிக் காப்பாற்றினார்கள் நந்தவனத்தில் அகப்பட்டபடியால் நந்தினி என்று குழந்தைக்குப் பெரிட்டார்கள் ஆழ்வார்க்கடியான் அப்பெண் ணைத் தன் தங்கை என்று கருதிப் பாராட்டி வந்தான்

நந்தினிக்குப் பிராயம் வளர்ந்து வந்தது போல பெரு மானிடம் பக்தியும் வளர்ந்து வந்தது. அவன் மறநொரு 'ஆண்டான்' ஆதிப் பகதர் களையெல்லாம் ஆட்கொள்ளப் போகிறான் என்று அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்கள் தம்பினார்

கள் இந்த நம்பிக்கை ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு அதிகமாகிருந்தது தந்தை இறந்த பிறகு அப்பெண்ணை வளர்க்கும் பொறுப்பை அவனே ஏற்றுக் கொண்டான் இருவரும் ஊர் ஊராகச் சென்று ஆழ்வார்களின் பரகரங்களைப் பாடி வைஷ்ணவத்தைப் பரப்பி வந்தார்கள் நந்தினி துன்பமானவ அளித்து பக்திப் பரவசத்துடன் பாகரம் பாடியதைக் கேட்டவர்கள் மதிமயங்கிப் போனார்கள்

ஒரு சமயம் ஆழ்வார்க்கடியான் திருவேங்கடத்துக்கு யாத்திரை சென்றான் இருமபி வரக் காலதாமதமாகி விட்டது அப்போது நந்தினிக்கு ஒரு விபரீதம் நேர்ந்து விட்டது

பாண்டியர்களுக்கும் சோழர்களுக்கும் இறுதிப் பெரும்போர் மதுரைக்கு அருகில் நடந்தது பாண்டியர் சேனை சர்வ நாசம் அடைந்தது கிரபாண்டியன் உடம்பெல்லாம் காயங்களுடன் போர்க்களத்தில் விழுந்திருந்தான் அவனுடைய அந்தரங்க ஊழியர்கள் சிலர் அவனைக் கண்டு பிடித்து எடுத்து உயிர் தப்புவிக்க முயன்றார்கள் இரவுக்கிரக நந்தினியின் வீட்டில் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள் பாண்டியனுடைய திஸ்ஸைமையைக் கண்டு மனமிரங்கி, நந்தினி அவனுக்குப் பணிவிடை செய்தாள் ஆனால் சீக்கிரத்தில் சோழ வீரர்கள் அதைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள் நந்தினியின் வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டு உட்புகுந்து வீரபாண்டியனைக் கொன்றார்கள் அங்கிருந்த நந்தினியின் அழகைக் கண்டு மோகித்துப் பழுவேட்டையார் அவனைச் சிறைபிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்

இது முன்று வருஷத்துக்கு முன்னால் நடந்தது பிறகு ஆழ்வார்க்கடியான் நந்தினியைப் பார்க்கவே முடியவில்லை அவனு முதல் ஒரு தடவை யேனும் நந்தினியைத் தனியே சந்தித்துப் பேசவும் அவள் விரும்பினால் அவளை விடுதலை செய்து கொண்டு போகவும் ஆழ்வார்க்கடியான் முயன்று கொண்டிருக்கிறான், இதுவரை



யில் அமமுயற்சியில் வெற்றி பெற  
வில்லை...



ந்த வரலாற்றைக் கேட்ட வத்தி  
யத்தெவ்வுறைய உன்னம் உருகி  
விட்டது. கடம்பூர் மானிகையில்  
பயலுகில் இருத்தது நந்தினி இல்லை  
என்றும், இளவரசன் மதுராத்தகன் என  
றும் ஆழவார்க்கடியாளிடம் சொல்லி  
விடலாமா என்று ஒருகணம் யோசித்  
தான் பிறகு, ஏதோ ஒன்று மனத்தில்  
தடைசெய்தது. ஒருவேளை இந்தக் கதை  
முழுதும் ஆழவார்க்கடியாளின் சுற்  
பனையோ என்று தோன்றியது. ஆளை  
யால கடம்பூர் மானிகையில் தான்  
அறிந்து கொண்ட இரகசியத்தைச்  
சொல்லவில்லை.

அப்போது சற்றுத் தூரத்தில், கடம்பூர்  
வீரன் குதிரையுடன் வந்து கொண்டிருந்  
தான்.

"தம்பி! எனக்கு நீ உதவி செயலாபா?"  
என்று ஆழவார்க்கடியான் கேட்டான்.

"நான் என்ன உதவி செயல் முடியும்?  
பழுவேட்டாரையர் இந்தச் சோழப் பேரரசை  
ஆட்கொடுக்கும் ஆற்றல் உடையவர்  
நானோ ஒரு செல்லாக்குயிலவாத  
தன்னத் தனி ஆள் என்னால் என்ன  
செயல் முடியும்?" என்று வந்தியத்தேவன்  
ஜாக்கிரதைபாகவே பேசினான் பிறகு,  
"தம்பிகளே! இராஜாங்க காரியங்களைப்  
பற்றி உமக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்றா  
சொல்கிறீர்கள்? சுத்தச் சோழ மகாராஜா  
வுக்கு ஏதாவது தேர்த்து விட்டால், அடுத்த  
தட்பு படடத்துக்கு உரியவர் யார் என்று  
உமமால் சொல்ல முடியுமோ?" என்றான்.  
இப்படிக் கேட்டு விட்டு, அடியாறுண்டை  
முகபாவத்தில் ஏதாவது மாறுதல் ஏற்  
படுகிறதா என்று வந்தியத்தேவன் ஆவநு  
டன் பார்த்தால், கவலைமூலம் மாறுதல்  
ஏற்படவில்லை.

"அதெல்லாம் எனக்கு என்ன தெரியும்,  
தம்பி! குடத்தை ஜோசியரைக் கேட்டால்  
ஒருவேளை சொல்வார்!" என்றான் நம்பி.

"ஒவ்வோர் குடத்தை சோதிடர் உன்  
ளமயிலேயே அவ்வளவுக் கேட்டிக்காரர்



தானா?"

"அசாத்திய கேட்டிக்காரர்! சோதிட  
மும் பார்த்துச் சொல்வார், மனதை  
அறிந்தும் சொல்வார், உலக விஷகாரங்  
களை அறிந்து, அதற்கெற்பவும் ஆருடம்  
சொல்லுவார்!"

"அப்படியானால் அவரைப் பார்த்து  
விட்டுப் போக வேண்டியதுதான்!"  
என்று வந்தியத்தேவன் மனத்தில் தீர்  
மானித்துக் கொண்டான்.

ஆதிகாலத்திலிருந்து மனிதகுலத்  
துக்கு வருங்கால நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து  
கொள்வதில் பிரமை இருந்து வருகிறது.  
அரசர்களுக்கும் அத்தப் பிரமை உண்டு,  
ஆண்டிகளுக்கும் உண்டு முற்றும  
துறந்த முனிவர்களுக்கும் உண்டு, இவ்  
லகத்தில் உள்ள ஜனங்களுக்கும் உண்டு;  
அறிவிற சிறந்த மேதாவி்களுக்கும்  
உண்டு, மூடமதியினர்களுக்கும் உண்டு.  
இத்தகைய பிரமை, தாடு தகரங்களைக்  
கடந்து பல அபாயங்களுக்குத் துணிந்து,  
அரசாங்க அத்தரங்கப் பணியை நிறை  
வேற்றுவதற்காகப் பிரயாணம் செய்து  
கொண்டிருந்த நம்முடைய வாலிப  
வீரனுக்கும் இருத்ததில் ஆச்சரியம்  
இல்லை அல்லவா?

(தொடரும்)

# பொன்னியின்

## செல்வன்

பதினமூன்றாம் அத்தியாயம்

வளர்பிறைச் சந்திரன்

இ

ளவரசிகளின் ரதம் கண்ணுக்கு மறைந்த  
பிறகு, ஜோதிடர் வந்தியத் தேவனை  
வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார் தம்  
முடைய ஆஸ்தான பீடத்தில் அமர்ந்  
தார் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்  
டிருந்த அவ் வாலிபனையும் உட  
காரச் சொன்னார் அவனை ஏற இறங்குப  
பார்த்தார்

"தம்பி! நீ யார்? எங்கே வந்தாய்" என்று  
கேடார் வந்தியத்தேவன் சிரித்தான்  
"என்னப்பா, சிரிக்கிறாயா?"

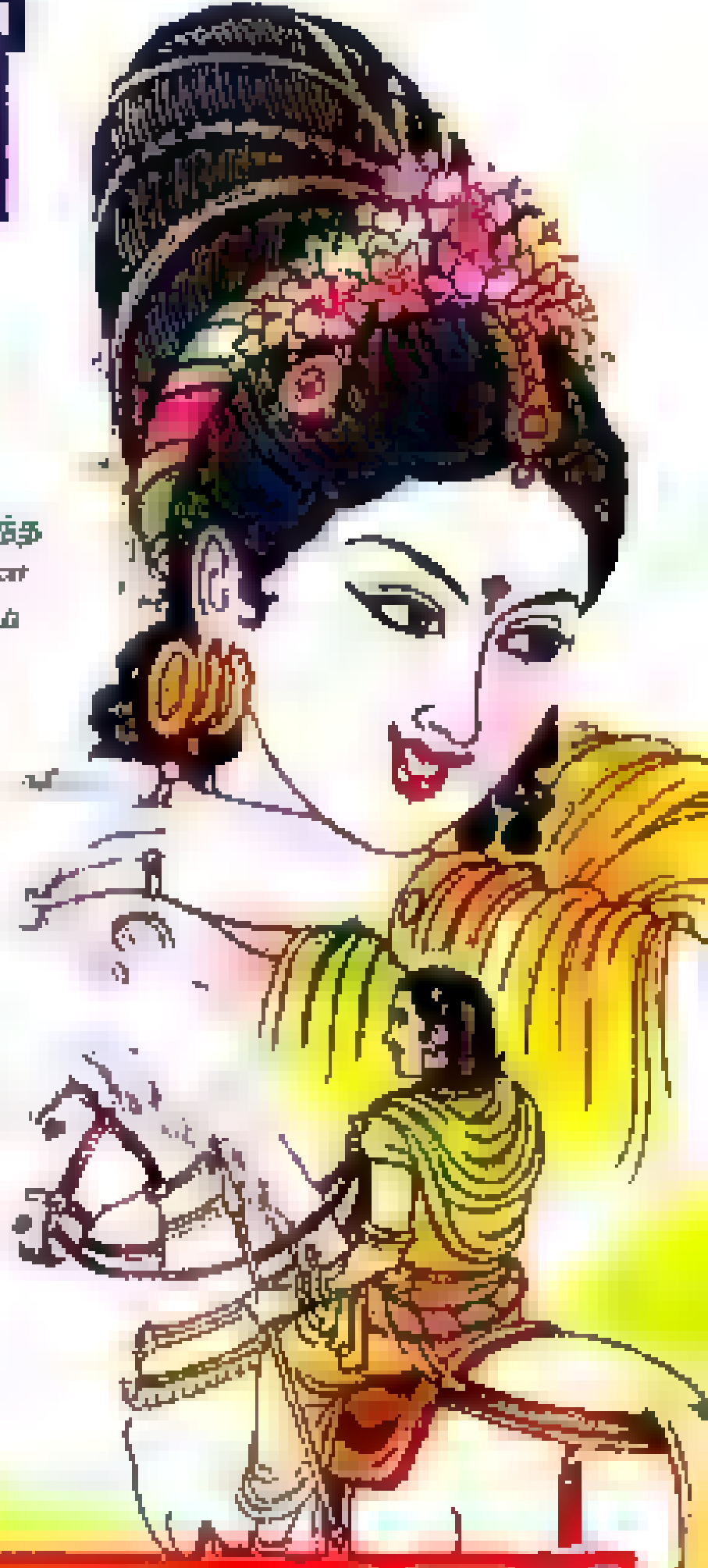
"இல்லை, ஶ்ரீரங்கன் இவ்வளவு பிரபலமான  
ஜோதிடர் என்னனக் கேளவி கேட்கிறீர்களே"  
நான் யார் எதற்காகத் தங்கவீட்டி வந்தேன்  
என்று ஜோதிடத்திலேயே பார்த்துக் கொள்ளக்  
கூடாதா?"

"ஓகோ! அதற்கென்ன! பார்த்துக் கொள்  
கிறேன் ஆனால்  
எனக்கு நானே ஜோதி  
யம் பார்க்குக்



கல்கி கலெக்ஷன்

அமரர் கல்கி



கொண்டால், தடிகளை யார் கொடுப்பார்கள் என்றுதான் யோசிக்கிறேன்"

வந்தியத்தேவன் புன்னகை செய்து விட்டு, "ஜோதிடரே! இப்போது இங்கே வந்துவிட்டுப் போனார்களே? அவர்கள் யார்?" என்று கேட்டான்

"ஓ அவர்களா? நீ யாவர்ப பற்றிக் கேட்கிறாய் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. தெரியும் தம்பி, தெரியும்! நீ என் சீடனைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தபோது இங்கே இருந்தார்களே அவர்களைப் பற்றித்தான் கேட்கிறாய், இவையையா? ரதத்தில் ஏறிக் கொண்டு, பிள்ளைப் பழுதியைக் கிளப்பி விட்டுக் கொண்டு போனார்களே, அவர்களைப் பற்றித் தானே?" என்று குடத்தைச் சோதிடர் சுற்றி வளைத்துக் கேட்டார்

"ஆமாம் ஆமாம்! அவர்களைப் பற்றித் தான் கேட்டேன்."

"நன்றாகக் கேள் கேட்க வேண்டாம் என்று யார் சொன்னது? அவர்கள் இரண்டு பேரும் இரண்டு பெண்மணிகள்!"

"அது எனக்கே தெரிந்து போய்விட்டது ஜோதிடரே! தான் குகுடன் இன்னும் ஆண்களையும் பெண்களையும் நான் வித்தியாசம் கண்டு பிடித்து விடுவேன் பெண் வேடம் பூண்ட ஆணையிருந்தால் கூட எனக்குத் தெரிந்து போய்விடும்."

"பிள்ளை என்ன கேட்கிறாய்?"

"பெண்கள் என்றால், அவர்கள் இளமார், இன்ன ஜாதி?"

"ஓகோ! அமைதயா கேட்கிறாய்? பெண்களில் பதமினி, சித்தினி, காந்தர்வி, விதயாதரி என்பதாக நாலு ஜாதிகள் உண்டு உனக்குச் சாமுத்திரிகா வடசை சாஸ்திரத்தில கொஞ்சம் பயிற்சி இருக்கும் போன்றிருக்கிறது. அந்த நாலு ஜாதிகளில் இவர்கள் பதமினி, காந்தர்வி ஜாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள்"

"கடவுளே"

"ஏன்? அப்பனே!"

"கடவுளை நான் கூப்பிட்டால், நீங்கள் 'ஏன்?' என்று கேட்கிறீர்களே?"

"அதில் என்ன பிசகு? கடவுள் சர்வாந்தரீயாமி என்று நீ கேட்டதில்லையா?"

பெரியவர்களுடைய சகவாசம் உனக்கு அவ்வளவாகக் கிடைப்பாது போலிருக்கிறது' எனக்குள் தன் இருப்பவரும் கடவுள்தான் உனக்குள்ளே இருப்பவரும் கடவுள்தான். நீ இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாயே, அந்த என் சீடனுக்குள்ளே இருப்பவரும் கடவுள்தான்."

"போதும், போதும், நிறுத்துங்கள்"

"இத்தனை தேரம்பேச்சுச் சொன்னதும் கடவுள்தான் இப்போது நிறுத்தச் சொல்வதும் கடவுள்தான்"

"ஜோதிடரே! இப்போது இங்கே விருந்து போனார்களே அந்தப் பெண்கள் யார், எந்த உயர், என்ன குலம், என்ன பெயர், என்று கேட்டேன் சுற்றி வளைக்காமல் மறுமொழி சொன்னால்."

"சொன்னால் எனக்கு நீ என்ன தருவாய் அப்பனே!"

"என் வந்தனத்தைத் தருவேன்"

"உன் வந்தனத்தை நீயே எவத்துக் கொள் ஏதாவது பொன்தானம் கொடுப்பதாயிருந்தால் சொல்லு!"

"பொன்தானம் கொடுத்தால் நிச்சய மாயச் சொல்லுவிடுவா?"

"அதுவும் சொல்லக்கூடியதாயிருந்தால்தான் சொல்லுவேன்! தம்பி! இதைக் கேள். ஜோதிடன் விட்டுக்குப் பலரும் வந்து போவார்கள் ஒருவர்ப பற்றி இன்னொருவரிடம் சொல்லக் கூடாது. இப்போது போனவர்களைப் பற்றி உன்னிடம் சொல்ல மாட்டேன். உன்னைப் பற்றி வேறு யாராவது கேட்டால் அவர்களுக்கு உன்னைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்ல மாட்டேன்"

"ஆகா ஆழ்வார்க்கடியான நம்பி தங்களைப் பற்றிச் சொன்னது முற்றும் உண்மைதான்"

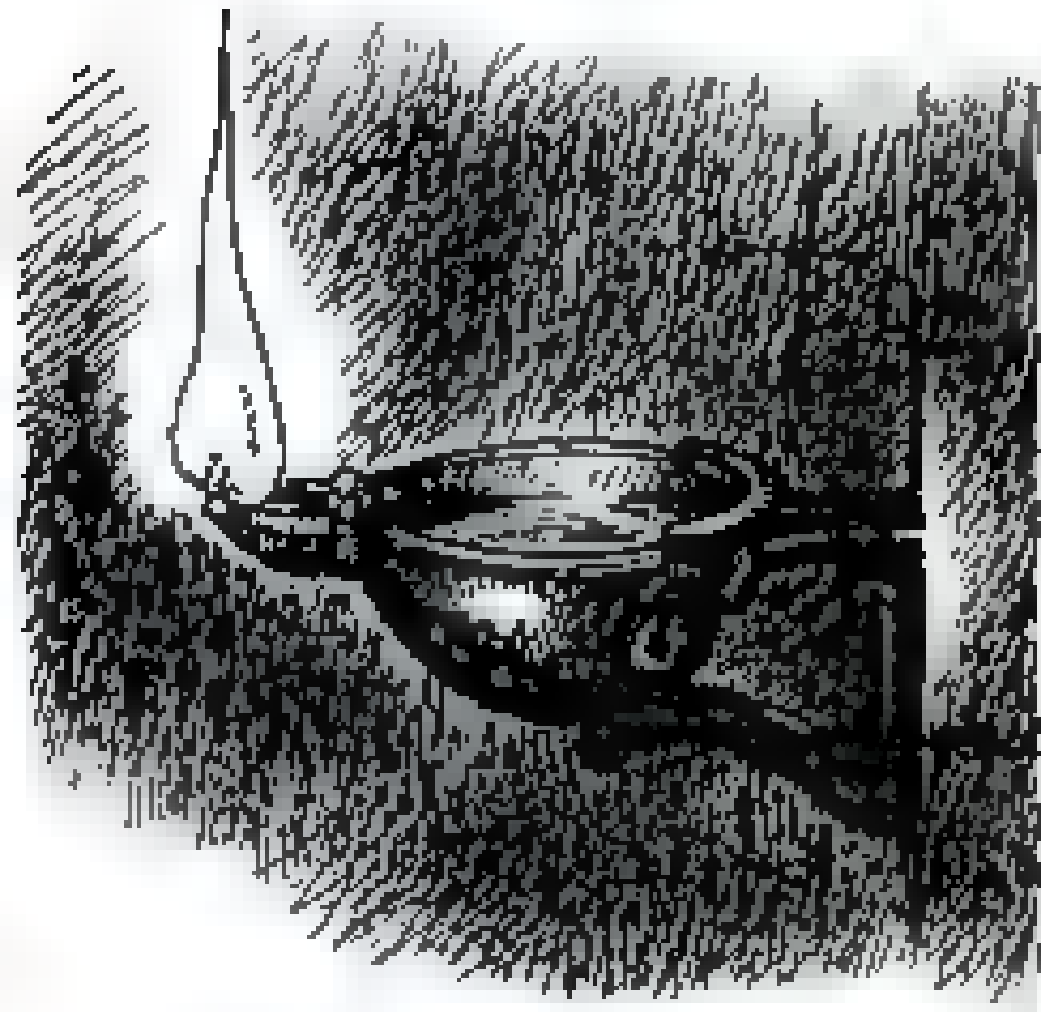
"ஆழ்வார்க்கடியாரா? அவர் யார், அப்படி ஒருவர்?"

தங்களுக்குத் தெரியாதா, என்ன? ரொம்பவும் தங்களைத் தெரிந்தவர்போல பேசினாரே? ஆழ்வார்க்கடியான் நம்பி என்று கேட்டதேயில்லையா?"

"ஒருவேளை ஆனைத் தெரிந்திருக்கும் பெயர் ஞாபகம் இராது கொஞ்சம் அடைபாளம் சொல்லு, பார்க்கலாம்!"

"கடையாயும் குடையாயும் இருப பார் முன் குடுமி வைத்திருப்பார் இதைத் தொத்தியில் வேட்டியை இறுக்கிக் கடடி யிருப்பார் சந்தளத்தைக் குழைத்து உடம பெலவரம் சீழ்குந்து மேலாக இடமிருப் பார் சைவர்களைக் கண்டால் சண்டைக் குப் போவார். அத்வைதிகளைக் கண்டால் தடியைத் தூக்குவார் சற்றுமுன் னால் 'நீயும் கடவுள், நானும் கடவுள்' என்றீர்களே, இதை ஆழவார்க்கடியான் கேட்டிருந்தால் 'கடவுளைக் கடவுள் தூக்குகிறது' என்று சொல்கிற தடியினால் அடிக்க வருவார்..."

"தம்பி! நீ சொல்லுவதையெல்லாம்



செய்ததுப் பார்த்தால் திருமலைப்ப பனைப் பற்றிச் சொல்லுகிறாய் போலிருக் கிறது."

"அவருக்கு அப்படி வெவ்வேறு பெயர் கள் உண்டா?"

"ஊருக்கு ஒரு பெயர் வைத்துக் கொள் வார் அந்த வீர வைஷ்ணவர்"

"ஆளுக்குத் தகுந்த வேஷமும் போடு வாராக்கும்!"

"ஆகா! சம்பத்துக்குத் தகுந்த வேஷமும் போடுவார்"

"சொல்லுவதில் கொஞ்சம் கற்பனையும் பொய்யும் கலந்திருக்குமோ?"

"முக்காலே முன்றரை வீசம் பொய்யும் கற்பனையும் இருக்கும். அரை வீசம் உண்

மையும் இருக்கலாம்."

"ரொம்பப் பொல்லாத மனிதர் என்று சொல்லுங்கள்!"

"அப்படியும் சொல்லிவிட முடியாது. நல்லவர்க்கு நல்லவர் பொல்லாதவர்க்குப் பொல்லாதவர்"

"அவருடைய பேச்சை நம்பி ஒன்றும் செய்ய முடியாது."

நம்புவதும் நம்பாததும் அந்தந்தப் பேச்சைப் பொறுத்திருக்கிறது..."

"உதாரணமாக, தங்கனிடம் போய்ச் சோதிடம் கேட்டால் நல்லபடி சொல்லு வீர்கள் என்று அவர் கூறியது..."

"அவர் பேச்சில் அரை வீசம் உண் மையும் இருக்கும் என்றேனே அந்த அரை வீசத்தில் அது சேர்ந்தது."

"அப்படியானால் எனக்கு ஏதாவது ஜோதிடம், ஆரூடம் சொல்லுங்கள் நேர மாகிவிட்டது எனக்குப் போகவேண்டும், ஐயா!"

"அப்படி அவசரமாக எங்கே போக வேண்டும், அப்பனே!"

"அதையும் தாய்கள் ஜோதிடத்தில் பார்த்துச் சொல்லக் கூடாதா? எங்கே போகவேண்டும், எங்கே போகக் கூடாது, போனால் காரியம் சித்தியாகுமா என் பதைப் பற்றியெல்லாந்தான் தங்களைக் கேட்க வந்தேன்"

"ஜோதிடம், ஆரூடம் சொல்வதற்கும் ஏதாவது ஆதாரம் வேண்டும், அப்பனே! ஜாதகம் வேண்டும், ஜாதகம் இல்லா விடில், பிறத்தநாள், நட்சத்திரமாவது தெரியவேண்டும்; அதுவும் தெரியாவிடில், ஊரும பேருமாவது சொல்ல வேண்டும்"

"என் பெயர் வந்தியத்தேவன்!"

"ஆகா! வானர் குலத்தவனா?"

"ஆமாம்."

"வல்லவரையன் வந்தியத்தேவனா?"

"சாட்சாத் அவனேதான்"

"அப்படிச் சொல்லு, தம்பி! முன்னமே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? உன் ஜாதகம் கூட என்னிடம் இருந்ததே! தேடிப் பார்த்தால் கிடைக்கும்."

"ஓஹோ! அது எப்படி?"

"என்னைப் போன்ற ஜோதிடர்களுக்கு வேறு என்ன வேலை? பெரிய வம்சத்தில

பிறந்த பிள்ளைகள் பெண்கள் இவர்களுடைய ஜாதகங்களையெல்லாம் சேர்த்து வைத்துக் கொள்வோம்-”

“நான் எப்படியொன்றும் பெரிய வசமாததில் பிறந்தவன் அல்லவே.”

“நன்றாகச் சொன்னால் உன்னுடைய குலம் எப்பேர்ப்பட்ட குலம்? ஊரை குலத்தைப் பற்றிக் கவிவாணர்கள் எவ்வளவு கவிகளையெல்லாம் பாடிவிடுகிறார்கள்! ஒருவேளை நீ கேட்டிருக்க மாட்டாய்.”

“ஒரு கவிதையைத்தான் சொல்லுங்களேன் கேட்கலாம்.”

ஜோதிடர் உடனே பின்வரும் பாடலைச் சொன்னார்

“வாணன் புகழுரைகள்  
வாழ்வுடோ மாகதர்கோன்  
வாணன் பெயரெழுதா  
மார்புண்டோ-வாணன்  
கொடிதாவி நிலவாத  
கொம்புண்டோ உண்டோ  
அடிதாக்கி நிலவா அரக!”

ஜோதிடர் இசைப்புலவர் அவ்வளவுப் பது அவர் பாடுமபோது வெளியாவீற்று ஆனீறும் பாடலைப் பண்ணில் அமைத்து மிக விளக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் பாடினார்

“கவி எப்படியிருக்கிறது?” என்று கேட்டார்

“கவி காதுக்கு நன்றாகத்தான் இருக்கிறது ஆனால் என்னுடைய கொடியை ஏதாவது ஒரு மாட்டின் கொம்பில் தானே கட்டி விட்டால்தான் உண்டு. அரசமரத்துக் கிளைமேல் ஏறி நின்றால்தான் அரக என் அடிமைத் தாய்க்கும். அதுகூடச் சந்தேகம்தான் கனம் தாங்களமல் கிளை முந்தது என்னவாயும் கீழே தள்ளினாலும் கள்னும்!” என்றான் வந்தியத்தேவன்

“இன்றைக்கு உன் திணைமை இப்படி தானைக்கு எப்படியிருக்கும் என்று யார் கண்டது?” என்றார் ஜோதிடர்

“தாங்கள் கண்டிருப்பீர்கள் என்று என்னவியல்லவா வந்தேன்?” என்றான் வல்லவரைவன்

“நான் என்னத்தைக் கண்டேன் தம்பி

எல்லாஸையும்போல நானும் அற்ப ஆயுள் படைத்த மனிதன்தானே? ஆனால் கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லுகின்றன அவை சொல்லுவதை நான் கிறிது கண்டறிந்து கேட்பவர்களுக்குச் சொல்கிறேன் அவ்வளவுதான்”

“கொறுங்களும் நட்சத்திரங்களும் என்னிஷ்டத்தில் என்ன சொல்கின்றன, ஜோதிடரே?”

“நீ நானுக்கு தான் உயர்வாய் என்று சொல்லுகின்றன”

சரியாகப் போச்சு! இப்போதுள்ள உயர்மே அதிகமாயிருக்கிறது. உங்கள் வீட்டில் துழையும்போது குளிய வேண்டியிருக்கிறது! இன்னும் உலர்த்து என்ன சொலது? இப்படியெல்லாம் பொதுவாகச் சொல்லாமல் குறிப்பாக ஏதாவது சொல்லுங்கள்”

“நீ ஏதாவது குறிப்பாகக் கேட்டால், நானும் குறிப்பாகச் சொல்லுவேன்”

“நான் தஞ்சாவூருக்குப் போகிற காரியம் எக்கடும்மா? சொல்லுங்கள்”

“நீ தஞ்சாவூருக்கு உன் சொத்தக் காரியமாகப் போகிறதானா. போகிற காரியம் எக்கடும் இப்போது உனக்கு துயக் கிரகங்கள் உச்சமாயிருக்கின்றன பிறகு டைய காரியமாகப் போவதாயிருந்தால், அந்த மனிதர்களுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும்”

**வ**ந்தியத்தேவன் தன்மையை ஆட்டிக் கொண்டு மூக்கின் மேல் விரலை வைத்து, “ஜோதிடரே! தங்களைப் போன்ற சாமர்த்தியசாலியை நான் பார்த்ததேயில்லை!” என்றான்

“முகஸ்துதி செயலாதே தம்பி!” என்றார் ஜோதிடர்

“இருக்கட்டும். கேட்க வேண்டியதைத் தெரிவாகவே கேட்டு விடுகிறேன் தஞ்சாவூரில் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன், அது சாத்தியமாகுமா?”

“என்னவிடப் பெரிய ஜோதிடர்கள் இருவர் தஞ்சாவூரில் இருக்கிறார்கள் அவர்களைத்தான் கேட்கவேண்டும்.”

“அவர்கள் யார்?”





"பெரிய பழுவேட்டையார் ஒருவர்  
சின்ன பழுவேட்டையார் ஒருவர்"

"சக்கரவர்த்தியின் உடலுழைவு மிக  
மோசமாகியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்  
களே? அது உண்மையா?"

"பாராவது ஏதாவது சொல்லுவார்கள்  
சொல்லுவதற்கு என்ன? அதையெல்லாம்  
நம்பாதே! வெளியிலும் சொல்வாதே!"

"சக்கரவர்த்திக்கு ஏதாவது நேர்ந்துவிட  
டால், அடுத்த படம் யாருக்கு என்று  
சொல்ல முடியுமா?"

"அடுத்த படம் உனக்குமில்லை,  
எனக்குமில்லை. நாம் ஏன் அதைப்பற்றிக்  
கவலைப்பட வேண்டும்?"

"அந்த மடமில் தபசிப மிழைத்தோம்!"  
என்றான் வந்தியத்தேவன்

"உண்மைதான், தம்பி! பட்டத்துக்குப்  
பாத்தியதை என்பது சாதாரண விஷயம்  
அல்ல, மிக்க அபாயகரமான விஷயம்  
இல்வையா!"

"ஜோசியரே! தற்சமயம் காஞ்சியில்  
இருக்கிறாரே, இளவரசர் ஆதித்த கரி  
காவர்"

"இருக்கிறார். அவருடைய சார்பாகத்  
தானே நீ வந்திருக்கிறாய்!"

"கடைசிவராகக் கண்டு பிடித்து  
விட்டார்கள். சத்தோஷம். அவருடைய

யோகம் எப்படி இருக்கிறது?"

"ஜாதகம் கைவசம் இல்லை, தம்பி!  
பார்த்துத்தான் சொல்ல வேண்டும்."

"இளவரசர் மதுராத்தகரின் யோகம்  
எப்படி?"

"அவருடையது விசித்திரமான ஜாத  
கம். பெண்களின் ஜாதகத்தை ஒத்தது. எப்  
போதும் பிறருடைய ஆதிக்கத்துக்கு உட  
பட்டிருப்பது..."

"இப்போதுகூடச் சோழ நாட்டில்  
பெண்ணரசு தடைபெறுவதாகச் சொல்  
கிறார்களே? அவ்வி ராஜ்யத்தைவிட  
மோசம் என்கிறார்களே?"

"எங்கே தம்பி அப்படிச் சொல்லு  
கிறார்கள்?"

"கொள்ளிடத்துக்கு வடக்கே சொல்  
கிறார்கள்?"

"பெரிய பழுவேட்டையார் புதியதாக  
மணம் புரிந்து கொண்ட இளைய  
ராணியின் ஆதிக்கத்தைப்பற்றிச் சொல்  
கிறார்கள் போலிருக்கிறது."

"நான் கேள்விப்பட்டது வேறு."

"என்ன கேள்விப்பட்டாய்?"

"சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரி குந்த  
வைப் பிராட்டிதான் அஸ்விதம் பெண்  
ணரசு செலுத்துவதாகச் சொல்கிறார்கள்!"

**ஜோ**

திடீர் சற்றே வந்தியத்தேவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார் சற்றுமுன் அந்த வீட்டிலிருந்து சென்றது குந்தளவ தேவி என்று தெரிந்து கொண்டுதான் அவ்விதம் கேட்கிறானோ என்று முகத்திலிருந்து அநிய முயன்றார் ஆனால் அதற்கு அறிதறி ஒன்றும் தெரியவில்லை.

"சத்தத் தவறு. தம்பி' சத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி தஞ்சையில் இருக்கிறார் குந்தளவப் பிராட்டி பழையாறையில் இருக்கிறார். மேலும்."

"மேலும் என்ன ஏன் திறத்தி விடமார்கள்?"

"பகலில் பக்கம் பார்த்துப் பேச வேண்டும். இரவில் அதுவும் பேசக் கூடாது ஆனாலும் உள்ளிடம் சொன்னால் பாதகமில்லை இப்போது சக்கரவர்த்திக்கு அதிகாரம் ஏது? எல்லா அதிகாரங்களையும் பழுவேட்டரைவர்கள் அல்லவா செலுத்துகிறார்கள்?"

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுச் ஜோதிடர் வந்தியத்தேவனுடைய முகத்தை மறுபடியும் ஒரு தடவை கவனமாகப் பார்த்தார்

"ஜோதிடரே! நான் பழுவேட்டரைவரின் ஒற்றன் அல்ல அப்படிச் சத்தேகப்பட வேண்டாம் சற்றுமுன்னால ராஜ்யங்களும் ராஜ்யவம்சங்களும் நிலைத்து நிலைமை பற்றிச் சொன்னீர்கள் தான் பிறந்த வானர்கூலத்தையே உதாரணமாகச் சொன்னீர்கள். தயவு செய்து உண்மையைச் சொல்லுங்கள் சோழ வம்சத்தின் வருங்காலம் எப்படித் தகும?"

உண்மையைச் சொல்கிறேன் சந்தேகம் இறியுமின்றிச் சொல்கிறேன் ஆனிமாதக் கடைமீயில் காவேரிகரையிலும் காவேரிகரையிலும் நதிக்கரையிலும் புதுவெள்ளம் வரும் அப்போது அது தாழ்க்குதான் பெருகப்போகும் புது வெள்ளம் என்பது காவேரி தீரத்திலுள்ள உன்னவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆவணி, புரட்டாசி வளையிலும் வெள்ளம் பெருகிக் கொண்டு தானிருக்கும் கார்த்திகை, மாகழியில் வெள்ளம் வடிய ஆரம்பிக்கும் இது

வடிகிற வெள்ளம் என்பதும் காவேரிக் கரையில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்து போதும் சோழ சாமராஜ்யம் இப்போது தாழ்க்குதான் பெருகும் புதுவெள்ளத்தை ஒத்திக்கிறது இன்னும் பல தூறு வருஷம் இது பெருகிப் பரவிக் கொண்டேயிருக்கும். சோழப் பேரரசு இப்போது வளர் பிளர சத்திரனாக இருந்து வருகிறது பெளவம்மக்கு இன்னும் பலநாள் இருக்கிறது ஆனாலும் மேலும் மேலும் சோழ மகாராஜ்யம் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் "

"இத்தனை நேரம் தங்களுடனே பேசியதற்கு இந்த ஒரு விஷயம் தெளிவாகச் சொல்லி விடமார்கள் வந்தளம், இன்னும் ஒரு விஷயம் மட்டும் முடிபுமாணாள் சொல்லுங்கள் எனக்குப் கப்பல் ஏறிக் கூற பிரயாணம் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் ரோமப் தானாக இருக்கிறது

"அந்த விருப்பம் தீச்சலமாகக் கைகூடும் நீ கூட போகக்காரன் உன்காலில் சக்கரம் இருப்பது போலவே ஓயாமல் கந்தக் கொண்டிருப்பாய் நடந்து போவாய் குதிரை ஏறிப் போவாய், வானமேல் போவாய், கப்பல் ஏறியும் போவாய், சிக்கிரமாகவே உனக்குக் கூற பிரயாணம் செய்யும் போகம் இருக்கிறது"

"ஐயா! தென்திசைப் பளையின் சோடதி தற்சமயம் சூதத்திலே புந்தம் நடத்தும் இளவரசர் அருள்மொழி வர்மறைப்பதற்குத் தாங்கள் சொல்லக் கூடுமா? கிரகங்களும் நட சத்திரங்களும் அவையப் பற்றி என்ன சொல்லுகின்றன?"

"தம்பி! கப்பலில் பிரயாணம் செய்வோர் திசையநிலைதற்கு ஒரு கார்த்திக் கருவியை உபயோகிக்கிறார்கள் கலங்கரை விளக்கங்களும் உபயோகப்படுகின்றன ஆனால் இவற்றையெல்லாமவிட தந்தகடையில் கப்பல் விதிம மாறுபடுகிறது உறுதுள்ளவாறிருப்பது ஏது தெரியுமா? வடதிசையில் அடிவானத்தில் உள்ள தூய நட சத்திரத்தின் மற்ற நட சத்திரங்கள் கிரகங்களை எவ்வாறு இடம்பெயர்ந்து போகக் கொண்டேயிருக்கும். வயதரிஷி மண்டலமும் திசைமாறிப் பிரயாணம் செய்யும் ஆனால் தூய நட சத்திரம்

மட்டும் இடத்தைவிட்டு அளசலாமல இருந்த இடத்திலேயே இருக்கும் அத்தத் துருவ நட்சத்திரத்தைப் போன்றவர் கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் கடைக்குடடிப் புதல்வரான இளவரசர் அருன்மொழி வர்மர் எதற்கும் நிலைகலங்காத திட சித்தமுடைபவர். தியாகம், ஒழுக்கம் முதலிய குணங்களில் போலவே வீரபென ருஷத்திலும் சிறந்தவர் கல்வியறிவைப் போலவே உலக அறிவும் படைத்தவர் பார்த்தாலும் பரிதிரும என்று சொல்வக் கூடிய பால்வடியும் கன்னமுகம் படைத் தவர் அதிர்ஷ்ட தேவஸ்தையின் செல்வப் புதல்வர் மாலுமிகள் துருவ நட்சத்திரத் தைக் குறிகொள்வது போல், வாழ்க்கைக் கடலில் இறங்கும் உள்போன்ற வாலிபர் கள் அருன்மொழிவர்மரைக் குறியாக னவத்துக் கொள்வது மிக்க பலன் அளிக்கும்."

"அப்பப்பா! இளவரசர் அருன்மொழி வர்மரைப் பற்றி எவ்வளவுவெல்லாம சொல்கிறீர்கள்? காதலனைக் காதலி வர்ணிப்பது போல் அல்லவா வர்ணிக்

கிறீர்கள்?"

"தம்பி! காவிரி தீரத்திலுள்ள சோழ நாட்டில் யாரைக் கேட்டாலும் என்னைப் போலத்தான் சொல்வான்"

"மிக்க வந்தனம், ஜோதிடரே! சமயம் நேர்த்தால் உங்கள் புத்திமதியின்படியே நடப்பேன"

"உன்றுடைய அதிர்ஷ்டக் கிரகமும் உச்சத்துக்கு வந்திருக்கிறது என்று அறிந்து தான் சொன்னேன்"

"போய் வருகிறேன் ஜோதிடரே. என் மனமார்த்த வந்தனத்துடன் என்னால் இயன்ற பெரன் தனமும் கொஞ்சம் சமர்ப்பிக்கிறேன் தயவு செய்து பெற்றுக் கொள்ள வேலும்."

இவ்விதம் கூறி, ஐந்து கழஞ்சு பொன் தாண்டியங்களை வந்தியத்தேவன் சமர்ப்பித் தான்

"வாணர் குலத்தின் கொடைத்தன்மை இன்னமும் போகவில்லை!" என்று சொல் விக கொண்டு ஜோதிடர் பொன்னை எடுத்துக் கொண்டார்

பதினான்காம அத்தியாயம்

## ஆற்றங்கரை முதலை



டத்தை நகரிலிருந்து தஞ்சாவூர் செல்லோர் அத்தக் காலத்தில் அரிசலாற்றங்கரையோடாவது காவேரிக் கரையின் மேலாவது சென்று, திருவையாற்றை அடை வார்கள் அங்கிருந்து தெற்கே திரும்பித் தஞ்சாவூர் போவார்கள் வழியிலுள்ள குடமுக்குடி, வெட்டாறு, வெண்ணாறு, வடவாறு நதிகளைத் தாண்ட அங்கே தான் வசதியான துறைகள் இருந்தன

குடத்தைவிடிருந்து புறப்பட்ட வல்ல லரைகள் முதலில் அரிசிலாற்றங்கரையை நோக்கிச் சென்றான், விழியில் அவன் பார்த்த காட்சிகள் எவ்வாம் சோழ நாட்டைக் குறித்து அவன் கேள்விப் படமிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே அவனைப் பிரமிக்கச் செய்தன எத்த

இளிய காட்சியையும் முதல் முறை பார்க்கும்போது அதன் இனிமை மிகுந்து தோன்றுமல்லவா? பசும்பயிர் வயல்களும், திருசி மஞ்சள் கொல்கைகளும், கரும்பு வரழைத் தோட்டங்களும், தென்னை கமுகுத் தோப்புகளும், வாலிகளும், ஓடைகளும், குளங்களும், வாயக்கால களும் மாறி மாறி வந்து கொண்டே விருந்தன ஓடைகளில் அல்லியும் குவளை யும் காடாகப் பூத்துக் கிடந்தன குளங் களில் செந்தாமரையும் வெண்தாமரையும் நீலோத்பலமும் செங்கழுநீரும் கண்கொன் னாக் காட்சியளித்தன வெண்ணிறக் கொக்குகள் மத்தை மத்தையாகப் பறந்தன செங்கால் நான்கள் ஒற்றைக்காலிலின்று தலம் செய்தன, மடைகளின் வழியாகத் தண்ணீர் குப்பு குன்று பாயந்தது நல்ல

உரமும தளமு எதவும போடடுப போட்டுக் கன்னங்கரேவெளிநுத்த கழனிகளின்  
சேற்றை உழவர்கள் மேலும் ஆழமாக உழுது பண்படுத்துவார்கள் பண்பட்ட  
வயல்களில் பயன்கள் நடவு நடவார்கள் தவிர உசமநு கொண்ட இனிய கிராமியப்  
பாடல்களால் பாடினார்கள்

கருப்புத் தோட்டங்களின் பசுத்தில் கரும்பு ஆலைகள் அமைத்திருந்தார்கள்  
சென்ற ஆண்டில் பயிரிட்ட முறையில் கரும்பங்கழிகளை வெட்டி அத்தக் கரும்பு  
நூலங்களில் கொடுத்துச் சாறு பிழிந்தார்கள் காய்ப்புச் சாற்றின் மணமும,  
வெட்டிய காய்சகம் மணமும சேர்ந்து கலந்து வந்து முகங்கத்  
தொள்ளத்தன்

தென்னநகர்ப்புகளின் மத்தியில் நேறு ஒளையுள்  
வெய்யப்பட்ட துளசிகளும் ஓட்டுவீடுகளும் இருந்தன  
கிராமங்களில் வீட்டு வாகனங்களைக் கத்தமாக மெழுகிப்  
பெருக்கித் தளரவைக் கண்ணாடி போல எடுத்திருந்தார்கள்  
நில வீடுகளின் வாகனங்களில் நெல் உவரப் போட்டிருந்தார்கள்  
அந்த நெல்லைக் கோழிகள் வந்து கொத்தித் தின்றுவிட்டு  
'கொக்கரக்கொ' என்று கத்திக் கொண்டு இருப்பது போல  
நெல்லைக் காவு நூத்துக் கொண்டு நுதல் பெண் குழந்தைகள்  
அக் கோழிகளை விரிவு அடிக்கவில்லை 'கோழி அடபடி  
ஏவவாடி நெல்லைத் தின்றுவிட்ட கொத்தி' என்று அவை  
சியத்துடன் அக் குழந்தைகள் சேறியும் பலவாறுதமிழும் கூடிக்  
கொண்டிருந்தார்கள் குழைகளின் கூரைகளின் வழியாக அடுப்பைப்  
புகை போல வந்து கொண்டிருந்தது அடிப்படி புகைபுடன் நெல்லைப்

புழுக்கும் மணமும, கம்பு வறுக்கும்  
மணமும, இறைச்சி வதக்கும்  
த. பிறழும் கலந்து வந்தன  
அக்காலத்தில் போர்  
வீடுகள் பெருமளவும்  
மாமிக் படசணி





கனாகவே இருந்தார்கள் வல்லவளர  
வழும் அப்படித்தான் எனவே அந்த  
மனங்கள் அவனுடைய நாவில் ஜலம்  
ஊறச் செய்தன

ஆங்காங்கே சாணவ ஓரத்தில கொல்  
லர் உளவுக்களங்கள் இருந்தன உளவு  
களில் தெருப்புத் தணல தகதகவென்று  
ஜோலித்தது இருமனப்ப பட்டறையில்  
எவத்து அடிக்கும் சத்தம் டணார்  
டணார் என்று கேட்டது அந்த உளவுக்  
களங்களில் குடியானவர்களுக்கு வேண்ட  
டிய ஏரக்கொழு, மனவெட்டி கடப  
பாளர முதலியவற்றுடன். கத்திகள்  
கேட்பவன், வேல்கள், நடடிகள் முதலி  
யன் குப்பல குப்பலாகக் கிடந்தன  
அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு போகக்  
குடியானவர்களும் போர் வீரர்களும்  
போட்டி போட்டுக் கொண்டு காத்திருந்  
தார்கள்

நிதிய கிராமங்களிலும் சின்னஞ்சிறு  
கோவில்கள் காட்சி அளித்தன கோவிலுக்  
குள்ளே சேமக்கலம் அடிக்கும் சத்தமும்,  
நகரா முழங்கும் சத்தமும், மத்திரகோஷ  
மும், தேவாரப் பண்பாடிலும் எழுந்தன

மாரியமமன் முதலிய கிராம தேவதை  
களை மஞ்சத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்  
கொண்டு பூசாரிகள் கரகம் எடுத்து ஆடிக்  
கொண்டும் உடுக்கு அடித்துக் கொண்டும்  
வந்து தேவ் காணிக்கை தண்டினார்கள்

கழுத்தில் மணி கட்டிய மாடுகளைச்  
சிறுவர்கள் மேயப்பதற்கு ஓட்டிப்  
போனார்கள் அவர்களில் சிலர் புல்  
லாங்குழல் வாசித்தார்கள்

குடியானவர்கள் வயலில் வேலை  
செய்த அலுப்புத்தீர் மரத்தடியில் நட  
காந்து இளைப்பாறினார்கள் அப்போது  
செமமநியாடுகளைச் சண்டைக்கு  
ஏலிலிட்டு அவர்கள் வேடிக்கை பார்த்  
தார்கள்

வீட்டுக் கூலிகளின்மேல் பெண்  
மயில்கள் நடகார்ந்து உல, அனாதக்  
கேட்டு ஆண் மயில்கள் தோளையைத்  
தாக்க முடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு  
ஜீவவேண்டு பறந்துபோய் அப் பெண்  
மயில்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தன

பறக்கள் அழகிய கழத்தை அளசத்

துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் கந்தின

பாலம்! கூண்டுகளில் அடைபட்ட  
கிளிகளும் மயனாக்களும் சோக கீதங்கள்  
இளசத்தன

இப்படிப்பட்ட காட்சிகளையெல்லாம்  
பார்த்துக் கனித்துக் கொண்டு வந்தியத்  
தேவன் குதிளையை மெல்ல செலுத்திக்  
கொண்டு சென்றான்

அவனுடைய கண்களுக்கு நிறைய  
வேளல இருந்தது மனமும் இந்தப்  
பலியெறு காட்சிகளைய பார்த்து மகிழ்ந்து  
கொண்டிருந்தது ஆயிலும் அவன் உள்  
மனத்திலே இலேசாகப் பளிபினால  
முண்டது போல். ஒரு பெண்ணின்  
முகம் தெரிந்து கொண்டேயிருந்தது  
ஆகா! அந்தப் பெண் அவனுடைய  
செவலிதழ்களாகத் திறந்து தன்னுடன் சில  
வாரத்தை பெயிவிருக்கக் கூடாதா? பெசி  
யிருந்தால் அவளுக்கு என்ன தடிட  
மாநிலி தகதக! அந்தப் பெண் யாரா  
யிருக்கா? யாராயிருந்தாலும் கொஞ்சம்  
மரியாதை என்பது வேண்டாமா? என்  
ளைய பார்த்தால் அவளைய அடைதலும்  
செய்வதற்குரியவளாகலா தோன்றுகிறது?  
அந்தப் பெண் யார் என்பதைச் சொல்  
லாமலே அந்தச் சோதிடக் கிழவர்  
ஏமாற்றிலிட்டார் அல்லவா! அவர்  
கேட்டி உகாரா அசாத்தியக் கேட்டிக்  
காரர். பிறகுடைய மனத்தை எப்படி  
ஆழம் பார்த்துக் கொள்கிறார்? எவ்வளவு  
உலக அனுபவத்துடன் யார்த்ததை  
கொள்கிறார்? முக்கியமான விஷயம்  
ஒன்றும் அவர் சொல்லவில்லைதான்!  
இரஜாவக் சம்பந்தமான பேச்சுக்களில்  
அவர் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக எதுவும்  
சொல்லாமல் தப்பித்துக் கொண்டார்  
அவ்ளது எல்லோருக்கும் தெரித்ததையே  
நிகசித சாதுரியத்துடனே சொல்லிச்  
சமாளித்துக் கொண்டார் ஆனாலும்  
தன்னுடைய அதிர்ஷ்ட கிரகங்கள் உச்  
சத்துக்கு வந்திருப்பதாக நல்ல வார்த்தை  
சொன்னார் அவ்வவா? குடந்தை  
ஜோதிடர் தன்நாயிருக்கட்டும்!



வனாதெல்லாம் நிதித்துக்  
கொண்டு வந்தியத்தேவன் சென்  
றான் அவ்வப்போது எதிர்ப்பட்ட

கரடசிகள் இடையிடையே  
அவ்வளவு சிந்தனை உலகத்து  
விருந்து இவ்வுலகத்துக்கு  
இழுத்தன

களடசியில் அரிசிவாற்  
றங் களையை அடைந்தான்  
சிறிது தூரம் ஆற்றங் களையோடு  
சென்றதும், பெண்  
களின் கைகளை குறுங்கும  
சத்தமும், கலகலவென்று சிரித்  
தும் ஒலியும் கேட்டன அவர்கள்  
இருக்குமிடம் தெரியாமல் அரிசி  
வாற்றங் களையின் அடித்து  
வளர்ந்திருந்த மரங்கள் மறைத்  
துக் கொண்டிருந்தன எங்கிருந்து  
அப் பெண்களின் குரல் ஒலி  
வருகிறது என்று கண்டு பிடிக்க  
வந்தியத்தேவன் ஆற்றங்களை ஓரத்தை  
உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்  
திடீரென்று, "ஐயோ! ஐயோ! முதலை!  
முதலை! பயமாக இருக்கிறதே" என்ற அப்பக்  
தரணியை கேட்டான் குல வந்த திசையை  
நோக்கக் குதளையைத் தட்டி வட்டான் அந்தப்  
பெண்கள் இருந்த இடம் இரு மரங்களின் இடை  
வெளி வழியாக அவனுக்குத் தெரிந்தது அவர்களில்  
பலருடைய முகங்களில் பதி குடி கொண்டிருந்தது  
அதிசயம்! அதிசயம்! அவர்கள் மேல் இருவர் ஜோதிடர்  
வீட்டி மிக்குள்ளே வந்தியத் தேவன் பிரவேசிக்கதலும்  
அறப்படாத சென்றவர்கள்தான் இளையெல்லாம்  
நொடி நொடிகள் வந்தியத்தேவன் பார்த்துத் தெரிந்து  
கொண்டான் அளத மட்டுமா பார்த்தான்? ஓர்  
அடர்ந்த சிழி தரும் பெரிய மரத்தின் அடியில்  
வேரோடு வேராக, பாதி தளரயிலும் பாதி தளரவி  
ரிதுமாக ஒரு பயங்கரமான முதலை வானம்ப பிளந்து  
கொண்டிருந்தது சகிப்பதில்லைதான் கொள்ளிட  
நதியில் ஓடி கொடுமான முதலை வானம்ப பிளந்து  
கொண்டு வந்ததை வந்தியத்தேவன் பார்த்திருந்  
தான் முதலை எவ்வளவு பயங்கரமான பிரான்  
என்பதை,மே கேட்டிருந்தான் ஆகவே இந்த  
முதலைவம்ப பார்த்ததும் அவன் உள்ளம்  
கலகலி உடல் பதறிப் போனான் ஏனெனில்  
அந்த முதலை சற்றுமுன் கலகலவென்று சிரித்  
துக் கொண்டிருந்த பெண்களுக்கு வெகு சகி  
ப்பத்தில் இருந்தது, வானம்ப பிளந்து



கொண்டு, கோரமான பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு, பயங்கர வடிவத்துடன் இருந்தது முதலை இன்னும் ஒரு பாயச்சல பாய வேண்டியதுதான் அந்தப் பெண்களின் கதி அதோகதி யாகி விடும்! அந்தப் பெண்களோ பின்னால் அடர்த்தியாயிருந்த மரங்களினால் தப்பி ஓடுவதற்கும் முடியாத நிலையில் இருந்தார்கள்.

**வ**ந்தியத் தேவனுடைய உள்ளம் எவ்வளவு குழம்பியிருந்தாலும் அவன் உறுதி அணுவுளவும்



குன்றவில்லை தான் செய்ய வேண்டியது என்னவென்பதைப் பற்றியும் அவன் ஒரு கணத்துக்கு மேல் சிந்திக்கவில்லை எதிலிருந்த வேலைக்குறி பார்த்து ஒரே விச்சாக வீசி எறித்தான் வேல் முதலையின் கெட்டியான முதுகில் பாயந்து சிறிது உள்ளேயும் சென்று செங்குத்தாக நின்றது. உடனே நமது வீரன் உடை

வானை உருவிக் கொண்டு முதலையை ஒரேயடியாக வேலை தீர்த்துவிடுவது என்ற உறுதியுடன் பாயந்து ஓடி வந்தான்.

முன்போலவே, அந்தச் சமயத்தில் அப்பெண்கள் கலகலென்று சிரிக்கும் சத்தம் கேட்டது வந்தியத்தேவன் காதுக்கு அது நாராசமாயிருந்தது. இத்தனைய அபாயகரமான வேளையில் எதற்காக அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்? பாயந்து ஓடி வந்தவன் ஒரு கணம் திணைத்து நின்றான் அப் பெண்களின் முகங்களைப் பார்த்தான் பயமோ, பீதியோ அம் முகங்களில் அவன் காணவில்லை. அதற்கு மாறாகப் பரிகாசச் சிரிப்பின் அறிகுறிகளையே கண்டான் சற்றுமுன், 'ஐயோ ஐயோ!' என்று கத்தியவர்கள் அவர்கள்தான் என்றே நம்ப முடியவில்லை அவர்களில் ஒருத்தி. ஜோதிடர் வீட்டில் தான் பார்த்த பெண்-கம்பீரமான இனிய குரலில், "பெண்களே! சமமா இருங்கள்! எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று அதட்டும் குரலில் கூறியது கனவில் கேட்பது போல அவன் காதில் விழுந்தது.

முதலையன்னை பாயந்து சென்றவன் வானை ஒங்கியவண்ணம் தயங்கி நின்றான் முதலையை உற்றுப் பார்த்தான் அந்தப் பெண்களின் முகங்களை வம் இன்னொரு தடவை உற்றுப் பார்த்தான் அவன் உள்ளத்தை வெடிக் மருகச் செய்த, - உடனாகக் குன்றச் செய்த, ஒரு சந்தேகம் உதித்தது.

இதற்குள்ளாக அந்தப் பெண்மணி, மிறுவுர்களைப் பிரிந்து முன்னால் வந்தான் முதலைக்கு எதிர்ப்புறத்தில், அடைக்க காப்பாற்றுகிறவனைப்போல நின்றான்.

"ஐயா! தங்களுக்கு மிக்க வந்தனம் தாங்கள் வீணில் சிரமப்பட வேண்டாம்!" என்றான்.

(தொடருமா)

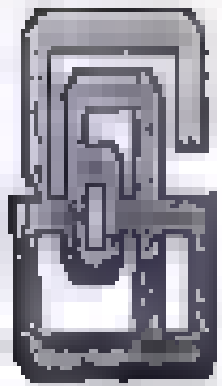


# வானதி



பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

## வானதியின் ஜாலம்



எனயபிராட்டி சூத்தனவ தேவியும் கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதியும் சத்தியம் ஏறிக் குடத்தை நகரை நோக்கிச் சென்றார்கள் அவ ஸவா? அதன் பிறகு படகில் இருந்த பெண்கள் என்ன பேசினார்கள், என்ன செய்தார்கள் என்பதை நாம் சிறிது தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

"அடியே, தாரகை! இந்தக் கொடும் பாளூர்க்காரிக்கு வந்த யோகத்தைப் பாரடி! அவன் பேரில் நம் இளைய பிராட்டிக்கு என்னடி இவ்வளவு ஆசை?" என்றான் ஒருத்தி.

'ஆசையுமில்லை, ஒன்றுமில்லையடி, வாரிணி! நாலு மாதமாக அந்தப் பெண் ஒரு மாதிரி இறுக்குப் பிடித்தவன் போல இருக்கிறான்

அடிக்கடி மயக்கம் போட்டு விழுந்து தொலைக்கிறாள்

தாய் தகப்பனார் இவ்வாறு பெண்ணை நம்மை தம்பி ஒப்பளித்திருக்கிறார்களே என்று இளைய பிராட்டிக்குக் கவலை அதனால்தான் வானதிக்கு என்ன வந்து விட்டது என்று கேட்கச் சோதிடரிடம் அழைத்துப் போயிருக்கிறார். ஏதாவது பேய் பிசாக்களின் சேஷன்டவாயிருக்கலாம் அல்லவா? அப்படியிருந்தால் ஏதாவது மந்திரம் கந்திரம் போட்டு ஓட்ட வேண்டும் அல்லவா?" என்றான் தாரகை



"பேயுமில்லை, பிசாசுமில்லையடி இவனை வந்து எந்தப் பிசாசு பிடிக்கப் போகிறது? இவனே தூறு பிசாசை அடித்து ஓடடி வீடுவானே?" என்றான் வாரிணி

"வானது மயக்கம் போட்டு விழுந்தது கூடப் பாசாங்குதானடி! இப்படி வெல்லாம செவதால் மெதுவாக இளவரசரைத் தளவளவில் போட்டுக் கொண்டு விடலாம் என்று அவனாட்டிய எண்ணம்!" என்றான் இன்னொருத்தி

"நிரவதி சொல்லுவதுதான் சரி! அது மட்டுமா! அன்றைக்கு இளவரசர் புறப்படும்போது கையிலிருந்த நீபத் தட்டைக் கீழே போட்டானே? அதுகூடத் தன்னை அவர் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்காகச் செவது காரியந்தான்! இரண்டு கையாலும் ஏந்திக் கொண்டிருந்த தட்டு அப்படித் தவறி விழுந்து விடுமா? அல்லது நம் இளவரசர் என்ன புலியா, கரடியா, அவரைப் பார்த்து இவன் பயப்படுவதற்கு?" என்றான் வாரிணி

"உடனே தூர்ச்சை போட்டு விழுந்து விட்டதாகப் பாசாங்கு செவதானே? அதற்கு எவ்வளவு கெட்டிக்காரத்தனம் வேண்டும்?" என்றான் நிரவதி

"அவள் செவத் தூலத்தைக் காட்டிலும் அந்த தூலத்தில் சூந்தலை தேவியும் இளவரசரும் ஏமாத்து போனார்களே அதுதான் பெரிய வேடிக்கை!" என்றான் செந்திரு என்பவன்

"பொய்யும் புனைகூடும் தூலமும் மாயமாலமும் செய்கிறவர்களுக்குத்தான் இது காலம்!" என்றான் மந்தாகினி என்பவன்

"யுத்தத்துக்குப் புறப்படடாள் பிறகு இளவரசர் திரும்பி வந்து இந்த வானது எடப் பார்த்துவிட்டுப் போனாரே இதெலிட என்னை வேண்டும்? அவனாட்டிய மாயதூலம் எவ்வளவு தூரம் பயித்து விட்டது பார்த்தாயா?" என்றான் வாரிலி

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை; இளவரசர் அவ்வளவு மேன்மையான குணமுள்ளவர் ஒரு பெண் மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டான் என்றால், அவளைப் பார்த்து விசாரியாமல் போவாராடி? அது

வீருந்து நீ ஒன்றும் அந்தம் சுற்பிக்க வேண்டாம்!" என்றான் தாரகை

"இளவரசரைப் பற்றி நீ சொல்வது உண்மைதான் அவரைப் போன்ற குண சாலி இதை நேர் பதிலே 'து உலகத்திலும் வேறு யார் இருக்க முடியும்? களதகனிலும் காலியவர்களிலும் கூடக் கிடைவாது ஆனால் நான் சொல்கிறது வேறு. இவன்

இந்த வானது - மயக்கம் போட்டு விழுந்தானே, அது என்ன மயக்கம் தெரியுமா? அதைக் கேட்கச் சொதுட்டிமே போய் ருக்க வேண்டியதுலை. என்னாக் கெட்டிருந்தால் நானே சொல்லியிருப்பேன்" என்றான் வாரிணி

"அது என்ன மயக்கமடி? எங்களுக்குத்தான் சொல்வேன்!" என்றான் செந்திரு, வாரிணி செந்திருவின் காதோடு ஏதோ சொன்னான்

எனையி இரகசியம் சொன்னான்? எங்களுக்குத் தெரியக் கூடாதா?" என்று நிரவதி கேட்டாள்

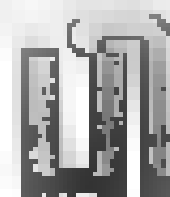
"அது சாதாரண மயக்கமில்லையாம! மாயம் மயக்கமாம்!" என்றான் செந்திரு.

உடனே எல்லோரும் கலகலவென்று சிரித்தார்கள் அதைக் கேட்டு விட்டு சூதிகளரை மரங்களில் இருந்த பறவைகள் சடசடவென்று திறக்கையை அடித்துக் கொண்டு பறந்து சென்றன

"நம் இளவரசர் இவ்வளவுகயிர் வீருத்து திருமயி வந்தால் மறுபடியும் இவன் மாயப்பொடி போடப் பார்ப்பான் அதற்கு நாம் இடங்கொடுக்குவிர! நமக் தூக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும்!" என்று சொன்னான் நிரவதி.

"இளவரசர் திரும்பி வருவதற்குள் இந்த வானது எப்பதிறம் பிடித்துப் பிதற்ற ஆரம்பிக்காவிட்டால் என் பெயர் தாரகை இவ்வளவு பெயரைத் தாடகை என்று பற்றி வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்!" என்றான் தாரகை

"அது கிடக்கடும்மடி! இளைய பிராட்டி சொல்லிவிட்டுப் போன காரியத்தை அவர் வருவதற்குள் செயது வைக்க வேண்டாமா? வாங்களடி" என்றான் மந்தாகினி



றகு அப்பெண்களில் இருவர் படகின் அடியில் ஏற்கெனவே கிழிது பெயர்ந்திருந்த ஒரு பஸ்கை

யைப் பெயர்த்து எடுத்தார்கள். பெயர்க் கப்பட்ட இடத்தில் தீயமான பெட்டி போல் அமைந்த பன்னத்தில ஒரு முதலாவ டிடத்தது! அதாவது செத்துப்போன முத லையின் உடலையப் பதப்படுத்தி உள்ளே பஞ்சும நாகும் நிணித்து வைத்திருந்த பொம்மை முதலாவ. அனாத எடுத்து வெளி யில் வைத்துக் கொண்டார்கள். படலகச் சிறிது தூரம் செலுத்திக் கொண்டு சென்று. நதிக்கரைய ஓரத்தில் பெரிட பெரிய வேர் கள் விட்டு வளர்த்திருந்த ஒரு பெரு மரத்தின் அடியில் வந்தார்கள். அம் மரத்தின் ஓரத்தில் அந் தோல் முதலாவை எடுத்து விட்டார்கள். அது மர வேர் களிலே பாதியும் தறி வெள்ளத்தில் பாதியு மாகக் கிடத்தது. பார்ப்பதற்கு நிறு முத லாவையப் போலவே பயங்கரமான தோற் றம் அளித்தது. வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு போய் விடாமல் ஒரு சிறிய பணிக் கயிற்றை அதன் கால் ஒன்றில கட்டி வேரோடு சேர்த்துப் பிணைத்தார் கள். கயிறு வெளியில் தெரியாதபடி நீருக்குள்ளேயே அழுப்பியிருக்கும்படி கட்டி னார்கள்.

"ஏனடி, மந்தாசினி! எதற்காக இந்தப் பொம்மை முதலாவை இப்படி மரத் தடியில் கட்டி வைக்கச் சொல்லியிருக் கிறார் இளையபிராட்டி?" என்று தாரகை கேட்டாள்.

"உனக்குத் தெரியாதா! வானதி மிக்க பயந்தாவகொள்ளியா யிருக்கிறாள் அவ லவா? அவளுடைய பயதனைய போக்கித் தெரியசாள் ஆக்குவதற்குத்தான்!" என் றாள் மந்தாசினி.

"எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த் தால், வானதியை இளவரசருக்குக் கலி யானம் பண்ணி வைத்துவிட வேண்டும் என்றே குந்தவை தேவி உத்தேசித் திருக்கிறார் போலிருக்கிறது!" என்றாள் தீரவதி.

"அப்படி ஏதாவது பேச்சு வந்தால் நான் இந்த வானதிக்கு விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொன்று விடுவிறேன் பார்த் துக் கொண்டிரு!" என்றாள் பொநாமைக் காரியான வாரிணி.

"நீ இப்படியெல்லாம் எரிச்சல் அடை வதற்குக் காரணமே இல்லை, மானிய

கேடத்து இரட்டை மண்டலச் சக்கர வர்த்தியும் வேங்கி நாட்டின் மன்னரும் கலிங்க தோத்து ராஜாவும் வடக்கே வெரு தூரத்தில் உள்ள கன்னோசி சக்கர வர்த்தியும் கூட நம் இளவரசருக்குப் பெண் கொடுக்கக் காத்திருக்கிறார்களாம் அப்படியிருக்க இந்தக் கொடுமபாணர் வானதியை உரடி இவட்சியம் செயல்ப போகிறார்கள்!" என்றாள் மந்தாசினி.

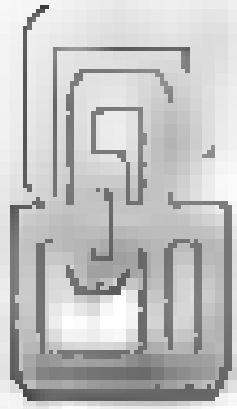
"நீ சொல்லுவிறபடி அந்த அரசர்கள் காத்திருக்கலாமடி! ஆனால் நம் இள வரசருடைய விருப்பம் அவ்வவா முக் கியம்! இளவரசர் 'நான் ஏப்போதாவது கலிங்கமும் செவ்வு கொண்டால் தவிரகததுப் பெண்ணைத்தான் மணந்து கொள்வேன் என்று சொல்லிக் கொண் டிருக்கிறாராம்' உங்களுக்கெல்லாம் இது தெரியாதா?" என்றாள் செந்திடு.

"அப்படியானால் மிகவும் துஸ்தாயப் போயிற்று. நாம் எவ்வேளையும் சேர்த்து தனித்தனியே நம் கைவரிசையைக் காட்ட வேண்டியதுதானே? இந்த வானதியினால் முடிவிற காரியம் நம்மால் முடியாது போய் விடுமா? அவளிடம் உள்ள மாயப் பொடி நம்மிடமும் இல்லையா, என்ன?" என்றாள் தாரகை.



பதினாறாம் ஆதிரையாம

## அருள்மொழிவர்மர்



எனவகாது "கமலர் மன  
ஆனடுகருகரு மறன்னாள்  
கோ இராதகேசரி வர்மர்  
பார்க்கக் கந்தர் சோழ  
மன்னர் தென்னாட்டி.

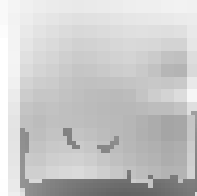
பாடி... ம... க... ம...  
ம... விளங்கி வாகுதா... க...

கனது நடகாழம் கரவததுகருப பனவிரண்டு  
அனடுகருகரு மறப்பு தினா சிவகாசனம்  
எந்நார் சென்று துறாசனிகளாகச்  
சோழர்களிடம் என நூலுக்கு நான் வலுத்து  
வந்தது. சோழசாமராஜனும் நான் தினா  
சினும் பரவி வந்தது எவ்விதும் கந்தர்  
சோழர் பட்டத்துக்கு வருத சமயத்தில்  
கேதகேசரி வடககேசரி வீரர்களை  
வலுப்பெற்றிருந்தார்கள். கந்தர் சோழருக்கு  
மறவனால் அரக புரிந்து கண்டராதித்தர்  
சிவபுகழில் தினாகருச் "விவருதான  
கண்டராதித்தர்" என்று புகழப்பெற்றவர்.  
அவர் இராமாயணம் விஸ்தரிப்பதில்  
அவையனவர்க்க சிந்தனை கொணவிலவன்  
கண்டராதித்தருக்குப் பிறகு பட்டி நூல்கு  
வந்த அவருடைய சகோதரர் அரிநகரன்  
ஓர் ஆண்டு காலந்தான் சிவகாசனத்தில்  
இருந்தார் அவர் தொண்டை நாட்டி  
யுள்ள "ஆற்றுநில துறவில்" பின்னர்  
அவருடைய புகலவர் பாரதநக கந்தர்  
சோழர் தருதைச் சிவகாசனம் ஏற்றார்.

பேரரசர் ஆகவருகது இருக்க வேண்டி  
புய எவ்வாச் சிறந்த அமரவகனும் கந்தர்  
சோழ சக்கரவர்த்தியிடம் பொருநதயிரு  
கள் போர் ஆரம்ப பிக்க கந்தர் சோழர்  
தம் ஆட்சியின் ஆரம்பத்துமேயே கெள்  
கிளைக்குப் பண்டமெடுத்துச் சென்றார்.  
சேஷர் என்னுமிடத்தில் சோழ சைவ  
யத்துக்கும் பாண்டிய சைவத்துக்கும்  
பெரும் போர் தடைபெற்றாறு அரச சமயம்  
மதுரை மன்னவாசிரிசுந்த வீரபரணடி  
யலுக்குத் துணை சேயப்பன்சைவ ரட்சகம்  
தாட்டு அரசன் மறிகுளை ஒரு பெரிய

சேனாவை அனுப்பிவிடுத்தான் சோழர்  
கன்ன மரபெரும் வீர சைவம் பாண்டி  
யர்களுடைய சேனாவையும் கிங்கன  
தாட்டுப் பாண்டியரும் சேஷரில் முநீய  
புத்தது வீரபாண்டியன் படைவழிந்து,  
புடிவீழ்ந்து, துள்ளவீழ்ந்து, உயிரை  
மட்டும் காப்பாற்றிக் கொண்டு பேரரசு  
கனதுகிழ்ந்து ஒடித் தப்பித்தான் பாண்டி  
யைப் பக்திமொழிநில கடுமில் இருந்த  
மன்னக் குளகடில் ஒளித்து கொண்டு  
காலங்கழிக்கலானான்.

சேஷரப் போரில் கழந்துப் படை  
அங்கமாக நீரழலமாகி வீட்டது எஞ்சிய  
வர்கள் சிலர் போர்க்களத்தில் புகழையும்  
வீரத்தையும் உகிர்த்துவிட்டு, உயிரை  
மட்டும் எனக்கொண்டு சமுதாட்டுக்கு  
ஒடிச் சென்றார்கள்.



வலிதம் பாண்டியர்களுக்கும்  
சோழ சைவம் பாண்டி  
யர்களுக்கும் பாண்டி

தளவழிட்டுப் பாண்டியர்க்கு உதவிப்  
படை அனுப்புவது சில காலமாக வழக்க  
மாகப் போயிருந்தது இத்த வழக்கத்தை  
அடியொடு ஒழித்து விடச் சுந்தர் சோழ  
சக்கரவர்த்தி வீரபாண்டிர் ஆனகயினால்  
சோழ சைவம் ஒன்றை இலங்கைக்கு  
அனுப்பிச் சிங்கன மன்னர்களுக்குப் புத்த  
கருகிக் எவ்வண்ணார் கொடுமபாருச  
சிறாரைத் குடுமபத்தைச் சேர்ந்த பராத  
காடி சிதி, வேளான் எவ்வித தளபதி  
வின தளவளமில் ஒரு பெரும் படை  
வைச் சிங்கனத்துக்கு அனுப்பினார்  
புரடிகரட வகமாக சோழர் படை  
சிங்கனத்துக்கு ஒரே தடவையில் போய்ச்  
சேரவில்லை. அதற்குத் தேவையான  
கப்பல வசதிகள் இல்லை. முதல் தடவை  
சென்று சேனை முன்போசனையினறித  
துணிந்து மறனேறத் தொடங்கியது  
மறிதருதாஜனுடைய தளபதி சேனா

என்பவற்றின் தன்மையாகிய சிவகனப்படை  
எதிர்பாராதவிதத்தில் வந்து சோழப்  
படைமீன் பதத்தை வளைத்துக் கொண்  
டது பயங்கரமான பெரும் போர் நடந்  
தது அதில் சோழ சேனாதிபதியான பராத  
தகன், சிறிய வேளாள் தன் வீரப்புகளாழ  
நிலவநிறுத்தவிட்டு இளையுலிநாத துறந்  
தான் 'சுழத்தூப பட்டபராததகன் சிறிய  
வேளாள் வளறு சித்திக் கமலெடுக  
கனிய பெயர் பெறான்

இந்தச் சேகரவாழ்வு பாண்டிய வந்திடு



பாண்டிய அரசரின் ஒளி நது சகலாண்டி நந்த  
வீரபாளன் டிவந்து எட்டியதும் அம்  
மன்னன் மீயநடும துணியு கொண்டு  
வேளிலத்தான மறுபடியும் பெருந்  
சேனை திரட்டிய போரிட்டான்  
இமயமேற பாண்டிய சேனை அத்தகைய  
அண்ட நத்து ன வீரபாளன் டிவந்து காரி  
துறக்க நேர்ந்தது இத்தப் போரில்  
கந்தர சோழரின் முதல குமாரர் ஆதிதக  
கரிகாலா நடினவளில் நெறு பராகநி  
மச் செயல்கள் பரித்தார். 'வீரபாளன் டிவந்  
தனைகொண்ட கோபபரகேசரி என்ற  
பட்டதனையும் அண்டத்தார்

என்றும், சிவகன மன்னன் மகிந்த  
னுக்கு ஏ ந தன் படம் கற்பிக்க வேண்

டும என்ற வீருபயம் கந்தர சோழ கந்தர  
வர்த்திக்கு மட்டுமல்ல - சோழ நாட்டுத்  
தளபதிகள், சமத்தகர்கள், சேனா வீரா  
கள் எல்லாருடைய மனத்திலும் ஒரு  
கொண்டி நத்தது பாடகையே, 'சோழ  
ஒரு பொய் னாண்டியம் ஆவது மயி று  
அதற்குத் தன்மையாகித்து' - அதன்மைய  
பார் எனறும் கேள்வி எழுந்தது கந்தர  
சோழரின் மூத்த புதல்வர் - பட்டத்து  
இளவரசராகிய ஆதிதக கரிகாலர், -  
அச்சமயம் வடதினக்கஞ்ச சென்றிருந்தார்  
இதழவண்டியடி நா டுதான் அண்டிய  
மன்ன வத்திலும் சில தளபத ஆத்கள  
செலுத்தி வந்த இரட்டை மண்டலப்  
படைகளை (ராஷ்டிரகூடர்கள்) பற்றி  
யடித்து வீரட்டி விட்டுப் புராதன்  
மான் கார்த்தி தகவரத் தபது வரசன்  
தலமாகச் செயது கொண்டிருந்  
தார் மேலும் வட இளையில  
படைகொடுத்தச் செலுத்தவந்த  
ஆயத்தமும் செயது கொண்டிருந்  
தார்

இத் தன்மையாகிய, சுழமண்  
டலப் படைக்குத் தன்மையம்  
வகித்துச் செல்லச் சோழ நாட்  
பின் மறுத் தளபதிகளுக்கும்  
பெரும் போட்டி ஏற்பட்டது  
போட்டியிலிருந்து பொறாமை  
யும் புறங்கொத்தும் எழுந்தன  
பற்றந்திழநாட்டில் போருக்குப்  
போகாமல் தப்பித்துக் கொள்ள  
வீருமபியவரைக் காவப்பது மிக  
அருளம், போர்க்களத்துக்குச் செல்லது  
பார் என்பதிலெதாவ் போட்டி உண்டா  
கும். அதுவிலிருந்து சில சமயம் பொறா  
மைமும் வீரோதமம் வளருவதுண்டு

சுழநாட்டுக்குச் சென்று மகிந்தனைப்  
பழிகுத பரிவாயகச் சோழரின் வீரப்  
புகளாழ நிலைத்த செலு தான் பண்டி  
பற்றி இச்சமயம் சோழ நாட்டுத் தன்மை  
வர்க்கலிடைவிலே போட்டி நடைபது  
இத்தப் போட்டியை அடி போட்டு தீய  
அனைவரைமும் சமாதானப்படுத்தும்  
படியாகச் கந்தர சோழ மன்னரின் இளம்  
புதல்வர் அருண்மொழிவர்மர் முன்வந்  
தார் "அபடா' பண்டியான்ற அபயமனை  
யில் அதனதகளுக்கும் பாட்டி கருக்கு  
மிடை மில் இத்தகைய தான் தான் செல்ல

பின்னையாக வளர்ந்தது போதும். தென் திசைச் சிவனாயத்துக்கு மாதவாட தூயசை வாக என்னை நியமனம் செய்பவர்கள் ருழப்போருக்குத் தலைமையாகித்து நடத்த நாளை இவ்வளவு சொல்லு வகுக்கிறேன்' என்றார் இவங்கோ அருள்மொழிவர்மர்

அருள்மொழிவர்மருக்கு அப்போது பிராயம் பத்தொன்பதுதான் அவர் கந்தர சோழரின் கடைக்குடபிச் செவ்வப் பதல்வா; பழையாறு அரண்மனைகளில் வாழ்ந்த ராணிமார்களுக்கெல்லாம் செவ்வக் குழந்தை; சோழ நாட்டுக்கே அவர் செல்லப்பிள்ளை

கந்தரசோழ மன்னர் தலை அழகிய தோற்றம் வாய்ந்தவர் அவருடைய தந்தை ருளியார் சோழ குலத்துக்கு எதிர்க்குமிக் இருந்த இவ்வுமபராயர் வம்சத்துப் பெண்ணாகிய கயியாளியை அவருடைய மேனி அழகைக் கண்டு மோகித்து மணந்து கொண்டார் அரிஞ்சயருக்கும் கயியாளிக்கும் பிறந்த கந்தர சோழருக்குப் பெற்றோர்கள் இவ்வுத பெயர் பராத்தகர் அவருடைய தோற்றத்தின் வடிவப்பக்கண்டு நாட்டாரும் நகரத்தாரும் "கந்தர சோழர்" என்று அவரை அழைத்து வந்தார்கள் அதுவே அனைவரும் வழங்கும் பெயராகிற்று

அத்தகையவருக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் எல்லாருமே அழகில் மிக்கவர்கள் தான் ஆனால் கடைசியில் பிறந்த அருள் மொழிவர்மர் அழகில் அனைவரையும் விஞ்சி விட்டார் அவருடைய முகத்திலு் பொலிந்த அழகு மனிதகுலத்துக்கு உரியதாக மட்டும இல்லை; தெய்வீகத்தன்மை பொருந்தியதாக இருந்தது. அவர் குழந்தையாக இருந்தபோது சோழ வம்சத்து ராணிமார்கள் அவரை முத்தமிட்டு முத்தமிட்டுக் கண்ணம் கயியச் செய்து விடுவார்

கள் எல்லாவிடம் அதிகமாக அவரிடம் வாஞ்சையுட னிருந்தவன் அவருடைய தமக்கையாகிய இவ்வளவு தான் மொழிக்கு இரண்டு பிராயந்தான் முத்தவளாள் போதிலும் தமையை வளர்க்கும் பொறுப்பு தன் தலைமேலேயே சுமத்திருப்பதாகக் குத்தவைப் பிராட்டி எண்ணியிருந்தான் குத்தவையிடம் அருள் மொழியும் அதற்கிணையான வாஞ்சை வைத்திருந்தார் தமக்கை இட்ட கோட னிடத் தம்பி தாண்டுவது கிடையாது இளையபிராட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டால் போதும் அதற்கு மாறாகப் பிராட்டி விஷ்ணுவும் விஷ்ணுவும் சொல்லுவது சொன்னாலும் அருள்மொழிவர்மர் பொருட்படுத்த மாட்டார் தமக்கையின் வாக்கை தமகிக்குத் தெய்வத்தின் வாக்காயிருந்தது

தமையின் முகத்தைத் தமக்கை அடிக்கடி காணும் தோக்தவாள் விழித்துக் கொள்ள முகத்தம்போது மட்டுமல்லாமல் அவள் தூங்கும் போது கூட நாழிசைக் கணக்கில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள் "இந்தப் பிள்ளையிடம் எந்தா கதையாக சக்த இருக்கிறது" அளத் வெளிப்படுத்திப் பிரகாசிக்கச் செய்ய வேண்டியது என் பொறுப்பு" என்று எண்ணியிருவாள் தம்பி தூங்கும்போது அவனுடைய உள் வங்கைகளின் அடிக்கடி எடுத்துப் பார்ப்பாள் அத்தகைகளில் உள்ள ரேகைகள் சங்கு சக்கர வடிவமாக அவளுக்குத் தோன்றும் "ஆகா" உலகத்தை ஒரு குடை நீழலில் பரத்திடப் பிறந்தவன் அவல்லவோ இவன்" என்று சிந்தனை செய்வாள் ஆனால் சோழ சிங்காதனத்தில் இவன் ஏறுவான் என்று எண்ணுவதற்கே இட மிருக்கல்லவாம். இவனுக்கு முத்தவர்கள் - பட்டத்துக்கு உரியவர்கள் இரண்டு பேர் இருந்தார்கள் பின், இவனுக்கு எவ்விருந்து ராஜ்யம் வரப்போகிறது? எந்தச் சிமமா சனத்தின் இவன் ஏற்ப போகிறான்? கடவுள் சித்தம் எப்படியோ, யார் கண்டது? உலகம் மிக்க விசுவமானது எத்தனையோ தேசங்கள், எத்தனையோ ராஜ்யங்கள் இந்நிலவுலகில் இருக்கின்றன



புதுபல பாரகத் தந்தினரன் ஓங்கிப் பு  
 ளைந்து தீவனெனத் தாடி மகனறு சங்க  
 தனம் ஏறி ராஜ்யம் ஆண்டவர்களைப்  
 பறங்க களதகன் ளும் காணியங்கனித்  
 தாம கேடடதில்லையா? கங்கை தந்  
 தாழ்ம வங்க நாட புதிதது தாந் அழக  
 கபமா இளவரசன் படக் கீழி இளங்  
 ளைதகத் சென்று அரசு புரையினளையா?  
 துடாம வங்கநாடு அகந் சிவகன் தாந்  
 வமசம் நினைந்து நிற்கவிலையா?



வலிதமாகக் குத்தளவப்  
 பிராடடி ஓயாது கிந்தித்து வந்  
 தான் கடைசியாக இவங்கைக்கு  
 அனுப்பும் சைனவத்துக்கு யார் தளபதி  
 யாகப் போவது எனபது பற்றி விவாதம்  
 எழுந்த போது அதற்குரியவன் அருள்  
 மொழிதான் என்ற நட்புக்கு வந்தான்

'தம்பி, அருள்மொழி' உன்னை  
 புதுகனம் தந்தி நாடி சென்றா? உன்  
 எனக்கு எத்களைப்பா கண்டமாகந்  
 தானிருக்கிறது. ஆயினும் தானே உன்  
 னைப் போகச் சொல்ல வேண்டிய சமயம்  
 வந்து விட்டது. இவங்கைப் படைபின்  
 தலைவனாக நீதான் போக வேண்டுமா'  
 என்றான்

இளவரசர் குதுகலத்துடன் இதற்குச்  
 சமர்த்துதான் உன்னை என வரவேண்டி  
 யும் அந்தப்புர மாதரிகளின் அரசு  
 வளைய ரிஸ்கானம் உடைய குமரன்  
 என்று அருள்மொழிவர்மரின் உன்னம்  
 துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அருண்மத்  
 தாக்கைமே துப்பொரு, போகச் சொல்லி  
 விட்டான்' இனி என்னை தடை?

குத்தளவ தேவி மகம் எலக்து விட  
 டால் சோழ சாமராஜ்யத்தில் நடவரத்  
 தாரியம் ஒன்றுமே கிடையாது! சுந்தர  
 சோழ சக்கரவர்த்திகளுக்கு உம் செயல்கு  
 நாமாரியிடம் அவஸளவு ஆளச், அவ  
 ளளவு நம்பிக்கை!



எங்கோ அருள்மொழிவர்மர்  
 தென்திசைச் சோழ சைனவத்  
 துன் மாதண்ட தாயகர் ஆனார்  
 துடவகைதும் போனார் அவர்கை கடைத்  
 தலைமையிடுத்துச் சில காலம் போர்  
 நடத்தினார் ஆனால், போர் எளிதில்  
 நடக்காததால் அவர் போர் நடத்துவ

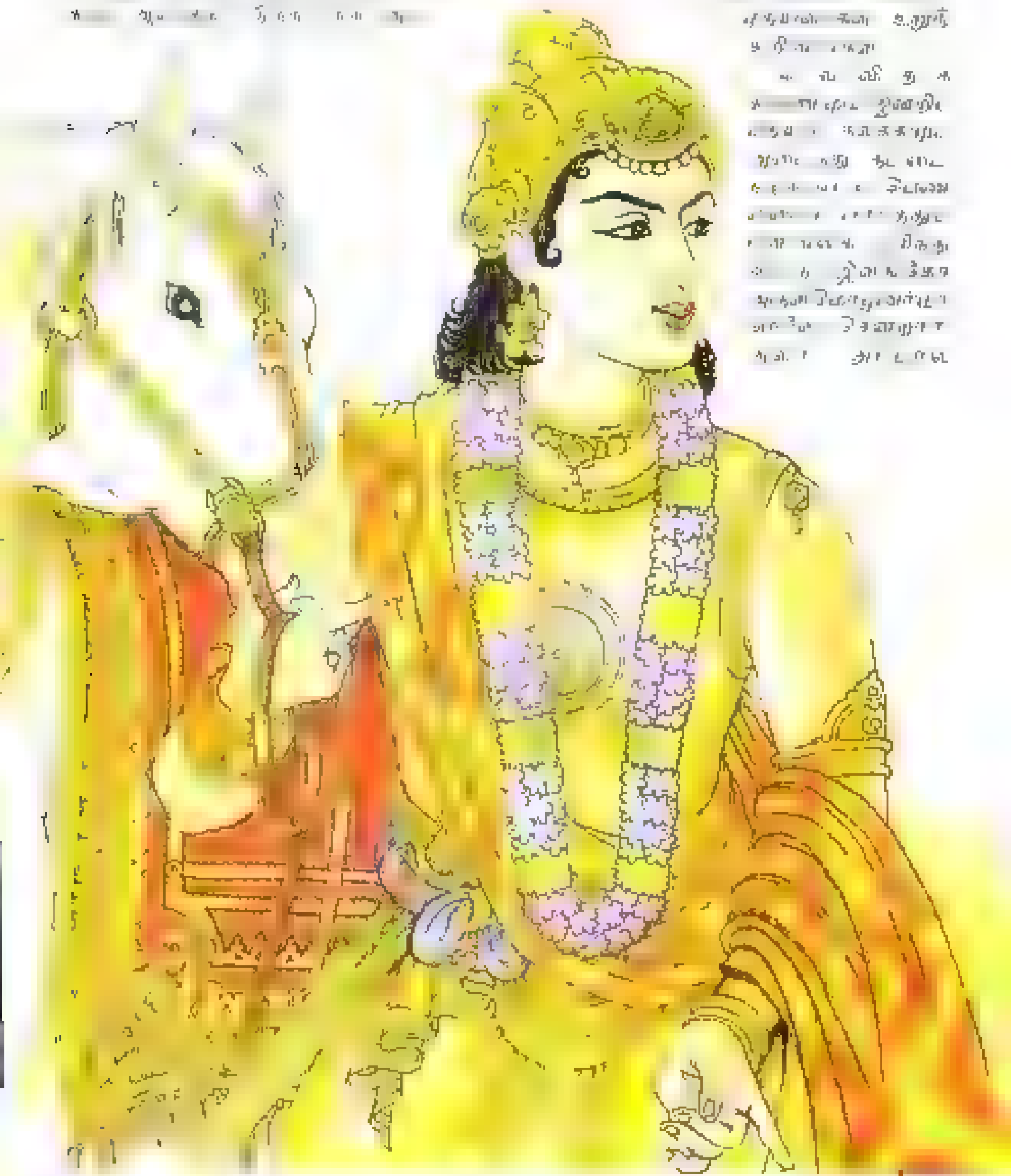


முறைக்கும் மறவர்களின் போர் முறைக்  
 குட வந்தியாசம் ஆகித்தது தாயகம் பு  
 ளிருந்து அவர் வேண்டியபடி வெல்லும்  
 துன்வாடங்களுக்கும் சாமக் கிரிஸய்களும்  
 சரியாக வந்து சேரவில்லை. ஆள்கயால்  
 இடைவெளி புது நடவடி தாந் தாந் திகத்  
 வந்தித்தது ம குதாந்மீடம் சொல்லித் து  
 விஞ்ரபத்தினிபடி எல்லா ஏறபாடுகளை  
 ம, உடையது கொண்டி நாடாடிதாந் து  
 துக்கத் செல்ல ஆகததமர்னார்

அருண்மத் தம்பியைப் போர் முகத்  
 துக்கு அனுப்புவதற்குக் குத்தளவ தேவி  
 பஞ்சயாவறயின் பிரதான மாவிகைமிக்  
 பங்கை நீடித்தாள் என்று சொல்லத்  
 தான் அருள்மொழித்தேவர் புறப்பட்டு  
 போது அரண்மனை முற்றத்தில் வெந்தி  
 முரக்கன் முழங்கின, சங்கங்கள் ஆர்ப  
 பரித்தன, சிறு பன்றிகள் ஒலித்தன  
 எழுந்து செவ்வகங்கள் மகம் ஒலங்கள்

சோழகுலத்துத் தாயமார்கள் அனை  
 வரும் அரண்மனையின் செல்லக் குழத்  
 தைக்கு ஆடு கூறி தெற்றாட மந்திரத்த  
 துத்தார இடம் கிருஷ்டி கித்து வந்தி  
 அனுப்பினார்கள்

அரண்மனை வாசலின் முகப்பில்,  
 அருள்மொழிவாடா விதி வாசற்படியில்  
 இவங்க வேண்டிய இடத்தில் குத்தளவ  
 தேவியைத் தாடி படுக்கையாக வக்களின்  
 நடவடிக்கை துத்தளவ ஏதற்கு  
 கொண்டி தாந் தாந் தாந் தாந் தாந்  
 என்றால், சாமான்டிப்பட்டவர்கள்?  
 கொண்டி துள்ளி புறநெ றந் திருநா  
 களின் குடிமடங்களைச் சேர்த்தவர்கள்

[illegible][illegible][illegible]





செய்ந்நுழை வானதியும  
 உராககமலம் நடு கீழே  
 கருணா நுழைந்து விட்டாள்  
 ஆதா! இப்போப்பட்ட தவறு  
 உய்து வாய்விட்டே என்று  
 என்னாட்சி வானதியை அவ  
 வாறு அழகையா. ந்து விழும்  
 உய்து செய்ந்நு விட்டது சூத்த  
 ளளையில் கூட என்னையே பேசின  
 ளளையா பருவ பெண்கள் தூக்கிச்

செய்ந்நு ஓர் அறையில் மொடியில் விட்டதுவார்  
 கன் கருணாப விட்டது தா சக்தோதா பிறப்படு  
 மொது 1972 துறக்க கூட நல்ல மல உளளே

சென்று ஸாமதிகது டீர்தனை தெளிவிகக  
 மயன்றான் வாசலில் நின்றபடியே  
 வானதி கருண்டு விழுவதனது பரதது  
 விட்ட அருளமொழிவாயார் தாம அழை  
 மீது ஏறுவதற்கு மள்ளால் வந்தது  
 பெண்ணுக்கு எப்படியி் நுகிறது? மயக்கம்  
 தெளிந்ததா? என்று விசாரித்துவா ஆள்  
 அனுப்பினார் வசாரிக்க வந்தவஸிடம்  
 குத்தவை தெளி இளவரசனா இவர்க  
 சிந்தி வந்து பரததுவட்டிப் போகச்  
 சொலது" என்று திடுக்கிடு சொல்லி  
 அனுப்பினான் தமகளையின் சொல்லை  
 என்றும் தட்டியறிவாத இளவரசர் அவ  
 விதமே மீண்டும் அரண்மனைகதன் வந  
 தார் வானதினது தாம தமகளாக மயக்கம்  
 மீது சாத்திக் கொண்டு மறச்சனை தெளி  
 விகக தயாறுகொண்டிடுத்த காரி  
 அவருடைய மனத்தை கருக்கியது

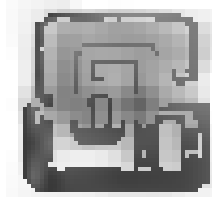
அக்கா! இந்தப் பெண் வாய் இவள்  
 பெயர் என்ன?" என்று இளவரசோ கேட  
 டார்

"கொடுமபாஸூரச் சிறியவேனாரிவ  
 மகள் இவள் பெயர் வாஸதி கொஞ்சம்  
 பயத்த கபாவமுண்டவவள்" என்றான்  
 குத்தவை.

"ஆகா! இப்போது இவன் மூரிச்சனை  
 வாயி விழுவதன் காரணம் தெரிந்தது  
 இந்தப் பெண்ணின் தந்தைதான்  
 இவருகை சென்று மீண்டும் வராமல்  
 போரிக்கனதில மானிடார்? அந்த  
 நினைவதுக் கொண்டான் போல்குகிறது"  
 என்றார் இளவரசர்

இந்தக்கிடம் ஆளால் இவளையப் பற்றி  
 நீ கவலைப்பட வேண்டாம் தாய் பரத  
 துக் கொள்கிறேன் இவருகை சென்று  
 விளரவில் வெற்றி வீரனாகத் தருவி வர்  
 அடிக்கடி எனக்குச் செய்தி அனுப்பிக்  
 கொண்டிரு" என்றான் இளவரசரிடம்

"ஆகடும் இவர்க ஏதாவது விசேஷம்  
 நீகழிந்தாலும் எவகதது செய்தி அனுப  
 புங்கள்" என்றார் இளவரசோ.



ச சமயத்தில் இளவரசரின்  
 இனிய தாயின் மனையினர்  
 தானோ என்னவோ, வானதிக்கு  
 மறச்சனை தெளித்து நினைவு வந்த  
 தொடவகியது அவருடைய கண்கள்  
 மூடியில் இளவரசருக தந்தை எதிரில்

இளவரசனாப் பர்த்துத்தும் கண்கள்  
 அகன்று வித்தன மீளனா மகிழ்ம  
 மயந்தது அவளது பவழச் சொல்லாயில்  
 கொன்றடி புள்ளைகவினாள் களையங்கள்  
 குழிந்தன

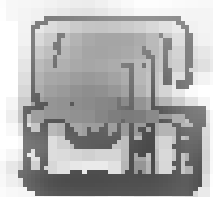
உணர்வு வந்ததும் தானமுடி கூட  
 வந்தது சட்டென்று எழ்ந்து உட்கார்ந்  
 தான் மீளனால திரும்பிப் பார்த்தான்  
 தள்ளை இளவரசரிடம் காரங்கிந்  
 கொண்டிப்பதைத் தெரிந்து கொண்டி  
 னைக்கொள்க நுகிறெனமது கவாத்  
 தில் நினைவு வந்தது

"அக்கா! இந்த மாதிரி செயது விட  
 வேண்ட" என்று கண்களில் தீர்மலகக்  
 கூறினான்

இதற்குக் கத்தவை மறுமொழி சொல்  
 வதற்கு இளவரசர் "அதற்கு நீ ஏன்  
 நும் கவலைப்பட வேண்டாம் வானதி"  
 கவறுவது பரததது தெரிந்ததுதான்  
 மேலும் உளக்கு அவஸிதம் தெருவதற்கு  
 மகிழ்ச்சி காரணம் இதைவிட அனாத்  
 தான் இளவரசரிடமிடம் சொல்கிக்  
 கொண்டிருந்ததேன்" என்றார்

வானதிக்குத் தான் காண்பது உண்  
 மையர், கேட்பது மெய்வர் என்ற கந்  
 தேகமே வந்துவிட்டது விவகளைச  
 சாதாரணமாக ஏதே இப் பரதததுமே  
 போதம் வழக்கமுண்டது இளவரசர் என  
 னுடன் பேசுகிறார்" எனக்கு அதுதான்  
 மொழி கூறித் தெரறுகிறார்" என பாகி  
 யத்தை என்னவென்று சொல்வது? -  
 ஆகா! உடம்பு புலவர்க்கிறதே" மறுபடியும்  
 மயக்கம் வந்துவிடுமே போல்குகிறது

இளவரசர், "அக்கா! சேனைகள் காத்  
 திடுக்கிளந்து தான் போய் வந்திறை  
 நீங்கள் எவகதது செய்தி அனுப்பாமபோது  
 இந்தப் பெண்ணுக்கு உடம்பு எப்படி  
 வித்தகதது என்றும் சொல்லி அனுப்புவ  
 கள் தாய் தகப்பனில்லாத இப்  
 பெண்ணை தனாக்கப் பரதததுக் கொள  
 குங்கள்!" என்று சொல்லிவிட்டுக்  
 கிளம்பிச் சென்றார்



வறறையெல்லாம் குத்தவை  
 தேவியின் மற்றத் தொழிப  
 பெண்கள் மேல்மாடங்களி  
 ல் நுகு பலகணிகளை வழியாகப் பர்த  
 துக் கொண்டுமே கேட்டுக் கொண்டு



மிருந்தார்கள் அவர்களுடைய உள்ளங்  
களில் பொதுமைத் தீ கொழுந்து விட  
ஆரம்பித்தது

அன்று முதல் குந்தவைப் பிராட்டி  
வானதியிடம் தனி அளவு காட்டிக்  
தொடங்கினாள் இணையிரியாமல் தன்  
நாடகையே எவதற்கு கொண்டு நத்தாள்  
தான் கற்றிருந்த கல்வியையும் களவு  
களையும் அவர்களுடைய கருவித்தாள் எங்கே  
போனாலும் அவனைத் தவறாமல் கூட  
அழைத்துச் சென்றாள் அனைமனை நகுத  
வளத்துக்கு வாழ்வை அடிக்கடி அழைத்  
துச் சென்று குந்தவைதேவி அவளிடம்

அதற்குமே பேசினான் தன் இளைய  
சகோதரனுடைய வருங்கால மேனமை  
யைக் குறித்து. தான் கண்டுவித்த களவு  
களையெல்லாம் அவளிடமும் கொள்  
னாள் அளவுகெடாமல் வாழ்ந்தும் சீர்த்  
தைபுடன் கேட்டாள்

மேலே கூறிய நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு  
வானதி இன்னும் நான்கு தடவை  
கொண்டிருந்தது நகுதவைதான்  
அப்பொருளையும் குந்தவைப் பிராட்டி  
அவர்களுடைய கருவித்தாள் செய்து திரும்ப  
கனரவு வருவித்தாள்

நகுதவை தெனியும்பேரது வானதி  
விடமிடம் அடித்து கொண்டு எழுந்  
திருப்பாள். "எனக்கி. அசுடே" எதற்காக  
இப்படி அடிக்காய் என்று குந்தவை  
கேட்டாள்

"தெனியிலுள்ள தே. அக்கா" மன்னியுங்  
கள்" என்பாள் வானதி

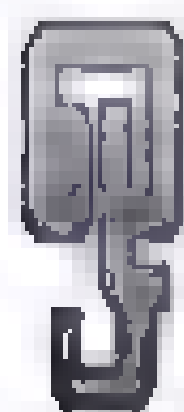
குந்தவை அவனைக் கூடிக் கொண்டு  
உச்சி மோத்து ஆறுதல் கூறுவாள்

இளையெல்லாம் மறப்ப பெண்களுக்கு  
மேலும் மேலும் பொதுமைவை வளர்த்  
துக் கொண்டிருந்தன

எனவே, குந்தவையும் வானதியும் ரதம்  
ஏறிக் கடந்தது சோதிடர் வீட்டுக்குப்  
போன பிறகு அப் பெண்கள் மேற்கறி  
யவாதெல்லாம் பேசிக் கொண்டது  
இயல்பேயல்லவா?

பதினேழாம் அத்தியாயம்

## குதிரை பாய்ந்தது!



படிவமைவிலலாத தன் சகோ  
தரன் அருள்மொழிவீரமஹாக்கரு  
கருந்த மனங்களை வானதிதான்  
யவது குந்தவை தீரமாணித்திருந்  
தான் ஆனால் வானதியிடம்  
ஒரே ஒரு குறை இருந்தது. அது  
அவளுடைய பயந்த கபாலந்  
தான் விராதி வீரன் மணக்கப் போகிற  
வள சகலகருவிக் குந்தவை தான்  
மேலாக உதவியாக உதவி. மேலிருவன்  
இப்படி பயந்த கபாலந் தருவான்  
அவளுடைய பயந்த கபாலந் தருவான்  
அவனைத் தீரமுன்ன வீர மணக்கயாக்க

மேலாக சென்று குந்தவை வீர மணக்கயாக்க  
வருவான் மேலிருவன் மேலாக உதவி  
வானதியிடம் உதவித்திருந்தான்  
ஆனால் வானதி சொன்னவன் கொடுமை  
பார்க்கக் "கொடு" வெற்றியுடன் தெறிவிட்  
டாள்

மேலிருவன் சோதிடர் வீட்டிலிருந்து குந்  
தவை மேலும் வானதியைத் தவிர வந்த  
தும் அவளைப் படகில் ஏறிக் கொண்டார்  
கள் மேலிருவன் தான் சொன்னது அறறங்  
களிலிள் இப்படியும் மேலிருவன் துரி  
டத்துப் படகை நிறுத்திவிட்டு, குந்தவை  
யும் அவளுடைய தொழில்களும் நீரில்



மயங்கியிருந்த நேரம் மேலும் கவனிய வேண்டிய போது போலக் கேட்டது : "இப்பொழுது கூட அபவையப் பெண்களாகிய எங்களைக் காப்பாற்றுவதாக எண்ணிக் கொண்டு தான் இந்தக் காரியம் செய்கிறார்கள்' முதலையின் மேல் வேலை எடுத்தார்கள் இவ்வளவு வேகமாகவும் குறி தவறாமலும் வேலை எறியக்கூடிய வீரர்களைக் காண்பது அரிது!..."

**பி**ரதந்தியில் ஒதுங்கி நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த பெண்கள் இப்போது மறுபடியும் களிர் என்று சிரித்தார்கள். அக் சிரிப்பினால் வந்தியத் தேவனுடைய மோகக் கவலு களைந்தது. அந்த மயங்கியின் பேச்சாகிய மரம் அந்திரித் தன்ம நன்றாகவும் அறுபட்டது. முதலையிடம் இளமொரு து லவ சிறப்பாகத்தான் எடுத்தேயிருந்த பெண்களின் சுற்றும் பொருட்படுத்தாமல் விளகிச் சென்று முதலையின் சமீபம் அடைந்தான். அதன் மறுகிள பாயத்திற்குத் தன் மேலை அடைத்து வருந்தான் போல் துள்ளி வந்த துவாரத்தின் வழியாக இத்தகை மீதி ஒரு கொண்டு வரவில்லை! பின், என்ன வந்தது? கொஞ்சம் வரண்டுவிட்ட மரம் வெளிவந்தது!

மறுபடியும் அந்தக் துண்டப் பெண்கள் சிரித்தார்கள். இவ்வளவு கெடும் கொட்டப் பஸமாகச் சிரித்தார்கள்.

வல்லவாரம்பதனுடைய உன்னமும் உடலும் குளதில் போலியை இமமாதிச் சுவரமானததை இதற்குமுன் அவன் ஏக காலத்திலும் அடைந்ததில்லை. இத்தகைய பெண்களுக்கு முள்ளாள் இப்படிப்பட்ட பேரவமானமா? - இவர்கள் பெண்களா? இல்லை! இல்லை இவர்கள் அரக்கிகள்!

இவர்கள் பக்கத்து மேயே நிற்கக் கூடாது! இவர்களுடைய முகத்தை ஏறிட இம் பார்க்கக் கூடாது! சீசர்! ஏன் அநாம மேயரே, தமே! உனக்கு இந்தக் கதியை தேர்ந்தது? இத்தகைய அவமானமா உனக்கு தேர்தது? இதை எப்படி நிவர்த்தி செயது உனக்கு தேர்ந்த மாணசத் துடைக்கப் போகிறேன்!

இவ்வளவு எண்ணமில் கணதேர்த இன் எத்தியத்தேவனுடைய மனத்தின்

அந்த நேரம் சென்ற அயது நின்று சிரித்தவர்கள் ம. மே ஆண் மக்களாகத்திருந்தால் அங்கேயே ஒரு போர்க்களம் ஏற்பட்டிருக்கும்! சிரிக்கத் துணித்தவர்கள் அக்கணமே உயிரை இழந்திருப்பார்கள்! அச்சிவரத்தின் செத்தீப் பிரவாகத்துடன் அவர்களுடைய இத்தகைய கலந்து ஓடிவிட்டது! ஆனால் இவர்கள் பெண்கள்! துவாக்கள் என்ன செயல் முடியும்? இவர்கள் வீட்டு ஒடிய போவது ஒன்றுதான் செய்கக்கூடிய காரியம்!

தன் உள்ளத்தை நினைவுகளையச் செயல் மயங்கியின் முகத்தைக் கூட ஏறிட்டுப் பார்த்துமே வந்தவர்களைப் பார்த்து ஓடி வந்த கனம் சீது ஏறினான். அங்கே நின்று நின்ற அவ்வளவு வ குதினரையும் அசைமயம் ஒரு கணம் நிற்க வைத்தது குதினரையும் கூட அபபெண்களுடன் சேர்ந்து தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாகவே வந்தி வந்தேவனுக்குத் தோன்றியது. எவ்மே தன் கொய்தளக்கொல்லாம அக் குதினரின் மேல் கரடினரன் அதுமேல் பாயந்து ஏறி உட்கார்ந்து தனக்குக் கயிறறினாக் கள்! கள்! எவறு இன்னும் அடி கொடுத்தால்! அதன் போதையான குதினர ததிக் களம் சுவல்கிய வழியாகப் பிடித்துக் கொண்டு பாயத்தோடியது.

**பி**ரது போய் வரையில் குந்தனையப் பிராட்டி குதினர்போன திசை னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் குதினரின் பரிபர்ப்பு அடங்கிய வரையில் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

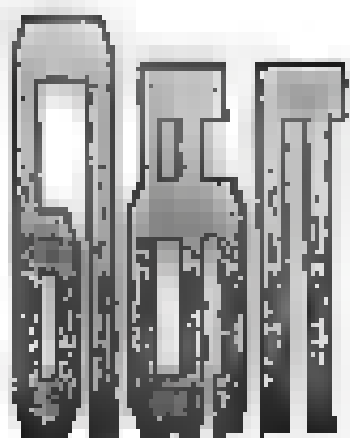
மேலும் தோழியப் பெண்களைத் திரும்பிப் பார்த்து, "பெண்களா! உங்களுக்கு மட்டு மரியாதை இன்றும் தெரிய வில்லை நீங்கள் அப்படிச் சிரித்துக்கூட கூடாது தாம் தவிரியாவிருக்கும்போது, எப்படி மேலமொன்றும் நீங்கள் சிரித்துக் கொள்ளாமல் அடிக்கலாம். அன்னிய பித்தவன் வந்திருக்கும்போது அடக்க மாய்க்கக் வேண்டாமா? சோழ நாட்டுப் பெண்களைப் பற்றி அந்த வாலிபன் என்ன எண்ணிக் கொண்டு போவான்?" என்று சொன்னான்.

(தொடரும்)



படுகெட்டாம அததியாயம

**இடும்பன்காரி**



ள்ளிடத்துப் பரிசில்  
துளையில் ஆழ்வார்க்கடி  
யாள் தம்பி என்னும்  
திருமலைப்பபனை  
விட்டு விட்டு வந்துவிட  
டோம். அந்த வீர சைஷ  
ணவரை இப்போது

கொஞ்சம் கவனிக்கலாம்

வந்தியத்தவன் குதிரை ஏறிக்  
குடந்தை நகர் நோக்கிச் சென்றது. திரு  
மலை அவன் போன திசையைப்  
பார்த்துக் கொண்டே தனக்குள் சொல்லிக்  
கொண்டான் "இந்த வாலிபன் மிகப்  
பொல்லாதவனாகியிருக்கிறான் நாம்  
தட்டியில் நுழைந்தால் இவன் கோவத்துடன்  
நுழைகிறான் இவன் உன்னமையில்  
யாருடைய ஆள் எதற்காக எங்கே போன  
தான் என்பதை நம்மால் கண்டுபிடிக்க  
முடியவில்லை. கடம்பூர் மாலி  
கையில் நடந்த சிக் கூட்டத்தில்  
இவன் கலந்து கொண்டானா  
என்றும் தெரியவில்லை தவ

வேளையாகக் குடந்தை சோதிடரைப்  
பற்றி இவனிடம் சொல்லி வலத்தோம்  
நம்மால் அறிவ  
முடியாததைக்  
குடந்தை சோதி  
டராவது தெரிந்து  
கொள்ளுகிறாரா  
பா கவலாம்."

"என்ன கவாமி!  
அரசமரத்தோடு  
பேச நீங்கள்  
உங்களுக்கு நீங்  
களே பேசிக்கிறீ  
களா?" என்ற குரலைக் கேட்டு திருமலை  
யப்பன் திரும்பிப் பார்த்தான் கடம்பூரி  
லிருந்து வந்த வந்தியத்தேவனுக்குக்  
குதிரை பிடித்துக் கொண்டு வந்த



**கல்கி கல்கி**

**அமரர்கல்கி**

பணியான பக்கத்தில் நின்றான்

"அப்பனே! நீயா கேட்டாய்? நான் எனக்கு தானே பேசிக் கொள்ளவும் இல்லை, அரசு மரத்தோடு பேசவும் இல்லை. இந்த மரத்தின் மேலே ஒரு வேதானம் இருக்கிறது அதனோடு சிந்து சலலாபம் செய்கிறேன்" என்றான் திருமலைப்பாண்டியன்

"ஓஹோ! அப்படியானால் அந்த வேதானம் எசலமா? எலவுண்டலமா?" என்றான் அந்த ஆள்

அதைத்தான் நானும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன் அதற்குள்ளே நீ வந்து குறுக்கிட்டாய். வேதானம் மறைத்து விட்டது போனால் போகட்டும்! உன் பெயர் என்ன அப்பனே?"

"எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள், கலாமி!"

"நடுக் கொள்ளிடத்தில் படகு கவிழாமல் காப்பாற்றினாயே! அப்படிப்பட்ட புண்ணியவானாகிய உன்னை நான் ஞாபகத்தில வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமா?"

"என் பெயர்... என் பெயர்... இடுமபன்காரி, கலாமி!" என்று இழுத்தாற்போல் சொன்னான்

"ஓ! இடுமபன்காரியா? எப்போதோ கேட்ட ஞாபகமாயிருக்கிறதே!"

இடுமபன்காரி அப்போது ஒரு விசித்திரமான காரியம் செய்தான் தன்னுடைய விரித்த சக்கர இரண்டையும் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக குப்பறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, இரு ஓரத்துக் கடைய வீரல் கண்களும் ஆட்டினான். ஆட்டிக் கொண்டே திருமலைப்பாண்டியன் முகத்தைப் பார்த்தான்

"அப்பனே! இது என்ன சமிக்ஞை? எனக்கு விளங்கவில்லையே?" என்றான் திருமலை.

அப்போது இடுமபன்காரியின் கரிய முகம் மேலும் சிந்து சுருத்தது கண்பருவங்கள் தெரிந்தன

"நானா? நான் ஒன்றுமே சமிக்ஞை செய்வதில்லையே?" என்றான்

"செய்தாய், செய்தாய்! நான்தான் பார்த்தேனே" பரதநாடபிய சாஸ்திரத்தில் திருமாலின் முதல் அவதாரத்துக்கு ஒரு அஸ்தம பீடிப்பதுண்டு அதுமாதிரி செய்தாயே"

"திருமாலின் முதல் அவதாரம் என்றால் அது என்ன? எனக்குத் தெரியவில்லை கலாமி!"

"விஷ்ணுவின் முதல் அவதாரம் தெரியாதா? மச்சாவதாரம்!"

"மீனைச் சொல்லுறீர்கள்!"

"ஆமாம் அப்பனே, ஆமாம்!"

"நல்லவேளை, சாமி! உங்கள் கண்ணை விசித்திரமான கண்ணாடிகுக் கிறதே! செறும் மரத்தின் மேலே வேதானம் தெரிகிறது. என் வெறுகண்களிலே மச்சாவதாரம் தெரிகிறது! ஒருவேளை மீன் பேரிலே சரிமயாருக்குக் கொஞ்சம் ஆணி அதிகமோ?"

"சேச்சே! அந்த மாதிரி பெல்லாம் சொல்லாதே, அப்பனே! அது போனால் போகட்டும் நமமோடு படகிலே ஒரு வீர னசவர் வந்தாரே, அவர் எந்தப் பக்கம் போனால் பார்த்தாயா?"

"பார்க்காமலென்ன? பார்த்தேன் நான் குதிசை வாங்கப் போன பக்கத்தான் அவரும் வந்தார் உங்களைப் பற்றித் திட்டிக் கொண்டே வந்தார்..."

"என்னவென்று என்னத திட்டினார்?"

"உங்களை மறுபடியும் அந்த வீர னசவர் பார்த்தால் உங்கள் முன் குதியைச் சீர்த்துத் தளவளை மோட்டையடித்து..."

"ஓஹோ! அந்த வேலை கூட அவருக்குத் தெரியுமா?"



"உங்கள் திருமேனிக்குள்ளே தாமதமாக வேலையம் ஆழித்து விட்டுத் திருநீரளரப் பூமி விடுவாராம்!"

"அப்படியானால் அவரைக் கட்டாயம் தான் பார்த்தேயாக வேண்டும். அவருக்கு எந்த சாள் என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"அவருக்குப் புன்னிருக்கும் வேளூர் என்று அவரே சொன்னாராக!"

"அந்த வீர சைவனரப் போய்ப் பார்த்துவிட்டுத்தான் மறு காரியம் அப்பனே! நீ எங்கே போகப் போகிறாய்? ஒருவேளை தீயம் அந்த வழி வரப் போகிறாயோ?"

"இல்லை, இல்லை. நான் எதற்காக அங்கே வகு நிறேன்? திருமயிக் கொண் ணிடத்தைத் தாண்டிக் கடம்புருக்குத்தான் போகிறேன். இல்லா விட்டால் எஜமானர் என் கண்ணைப் பிடுகி விட மாட்டாரா?"

அப்படியானால் உடனே திரும்பி அதோ படகு புறப்படப் போகிறது!"

இடுமபன்காரி திரும்பிப் பார்த்தபோது, ஆழ்வார்க்கடியான கூதியை உன்னம் என்று தெரித்தது படகு புறப்படும் தருவாயில் இருந்தது.

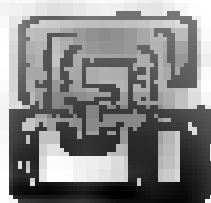
"சரி, சாழியாரே! நான் போகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் படகுத் துறையை நோக்கி வினாந்து சென்றான் இடுமபன் காரி.

பாதி வழியில் ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தான் அதற்குள் ஆழ்வார்க்கடியான ஒரு விநையான காரியம் செய்கிறதான மனமனவென்று அந்த அரச மரத்தின் மீது பாலத்து ஏறிக் கொண்கள் அடர்ந்திருக்கும் இடத்துக்குப் போய் விட்டான் ஆனக யால் இடுமபன்காரியின் கண்ணோட்டத் தில் அவன் விழவில்லை.

இடுமபன்காரி தனின் பரிசில் துறையை அடைந்தான் படகோட்டி களில் ஒருவன் "அங்களுக்கு வருகிறாயா அப்பா?" என்று நிகட்டான்.

"இல்லை, அடுத்த படகில் வரப் போகிறேன் நீ போ" என்றான் இடும பன்காரி.

"அடே! இவ்வளவுதான்? நீ வருகிற வேகத்தைப் பார்த்துவிட்டு அல்லவா படகை திறத்தினேன்" என்று சொல்லி ஓடக்கூரன் கோல் போட்டு ஓடத்தை நனில செலுத்தினான்.



தற்குள் அரசமரத்தின் நடுமத்தி வளையில் ஏறி நன்றாக மறைத்து உட்கார்ந்து கொண்ட திருமளைய, "ஓகோ! நான் நினைத்தது சரியாகப் போயிற்று. இவள் படகில் ஏறவில்லை. திருமயித்தான் வரப்போகிறான். வந்த பிறகு எந்தப் பக்கம் போகிறான் என்று பார்க்க வேண்டும். இவனுடைய கைகள் மச்ச லாஸ்த முதனிரை காட்டியதை நான் நன்றாகப் பார்த்தேன். அதன் பொருள் என்ன? மீன்? மீன்? மீன் சின்னம் எதைக் குறிக்கிறது? ஆ! மீன் பாண்டியனு டைய கொடியில் பொறித்ததல லவா! ஒரு வேளை, ஆதிராடா!... அப்படியும் இருக்குமோ! பார்க்க வாம்! சிவியு பொறுமையுடனே இருந்து பார்க்கலாம் பொறுத்தவர் பூமி ஆளவார், பொல்கிலவர் காடான்வார்... ஆனால், இந்தக் காலத்தில் பூமி ஆள்வதைக் காட்டிலும் காடு ஆளவதே மேலானது என்று தோன்றுகிறது! ஆனாலும் பொறுத் துப் பார்க்கவாம்!..." இவ்விதம் அரச மரத்திலிருந்த அருவமான வேதானத்தி னிடம் திருமளைய சொல்லிக் கொண் டிருந்தான்.

வினாயில் அவன் எதிர்பார்த்துயடியே நடந்தது. படகு இடுமபன்காரியை ஏற்றிக் கொள்ளாமலே சென்றது. இடுமபன்காரி நதிக்கரைவிலிருந்தபடி அரச மரத்தடியை உற்று உற்றுப் பார்த்தான் பிறகு தானா நினைக்கிலும் துனாவிப் பார்த்தான் ஆழ்வார்க்கடியான எங்குமிலாவென் பதை நனகு தெரித்து கொண்டு திரும்பி



அதே அரசமரத்தடிக்கு வந்து சேர்ந்தான் இன்னும் ஒரு தடவை சுற்றுமுற்றும் நன்றாய்ப் பார்த்து விட்டு அந்த மரத்தடியிலேயே உட்கார்த்து கொண்டான் எனையோ அவ்வது யாளையோ எதிர் பார்ப்பவன் போல அவனுடைய கண்கள் நாலாபுறமும் சுழன்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன ஆனால், மரத்தின் மேலே மட்டுமே அவன் அண்ணாந்து பார்க்க வில்லை. பார்த்திருந்தாலும் திருமளையுள்ளதாகத் தம திருமேனியை மறைத்துக் கொண்டிருந்தபடியால் மரத்தின் மேல் அவன் உட்கார்ந்திருப்பது இடுமபன் காரிக்குத் தெரிந்திராது.

சுமார் ஒரு நாழிகை நேரம் இவ்விதம் சென்றது திருமளையுக்குக் காலசன் மரத்துப் போகத் தொடங்கின இனி வெகு நேரம் மரத்தின் மேல் இருக்க முடியாதென்று தோன்றியது. இடுமபனோ, மரத்தடியிலிருந்து எழுந்திருக்கும் வழியாகத் தோன்றவில்லை. தப்பித்துப் போவது எப்படி! எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக மரத்தின் மறுபக்கத்தில் இறங்கினாலும் ஏதாவது சத்தம் கேளாமல் இராது! கேட்டால் இடுமபன்காரி உடனே பார்த்து விடுவான் அவனோ இடுபயில் ஒரு கூரிய கொடுவரனைச் செருக்கிக் கொண்டு இருந்தான் அதைத் தன் பேரில் அவன் பிரயோகிக்க மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?

வேறு என்னதான் செய்வது? பேய் பிசாசைப் போல் பயங்கரமாகச் சத்தமிட்டுக் கொண்டு இடுமபனின் மேலேயே குதிக்கலாமா? குதித்தால் தன்னை வேதாளம் என்று நினைத்துக் கொண்டு அவன் பயத்தினால் மூர்ச்சையடைந்து விழலாம் அல்லவா? அல்லது தப்பித்து ஓடப் பார்க்கலாம் அல்லவா! அச்சமயம் தானும் தப்பி ஓடிவிடலாம்! இவ்விதம் திருமளையுண்ணிய சமயத்தில் அவனுடைய சோதனை முடிவடையும் எனத் தோன்றியது.

ஓர் ஆள் தெனமேற்கிலிருந்து, அதாவது குடநகரச் சாலை வழியாக வந்து கொண்டிருந்தான் அவனுக்காகத்தான் இடுமபன்காரி இத்தனை நேரமாகக்

காத்திருக்கிறான் என்று திருமளையின் உன்னுணர்ச்சி கூறியது.

புது ஆள் வந்ததைப் பார்த்ததும் அரசமரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்த இடுமபன் எழுந்து நின்றான்.

வந்தவன், முன்னால் இடுமபன் செய்த சமிக்ஞையைச் செய்தான் அதாவது ஒரு விரித்த புறங்கையின் மேல் இன்னொரு விரித்த கையை வைத்து இரண்டு கட்டை விரல்களை ஆட்டி, மச்ச சமிக்ஞை பிடித்துக் காட்டினான் அதைப் பார்த்த இடுமபனும் அதே மாதிரி செய்து காட்டினான்.

"உன் பெயர் என்ன?" என்று வந்தவன் கேட்டான்.

"என் பெயர் இடுமபன்காரி உங்கள் பெயர்?"

"சேரமன் சரம்பவன்"

"உங்களைத்தான் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்"

"நானும் உன்னைத் தேடிக் கொண்டு தான் வந்தேன்"

நாம் எந்தத் திசையில் போக வேண்டும்?"

"மேற்குத் திசையில்தான்"

எவ்விடத்துக்கு?"

"பனகவனின் பள்ளிப்படைக்கு!"

"திருப்புறமபயம் அருகில்..."

"இளரந்து பேசாதே! யார் கூதிலாவது விழப் போகிறது" என்று சொல்லிச் சேரமன் சரம்பவன் தாலாபக்கமும் பார்த்தான்.

"இங்கே ஒருவரும் இவ்வளவு முன்னாலேயே நான் பார்த்து விட்டேன்"

"பக்கத்தில் எங்கும் ஒளித்திருக்கவும் இடமில்லையே?"

"இடைவெளி இடைபாது"

"அப்படியானால் புறப்படு, எனக்கு அவ்வளவு நன்றாக வழி தெரியாது. நீ முன்னால் போ! நான் சுற்றுப் பின்னால் வருகிறேன் அடிக்கடி நின்று நான் பின்னால் வருகிறேனா என்று பார்த்துப் போ!"

"ஆகட்டும். வழி தல்ல வழியல்ல

காடுமேடும முன்னும் கல்லுமரலிருக்  
கும். ஜாக்கிரஸ்தயாகப் பார்த்து நடந்து  
வர வேண்டும்!"

"சரி, சரி, நீ புறப்படடுப் போ' காட்டு  
வழியாபிடுந்தாலும் பாராவது எதிர்ப்பட  
டாவ மறைந்து கொள்ள வேண்டும்  
தெரிந்ததா?"

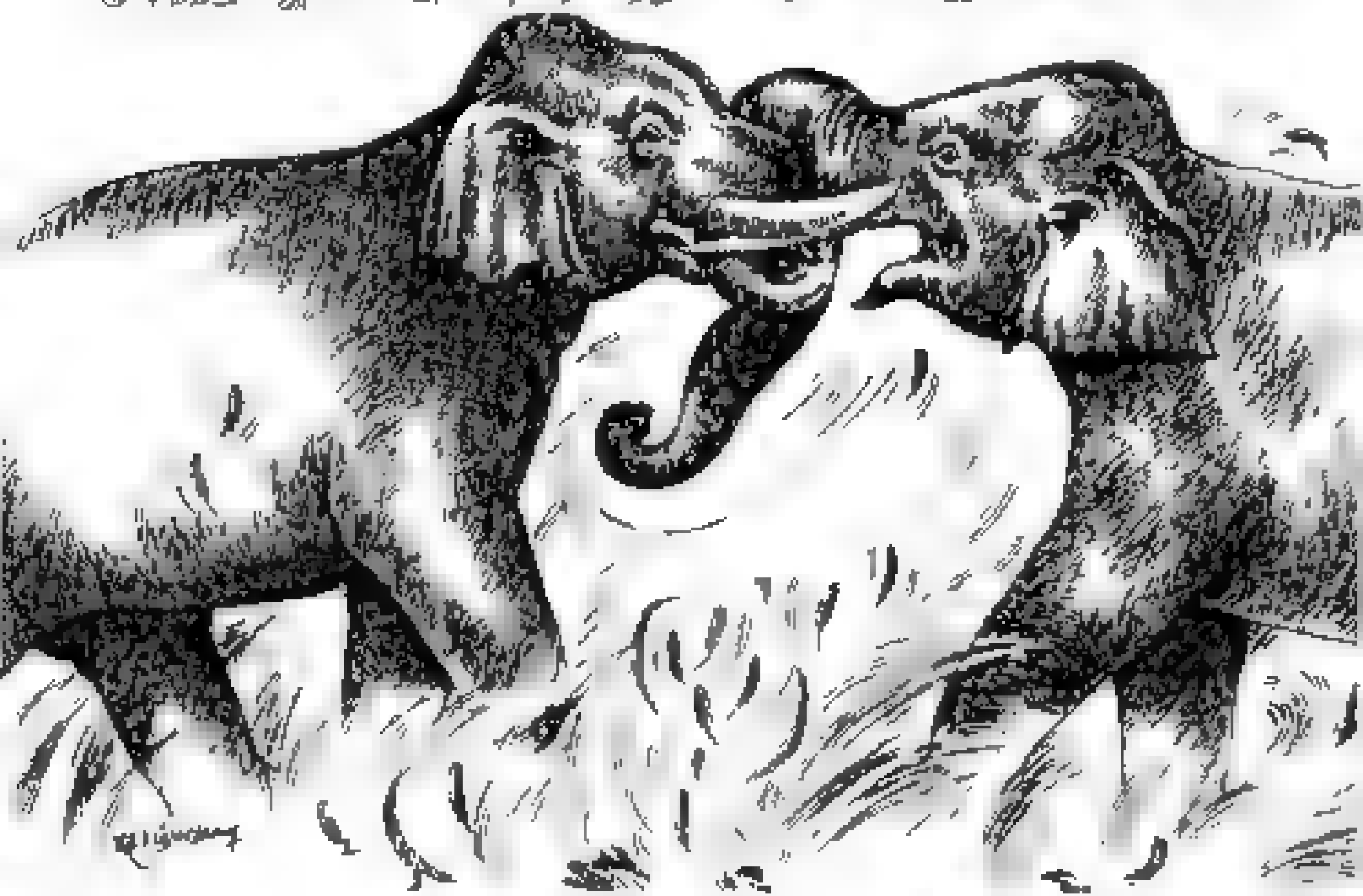
"தெரிந்தது, தெரிந்தது"

இடுமபன்காரி கொன்னிடக் கரை  
போடு மேற்குத் திசையை நோக்கிப்  
போனான் அயனுகாதர் சற்றுப் பின்னால்  
சோமன் சாமபவனும் தொடர்ந்து சென்  
தான்

இருவரும் கண்ணுக்கு மறையும்  
வளையில் ஆழ்வார்க்கடியான் மரத்தின்  
மேலேயே இருந்தான் எல்லாவற்றையும்  
பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்  
டும் இருத்தான்

"ஆஹா! காலம் பொல்லாத காலம்!  
எதிர்பாராத காரியங்கள் எல்லாம் நடை  
பெறுகின்றன ஏதோ ஒரு பெரிய  
மர்மமான காரியத்தைத் தெரிந்து  
கொள்ளக் கடவுள் அருளால் சத்தர்ப்பம்  
கிடைத்திருக்கிறது இனி நம்முடைய  
சாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்தது விஷ  
யத்தை அறிவது. கடம்பூர் மாவிலையில்  
அளவு குறைவாகத்தான் தெரிந்து கொள்ள  
முடிந்தது இங்கே அப்படி ஏமாந்து

போகக் கூடாது திருப்பறம்பயம் பன்னிப்  
படைபென்றால், கங்க மன்னன் பிரிதி  
வீதியின் பன்னிப்படைபயத்தான் சொல்  
வீயிருக்க வேண்டும். அந்தப் பன்னிப்  
படைபைக் கட்டி நீறு வருஷம் ஆகிறது  
ஆகையால் பாழடைத்து கிடக்கிறது  
கற்றிலும் காடு மண்டிக் கிடக்கிறது  
கிராமமோ சற்றுத் தூரத்தில் இருக்கிறது  
அங்கே எதற்காக இவர்கள் போகிறார்கள்  
இந்த இரண்டு பேரும் மட்டும் பேச  
வேண்டிய விஷயமாயிருந்தால் இங்கேயே  
பேசிக் கொள்ளுவார்கள் காட்டு வழியில்  
ஒரு காத தூரம் போக வேண்டிய  
திவனையே? ஆகையால், அங்கே இன்னும்  
சிவரும் வரப் போகிறார்கள் என்பது  
திச்சயம். எதற்காக! பிரிதிவீதியின்  
பன்னிப் படைபைப் 'பகைவனின் பன்னிப்  
படை'யென்று இவர்களில் ஒருவன்  
சொல்லானேன்? பிரிதிவீதி யாருக்குப்  
பகைவன்? ஆகா! நாம் தினைத்தது  
உண்மையாதம் போலிருக்கிறதே; எதற்கும்  
பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்  
இவர்கள் கொன்னிடக் கரையோடு போகி  
றார்கள் நாம் மன்னிக் கரையோடு  
போகலாம். மன்னிக் கரையில் காடு  
அதிக அடர்த்தியாயிருந்தாலும் பாதக்  
கிவலை. காடுமேடும முன்னும் கல்லும  
தமக்கு என்ன இலட்சியம்? அவைதாம்



தமனமக் கண்டு பயப்பட வேண்டும்.

இவ்வாறு என்னிக் கொண்டும வாயோடு முனுமுனுத்துக் கொண்டும திருமஸை அரச மரத்திலிருந்து இறங்கிச் சற்றுத் தெற்கு நோக்கிப் போனான் மன்னியாறு வந்தது அதன் கரையோடு

மேற்கு நோக்கி நடைபயக் கடடினான்

ஐன் சஞ்சாரமில்லாத அடர்ந்த காடுகளின் வழியாக ஆழவார்க்கடியான புகுத்து சென்று சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயத்தில் திருப்பறமபயம் பள்ளிப்படைக் கோயிலை அடைந்தான்

## பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

### ரணகள அரண்யம்

**U**ழந்தமிழ் நாட்டில போர்க்களத் தில உயிர்துறந்த மகாலீரர் களின் ஞாபகமாக வீரக் கல் நுடிக் கோயில் எடுப்பது

மரபு. வெறுங் கல் மட்டும் ஞாப கார்த்தமாக நாட்டிலிருந்தால் 'நடுகற் கோயில்' என்று வழங்குவார்கள் அத்துடன் ஏதேனும் ஒரு தெய்வத்தின் சிம்லையயும் ஸ்தாபித்து ஆலயமாக எழுப்பி யிருந்தால் அது 'பள்ளிப்படை'



என்று வழங்கப்படும்.

குடந்ளை நகருக்கு அரைக்காதம் வடமேற்கில் மன்னியாற்றுக்கு வடகரை யில் திருப்பறமபயம் என்னும் கிராமத் துக்கருகில் ஒரு பள்ளிப் படைக்கோயில் இருந்தது இது அந்தப் பிரதேசத்தில் நடந்த ஒரு மாபெரும் போரில் உயிர்த்த கங்க மன்னன் பிரிதிவீபதியின் ஞாபக மாக எடுத்தது. உலக சரித்திரம் அறிந்த வர்கள் வடர்லூர்ச் சண்டை, பானி பெத் சண்டை, பினாகிச் சண்டை போன்ற சில சண்டைகளின் மூலம் சரித் திரத்தின் போக்கே மாறியது என்பதை அறிவார்கள் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் திருப்பறமபயம் சண்டை

அத்தகைய முக்கியம் வாயந்தது. நமது கதை நடந்த காலத்துக்குச் சுமார் நூறு ஆண்டு காலத்துக்கு முன்னால் அச்சண்டை நடந்தது அதன் வரலாறு தமிழ் மக்கள் அனை வருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண் டியது அவசியம்.

கரிகால வளவன், பெருநற் கின்னி, இளஞ்சேட சென்னி. தொடித்தோட செம்பியன் முதலிய சோழகுல மன்னர் கள் திரும திறப்புமாக சோழ நாட்டை ஆண்டிருந்த காலத் துக்குப் பிறகு ஏறக்குறைய ஐந்தாறு அறுநூறு வருஷ காலம் சோழர் குலத்தின் கீர்த்தியை நீடித்த கிரகஸம் பிடித்திருந்தது. தெற்கே பாண்டியர்களும், வடக்கே பலவ வர்களும் வலிமை மிக்கவர் களாகிச் சோழர்களை

நெருக்கி வந்தார்கள் கடைசியாக, சோழ குலத்தார் பாண்டியர்களின் தொல்லை யைப் பொறுக்க முடியாமல் அவர் களுடைய நெடுங்காலத் தலைநகரமான உறையூரை விட்டு நகர வேண்டி வந்தது அப்படி நகர்ந்தவர்கள் குடந்ளைக்கு அருகில் இருந்த பழையாறை என்னும் நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் ஆயினும், உறையூர் தங்கள் தலைநகரம் என்னும் உரிமையை விட்டு விடவில்லை. 'கோழி வேந்தர்' என்னும் பட்டத்தையும் விட்டு விடவில்லை

பழையாறைச் சோழ மன்னர்களில் விஜயாலய சோழர் என்பவர் இணை

வினா விரபுகழ் பெற்றவர் இவர் பற்பல  
புத்த களங்களில் முன்னணியில் நின்று  
போர் செயது கடமையில் தொன்  
னுற்றார் காயங்களை அடைந்தவர்

என்கொண்ட தொன்னுற்றின்

மேலுமிரு மூன்று

புன்கொண்ட வெற்றிப் பாவலன்...”

என்றும்,

புனனுறு நன்றிருமேலியிற்

பூணாகத்

தொன்னுறும் ஆறுந் சமத்  
தொனும்”

என்றெல்லாம் பிற்கால ஆஸ்திரேலிய  
புலவர்கனால் பாடப் பெற்றவர்

இவருடைய மகன் ஆதிதத சோழன்  
தனைதக்து இளையான் பெரு வீரனாக  
விளங்கினான் இவனும் பல போர்களில்  
கலந்து கொண்டு புகழ்பெற்றான்

விஜயாலய சோழர் முதுமைப் பிரா  
பத்தாத அடைத்து மகனுக்குப் பட்டங்  
கட்டி விட்டு ஓய்ந்திருந்தார் அச்சமலத்  
தில் பாண்டியர்களுக்கும் பலவவர்களுக்  
கும் பனுகளம் முற்றி அடிக்கடி சண்டை  
தடந்து கொண்டிருந்தது அந்தக் காலத்துப்  
பாண்டிய மன்னனுக்கு வரகுணவர்மன்  
என்று பெயர், பலவவ அரசனுக்கு  
அபராஜிதவர்மன் என்று பெயர் இந்த  
இரண்டு பேரரசர்களுக்கான் நடந்த சண்  
டிகள பெருமபாலும் சோழ நாட்டில்  
நடைபெற்றன யானையும் யானையும்  
மோதிச் சண்டையிடுமபோது நடுவில்  
அகப்படடுக் கொள்ளும சேவல் கோழி  
ணயப் போல் சோழ நாடு அவதிப்பட  
டது சோழநாட்டு மக்கள் துன்புற்றார்  
கா எனினும் இப்போர்களை விஜயாலய  
சோழர் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்  
கொண்டார் ஒவ்வொரு போரிதும்  
ஏதாவது ஒரு கட சிவில தமமுடைய சிவிய  
படைபுடன் போய்க் கலந்து கொண்டார்  
வெற்றி தோல்விகள் மாறி மாறி வந்தாலும்  
சோழநாட்டில் போர்களுமை மிகுந்து  
வந்தது

**வி**

வேரி ததிலிலிருந்து பல கிளை  
ததிகள் பிரிந்து சோழநாட்டை  
வளப்படுத்துவதை யாவரும்  
அநீவார்கள் அக் கிளை ததிகள் யாவும்  
காலீரிக்குத் தெற்கே பிரிசின்றன கொன்  
ளிடத்திலிருந்து பிரிந்து காலீரிக்கும  
கொள்ளிடத்துக்கும் நடுவில் யாவும் நதி  
ஒன்றே ஒன்றுதான் அதற்கு மன்னியாறு  
என்று பெயர்

இந்த மன்னியாற்றின் வடகரையில்,  
திருப்புறமபயம் கிராமத்துக்கு அருகில்,  
பாண்டிய யார்களுக்கும் பலவவர்களுக்கும்  
இறுதியான பலப்பீடசை நடந்தது  
இதரப்பீலும் படைபலம் ஏறக்குறைய  
சமமாக இருந்தது பலவவ அபராஜிதவர்  
மனுக்குத் துணையாக கங்க நாட்டு  
மீசதிஸ்பதி வந்திருத்தான் ஆதித்த  
சோழனும் அபராஜிதவர்மனுடைய  
கடலியிய சோர்த்திருத்தான்

பாண்டிய னசன்யத்துடனும் பலவவ  
னசன்யத்துடனும் ஒப்பிட்டால் சோழ  
னசன்யம் மிகச் சிறியதாகவே இருந்தது  
எனினும் இம்முறை பாண்டியன் வெற்றி  
பெற்றால் சோழ வம்சம் அடிவொடு நாச  
மாக நேரும் என்று ஆதித்தன் அறிந்  
திருத்தான் ஆகையால், பெரிய சமுத்  
திரத்தில் கலக்கும் காவேரி நதியைப்  
போல் பலவவரின் மகா னசன்யத்தில் தன்  
னுடைய சிறு படைபலமும் சோர்த்திருந்  
தான்

காத தீர்த்துக்குக் காத தூரம் ரண்  
களம் பரவியிருத்தது ரத கஜ தீரக,  
மதாதிகள் என்னும் நாலுலகைப் படை  
களும் போரில் ஈடுபட்டிருந்தன மலை  
யோடு மலை முட்டுவது போல்  
யானைகள் ஒன்றையொன்று தாக்கிய  
போது தாலா திசைகளும் அதிர்த்தன  
புயலோடு புயல் மோதுவது போல்  
குதிரைகள் ஒன்றின் மீது ஒன்று பாயந்த  
போது குதிரை வீரர்களின் கையிலிருந்த  
வேல்கள் பிளவெட்டுகளைப் போல  
பீரகாவித்தன ரதததோடு ரதம் மோதிச்  
சுக்குதூறாதித் திசைவேல்லாம் பறந்தன  
காலான் வீரர்களின் வாள்களோடு  
வாள்களும், வேல்களோடு வேல்களும்  
உராயந்த போது எழுந்த ஜங்கார

ஒலிகளினால் திக்குத் திகர்த்தங்கள்  
எல்லாம் நடுநடுய்கின்

மூன்று நாள் இடைவிடாமல் கலகல  
தடந்த பிறகு, ரணகளம் முழுவதும் ரததக  
கடலாகக் காட்சியளித்தது அத்தக  
கடலில் செத்த பாணிகளும் குதிரை  
களும் திடீருத் திடீராகக் கிடத்தன  
உடைந்த ரதங்களின் பகுதிகள் கடலில்  
கவிழ்ந்த கப்பலின் பணிகளைப்போல  
மிதத்தன இருதரப்பிலும் ஆயிரம் பதி  
னாயிரம் வீரர்கள் உயிரிழந்து கிடந்  
தார்கள்

**மூன்று** நாள் இவ்விதம் கோர யுத்தம்  
தடந்த பிறகு பலலவர் சைன்யத்  
தில் ஒரு பகுதிதான் மிஞ்சியிருந்  
தது மிஞ்சியவர்களும் மிகக்  
களைத்திருந்தார்கள் பரண்டிய நாட்டு  
வீர மறவர்களோ, களப்பண்டியே அறிபாத  
வரம் வாங்கி வந்தவர்களைப் போல்,  
மேலும் மேலும் வந்து தாக்கினார்கள்  
அபராஜிதவர்மனுடைய கூடாரத்தில்  
மந்திராவோசனை தடந்தது. அபராஜிதன்  
பிரதிவிபதி. ஆதித்தன் ஆகில மூன்று  
மன்னர்களுடன் படைத்தளவலர்களும்  
கலந்து ஆலோசித்தார்கள் இனி எதிர்த்து  
நிற்க முடியாது என்றும், பிஸ்வாங்கிக்  
கொள்ளிடத்துக்கு வடகரைக்குச் சென்று  
விடுவதே உசிதம் என்றும்  
முடிவு செய்தார்கள்

இப்படிப்பட்ட  
நிலைமைமீல்  
பேரர்களைத்தின்  
ஓர் அதிசயம்  
தடந்தது முது  
மைமயினால்  
தளர்ந்தவனும்  
உடம்பில்  
தொன்

ஹற்றாறு காயவடுக்கள் உள்ளவனும்,  
காலகளில் பட்ட கொடிய காயத்தினால்  
மூன்று நிறதம் சக்தியை இழந்தவனுமான  
விஜயாலய சோழன் எப்படியோ  
யுத்தரங்கத்துக்கு வந்து விட்டான் பலலவ  
சைன்யம் பிஸ்வாங்கிக் கொள்ளிடத்துக்கு  
வடக்கே போய்விட்டால், சோழநாடு  
முற்படியும் நெடுங்காலம் நாளையெடுக்க  
முடியாது என்பதை உணர்ந்துருந்த அந்தக்  
கிழச் சிங்கத்தின் கர்துளை, பலலவர்  
கடலில் எஞ்சியிருந்த வீரர்களுக்குப்  
புத்துயிர் அளித்தது

"ஒரு பாணை! எனக்கு ஒரு பாணை  
கொடுங்கள்!" என்றான்

"நமது பாணைப் படை முழுவதும் அத  
மாவ் விட்டது! ஒன்று கூடத் தப்ப  
வில்லை" என்றார்கள்

ஒரு குதிரை, ஒரு குதிரையாவது  
கொண்டு வாருங்கள்!" என்றான்

உயிருள்ள குதிரை ஒன்று கூட  
மிஞ்சவில்லை" என்று சொன்னார்  
கள்

"சோழநாட்டுச் சுத்த வீரர்





கன இருவரேனும் மிஞ்சி உயிரோடு இருக்கிறார்களா' இரத்தால் வாருங்கள்" என்று விஜயாலயன் அலறினான்.

இருவருக்குப் பதிவாக இருந்தது போர் முன்னால் வந்தார்கள்.

"இரண்டு போர் - தோளில் கவிடும் கைகளில் உரமும் உள்ள இரண்டு போர் - என்னைத் தோள் கொடுத்துத் தூக்கிக் கொள்ளுங்கள் மறவர்கள் இரண்டு இரண்டு பேராகப் பின்னால் வந்து கொண்டிருங்கள் என்னைச் சமக்கும் இரவர் விழுந்தால், பின்னால் வரும் இரவர் என்னைத் தூக்கிக் கொள்ளுங்கள்" என்றான் அந்த வீராதி வீரன்.

அப்படியே இரண்டு பீமசேனர்கள் முன்னால் வந்து விஜயாலயனைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டார்கள்.

"போங்கள்! போர் முனைக்குப் போங்கள்" என்று கர்ஜித்தான்.

போர்க்களத்தில் ஓரிடத்தில் இன்னமும் சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. தெற்கத்தி மறவர்கள் கிழந்தாட, டாளரத் தூக்கிப் பின்வாங்கச் சென்று கொண்டே வந்தார்கள் இருவருடைய தோள்களில் அமர்ந்த விஜயாலயன் அந்தப் போர் முனைக்குப் போனான். இரண்டு எக்களிலும் இரண்டு நீண்ட வான்களை எவத்துக் கொண்டு இரு மாலைச் சக்ராயுதத்தைப் போல சுழற்றிக் கொண்டு, எதிரிகளிடையே புதுதான் அவளைத் தடுக்க வாராலும் முடியவில்லை அவன் புதுத்து சென்ற வழி பலவாம இருபுறமும் படைவாகளின் உடல்கள் குவித்து கொண்டேயிருந்தன.

ஆம், இந்த அநிசயத்தைப் பாடிப்பற்ற கரகப் பின்வாங்கிய வீரர்கள் பலரும் முன்னால் வந்தார்கள் விஜயாலயனுடைய அமாணுஷிய வீரத்தைக் கண்டு முதலில் சிறிது திகைத்து நின்றார்கள் பிறகு ஒருவரைப்போலவா உறசாகப்

படுத்திக் கொண்டு தாங்களும் போர் முனையில் புதுத்தார்கள்.

அவ்வளவுதான், தேவீ ஜயலக்ஷ்மியின் கருணாகடாட்சம் இரத்தப் பக்கம் திரும்பி விட்டது.

பல்லவர் படைத் தலைவர்கள் பின்வாங்கிக் கொள்ளிடத்துக்கு வடகரை போகும் போசனையைக் கைவிட்டார்கள்.

மூன்று வேந்தர்களும் தமக்குரிய மூலபல வீரர்கள் புடைசூழப் போர் முனையில் புதுத்தார்கள் சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம பாண்டிய வீரர்கள் பின்வாங்கத் தொடங்கினார்கள்.

கங்க மன்னன் பிரதீபதி அன்றையப் போரில் செயற்கும செயல்கள் பல புரித்த பிறகு, தன் புகழுடம்பை அப்போர்க்களத்தில் இல்லதாட்டி விட்டு வீர சொர்க்கம் சென்றான்.

அதனைய வீரனுடைய ஞாபகத்துமாக அப்போர்க்களத்தில் வீரக்கல் நாட்டினார்கள். பிறகு பள்ளிப்படைக் கோயிலும் எடுத்தார்கள்.



த்தனைய கொடுமையான பயங்கர வக்தம் நடந்த ரண களம் சில காலம்

புல் பூண்டுடன் முனையாமல் கிடந்தது. அந்தப் பக்கம் மக்கள் போவதெயில்லை. சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு அங்கே காடு மண்ட ஆரம்பித்தது பள்ளிப்படைக் கோயிலைச் சுற்றிக் காடு அடர்ந்தது புதாகளில் நரிகள் குடிபுகுந்தன இரண்ட மரக்கிளைகளில் ஆந்தைகளும் கோட்டான்களும் வாசம் செய்தன நாளை வில் அப் பள்ளிப்படைக் கோயிலுக்கு வாசம் போலதை தீறுதி விட்டார்கள் எனவே கோயிலும் தாளுக்கு நான் தகர்த்து போய் வந்தது. நமது கதை நடக்கும் காலத்தில் பாழடைந்து கிடந்தது.

இதனைய பாழடைந்த பள்ளிப்படைக் கோயிலுக்கு இரட்டுகிற நேரத்தில்

ஆழ்வார்க்கடியான வந்து சேர்ந்தான் அக் கோயிலின் மேல் மண்டப விரிமயில் அமைந்த காவல பூதகணங்கள் அவனுடைய பவமுறுத்தப் பார்த்தன ஆனால் அந்த வீர னவனுடைய கொடியைப் பயப்படுகிற வன்' பள்ளிப்படைக் கோயில் மண்டபத்தின் மீது தாவி ஏறினான் மண்டபத்தின் மீது கவித்திருந்த மரக்கிணையின் மனையில் உட்கார்ந்து கொண்டான் தாவாபுறமும கவனமாக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவனுடைய கண்கள் அடர்ந்தியான இடங்களாக கீழ்த்துக் கொண்டு பார்க்கும் சக்தியைப் பெற்றிருந்தன அவனுடைய செலிகளும் அவ்வாறே மிக மெல்லிய ஒளியையும் கேடக்கக்கூடிய காரணம் பெற்றிருந்தன

இருடடி ஒரு நாழிகை: இரண்டு நாழிகை, ஏற்று நாழிகையும் ஆயிற்று கரறினும் ஆழந்திருந்த அந்தகாரம் அவனை அடிப்பாடு அழக்கி மூச்சை துண்டிச் செய்தது அவ்வப்போது கூட்டு மரங்களினிடையே கலகலவென்று ஏதோ சத்தம் கேட்டது அதோ ஒரு மரதாய் மரத்தின் மேல் ஏறுகிறது' அதோ ஒரு ஆந்தை உறுறுகிறது' இந்தப் பக்கம் ஒரு கோட்டான் கூவுகிறது' மரநாயக்தப் பயந்து ஒரு பறவை சடசடவென்று சிறைக் அடித்துக் கொண்டு மேல் கிணைக்குப் பாய்கிறது அதோ நரிகள் ஊனையிடத் தொடங்கி விட்டன

தலைக்கு மேலே அதோ சத்தம் கேட்டது அண்ணாந்து பார்த்தான் அளிவோ ஒண்ணோ, அல்லது அதனை உலவெறொரு சித்ய பிராணியோ மரக்கிணையின் மீது தாவி ஏறிற்று

மரக்கிணைகளின் இடுக்குகளின் வழியாக வானத்தில் ஒரு சிறு பகுதி தெரிந்தது விண்மீன்கள் முழுவும் முழுவும் கொண்டு மின்னிக கொண்டு கீழே எட்டப் பார்த்தன அந்தத் தனிமை மிகுந்த கனாரந்தகாரத்தினிடையே வானத்து நட்சத்திரங்கள் அவனுடன் நடபுரீமை கொண்டாடுவதுபோல் தோன்றின என்வே ஆழ்வார்க்கடியான் மரக்கிணைகளின் வழியாக எட்டப் பார்த்த நட்சத்திரங்களைப் பார்த்து மெல்லிய குரலில் பேசினான் "ஓ நட்சத்திரங்களே! உங்

களை இவ்வாறு உத்ப பார்த்தால் பூவுலக மக்களின் அறிவினதன்படி பார்த்துக் கேள் செய்து கண்ணியிடடிச் சிரிப்பவர்களைப் போலத் தோன்றுகிறது சிரிப்பதற்கு உங் களுக்கு வேண்டிய காரணம் உண்டு நான் வருஷத்துக்கு முன்னால் இதை இடத்தில் நடத்த பெரும் போளாய்க் போர் நடத்த பிரத இங்கே வெகுநாள்வரை இரத்த வெள்ளம் பெருகிக் கிடத்தலையும் பார்த்திருக்கிறீர்கள் மனிதர்கள் ஏதற்காக இப்படி ஒருவனையொருவர் பதைக்க வேண்டும் என்று அதிசயிக்கிறீர்கள் ஏதற்காக இப்படி மனித இரத்தத்தைச் சிந்து வெள்ளமாக ஓடச் செய்ய வேண்டும் என்றும் விவகரிக்கிறீர்கள் இதற்குப் பெயர் வீரமாம்

"ஓ மனிதன் இரந்து நான் வருஷம் ஆகியும் அவன் உம் பதைக்கப் பாராட்டுகிறார்கள் இதற்குப் பள்ளிப்படை பதை வனுடைய பள்ளிப்படைபாடம்' பதைவன் பள்ளிப்படைக்கு அருகில் கூடி யோசிக்கப் போகிறார்களாம். சேத்துப் போனவர்களின் பெயரால் உயிரோடிருப்பவர்களை இம்சியாதற்கு' என்னத்து விண்ணகங்களே நீங்கள் ஏன் சிரிக்க மாட்டார்கள்' தன்னாய்ச் சிரியுங்கள்'

கடவுளே! இங்கு வந்தது விண்ணதானா? இன்றிரவுவராம இப்படியே கழியப் போகிறது' எதிர்பார்த்த ஆட்கள் இங்கே வரப்போவதுமல்லவா? என் காதிக் விழுத்தது தவறா? நான் சரியாகக் கவனிக்கவில்லையா? அல்லது அந்த மச்சலுள்த சகிக்கமுடியாதவர்கள் குங்கள் யோசனையை மாற்றிக் கொண்டு வெதிடத்துக்குப் போய் விட்டார்கள்' என்ன ஏமாற்றம்' இவ்வாறு மட்டுமே நான் ஏமாந்து போனாலு என்ன நான் ஒருநாளும் மன்னித்துக் கொள்ள முடியாது' ஆ! அதோ சிந்திது வெளிச்சம் தெரிகிறது அது என்ன? வெளிச்சம் மறைகிறது. மறுபடி தெரிகிறது சந்தேகமில்லாது அதோ கருத்து கொஞ்சத்தப் பிடித்துக் கொண்டு உரோ ஒருவன் வருகிறான்' இவ்வள இரண்டு பேர் வருகிறார்கள் காகத்திருந்து விண் போகவில்லை! "

வந்தவர்கள் இருவரும் பள்ளிப்படை வந்த தாண்டிக் கொண்டு சிந்து அப்பால் போனார்கள் அடர்ந்த





காட்டுக்கு மத்தியில்  
சிறிது இடைவெளி  
இருந்த இடத்தில்  
நின்றார்கள் ஒரு  
வன் உட்கார்ந்து  
கொண்டான்  
கையில் சுருத்து  
வைத்திருந்த  
வன் சுற்றும்  
முற்றும் பார்த்துக்  
கொண்டிருந்தான்  
யாருடைய வரையையோ  
அவன் எதிர்பார்த்தான்

என்பதில் சந்தேகமில்லை. சற்று நேரத்துக்  
கெல்லாம் இன்னும் இரண்டு பேர் வந்  
தார்கள் அவர்கள் இதற்கு முன் இந்த  
இடத்துக்கு வந்தவர்களாக இருக்க வேண்  
டும். இல்லாவிட்டால் இந்த இருளில்,  
அடர்ந்த காடில், வழிசென்றுபிடித்துக்  
கொண்டு வர முடியுமா?

முதலில் வந்தவர்களும் பின்னால  
வந்தவர்களும் ஏதோ பேசிக் கொண்  
டார்கள். ஆனால் ஆழ்வார்க்கடியான்  
காதில் அது ஒன்றும் விழவில்லை.  
'அடா, இத்தனை கஷ்டப்பட்டு வந்தும்  
பிரயோஜனம் ஒன்றும் இராது  
போலிருக்கிறதே! ஆடகவின் அடையா  
ளம் கூடத் தெரியாது போலிருக்கிறதே.

பிறகு இன்னும் இரண்டு பேர் வந்தா  
ர்கள் முன்னால வந்தவர்களும் கடைசியில்  
வந்தவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்  
கொண்டார்கள் கடைசியாக வந்தவர்  
களில் ஒருவன் எவ்வில ஒரு எய் கொண்டு  
வந்திருந்தான் அதை அவன்  
அவிழ்த்து அதனுள் இருந்தவற்  
றைக் கொட்டினான். சுருத்து  
வெளிச்சத்தில் தங்க நாணயங்  
கள் பண்பனவென்று ஒளிர்ந்  
தன

கொட்டிய மனிதன் எபத்  
தியம் பிடித்தவனைப் போல  
சிரித்து, "நண்பர்களே! சோழ  
நாட்டுப் பொக்கிஷத்தைக்  
கொண்டே சோழ ராஜ்யத்  
துக்கு உடைவைக்கப் போகி  
றோம்! இது பெரிய வேடிக்கை  
யல்லவா?" என்று சொல்லிவிட்டு

மறுபடியும் கல்கலவென்று சிரித்தான்

"ரவிதாஸரே! இளரச்சல போட வேண்  
டாம். கொஞ்சம் மெதுவாகப் பேசுலாம்!"  
என்றான் ஒருவன்

ஆகா! இங்கு இப்படிப் பேசினால்  
என்ன? தரிசனமும், மரதீரயசனமும், கூடை  
களும் கோட்டாளர்களுத்தான் நம் பேசு  
வசக் கேட்கும்! நல்லவேளையாக அவை  
யாரிடமும் போய்ச் சொல்லாது!"  
என்றான் ரவிதாஸன்

"இருந்தாலும் கொஞ்சம் மெதுவாகப்  
பேசுவதே நல்லது அல்லவா?"

பிறகு அவர்கள் மெல்லப் பேசத்  
தொடங்கினார்கள் ஆழ்வார்க்கடி  
யானுக்கு அவர்களுடைய பேசுவசக் கேட  
டறியாமல் மண்டபத்தின் பேரில் உட  
கார்ந்து இருப்பது வீண் என்று தோன்  
றியது மண்டபத்திலிருந்து இறங்கிக்  
கூட்டம் நடக்கும் இடத்திற்கு அருகில  
நின்று ஒட்டுக் கேட்டே தீர வேண்டும்  
அதனால் விளையும் அபாயத்தையும்  
சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டும் இவ  
விதம் எண்ணி ஆழ்வார்க்கடியான்  
மண்டபத்திலிருந்து இறங்க முயன்றபோது,  
மரக்கிண்களில் அவன் உடம்பு உராய்ந்த  
தாவ சலசலப்புச் சத்தம் உண்டாயிற்று

பேசிக் கொண்டிருந்த மனிதர்களில்  
இருவர் சட்டென்று குதித்து எழுந்தது.  
"யார் அங்கே?" என்று கர்ஜித்தார்கள்

ஆழ்வார்க்கடியானுடைய இதயத்  
துடிப்பு சிறிது நேரம் நின்று போயிற்று  
அவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல்  
தப்பி ஓடுவதைத் தவிர வேறு  
வழியில்லை. ஒடினாலும் காட்  
டில் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்  
கத்தானே செய்யும்! அவர்கள்  
வந்து தன்னைப் பிடித்து விட்  
லாம் அல்லவா?

அச்சமடத்தில், கோட்  
டான் ஒன்று சப்பட்  
டையை விரித்து உயர்த்தி  
அடித்துக் கொண்ட  
துடன் "ஊம் ஊம்" என்று  
உறுமியது.

(தொடரும்)



# பொன்னியின்

# விசைவனி

இருபதாம் அத்தியாயம்

**"முதற் பசைவன்!"**

**த**

க்க சமயத்தில ஆந்தை செயத உதவியை ஆழ்வார்க்கடியான் மனத்திற்குள் பெரிதும பாராட்டினான். ஏனெனில் காட்டின் மத்தியில கூடியிருந்த சதிகாரர்கள் சிறு கடித்துக் கொண்டு உறுமிய ஆந்நையைப் பார்த்து அத

னால் ஏற்பட்ட சத்தந்தான் என்று என்னளிக் கொண்டார்கள் "அடே! இந்தக் கோட்டான் நம்மைப் பயப்படுத்தி விட்டது! வெட்டுப் அளது!" என்றான் ஒருவன் "கொண்டாம்! உங்கள் கத்திகளைச் சென்று முகவியுமான காரியங்களுக்குப் பதிர்ப்படுத்தி வைப்புகள் நம் பசைவர்களைப் பூண்டோடு ஒழிப்பதற்குக் கூராக்கி வைப்புகள்' ஆந்நையும கோட்டானும் நம் பசைவர்களல்ல; அவை நம் சினேகிதர்கள்' மனிதர்கள் சாதாரணமாய் உறுங்கும சமயங்களில தாம் கண் விழித்திருக்கிறோம். நம்மோடு ஆந்நைகளும் கூலககளும் கண் விழித்திருக்கின்றன!" என்றான் ரவிதாஸன் என்பவன் அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டே மெள்ள மெள்ள அடிமேல

அடியெடுத்து வைத்து நடந்து இருமலை யப்பன் ஒரு பெரிய மருதமரத்தின் சமீபத்தை அடைந்தான் நூறு வயதான அந்த மரத்தின் பெரிய வேர்கள் நாலாபுறத்திலும் ஓடியிருந்தன. ஓர் ஆணியேருக்கும இவ் வேர் ஆணியேருக்கும மத்தியில தரை யிலும் இடை வெளியிருந்தது மரத்தின் அடிப் பக்கத்திலும் நல்ல குழிவு இருந்தது அதற்குரிய குழிவு ஒன்றில் மரத்தோடு மரமாகச் சாயத்து கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியான் நின்றான் 'தஞ்சாவூர் இராஜ்யத்தின் பொக்கிஷம் இருக்கும வரையில் நமக்கு வேண்டிய பொருளுக்கும் குறைவு இல்லை



**கல்கி கலெக்ஷன்**

தஞ்சாவூர் இராஜ்யத்தின் பொக்கிஷம் இருக்கும வரையில் நமக்கு வேண்டிய பொருளுக்கும் குறைவு இல்லை

## அமரர்கல்கி

எடுத்த காரியத்தை முடிக்க வேண்டிய தெருகத் துணிவு வேண்டும் காரியம் முடிந்த வளரவில் வெளியில் தெரி யாதபடி இடகியத்தைப் பெற்றுக் கதி வேண்டும்' நமக்குள் இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு பிரிவினர் உடனே இலங்கைக்குப் போக வேண்டும் இன்னொரு பிரிவினர் தொண்டை மண்டலம் சென்று காரிய சித்திக்ஷை தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்து நகர வேண்டும். ஏறக்குறைய இரண்டு காரியங்களும் ஒரே சமயத்தில் முடிப வேண்டும். ஒரு பாகவளை முடித்த பிறகு அவகாசம் கொடுத்தால் இன்னொரு பாகவன் ஜாக்கிரதையாகிவிடுவான்' அதற்கு இடமே கொடுக்கக் கூடாது தெரிவிறதா' உங்களில் இலங்கைக்குப் போக யார் யார் ஆயத்தமாய் நுக்கித் தம்' என்றான் ரவிதாஸன்

தான் போகிறேன்', 'தான் தான் போவேன்' என்று பல குரல்கள் ஒரே சமயத்தில் கேட்டன

"யார் போகிறது என்பதை அடுத்த முறை பாண்டிய நாட்டில் கடித்த தீர்மானிக்கலாம்' அதுவரைக்கும் இங்கே செயல் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் இன்னும் சில இ நுக்கின்றன" என்றான் ரவிதாஸன்

"சுத்திக்ஷை எந்த வழி போவது நவ வது?" என்று ஒருவன் கேட்டான்

"கோடிக்கரை வழியாகப் போகலாம். கடலில் கடப்பதற்கு அது நல்ல வழி ஆனால் இங்கிருந்து கோடிக்கரை வரை வில் செல்வது கடினம். தெருகிலும் பாக வாகம் ஆயகாங்கே ஒற்றாகம் ஆனக யால், சேதுவுக்குச் சென்று அங்கே கட ளைத் தாண்டி மரத்தோட்டத்துக்குரிய இலங்கைவதுதான் நல்லது இலங்கை போகிறவர்கள் சமயத்தில் படகு வசிக் கவும் கடமும் தள்ளவும். கடலில் நீத் தவும் தெரிந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும் இங்கே யாருக்கு நீத்தத் தெரியும்"

"எனக்குத் தெரியும்", "எனக்குத் தெரி யும்" என்ற குரல்கள் எழுந்தன

"முதலில் இலங்கை மன்னன் பரித் தளனக் கண்டு பேசுவீட ஓய பிறகு காரியத்தில் இறங்க வேண்டும் ஆனக யால் சுழத்துக்குப் போகிறவர்களில் ஒரு

வருகாவது சிங்கள மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும் ஆ' நமது சோமன் சாமபவன் இளைய வத்து செரவில்லையே' யாரா வது அவனை இளையக்குப் பார்த்தீர் களா?"

"இதா வத்து கொண்டிருக்கிறேன்" என்று ஆழவார்க்கடியானுக்கு மிக்க சகீபத்திலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது அடியான் மேலும் மரத்தோடு மரமாக ஓட்டிக் கொண்டான் அடாடா' இந்தப் பாடம் உடம்பு இப்படிப் பொத்ததுவிட ுது எவ்வளவு சங்கடமாயிருக்கிறது'

புதிதாக இரண்டு பேர் அககட்டத் தில் வத்து சேர்த்து கொண்டார்கள்

ஆழவார்க்கடியான் தன் முகத்தில் ஒரு சிறு பகுதியை மட்டும் மரத்துக்கு வெளியே நீட்டி எட்டிப் பார்த்தான் புதி தாக வத்தவர்கள் இருவரும் கொள்ளிடக் களாயில் அரச மரத்தடியில் சத்தித்துப் பிச்சியவர்கள்தான் என்று தெரித்து கொண்டனர்

**4** துமனிதர்களைக் கண்டதும் ரவி தாஸன், "வாருங்கள்! வாருங்கள்! ஒருவேளை ஏதாவது உங்களுக்கு ஆபத்து வத்து விட்டதோ, வராமலே இருந்து விடுவீர்களோ என்று பயத்தேன் எய்கிருத்து எத்த வழியாக வத்தீர்கள்!" என்றான்

கொண்டிக் களையோடு வத்தோம். வழியில் ஒரு கூட்டம் நரிகள் வளங்குதுக் கொண்டன நரிகளினிடம் சிக்காமல் தப்பித்து வரவதற்கு நேரம் ஆகிவிட்டது" என்றான் சோமன் சாமபவன்

"புலிக்கும், சிங்கத்துக்கும் பயப்பட் டால் பொருள் உண்டு நரிக்குப் பயப்படு கிறவர்களால் என்ன காரியத்தைச் சாதித்துவிட முடியும்?" என்றான் அதற்க் கூட்டத்துக்கு முன்னமே வத்திருந்தவர் களில் ஒருவன்

"அப்படிச் சொல்லாதே அப்பனே! சிங்கம், புலியைக் காட்டிலும் நரி பொல் வாதது' ஏனெனில், சிங்கமும் புலியும் தனித்தன் மே பாயந்து வரும் விரோதிகள் அவற்றோடு சண்டையிட்டுச் சமாளிக்க லாம். ஆனால் நரிகளோ கூட்டங் கூட்ட மாக வகுக்கின்றன ஆனகயால், அவற்றுக் குப் பலம் அதிகம். சோழநாட்டு நரிகள்

பெருங்குட்டை வந்ததுவா? இன்னும்  
துயரம் மன்னாது மன்னம் துறக்கவுன்  
உன் துறக்கவுன் துறந்து' இன்னும்  
டால் அவஸ்தை துறந்திருக்கிறார்?

'அந்த தரிசுக்குள்ளே அடியோடு  
அழியுங்கள்' புண்டாடி தாசம் உதய  
மீதம்' என்று ஆவனாகிறது. உன்  
கான் கோமன் சாம்பவன்

உங்களுடைய செய்தி என்ன? நமது  
இப்படியாகி வந்தது செய்தி உகாண்டு  
வந்திருக்க வேண்டுமே?' என்றான்  
ரவிதாசன்

ஆமா கொண்டு வந்திருக்கிறார்  
இருவரும் அவரே சொல்லுவார்



'இது' அதற்கு  
வேண்டிய உபகரணங்கள்'  
என்று ரவிதாசன் பொன் தாண்டி  
வங்கலின் குழியைச் சுட்டிக் காட்டி  
வான்

கோமன் சாம்பவன் தாண்டியவன் சில  
வருவாக் கையில் எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு  
"ஆ' ஒரு பக்கம் புலி' இன்னொரு பக்கம்  
பனை" என்று சொன்னான்

"சொழிந்தைய பெரன், பழலே  
உறையுண்ட உபகரண தான் சொன்  
னது சொன்னபடி நன்றிவந்தால் உன்



இம்பன்காரி சொல்லத்  
தொடங்கினான்: "தங்கள் கட்ட  
ளைப்படியே சம்பவனரவர்  
யான்கையில் பணியாளாக தான்  
அவரது வேலை பார்த்து வந்தேன்  
அதனுடன் உன் துறந்தவருடன்  
உங்களுக்கு துறந்து சம்பவனரவர் மானி  
கையாக ஒரு பெரிய வீடு துறந்து

பெரிய பழுவேட்டளையா வணங்காமுடி முன்னையளையார் மழவாடி மழவளையா முதலிய பலர் வந்திருந்தார்கள். குரவைக் கத்தும் வேலனாட்டம் தளப்பெருரை வேலனாட்டம் ஆடிய தேவரான னுக்குச் சந்தம வந்து சூழி சொன்னான் அவன் சொன்னது நம்முடைய நோக் கத்துக்கு அனுசரணையாகவே இருந்தது. பழுவேட்டளையாருடன் வந்த சூடு பல வக்கில அருளுடைய இளையாராணி வந்திருப்பதாக எல்லாரும எண்ணியிருத் தார்கள். கந்தர சோழ மகாராஜாவுக்கு உடலுதலம் சரியாயிலையென்றும் அதிக நான் உயிரோடிடுகக் காட்டாரென்றும் பழுவேட்டளையார் தெரிவித்தார். எல்லாரு மாகச் சேர்ந்து அடுத்தபடி பட்டத்துக்கு வரவேண்டியவர் ஆதித்த கரிகாலா அவன். மதுராந்தகத் தேவர் என்று முடிவு செய்தார்கள். ஆனால் மதுராந்தகத்தேவர் இதற்குச் சமமதிப்பாரா என்று சிலா கேட்டார்கள். 'அவர் வாயினாலேயே அதற்கு மறுமொழி கூறச் செய்கிறேன்' என்று சொல்லிய பழுவேட்டளையார் சூடு பலவக்கில இளையாத திறந்தார். அகற் றுள்ளிருந்து மதுராந்தகத் தேவர் வெளி வந்தார். பட்டம் கட்டிக் கொள்ளத் தமக் குச் சமமதம் என்று அவர் தெரிவித்தார்.

"இப்படிப் பெண் வேஷம் போடும் பராக்கிரமசாலிக்கு முடி சூட்டப் போகிறார்களாம் நன்றாய்ச் சூட்டடும். எல்லாம் நாம் எதிர்பார்த்தபடியேதான் நடந்துவருகிறது. இம்மாதிரி சோழ நாட்டிலேயே ஒரு சூழப்பம் ஏற்படுவது நம்முடைய நோக்கத்துக்கு மிக உகந்தது. எது நேர்ந்தாலும், என்ன நடத்தாலும், நம்மை வாரும் சந்தேகிக்க மாட்டார்கள். அவ்வளவு இடம்பலகாரி' மிக முக்கிய மான செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறீர். ஆனால் இதெல்லாம் எப்படித் தெரிந்து கொண்டீர்? இதற்குச் சந்தாப்பம் எப்படி வரவந்தது?" என்று கேட்டான் ரவி நாயன்.

தடு நரத்திரியில் அவர்கள் சபை கூடியபோது வேறு யாரும் அருகில் வராதபடி பார்த்துக் கொள்ள என்னைக் காவலுக்கு அமர்த்தியிருந்தார்கள் காவல புரித்து கொண்டே என் காலுள்ளையும் கண்ணெனவும் உபயோகப்படுத்திக்

கொண்டிருந்தேன்."

"அப்படி உபயோகப்படுத்தியதில் வேறு ஏதாவது தெரிந்ததா?"

"தெரிந்தது. அந்த தன்னிரவுக் கூட் டத்தில் நடந்தனதெல்லாம் இன்னொரு வேற்று மனிதன் கோட்டை மதிலு கவர் மெய்குந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்."

"ஆனால் அவன் யார்?"

"முன் சூடுமி வவத்திருந்த ஒரு கவலையவன்..."

"ஆகா! அவன்தான்! அப்படி நான் நினைத்தேன்! அவனை நீர் என்ன செய்தீர்? சம்பவவரையிடம் பிடித்துக் கொடுக்கவில்லையா?"

"இல்லை. ஒரு வேளை அவன் தமமவளாயிருக்கலாம் என்று நினைத்து விட்டேன். தீவகின் அனுப்பி வைத்தீர் களே! என்று எண்ணினேன்."

"பெரிய பிசகு செய்து விட்டீர். அவன் தமமவன் அவன் கட்டையாய்க் சூட்ட யாய் இருப்பான் சண்டக்காரன் பெயர் திருமலையப்பன், ஆழவார்க்கடி யான்' என்று சொல்லிக் கொள்வான்."

"அவனேதான். நான் செய்த பிசகை இன்று மத்தியானம் நானே உணர்ந்து கொண்டேன். அவன் நம் ஆள் அவன் வென்று தெரிந்தது."

"அதை எப்படி அறிந்தீர்?"

"நேற்று இரவு கத்தன்மாறனின் பாலிய தண்பன் ஒருவனும் கடம்பூர் மானிக்கக்கு வந்திருந்தான். அவனுக்கும் பழுவேட் டளையார் கூட்டத்துக்கும் சம்பந்தம் ஒன்றுமில்லையென்று தெரிந்தது. அவன் அங்கியே, முளையில படுத்து, நிம்மதி யாகத் தூங்கினான். இவறு காலையில் சினை எதுமானா தம் சினேகிதனைக் கொண்டு விடக் கொள்ளிடக்கார வரை கில வந்தார். அவர் வரப்போவதை அறிந்து அவர் முன்னால அடிக்கடி தூள் போய நின்றுதான் என்னையும் வரச் சொன்னார். அவர் கொள்ளிடத்தின் வட களையோடு திருமல்விட்டார். என்னைத் தென்களருக்கு வந்து அவ்வாலிபனுக்கு ஒரு குதிரை சம்பாதித்துக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பும்படி சொன்னார். அவருடுத்து சூடதளக்குப் போய் என் அதனதையப் பார்த்து விட்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தான். அதனால்தான்

சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி இங்கு வர  
படித்தது.

“சரிதான் சரிதான்” அந்த வீர  
வைஷ்ணவனைப் பற்றி எவ்விதம்  
தெரிந்து கொண்டார்?”

கொன்னிடத்திலே படகு புறப்படும்  
சமயத்துக்கு அந்த வீர வைஷ்ணவன்  
வந்து படகிலே ஏறிக் கொண்டான் அவன்  
கத்தன் மாறனின் கிணேதெனோடு பேசிய  
சில காரமான வார்த்தைகளிலிருந்து  
எனக்குச் சிறிது சந்தேகம் உதித்தது  
அவனும் நம்மடம் சேர்ந்தவனோ என்று  
மேலும் கொன்னிடத்தின் தென்கரைகளில்  
அவன் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்ததாகத்  
தோன்றியது நம்முடைய  
அந்தாங்க சமீபநேரங்களில் செய்து காட்டி  
னோர் ஆனால அவன் புரிந்து கொள்ள  
வில்லை. அதன் பேரில் அவன் நம்மவளை  
அல்ல என்று தீர்மானித்தேன்.”

“தீர் செயது பெரும பிசகு முன்பின்  
தெரியாதவர்களிடம் நம் சமிக்ஞையைச்  
செய்து காட்டக் கூடாது. நண்பர்களை!  
இனக்க கொள்கைகள் உட்காட்டல் காரியம்  
பாஞ்சீபுரத்தில் இருக்கிறது! இவங்கை

விலம் இங்கிருந்து இங்கு இரண்டு இடம்  
கனிலும் நம்முடைய பரம விரோதிகள்  
இங்கிருந்து ஆனால அவர்கள்  
இரண்டு பேரையும் காட்டிலும் நம்  
முடைய கொடிய விரோதி, முதன்மை  
யான விரோதி, ஆழ்வார்க்கடியான் என்று  
பொய் பெயர் பூண்டு திரியும்  
நிசுமையப்பபந்தான் அவன் நம்மையும்  
நம் நோக்கத்தையும் அடியோடு நாசம்  
செய்யக்கூடியவன். நமக்கெல்லாரும்  
இணையிலலாத் தலைவியாக உள்ள  
தேவியை அவன் கொண்டு போகப்  
பார்க்கிறான் அடுத்தபடியாக அவனை  
உங்களில் யாராவது எங்கே கண்டாலும்,  
எந்த நிலைமையில் சந்தித்தாலும்,  
கைகளில் உள்ள ஆயுதத்தை உடனே  
அவன் மார்பில் பாய்ச்சிக் கொன்று  
கொடுங்கள் ஆயுதம் ஒன்றுமில்லாவிட்டால்  
எகத்தால் அவனுடைய மென்னியைத்  
நீக்கிக் கொல்லுங்கள் அவனது கழுச்சி  
யால் விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொல்லுங்  
கள் அல்லது வெள்ளத்திலு தள்ளி  
முதலையப் படுக்கு இரையாக்குங்கள்  
அல்லது ஏதாவது சாக்குச் கொல்லி.



பாறை உச்சிக்கு அழைத்துப் போய் அங்கு நுழைந்தது தளவிக் கொண்டு விடுவதன் தேள், நடடுவாக்கனி, பாம்பு முதலியவற்றைக் கண்டால் எப்படி இரக்கம் காட்டாமல் கொல்லிக் கொள்ளுதல் கொண்டு விடுவதன் துர்க்கா தேவிக் கொள்ளுதல் கொண்டு விடுவதன் பளி கொடுத்தது விட்டால் இன்னும் விசேஷம் எப்படியும் அவன் உயிரோடிருக்கும் வரைவீம் தம்முடைய கோக்கத்துக்கு இடைபூதமாகவே இருப்பான்!..

"ரவிதாஸரே நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வறியுந்தீர் சொல்வதற்கு அவன் பெரிய எககாரணங்களுக்கே வேண்டும் அப்படியே பட்டவன் யார்?"

"யாரர்? அவன் பங்குதர ஆற்றல் படைத்த ஒற்றன்"

"யாருடைய ஒற்றன்?"

"எனக்கே அது வெகு காலம் சந்தேகமாகத்தானிருந்தது கந்தர் சோழரின் ஒற்றனோ, ஆதித்த கரிகாலனின் ஒற்றனோ என்று சந்தேகப்பட்டேன் இவ்வளவு என்று கண்டேன் பழையாறையில் இருக்கிறான், ஒரு கிழவ பாதகி, அந்தப் பெரிய பீடம் பின்ன ஒற்றனாக இருக்கலாம் என்று இப்போது சந்தேகிக்கிறேன்"

"ஆகா! அப்படியா? சிவபக்தியில் முழுது, அடியைத் திருப்பணி செயது வரும் அந்தச் செம்பியன் தேவிகு ஒற்றன் எதற்கு?"

"அதெல்லாம் பொய் இந்த முன் குடுமிக்காரனின் வீர வைஷ்ணவம் எப்படி வெளி வேஷமா அப்படித்தான் அந்த முதிய ராணியின் சிவபக்தியைப் பெற்ற விளையாட்டை பெரும் சததுஷ்டம் இருக்கும் பிசாசு அவ்வளவு' அதனால் தான் அவனுடைய சொந்தச் சகோதர னாகிய மழவனரவன் கூட அவனுடைய சண்டை பிடித்துக் கொண்டு பழுவேட்டையன் கூட சிவில சேர்ந்திருக்கிறான்"

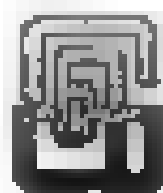
"ரவிதாஸரே! அந்த முன் குடுமி வைஷ்ணவனைப் போல் இன்னும் யாராவது உண்டோ?"

"குடத்தை வில் ஒரு சோதிடன் இருக்கிறான் அவன் பெரிதும் எனக்குச் சந்தேகம் இருக்கிறது வந்தவன் போகிற வாகுதல் தோஷம் சொல்லுவது போல் சொல்லி வரையப் பிடுங்கிப் பவ

விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறான் அவனிடம் தீயகள் யாரும் போகவே கூடாது போனால் எப்படியும் நிச்சயமாக ஏமாந்து போவீர்கள்"

"அவன் யாருடைய ஒற்றன் என்று நினைக்கிறீர்கள்?"

"இன்னும் அளத நான் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை ஒருவேளை தற்போது இவ்வளவில் இருக்கும் போலி இனவர சனுடைய ஒற்றனாக இருக்கலாம் ஆனால் தோஷியனைப் பற்றி அவ்வளவு கவலை எனக்குக் கிடையாது அவ்வளவு பெரிய தீயத எதுவும் தோன்று விடாது எவ்வளவு விஷயத்தில்தான் எனக்குப் பரம' அவனைக் கண்ட இடத்திலே தேள் நடடுவாக்கனி, பாம்பு அடித்துக் கொல்வது போல் இருக்கின்றது கொன்றுவிட வேண்டும்"



ளதெல்லாம் மருத மரத்தின் மறைவிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு மெய் உதயகவது உடம்பெல்லாம் விவரத் தது அந்த மரத்தடியிலிருந்து உயிரோடு தப்பித்துப் போகப் போகிறோமா என்றே அவனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகி விட்டது.

போதும் போதாதற்கு அந்தச் சமயம் பார்த்து அவனுக்குத் துமமல் வந்தது எவ்வளவுவோ அடக்கிக் கொள்ளப் பார்த்தும் முடியவில்லை துணிவாய் வாயில் வைத்து அடைத்துக் கொண்டு 'நச் சென்று துமமினாள்'

அந்தச் சமயம் மேலக்காற்று திவதிரந்தது காட்டு மரங்களின் மர்மச் சதகமும் நின்று போயிருந்தது.

ஆனகவால் நிரும்பையப்பனின் அடக்கிய துமமல் சததம் பக்கத்திலே பேசிக் கொண்டிருந்த சதிகாரர்களுக்குச் சிறிது கேட்டு விட்டது.

"அந்த மருத மரத்துக்குப் பின்னால் ஏதோ சததம் கேட்கிறது சனுத்தகக் கொண்டு போய் என்னவென்று பார்" என்றான் ரவிதாஸன்

கந்தது பிடித்தவன் மரத்தை நாடி வந்தான், அவன் அருகில் வர வர, வெளிச்சம் அங்கமாகி வந்தது ஆச்சு! இதை மரத்தின் முடுக்கில் அவன்

திருமயப பேரவிராஸ திருமயப உடனே  
கனத்து வெனிச்சம தன் மேல தனதாடி  
வீழப பேரவிராஸ. அப்பறம என்வ  
தடக்கும்? தபயிப பிழைத்தால் புனர்  
ஜனமந்தான்'

திருமயவயப்பனின் மார்பு படபட  
வென்று அடித்துக் கொண்டது. தபபு  
வதற்கு வழியுண்டா என்று கற்று ழற்றும்  
பார்த்தான் வழி காணவில்லை. அன்  
னாந்து பார்த்தான். அங்கே மரத்தி  
லிருந்து பிச்சு செவற மரக் கிளையில்  
ஒரு ராட்சத வெளவால் தலைகீழாகத்  
தொடங்கித் தவம் செய்து கொண்டிருந்தது.  
உடனே ஒரு யோசனை தோன்றியது.  
சட்டென்று கைகளை உயர தீட்டி அந்த  
வெளவானைப் பிடித்துக் கையால் ஆயத்த  
மாக எவத்துக் கொண்டான்.

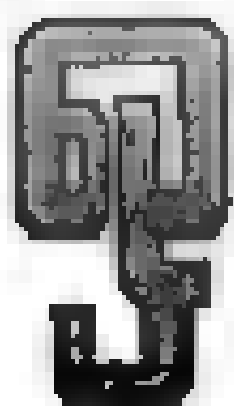
கனத்துக்காரன் மரத்தைத் தாண்டி  
வந்தும். வெளவானை அவன் முகத்தின்  
மீது எறித்தான்.

கனத்து கீழே விழுந்து வெனிச்சம  
மயங்கித் வெளவானின் இரகசியமாக  
முகத்தின் அடிபட்டவன், "ஓ! ஓ! என்ன?  
என்ன?" என்று உனதினான் பவர் ஓடி  
வரும் சத்தம் கேட்டது. ஆழ்வார்க்கடி  
யாழ்றும் ஓட. ம பிடித்தான் அடுத்தக்  
கணம் அடுத்த கூட்டுகாதன் பருந்து  
மறைந்தான்.

பவர் சொந்து, "என்ன? என்ன?" என்று  
கச்சலிட உட்கார் கனத்து ஏதேய ஆள்  
வெளவால் தள்ளாத தாக்கியது பறநி  
விவரம் கூறத் தொடங்கினான் இதேவ  
லாம் திருமயவயப்பனின் காதில் கொஞ்ச  
தூரம் வளையில் கேட்கக் கொண்டிருந்தது.

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

## திரை சலசலத்தது!



ரே சமயத்தில் ஒருவனுக்கு  
கள்ளே இரண்டு மணங்களை  
இயங்க முடியுமா? முடியும்  
என்று அன்றாடம் வந்தியத்  
தேவனுடைய அனுபவத்தி  
லிருந்து தெரிவித்தது.

சேழ வன் நாட்டிற்குள்  
யோக வனம் பிஞ்சுத் பித்தேந்தின் வழி  
யாக அவன் யோகக் கொண்டிருந்தான்.  
நடுக்கில் புதுமாளல் பெருகிப் பெருகிக்  
கொண்டிருந்த காலம் களையாய்க்கா மந்த  
கன், மனட்களின் வழியாக வாய்க்கால  
களிலும் வயல்களிலும் குடிசையென்று  
தூலம் பார்த்து கொண்டிருந்தது எவகே  
பார்த்தாலும் தன்னீர் மயமாய் கந்தது.  
சேழ தேசத்தை வளநாடு என்றும் சேழ  
பன்னாளை வளவன் என்றும் கூறுவது எவ  
வளவு பொருத்தமானது? - இப்படி  
எனவாங்கியது சேர் சேழ நாட்டுகாதன் சேழ  
மன்னனுக்கும் ஏறபட்டி தந்த அபாயங்கள்  
நினைவுக்கு வந்தன இந்த நிலைமையில்  
தொழுவடைய க. லாம் என்ன? இவ்வரசர்  
கரிகாலர் கொடுத்த ஒளவைய மட்டுமே  
சகரவாததயிடம் சொப்பித்து விட்டுத்  
தன் கடமை தீர்ந்தது என்று இருந்து  
விடுவது? இந்த இரண்டிலும் தயாநி

காயச்சலனும் பூசலிலும் நாம் எதற்காகத்  
தளவாய். இது கொன்ன வேண்டாம்? சேழ  
நாட்டுச் சிமயாசனத்துக்கு உயர் வந்திய  
தான் நமக்கு என்ன? பார்க்கப் போனால்  
நம்முடைய குலத்தின் பூவிகப் பண்கவர்  
கள்தான் இவர்கள் சேழார்களும் கங்கர்  
களும் எனதுமாயாகவும் சொந்து கொண்ட  
தானே வானகோப்பாடி ராஜ்யமே இவ்  
வாதுபடி செய்து விட்டார்கள்? இன்றைக்கு  
ஆதித்த கரிகாலர் தமமிடம் அன்பாக  
இருத்தனாவ அந்த அகீதெலவரம்  
மறைந்து போய்விட்டான்! சேச்சே! அந்தப்  
பழைய சமயவசனம் அறிதீயென்றுதான்  
எனாடிச் சொல்ல முடியும்? அதற்குள் எவ  
றால், ஒவ்வருக்கொ அவர் சன்னையிடுவது  
இயற்கை அது போலவே வெறியும்  
தோஷமும் மாறிமாறி வருவதும் இயற்கை  
வெளவான்கள் மீது தோற்றவான்கள் யோப  
கொள்வதில் பயன் என்ன? நம்முடைய  
முதானதன் தலை நிலைமையில் இருந்த  
போது அவர்களும் மற்ற அரசர்களும்  
கதிகலங்கத்தால் அடிந்தார்கள்! அடி  
யோடு அழித்து விடத்தானே பார்த  
தார்கள்? ஆ! அது என்ன பாடல்? இதோ  
நாபகம் வந்து விட்டது!





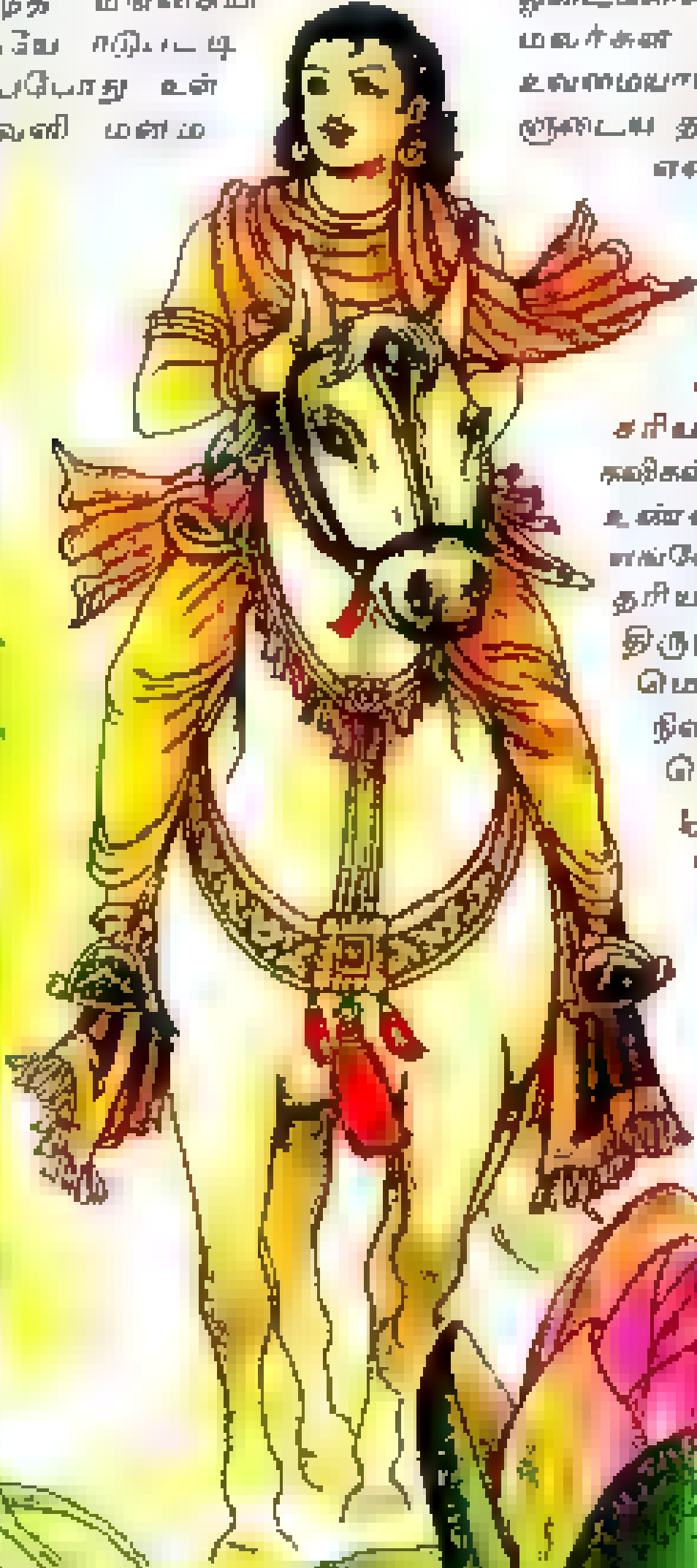
இ ப ப டி  
கெ ய ல ல ர ம  
போர்க்கனத்தில்  
கொடுரமான  
காரியங்களை தம  
முன்னோர்களும் செய்  
திருக்கிறார்கள். போர்க  
களத்தில் தோற்றவர்  
களின் கதி எப்போதும்  
அதோகதிதான் இராமரைப  
போலவும் தர்ம புத்திரரைப  
போலவும் எல்லா அரசர்  
களும் கருணை வள்ளல்களாக  
இருந்து விட முடியுமா?  
அப்படி அவர்கள் இருந்த  
படியினால்தான் காட்டுக்குப்  
போய்த் தின்டாடினார்கள்!  
வீர புருஷர்களாயிருந்தும்,  
வீரர்களின் துணையிருந்தும்  
வெருவாகக் கஷ்டப்பட  
டார்கள் இராஜரீகத்துட்  
கருணை என்பதே  
கூடாது பார்க்கப்  
போனால் சோழ  
குலத்தவர்கள் சிறிது  
கருணையுள்ளவர்  
கள் என்றே சொல்ல  
வேண்டும் எதிரி  
களை யும் முடி யு  
மானால் நண்பர்  
களாகிக் கொள்ளவே  
பார்க்கிறார்கள் அதற்  
காகக் குலம் விட்டுக்  
குலம் கலியாண சம்பந்த  
மும் செய்து கொள்கிறார்கள்!  
கந்தர சோழரின் தந்தை அரிஞ்சய  
சோழர் ஸைதுமபரரயன் மகனைத்  
திருமணம் செய்து கொள்ளவில்  
லையா? அழகுக்குப் பெயர்போன அந்தக்  
கலியாணியின் மகனாயிருப்பதினால்  
தானே கந்தர சோழரும் அவருடைய  
மக்களும் கூட சென்றதரியத்தில் சிறந்து  
விளங்குகிறார்கள்? ஆ! அப்பி என்றதும்  
அந்தக் குடந்தை நகரத்து மயங்க... அரிசி  
லாற்றுங்கரைப் பென்மலையின் நினைவு  
வந்திற்று நினைவு புதிதாக எவகிருந்தோ  
வந்து விட விலகல் அல்லுடை ய

"சேவன தனையாகிக் செங்குருதி  
நீர் தேக்கி  
ஆனை மிதித்த அருஞ்சேறழில்  
மானபரன்  
பாலேந்தர் தம்பேந்தன் வானன்  
பழிந்து நடடான  
மூவேந்தர் தங்கள் முடி!"

உள்ளத்துக்குள்ளேயே கனிந்து கொண்டிருந்த நினைவுதான்

**ந**திபத்தேனாளுடைய வெளிமனம்  
சொழி நாடடின இயற்கை வளங்  
களைப் பற்றியும் இராஜரீகக்  
குழப்பங்களைப் பற்றியும் எண்ணிக்  
கொண்டிருக்கையில் அவனாளுடைய உள்  
மனம் அந்த மங்களையி  
னிடத்திலேயே அடுபட்டிருந்தது  
இப்போது உள்  
மனம், வெளி மனம்

இரண்டும் ஒத்து அமமங்கலையக்  
குறித்துப் பட்டவர்த்தனமாகச் சிந்திக்கத்  
தொடங்கின பிறகு, வெளியில் எந்த  
அழகான இயற்கைப் பொருளைப்  
பார்த்தாலும் அந்த மங்களையின்  
அவயங்களுடன் ஒப்பிடத் தோன்றின  
வழுவழுவான மூங்கிலைப் பார்த்தாலும்  
அவனாளுடைய தோள்கள் நினைவு வந்தன  
ஒடைகளில் மண்டிக் கிடந்த குவளை  
மலர்கள் அவனாளுடைய கண்களுக்கு  
உவமைபாயின பங்கஜ மலர்கள் அவ  
னாளுடைய தங்க முகத்துக்கு இன்னாதானா  
என்ற ஐயம் தோன்றியது. நதி  
யோர மரங்களில் குலுங்கிக்  
கொண்டிருந்த மலர்களில்  
வண்டுகள் செய்த ரீங்  
காரத்தை அவன் குரலின்  
ஒலிக்கு உவமை சொல்வது  
சரியாகுமா? இப்படி வெல்லாம  
கவிகள் கற்பித்திருக்கிறார்களே தவிர,  
உண்மையில் இவைவெல்லாம்  
எங்கே? அந்த மங்களையின் சொந்த  
தரியம் எங்கே? அவனாளுடைய  
திருமுகத்தைப் பார்த்தபோது  
மெய்கிளர்ந்ததே! இப்போது  
நினைத்துப் பார்க்குமபோது கூட  
நெஞ்சு விம்முகிறதே! இந்தப்  
பூக்களையும் வண்டுகளையும்  
பார்த்தால் அத்தனையும் மெய்  
கிளர்ப்பு உண்டாகவில்  
ளையே? , சேச்சே! முதி



யோர்கள் நமக்குச் செய்த உபதேசத்  
 தையெல்லாம் மறந்து விட்டோம்  
 பேனாக்களின் மோகத்தைப்போல் உலக  
 வாழ்க்கையில் பொல்லாத மாயை  
 வேறொன்றுமில்லை வாழ்க்கையில்  
 வேற்றி பெற விருமபுவோன பேனா  
 களின் மோக வளையில் விழவே கூடாது  
 வீழ்ந்தால் அவன் ஒழிந்தான்! கோவலன்  
 கதைதான் அந்த விஷயத்தை அபூர்வ  
 மாய எடுத்துச் சொல்கிறதே! -  
 கோவலன் மட்டுமே என்ன? இந்த நாளில்  
 வீராதி வீரரும் சோழ நாட்டிலே  
 இளையற்ற செவ்வாக்கு உள்ளவருமான  
 பெரிய பழுவேட்டரைவரைப் பற்றி  
 மக்கள் பரிசுரம் பேசுவகாரணமும்  
 அதுதானே? ஆளாள் மக்கள் உண்மை  
 அதியாதவர்கள். மூடு பல்லக்கிலே  
 வைத்துப் பழுவேட்டரைவர் வானைக்  
 கொண்டு வருகிறார் என்று மக்களுக்குத்  
 தெரியாது! ஆளையால் மூடத்தனமாகப்  
 பேசுகிறார்கள் ஆனாலும், அந்த  
 மதுராந்தகத் தேவர் தமனம் அவலனவு  
 கேவலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய  
 இல்லை. 'ச்சி' மூடுபல்லக்கிலே உட  
 கார்த்து கொண்டு, பழுவேட்டரைவரின்  
 ராணியின் ஸ்தானத்திலே மறைத்து  
 கொண்டு ஊர் ஊரால்ப் போவதா?  
 இதுதான் ஆண்ணாக்கு அழகா? இப்படி  
 யாவது இராஜ்யம் சம்பாதிக்க வேண்  
 டுமா? இப்படிச் சம்பாதித்த இராஜ்யத்  
 தைத்தான் அவரால் காப்பாத்திக்  
 கொள்ள முடியுமா? பழுவேட்டரைவர்  
 முதலியோரை நம்பி அவர்களுக்கு  
 உட்பட்டுத்தானே இராஜ்யப் பரிபாலனம்  
 செய்வ வேண்டுமா? இந்த விஷயத்திலே  
 கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி செய்து  
 வருவதே அவலனவு சிலாக்கியமில்  
 லாததான்! பழுவேட்டரைவர் போன  
 றவர்களுக்கு இவ்வளவு அதிகாரமும்  
 செல்வாக்கும் அவர் அளித்திருக்கக்  
 கூடாது அதிலும் மணி மணியாக  
 இன்னு அநாமப் புதலவர்கள் இருக்  
 குமப்பாது? நாடெல்லாம் அதிசயிக்கும்  
 அந்வும் திறனும் உடைய புதலவி ஒருத்து  
 இருக்குமப்போது...? அந்த மங்கை,  
 சோதிடர் வீட்டில் பார்த்தவன்,

ஆற்றங்களில் பேசிப்பவன் அவன்  
 முகம் பாருடைய ஜாடைபாடிக்கு  
 கிறது. அப்படியும் இருக்கலாமோ? -  
 னபத்தியக்காரத்தனம்! ஒருநாளும்  
 அப்படி இருக்க முடியாது! - ஏன்  
 இருக்க முடியாது? ஒருவேளை அவனிதம்  
 இருந்தால், தமனம்போன்ற அதிவினை  
 வேறு யாரும் இல்லை! நமனம்போன்ற  
 துரதிர்ஷ்டசாலியும் இல்லை! இவ்வளவு  
 முதல விந்திய பர்வதம் வளையில் எந்தப்  
 பெண்ணரசியின் புகழ் பரந்து விசிந்து  
 பரவியிருக்கிறதோ, அவனிடம் நாம்  
 எப்பேர்ப்பட்ட காட்டுமிராண்டியைப்  
 போல நடந்து கொண்டோம்! - அப்படி  
 இருக்கவே இருக்காது! நாளைக்கு  
 அவனிடம் எப்படி இவ்வரசரின்  
 ஓலைபுடனே சென்று முகத்தைக் காட்ட  
 முடியும்?

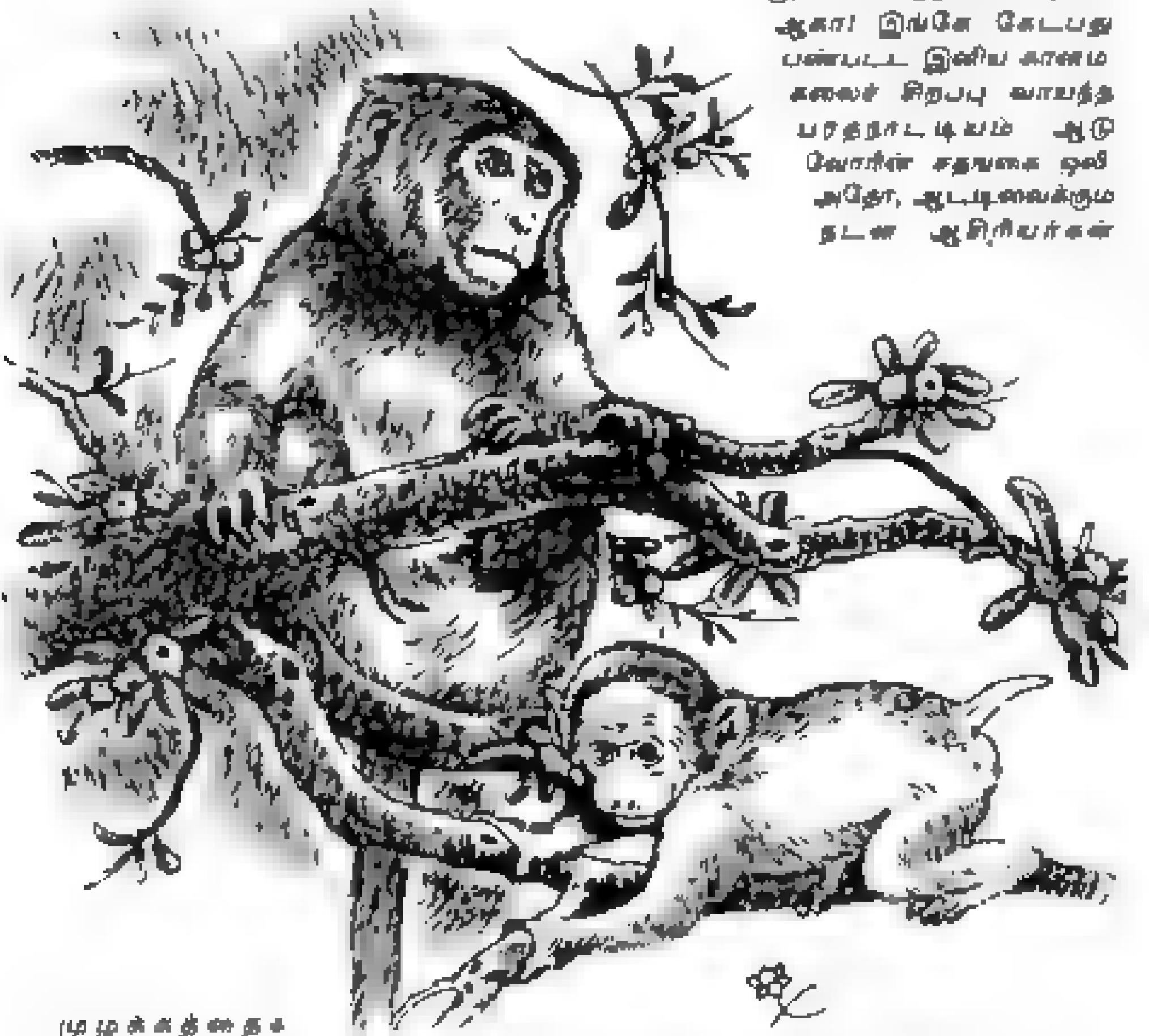


பப்படியாக என்னவேவலாமோ  
 வானத்தையும் பூமியையும்  
 சேர்த்து எண்ணிட்டுக்  
 கொண்டு வந்தியத்தேவன் காவேரிக்  
 கணையோடு வந்து திருளவயாற்றை  
 அடைந்தான் அந்த ஊரின் வளமும்  
 அழகும் அவன் உள்ளத்தைக் கொன்னை  
 கொண்டன அது திருளவயாறுதான்  
 என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான்  
 அந்த அறபுகு கேத்திரத்தின் மகிமை  
 எய்யப் பற்றி அவன் கேளவிப்பட்டிருந்த  
 தேவலாம் உண்மைக்குக் கொஞ்சம்  
 அறவாகவே தோன்றியது. நூலசம்பத்  
 தர் தேவாரத்தில் உள்ள வர்ணனை  
 இவ்வே அப்படியே தத்துவமாய்க் காண  
 கிறது முந்தைய ஆண்டு காலத்தில் மாறு  
 தல் ஒன்றுமேயில்லை அதோ காவேரி  
 யின் களையில் உள்ள மரங்கள் என்ன  
 செழிப்பாய் வளர்ந்திருக்கின்றன! பலா  
 மரங்களில் எவ்வளவு பெரிய பெரிய  
 பலாக்காய்கள் தொங்குகின்றன இந்த  
 மாநிலி தோண்டை மண்டலத்தில்  
 ஏவதம் பார்க்கவே முடியாதுதான்!  
 ஆகா! வளமான இடங்களுக்கென்று  
 குரவ்குகள் எங்கிருந்தோ வந்து  
 விடுகின்றன அவை கிளைக்குக் கிளை  
 தாவுவது எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது!

சம்பந்தப் பெருமான் என்ன சொல்லி  
விடுகிறார்? இதை நாயகம் வருகிறது!  
திருவாயாற்று விடு முனை அரங்கம்  
கனிக பெண்கள் நடனம் ஆடுகிறார்கள்  
அந்த ஆடலுக்கேற்ற பாடலோடு  
மத்தளச் சத்தமும் முழங்குகிறது அந்த

பாடலுக்குத்தரீய இனிய சத்தங்களும்  
வருகின்றன! குத்து வருகின்றன யாழ்,  
குழலு, முழவு, தன்னுழைம முதலிய  
கருவிகளின் ஒலியுடன் சத்தங்களைச்  
சத்தமும் சொத்து ஒலிகளின்றன இவர்க  
ஆடுகிறவர்கள் கடம்பூர் சம்புலனரவர்  
மானிகையில் ஆடிவருகின்றனர் போல்

குரளவக் கத்தர்கள் அல்ல  
ஆகா! இங்கே கேட்பது  
பண்பட்ட இனிய காளம்  
கலைச் சிறப்பு வாய்ந்த  
பரதநாட்டியம் ஆடு  
வேரின் சதவகை ஒலி  
அதோ, ஆடடிவகைம  
தடன ஆசிரியர்கள்



முழக்கத்தைக்  
கேட்ட குரங்கு  
கள் மேகங்களின் கர்ஜனை என்று  
எண்ணி உயர்ந்த மரங்களின் உச்சானிக  
இளைகளில் ஏறி மனம் வருமா என்று  
வானத்தைப் பார்க்கின்றன! அட்டா!  
இன்றைக்கும் எவ்வளவு பெருந்த  
மாழிருக்கிறது! உயர்ந்த மரங்களில்  
உச்சானிக இளைகளில் குரங்குகள்  
ஏறுகின்றன! அது மட்டுமா? ஆடல்

களில் பிடித்த கோவின் சத்தம் கூடச்  
சொத்து வருகிறதே!

“கோலோடக் கோவ்வனையார்  
கத்தாடக்

குவிமுனைவார் குகத்தினின்ற  
சேலோடக் கிளை பாடச் சேலிழை  
வார் நடமாடுந் திருவாயாரே!”

ஆகா! சம்பந்த மலையிகள் சிறந்த

சிவபகதூர், அதைக் காட்டிலும் சிறந்த ரஸிகர்! அவர் அன்றைக்கு வர்ணனை செயதபடியே இன்றைக்கும் இந்தத் திருவையாறு விளங்குகிறதே! இப்படிப் பட்ட ஊரில் ஒருநாள் தங்கி ஆடல் பாடல் விநோதங்களைப் பார்த்துவிட்டு, ஐயாறப்பண்டாரம் அறம் வளராத நாயகி அம்மனைபும் தரிசித்து விட்டுத்தான் போகவேண்டும்! அடாடா, காவேரியின் கரையில் எத்தனை பக்தர்கள் உட்கார்ந்து அனுஷ்டானம் செய்கிறார்கள்! படடை படடையாக அவர்கள் திருநீறு அணிந்திருப்பது எவ்வளவு கண்ணா விகுக்கிறது! சில சமயம் ஆடல் பாடல் ஒலிகளை அழுக்கிக் கொண்டு தமச்சிவராய மந்திரத்தின் ஒலி கேட்கிறதே! ஏன்? அதோ சம்பந்தரின் தேவாரத்தையே யாரோ இனிய குரலில் அருளமயமாகப் பாடுகிறார்களே! இசைக்கும் கைலக்கும் என்றே இன்றையாறு பணித்த ஊர் இந்தத் திருவையாறு போலாம்! இந்த ஊரில் கட்டாயம் ஒரு நாள் தங்கிப் பார்த்து விட்டுத்தான் போகவேண்டும்! தஞ்சாவூர் தகந் அவசரமாகப் போவத்தான் என்ன பயன்? கோட்டைக்குள் பிரவேசிக்க முடிகிறதோ என்னமோ? அப்படிப் பிரவேசித்தாலும் மகாராஜாவின் பேட்டி கிடைக்குமா? மகாராஜாவைத்தான் இரண்டு பழுவேட்டையர்களுமாகச் சேர்த்து சிறையில் வைத்திருப்பது போல் வைத்திருக்கிறார்களாமே! காவேரியின் வடகரைக்குப் போக வேண்டியது தான்!



இந்த முடிவுக்கு வந்தியத்தேவன் வந்தியவிட்ட தருவாதில ஒரு சம்பவம் நடத்தது. மேற்குத் திசையிலிருந்து காவேரிக் கரையோடு ஒரு பல்லக்கு வந்தது. பல்லக்குக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் சில காவல் வீரர்களும் வந்தார்கள். வந்தியத் தேவனுக்கு ஏதோ ஒரு சத்தேகம் தோன்றியது. பல்லக்கு அருகில் வருகிறவளையில் அங்கேயே நின்று காத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன் நினைத்த

படியே இருந்தது. பல்லக்கை நுழைந்த வெளித்திரையில் பன்னமரத்தின் இவச்சிளங்கி தெதிரம் காணப்பட்டது! ஆனால் கட்டப்பூர்லிருந்து வருகிற பல்லக் குத்தான் இது! நாம் குடந்தை வழியாக வர இவர்கள் வேறொரு வழியில் வந்திருக்கிறார்கள்! ஆனால் பழுவேட்டை ரையனாக் கானோம்! அவர் வேறு எங்கேயாவது வழியில் தங்கிவிட்டாரா போலாம்!

பல்லக்கு தஞ்சாவூர் இருந்த தென்னிசை நோக்கித் திரும்பியது அவ வளவுதான் வந்தியத்தேவன் திருவை யாறநில தங்கும் எண்ணத்தை விட்டு விட்டான். அந்தப் பல்லக்கைப் பின் தொடர்ந்து செல்லத் தீர்மானித்தான் என்ன நோக்கத்துடன் அப்படித் தீர் மானித்தான் என்றால், அது அச்சமயம் அவனுக்கே தெரிந்திருக்கவில்லை. பல் லக்கில் வீற்றிருப்பது மதுராத்தகத் தேவா என்று மட்டும் அவனுக்கு நீச்சலமாய்த் தெரிந்தது. அவர் மேல் ஏறப்பட இருந்த அருவருப்பு மேலும் சிறிது வளர்ந்தது. ஆனாலும் பல்லக்கைத் தொடர்ந்து கொஞ்சம் போனால், ஏதாவது ஒரு தவல சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம், பல்லக்கைச் சுப்பவர்கள் அதைக் கீழே எலக்கலாம். ஏதேனும் ஒரு காரணத்துக்காக இளவரசர் மதுராத்தகர் வெளிப்பட்டு வரலாம், அச் சமயம் அவருடன் பழக்கம் செய்து கொள்ளலாம். அது தஞ்சாவூர்க் கோட்டைக்குள் பிரவேசிக் கவும் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்கவும் பயன்படலாம். அதற்குத் தகுந்தபடி ஏதாவது கொஞ்சம் பேசி வேண்டி போட்டால் போகிறது. தந்திர மந்திரங் களைக் கையாளாவிட்டால் எடுத்த காரியம் எக்டரது அல்லவா? அதிலும் இராஜாங்கக் காரியங்களில்?

எனவே, பல்லக்கையும் பரிவாரங் களையும் முன்னால் போக விட்டுச் சற்றுப் பின்னால்வே வந்தியத்தேவன் போய்க் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பம் ஒன்று கிடையவில்லை. காவேரிக் குடம் தஞ் சாவூர் குடம் மத்தியிலிருந்த மற்றும நாயு

நதிகளைக் கடந்தாகிவிட்டது அப  
படியும் பலவக்கு கீழே வைக்கப்பட  
வில்லை. ஒரே மூச்சாகப் போய்க்  
கொண்டிருந்தது அதோ சற்றுத்  
தூரத்தில் தஞ்சாவூர்க் கோட்டை  
மதிலும் வாசலும் தெரியத் தொடங்கி  
விட்டன. கோட்டைக்குள் பலவக்குப்  
போய்விட்டால், அப்படி அலன்  
எண்ணம் வைக்கப் போவதில்லை  
அதற்குள் னதரியமாகவும் துணிச்  
சலாகவும் ஏதேனும் ஒன்று செய்தாக  
வேண்டும் என்னதான் வந்துவிடும்?  
தலைவா போய்விடும்? அப்படிப்  
போனால்தான் போகிறதே? - எடுத்த  
காரியத்தை முடிக்காமல் உயிரோடு  
இருக்கிற போவதில் என்ன லாபம்?  
இதற்கெல்லாம் அடிப்படையில் மதுராந்  
தகத் தேவர் பேரில் வத்தியத்தேவனுக்கு  
கோபம் வேறே இருந்தது. பலவக்கின்  
நாடுதிரையாக் கிழித்தெறிந்து உள்ளே  
விரிப்பது பெண்ணல்ல, மீசை முளைத்த  
ஆண் பிள்ளை என்பதை வெளிப்படுத்த  
வேண்டும் என்று அலன் என உறுதியது.

அலன் உள்ளம் துடிதுடித்தது



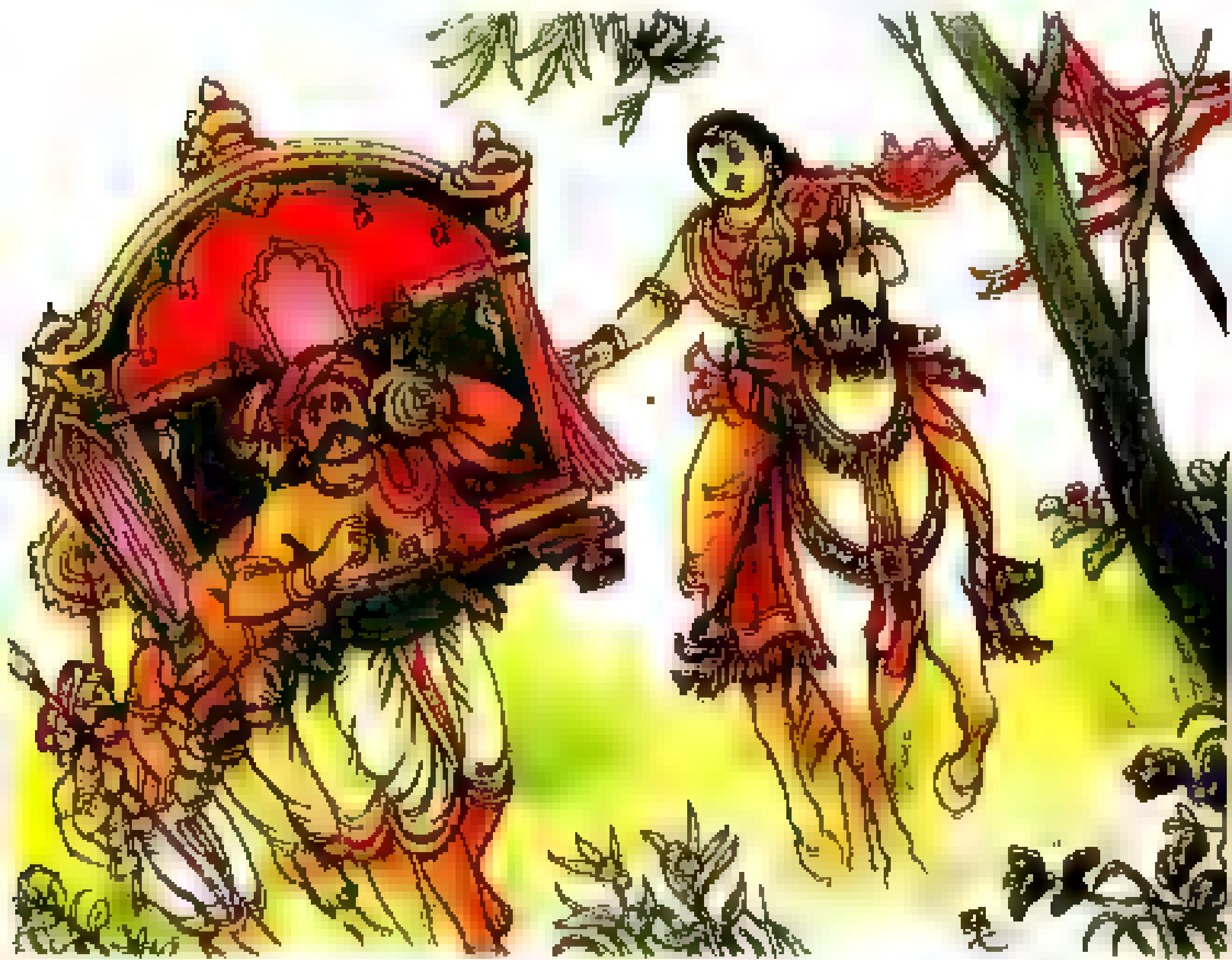
தற்கு என்ன வழி என்று அலன்  
திவிரமாக போசித்துக் கொண்  
டிருக்கையில் பல்வக்கோடு  
சென்ற பரிவாரங்களில் ஒருவர், சற்றுப்  
மீளத்தில் வத்தியத்தேவனை உற்றுநோக்  
கினான்

நீ யார் அப்பா! இருவையாற்றி  
லிருந்து எங்களை ஏன் தொடர்ந்து  
வருகிறாய்? என்று கேட்டான்

"நான் உங்களைத் தொடர்ந்து  
வரவில்லை ஸ்வா! தஞ்சாவூருக்குப்  
போகிறேன்! இந்தச் சாலைதானே  
தஞ்சாவூர் போகிறது?" என்றான் வத்தி  
யத்தேவன்

"இந்தச் சாலை தஞ்சாவூருக்குத்தான்  
போகிறது. ஆனால் பூதில் முக்கியமான  
வர்கள் மட்டுமே போகலாம். மற்றவர்  
களுக்கு வேறு சாலை இருக்கிறது!"  
என்றான் வீரன்

அப்படியா? ஆனால் நானும்



ரொம்ப ரொம்ப முக்கியமான  
மனுஷன்தான்" என்றான் வந்தியத்  
தேவன்

அதைக் கேட்ட அவனின்  
புள்ளைகளைச் செய்துவிட்டு, "தஞ்  
சைக்கு எதற்காகப் போகிறாய்?"  
என்றான்

"என் சித்தப்பா தஞ்சையில்  
இருக்கிறார். அவருக்கு நேரம்  
என்றறிந்து பார்க்கப் போகிறேன்"  
என்று கூறினான் வந்தியத்தேவன்

"உன் சித்தப்பா தஞ்சையில்  
என்ன செய்கிறார்? அரண்மனை  
யில் உத்தியோகம் பார்க்கிறாரா?"

"இல்லை, இவ்வளவு சத்திரத்தில்  
மணியக்காரராயிருக்கிறார்!"

"ஓகோ! அப்படியா? சரி, எங்  
களுக்கு முன்னால் நீ போவது  
தானே? ஏன் பின்னாலேயே வந்து  
கொண்டிருக்கிறாய்?"

"குதிரை களைத்துப் போயிருக்  
கிறது ஐயா! அதனாலேதான்!  
இல்லாவிடில் உங்கள் முதுகைப்  
பார்த்துக் கொண்டே வருவதில்  
எனக்கு என்ன இருபடி?"

இப்படிப் பேசிக் கொண்டே  
வந்தியத்தேவன் பல்லக்கின் அருகில்  
வந்து விட்டான். உடனே அவன்  
முனைவை வரட்டிக் கண்டுகிட்டுக்  
முயன்ற உபாயமும் புலப்படாது  
விட்டது. குதிரையைக் கால்களால்  
அழுக்கி, முகக்கயிற்றை இழுத்து,  
பல்லக்கின் பின் தண்டைத்  
தூக்கியவர்களின் பேரில் விட்ட  
டித்தான் அவர்கள் பயத்துடன்  
திருமடப் பார்த்தார்கள் வந்தியத்  
தேவன் உடனே, 'மஹாராஜா!  
மஹாராஜா! பல்லக்குத் தூக்கும  
ஆங்கள்' என் குதிரையை  
இடிக்கிறார்கள்! ஐயோ! ஐயோ!  
என்று கத்தினான். பல்லக்கை முடி  
யிருந்த திரை சலசலத்தது

(தொடரும்)

அமெரிக்காவின் பிரபல கோடகவரரான  
ராக்பெல்ஸரைப் பற்றிச் சமீபத்தில் ஒரு கதை  
படித்தேன் கோடி கோடியாக அவர் பணம்  
சேர்த்துக் கொண்டிருந்த சமயத்திலும் சுவஸை  
அவரைப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருக்கு  
மாம். ஒரு சிறிய நஷ்டம் நேர்த்து விட்டாலும்  
மிக்க மனவேதனைக்கு உள்ளாவாராம்.

ஒருசமயம் அவர் நாற்பதின்மீரம் டாலர்  
பெருமான தானியத்தைக் கப்பலேற்றி  
அனுப்பினாராம் கப்பல் போய்க் கொண்டிருந்த  
பிரதேசத்தில் பெரிய புயல் அடிப்ப  
தாகத் தெரிய வந்ததாம். "ஐயையோ இன்ஷி  
யூர் செய்யவில்லையே" என்று தவித்தாராம்.  
இன்ஷியூர் செயல் 100 டாலர் செலவாகுமே  
என்பதற்காக இன்ஷியூர் செய்யவில்லை  
இப்போது புயலைப் பற்றிச் செய்து வந்ததும்,  
இன்ஷியூர் செய்யாதது மிசகு என்று எண்ணி  
னாராம் உடனே ஆணை அனுப்பி இந்த நேரத்  
தில் ஏந்தக் கம்பெனியாவது இன்ஷியூர் செய  
யுமா என்று பார்க்கச் சொன்னாராம். ஒரு  
கம்பெனியார் அதற்குச் சம்மதிக்கவே, போன  
ஆசாமி இன்ஷியூர் செய்து விட்டுத் திரும்  
பினார் ஆனால், அவர் திரும்பி வந்து செய்தி  
சொன்னதும், ராக்பெல்ஸர் முன்னைக் கரட்டி  
லும் ஐயோ, போச்சே" என்று அலறினாராம்.  
காரணம் விசாரித்தபோது, கப்பல்கள் ஜாக்  
கிரஸ்தாகப் போக வேண்டிய இடத்துக்குப்  
போய்ச் சேர்ந்தனவென்று தெரிய வந்தது  
மின்னே ராக்பெல்ஸர் எதற்காக அலறினார்  
என்றால் அனாவசியமாக இன்ஷியூர்  
செய்யச் சொன்னோமே! நூற்றாற்பது டாலர்  
அநிவாயமாய்ப் போச்சே" என்பதற்  
காகத்தான்

ராஜா சர்

# கலைமயாகத்

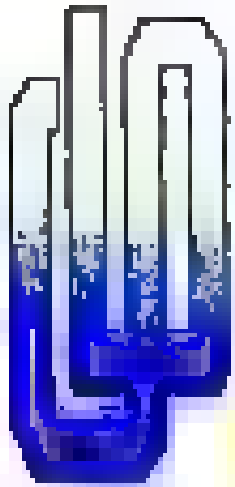
அண்ணாமலைச் செட்  
டியார் அவர்களைத் "தமிழ்நாட்டு ராக்  
பெல்லர்" என்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்  
கிறேன் இது எவ்வளவு தூரம் சரியான  
உண்மை என்று நான் சொல்ல முடியாது  
ஆனால், ஒரு விஷயத்தில் இந்த இரண்டு  
கோடகவரர்களுக்கும் வெகு தூரத்துக்கு வெகு  
தூரம் - இடத்தட்ட கோடி எம்ஸ் தூரம் -  
என்று நான் சொல்ல முடியும்.

# யொன்னியின எசவவன



இருபதாண்டுகளாக அத்தியாயம்

## வேளக்காரப் படை



தமிழ், பல்லக்கின் வெளிப் புறத்தினர் - பன்னமரச் சின்னம் உடைய துணித் தினர் - விலகியது பின்னர் உள்ளி ருத்த பாட்டுத் தினரையும் நகரத் தொடங்கியது. முன்னொரு தடவை வல்லவனாய்வுப் பார்த்தது போன்ற பொருள் வண்ணக் கையும் தெரிந்தது.

வந்தியத்தேவன் இனி, தான் குதிரை மேலிருப்பது தகாது என்று எண்ணி ஒரு நொடியில் கீழே குதித்தான் சிலிஸ்கரின் அருகில் ஓடி வந்து, "இனவரசே! இனவரசே! பல்லக்குக் கமக்கும் ஆடகன்..." என்று சொல்லிக் கொண்டு அண்ணாந்து பார்த்தான் மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தான்: கண்ணினமகனை மூடித் திறத்து மேலும் பார்த்தான் பார்த்த கண்கள் கூசின! பேசிய நாக்கு மூறினது. தொண்டையில் திடீரென்று சரம் வற்றி

யது "இல்லை, இன்னும் தாங்கள் பழுது இழுவரசே! பழுது இரவளிடம் உங்கள் ஆடகரின் குதிரை என் பல்லக்கை இடித்தது!" என்று உளரிக் கொட்டினான்.

இதெல்லாம் கண் மூடித் திறக் கும நேரத்துக்குள் நடந்தது. பல்லக்கின் முன்னும் பின்னும் சென்ற வேல் வீரர்கள் ஓடி வந்து, வல்ல வனரயனாகக் குழந்து கொண்டார்கள்.



கல்கி கலெக்டர்

# அமரர்கஸ்கி



அப்படி அவர்கள் சூழ்ந்து கொண் டார்கள் என்பது வல்லவனரையனுக்கும் தெரிந்தது. அவனுடைய னையும் இயல் பாக உணர்வாளிடம் சென்றது. ஆனால் கள்ளகளை மட்டும் பலலக்கின் பட்டுத் துளையில் மத்தியில் ஒளிர்ந்த மோக னாங்கியின் சந்திர பிம்ப வதனத்தினிற் றும் அவனாவ அகற்ற முடியவில்லை!

ஆம்; வல்லவனரையன் எதிர்பார்த்த தற்கு மாறாக, இப்போது அட பலலக்கில் அவன் கண்டது ஒரு நிஜமான பெண்ணின் வடிவந்தான்! பெண் என் னாலும், எப்படியோ, ட பெண்! பார்த்த வர்களைப் பைத்தியமாக அடிக்கக்கூடிய இதழ்கைய பெண்ணாதது இவ்வுயலக வ இடக்கக்கூடும் என்று வந்தியத் தேவன் எண்ணியதே இல்லை!

நல்லவேளையாக, அதே நிமிஷத்தில் வந்தியத்தேவனுடைய மூளை நரம்பு ஒன்று அசைத்தது அதிசயமான ஓர் எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் உதயமா யிற்று அனாத உபயோகித்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்தான்!

ஒரு பெருமூயற்சி செயது, தொண்டை யைக் களைத்து, நாவிற்குப் பேசுமா சக்தியை வரவழைத்துக் கொண்டு, "மன்னிக்க வேண்டும்! தாங்கள் பழுலூர் இளையராணியானே! தங்களைப் பார்ப் பதற்காகத்தான் இத்தனை நூரம் வந் தேன்!" என்றான்.

பழுலூர் இளையராணியின் பரிஸ் வடியும் முகத்தில் இளநகை அந்நியது. அதுகாறும் குலிங்குந்த நூலரை மொட்டு சீறிது விரிந்து, உள்ளே பஞ்சுநீர்ந்த வெண் முகங் வரினையை இச்சொகைப் புலப் படுத்தியது அந்தப் புன்முறுவலின் காந்தி நமது இளம் வீரனைத் திக்முழக்காடித் துணைச் செயது.

அவளருகில் வந்து நின்ற வீரர்கள் தங்கள் எஜமானியின் கட்டளைக்கு எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்ததாகத் தோன்றியது. அந்தப் பெண்ணரசி கையினால் ஒரு சமிக்ஞை செய்யவே, அவர்கள் உடனே அகன்று போய்ச் சற்றுத் தூரத்தில விலகி நின்றார்கள். இரண்டு வீரர்கள் பல லக்கின் மீது மோதிக் கொண்டு நின்ற குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

வலக்கினிருந்த பெண்ணரசி வந்தி யத்தேவனை நோக்கினாள் வந்தி யத்தேவனுடைய தெஞ்சில இரண்டு கூரிய செல் முனைகள் பாயந்தன!

'ஆமாம், நான் பழுலூர் இளைய ராணிதான்!' என்றான் அட பெண்மணி! 'இவளுடைய குரலில் அத்தகைய பேராத தரும பொருள் என்ன கவந்திருக்க முடியும்? ஏன் இக் குரலைக் கேட்டு நமது தலை இவ்விதம் நிறுதிறுக்க வேண்டும்?

'சற்று முன்னால் நீ என்ன சொன் னாய்? ஏதோ முன்றலிடையே? சிவிகை கமக்கும் ஆடகளைப் பற்றி?'

காசிப்படமின் மென்மையும், கன்னின் மொழையும், காட்டுத் தேவின் தீவிரப்பும், கார்காலத்து மின்னலின் ஹோலிப்பும் ஒரு பெண் குரலில் கலந்திருக்க முடியுமா? அவ்விதம் இத்தோ கவந்திருக்கின்றவனவே

'பல்லக்கைக் கொண்டு வந்து அவர்கள் உன் குதிரை மீது மோதினார் கள் என்றா சொன்னாய்?'

பழுலூர் ராணியின் பவன இதழ்களில் தவழ்ந்த பரிசுரசப் புனைவாக, அந்த லெடிக்கையை அவன் நன்கு ரஸீத்த தாகக் காட்டியது. இதனால் வந்தியத் தேவன் சிறிது துணிச்சல் அடைந்தான்.

ஆம், மகாராணி! இவர்கள் அப்படித் தான் செயதார்கள்! என் குதிரை பிரகண்டு விட்டது!" என்றான்.

'தீயம் பிரண்டு போய்த்தானிருக் கிறாய் துர்க்கையமமன் கோரில் பூசாரி விடம் போய் வேப்பினை அடிக்கச் சொல்லு! பவம் தெளியட்டும்!'

இதற்குள் வந்தியத்தேவனுடைய பவம் நன்கு தெளிந்து விட்டது. அவனுக்குச் சிரிப்புக் கூட வந்து விட்டது.

பழுலூர் ராணியின் முகபாவம் இப்போது மாறிவிட்டது. குறுகுளையின நிலை கொபக் களலாயிற்று.

அவடிக்கை அப்பறம் இருக்கட்டும்; உண்மையைச் சொல்! எதற்காகப் பல லக்கின் மேல் குதிரையைக் கொண்டு வந்து மோதி நிறுத்தினாய்?

இதற்குத் தக்க மறுமொழி சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும் சொல்லாவிட் டால்... நல்லவேளையாக, ஏற்கெனவே அந்த மறுமொழி வந்தியத்தேவன் உள் ளத்தில் உதயமாகியிருந்தது சற்றுத்

தணிந்த குரலில்  
பிறர் கேட்கக்  
கூடாது என்று  
வேண்டுமென்றே  
தணிந்த அந்தரங்  
கம் பேசும் குரலில்.

தேவி! நந்தினி  
தேவி! ஆழலார்க்  
கடியார அவர்  
கான், திருமலை  
யப்பர்... தங்களைச்  
சந்திக்குமபடி  
சொன்னார் அதற்  
காகவே இந்தச்  
(சுழ்ச்சி) செவ்வேள்  
மகளிக்க வேண்  
டும!" என்றான்

இவ்விதம்  
செய்யலிக்க  
கொண்டே  
பழுவூர் ராணியின்  
முகத்தை வந்தியத்  
தேவன் கூர்ந்து  
கவனித்தான். தன்  
நுடைய மறு  
மொழியினால்  
எவ்வளவு  
விளம்ப  
பெயரலுமோ  
என்ற ஆவலுடன்  
பார்த்தான்

கனி மரத்துள்  
மேல்கல் எரிவது  
போன்ற காரியத்  
தான் கனி விழுமா? காய விழுமா? எறித்த  
காதிருமலிழை அலகு எதிர்பார்த்த  
இடி ஏதாவது விழுமா?

பழுவூர் ராணியின் கரிய பருவங்கள்  
சிறிது மேலே சென்றன கன்கனில்  
வியப்பும் ஐயமும் தோன்றின. மறுகணத்  
தில் அந்தப் பெண்ணை ஒது முடிவுக்கு  
வந்து விட்டாள்

கனி, நடுச்சாளையில் நின்று பேசுவது  
சகிதம் அல்ல. நாளைக்கு நம் அரசன்  
மனைக்கு வர! எவ்வா விஷயமும் அவகை  
விவரமாகச் சொல்கிக் கொள்ளலாம்  
என்றான்

வந்தியத்தேவனுடைய உன்மம் பூரித்



தன் நினைத்த காரியம் வெற்றி பெற்று  
விடும் போல் காண்கிறது ஆனால், முக்  
கால் இன்று தாண்டிப் பவளில்லை. மற்றக்  
காற்பங்குக் கிணற்றையும தாண்டியாக  
வேண்டும்.

"தேவி! தேவி! கோட்டைக்குள் என்னை  
விட மாட்டார்களே! அரசன்மனைக்  
குள்ளும் விட மாட்டார்களே? என்ன  
செய்வது?" என்று பரபரப்பின் சொன்  
ளைய

பழுவூர் ராணி உடனே பல்லக்கில  
தன் அருகில் கிடந்த ஒரு பாடுப எபன்யத்  
திறந்து, அதற்குள்விருந்து ஒரு தந்த  
மோகிரத்தை எடுத்தாள்

"இதைக் காட்டினால் கோட்டைக்

குள்ளும் வீடுவார்கள் தம் அரண்மனைக் குள்ளும் வீடுவார்கள்" என்று சொல்கிக் கொண்டே கொடுத்தாள் வந்தியத்தேவன் அதை ஆவதுடன் வாங்கிக் கொண்டான் ஒருகணம் பள்ள இலச்சினை பொறித்த அந்தத் தந்தை மோதிரத்தைப் பார்த்தான் மறுபடி நிமிர்ந்து ராணிற்கு வந்துளம் கூற எண்ணிய போது பல்லக்கின் திரைகள் மூடிக் கொண்டிருந்தன

ஆகா! பூரண சுந்திரவண ராஜ கவயம் போது சிறிது சிறிதாகக் கவ்வுகிறது ஆனால் இந்தப் பல்லக்கின் திரைகள் அந்தப் பேசும் நினை மதியத்தை ஒரு நொடியில் கபனீகரம் செயது விட்டனவே!

"இவியாலது என்னைய பின் தொடர்ந்து வராதே! அபாயம் நேரும் நின்று மெதுவாக வா" என்று பல்லக்குத் திரைக்குள்ளிருந்து பட்டுப் போன்ற குரல் கேட்டது

பிறகு பல்லக்கு தகர்ந்தது வீரர்கள் முன்போலவே அதன் முன்னும் பின்னும் சென்றார்கள்



வந்தியத்தேவன் குதிரையின் தலைக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சாணல்போரமாக ஒதுங்கி நின்றான். பழுவூர் ஆன்களில் தனதான அனுகூல வந்து பேசியவள் இரண்டு மூன்று தடவை திரும்பிக் திரும்பிப் பார்த்ததை அவனு ண்டை கண்கள் கவனித்து உள்மனதுக்குச் செய்தி அனுப்பின

ஆம் அவனுண்டை வெளி மனம் பல வக்கிரிந்த பழுவூர் ராணியின் மோகன வடிவத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண் டிருந்தது இத்தனை நேரம் கண்டது. கேட்டது எல்லாம் உண்மைதானா? அவ லது ஒரு மாய மனோகரக் கனவா? இப் படியும் ஓர் அழகி ஒரு சௌந்தரிய வடி வம் இதைப் பூவுலகில் இருக்க முடியுமா?

அரம்பை, ஊர்சூழி, மெய்கை என் தெவலாம் தேவமாதர்கள் இருப்பதாகப் புராணங்களில் சொல்வதுண்டு. அவா களுடைய அழகு, முற்றும் துறந்த முனி வர்களின் தவதனதையும் பங்கம் செய்வதாகக் கேட்டதுண்டு. ஆனால் இந்த உலகத்தில்.. பெரிய பழுவேட்டையார் இந்த மோகனி யின் காலடியில் அடிமை பூண்டு விடப்ப தாக நாடு நகரங்களில் பேசுவதெல்லாம்

உண்மையாகவே இருக்கலாம். இருந்தாலு, அதில் விவப்பு ஒன்றும் இராது! தரை திரை மூப்பக் கண்டவரும். தேகமெல்லாம் போரக் காயங்களுடன் கரேமான தோற் றங் கொண்டவருமான பழுவேட்டையார் எங்கே? மூகுமாரியும் கட்டழகியுமான இந்த இளம் மயகை எங்கே? இவ்வுண்டை ஓர் உன்னதவையப் பெறுவதற்காக அந்தக் கிழவர் என்ன காரியந்தான் செய்ய மாட்டார்?

வெகு நேரம் சாணல் ஓரத்தில் நின்று இவ்விதச் சித்தனைகளில் ஆழந்திருந்த பறகு வந்தியத்தேவன் குதிரை மேல் ஏறிக் கொண்டு மெள்ள மெள்ள அதைத் தஞ்சைக் கோட்டையை நோக்கிச் செலுத்தினான்

சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரத்தில் பிரதான கோட்டை வாசலை அடைந் தான். கோட்டைக்குச் சற்றுத் தூரத்தி லேயே நகரம் ஆரம்பமாயிற்று. வித விதமான பண்டங்கள் விற்கும் கடை வீதி களும், பலவகைத் தொழில்களில் ஈடுபட்ட மக்கள் வாழும் தெருக்களும், கோட்டை யைச் சுற்றி அடுக்கடுக்காக அமைந்திருந் தன வீதிகளில் போலோரும் வருவோரும் பண்டங்கள் வாங்குவோரும் விலை கூறு கிலோரும் மாடு பட்டிய வண்டிகளும் குதிரை பட்டிய ரதங்களும் நிறைந்து எங்கும் ஒரே கலகலப்பாயிருந்தது. அந்த வீதிகளுக்கும் இடையே புருத்து சென்று சோழ நாட்டுப் புதிய தலைநகரத்தில் வாழும் மக வணியும், அவர்கள் வாழும் விதத்தையும் பார்க்க வந்தியத்தேவனுக்கு மிக்க ஆவலா ளிருந்தது ஆனால் அதற்கெல்லாம் இப் போது அவகாசம் இல்லை. வந்த காரி யத்தை முதலில் பார்க்க வேண்டும் லேபிக்கை பார்ப்பதெல்லாம் பிற்பாடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்

இந்தத் தீர்மானத்துடன் வந்தியத் தேவன் தன்னை நான்கு பிரதான வாசலை அணுகினான் கோட்டை வாசலின் பிரம மண்டமான கதவுகள் அச்சமும் காத்தி யிருந்தன வாசலில் நின்ற காவலர்கள் மக்களை ஒதுங்கச் செய்து, வீதி ஓரங்களில் நிறுத்தப்படி செய்து கொண்டிருந்தார்கள் மக்களும் ஒதுங்கி நின்றார்கள். ஆம் அவர வர்கள் தங்கள் அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டு போவதற்குப் பதிலாக, ஏதோ

உளர்வலம் அலவழி  
பவனி பார்ப்பதற்காகக்  
காத்திருட்டவர்களுள்  
போல் நின்றார்கள். ஆண்  
கள், பெண்கள், குழந்தை  
கள் வயோதிகள் எல்லா  
ருமே ஆவழிதன் நிந்  
தார்கள்



படை வரச்  
வருக்து முன்  
னாவ் சிறிது

தாரம் வரை வெறுமை  
யாகவே இருந்தது வரச்  
வண்ணை காவலரகங்  
மாடும் நின்றார்கள்

விஷயம் என்ன  
வென்று தெரிந்து  
கொள்ள வந்தியத்தேவன்  
ஆவல் கொண்டான் எவ்  
வாரும் ஒதுங்கி நிற்கும்  
பேரது, தான் மட்டும்  
மீகாடடை வரசல் காட  
பாளரிடம் சென்று முட  
புக கொள்ள ஆவன்  
விருமபலிள்ளை. அதி  
விருத்து வீண் வாதமும்  
சண்டை யும் முனவாம்.  
இப்போது தனக்குக் காரி  
யம் முக்கியமே தவிர விரியம் பெரிது  
அல்ல. வீண் சண்டைகளில் இறங்க இது  
கருணமல்ல.

எனவே, வந்தியத்தேவன் மீகாடடை  
வாசலாகக் கவனிக்கக்கூடிய இடத்தில வீது  
ஓரத்தில ஒதுங்கி நின்றான் பக்கத்தில்  
கம்மென்று மலரின் மணம் வீசியது  
திருமலிப் பார்த்தான் ஒரு வாலீபன்.  
திருநீறு குத்திராடகம் முதலிய சிவச சின்  
னங்கள் தரித்தலங், இரண்டு கைகளிலும்  
இரண்டு பூக்களை கருடன் நிற்பதைக்  
கண்டான்

"தம்பரி! எல்லாரும எதற்காக வீது ஓரம்  
ஒதுங்கி நிற்கிறார்கள்! ஏதாவது உளர்வலம்  
கீர்வலம் வரப் போகிறதா?" என்று கேட்  
டான்

"தாங்கள் இந்தப் பக்கத்து மனிதர் இவ்  
வலவா, ஜயா

இவ்வல தான் தொண்டை நாட்டைச்



சேர்ந்தவன்"

"அதனால்தான் கேட்கிறீர்கள் தீங்களும  
குதிரை மேலிருந்து இறங்கிக் கிழே நிற்பது  
நவமது."

வாலிபனோடு பேசுவதற்குச் செனாகரியா  
மாயிரக்கடடும் என்று வந்தியத்தேவன்  
குதிரை மேலிருந்து குதித்தான்

"தம்பரி, எதற்காக என்னை இறங்கச்  
சொன்னாய்?" என்று கேட்டான்

"இப்போது வேளக்காரப் படை அரசு  
ரைத் தரிசனம் செயது விட்டுக் கோட்  
டைக்கள்ளிருந்து வரப் போகிறது. அதற்  
காகத்தான் இத்தனை ஜனங்களும் ஒதுங்கி  
நிற்கிறார்கள்

"பேசுபுகளை பார்க்கத்தானே?"

"ஆமாம்"

"நான் குதிரை மேல் உட்கார்ந்து  
கொண்டு பார்த்தால் என்ன?"

"பார்க்கலாம். ஆனால் வேளக்காரப்  
படை வீரர்கள் உங்களைப் பார்த்து

விடாமல் ஆபத்து."

"என்ன ஆபத்து? குதிரையைக் கொண்டு போய் விடுவார்களா?"

"குதிரையையும் கொண்டு போவார்கள் ஆன்களையே கொண்டு போய் விடுவார்கள் பொல்லாதவர்கள்"

"குதிரையையும் ஆனையும் கொண்டு போனால் கவன விட்டு விடுவார்களா?"

"விடாமல் என்ன செய்வது? வேளக் காரப் பண்டியர் வைத்திருந்த நகரில் சட்டம் அவர்களைக் கேள்வி கேட்பார் கிடையாது. பழுவேட்டையர்கள் கூட வேளக்காரப்படை விஷயத்தில் தலையிடுவது கிடையாது."

இச் சமயத்தில் கோட்டைக்கு உட்புறத் திவ பெரிய ஆர்ப்பாட்ட ஆரவாரங்கள் கேட்டன. தகரா முழங்கும் சத்தம், பறைகள் கொட்டும் சத்தம், கொம்புகள் உலுக்கும் சத்தம் இவற்றுடன் பல நூறு மனிதர் குரல்களிலிருந்து எழுந்த வாழ்வுதாலிகளும் கூடந்து எதிரொலி செய்தன.



எக்கார வீரர் படைகளளிப்பற்றி வந்தியதேவன் நன்கு அறிந்திருந்தான். பழந்தமிழ் நாட்டில், முகவியமாகச் சோழ நாட்டில்து முதலிய வதாபளமாக இருந்து வந்தது 'வேளக்காரர்' என்பவர் அவையப்போது அரசு புரிந்த மனைவர்களுக்கு மெய்க்காப்பாளர் போன்றவர் ஆனால் மற்ற சாதுரண மெய்க்காப்பாளருக்கும் இவர்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. இவர்களை 'எங்கள் உயிரைக் கொடுத்தாஸது அரசரின் உயிரைப் பரிதுகாப்போம் என்று சபதம் செய்தவர்கள் தங்கள் அஜாக்கிரதை யினாலோ, தங்களை மீறியோ, அரசர் உயிருக்கு அபாயம் நேர்ந்து விட்டால், துர்க்கையில் சந்நிதியில் தங்களுடைய தலைவையத் தங்கள் கையினாலேயே வெட்டிக் கொண்டு படுவாவதாகச் சபதம் எடுத்துக் கொண்டவர்கள். அத்தகைய கடுர சபதம் எடுத்துக் கொண்ட வீரர்களுக்கு, மற்றவர்களுக்கு இன்னதில் சல சலுகைகள் இருப்பது இயலாதுமே."



டாட வாசலின் சதவுகள் இன்னும் படர்ச் படர் என்று திறந்து கொண்டன

முதலில் இரண்டு குதிரை வீரர்கள் வந்தார்கள் அவர்கள் தங்களது வலக்கையில் உயரப் பறந்த கொடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அந்தக் கொடியில் சோழம விசத்திரமாக இருந்தது செந்நிற மான் அக் கொடியில் மேலே புறையும், புலிக்கு அடியில் கீட்டமும் சித்திரிக்கப் பட்டிருந்தன கீட்டத்துக்கு அடியில் ஒரு பஸ்பீடமும், கழுத்து அறுபட்ட ஒரு தலை யும், ஒரு பெரிய பஸிக் கதடியும் காட்சி அளித்தன கொடியைப் பார்க்கச் சித்தி பவகரமாகவே இருந்தது

கொடி தாங்கிய குதிரை வீரர்களுக்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய கம்பம் இரண்டு பேரின்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்தது இரண்டு ஆட்கள் நின்று பேரின்களை முழங்குவார்கள்

ரிஷபத்துக்குப் பின்னால் கமர் ஸம்பலு வீரர்கள் சிறுபடை, பெரும்படை, தம்பட்டம் ஆகியவற்றை முழக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள்

அவர்களைத் தொடர்ந்து இன்னும் ஸம்பலு பேர் தீண்டு வளைந்த கொம்புகளை பாம பாம பபாம் என்று ஊதிக் கொண்டு வந்தார்கள்

அவர்களுக்கும் பின்னால் வந்த வீரர்கள் ஆயிரம் பேர் இருக்கலாம். அவர்களில் பெரும்பாலோர் பின்வரும் வாழ்த்தொலிகளை இடிமுழக்கக் குரலில் எழுப்பிக் கொண்டு வந்தார்கள்

"பராததக் சோழ பூமண்டல சக்கர வாதது வாழுக!"

"வாழுக! வாழுக!"

"கத்தர சோழ மன்னர் வாழுக!"

"வாழுக! வாழுக!"

"சோழி ப்வந்தர் வாழுக!"

"வாழுக! வாழுக!"

"துஞ்சையர் சோன் வாழுக!"

"வாழுக வாழுக!"

"வீரபாண்டியனைச் சுரம இறக்கிய பெருமான் வாழுக!"

"வாழுக! வாழுக!"

மதுவரையும் சமுத்திரம் தொண்டை மண்டலமும் கொண்ட கோ இராஜகேசரி வாழுக!"

"வாழுக! வாழுக!"

"சுரிகால் வளவன் திருக்குலம் நீழி வாழுக!"

"வாழ்க! வாழ்க!"  
 "துர்க்கை மாகாளி பராதபரி பராசக்தி  
 வெவக!"  
 "வெவக! வெவக!"  
 "வீரப புவிக்கொடி பாரெவலாம பரந்து  
 வெவக!"  
 "வெவக! வெவக!"  
 "வெற்றிவேல!"  
 "வீர-வேல!"

தூற்றுக்கணக்காள வலிவுள்ள குரவ  
 களிலிருந்து எழுந்த மேற்படி கோஷங்கள்  
 கோட்போரை மெய்கிலிர்ச்சிச் செய்தன  
 கோட்டை வாசலின் வழியாக வந்த போது  
 அந்தக் கோஷங்கள் உண்டாகிய பிறகு  
 வளரிசுளம் சேர்த்து கொண்டன விந் ஓரங்  
 களில் நின்ற மக்களில் பலரும் கோஷத்தில்  
 கலந்து கொண்டார்கள்

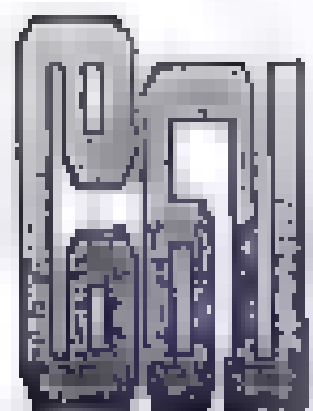
இவ்விதம் வேளக்காரப் படை வீரர்  
 கள் தஞ்சைக் கோட்டை வாசல் வழியாக  
 வெளிவரத் தொடங்கி, விந் வழியாகச்



சென்று, தூரத்தில் மறையும் வளையில்  
 ஒரே அல்லோலசகலோலமாக இருந்தது

இரு மூன்றாம் அதிபாயம்

## அமுதனின் அன்னை



ளக்கார வீரர் படை  
 பெரிய கடைத்தின் வழி  
 யாகப் போயிற்று படை  
 யின் கடைதில் சென்ற  
 நில வீரர்கள் கடைத்  
 தெருவில் சில இருவினை  
 பாடல்களைப் புரிந்தார்  
 கள் ஒருவன் ஒரு படகணக் கடையில்  
 புடுத்து ஒரு கடை நிறைய அதிரசத்தை  
 எடுத்துக் கொண்டு வந்து மற்ற வீரர்  
 களுக்கு விந் போகித்தான் பிறகு வேறு  
 கடை ஸங்க் கடைக்காரனுடைய தள  
 யிலே கவிழ்த்த போது, வீரர்களும் விந்யில்  
 சென்றவர்களும் 'ஹஹஹஹ' என்று  
 இரைந்து சிரித்தார்கள் இன்னொரு வீரன்  
 வழியில் எதிர்ப்பட்ட ஒரு மூதாட்டியின்  
 கையிலிருந்த பூக் கடைசியைப் பிடுங்  
 கினான் பூவையெல்லாம் வாரி இறைத்துக்  
 கொண்டே "பூமாரி பொழிகிறது!" என்  
 நான் அவன் வாரி வீசிய பூக்களைப்  
 பிடிக்க முயன்ற வீரர்கள் குதித்தும் சிரித்  
 தும் கொம்மாளமடித்தார்கள் எதிரில் வந்த

ஒரு மாட்டு வண்டியை இன்னொரு வீரன்  
 திறுத்தி, மாட்டை வண்டிகிலிருந்து புட்டு  
 அவிழ்த்து வீரட்டி அடித்தான் மாட்டு  
 பிரண்டு மக்கள் கூட்டத்தினையே புருந்து  
 சிலரைத் தள்ளிக் கொண்டு ஓடியது  
 மீண்டும் ஒரே கோலாகலச் சிரிப்புத்தான்!

இதையெல்லாம் பார்க்குக் கொண்  
 டிருந்த வந்தியத்தேவன் "ஆனா! பழுவை  
 டரைவரின் வீரர்களைப் போல இவர்  
 களும் வினையாடுகிறார்கள். இவர்களு  
 டைய வினையாட்டு மற்றவர்களுக்கு  
 வினையாக இருக்கிறது தல்லவேளை,  
 இவர்களுடைய பார்வை நமக்கு விழாமல்  
 ஓதுவது நின்றோம். இல்லாவிடில் ஒரு  
 சண்டை ஏற்பட்டிருக்கும். வந்த காரியம்  
 கோடுப் போயிருக்கும்" என்று எண்ணிக்  
 கொண்டான் ஆனால் ஒரே ஒரு வித்தியா  
 சமும் அவனுக்குப் புலனாயிற்று. வேளக்  
 காரப் படை வீரர்களின் வினையாடல்  
 களை இவருள்ள துணங்கள் அவ்வளவாக  
 வெறுக்கப்படவை அவர்களுடைய கொம்  
 மாளத்தில் துணங்கும் சோந்து சிரித்துக்

தூற்றுக்கணக்காள வலிவுள்ள குரவ இரு பெயர் உண்டு என்பதை வாசகர்கள்  
 அறிந்துருக்கலாம். 'பகதர்களைக் காப்பற்றுவதற்கு எபதம் பூண்ட தெய்வம்' என்பதனால் பூங்குருக்கு  
 அப்பெயர் வந்தது என்று அறிபுர்கள் கருதுகிறார்கள்

புத்திரகஸ்துதாரகன்

இவ்வகட பதநிக தேடகரைய எவ்ரு  
இருமயிப பராதகுதேபரது பூந்தர எவ  
களுடன் திவாறு திருவனாள் வந்தியத்தினாள்  
காளாஸிள எவ. கூட பதநிகுதேபரது  
கருதுதிவ்ம அந்த வாலியன் தருதேபரது

க. ரம லிட ரா ஒருவெனா அலனா  
கிட உதேபரதுதேபரது பராதகட தோயிரு  
கருதுதிவ்ம

தோயிருதேபரது படை மாலையில சோட  
யு பாதநிதது சோயிருதேபரது மிறகு மறா  
மாலையில உவா தோ விடுவதிவ்மாலையில



வந்தியத்தேவன் துரித்து கொண்டுள்ளான்  
 இரவு பகல் எந்த நேரத்திலும் கோட  
 லை கடவுள் பிரகாசிக்க ஓர் உரிமை கொண்டு  
 வந்தான் அரசு முடிபடங்களுக்கும் சேர்ந்தவர்களுக்கும்  
 அன்புதரும் தன்மை கொண்டவர்களுக்கும்  
 கருணைதரும் படிவட்டளர்ப்பார்களின்  
 குறிப்பதற்காகவும் அவ்வுரிமை  
 உண்டு என்று வந்தியத்தேவன்  
 துரித்து கொண்டுள்ளான் என்பது.

இராத்நிரிமே கோடகர்கள் போக  
 க்கப்பட்டுள்ளனர் உத்தேசம் அவதூறுக்கு  
 முடிவியுள்ளது தயவுசெய்து பரிசீலனை  
 மேற்கொள்ளுங்கள். ஓர் சேர்தலான செவ்வா  
 வந்தியத்தேவன் வந்தியங்களால் அனை  
 யிட இரவு கோடகம் உத்தேசம் மேல்  
 உத்தி நகனரச் சுரதிப் பார்த்து விட்டு  
 தானன் உத்தத்தூதர்ப் பிறகு கோடகம்  
 தன் செவ்வா தேவன் இராத்நிரிமே





அப்படியே கோடடைத்தன் பிரவேசித்  
தாலும் அரசனாத் தீர்சித்து ஒளக  
கொடுப்பது இவ்வாத காரியமெய்யல்லவா'

**கோ**

டடை மதளகச் சுந்த்ரம  
இருந்த வீதிகளின் வழியாக  
வந்தியத்தேவன் வேடிக்கை  
பார்த்துக் கொண்டே மெதுவாகச் சென்  
றான அன்று அங் காத தூரம் பிரயாணம்  
செய்திருந்த அவனுடைய கந்தர் மிக  
கண்ணத்திருந்தது சிகரத்தில் அதற்கு முன்பு  
கொடுக்க வேண்டிய தூதன் இவ்வாய் டை  
தாணாகத் அவனியம் ஏறாதுமே போது இக்  
குடிலையினால் பவனியம்மல போய்  
விடும' வசந்தியாகத் தப நவதரத் ஓரிடம்  
விளையவில் கண்ணொடுக்கத்தாக வேண்டாம்'

சுந்தனையர் அபிமானது புத்தகம் பவிய  
பொருள்ப பரந்து வளரந்து கொண்டி ந்த  
நகரம் அதிலும் அப்போது மானம் தோம்  
நூறுறுக்களக்கான வீதி விளகருகை ஏற்றப்  
பட்டு ஒளிவிசத் தொடங்கியிருந்தன

வீதிகளெல்லாம் ஜே ஜே என்று ஒரே  
ஜனக் கூட்டம் வெளியூர்கள்லிருந்து பல  
அலுவலகங்களின் கீழ்த்தமாக வந்தவர்கள்  
அவகுமியும் சென்று கொண்டிருந்தா  
கள் அவர்களில் சோழ நாட்டுப் பட்  
டனங்களிலிருந்தும் கிராமங்களில் ந்தும்  
வந்தவர்களும் இருந்தார்கள் புத்தக  
சோழ சாமராயுவத்துக்கு உட்பட்டிருந்த  
நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களும் காணப்பட  
டார்கள் பொருளைத்தியில் ந்தது பாகா  
றங்களையு ளையிலும் கிழங்கு கடற்களையி  
லிருந்து மெதுவக் கடற்களையு ளையிலும்  
பரந்திருந்த மீதங்களிலிருந்து தளையுந்  
தூப் பலர் வந்திருந்தார்கள் வீதி  
களிலிருந்து வடக்கிலிருந்து வந்தவர்களும்  
கடல் கடந்த நாடுகளிலிருந்து வந்தவா  
களுக்கிடச் சிலர் அம் மாநகரின் வீதி  
களில் ஆவகாலகே தோவனினார்கள்

ஆய்மம் அதிரசம் புகழ்ப் நினைபன  
டங்கள் வீற்ற கடைகளில் மக்கள்  
மொய்யப்பது போல் மொய்கது அப் படை  
டவகளை வரவகை கொண்டிருந்தார்கள்  
வாழ்மப் பழங்குறும் வேறு பகலிதக  
களிலும் மானம் மானப்பாகக் குறித்து கிடந்  
தன் பூக் கடைகளைப் பற்றியோ சொல்ல  
வேண்டியதில்லை முன்னாலும் மலையக  
யும் இருந்ததென்ப சென்பகழம் புஷ்பக்

அன்றுகளைப் போல் கிடந் தந்தன் அந்த  
மலர் கன்றுகளைச் சுற்றிப் பென்மணி  
கள் வண்டுகளைப் போல் நீங்காரம்  
செய்து கொண்டு மொயத்தார்கள்

புஷ்பக் கடைகளின்குடில் சென்றதும்  
வந்தவதெய்வ அந்தப் பூக்கார வரலி  
பள்ள திளையுந் கொண்டான் அவனை  
மறுபடியும் பார்க்கக்கூடுமாளாவ என  
வளவு செளகரியமாயிருந்தது' இருந்த நகரில்  
வந்தவாகத் தப நவதரத் ஓரிடம் அவனாக  
கேட்கத் தெரிந்து கொண்டாடப்பலவா'  
இப்படி எண்ணியபோதே சுற்றுத் தூரத்தில்  
அங்க மாளியை வந்து கொண்டிருப்பதை  
வந்தியத்தேவன் கண்டான் அதனாற்  
லிருந்து இவ்வி அவளை அன்றுகளை

"கூடப் பூக்கடையிலில் ஒன்றையு  
காண்டே' பூவெல்லாம் எங்கே' விற்றாவி  
விட்டது" என்றான்

"விற்பதற்காக தான் பூக் கொண்டு  
வாங்களை கொய்க் புளையுக்காய் பூக்  
கொண்டு வந்தேன் பூவைக் கொடுக்கதா  
விட்டது விடக்கத்த இருமயிப்  
போகிறேன்

"என்க கொய்லுக்கு நீ இந்தப் புஷ்பக்  
கையகாலம் செய்கிறாய்"

"கனிக்ருளத்தார் ஆலயம் என்று  
கேட்டதுண்டா"

"ஒங்கு' துள்ளத் துளிக்ருளத்தார் என்று  
கேள்விப்படடி நுகிறேன் அந்தக் கோவில  
தான் போலிருக்கிறது போய் கொவிலை  
அது"

இவ்வை சிதில் கொவில்தான் கொந்த  
சாலமாக இரு துள்ளையில் துர்க்கையம்  
மய கொவிலுக்குத்தான் மகிமை அதிகம்  
அங்கேதான் பூஜை, பொங்கல், பவி,  
தி நவீழ் ஆரப்பாட்டங்கள் அதிகம் அரச  
கடிமபத்தமும் படி மெட்ட வரலர்களும  
தூக்காக அம்மனை கொன்றுக்கூத்தான்  
அதிகமாகப் போகிறார்கள் துளிக்ருளத்தார்  
கொவிலுக்கு அவ்வளவு மகிமை இவ்வை  
தாசனம் செய்ப ஜனங்கள் அவ்வளவாக  
வந்தார்களா

"நீ இந்தப் புஷ்பக் கையகாலம் செய்து  
வந்தாய்' இருக்கக் ஏதேனும் சன்  
மாளம் உண்டா"

"எங்கள் குடும்பத்துக்கு இதற்காக  
மாளியம் இருக்கிறது என் பாட்டனார்  
காலத்திலிருந்து கண்டராதித்த சக்கர

வர்த்தி விட நிவந்தம் உண்டு. தற்சமயம் நானும் என் தாயாரும் இந்தக் கைவகர் வத்தைச் செயது வருகிறோம்."

"தனிக்குறத்தார் கோயில் செங்கல் திருப்பணியா? அவ்லது சுருங்கல் பணி செய்கிருக்கிறார்களா?" என்று வயலவரை யன் கேட்பான் அவன் வந்கின்ற வழியில் பல செங்கல் கோயில்களுக்குக் சுருங்கல் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருந்தபடியால் இவ்விதம் கேட்பான்.

"இப்போது செங்கல் கோயில்தான் சுருங்கல் திருப்பணி விளரவில் தொடங்கும் என்று கேள்வி. இந்தத் திருப்பணியை உடனே நடத்த வேண்டும் என்று பழையாறப் பெரிய பிராட்டியார் விரும்புகிறாராம். ஆனால்..." என்று அந்த வாலிபன் தயங்கி நிறுத்தினான்.

"ஆனால் என்ன?"

'பராபரியாகக் கேள்விப்பட்டதை யெல்லாம் சொல்வதுவ என்ன பயன்? பகலில் பக்கம் பார்த்துப் பேசு, இரவில் அதுவும் பேசாதே என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன் இதுவோ நூறுசந்தியம் கூடும் இடம் தமளம்ச் சுற்றிலும் ஜனங்கள்."

"இந்த மாதிரி இடத்திலே நிறுதுதான் கைரியமாக எந்த ரகசியமும் பேசலாம் இந்தப் பெருங்குடத்திலும் இரைச்சலி லாம் தமமுடைய பேச்சு வார் காதுலும் விழாது."

"பேசுவதற்கு இரகசியம் என்ன இருக்கிறது?" என்றான் அந்த வாலிபன். வந்தியத்தேவனாகக் கொஞ்சம் சந்தேகத்துடன் பார்த்து.

ஆகா! இந்தப் பிள்ளை நல்ல புத்திசாலி! இவனுடன் சிநேகம் செய்து கொள்வதில் லாபம் உண்டு! பல விஷயங்களை அறியலாம்! ஆனால் இவன் மனத்தில் வீண் சந்தேகத்தை உண்டாக்கக் கூடாது - இவ்விதம் வந்தியத்தேவன் என்னி. "ஆமாம், இரகசியம் என்ன இருக்கிறது" ஒன்றுமில்லைதான் போனால் போகட்டும், தமயி இரவு எங்கேயாவது நான் நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டும். வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்து மிச்சமுடிகளைப் படைந்துருக்கிறேன். எங்கே தங்கலாம்? ஒரு தல்ல விடுதிக்கு வழிகாட்டி எனக்கு உதவி செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்பான்.



"இந்த நகரில் உங்களுடையது இரகசியம் என்ன குறைவு? சத்திரங்கள் எத்தனைவோ இருக்கின்றன அவைகூடுகளிலிருந்து வருகிறவர்களுக்கென்று ஏற்பட்ட ராஜாங்க விடுதிகளும் இருக்கின்றன. ஆனால் உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருந்தால்."

"தமயி! உன் பெயர் என்ன?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்பான்.

"அமுதன் சேந்தன் அமுதன்."

"அட்டா! எவ்வளவு நல்ல பெயர்! கேட்கும்போதே என் தாயில் அமுது என்றுகூடே. எனக்கு இஷ்டமாயிருந்தால் உன்னுடைய வீட்டுக்கு வந்து தங்கலாம் என்றுதானே நீ சொல்லத் தொடங்கினாய்?"

"ஆமாம், அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரிந்தது?"

"என்னிடம் மந்திர வித்தை இருக்கிறது அதனால் தெரிந்து கொண்டேன் உயர்வீடு எங்கே இருக்கிறது?"

"நகர எல்லையைத் தாண்டிக் கூப்பிட்டு தாரத்தில் எங்கள் பூத்தோட்டம் இருக்கிறது. தோட்டத்துக்குள்ளே எங்கள் வீடும இருக்கிறது" என்றான் அமுதன்

"ஆகா! அப்படியானால் உன் வீட்டுக்கு நான் வந்தே இருவேன். இந்தப் பட்டணத்துச் சந்தடியில் என்னால் இன்றிரவைக் கழிக்க முடியாது மேலும் உன்னைப் போலது உத்தமப் புதல்வனைப் பெற்ற உத்தமியைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்"

"என்னைப் பெற்ற அன்னா உத்தமி தான், ஆனால் துர்ப்பாக்கியசாலி."

"அடாடா! ஏன் அவ்வாறு சொல்விறாய்? ஒருவேளை உன் தந்தை."

"என் தந்தை இறந்துதான் போனார் ஆனால் அது மட்டுமில்லை. என் தாய் பிறவியிலேயே துர்ப்பாக்கியசாலி பார்த்த தாள் தெரிந்து கொள்வீர்கள் வாகுங்கள் போகலாம்."



சை நாயகை நேரம் நடந்து அவர்கள் நகர்ப்புறத்துக்கு அப்பாவிருந்த பூத்தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் இரவில் மலரும் பூக்களின் இனிய மணம் வந்தியத்தேவனுக்கு அபூர்வ காமயக்கத்தை உண்டாக்கியது நகரத்தின் வீடுகளில் எழுந்த கோலாகல இனரச்சுறும் சந்தடியும் அவகே அவ்வளவாகக் கேட்கவில்லை

பூத்தோட்டத்தின் மத்தியில் ஓட்டு வீடு ஒன்று இருந்தது பக்கத்தில் இரு குடிசைகள் இருந்தன தோட்ட அண்டையில் உதவி செய்த இரு குடும்பத்தார் அக் குடிசைகளில் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனை அமுதன் அழைத்து வந்தியத்தேவனுடைய குதிரைக்குத் தீனி வைத்து மரத்தடியில் கட்டி வைக்குமபடி கூறினான்

பிறகு, வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான் அமுதனுடைய தாயாரைப் பாரகததும் வந்தியத்தேவனுக்கு அவனுடைய துர்ப்பாக்கியம் வித்தையைது என்று தெரித்து விட்டது. அந்த முதாட்டி பேசும்

சக்தியற்ற ஊமை. கர்தும் கேளாது என்று தெரிந்தது. ஆனால் அந்த மாதரசியின் முகத்தில் கருணையுட அன்பும் நிறைந்து ததும்பியதை வந்தியத்தேவன் கண்டான் கூரிய அறிவின் ஒளியும் அம் முகத்திலிருந்து விசையது பொதுவாக ஏதாவது ஒரு அங்கத்தில் ஊனாற்றறவர்கள் மறுபடி சிறந்த அறிவுக் கூர்மையுள்ளவர்களாக விளங்குவது சிருஷ்டி விதித்திரங்களில் ஒன்று அல்லவா?

அமுதன் சில சமிக்ஞைகள் செயத்தும் அந்த முதாட்டி வந்திருப்பவன் அயல்தேசத்திலிருந்து வந்த விருந்தாளி என்று தெரிந்து கொண்டான் முகபரிவத்தினாலேயே தன்னுடைய பரிணமமும் வரவேற்பையும் தெரிவித்தான்

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் இவன் போட்டு அந்த அம்மான உணவு பரிமாறினான் முதலில் இடியாப்பமும் இனிப்பான தேங்காய்ப் பாலும் வந்தன அந்த மாதுரி இவிய பலகாரத்தை வந்தியத்தேவன் தன் வாழ்நாளில் அருந்தியதில்லை. பத்துப் பன்னிரண்டு இடியாப்பமும், அரைப்படி தேங்காய்ப் பாலும் சாப்பிட்டான் பிறகு புளிக்கறியும் சோள மாப் பனியாரமும் வந்தன அவற்றையும் ஒரு ணை பார்த்தான் அப்படியும் அவன் பசி அடங்கவில்லை. கடைகியாக கறப்படி அரிசிச் சோறும் அரைப்படி தயிரும துங்கினான்! பிறகுதான் அவன் இல்லையிலிருந்து எழுந்தான்



பயிடுமபோதே சில விஷயங்களை அமுதனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள்ளே அப்போது கந்தா சோழ சக்கரவர்த்தியையும் அவருடைய அரண்மனைய பரிவாரங்களையும் தவிர, இன்னும் முக்கியமாக யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று விசாரித்தான்

பெரிய பழுவேட்டைரவர், சின்னப் பழுவேட்டைரவர் இவர்களின் மாளிகைகளும் பரிவாரங்களும் அவரு இருந்த தன் தன் பொக்கிஷம், தாசிய பண்டாரம் இரண்டும் கோட்டைக்குள் இருந்தபடியால் அவற்றைப் பரிபாலிக்கும் அதிகாரிகளும் கணக்காக்கமுட இருந்தார்

கள் சுத்தர சோழரின் அந்தரங்க நட்பிக்  
கைக்கும் அபிமானத்துக்கும் பாத்திரராவ  
அதிருத்த பிரமராயர் என்னும் அமைச்  
சரும் திருமந்திர ஓலை நாடகரும் கோட  
டைக்குள்ளேதான் வசித்தார்கள் மற்றும்  
சின்னப் பழுவேட்டையரயின் தலைமைய  
யில் தஞ்சைக் கோட்டையைக் காவல  
புரிந்த வீரர்களும் அவர்களுடைய குடும்  
பத்தாரும் அங்கேயே தங்கி இருந்தார்கள்  
பொன், வெள்ளி நகை வியாபாரிகளும்,  
நவரத்தின வியாபாரிகளும், பொன்னா  
சாரிகளும் கோட்டைக்குள் இடம் அளிக்  
கப்பட முந்தார்கள் பெரிய பழுவேட்ட  
ையரயின் கீழ் வரி வீதிக்கும் வேலை

பார்த்த நூற்றுக்கணக்கான அலுவலர்கள்  
இருந்தனர் துர்க்கையமமன் கோயில்.  
கோட்டைக்குள்ளேதான் ஒரு மூலையில்  
இருந்தது கோவில் பூசாரிகளும் பவரி  
விடைபார்க்கும் கணிகையரும் கோவி  
லுக்கு அருகில் குடிபிருந்தார்கள்

இலையெல்லாம் தெரிந்து கொண்ட  
பிறகு "அமைச்சர்கள் அனைவரும் தற்  
சமயம் கோட்டையில் இருக்கிறார்களா?"  
என்று வந்தியத்தேவன் கேட்கான்

"எல்லாரும் எப்படி இருப்பார்கள்?  
பற்பல காரியமாக வெளியிலே போய்க்  
கொண்டும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்  
பார்கள் அநித்த பிரமராயர் சில கால  
மாகவே நகரில் இல்லை அவர் சேர நாடு

சென்றிருப்பதாகக் கேள்வி  
பெரிய பழுவேட்டையர் நாலு  
தினங்களுக்கு முன்னால் வெளியே  
சென்றார் கொள்ளிடத்துக்கு  
வடக்கே நதிதாட்டுக்குச் சென்றதாகக்  
கேள்வி

"பேரணவர் ஒருவேளை திருமபி  
லத்திரக்கலாம் அல்லவா? உனக்குத்  
தெரியாதாக்கும்!"

"இன்று சாயங்காலம் பழுவூர்  
இளையராவியின் பல்லக்கு வந்  
தது கோட்டை வாசலில் நானே  
பார்த்தேன் ஆனால் பழுவேட்ட  
ையர் வரவில்லை ஒருவேளை  
வழியில் எங்கேனும் தங்கி விட்டு  
நானே வரக்கூடும்

"தம்பி! இளவரசர் மதுராத்தகத்  
தேவரும் கோட்டைக்குள்ளேதானே தங்கி  
யிருக்கிறார்?"

ஆமாம், பழுவேட்டையர்  
அரண்மனைக்குட்பக்கத்திலு  
மதுராத்தகரின் மாளிகை இருக்  
கிறது சின்னப் பழுவேட்ட  
ையரின் திருமகனின் மணம்  
புரிந்த மருமகர் அல்லவா?"

"ஓஹோ! அதுவும் அப  
படியா? எனக்கு இது  
வரையில் தெரியாதே?"

ரொம்பப் பேருக்குத்  
தெரியாதது என சக்கர  
வர்த்தியின் கேச அசை  
கர்பத்தை முன்னிட்டித்



திருமணத்தினைக் கொலாகலமாக நடத்த விவசை.

"நல்லது: மதுராந்தகத்தேவர் இப்போது கோட்டைக்குள்ளேதானே இருக்கிறார்?"

'கோட்டைக்குள்ளேதான் இருக்க வேண்டுமென ஆனால் மதுராந்தகத் தேவர் சாதாரணமாக வெளியில் வருவதில்லை. மக்கள் அவரைப் பார்க்க முடிகிறதும இல்லலை சிவபகதியில் நடுபட்டுப் பெரும் பாலும் போகத்திலும் சிவானத்திலும் பூஜையிலும் காசு கழிப்பதற்காக கூள்வி."

"ஆனாலும் இத்தனை நாளானக்குப் பிறகு கலியாணம் செயது கொண்டிருக்கிறாரே?"

"ஆமாம்; அது கொஞ்சம் வியப்பான காரியத்தான் கலியாணத்துக்குப் பிறகு மாப்பிள்ளைத் தேவரின் மனமே மாறிப் போகிறுபதாயும் சொல்கிறார்கள் நமக்கென்ன அணதப் பற்றி? பெரிய இடத்துப் பேச்சுப் பேசாமலிருப்பதே நல்லது..."



த்தன் அமுதவிடம் இன்னும் பல விஷயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவல் வத்தியத் தேவனுக்கு இருந்தது ஆனால் அதிகமாக ஏதேனும் கேட்டுச் சந்தேகத்தைக் கொண்ட விட அவன் விரும்பவில்லை. இத்தனை சாதுப்பிள்ளைகளை நிறைக்கத் தனக்குப் பேருதவியாயிருக்கும் தன்னையில் தங்க இமமாதிரி ஒரு வீடு அகப்பட்டதும் தன்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தான் அளதெயல்லாம் கெடுத்துக் கொண்டவரேன்? மேலும் நீண்ட பிரயாணக் களைப்புடன் முதல்நாள் இரவு கண் விழித்ததும் சேர்ந்து கொண்டது. கண்ணைச் சுழற்றிக் கொண்டு தூக்கம் வந்தது சேந்தன் அழகன் அவனுடைய நினைவை அறிந்து விளரவில் படுக்கை போட்டுக் கொடுத்தான்

தூக்க மயக்கத்தில் கடைசியாக வந்த யத்தேவனுடைய மனத்தில் பழுஜர் இளைபராணியின் இருமுகம் வந்தது அப்பப்பா! என்ன அழகு! என்ன ஜோலிப்பு! அந்த மாயமோகன வடிவத்தைத் திரென்று அவன் பார்த்ததும்

அடியோடு செயல் இழந்து கண் கொட்டாமல் தினைத்து நின்றது இன்னொரு அனுபவத்தை அவனுக்கு நினைவூட்டியது. சிறுபிராயத்தில ஒரு சமயம் கரட்டு வழியாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் திரென்று படமெடுத்தது ஆடிய பாம்பு ஒன்று அவன் முன் எதிர்ப்பட்டது. அதன் அழகே அழகு! கவர்ச்சியே கவர்ச்சி! வந்தியத்தேவனால பாம்பின் படத்தி லிருந்து கண்ணை அகற்றவே முடிய வில்லை. கண் கொட்டவும் முடிய வில்லை. பார்த்தது பார்த்தபடி நின்றான் பாம்பும் ஆடிக் கொண்டேயிருந்தது! பாம்பு ஆடிய போது அதற்கிணங்க, இவன் உடம்பும் ஆடியது. இதன் முடிவு என்ன ஆகியிருக்குமோ தெரியாது திரென்று ஒரு கிரிப்பினளை வந்து பாம்பின் கீது பாய்ந்து இரண்டாம் தவந்த யுத்தம் தொடங்கின அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்தியதேவன் ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வந்து விட்டான்.

சச்சி! என்ன உதாரணம்! இந்தப் புலனமோகலியான கந்தராங்கினையப் படமெடுத்த பாம்புக்கா ஒப்பிடுவது? இவனுடைய பால்வடியும் முகத்தை ஒரு திட எல்லை பார்த்தாலும் பசி தீர்ந்து விடுமே? நாளனக்கு அவளை மறுபடி காணப் போகிறோமல்லவா! அவனுடைய குரலிவெதான் என்ன மதுரம்! இவன் ஒரு அபூர்வமான அழகிதான் ஆனால் குடத்தை கொட்டி வீட்டிலும் அரிசிவாற்றுகளையிலும் பார்த்த அந்த இன்னொரு பெண்? அவனுடைய முகத்திலும் காந்தி ஒளி விட்டது! அழகு கடர் விட்டது! இரண்டு முகங்களும் கந்தர முகங்களாயினும் அவற்றுக்குள் எத்தனை வேறுறுமை! அதில் கம்பீரமும் பெருந்தன்மையும்; இதில் மோகனமும் கவர்ச்சியும்! இப்படி அவன் உன்னம் அந்த இரு மங்களையின் முகங்களையும் ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது மதறொரு மயகை வந்து குறுக்கிட்டான் சர்வாதிகாரக் கொடுங்கோல அரகியான நித்திராதேவி வத்தியத்தேவனைப் பரிபூரணமாக ஆட கொண்டாள்

(தொடரும்)

# யொன்னியின் செல்வன்

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

காக்கையும் குயிலும்



தெவனாய் கடவுடையப் போல் விடத்து  
தூங்கிவிட்டுக் காளை  
யில் குரியன் உதித்த  
பிறகே வந்தியத்  
தேவன் துயிலெழுந்  
தான் விழித்துக்  
கொண்ட பிறகும  
எழுத்திருக்க மனம்

வராமல் படுத்திருந்தான் மேலக்காற்று  
விரரென்று வீச, மரஞ்செடிகளின் கிளை  
களும் இலைகளும் ஒன்றோடொன்று  
உராயந்து 'சோ' என்று சத்தத்தை உண்  
டாக்கிக் கொண்டிருந்தன அந்தச் சுருதிச்  
கிளைகள், ஓர் இளம் பிள்ளையின் இனிய  
குரல் சுந்தரமூர்த்தி கவாமிசுவரின் தேவா  
ரப் பாடலைய் பன்னாடின் பாடியது

"பொன்னார் மேலியலே புலித்

தோலை அரைக்கசைத்து  
பின்னார் செஞ்சடைமேல் மிவீர்  
கொன்றை அணிந்தவனே!"

இதைக் கேட்ட வந்தியத்  
தேவன் கண்ணை விழித்துப்  
பார்த்தான் அவனுக்கெதிரே ஓர்  
தோட்டத்தில் கொள்ளை



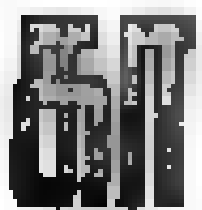
கல்கி கலெக்ஷன்

மரங்கள் சாஞ்சரமாகப் பொன் மலர்  
கொள்த தொங்கலிடிக் கொண்டு  
காட்சியளித்துன சேந்தன் அமுதன் ஒரு  
கையில் குடனையும இன்னொரு கையில்  
அவக்கும் வைத்துக் கொண்டு, வாயினால்  
பாடித் கொண்டே, கொள்ளை மலர்  
கொளப் பறித்துக் கொண்டிருந்தான்  
அதிகாலைமேலே எழுத்து ஸ்ரீராமம்  
செய்து இருந்து புனைந்திருந்த சேந்தன்  
அமுதன், சிவபக்தனாகிய மாரிக்கண்  
டனைப் போல் தோன்றினான் இப்படி  
இனிமையாகவும் அழகாகவும் பாடும்  
பிள்ளையின் குரலால் கேட்க அவனு  
டைய அனலைக் கொடுத்து வைக்கவில்  
ளையே என்று எண்ணத்துடன் வந்தியத்

அமரர்கல்கி

தேவன் எழுந்தான் அமுதனாய் போல  
தானும் பூத்தோட்டம் லளர்த்துச் சிவ  
னாகங்கரியம் செய்துகொண்டு ஏன்  
ஆனந்தமாய்க் காலங் கழிக்கக் கூடாது?  
எதற்காகக் கையில் லாளும் வேலும்  
ஏந்திக் கொண்டு ஊர் ஊராக அளவ  
வேண்டும்? எந்த நேரமும் பிறரைக்  
கொலுவுவதற்கும் பிறரால் கொல்லப்படு  
வதற்கும் ஆபத்தமாக ஏன் திரிய வேண்  
டும்? - இத்தனைய எண்ணங்கள் அவன்  
மனத்தில் உதித்தன ஆனால் சிறிது நேரத்  
தில் மனம் மாறியது சேந்தன் அமு  
தனாய் போல் உலகில் எல்லாருமே சிவ  
பக்தர்களாயிருந்து விடுவார்களா? திருடர்  
களும் கொள்ளைக்காரர்களும் வஞ்சகர்  
களும் எளிபலர்களெனத் துன்புறுத்துவதில்  
கனிப்படைகிறவர்களும் இருக்கத்தான்  
இருப்பார்கள். இவர்களுையெல்லாம்  
அடக்கி, நியாயத்தையும் தர்மத்தையும்  
நிலைநாட்ட அரசாங்கம் வேண்டும். அரசா  
ங்கம் நடத்த அரசர்களும் அமைச்சர்  
களும் வேண்டும் இவர்களுக்கு ஆபத்து  
வராமல் பாதுகாக்க வேளக்காரப் படை  
களும் வேண்டும். தன்னைப் போல் அரச  
ர்களுக்கு ஒலை கொண்டு போகவும்  
ஆட்கள் வேண்டும். ஆம்' இன்று சுந்தர  
சோழ சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்தே  
திரவேண்டும். பெரிய பழுவேட்டையார்  
இருமபி வருவதற்குள் சக்கரவர்த்தியைப்  
பார்த்துவிட்டான் பார்த்தது அவர் வந்து  
விட்டால் அது சாத்தியமில்லாமலே  
போகலாம்.

பூத்தோட்டத்துக்குப் பக்கத்திலே  
யிருந்த காமரைக் குளத்தில் குளித்து  
விட்டு வந்து வல்லவரையன் ஆடை  
ஆபரணங்கள் அணிந்து தன்னை நன்றாக  
அலங்கரித்துக் கொண்டான். சக்கரவர்த்  
தியைத் தரிசனம் செய்யப் போகும்போது  
சாதாரணமாகப் போகலாமா? இதற்காகத்  
தான் அலங்கரித்துக் கொண்டானா அவ  
லது பழுவூர் இளைப்பாறியவன் என்று  
யீண்டும் பார்க்கப் போகிறோம் என்கிற  
எண்ணமும் அவன் மனத்திற்குள் இருந்  
ததா என்று தாம் சொல்ல முடியாது



வை உணவுக்குப் பிறகு சேந்தன்  
அமுதன் உச்சிவேளை பூசைக்  
கைங்கரியத்துக்காகப் பூக்குட

ளையுடன்கிளம்ப, வந்தியத்தேவன் சக்கர  
வர்த்தியின் தரிசனத்துக்காகப் புறப்பட  
டான் இருவரும் நடந்தே சென்றார்கள்

கோட்டைக்குள் குதிரையைக்  
கொண்டு போக வேண்டாம் என்று வல்ல  
வரையன் முன்னமேயே தீர்மானித்திருந்  
தான் குதிரை தன்றாக இளைப்பாற அவ  
காசம் கொடுப்பது அவசியம் சீக்கிரத்தில்  
அக் குதிரையை, தான் துரிதப் பிரயா  
ணத்துக்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டி  
வரலாம், பார் கண்டது? எப்படியானா  
யும், அது இங்கே இருப்பதுதான் நலவது

கோட்டை வாசல் போய்ச் சேரும்  
வரையில் அமுதனுடன் பேச்சுக்  
கொடுத்து இன்னும் சில விலகல்களைத்  
தெரிந்து கொண்டான்

"உன் அன்னையைத் தவிர உனக்கு  
வேறு உற்றார் உறவினர் யாரும் இடை  
யாதா?" என்று வல்லவரையன் கேட்ட  
தற்கு அமுதன் கூறியதாவது, "இருச்  
கிறார்கள் என் அன்னையுடன் கூடப்  
பிறந்த ஒரு தமக்கையும் தன்மயனும்  
உண்டு. தமக்கை காலமாகி விட்டான்  
தன்மயனார் கோடிக்கரைக் குழகர்  
கொய்வில் புஷ்ப னாகங்கரியம் செய்கிறார்  
அதனுடன் இரவு நேரங்களில் கவங்கரை  
விளக்கத்தில் தீப்பேற்றிப் பாதுகாக்கும்  
பணியும் செய்து வருகிறார். அவருக்கு  
ஒரு புதல்வனும் புதல்வியும் உண்டு  
புதல்வி." என்று நிறுத்தினான்

"புதல்விக்கு என்ன?"

ஒன்றுமில்லை. எங்கள் குடும்பத்தி  
லேயே ஒரு விசித்திரம். சிலர் ஊமை  
யாகப் பிறப்பார்கள் மற்றவர்கள் இனிய  
குரல் படைத்திருப்பார்கள், தன்றாய்ப்  
பாடுவார்கள் .."

உன் மாமனின் மகள் ஊமை இல்  
ளவியா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"இல்லை, இல்லை."

"அப்படியானால் தன்றாயப் பாடக்  
கடியவள் என்று சொல்லு. உன்னைக்  
காட்டிலும் நன்றாயப் பாடுவாளா?"

"அழகாயிருக்கிறது உங்கள் கேள்வி  
குயில், காக்கையை விட நன்றாய்ப்  
பாடுமா?" என்று கேட்பது போலிருக்கிறது  
பூங்குழலி பாடினால், சமுத்திர ராஜா  
அங்கு எடுத்து ஓசை செயலதை நிறுத்தி

விடு அனாதியாகக் கேட்டார். அந்த  
மனதிலிருந்து கார்ட்டு விடுதலாகவும் பெயர்  
பெற்று விடுதலம்.

உள்ளுள்ள நகரின் பெயர் 14ம்  
குறிப்பில் அழகான பெயர்.

பெயர் மட்டுமே அழகு.

"அவசரம் அழகியாகத்தான் விடுதலம்  
கேள்வியும் இவ்வாறே உருவம்  
இவ்வளவு உருவமடைவது."

மாதிரி மனதில் அனாதியை  
அழகாகக் காட்டி உருவம் பெற்று  
ரத்தியம் இவ்வாறே அனாதியை  
பெயர் அழகியாகத்தான் உருவம்  
உருவமாகத் தரும் உருவம் அனாதியை.

சேத்தன் அழகியான உருவம்  
உள்ளும் உருவத்தின் உருவம்  
14" உருவம் உருவம் உருவம்  
பெயர்ப்பை உருவத்தின் உருவம்  
உருவத்தின் உருவம்.

அப்படி உருவத்தின்  
உருவத்தின் உருவம் உருவம்  
பெயர் உருவத்தின் உருவம்  
மாதிரி உருவத்தின் உருவம்  
உருவத்தின் உருவம் உருவம்  
உருவத்தின் உருவம் உருவம்  
உருவத்தின் உருவம் உருவம்  
உருவத்தின் உருவம் உருவம்  
உருவத்தின் உருவம் உருவம்

உருவத்தின் உருவம்



சுப்பிரமணியம்



தவன் என்று ஒரு நாளும் சொல்ல மாட  
டென் தான் அவளுக்கு எவ்விதத்திலும்  
தகுதியிலலாதவன் பழைய நாடகரிக்  
போலப் பூங்குழலிக்குச் சபமஸரம் வைத்  
தால் ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராஜாக்களும்  
வந்து போட்டி போடுவார்கள்' தம்பந்  
இவைய மனத்து கொள்வதற்கு வானுவ  
சத்திலிருந்து தேவர்கள் வந்தது போல வந்  
தாலும் வருவார்கள் ஆனால் இந்தக் கலி  
யுகத்தில் அவ்விதமெல்லாம் ஒருவேளை  
நடவாது..."

"அப்படியானால் உன்னை மனத்து  
கொன்ன அவன் விருமபிளாஸும் நீ  
மறந்து விடுவாய் என்று சொல்லு"

"தனறாயிருக்கிறது இன்றவன் என  
முன்னால் தோன்றி, நீ சுதந்திரத்தினையப்  
போல இந்த உடம்போடு கைலாஸத்துக்கு  
வருகிறாயா? அல்லது பூலோகத்திலிருந்து  
பூங்குழலியுடன் வாழுகிறாயா?" என்று  
கேட்டால் பூங்குழலியுடன் வாழுகிறேன்  
என்றுதான் சொல்லுவேன் ஆனால் நான்  
சொல்லி என்ன பயன்?"

"ஏன் பயன் இல்லை? உனக்குச் சமமத  
மாழிருக்குமபோது அதேகமாகக் கலயா  
ணம் ஆனது போலத்தானே' எல்லாரும்  
பெண்களைக் கேட்டுக் கொண்டோனா  
கலியாணம் செய்கிறார்கள்? உதாரணத்  
துக்கு பெரிய பழுவேட்டையார் அறுபத்  
தைத்து வயதுக்கு மேல் கலியாணம்  
செய்து கொண்டிருக்கிறாரே' அந்த ராணி  
யின் சமமதத்தின் பேரிலா இருமணம்  
நடத்திக்குமட..."

"அண்ணா! அது பெரிய இடத்துச்  
சமாளரம், நாம ஏன் அதைப் பற்றிப் பேச  
வேண்டும்? முக்கியமாக உங்களுக்கு எச்  
சரிகளை செய்கிறேன் நீங்கள் கோட்டைக்  
குள போகிறீர்கள் கோட்டைக்குள்  
பழுவேட்டையார்களைப் பற்றி எதுவும்  
பேச வேண்டாம் பேசினால் ஆபத்து  
வரும்..."

"ஓது தம்பி, ஒரேவடியாகப் பல  
முறுத்துகிறாயே?"

"உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்  
மெய்யாக, இரண்டு பழுவேட்டையார்  
களுத்தான் இப்போது சோழ சாமராஜ  
யத்தையே ஆளுகிறார்கள் அவர்களு  
டைய அதிகாரத்துக்கு மிகுதிய அதிகாரம்  
வேறு கிடையாது."

"சக்கரவர்த்திக்குக் கூடவர் அவர்

களை விட அதிகாரம் இல்லை?"

சக்கரவர்த்தி நோய்வாய்ப்பட்டுக்  
கிடக்கிறார் பழுவுர்க்காரர்கள் போட்ட  
கோட்டை அவர் தாண்டுகதில்லை  
என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்  
அவருடைய சொந்தப் புதல்வர்களுடைய  
பேசுக்கூடக் காதில் ஏறுவதில்லை என  
கிறார்கள்.

"அப்படியா சமாளரம் பழுவேட்ட  
ையார்களுடைய செல்வாக்கு அபார  
மாயத்தால் இருக்க வேண்டும் இரண்டு  
வருஷத்துக்கு முன்னால் அவர்களுக்கு  
இத்தனை செல்வாக்கு இல்லை அவ  
லவா?"

"இல்லை, அதிலும் சக்கரவர்த்தி  
தஞ்சைக்கு வந்த பிறகு பழுவேட்டையா  
யர்களுடைய அதிகாரம் எவ்வளவில்  
வாமம் போய் விட்டது அவர்களைத்  
தட்டிப் பேசுவதற்கே யாரும் கிடையாது.  
அதிருத்த பிரமராயர் கூட வெறுப்  
படைந்துதான் பாண்டிய நாட்டுக்குப்  
போய்விட்டார் என்று கேள்வி."

"பாழையாறையில்லிருந்து சக்கரவர்த்தி  
தஞ்சைக்கு எதற்காக வந்தார்? உனக்  
குத் தெரியுமா, தம்பி?"

"நான் கேள்விப்பட்டதைச் சொல்லு  
கிறேன் மூன்று வருஷத்துக்கு முந்தி வீர  
பாண்டியன் போரிய மாண்டான் அச்  
சமயம் சோழர் படைகள் பாண்டிய நாட்  
டில் சில கொடூரங்களைச் செய்ததாகக்  
கேள்வி. உத்தமேனறால் அப்படித்தானே?  
மதுரை சோழ ராஜ்யத்துக்கு உட்பட்டு  
விட்டது ஆனால் வீரபாண்டியனுக்கு  
அந்தரங்கமான சிலர் ஏப்படியாவது  
பழிக்குப் பழி வாய்க்குவதென்று சபதம்  
எடுத்துக் கொண்டு சது செய்கிறார்களாம்  
பாழையாறையில் மன்னர் இருத்தால்  
அவரைப் பாதுகாக்க முடியாது என்று  
தான் அவரைப் பழுவேட்டையார்கள்  
தஞ்சைக்கு அழைத்து வந்து விட்டார்கள்  
இங்கே கோட்டை யும் வலிவுள்ளது. கூ  
டுக் காவலும் அதிகம் அதோடு சக்கர  
வர்த்தியின் உடம்பு தலத்துக்கும் பாழையா  
றையைக் காட்டிலும் தஞ்சைவூர் நல்லது  
என்று வைத்தியர்கள் சொன்னார்கள்"

"சந்திர சோழரின் உடம்பைப் பற்றி  
எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள் ஆனால்  
என்ன நோய் என்று மட்டும் யாருக்கும்

தெரிவதில்லை."

"தெரியாமல் என்ன? சக்கரவர்த்திக்குப் பக்கவாதம் வந்து இரண்டு கால்களும் கவாதீனம் இல்லாமல் போய விட்டன."

'அட்டா' அதனால் அவரால் நடக்கவே முடிவதில்லையே?"

"நடக்க முடியாது. பாஸன் அவ்வது குதிஸர மீது ஏறவும் முடியாது. படுத்த படுக்கைதான் பல்லக்கில் ஏற்றி இடத்துக்கு இடம் கொண்டு போனால்தான் பாகவரம். அதிலும் வேதனை அதிகம். ஆனாகவரில் சக்கரவர்த்தி அரண்மனையை விட்டு வெளிக் கிளம்புவதே இல்லை. சில காலமாகச் சித்தம் அவ்வளவு கவாதீனத்தில் இல்லையென்றும்கொல்கிறார்கள்."

"ஆஹா! என்ன பரிதாபம்!"

"பரிதாபம் என்று கூடச் சொல்லக்கூடாது. அண்ணா! அதுவும் ராஜா நித்தானம் என்று சொல்விப் பழுவேட்டை வர்கள் தண்டனை விதிப்பார்கள்."

பழுவேட்டையர்! பழுவேட்டையர்! - எங்கே, வாரிடம் பேசினாலும் பழுவேட்டையர்!

வேட்டையர்கள் என்ப பற்றியே பேச்சு! அவர்கள் எவ்வளவு பராக்ரீமசாலிகளாய் இருந்தால்தான் என்ன? தன் பொக்கிஷம்; தானியக் களஞ்சியம், தஞ்சை நகர்க் காவல், ஒற்றாபடை எவ்வாறும் அவர்களுடைய வசத்தில இருக்கும் படி சக்கரவர்த்தி விட்டிருக்கக் கூடாது இவ்வளவு அதிகாரத்தையும் அவர்களிடம் விட்டதனால் அவ்வளவு சக்கரவர்த்திக்கு விபராதமாகச் சதி செய்வத் தொடங்கி விட்டார்கள்? இவர்களுடைய சதி எவ்வளவு தூரம் பலிக்குமோ? அது பலிக்காமல் போக நம்மால் இயன்ற பிரயத்தனம் செய்வ வேண்டும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் சக்கரவர்த்திக்கும் எச்சரிக்கை செயது னவக்க வேண்டும்!...

இதற்குள் கோட்டை வாசல் வந்து விட்டது. சேந்தன் அமுதன் தனது புதிய தன்பனைப் பிரிந்து தனிக் குளத்தார் ஆலயத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

வந்தியத்தேவனோ எத்தனையோ மனக்கோட்டைகளுடன் அந்தக் கோட்டை வாசலை நெருங்கினான்.

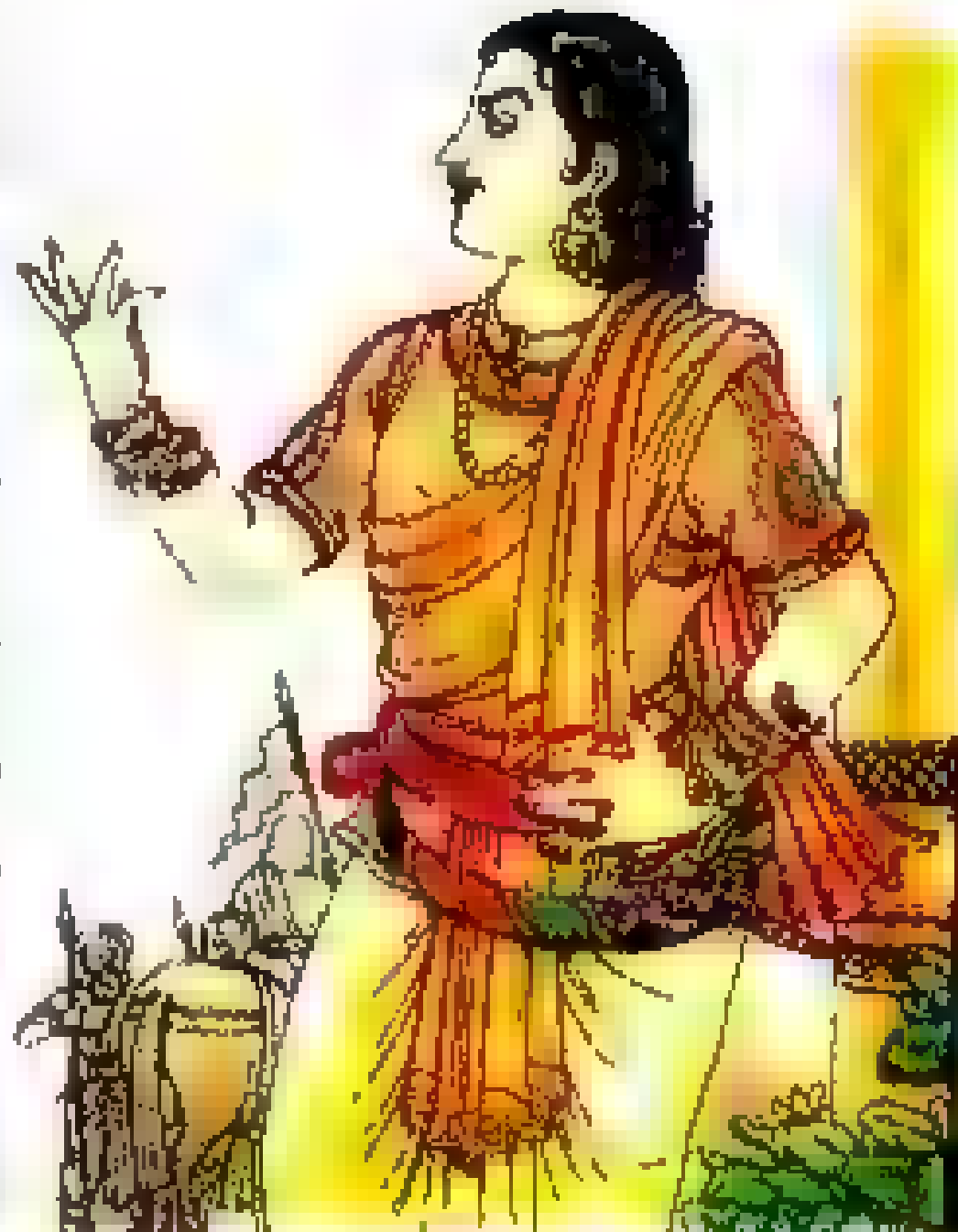
இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

## கோட்டைக்குள்ளே

**U** னை இலச்சினை தாங்கிய மோதிரம் கைகளில் வருமா? மோதிரத்தைப் போல அபாரமான மந்திர சக்தி வாயத்ததாரி இருந்தது.

காலை நேரத்தில் பாவ தயிர் விற்பவர்கள், பூக்கூடைக்காரர்கள் கறி

காய விற்பவர்கள், பழக் கூடைக்காரர்கள், மற்றும் பல தொழில்களையும் செய்வோர், கணக்கர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள் முதலியோர் ஏகக் கூட்டமாகக் கோட்டைக்குள் பிரவேசிக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். கோட்டைக் கதவின் திட்டி வாசலுக்கு நிறந்து அவர்களை ஒவ்வொரு வரிக் உள்ளே விடுவதிலே கோட்டை வாசற் காவலர்கள் தங்கள் படாபோப அதிகாரத்தைக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.



ஆனால் நம் இளம் வீரன் பனை இலச்சினை பொந்த மோதிரத்தைக் காட்டியதுதான் தாமதம், காவலர்கள் மிக்க மரியாதை காட்டி, கோட்டைக் கதவுகளில் ஒன்றைத் திறந்து விட்டார்கள். வந்தியத்தேவனும் கோடலுக்குள் பிரவேசித்தான்.

ஆகா! தஞ்சைபுரிக் கோட்டைக்குள் அவன் காண வந்த வேளை என்ன வேளையோ தெரியாது! அதிலிருந்து எத்தனை எத்தனை முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து வந்தன! கோழ சாமராஜ்யத்தின் சரித்திரத்திலேயே அது ஒரு முக்கிய சம்பவமாகவல்லவா ஏற்பட்டது!

கோட்டைக்குள் பிரவேசித்துச் சித்திர நேரம் வரை வந்தியத்தேவன் ஒரே பிரயாசையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

காஞ்சி பழைய பலலா சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரம். பல நடவடிக்கைகள் களின் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டது. அங்கிருந்த மாணிக்கங்களும் மண்டபங்களும் மற்ற கட்டடங்களும் பழையவை வளர்ந்து சிதிலமாகிப் பூஞ்சைக் காளான் பூத்திருந்தன. அழகிய சிற்ப வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கட்டடங்கள்தான், ஆனாலும் பல பகுதிகள் இடிந்துவிடாத தாமதமில்லாத ஆதித்த சரிகாவர் வந்த பிறகு புதுப்பித்துக் கட்டிய சில மாணிக்கங்கள் மட்டும், பட்ட மரத்தில் ஒவ்வோரிடத்தில் தனித்திருக்கும் மலர்களைப் போல் விளங்கி, நகரத்தின் பாழடைந்த தோற்றத்தை மறைப்படுத்திக் காட்டின.



இந்தத் தஞ்சையின் தோற்றமோ நேர்மாறாக இருந்தது. எல்லாம் புதிய மாணிக்கங்கள், புதிய மண்டபங்கள் வெண் கண்ண மாணிக்கங்களுக்கு மத்தியில் செம்மண்ணில் கட்ட செங்கற் கவினால் கட்டிய சிற்பக் கட்டடங்கள் வரங்களுக்கும் முத்துக்களுக்கும இடையிலே இரத்தினங்களைப் பதித்தது போல ஒளி வீசித் திகழ்ந்தன. ஆங்காங்கு அரண்மனைத் தோட்டங்களில் வளர்ந்திருந்த வீடு, சங்கள் செம்மண் பூமியின் சத்தை உண்டு, கோழு கோழுவென்று செழித்து ஒங்கியிருந்தன. புன்னை தென்னா, அசோகம், அரக, ஆம், பலா, வேம்பு முதலிய மரங்களில் அடர்ந்து

நகரத்திலிருந்த இளங்கள் மரகதப் பர்வதின் பல சாயல்களுடன் கண்ணுக்கு இனிமையாயும் மனத்துக்கு உற்சாகத்தையும் அளித்தன. அதிகை சக்திவாய்ந்த மந்திர வாதியான மயன் புதிதாக நிர்ப்பாணித்த நகரம் இது. இந்தப் புதிய நகருக்குள் பிரவேசிக்கும் போதே ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. உள்ளம் பூரித்துப் பொங்கியது. காரணம் தெரியாத கர்வம் நின்றத்தது.

கோட்டையின் சுட்டுக்காவலையும் கோட்டைக்குள் பிரவேசிப்பதில் உள்ள நர்ப்பந்தங்களையும் வளங்கித்திருந்த வந்தியத்தேவன், உள்ளே அதிக ஜனதடமாட்டமே இல்லாமல் வெறிச்சென்று இருக்கும் என்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக, தெருக்களெல்லாம் ஜே ஜே என்று கூட்ட மாழிருந்து குதிரைகளுக்கும் குதிரை பூட்டிய ரதங்களும் பூமி அதிருமபடி சத்தமிடிக் கொண்டு சென்றன. கரிய குன்றுகள் அசைந்து வருவது போல் நிதானமாகவும் கம்பீரமாகவும் நடந்து வந்த யானைகளின் மணி ஓசை தாலாபுறங்களிலும் கேட்டது! பூ, சுதிகாய், பழம், பாடி, தவிர விற்போரின் கூச்சல்கள், சலில்களைத் தொள்ளத்தன அவ்வட போது காலத்தை அறிவிக்கும் ஆலாட்சி மணிகளின் ஓசையுடன் பேரிளையின் பூங்காழம் கலந்தது. இசைக் கருவிகள் எழுப்பிய இன்னிசைகளுடன் மங்கையர் பாடிய மதுரகீதங்கள் கலந்தன. எல்லாம் ஒரே கிருஷ்ணக் கொலாகலமாகவே இருந்தது.

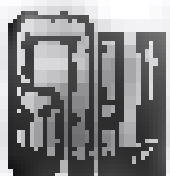
நகரம் என்றால் இதுவல்லவா நகரம்! நாளுக்கு நாள் விரிந்து பரந்து வரும் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரம் இப்படித்தான் இருக்கும் போலும்.

தான் திகழ்கைய நகரத்துக்கு முந்தியும் புதியவன் என்று காட்டிக் கொள்ள வந்தியத்தேவன் விரும்பவில்லை. யாரையாவது வழி கேட்டால் தன்னை ஏதே இதற்குப் பார்த்து, "நீ இந்த கருக்குப் புதியவனா?" என்று அவதூறியதாகப் பேசுவார்கள். அரண்மனைக்கு வழி கேட்கிறவனை வெளியூரிலிருந்து வந்த பட்டிக்காட்டான் என்று கூட நினைத்து விடுவார்கள். ஆகையால், யாரையும் வழி கேட்காமலேயே சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனை வயக் கண்டுபிடித்துப் போய்விட வேண்டும்.

மே. அது அப்படியேனாலும் முடிவாத காரியமல்லவிராது.

எந்தப் பக்கம் தோக்கினாலும் மாட மானிகைகளில் மீது மகர தோறணங் களும் கொடிகளும் தோன்றின வேகத் துடன் வீசிய மேலகுகாற்றுடன் அள்ள துவந்த உந்தம் செயது சடசட படபட வென்று சதம் செயது கொண்டு பறத் தன புலிக் கொடிகளும் பள்ளக்கொடி களுமே அதிகமாகக் காணப்பட்டன மறு மலலாக் கொடிகளையும் தாழ்ந்திக் கொண்டு மேக மண்டலத்தை அளாவிக் கம்பீரமாக ஒரு பெரிய முனிக்கொடி பறத் தது. அதுவே சக்கரவர்த்தி தங்கும் அரண் மனையாக இருக்க வேண்டும் என்று வல்லவனரவன் உணர்த்திக் கொண்டு, அக்கொடி பறந்த திசை தோக்கித் தாள மேலே செயல் வேண்டிய காரியத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு நடந்தான்.

சக்கரவர்த்தியை நேரில் சந்தித்து ஓலைவளக் கொடுப்பது முதற்காரியம். அதோடு ஆதித்த கீதாவர் நேரில் வாய் மொழியாகத் தெரிவிக்கச் சொன்னதை யும் சொல்ல வேண்டும் இன்னப் பழ வேட்டரைவரின் அனுமதியின்றிச் சக்கர வர்த்தியைப் பார்க்க முடியாது. அவரு டைய அனுமதியை எப்படிப் பெறுவது? கோட்டைக்குள் பிரவேசிப்பதற்குத் தெய வம் துணை செயந்து ஆனால் முழுதும் தெயவம் வழிகாட்டும் என்றே இருந்து விடலாமா? சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்கப் பற்ற நாமேதான் யுக்தி கண்டுமீடத்தாக வேண்டும்! அது என்ன யுக்தி? வானவர் குலத்தில் வழிவழியாக வந்த நான்காவோ! கொந்தம் வேலை செய். பார்க்கலாம்! சிறிது உள் கற்பனா சக்தியைத் தட்டி விடு. காவியம் கவிதை எழுதுவோருக்கு மட்டும் கற்பனா சக்தி தேவை என்பதிலை உண்மை போல இராஜாங்க காரியங்களில் சடுபட்டவர்களுக்குமே கற்பனா சக்தி வேண்டும். எங்கே, என் னாவதெனவகி கூட்டு, பார்க்கலாம்!..



ரியபழவேட்டரைவர் இன்னும் கோட்டைக்கு வந்து சேரவில்லை என்பதை வந்தியத்தேவன் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

கோட்டைவாசனைத் தாண்டி உள்ளே வந்ததும், அங்கே உட்புறத்தில் நின்ற காவலன் ஒருவனிடம், "ஏன் அப்பா! பழவேட்டரைவர் திருமயீ வந்து விட்டாரா?" என்று கேட்டான்.

"வானரக் கேட்கிறாய், தம்பி! சிவ னவர் அரண்மனையில் தான் இருக் கிறார்.

"அது எனக்குத் தெரியாதா? நடு நாட்டுக்குச் சொந்தத் பெரியவரைப் பற்றித்தான் கேட்கிறேன்."

"பு' பெரியவர் நடுநாடுகளைச் சென்றி ருந்தார்! அது எனக்குத் தெரியாது நேற்று மாலை இளைவராளியின் பலகக்குத் திருமயீ வந்தது பெரிய அரசர் இன்னும் வரவில்லை இன்று இரவு திருமயீக்குமே என்று செய்தி வந்திருக்கிறது!" என்றான் காவலன்.

இது நல்ல செய்திதான் பெரிய பழ வேட்டரைவா திருமயீ வந்துவந்திருள்ளே எப்படியும் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து ஓலைவளக் கொடுத்தாக வேண்டும், அதற்கு என்ன வழி? வந்தியத்தேவனு டைய மூனையில் ஒரு போசனை உதய மாவிலிட்டது! அந்தக் கணமே அவன் முகத்தில கவலைக்குறி மறைந்தது. குறும் புப் புன்னகையும் சூதாக்க மலர்ச்சியும் தோன்றின.

சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனையை அணுகுவதற்கு அவன் அதிகமாக அடைந்து திரிய வேண்டியிருக்க வில்லை, பெரிய புனிக்கொடியைப் பார்த்துக் கொண்டே போனால் விளரவிலேயே அரண்மனை முகப்பை அடைந்து விட்டான். ஆகா! இது எத் தனைய அரண்மனை! தேவதேவர்களில் வீதேவநதிராஜனுடைய அரண்மனையை யும் உறுறுள்ளி தகரத்து விகரமாதிய நுடைய அரண்மனைகளையும் போல அல்லவா இருக்கிறது? அந்த மன னாசல மண்டபத்துத் தூண்களில் செக திருக்குடி சிற்ப வேலைகளின் அற்புதத் தான் என்ன! ஒவ்வொரு தூணிலும் செதுக்கியிருக்கும் சூதினர முன்கால களைத் தாக்கிக் கொண்டு அப்படியே பாயவது போல இருக்கிறதே!

பி

ரண்மனைவை அடைவதற்கு :  
பல பாளையங்கள் நானா திசைகளி  
லிருந்தும் வந்தன ஒவ்வொரு  
பாளைய முடிவிலும் இரண்டு குதிரை  
வீரர்களும் சில காலாள் வீரர்களும் தின  
றார்கள் அவர்களுக்கிட நெருங்கி வரா  
மகிழ் அய்யத்தின்கிழ நடைபய துணை  
களில் பலர் திருமயிப போய ஸீட்டார்  
கள் ஒருசிலர் அவர்கள் கிடல் வந்து

சற்றே நின்று அரண்மனை முகப்பை  
எட்டிப் பார்த்துவிட்டும், புலிக்கொடியை  
அண்ணாந்து பார்த்து ஸீட்டும்  
போளையர்கள் அதிக தோரம் நின்று கூட  
டம் செருமபோலிருந்தாலு காவலர்கள்  
எகயினாவ சமிக்ஞை செயது அவர்  
கண்ணப் போருமபடி செயதார்கள் கூட  
டங்குடி தினரவர்களும் இளைந்து



பேசாமல் காதோடு மென்மையான பேசிக் கொண்டார்கள்

வந்தியத்தேவன் மற்றவர்களைப் போல சிறிதும் தயங்கி நிற்கவில்லை. வேகமாகவும் மிடுக்காகவும் நடந்து சென்று அரண்மனைப் பாளையக் காவலர்களை நெருங்கினான் உடனே இரு குதிரைகளும் மகத்தோடு முகம் உராயும்படி வழி மறித்து நின்றன குதிரை மேலிருந்தவர்கள், கீழே நின்றவர்கள், அனைவருடைய வேல்களும் முன்னையோடு முன்னையோடு வந்தன வந்தன வந்தன

வந்தியத்தேவன் தன்னுடைய மந்திர மோதிரத்தை நீட்டினான் அவ்வளவு தான்; அதைப் பார்த்தவுடனே அவ்வீரர்களின் முடிக்கும் பெருமிதமும் அடங்கின ஒருவர் பின் ஒருவராக மூன்று பேர் மோதிரத்தை உற்றுப் பார்த்தார்கள் "சரி, வழி விடுங்கள்" என்று ஒருவன் சொன்னான் இரண்டு வேல்கள் உடனே அகன்று நின்று வழிவிட்டன. வந்தியத்தேவன் மிடுக்குடன் நடந்து சென்றான்

ஆயினும், என்ன? இன்னும் எத்தனை காவல்கள் இப்படி உண்டோ? சின்னப் பழுவேட்டையார் எங்கே இருக்கிறாரோ? எப்படி விசாரிப்பது? யாரிடம்கேட்பது? சின்னப் பழுவேட்டையாரின் அநுமதியின்றிச் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க முடியாது. இந்தப் பெரிய விஸ்தாரமான அரண்மனையில் நாயாளியான சக்கரவர்த்தி எந்த இடத்தில் இருக்கிறாரோ? அதைத் தான் எவ்விதம் தெரிந்து கொள்வது?

தே

னக்குப் பின்னால் சிலர் கூட்டமாக வருவதை அறிந்து வந்தியத்தேவன் திருமயிப் பார்த்தான் ஆம்; பத்துப் பதினானந்து பேர் சும்பலாக வந்து, காவலர்களாக நின்றார்கள் அவர்கள் உயர்ந்த பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் தரித்திருந்தார்கள் முத்து மாலைகள், மகர கண்டிகள், காது, குண்டலங்கள் அணிந்திருந்தார்கள் சிலர் தெற்றியில் இருக்கும் மற்றவர்கள் சந்தனம், குங்குமம், சவ்வாதுப் பொட்டும் இடமிருந்தார்கள்! ஆ! இவர்களைப் பார்த்தால் புலவர்களைப் போல அவ்வளவு இருக்கிறது! ஆம், புலவர்களின் கூட்டத்தான் என்று மறு கணமே தெரிந்து விட்டது.

காவலர்களில் ஒருவன் - அவர்களுடைய தலைவனாயிருக்க வேண்டும், "கவிராயர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்! வழி விடுங்கள்" என்று சொன்னதுடன் ஒரு வீரனைப் பார்த்து, "சின்னப் பழுவேட்டையார் ஆவதான மண்டபத்தில் இருக்கிறார் அவரிடம் கொண்டு போய்விடு" என்றான்

"புலவர்களே! ஏதாவது பரிகரிக்க இடைத்தரன்"



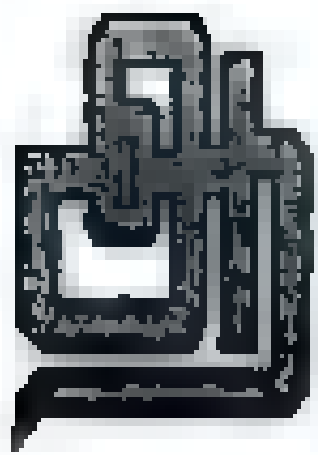
போருமபோது இந்த வழியாகவே திரும  
பிச் செல்லுங்கள்' பரித கிடைக்கா விட  
டால் வேறு வழியாகப் போவாதிடுங்கள்!"  
என்று மேலும் அவன் சொன்னதைக்  
கேட்டு மற்றவர்கள் சிரித்தார்கள்.

சிறு நின்ற இந்தச் சம்பவமானையக்  
கேட்டுக் கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவன்  
"பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது" என்று

எண்ணிக் கொண்டான் இந்தப் புலவர்  
களுடனே போனால் சின்னப் பழுவேட்ட  
ளாயர் இருக்குமிடம் போய்ச் சேரலாம்.  
யாளர்பும வழி விசாரிக்க வேண்டிய  
திலைவ பிறகு தமது சாமாத்தியம்  
இருக்கிறது. அதோடேழும இருக்கிறது!  
இவ்வாறு எண்ணியபடியே புலவர்  
கூட்டத்துடன் சென்றான்.

## இருபத்தாறாம் அத்தியாயம்

### "அபாயம்! அபாயம்!"



ஸ்தான மண்டபத்தில்  
புலவர்களுக்கு முன்ன  
தாகவே வந்தியத்தேவன்  
பிரவேசித்தான் அங்கே  
ஒர் உயர்ந்த சிம்மாசனத்  
தில் உயிரமாக வீற்றிருப  
பவர்தான் சின்னப் பழு  
வேட்டரைவராயிருக்க

வேண்டும் என்று கனகத்துக் கொள்ள  
டான் அவரைச் சற்றிலும் பலா வகையி  
லாய புதைத்து தீயறார்கள் என்று வந்த  
ஓலைகள் பலவற்றை வைத்துக் கொண்டு  
ஒருவர் தீயறார் கணக்காயர் கணக்குச்  
சொலவதற்குக் காத்திருந்தார் காவல்  
படைத் தலைவர்கள் சின்னப் பழுவேட்  
டரைவருடைய அன்றாடக் கட்டளை  
களை எதிர்பார்த்து தீயறார்கள் ஏவிய  
வேலைகளைச் செய்வதற்குப் பணியாளர்  
கள் காத்திருந்தார்கள் சிம்மாசனத்துக்குப்  
பின்னால் நின்று சில ஏவலாளர் வெள்ள  
சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள்  
கையில் வெற்றிலைப் பெட்டியுடன்  
ஒருவன் ஆயத்தமாயிருந்தான்.

மிடுக்கிலும் பெருமிதத்திலும் யாருக்  
ளும் பின்வரவகாதவனான வந்தியத்  
தேவன் கூடச் சிந்து அடக்க ஒடுக்கத்  
துடவேதான் சின்னப் பழுவேட்டரை  
வரிடம் அணுகினான்.

பெரியவரைக் காட்டிலும் சின்னவர்  
வீர சுயபீரத்திலு இன்னும் ஒரு படி உயர்ந்  
தவராகவே காணப்பட்டார்.

தமது வீரமனைப் பார்த்ததும் அவர் முக  
மலர்ச்சியுடன் "யார் தம்பி நீ எவகிருந்து

வருகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

வீர வாலிபர்களைக் கண்டால்  
சின்னப் பழுவேட்டரைவரின் கடுகடுத்த  
முகம் மலாத்து வீடும் நாடெங்கும் உள்ள  
வாலிப வீரர்களைத் தம்முடைய காவல்  
படையில் சேர்த்துக் கொள்வதில் அவ  
ருக்கு மிக்க ஆர்வம்.

"தளபதி' தான் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து  
வந்தேன்' இளவரசர் ஓலை கொடுத்து  
அனுப்பினார்" என்று பணியாள குரலில்  
வந்தியத்தேவன் மறுமொழி சொன்னான்.

காஞ்சிபுரம் என்றதும் சின்னப் பழு  
வேட்டரைவரின் முகம் சுருந்தது.

"என்ன? என்ன சொன்னாய்?" என்று  
யின்னும் கேட்டார்.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து இளவரசர்  
கொடுத்த ஓலைபுடன் வந்தேன்!"

"எங்கே இப்படிக்க கொடு?" என்று  
அலட்சியமாகக் கேட்போதினும் அவரு  
டைய குரலில் சிந்து பரபரப்பைத் தொனித்  
தது.

வலவலவராய் அடக்க ஒடுக்கத்துடன்  
ஓலைச் சுருளை எடுத்துக் கொண்டே  
"தளபதி' ஓலை சக்கரவர்த்திகு!" என்  
றான்.

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் சின்னப்  
பழுவேட்டரைவர் ஓலைவை வாய்க்கி  
ஆவலுடன் பார்த்தார் பக்கத்தில் தீயற  
வரிடம் கொடுத்து அதைப் படிக்கச்  
சொன்னார் கேட்டுவிட்டு, "புதிய  
வீரநயம் ஒன்றுமில்லை" என்று தமக்குத்  
தாமே முஜுமுஜுத்துக் கொண்டார்.

'தளபதி' தான் கொண்டு வந்த ஓலை..." என்றான் வந்தியத்தேவன்

ஓலைக்கு என்ன? நான் கொடுத்து விடுகிறேன் சக்கரவர்த்தியிடம்!"

"இல்லை, என்னையே நேரில் சக்கர வர்த்தியின் கையில் கொடுக்கும்படி..."

'ஓகோ! என்னிடம் நமபிக்கை இல்லையா? இளவரசர் ஆத்திர அப்படி உள்விடம் சொல்லி அனுப்பினாரோ?' என்ற பேரது, தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதியின் முகத்தில் என்னும் கொள் ளும் வெடித்தன

'இளவரசர் அவ்வாறு சொல்ல வில்லை, தங்கள் தமையனார்தான் அவ லிதம் கட்டாளா? டார்!'

"என்ன? என்ன? பெரியவரை நீ எங்கே பார்த்தாய்?"

'வழியில் கடம்பூர் சம்புவனரயர் வீட்டில் ஒருநாள் இரவு தங்கியிருந்தேன் அங்கேதான் பார்க்க நேர்ந்தது. இந்த மோதிரத்தையும் அவர்தான் கொடுத்தனுப்பினார்'

ஆகா இந்த நீ ஏன் முன்னமே

சொல்லவில்லை? கடம்பூரில் இரவு நீ தங்கியிருந்தாயா? இன்னும் யார் யார் வந்திருந்தார்கள்?"

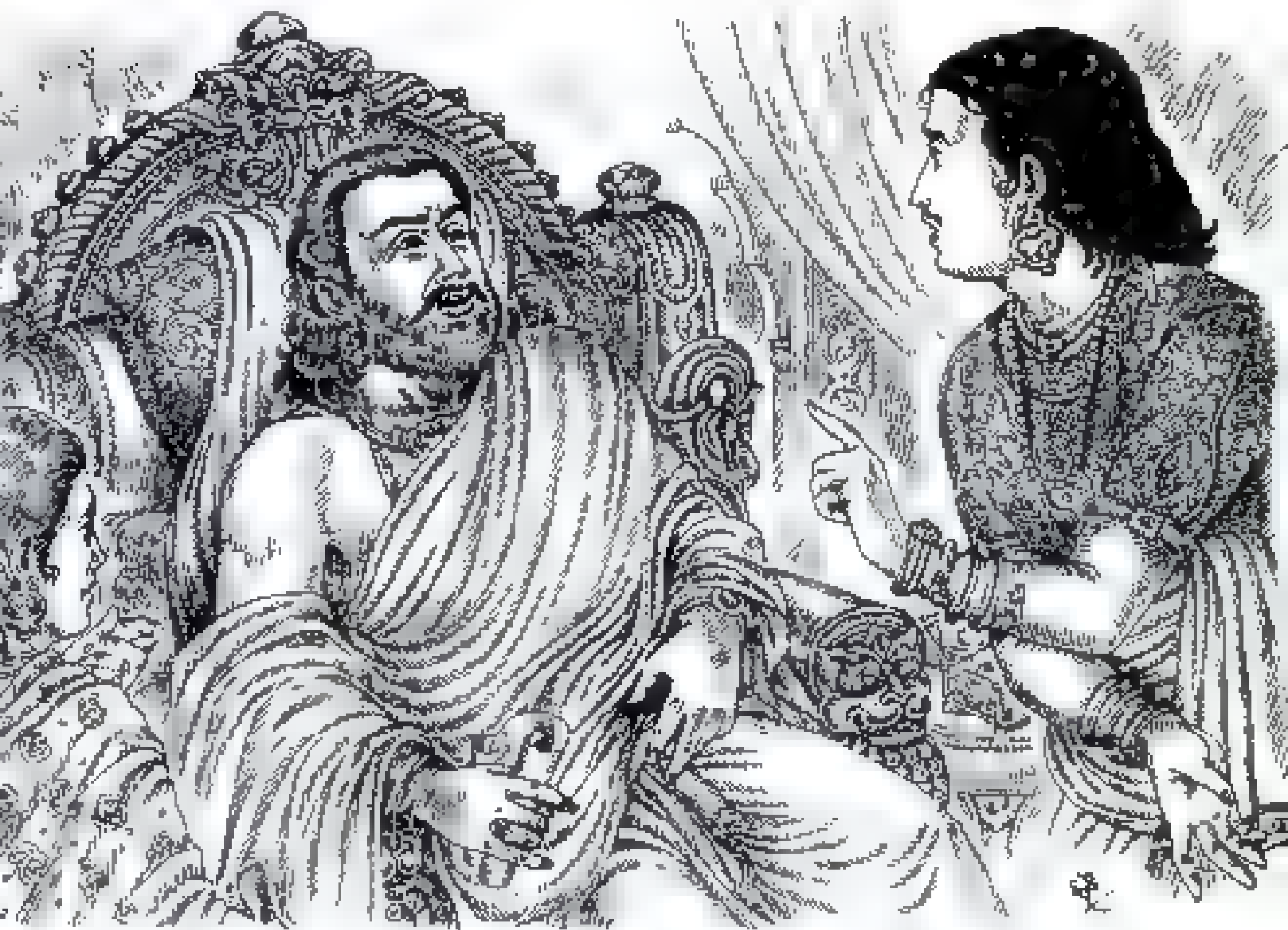
"மழநாடு, தடுநாடு, திருமுனைப்பாடி நாடுகளிலிருந்து பல பிரமுகர்கள் வந்திருந் தார்கள்."

"இரு. இரு' பிறகு சாவகாசமார்க்கு கேட்டுக் கொள்கிறேன் முதலில் நீயே இந்த ஓலைவைச் சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுத்து விட்டு வரா அப்புறம் தமிழ்ப் புலவர்கள் வந்து விடுவார்கள் வளவள வென்று பெருக் கொண்டிருப்பார்கள் இந்தப் பின்னாலையச் சக்கரவர்த்தியிடம் அழைத்துப் போ!" என்று அருவில் நின்ற வீரன் ஒருவனுக்குச் சின்னப் பழுவேட்ட னரயர் கட்டளையிட்டார்

அந்த வீரனைத் தொடர்ந்து வந்தியத் தேவன் மேலும் அரண்மனையின் உட்புறத்தை நோக்கிச் சென்றான்



ன்று பக்கங்களில் அலகடல் முழக்கம் கேட்கும்படியாகப் பரந் திருந்த சோழ சாமராஜ்யத்தின் சிங்காசனம் சில காலமாக நோய்,





படுக்கையாக மாறிவிருந்தது. அதிசய மிமமாசனத்தில் பராந்தக கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி சாயந்து படுத்திருந்தார். இராஜயாதிகாரங்களையெல்லாம் மற்ற வர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, மருத்துவச் சிசிச்சை செயது கொண்டிருந்தாராயினும் சிற்சில முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் முக்கியமான மனிதர்களுக்கு அவர் தரிசனம் அளித்தே தீரவேண்டி விருத்தது அமைச்சர்களும் தண்பதிகளும் வேளக்காரப் படை வீரர்களும் அவளாத இனத்தோறும் வந்து தரிசித்து விட்டுப் போவது இராஜயத்தின் தன்மைக்கு அவசியமாகிவந்தது.

எத்தனையோ போர் முனைகளில் செயற்கும் வீரச் செயல்கள் புரிந்து அசகாய சூரர் என்று பெயர் பெற்றவரும், நாடு தகர்மெல்லாம் 'கந்தர சோழர்' என்று அழைக்கப்பட்டவரும், அழகில் மனமத்தலுக்கு ஒப்பானவர் என்று புகழ் பெற்றவருமாய் சக்கரவர்த்தியின் நோய்ப்பட்டு மெலிந்த தோற்றத்தைக் கண்டதும் வந்தியத்தேவனரால் பேசவே முடியாமற் போய் விட்டது. அவனுடைய கண்களில் நீர் ததும்பியது அருகில் சென்று அடிபணித்து வணங்கிப் பல்பக்தியுடன் ஓலைவை நீட்டினான்.

சக்கரவர்த்தி ஓலைவை வரங்கிக் கொண்டே, "எங்கிருந்து வந்தாய்" யாருடைய ஓலை?" என்று சனஸ்வரத்தில்கேட்டார்.

"பிரபு, காஞ்சியிலிருந்து வத்தேன் இளவரசர் ஆதித்தர் தந்த ஓலை!" என்று வந்தியத்தேவன் நாத் தழுதழுக்கக் கூறினான்.

சக்கரவர்த்தியின் முகம் உடனே பிரகாசம் அடைந்தது. அவர் அருகில் இருக்க கோவலுடர் மனவயமான புதலவியான சக்கரவர்த்தியை வானமாதேவி வீற்றிருந்தான் அவனைப் பார்த்து, "தேவி! உன் புதலவனிடமிருந்து ஓலை வந்திருக்கிறது!" என்று சொல்லிவிட்டுப் படித்தார்.

"ஆகா! இளவரசன் காஞ்சியில் பொன்மானிக்கை கட்டியிருக்கிறாராம் நீயும் நானும் அவரு வந்து சிலநாள் தங்கிவிடுக்க வேண்டுமாம்!" என்று சொல்லியபோது

சக்கரவர்த்தியின் முகம் முன்னவிடச் சிரித்தது.

"தேவி! உன் புதலவன் செயல்களையப் பார்த்தாயா? என் பாட்டனார், உலக மெல்லாம் புகழ்பெற்ற பராந்தக சக்கரவர்த்தி, அரண்மனையில் சேர்த்திருந்த தங்கதனையெல்லாம் அளித்துத் தில்லை அம்பலத்துக்குப் பொன் களர வேயத்து, பொன்னம்பலம் ஆக்கினார் நம்முடைய குலத்தில் தோன்றிய பெரியவர்கள் யாரும் தாங்கள் வசிக்வும் அரண்மனையைப் பொன்னால் கட்டியதில்லை. அரண்மனை கட்டுவதைக் காட்டிலும் ஆவயம் எடுப்பதைப் முக்கியமாகக் கருதினார்கள் ஆனால் ஆதித்த கரிகாலன் இப்படிச் செய்கிறார்களா? ஆகா! இந்தத் தெய்வ தீத்தனைக்கு என்ன பரிகாரம் செய்வது?" என்றார்.

மகனிடமிருந்து ஓலை வந்தது என்பதைக் கேட்டுச் சிறிது மலர்ச்சியடைந்த தேவியின் முகம் மறுபடி முன்னகை காட்டிலும் அதிகமாக வாடியது மறுமொழி ஒன்றும் அவளால் சொல்ல முடியவில்லை.



சமயத்தில் வந்தியத்தேவன் ததரியமும், துணிவும் வரவளமுதற்குக் கொண்டு, "பிரபு தங்கள் இருக்கடாம்! செயத்து அப்படியோன்றும் தவறில்லையே! உசிதமான காரியதனையே செய்கிறார்களா மகனுக்குத் தாயும் குந்தையுமே முதன்மையான தெய்வங்கள் அல்லவா? ஆகையால் தாங்களும், தேவியும் வசியபதற்காகத் தங்கள் புதல்வர் பொன்மானிக்கை கட்டித் து முறைதானே?" என்றான்.

கந்தர சோழர் புள்ளைகே பூதது, "தமயி நீ யாரோ தெரியவில்லை மிக்க அறிவாளியாகிருக்கிறாய். காதூர்யமாகப் பேசுகிறாய் ஆனால் மகனுக்குத் தாய், தந்தை, தெய்வமே என்றாலும், மற்றவர்களுக்கு இல்லவதானே? எல்லாரும் வந்தியமே தெய்வத்துக்கு அல்லவர் பொன் கோயில் எடுக்க வேண்டும்!" என்றார்.

'பிரபு' மகனுக்குத் தந்தை தெய்வம் மக்களுக்குக்கெல்லாம் அரசர் தெய்வம்

அரசர்கள் திருமாவின்  
அம்சம் பெற்றவர்கள்  
என்று வேத புராணங்கள்  
சொல்லுகின்றன. ஆகை  
யால் அந்த வனகயிலும்  
தங்களுக்குப் பொன்  
மாலிகை எடுத்தது பொருத்  
தமானதே" என்றான் நம  
வீரன்

கந்தர சோழர் மறுபடி  
யும் மலையமான்  
திருமகளை நோக்கி, "பீதலி"  
இந்தப் பிள்ளை எவ்வளவு  
புத்திசாலி, பார்த்தாயா"  
நமமுடைய ஆதித்தனுக்கு  
இவனையொத்தவர்களின்  
உதவியிருந்தால், அவனைப்  
பற்றி நாம் கவலைப்பட  
வேண்டியதில்லை. அவனு  
டைய அஜாக்கிரதை கபா  
வத்தைப் பற்றியும் விசா  
ரப்பட வேண்டியதில்லை!"  
என்றார்

பிறகு வந்தியத்தேவனைப் பார்க்கு  
'தமபி' பொன் மாலிகை கடடியது  
உசிதமானாலும் உசிதமில்லாவிட்டாலும்  
நான் காஞ்சிக்கு வருவது சாத்தியமில்லை  
நீதான் பார்க்கிறாயே! எப்போதும் படுத்த  
படுக்கையாக இருந்து வருகிறேன்  
நெடுந்தாரப் பிரயாணத்தை மேற்  
கொள்ளாதல் இயலாத காரியம். ஆதித்  
தன்தான் என்னைப் பார்ப்பதற்கு இங்கே  
வந்தாக வேண்டும் அவனைக் காண  
பதற்கு எங்களுக்கும ஆசையாகத்தான்  
இருக்கிறது நாளைக்கு மீண்டும் வா! மறு  
ஒரலை எழுதி எவக்குமபடி சொல்லு  
கிறோம்" என்றார்

இச்சமயத்தில், கூட்டமாகப் பலர்  
தரிசன மண்டபத்தை நெருங்கி வருவதை  
வந்தியத்தேவன் அறிந்தான் ஆகா! அந்தப்  
புலவர் கூட்டம் வருகிறது பேரலும்!  
அவர்களுடன் ஒருவேளை சின்னப்  
பழுவேட்டையையும் வருவார் அப்பறம்  
தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்ல  
முடியாமலே போய விட்டலாம்! நாலு



வார்த்தைகளில் சுருக்கமாக இப்போதே  
சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்' - இவ்  
விதம் சில விநாடிப் பொழுதின சிந்தித்து  
முடிவு செய்து, "சக்கரவர்த்தி! தயவு  
செய்யுங்கள்! கருணைகூர்ந்து என்  
விண்ணப்பத்தைக் கேளுங்கள் தாங்கள்  
அவசியம் இந்தத் தருணையிலிருந்து  
கிளம்பிவிட வேண்டும். இங்கே தங்களை  
அபாயம் சூழ்ந்துக்கொடுத்து! அபாயம்!  
அபாயம்!" என்றான்

அவன் இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்  
டிருக்குமபோதே சின்னப் பழுவேட்ட  
ையார் தரிசன மண்டபத்துக்குள் பிர  
வேசித்தார் அவரைத் தொடர்ந்து  
புலவர்கள் வந்தார்கள்

வந்தியத்தேவன் கடைசியாகக் கூறிய  
வார்த்தைகள் கோடஸாத் தளபதியின்  
காதில விழுந்தன அவருடைய முகத்தில  
கோபக் கனல் ஜ்வாலைய விட்டது!

(தொடரும்)

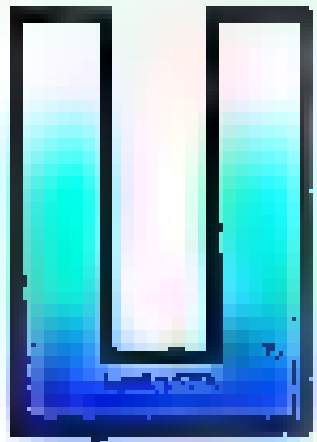


இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

## ஆஸ்தானப் புலவர்கள்



சுகலி கலெக்ஷன்



ராக்க! பாராக்! இந்நா வநு  
கிறார்கள் புலவர் பெரு  
மக்கள்! கவிஞர் சிவா  
யக்கிகள்! தமிழ்ப் பெருங்  
கடலின் கரை கண்டவர்  
கள்! அகத்தியனாரின்  
வழி வந்தவர்கள்! தொல்  
காப்பியம் முதலிய சங்க

நாவகளைக் களர்த்துக் குடித்தவர்கள்!  
சிலப்பதிகாரம் முதலிய ஐம்பெரும் காவி  
யங்களைத் தாவகிழாகப் படித்தவர்கள்!  
தெய்வத் தமிழ் மறைபாட திருக்குற  
ளையும் ஒரு சை பார்த்தவர்கள்! இலக்கி  
யம் கண்டதற்கு இலக்கணம் அறிந்தவர்  
கள்! இலக்கணம் அறிவதற்கு இலக்கியம்  
தொந்தவர்கள்! தாங்களே கயமாகவும்  
கவி பாட வல்லவர்கள் அவர்கள் ஒவ்  
வொருவரும் எழுதிய கவிகள் அடங்கிய  
ஏட்டுச் சுவடிகள கோடாணு கோடி கரை  
பாண்டுகளுக்குப் பலலாண்டி உயிர்  
வாழ்வுதந்த உணவாகும் என்றால்  
பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

புலவர் பெருமக்கள் அவனைவு  
பேரும் கும்பலாகச் சந்தர சோழ

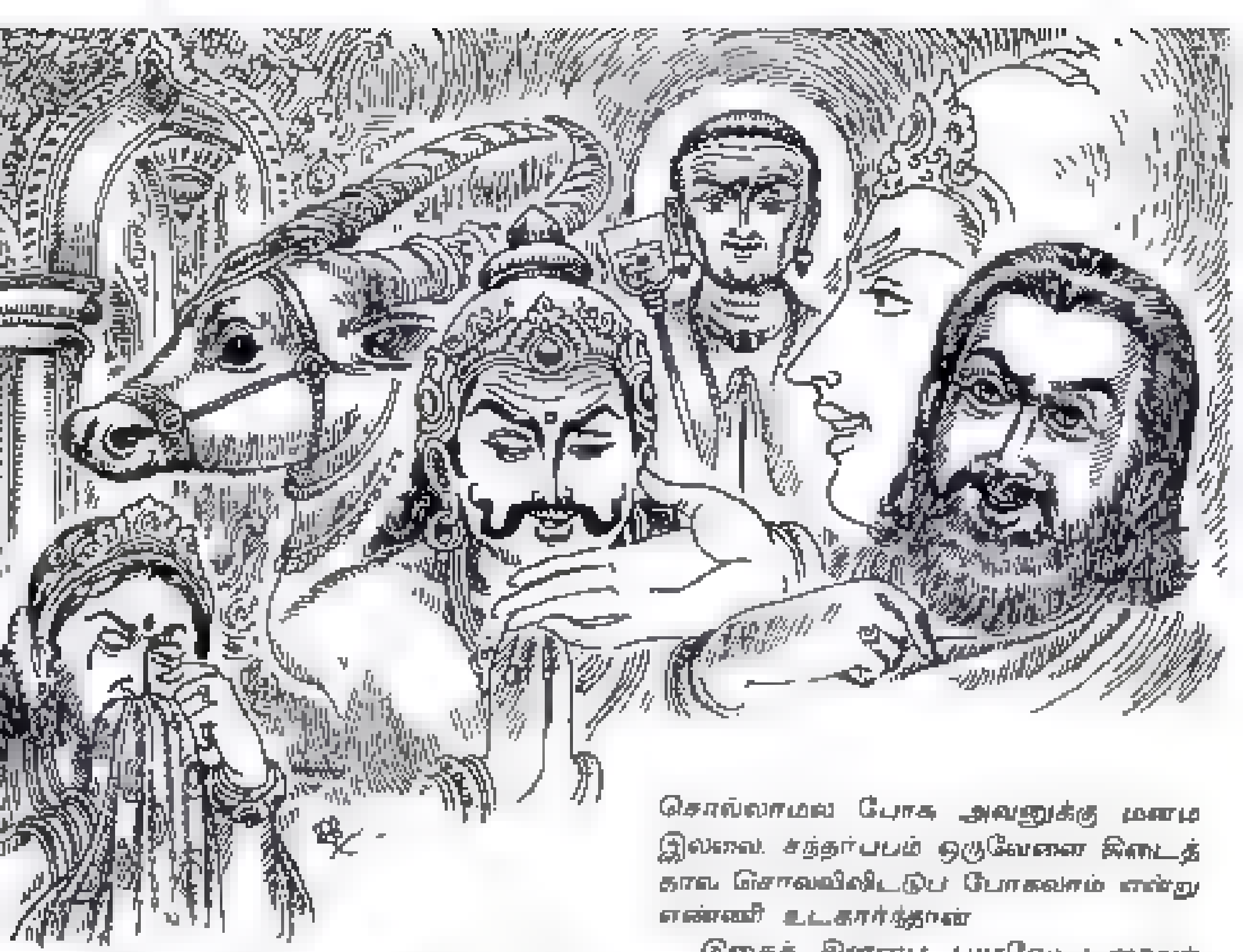
சக்கரவர்த்தியின்  
சந்திதானத்துக்கு  
வந்து சேர்ந்தார்  
கள்

வாழுக! வாழுக! எழுவ

அழகம் ஒரு குடையின் கீழ் ஆனும் சந்தர  
சோழ மகா சக்கரவர்த்தி வாழுக! பாண்டி  
உணைச் சரம் இறக்கின் பெருமான்  
வாழுக! புலவர்களைப் புரக்கும் பெருமான்  
வாழுக! கவிஞர்களின் கதியான அருளை  
வள்ளல் வாழுக! பண்டித கழகங்கராகிய  
பராந்தக சக்கரவர்த்தியின் இருப பேரர்  
நீதிழி வாழுக! என்று வாழ்த்தினார்கள்

இந்தக் கோவில்களையும் கட்சல்  
களையும் சந்தர சோழர் அவ்வணவான  
விரும்பவிலுவை எவரினும் அளத வெளி  
யில் காட்டிக் கொள்ளாமல், தமிழ்  
நோகையும மறந்து, வந்தவர்களை வர





வேற்பதற்காக எழுந்திருக்க முயன்றார் உடனே சிவனப பழுவேட்டையார் முனவந்து, "பிரபு, புலவர்கள் தங்களைத் தரிசித்து மரியாதை செலுத்திவிட்டுப் போக வந்திருக்கிறார்களேயன்றித் தங்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்க வரவில்லை. ஆகையால் தயவுசெய்து தங்களைச் சிரமப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது" என்றார்.

"ஆம், ஆம்! அரசர்க்கரசே' சக்கரவர்த்திப் பெருமானோ' தங்களுக்குச் சிறிதும் சிரமம் கொடுக்க நாங்கள் வந்தோமில்லை!" என்றார் புலவர்களின் தலைவராகிய நல்லன் சாத்தனார்.

"உங்களையெல்லாம் தெடுநாளைக்குப் பிறகு பார்ப்பதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அனைவரும் அமர வேண்டும் சில பாடல் கூன் சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டும்" என்றார் தமிழன்பரான சக்கரவர்த்தி.

தளரவில் விரித்திருந்த ரத்தின தூமகாளத்தில் எவனோரும் உட்கார்ந்தார்கள். அதுதான் சமயமென்று நமது வீரன் வயல வளரவளும் புலவர் கூட்டத்துடன் கவந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் தான் சொல்ல விரும்பியதை முழுதும் சக்கரவர்த்தியிடம்

சொல்லாமல் போக அவனுக்கு மனம் இல்லை. சந்தர்ப்பம் ஒருவேளை கிடைத்தால் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் என்று எண்ணி உட்கார்ந்தான்.

இதைச் சிவனப பழுவேட்டையார் கவனத்தார் அவருடைய மனம் துடித்தது. முதலில் அவனை வெளியில் அழைப்பி விடலாமா என்று தினைத்தார். பிறகு, அவன் அங்கே தமமுடைய கண்காணிப்பில் இருப்பதை நலம் என்று தீர்மானித்தார், எனவே, அவனைப் பார்த்தும் பார்க்காததுபோல் இருந்தார். இந்தப் புலவர்கள் சென்ற பிறகு அவனை வெளியே அழைத்துச் சென்று அவன் மகாராஜர் விடத்திலே சொன்ன செயதி என்னவென்பதை நன்கு தெரிந்து கொள்ள விரும்பினார். "அபாயம்! அபாயம்!" என்ற அவ ழுண்டைய குரல் அவர் காதுில் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

**புலவர்களே தமிழ்ப் பாடல்கள் கேட்டு அதிக காவலாயிற்று. என் செவிகள் தமிழ்ப் பாடலுக்குப் பதிதிருக்கின்றன உங்களில் எவரேனும் புதிய பாடல் ஏதேனும் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களா?" என்று சக்கரவர்த்தி கந்தர சோழர் கேட்டார்.**

உடனே ஒரு புலவர் சிகாமணி எழுந்து நின்று, "பிரபு! உலகபுரத்தில் தங்கள் திருப் பெயரால் விளங்கும் கந்தர சோழப்

பெரும் பள்ளியிலிருந்து அடியேன் வந்தேன் சிவநேசச் செலவராலிய தாங்கள் பெனத்த மடாலடத்துக்கு நிலந்தம் அளித்து உதவியதை இந்தத் தமிழக மெய்க்ரும உள்ள பொத்தர்கள் பாராட்டிப் போற்றுகிறார்கள். தாங்கள் உடல நோயற்றிருப்பது அறிந்தது முதல, பிச்சு"க கள் மிக்க சுவஸை கொண்டு தங்கள் உடலநலத்துக்காகப் பிரார்த்தனை நடத்தி வருகிறார்கள். அந்தப் பிரார்த்தனைப் பாடலை இவ்விடம் சொல்ல அருள் கூர்ந்து அனுமதி தரவேண்டும!" என்றார்

"அப்படியே சொல்லவேண்டும்; கேட்கக் கர்த்துக் கொலையுக்குத்தேவ" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

புலவரும் பிளவரும பாடலை இளையுடன் பாடினார்

"போதியத் திருநிழல் புனித'நிற

பரவுதும்

மேதரு நந்திபுரி "மன்னர் கந்தரச்

சோழர் வண்ணமையும் வளப்பும்

திண்ணமையும் உலகிற் சிறந்துவாழ்

கெனவே!"

பாடலைக் கேட்டதும் புலவர்கள் அத்தனை பேரும் "நன்று நன்று!" என்று கூறித் தங்கள் பாராட்டுதலைத் தெரி வித்தார்கள்

"புத்தர்கள் இவ்வளவு நன்றியுடையவர் களாகிருப்பது வியப்பு, வியப்பு!" என்றார் ஒரு வீர சைவக் கவிராயர்

"ஆமா அது வியப்பான காரியந்தான் உலகபுரம் புத்தமடத்துக்கு நான் செய்த சேவை மிக அற்பம் அதற்கு இவ்வளவு பாராட்டு வேண்டுமா?" என்றார் மன்னர்

"சக்கரவர்த்தியின் வண்ணமத் திறத்தை அநுபவித்தவர் யார்தான் என்றொன்றைக் கும நன்றி செலுத்திப் பாராட்டாதிருக்க முடியுமா? இத்திரனும் சூரியனும் சிவபெரு மானும் கூடத் தங்களுடைய வண்ணம்கின் பயனை அநுபவித்திருக்கிறார்கள்" என்றார் மற்றொரு புலவர் சிரோமணி

கந்தரசோழர் முகத்தில் புண்ணை

தலமு "அது என்ன? இத்திரனும் சூரிய னும் சிவபெருமானும் கூடவா? அவர்கள் எதற்காக என்னிடம் நன்றி செலுத்த வேண்டுமா?" என்று கேட்டார்

ஒரு பாடல் சொல்ல அனுமதி தரவேண்டும!" என்றார் அப் புலவர்

"அப்படியே தடக்கடடுமா!" என்றார் மன்னர்

புலவர் எகலிவ் கொண்டு வந்திருந்த ஓளையைப் பிரித்துப் படிக்கலுற்றார்

"இத்திரன் ஏறக் கரி அளித்தார்

பரிசு முனித்தார்

செத்திரு மேனித் தினகரற்கு,

சிவனார் மணத்துப்

பெந்துவி வேறப் பல்வக்கனித்தார்,

பழையாறை நகர்ச்

கந்தரச்சோழரை யாவரொப்பார்கள்

இத்

தொன்னிலத்தே!"

பாடலைய புலவர் படித்து முடிந்ததும் சமையிலிருந்த மற்றப் புலவர்கள் எல் லாரும் சிரக்கமப் கரக்கமபம் செய்தும், 'ஆலமாகாரம்' செய்தும், "தன்று நன்று" என்று கூறியும் தங்கள் குதுகலத்தை வெளியிட்டார்கள்

கந்தரசோழர் முகமலர்ச்சியுடன், இத்தப் பாடலின் பொருள் இன்னதென் பதை யாராவது விளக்கிச் சொல்ல முடி யுமா?" என்றார்

ஒரே சமயத்தில் பலர் எழுந்து நின்றார் கள் பிறகு நல்லன சாத்தனானரத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் உட்கார்ந் தார்கள். நல்லன சாத்தனார் பாடலுக்குப் பொருள் கூறினார் :

ஒரு சமயம் தேவேந்திரனுக்கும் விருத்திராகரனுக்கும் போர் நடந்தது அதில் இந்திரனாகுடைய ஐராவதம் இறந்து போய விட்டது அதற்கு இணை யான வேறொரு யானை எங்கே கிடைக் கும் என்று இந்திரன் பார்த்துக் கொண் டிருந்தான் கடைசியில் பழையாறை நகரில வாழ்ந்த கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி யிடம் அவன் வந்து 'ஐராவதத்துக்கு நிக ரான ஒரு யானை வேண்டுமா' என்று யாசித்தான் 'ஐராவதத்துக்கு நிகரான யானை என்னிடம் இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த யானைகவ்தான் இருக்கின்றன"

\* துத்தாளில் பழையாறை நகருக்கு நந்திபுரி என்னும் பெரும் உண்டு சில காலத்துக்கு முன்பு சோழ மன்னன் பல்லவர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தமேலு நந்திபுரி என்றும் பெயர் மீளப்பட்டு விவங்கியது. ஆகையினாலேயே இந்தப் பழையாறில் நந்திபுரி மன்னர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

என்று கூறி. இத்திரனைத் தமது யானைக் கொட்டாரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார் அங்கே குன்றுங்களைப் போல் நின்ற ஆயிரக்கணக்கான யானைகளைத் தேவேந்திரன் பார்த்துவிட்டு, 'எதைக் கேட்பது' என்று தெரியாமல் திகைத்து நின்றான் அவனுடைய தினகபடைகள் கந்தர சோழர் தாமே ஒரு யானையைப் பொறுக்கி இத்திரனுக்கு அளித்தார் அந்த யானையை எப்படி அடக்கி ஆளப் போகிறோம்? நம் வஜ்ராயுதத்தினால் கூட முடியாதே' என்றாது இத்திரனுக்கு உண்டாகி விட்டதைக் கவனித்து வஜ்ராயுதத்தை விட வலிமை வாய்ந்த ஓர் அயுதத்தை யும் அளித்தார்—

"பின்னர் ஒரு காலத்தில், செங்கதிர் பரப்பி உலகுக்கெல்லாம் ஒளி தரும் சூரிய பகவானுக்கும் ராகு என்னும் அரக்கனுக்கும் பெரும்போர் மூண்டது. ராகு தினகரனை விழுங்கப் பார்த்தான், முடிய விலைவாசி தினகரனுடைய ஒளி அவ்விதம் ராகுவைத் தகித்து விட்டது ஆனால் சூரியனுடைய தேரில் பூட்டிய குதிரைகள் ஏழும் ராகுவின் கால்கோடி விஷத்தினால் தாக்கப்பட்டு இறந்தன சூரியன் தன் பிரயாணத்தை எப்படித் தொடங்குவது என்று திகைத்து நிற்கவில், அவனுடைய திக்கற்ற நீளவலைகள் கந்தர சோழர் ஏழு புதிய குதிரைகளுடன் சூரிய பகவானை அணுகி, 'தகதில இந்த குதிரைகளைப் பூட்டிக் கொண்டு சென்று உலகத்தை உயலிக்க வேண்டும்' என்று

கேட்டுக் கொண்டார் தன் குலத்தில் வந்த ஒரு சோழ சக்கரவர்த்தி இவ்விதம் சமயத்தில் செய்த உதவியைச் சூரியனும மிக மெச்சினான்

"பின்னர் சிவபெருமானுக்குப் பார்வதி தேவிகளும் கைவையாகியிரியில் திருமணம் நடந்தது. பெண் வீட்டார் கலியாணச் சீர் வரிசைகளுடன் வந்திருந்தார்கள் ஆனால் பல்லக்குக் கொண்டு வரத் தவறி விட்டார்கள் ஊர்வலம் நடத்துவதற்கு எருது மாடடைத் தவிர வேறு வாகனம் இல்லையே என்று கவலைபுடன் பேசிக் கொண்டார்கள் இதை அறிந்த கந்தர சோழச் சக்கரவர்த்தி உடனே பழையாண்டு அரண்மனையிலிருந்து தமது முத்துப் பலகைகைக் கொண்டு வரச் சொன்னார் பயபகதியுடன் சிவபெருமான திருமணத் துக்குத் தம் காணிக்கையாக அப் பலகைகை அளித்தார் அப்படிப்பட்ட கந்தர சோழ சக்கரவர்த்திக்கு உலகம் சொல்லக்கூடியவர்கள் இந்த விரித்துப் பரந்த, அளவகடல் சூழ்ந்த பெரிய உலகத்தில வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?—"

இதைவெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி 'கலீ' என்று சிரித்தார் தோயின் வேதனையினால் நெடுநாள் சிரித்தறியாத சக்கரவர்த்தியின் சிரிப்பு அவருடைய இளைப்பிரியாப் பத்தினியான மலையமான் மகள் வானவமாதேவிக்கும் தாதியர்களுக்கும் அரண்மனை வைத்தியருக்கும் கூடச் சிறிது உற்சாகத்தை அளித்தது.

**பேரி** டடைத் தளபதி சின்னப் பழுவேட்டையார் இத்தனை தேரமும் தினுகொண்டே யிருந்தவர், சக்கரவர்த்தியைக் கைகூப்பி வணங்கி, "பிரபு! நான் பெரிய தவறு செய்து விட்டேன், பிழை பொறுத்து மன்னிக்க வேண்டும்" என்றார்

"ஆ! தளபதியா பேசுகிறது? நீர் என்ன பிழை செய்தீர்? எதற்காக மன்னிப்பு? ஒரு வேளை இத்திரனுக்கு நான் அளித்த வெள்ளை யானையையும் சூரியனுக்கு அளித்த குதிரைகளையும் திரும்பப்

பறித்துக் கொண்டு வந்து விட்டாரோ? சிவபெருமானிடமிருந்து சிவிகையையும் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து விட்டாரோ?"



செய்யக்கூடியவர்தான் நீர்" என்று கந்தர சோழர் சொல்லி பீண்டுக் கொடுத்தும், சக்கரவர்த்தியுடன சேர்ந்து புலவர்களும் சிரித்தார்கள். எல்லாஸையும் காட்டிலும் அதிகமாக வந்தியத்தேவன் சிரித்தான். அதைச் சின்னப் பழுவேட்டளையர் கவனித்து அவனை நோக்கிக் கடுமையாக ஒரு பார்வை பார்த்தார். உடனே, சக்கர வர்த்தியின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்துக் கூறினார்.

"அரசர்க்கரசே! நான் செய்த பிழை இதுதான். இதனை காலமும் நான் இவர்களைப் போன்ற புலவர் கிளாமணிகளைத் தங்களிடம் வரவொட்டாமல் தடை செய்து வைத்திருந்தேன். அரசன்மனை மருத்துவர் சொற்படி செய்தேன். ஆனால் இப்போது அது பிழை என்று உணர் கிறேன். இந்தப் புலவர்களின் வரவீனால் தங்கள் முகம் மலர்ந்தது. இவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுத் தங்கள் வாயலிட்டுச் சிரித்தீர்கள். அந்தக் குதூகலச் சிரிப்பின் ஒலியைக் கேட்டு "உடைவ பிராட்டியின் முகமும் தாடியின் முகங்களும் மலர்ந்தன. நாலும் மகிழ்ந்தேன். இவ்வளவு கந்தரகவம் தங்களுக்கு அளிக்கக்கூடியவர் களை இத்தனை நான் தங்கள் சந்நி தானத்துக்கு வரவொட்டாமல் தடுத்தது என்னுடைய பெரும் பிழைதானே" " என்றார்.

"நன்று சொன்னீர், தளபதி! இப்போ தாவது இதை நீர் உணர்ந்தீர் அவலவா? 'வைத்தியர் சொல்லுவதைக் கேட்க வேண்டாம், புலவர்கள் வருவதைத் தடுக்க வேண்டாம்' என்று உமக்கு நான் அடிக்கடி சொன்னதின் கார ணம் தெரிகிறதா அவலவா?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

அரசன்மனை வைத்தியர் எழுந்து ளைக்கட்டி வாய் புதைத்து ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினார். அதைக் கந்தர சோழர் சட்டை செயலா மல் புலவர்களைப் பார்த்து 'இந்த அருமைவான் பாட லைய பாடிய புலவர் யார் என்று உங்களில் யாருக்

காவது தெரியுமா? தெரித்தால் சொல்ல வேண்டும்" என்றார்.

நல்லன் சாத்தனார், "அரசர்க்கரசே! அநுநாஸ தெரியவில்லை" நாங்களும் அதைக் கண்டுபிடிக்க முயன்று கொண்டு தாவிடுக்கிறோம். கண்டுபிடித்து அந்த மாபெரும் புலவருக்குக் 'கவிச் சக்கர வர்த்தி' என்று பட்டம் சூட்டவும் சிவ் கையில் ஏற்றி அவரை நாங்கள் சுமந்து சொல்லும் சித்தமாயிடுக்கிறோம். இது காலும் எங்கள் முயற்சி பலன் அளிக்க வில்லை" என்று சொன்னார்.

"அதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. நாலுலரி கொண்ட பாடலில் இவ்வளவு பெரும் பொய்களை அடக்கக்கூடிய மன கவிரூர் தமது பெயரை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு முன்வர விருமப் பாட்டார் தானே?" என்று மகாராஜா கூறியதும், புலவர்களின் திருமுகங்களையப் பார்க்க வேண்டுமே! ஒருவர் முகத்திலாவது ஈ ஆடவில்லை. உள்ள மறுமொழி சொல்லுவது என்றும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.



ந்த நிலைமையில் தமது வந் தியத்தேவன் துணிச்சலாக எழுந்து, "பிரபு!





என்ன மடக்கி விட  
டாய்!" என்றார் பிறகு  
சபைமையப் பார்த்து,  
புலவர்கள் பாடல் மிக  
அருகிமயான பாடலாக  
இருத்தாலும், அனைப்  
பாடியவனாக கண்டு  
மிடிக்க வேண்டிய சிரம  
மும், அவருக்குக் கவிச்  
சக்கரவர்த்தி என்னும்  
பட்டம் சூட்டவேண்டிய  
அவசியமும் இல்லை  
இதைப் பாடிய புலவரை  
எனக்குத் தெரியும். ஏற்  
கெனவே அவருடைய  
சிரஸின் பேரில் தூக்க  
மடியாத கவமுடைய  
சோழ சாமராஜ்ய மணி

அப்படி ஒரு அடியாகப் பொய் என்று  
தள்ளி விடக் கூடாது. இவ்வாத விஷயத்  
தைச் சாதாரண பாமர மக்கள் சொன்  
னால் அது பொய் இராஜாங்க நிர்வாகத்  
தில் நடுபட்டவர்கள் அண்மிதம் சொள்  
ளால் அது இராஜாத்திர காண்கவியம்.  
கவிகள் அவ்வாறு கூறினால் அது கற்  
பள்ள, அணி அலங்காரம் இப்பொருள்  
உவமை என்றான

புலவர்கள் அத்தனை பேரும் அவள்  
மக்கமாகப் பார்த்து "நன்று, நன்று" என்று  
உற்சாகத்துடன் ஆர்ப்பரித்தார்கள்

சக்கரவர்த்தியும் வந்தியத்தேவனை  
உற்று நோக்கி, "ஓ! நீ காஞ்சியிலிருந்து  
ஒளவ கொண்டு வந்தவன் அலவலா  
கெட்டி சக்கரப் பிள்ளை! நன்றாக

மருடம் உடலார்ந்து அழுத்திக் கொண்  
டிருக்கிறது. 'புவிச் சக்கரவர்த்தி', 'இரிபு  
லவச் சக்கரவர்த்தி' ஏழுலகச் சக்கர  
வர்த்தி', என்னும் பட்டங்களையும் அந்  
திக் கவிராயர் கமக்க முடியாமல் சுமந்து  
கொண்டிருக்கிறார்!" என்றார் கந்தர  
சோழர்

இதைக் கேட்ட புலவர்கள் அத்தனை  
பேரும் ஆசசரியக் கடலில் முழுகித்  
தத்தனித்தார்கள் என்று கூறினால், அனை  
வாசகர்கள் பொய் என்று தள்ளி விடக்  
கூடாது! ஆசிரியரின் கற்பனை, அணி அலங்  
காரம், இப்பொருள் உவமை என்று  
விவ்விதம் ஏழுவது ஒருவளாக இலக்கணம்  
கூறி ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்!

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

## இரும்புப் பிடி

தி

மெரன்று பொங்கிய புது  
வெள்ளம் போன்ற ஆச  
கரிவத்தின் வேகம் சிறிது  
குறைந்ததும், புலவர்  
தளையரான் தலவன்  
சாததனார், "பிரபு அப்  
படியானால், இந்தப்

பாடலைய இயற்றிய கவி..." என்று தயங்  
கினார்

உங்கள் முவளால் காலகள்ள  
கவர்த்தனதை இழந்து, நோய்ப் படுக்  
கையில் படுதற்குக்குப் புவிச் சக்கர  
வர்த்தினர் என்று.. கந்தர சோழர்

புலவர்களிடையே பவவித வியட்  
பொலிகளும் ஆதலாகாரமும் எழுந்தன  
சிலர் தங்களுடைய மனோநினைவை  
எவ்விதம் வெளியிடுவது என்று தெரி  
யாமல் தலைவையும உடம்பையும



அளசத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இன்னும் விலர் தங்களுடைய மனோநிலை இன்னதென்று தங்களுக்கே தெரியாமல் கம்பாபச் சமைந்திருந்தார்கள்!

சுத்காசோழர் கூறினார் , - "புலவர் பெருமக்களே! ஒரு சமயம் பழையாறையில் புலவர்களும் தவிஞர்களும் என்னளப பார்க்க வந்தார்கள். அந்தக் கூடத்தில் உதகளில் விலரும் இருந்திருக்கலாம். ஒவ்வொருவரும் சொழ் குலத்தினவள்ளவ தன்மையையக் குறித்து ஒளவொரு பாடல் சொன்னார்கள் என்னளப பற்றியும் பாடினார்கள் நான் 'இவருக்கு அளதக் கொடுத்தேன்', அவருக்கு இளத அளதத்தென எளதெளலாம் பாடினார்கள் அச் சமயம் இளளவபிராட்டி குந்தளவயம் என் அருகில் இருந்தான் புலவர்கள் பரிசில்கள் பெற்றுச் சென்ற பிறகு அவர்கள் பாடிய பாடல்களை அரசினங்குமரி புகழ்ந்து பாராட்டினாள் குந்தளவயிடம் நான் 'புலவர்களைப்பெலவம் வி, எளளாவ நன்னாகப் பாட முடியும் என்று சபதம் கூறினேன் பிறகுதான் ஸேடிக்கையாக இந்தப் பாடளவப் பாடினேன் எனக்குப் பரிசு கொடு' என்று கேட்டேன் குந்தளத என் முதுகின் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு, 'இந்தாருங்கள் பரிசு' என்று களளக்குக்கு இரண்டு

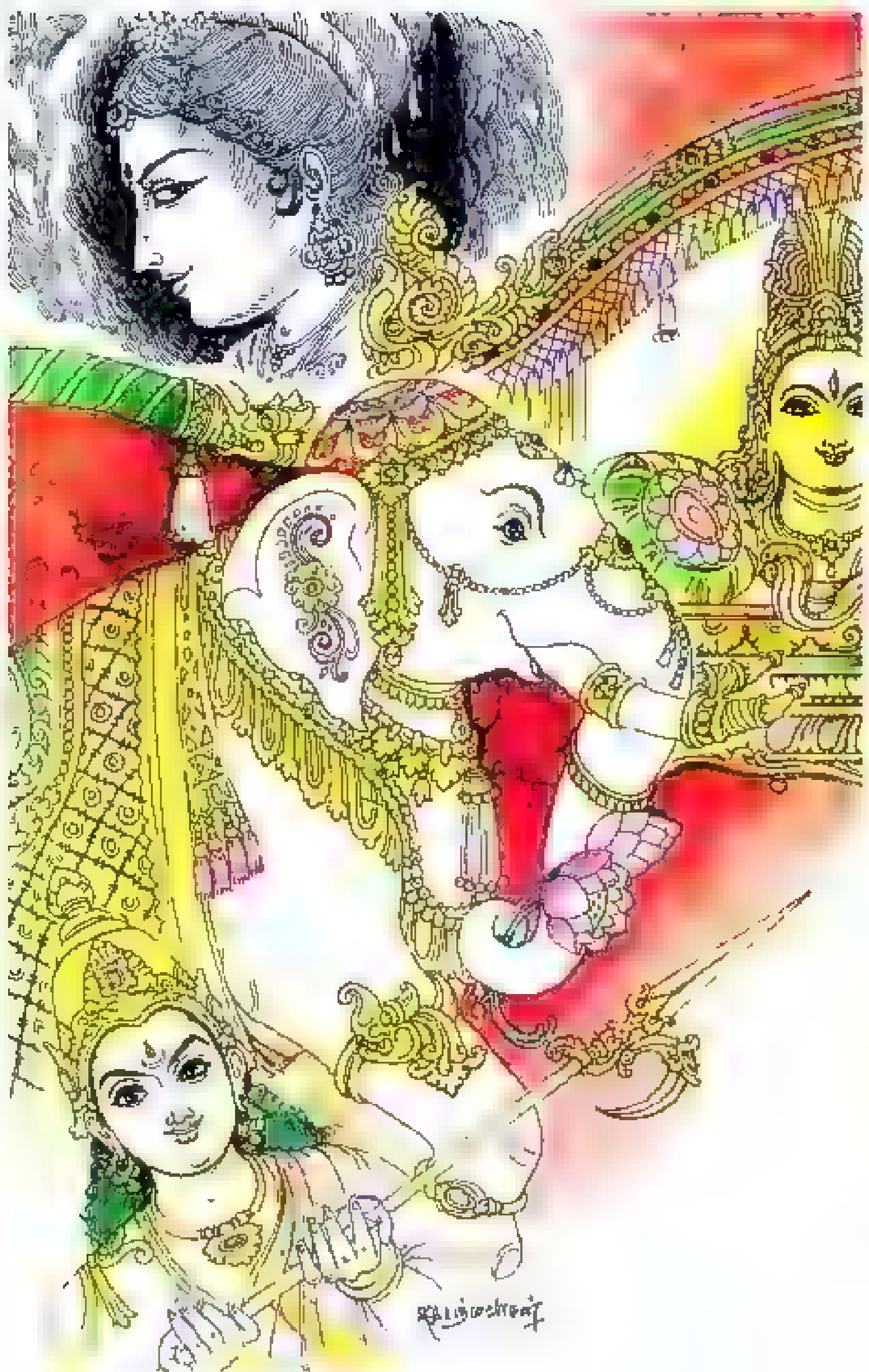
அளறு கொடுத்தாள்' அது நேற்று நடந்தது போல் எனக்கு நூபகம் இருக்கிறது ஆனால் ஆண்டு எட்டுக்கு மேல் ஆகிறது!..." என்றார்

"விந்ளத! விந்ளத!" எவறும் "அற்புதம்! அற்புதம்!" என்றும் புலவர்கள் கூறி மகிழ்ந்தார்கள்

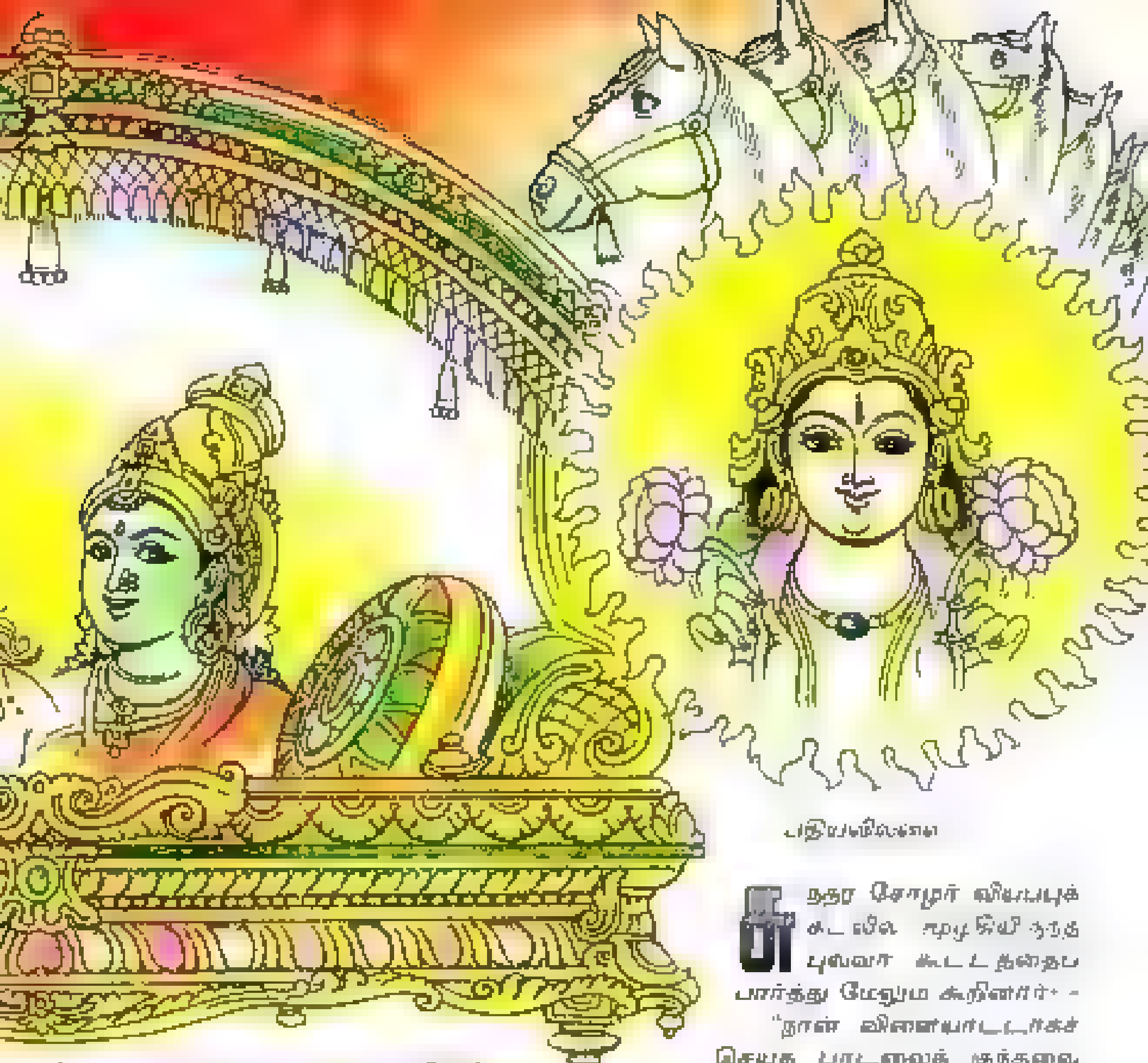
குந்தளவ எளறு பெயளரக் கேட்ட தாம் வந்ளதத்தெளதக் கூறியதற்குத் தோழருவத்தில பிறந்த அந்த இளளவயிலவாப் பெண்ணரசியின் எழினிலயம் புலளமளவயம் அறிவுத்திறளளயம் பற்றி அவன் எவளளவே கேள்விப்பட்டதுண்டு அத்தளகப் அதிசய அரசகுமாரி னளப பெற்றெடுத்த பாகவியசாலியாள் குந்தளத இவர், தாய் அதோ பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் மூதாட்டி சுத்தரசோழர் தம் செல்வப் புதலவியைக் குறித்துப் பேசும் போது எவளளவு பெருமித்தூடன் பேசுகிறார்? அவர் குரல் எப்படித் தழுதழுத்து உருக்கம் பெறுகிறது?

வந்தியத்தேவனுடைய ஸலக் கரம் அவனுடைய இளளவயச் சுற்றிக் கூடி விருத்த படடுத துணிச் சுருளளத் தடவிர்ப பார்த்தது. ஏனெனில குந்தளவபிராட்டிக்கு அவன் கொண்டு வந்திருந்த ஓலை அச் சுருளுக்குள் இருந்தது. தடவிப் பார்த்த வாக இளளவயம் ந்து செவ்விர்த்து





శ్రీ వేంకటేశ్వరాయ నమః



பதியலிலை

**சு**தர சோழர் வியபபுக்  
கடலில் ஈழகியி ருந்த  
புலவர் கூட்டத்தைப்  
பார்த்து மேலும் கூறினார் -

“நான் வினையாட்டாகச்  
செய்த பாடனைக் குந்தனை

யாரிடமாவது சொல்லியிருக்க வேண்டும்  
ஒருவேளை பழையாறா திருமேற்றன்  
ஆவயத்தின் சகாப்தம் பட்டாச்சாரி  
யாரிடம் சொல்லியிருக்கலாம். அவர் இப்  
பாடனை நாடெங்கும் பரவுமபடி செய்து  
என்னை உலகம் பரிகசிப்பதற்கு வழி  
செய்து விட்டார்.

பீரடி தாங்களே பாடியிருந்தால்  
எனன்? பாடல் அறபுதமான் பாடல்தான்  
சந்தேகமே இல்லை. தாங்கள் ‘புலிச் சக்கர  
வர்த்தி’யாழிகுப்பதோடு ‘கலிச் சக்கர  
வர்த்தியும் ஆவீர்கள்” என்றார் நல்லன்  
சாத்தனார்.

“ஆயினும் இச் சமயம் அதே பாடனை  
நான் பாடியிருந்தால் இவ்வொரு  
கொளையையும் சீர்தகு ருப்பவன்  
இந்திரனுக்கு யானையும், சூரியனுக்குக்  
சூரியரையும், சிவனுக்குப் பவலுக்கும்  
கொடுத்ததோடு நிறுத்தியிருக்க மாட

நின்றது. அவனுடைய உள்ளம் திகழ்வதை  
கொண்டது ‘ஐயோ’ இது என்ன? ஒலை  
னயக் காணோமே’ என்கே போயிற்று’  
எங்கேயாவது விழுந்து கிடத்தோ? சக்கர  
வர்த்தியின் ஒலையை எடுத்தபோது  
அதுவும் தவறி விழுந்திருக்கிறதோ? என்கே  
விழுந்திருக்கும்’ ஒருவேளை ஆஸ்தான  
மண்டபத்தில் விழுந்திருக்கிறதோ? அப்படி  
யானால் சிள்ளைப் பழுவேட்டையாரின்  
கையில் சிக்கி விடுமோ? சிக்கிவிட்டால்  
அதிலிருந்து ஏதேனும் அபாயம் முளைக்  
குமோ? அட்டா? என்ன பிசகு! எத்தனை  
பெரிய தவறுதல் இதிலிருந்து ஏப்படிச்  
சமாளிப்பது?

குந்தனை தேவிகுதுக கொணர்ந்த ஒலை  
தவறிவிட்டது என்று அறிந்த பிறகு வகுறி  
யதேதலையும் அங்கு இருப்பக் கொள்ள  
வில்லை. மேலே நடந்த பேச்சு வார்த்தை  
களும் அவன் காதில் சரியாக விழ  
வில்லை. விழுந்ததும் மனத்தில் நனகு

டேன் மார்க்கண்டனாக்காக மறலியைச் சிவபெருமான் உதைத்தார் அல்லவா? அந்த உதைக்கு யமன் தயிததுக கொண்டான். ஆனால் அவனுடைய எருமைக்கடர் வாகனம் சிவபெருமானை கோபத்தைத் தாங்காமல் அங்கேயே விழுந்து செத்து விட்டது. வாகனமில்லாமல் யமன் திண்டாடிக் கொண்டிருந்ததைப்பற்றித் துண்டியானைச் சுந்தர சோழர் யமனுக்கு எருமைக்கடர் வாகனம் ஒன்றை அனுப்பினார். இப்படி ஒரு கற்பனையும் சோதிக்குப்போன அந்த எருமைக் கடரின் பேரில் ஏறிக் கொண்டுதான் யமன் இப்போது ஜாம ஜாம என்று என்னைத் தேடிவந்து கொண்டிருக்கிறான். நமது தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதி என்னப் பாழுவெட்ட ஸரவராவ் கூட யமதர்ம ராஜ்யமையும், அவனுடைய எருமைக்கடர் வாகனத்தையும் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது அல்லவா?"

இப்படிச் சுந்தரசோழர் சொன்ன போது அவர் அருகில் வீரநாதக் கண்டர், பிராட்டி வானவனமா தேவிகன் கன் கனியத் தர் அருளிப் பெருகிற்று. அவருடைய புலவர்கள் பலர் விமயி அந்தத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

என்னப் பாழுவெட்ட ஸரவர் மட்டுமே மனோநிடத்துடன் இருந்தார்.

"பிரபு! தங்களுடைய சேவையில்

யமனுடைய போர் தொடுக்கவும் தள்ளித் தாமதப்போம்!" என்றார்.

"அதற்கு தயக்கமில்லை, தளபதி! ஆயினும் யமனுடைய போர் தொடுக்கும் சக்தி மானிடர் பாடுக்குள் இல்லை. யமனாக கண்டு அஞ்சாமலிருக்கத்தான் நாம் இறைவனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். புலவர்களே! 'நமனை அஞ்சோம்' என்று தம்முகத்தின் தலப்புதலவர் ஒருவர் பாடினார் அல்லவா?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

ஒரு புலவர் எழுந்து அப்பாடையைப் பாடினார்.

"தாமார்க்கும் குடியவனோம்  
தமனை அஞ்சோம்  
தரக்கில் இடர்ப்படேம்  
தடவையவனோம்  
ஏமாப்போம் பிணிவறியோம்..."

சக்கரவர்த்தி இந்த இடத்தில் குறுக்கிட்டு ஆகா! இறைவனைப் பிரதவடகமாகத் தரிசித்த மகானாத தவிர வேறு யாராக இவ்வளவு துணிச்சலாகப் பாட முடியும்? அப்பர் கவாய்களுக்குக் கொடிய சூனிய நோய் இருந்தது. இறைவன் அருளால் நோய் நீங்கிற்று. எனவே, 'பிணிவறியோம் என்று பாடிவிடுக்கிறார்' புலவர்களே! என்னைப் பற்றியும் என் கொளடகளைப் பற்றியும் பாடுவதை நிறுத்திவிட்டு இனி இத்தகைய அருள் வாகனம்ப் பாடுங்கள்! அப்பரும், சம்பந்தமும், சுந்தர மூர்த்தியும் இதுபோல ஆயிச்சக்கனக்கான பக்திமயமான தீந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள் அப்பாடல்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருவரு சேர்த்தால் எவ்வளவு நளறாயிருக்கும்? படித்தும் பாடியும் பரவுகும் அக்கடவதற்கு ஓர் ஆயுட்காலம் போதாது அல்லவா?" என்றார்.

"அரசர்க்கரசே! தாங்கள் அதுமதித்தால் அந்தத் திருப்பலியை இப்போதே தொடங்குகிறோம்"

"இல்லை, என்முண்டிய காலத்தில் நடக்கக்கூடிய



திருப்பாவை அல்ல அது எனக்குப் பின்  
வரலாம்." இவ்விதம் கூறித் தலையித் தின்ற  
கந்தரசோழர் சிறைவனையிட ஆழந்தார்

அரண்மனை மருத்துவர், கிண்பு  
பழுவேட்டாரையின் அருகில் வந்து அவர்  
காதில் ஏதோ சொன்னார்

அதைக் கவனித்த கந்தரசோழர் தூக்கி  
வாரிப் போட்டவனாரைப் போல் கண்ணை  
தளர விழ்த்துச் சளப்போலாரைப் பாரத்  
தார் வேறொரு உலகத்திலிருந்து. மரணத்  
தீன் வாசலிலிருந்து, வயனுலகக் காட்சி  
விரிந்தது. திடீரென்று திருமயி வந்தவனாரைப்  
போல் சக்கரவர்த்தி தோன்றினார்

"பிரபு! சங்கப் பாடல ஒன்றைக் கேட்க  
வேண்டும் என்று தங்கள் விருப்பத்தைத்  
தெரிவித்தீர்கள் அதை மட்டும் சொல்லி  
விட்டு இவர்கள் போகவாமல்லவா"  
என்றார் கிண்பு பழுவேட்டாரையர்

"ஆம் ஆம், மறந்து விட்டேன் என்று  
டைவ உடல் மட்டும் அல்ல உன்னமும  
கவாதினத்தை இழந்து வருகிறது எங்கே?  
சங்கப் பாடலைச் சொல்கட்டும்!"  
என்றார் மன்னர்

**பி**ண்பு பழுவேட்டாரையர் தலையித்  
தாத்தனாருக்குச் சமிக்ஞை செய்  
தார் புலவர் தலைவர் எழுத்து கூறி  
னார்

"அரசே! தங்களுடைய முன்னோர்  
கனில மிகப் பிரபலமானவர் கரிகால்  
பெருவளத்தார் இயமனாலில் புலிக்  
கொடிவைப்ப பொறித்த மாவீரர் அவரு  
டைய ஆட்சிக் காலத்தில் பூம்புகார் -  
காவேரிப்பட்டினம் - சோழ மகாராஜ  
உத்திய தலைநகரமாக இருந்தது பறைய  
வெளிநாடுகளிலிருந்தும் பறைய பொருள்  
கள் மரக்கலங்களில் வந்து இரங்கிய  
வண்ணமிருந்தன பூம்புகாரின் செல்வப்  
பெருக்களையும் வளத்தையும் வானிக்கும்  
சங்கப் புலவர் ஒருவர் இன்னினை நாட்டி  
விரித்து இன்னினைய பொருள்கள் வத்தன  
என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லிவிடுக்  
கிறார். அந்தப் பாடல் பகுதி இது :-

வட மன்னப் பிறந்த மலையிழம்

பொன்னும்

வட மன்னப் பிறந்த வாரமும அகிலும்  
தென்கடல் முத்தும குணகடல்

குங்கும

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பவளும்  
சுழந்து உணவும் காழகத்

தாக்கழும."

பாடலில் இந்த இடம் வந்தபோது  
கந்தர சோழர் காகயினால் சமிக்ஞை  
செய்யவே, புலவர் நிறுந்தினார்

"தளபதி! கரிகால் வளவர் காலத்தில்  
சுழநாட்டிலிருந்து தமிழகத்துக்கு உணவுப்  
பொருள் வந்து கொண்டிருந்தது என்று  
இப்பாடல் சொல்கிறது அதை தான்  
அறிவதற்காகத்தானே இப் புலவர்களை  
அழைத்து வந்தீர்"

"ஆம் அரசே!" என்று கோட்டைத்  
தளபதி கூறிவது சிறிது கணங்காலத்தில்  
கேட்டது

"அந்தத் கொண்டை இனி இப்  
புலவர்களைப் பரிசில்கள் கொடுத்து  
அனுப்பி விடலாம்" என்றார் மன்னர்

"புலவர்களே! நீங்கள் இப்போது  
விடைபெறுக கொள்ளலாம்" என்றார்  
கோட்டைத் தளபதி.

புலவர்கள், மன்னருக்கு "வாழி!" கூறிக்  
கோழித்துக் கொண்டு புறப்பட்டா சேன  
றார்கள்

குந்தாவை தேவிகுருக் கொண்டு வந்த  
ஒளவனாக காளாததால் மனக்கலக்கம்  
அடைந்திருந்த வல்லவனாரை, அப்பா  
வர்களுடனே தாழ்ம நழுவி விடலாம்  
என்று எண்ணி எழுந்து கூட்டத்தின்  
தடுவில தடத்து சென்றான்

ஆனால், அவன் எண்ணம் தீறவேற  
வில்லை. வரசற்பாடியை தெருங்கியபோது  
ஒரு வலிய இகுமபுக் கை அவனுடைய  
கையின் மணிக்கடைய இறுகப் பிடித்தது.  
வலுவலனாரை நல்ல பலசாலிதான்!  
ஆயினும் அந்த ஸார்ப பிடிவின் வேகம்  
அவன் உச்சத்தலை முதல் உள்ளங்கால்  
வரைவில ஒரு குறுக்குக் குறுக்கி  
அவனைச் செயலிழந்து நிற்குமாடிச் செய்து  
விட்டது

அவ்விதம் பிடித்த இகுமபுக்கரம்  
கிண்பு பழுவேட்டாரையின் கரத்தால்  
எப்பதை தீமித்து பார்த்துத் தெரிந்து  
கொண்டான்

புலவர்கள் தரிசன மண்டபத்திலிருந்து  
வெளியேறினார்கள்

(தொடரும்)



## பூர்வ கதை

சு

மார் ௧௯௦௦ ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தென்னாட்டில் வலிமை பெற்று வளர்ந்து வந்த சோழ சாம்ராஜ்யத்தைச் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி அரசாண்டு வந்தார் அவர்

உடல்திமை இருப்திகரமாக இல்லைபென்று நாடெங்கும் ஒரு வதந்தி பரவியது சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி பிறகு தஞ்சாவூர் கிம்மாசனத்தில் யார் ஏறப் போவதென எந்த பேச்சும் எழுந்தது. சுந்தரசோழரின் மூத்த புதல்வரும் பட்டத்து இளவரசருமான ஆதித்த கரிகாலர் அச்சமயம் காஞ்சி நகரில் இருந்தார் அவரிடமிருந்து தஞ்சாவூருக்குச் செய்தி கொண்டு போனான் வலவலகையன் வதிர்பத்தேவன் என்னும் வாலிபன்

பழைய வானார் குலத்தைச் சேர்ந்த இந்த வீரன் வழியில் வீர நாராயண ஏரிசை அடுத்திருந்த கடம்பூரில் கெடுகண்ணன் சம்பவனரவர் என்னும் பிரமுகரின் மானிகையில் ஒரு தாள் இரவு தங்கினான் ஆதித்த கரிகாலருக்கு விரோதமாக ஒரு பெரிய சதி நடைபெறுகிறது என்பதை அங்கே தெரிந்து கொண்டான் சோழ ராஜ்யத்தின் தனாடிகாரியும் தானிய பண்டாரத் தலைவருமான பெரிய பழுவேட்டையார் உட்படப் பல பிரமுகர்கள் அச்சதியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்

தார்கள் என்பதையும் அறிந்தான். பழுவேட்டையார் தமது முதிர் பிராயத்தில் ஓர் இனம் பெண்ணை மணந்திருந்ததுடன் அவளைத் தான் போருமிடமெல்லாம் முழு பல்லக்கில் அழைத்துச் செல்லு வது வழக்கம் கடம்பூர் மானிகைக்கும் பூடுபல்வக்கு வந்திருந்தது. அதில் பழுவூர் இளைப்பாணி வதந்தாகவே அனைவரும் எண்ணி யிருந்தார்கள் ஆனால் தன்னிரவிய நடந்த சதிக்குட்பட்டதின் முடிவில் பழுவேட்டையார் முழு பல்லக்கின் இரகசியத்தை அம்பலப்படுத்தினார் பட்டுத்தினையை விலக்கியதும் உள்ளேயிருந்து இளவரசர் மதுராந்தகத் தேவர் வெளிப்பட்டு வந்தார் இவர் சுந்தர சோழரின் பெரிய தந்தையான சிவஞான கண்டராதித்தரின் புதல்வர்



கல்கி கல்கெடுகெடு

அமரர்கல்கி

கூடுதல் பட்டி திருத்த உரியவர் துரந்தரத்த  
கவரதான என்று அந்த மந்திரத்தால்  
தாட்டுப பிரமுகர்கள் ஏத மனதான முடிவு  
கூடி துய கோஷம் செய்தார்கள்

இந்தக்காலம் உபயூர் மனவினவில ஒரு  
மனவரான இடத்திலிருந்து வந்தவந்திதான்  
கவனித்தது போலவே. ஆழ்வாரக்கடிவரன்  
தயாதி எனவும் வீர எவ்வென்றவர் ஒருவரால்  
கவனித்தார் வந்தவந்திதான் ஆழ்வாரக்கடி  
வரன் கொண்கிடக் கனாவில் சந்தித்து ஏத  
படிலை ஆழ்வாரக் கடிவரனாக ஒருவரால்  
ஒருவர் கவனி அந்த மனவரானவர் உபயூர்  
வீடுகளில்

ஆழ்வாரக்கடிவரன் கோசனப்படி வந்த  
வந்திதான் கடிவரன் கோசன மனக்கடிவரன்  
பிரதிபிடு பெற்றவருடனாக இவ்வாறு சிவ சிவ  
நான் அனாதைய விடில் இரு உயர்க்கும  
பெண்களைச் சந்தித்தான்

ஆத நான் கோசன சிவ ம வந்திதான்  
புதிதாக எதுவும் சந்தித்து கொள்ள சிவ  
வீடுகளில் ஆழ்வாரக்கடிவரனிடைய இவ்வாறு  
பெயர் இருமனவரப்பன் என்பது மட்டும்  
தேரித்து பின்பர் அவன் அச்சொற்றவரன்  
கொடு தந்தார்தான் கோசனச் சிவவந்தி  
கடிவரன் கோசன சிவ வந்திதான் அவன்  
இரு பெண்களும் இவ்வாறு சிவவந்திதான்  
வந்திதான் இவ்வாறு சிவவந்திதான்  
பலவகையான ஒரு சிவவந்திதான் இவ்வாறு  
கொண்கிட சிவவந்திதான் பார்த்துதான் மன  
சென்று முதனவிலே சிவ தன் மனவந்திதான்  
சிவவந்திதான் அபிபெண்களின் கோசன சிவ  
அவ்வாறுதான் மனவந்திதான் சிவவந்திதான்  
உபயூர் சிவவந்திதான் அவன் கொண்கிட

கடிவரன் இவ்வாறு சிவவந்திதான் பார்த்த  
வந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்

இவ்வாறு சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்

வந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

“நம் விருந்தாளி”

4

வந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்

கொடுத்தான்

அதுவரை பொறுமைவாய்க் கடி  
இருந்த சிவவந்திதான் பழுவேட்டைவந்திதான்

சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்

“பிரதி” புது மருத்தினால் ஏதாவது  
பலன் தெரிந்ததா” என்று கேட்டார்

“பலன் தெரிந்ததா” மருத்துவர்  
கொல்லுகிறார். தேவியும் கொல்லுகிறார்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்  
சிவவந்திதான் சிவவந்திதான் சிவவந்திதான்

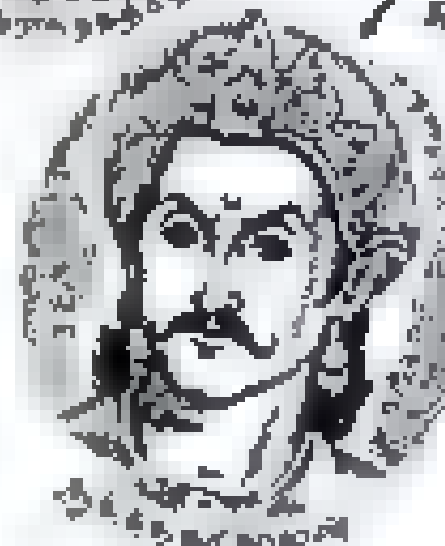
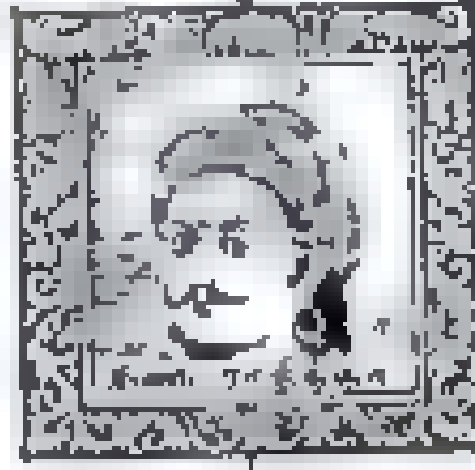
என்றே தோன்றுகிறது. என் வீதி  
என்னை அழைக்கிறது யமன்  
என்னைத் தேடிக் கொண்டு பழை  
யானதைப் போலிருக்கிறான்  
என்றே நினைக்கிறேன் அங்கே  
நான் இல்லையென்று அறிந்ததும்.  
இவ்விடம் என்னைத் தேடிக்  
கொண்டு வந்து சேருவானிடம்..."

பிரபு தாங்கள் இப்படி மன  
முடைந்து பேசக் கூடாது. உங்  
களைப்பெல்லாம் இப்படி மனங்  
கலங்கச் செய்வக் கூடாது. தங்கள்  
சூல முன்னோர்கள்..."

"ஆ! என் சூல முன்னோர்கள்  
யமனைக் கண்டு அஞ்சியதில்லை  
யென்று சொல்லுகிறீர்! எனக்கும்  
என் சூல முன்னோர்கள் பலராய்  
போல் போர்க்களத்தில் முன்  
ணணியில் நின்று போர் செய்து  
உயிர் விடும் பாக்கியம் கிடைக்கு  
மானால், அத்தகைய மரணத்துக்  
குச் சிற்றும அந்த மரட்டேன்  
சோர்வும் கொள்ள மாட்டேன்  
உற்சாகத்துடன் வரவேற்பேன்  
என்னுடைய

பெரிய  
தகப்பனார்  
இராஜாதித்  
தியார்- தக்  
கோலத்தில்  
யானை  
மேலிருந்து  
போர்

புரிந்தபடியே உயிர்நீத்தார் சோழ  
சூலத்தின் வீரப் புகழைத் தக்கோலம்  
போர்க்களத்தில் என்றென்றும் நினை  
நாட்டினார் 'யானை மேல் துஞ்சிய  
தேவர்' என்று புகழ்பெற்றார். நான்  
என்ன புகழைப் பெறுவேன்? 'தோய்  
படுக்கையில் துஞ்சிய கந்தர் சோழன்'  
என்றுதான் பெயர் பெறுவேன்' என்னு  
டைய இன்னொரு பெரிய தகப்பனார்,  
கண்டராதித்த தேவர் சிவபக்தியில் ஈடு  
பட்டு மரண பயத்தை விட்டிருந்தார்  
ஸ்தல யாத்திரை செய்வதற்கு மேற்குக்  
கடற்கரை நாடுகளுக்குப் போனார்  
'அங்கே 34 காலமாக 34 வருஷம்  
தருணிய தேவர்' என்று அங்கும் பெயர்



பெற்றார் அவரைப்  
போன்ற சிவபக்தனும்  
அவல நான் ஸ்தல  
யாத்திரை செய்வதும்  
இயலாதவனாகி விட்  
டேன் இப்படியே எத்  
தனை நான் படுத்திருப்  
பேன்? என்னைச்  
சேர்ந்தவர்கள் எல்  
லோருக்கும் பாரமாக?  
ஆனால் என் மனத்திற்  
குள் ஏதோ சொல்கிறது  
அதிக காலம் நான்  
இந்தப் பூவுலகில்  
இருக்க மாட்டேன்  
என்று

'சக்கரவர்த்தி!  
அரண்மனை வைத்தி  
யர் தங்களுக்கு அபா  
யம் ஏதும் இல்லை  
என்று கூறுகிறார்  
சோதிடர்களும் அபா  
யம் இல்லையென்றே





கந்தர சோழநகர ஓரே விவரபுர  
மகிழ்ச்சியுமாயிருந்தது அவர் கணப  
பாழைட்டமரசுரைப் பார்த்து. தனபதி  
இந்த இளைஞனை எணக்கு ரொம்பவும்  
பிடித்திருக்கிறது. தேவியின் முத்தளைதப்  
பார்த்தால் இவனை மூன்றிலது பிள்ளை  
வாகச் சுல்காரம் எடுத்துக் கொண்டு  
விடலாம் என்றே சொல்லப்பதாகத் தெரி  
கிறது இவனுடைய கோரிக்கையைத் தை  
வேரழி எவக்கலாம் அல்லவா? அதை  
ஒன்றும் கஷ்டம் இல்லை' உமது அப்ப  
பிராயம் என்ன? என்றார்

"இதில் அடிவேறுடைய அபிப்பிர  
யத்துக்கு இடம் என்ன இருக்கிறது'  
இளவரசர் கரிகாலரின் கருத்தைவல்  
லவே அதிய வேண்டாம்' என்றார் தந்த  
னாக கோடனடத் தனபதி

"சக்கரவர்த்தி! இளவரசரைக் கேட  
டால் பழுவுர்த் தேவரைக் கேட்க வேண்  
டும் என்று சொல்கிறார் பழுவுர்த்  
தேவரை இளவரசரைக் கேட்க வேண்  
டும் என்கிறார் இரண்டு பேருக்கும்  
நடுவில் என் கோரிக்கை..."

"பின்னால்தே கவலைப்படாதே!  
இரண்டு பேரையும் சேர்த்து வைத்துக்  
கொண்டே கேட்டு விடலாம்" என்றார்  
சக்கரவர்த்தி.

பிறகு இளைய படிவேட்டை வரலாயர்  
பார்த்து, "தனபதி! இளவரசனிடமிருந்து  
இத்தப் பிள்ளை ஒன்று கொண்டு வந்தான்  
பாழையபடி காந்திக்கு நான் வரவேண்டிய  
என்றுதான் ஆடுத்தன ஒலையில் எழுதி  
யிருக்கிறான் அங்கே புதிதாய்ப் போன  
மானினை கட புதிதாக்கிறாயாம் அதி  
வான் சில நாள்வந்து நங்க வேண்டியாம்"  
என்றார்

"தங்கள் சித்தம் எப்படியேன, அப  
படியே செய்கிறது" என்றார் கோடனடத்  
தனபதி.

"ஆ' என்றதுடைய சித்தம் எப்படி போ  
அப்படி நீர் நடத்துவீர்! துண்ட என்  
காலகன் மறுக்கின்றன காந்திக்குப்  
பிரயாணம் செய்வது இல்லாத காரியம்  
அரண்மனைப் பெண்டுகளையே போல்  
பல்லக்கில் ஏறித் திரைபோட்டுக்  
கொண்டு வந்ததெனச் செயல்தென்பதை  
நினைத்தால் எனக்கு அருவாயாம்  
யிருக்கிறது ஆகித்த கரிகாலனை இங்கே

வந்து விட்டுப் போதும்படிதான் மறு  
ஒளவ எழுதிக்கொடுக்க வேண்டாம் "

இளவரசர் இச்சமயம் காந்தியை  
விட்டு இவத் வரலாயர் வட இசைவில்  
தம் பனகவர்கள் இன்னும் பவசாலிகளாக  
இருக்கிறார்களே"

"பார்த்திபேந்திரனும் மலையமாளும்  
அங்கே தந்து பார்த்துக் கொளவார்கள்  
இளவரசன் இச்சமயம் இங்கே என  
பக்கத்தில் இருக்க வேண்டாம் ஏயறு என  
உள்ளத்தில் ஏதோ சொல்கிறது அது  
மட்டுமல்ல, சூழநாட்டுக்குச் சென்றிருக்கும்  
இளங்கோளையும் உடனே இங்கு வந்து  
சேருமாடி அழைப்பு அனுப்ப வேண்டும  
இவாடு போனபடி எவத்துக் கொண்டு  
ஒரு புகழிவாளன் விஷயத்தைப் பற்றிப்  
பிடி புடிவு செயல் வீரமாயிற்றேன்  
அருள்மொழி இங்கு வரும்போது எழுப  
படைக்கு உரைவு அனுப்புவது பற்றி  
உங்கள் ஆட்சேபத்தையும் அவவிடம்  
தெரிவிக்கலாம்..."

சக்கரவர்த்தி அவர்க்க வேண்டாம்  
புத்தாக்கு உள்ள அறுபதுவரை நான்  
ஆட்சேபிக்கவில்லை தனதான்வாதி  
காரியம் ஆட்சேபிக்கவில்லை சோழ  
நாட்டுக் தடிமக்கள் ஆட்சேபிக்கிறார்கள்  
சென்ற அறுவடைமில் சோழ நாட்டில்  
விண்ணவு நுகர்ந்து விட்டது தமையுடைய  
மக்களுக்கே சோதாமனிருக்கும்போது  
இவ்வளவுக்குக் கப்பல் கப்பலாக அரிதி  
அறுபதுவரை மக்கள் ஆட்சேபிக்கிறார்  
கள்! தற்போது வாய்த்துள் முன்னுமுன்னுக்  
கிறார்கள் கொஞ்ச நான் போனால,  
மக்களின் கூச்சல் பலமாகும் நங்கள்  
பட விவசாயம் பாதிக்கப்படாது இந்த  
அரண்மனைக்குள் போய் அலர்களா  
டைய கூச்சல் வந்து கேட்கும்..."

"குடிமக்கள் ஆட்சேபிக்கிற காரியத்  
தாகச் செயல் அருள்மொழி ஒத்தானுக்  
விருடைய மாட்டான் எல்லாவற்றுக்கும்,  
அவன் ஒத்தான் என இங்கு வந்து விட்டுப்  
போகும் மெளரிய படிவேட்டை வரலாயர்  
வந்ததுமே இவ்வளவுக்கு ஆள் அறுபதுவது  
பற்றி முடிவு செய்வலாம் அவர் எப்  
போது திரும்புகிறார்?"

"இன்று இரவு கூட்டாயம் வந்து விடு  
வார்"

காந்திக்குள் நானாய் தினம் ஒளவ

எழுதி அனுப்பலாம் இந்தப் பிள்ளைகளை  
விடமே அந்த ஒலையையும் கொடுத்த  
தனுப்பலாம் அல்லவா?"

"இந்தச் சிறுவன் காஞ்சியிலிருந்து உரை  
முச்சில வந்திருக்கிறான் சில நாள் இவை  
இங்கேயே தங்கி இளைப்பாறி விட நப  
போகட்டும். வேறு ஆளிடம் ஒலையைக்  
கொடுத்தனுப்பலாம்"

"அப்படியே செய்க. இவ்வரசன்  
வந்திற வளையிலே கூட இவை இங்கேயே  
இருக்கலாம்"

இச்சமயம் மாளவமான் மகள் எழுந்து  
திருக்கவே, சின்னம் 'பழுவேட்ட ஸரபர்'  
"இன்று அதிக நேரம் தங்களுக்குப் பேசும்  
சொல்லம் கொடுத்து விட்டேன் மாணிக்க  
வேளும். தெளி எச்சரிக்கை செயல்பட  
வளையில் தீண்டு விட்டது" என்று சொன்

முப்பதாம் அத்தியாயம்

## சித்திர மண்டபம்

சி

ன்னப் பழுவேட்ட ஸரபர்  
வத்தியத்தேவனைத் தம்  
முடன ஆஸ்தான மண்ட  
பத்துக்கு அழைத்துப்  
போனார். சக்கரவர்த்தி  
விடம் அவன் கூறியது  
என்ன என்பதைப் பற்றி

அவன் சொன்ன சமாதானம் அவருக்கு  
அவ்வளவாகப் புரளா திருப்பதி அளிக்க  
விளைய சக்கரவர்த்தியைத் தவிர்ப்பாகப்  
பொய்ப் பார்க்கும்படி அவனுக்கு அனுமதி  
அளித்தது ஒருவேளை தவறோ என்றும்  
தொன்றியது ஆதித்த கரிகாலன் விடுத்தது  
வந்தவனாதலால், அவனைப் பற்றிச் சந்  
தேசிக்க வேண்டியது முறை. ஆனால்  
தன்மயனார் முதலினர் பேரதிரத்துடன்  
அனுப்பியுள்ளபடியால் சந்தேகிக்க இட  
ம்வளைய ஆகா இம்மாதிரி காரியங்களில்  
பெரியவருக்கு வேறொருவர் ஜாக்கிரதை  
சொல்லித்தர வேண்டுமா, என்று ஆனா  
லும் தாம் திமரென்று தரிசன மண்டபத்  
துக்குள் சென்று பொழுது அவ்வாஸிபன்  
தயங்கி நின்று பவந்தவன் போல் விழிகத்து  
அவர் கண் முன்னால் நோன்றியது  
"அபரவம்! அபரவம்!" என்று அவன்  
கூறியது தன்றாகக் காதில் விழுந்ததாக

வார

தாபதி இந்தப் பிள்ளை தம் விருந்  
தான இவனுக்கு வேண்டிய வசதிகள்  
செய்து கொடுங்கள் சக்கரவர்த்திக்கு  
விடம் உடனடி சரியாயிருந்தால். இவ  
னைத் தமது அரண்மனையிலேயே  
இருக்கச் சொல்லியிருக்கலாம்" என்றான்  
மாளவமான் மகள்

"நான் கவனித்துக் கொண்டிருன்.  
தாது தங்களுக்கு அந்தக் கவலை வேண்  
டாம். தன்றாகக் கவனித்துக் கொண்  
டுகிறேன்" என்றார் சின்னப் பழுவேட்ட  
ஸரபர் அப்போது அவளா அந்நாமலே  
அவருடைய சூது என மீளையைத் தொடடு  
புறுக்கிற்று

நூபகம் வத்தது. "அபரவம்" என்று  
சொல்லிவிட்டதால் அது தம் காதில்  
அபரவம் என்று விழுந்திருக்கக்கூடியது  
தாதுவாம்" எல்லாவற்றுக்கும் இவனை  
உடனடி திருப்பி அனுப்பாமல் நபபது  
நல்லது தன்மயனார் வத்த பிறகு  
இவனைப் பற்றி நன்றாய்த் தெரிந்து  
கொண்டு பிறகு உசிதமானதைச்  
செய்யலாம் இம்மாதிரி தீரண்கிய வரலி  
பனை நாம் தம்முடைய அந்தரங்கக்  
காவற் படைகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்  
பார்க்க வேண்டும். சமயதில் உபயோக  
மாயிடுவதாய் புலா இவற்றுக்கு இவ்வு  
ளைய முன்மேலான பண்டம் அரசில்  
ஒரு பத்தியை வரங்கிக் கொடுத்தாலும்  
கொடுக்கலாம் இம்மாதிரி பிள்ளை  
களுக்கு ஏதேனா சந்வி செய்து விட  
டால், அப்பறம் என்னற்கும தமக்குக்  
கட்டுப்பட்டு நன்றியுடனிருப்பார்கள்  
ஒருவேளை இவன் சதுரிகளை விரோதி  
என்று ஏறடாடு விட்டால், அந்தந்த தகக்  
ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். எதற்கும  
தன்மயனார் வந்து சேரட்டும் பார்க்க  
லாம்

ஆஸ்தான மண்டபம் சென்றதும் வந்தி  
யத்தேவன் அப்பறமும் இப்பறமும்

ஆவதுடன் பார்க்கத்  
தொடங்கினான் தளபதி  
யிடம் தான் ஒவ்வொரு  
எடுத்துக் கொடுத்த  
இடத்தில் உற்று உற்று  
நன்றாகப் பாரத்  
தான் தப்பித்  
தவறி இன்னொரு  
ஒலை, - அந்த  
முகம் பாரா  
ஒலை - கிடக  
விதர என்று  
தான் அதை மட  
மும் கண்டுபிடிக்க  
முடியாவிட்டால்,  
தன்னைப் போன்ற  
மூடல் வேறு யாரும்  
இருக்க முடியாது!  
உலகமே புகழும்  
சோழ குலத்து  
அரண்மனையினவத்  
தான் பார்க்க முடி  
யாமலே போய்  
விடும். ஆதித்த  
கரிகாலர் தன்னி  
டம் ஒப்பிவித்த  
பணியில் சரி  
பாதி எவச்  
செய்ய முடி  
யாமல்  
போய்விடுக  
ளென்ப



பாழுவேட டளையர் அங்கி தந்த ஒவ்வொரு  
கனல் ஒதுவனைய பார்த்து இங்கு  
பின்னணியை நமது அரண்மனையிலிருந்து  
அழித்துக் கொண்டு போய் விடுகிறான்  
விடுதியில் எவத்து வேண்டிய வாதிகள்  
செய்து கொடுத்த பார்த்துக் கொள்  
தான் வகுமவனையில் அங்கிதேவ இந்  
ளன்றார்

வந்தும் நேதனாயும் ஏவ்வளவு  
வேண்டிய செவது உடல் இன்னொரு நான்  
தளபதியில் ம வாய்க்கியவன் நெருங்கி  
ஒரு ஒவ்வொரு கருவா கிட புறவா "இவ  
கருத்து தரிசன மண்டபத்துக்குப் போகும்  
வழியில் இது கிட நமது இப்போது செவர  
அந்தப் படைவழியை ம கட்டிவிடுவது  
வி தந்த நக்ககரும" என்று சொன்ன

னான்

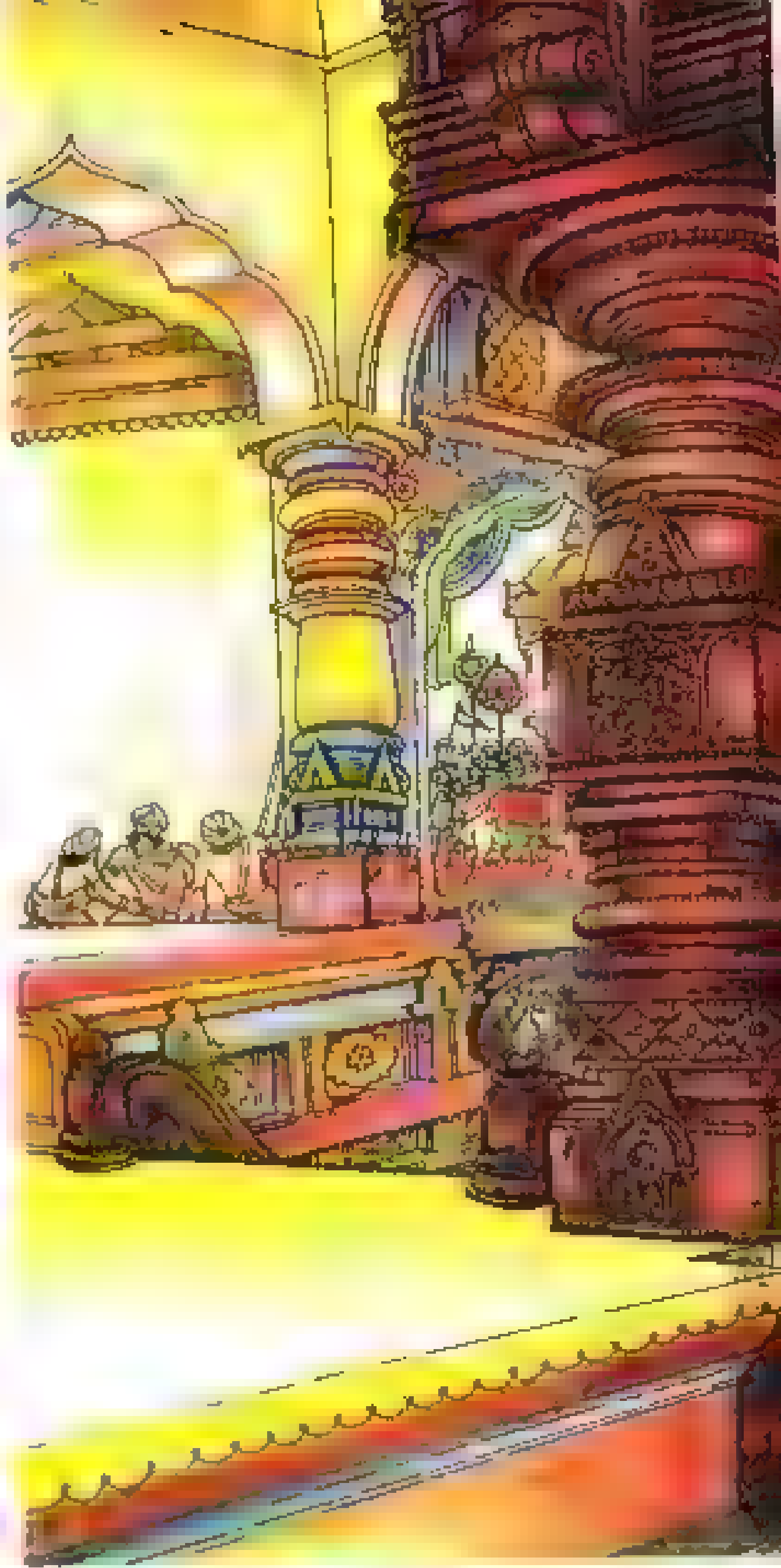
தளபதி அதை ஆர்வத்துடன் வாய்க்கிப்  
பித்து பார்த்தான் அவருடைய பார்த்து  
கன விதறிமியை சரிபாது வளையில  
உலர்ந்து தெரிந்தான் அவருடைய புகத்  
தில் வகாதிமான் மாறுகல ஒன்று தன்  
டாவிற்று

ஆதலால் இவ்வளவுபிரபலமாக ஆதித்த  
கரிகாலர் பாழுவேட மூலம் அந்தப் பகவானை  
காரியங்களுக்கு உண்மையான வீரன்  
ஒருவர் தன்வந்த காரியத்தை முடிக்கக்  
கூடிய நிலை வேண்டிய என்று கேட்ட  
குத்தாயவளரை' அதற்காக இவனை  
அனுப்பிவிடுகிறான் இவ்வளவு பாரவ  
பாக நமது கந்த புகழ்வளவான காரியத்  
ததாரம் ஒப்பிவிடுகலாம் என்று இவ்வளவு

தம் னகப்பட எழுதியிருக்  
கிறார் ஆ! இதில் ஏதோ  
மர்மம் இருக்கிறது இந்த  
ஒளவையப் பற்றிப் பெரிய  
வருக்குத் தெரியுமோ என்  
னவே? இவன் விஷயத்தின்  
இன்னும் அதிக ஜாக்கிரதை  
யாகிடும்க வேண்டும!" என்று  
தொடங்கத் தளபதி தமது  
குள்ளை செவ்விக் கொண்  
டார் ஒளவையப் போதுக்கிக்  
கொண்டு வந்தவனை அழைத்  
துக் காத்தோடு சில விஷயங்  
களைக் கூறார் அவனுட  
உடனே புரப்பட்டுச் சென்  
றான்

**பி** னன்ப பழுவேட்டரை  
யின் மாளிகையின்  
வந்தியத் தேவனுக்கு  
அதார உபதாயங்கள் பலமாக  
நடந்தன. அவனைக் குளிக்கப்  
செய்து, புதிய உடைகளை  
அணித்து கொண்க கொடுத்தா  
ர்கள். தலல உடைகளை  
அணித்து கொள்வதில் பிரிய  
மற்ற வந்தியத்தேவனுட  
குதூகலத்தில் ஆழந்தான  
காணாமற்போன ஒளவையப்  
பற்றிய கவலையைக் கூட  
மறந்து விட்டான் புது உடை  
உடுத்திய பின்னர் இராஜ  
போகமான அருகவைச் சிறு  
றுண்டுகளை அணித்தார்கள்  
பசிதிருந்த வந்தியத்தேவன்  
அவறவறு ஒது கை பாராதான  
பின்னர், அவனைச் சினைட  
பழுவேட்டரைவர் மாளிகை  
யின் சித்திர மண்டபத்துக்கு  
அழைத்துச் சென்றார்கள்  
"தளபதி வாதிகை வளரவில்

இந்த மண்டபத்துள்ளே அழைக்க  
கொள்ப பார்த்துக் கொள்ளுருக்கவரப்  
என்றார்கள் இவ்விதம் சொல்லியிட  
காலவராகன் மூன்று பேர் மண்டபத்தின்  
வெளியில் உட்கார்ந்து அரட்டை அடித்  
துக் கொண்டே சொக்கடாள் ஆடத்  
தொடங்கினார்கள்



**பி**

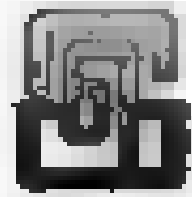
ழ னவத்தின் புக்க தலை  
நகரமான குதளசுடரி  
அந்த நாளில் சிறப் சித்தி  
ரக் கலைக்குப் பெயர் பெற்றதாமிருந்தது  
த, உயர்வாரத்தில் இளங்க கட்டிடம் ந. கைக்  
கலையும் வளர்ந்தது போல் தஞ்சாவில  
சிறப் சித்திரக் கலையும் வளர்ந்து வந்தன



1. நகலியாராக, சிவனபுரம் புகழ் பெற்ற  
 ஸ்ரீரங்கம் மாவளிகளில் இத்தகை சித்திர  
 மண்டபம் மிகப் பிரசித்தம் அடைந்திருந்  
 தது அந்ந மண்டபத்துக்குள் இப்போது  
 வந்தோம். இதன் பின்பு சித்திராண்ட கல்  
 களில் பல அழகிய ஸ்ரீரங்கங்களின் திரு  
 சிறுத்த அற்புதமான சித்திரங்களைப்

7. திருவ. ப. திருவ. புளக. நகிதம்  
 அன். நகரம் அந்ந சூரநகரத்தில்  
 கன்னிய மருத்திரம் தான் வந்த சூரநகர  
 மான தாரி நகரம் கூட மருத்திரம்  
 மேலே வந்திருக்கின்ற பூரீக அரண்  
 களையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைச்  
 சம்பந்தங்களையும் சித்திரிக்கும் கார்திரிகள்

அதுமுண்ட வ கவசத்தைக் கவனித்து பரமச  
மண்டபச் செயதன் முக்கியமாக, சென்ற  
நூறு வருஷத்துச் சோழர்களின் சித்திரம்  
அந்தச் சித்திர மண்டபத்தின் பெரும்  
பகுதியை ஆகாநித்துக் கொண்டிருக்கைய  
வந்தியத்தையனுக்கு அதிகமாக ஆர்  
வத்தை உண்டாகுகிற சித்திரங்களும்  
அவைதாம்.



தற்கு கட்டத்தில் சென்ற நூறு  
வருஷமாகப் பழையாறையிலும  
தஞ்சாவிலும் இருந்து அரசு  
புரிந்த சோழ மன்னர்களின் வம்ச பரம்  
பரையை வாசகாகருத்தாகக் கருக்கமாக  
ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறோம் இன்  
இத்தக களத்தில் மேலே வரும் சித்திர  
களை ஆர்த்து கொள்வதற்கு இதைத்  
தெரித்து கொள்வது மிக்க உபயோகம்  
விரும்பும்.

தொண்டாற்றாறு போர்க் காயங்  
களையுடைய சித்திரங்களில் ஆயுதங்  
களாகப் பூண்ட விலாக்கைய சோழனைப்  
பற்றி முன்னமே கூறியிருக்கிறோம்.

சோழ மன்னர்கள் பரகேசரி, இராஜ  
கேசரி எனஹும் பட்டங்களை மாநி  
மாநிப் புனைந்து கொள்வது வழக்கம்  
பரகேசரி விஜயாஜயங்கற்ப பிறகு  
அவனுடைய புதல்வன் இராஜகேசரி  
ஆகிந்த சோழன் பட்டத்துக்கு வந்தான்  
அவன் தந்தைக்குத் தந்த தளவளர்க  
வீளங்களைய முதலில் அவன் படைக்கா  
கட்சியில் நின்று பாண்டியனைத் தோற்  
கடித்துச் சோழ ராஜ்யத்தை நிலைப்  
படுத்திக் கொண்டான் பிறகு பல்லவன்  
அபராஜிதவர்மனோடு போர்கொடுத்  
தான் வாயை மீது அப்பார்களில் தோற்று  
போய் புரிந்த அபராஜிதவர்மன் மீது  
ஆகிந்த சோழன் தாவய பங்கந்து அவ  
னைக் கொன்று தொண்டை மண்ட  
லத்தை வசப்படுத்தினான் பிறகு கோங்கு  
மண்டலமும் இவன் ஆட்சிக்குள் வந்தது  
ஆகிந்தன் சிறந்த சமயக்கன் காவிரி ஆறு  
உற்பத்தியாகும் கள்ளிய மலையில்லிருந்து  
அப் புண்ணிய நதி கடலில் கலக்கும்  
இடம் வளையில் ஆகிந்த சோழன் பக்  
சிவாலயங்களை எடுப்பித்தான்.

இராஜகேசரி ஆகிந்த சோழனுக்குப்  
பிறகு பரகேசரி பராந்தகன் பட்டத்துக்குத்

வந்தான் பராந்தகன் ஆகிந்த மலைய  
அரசு புரித்தான் இமயத்தில் புனிச்  
சொல்லப் பெரிந்த கரிகால் பெருமளத்  
தாறுக்குப் பின்னர் சோழ வம்சத்தில்  
பராந்தக மன்னன் பராந்தகாதரன் வீர  
தாயகங்கள் பண்புத் வதகளை நஞ்சர  
மலைய குரகிதாமணி எனபன் போவறு  
பன் பட்டப் பெயர்கள் அவனுக்கு உண்டு  
"பாண்டியம சோழம் கொண்ட வன்" என்ற  
பட்டப்பு உண்டு இதை முதல் பாராக்கன்  
காக்குத் மேலே சோழ சாமராஜ்யம்  
கவரக் கூறியிருந்து கருவணாநதி வரை  
வில பரவியது சமுநாடபிலும் சிறிது  
கவரப் புனிக்சொடி மாதத்து பின்னால்  
சிற்றம்பலத்துக்குப் போன கன் மேவந்து  
தாண்டி பராந்தகனை இவ்மேலான்  
இவனுடைய ஆட்சியின் இறுதி நாட்  
களில் சோழ சாமராஜ்யத்துக்குச் சில  
பேரபாயங்கள் வந்தன. அந்த நாளில்  
வடக்கே கொங்குப் பன் தாக்குத் திராவி  
புதகடர்கள் சோழாக்களுடைய பெருந்  
வகுத் பகுளைத் ஒடுக்க முனைந்தார்கள்  
சோழ சாமராஜ்யத்தின் மீது படை  
எடுத்து வந்து ஓளவு வெந்நீரும் அடைந்  
தார்கள்.

பராந்தக சகலவரத்திற்கு முன்பு  
புதலவர்கள் உண்டு இவர்களில்  
வீராதி வீரனாக விளங்கியவன் மறத்த  
புகலவனாநீட இராஜாதித்யன் என  
பவன் வடநாட்டுப் படைகொடுப்பைப்  
எதிர்பார்த்து இராஜாதித்யன்  
சிற்றனைப்பாடி நாட்டில் பெரும்  
வைவரத்துடன் பல காலம் தங்கியிருத்  
தான் கன் தந்தையின் உபாய வளவதம்  
படி வீரதாரவன் ஓரி எடுத்தான்.

அரசுகொளத்துக்கு அருகில் தக  
பேயை எனஹும் தகல் சோழ வம்ச  
வததுக்குத் திராவிடர்கடப் படைகருத்  
கல் பகலவர்கள் உபாத்தமோர் நடந்தது  
இக்கப் பாரின் கொடுப பன் களை அதர்  
பாட சமயது நன் வீரப் புதலாழ் களை  
தாண்டி பகல் இராஜாதித்யன் போர்க்  
கனத்தில உயிர் துறந்து வீர கொர்க்கம்  
கவ் தான் இவனுப் பகலவ ராஜாதி  
தன்மனைப் போல் வரனை மீதுருந்து  
போய் புரிந்து யானை மேலிருக்கபடிமே  
புகுந்தபடியான இவன் ஆண்ட மேல்



தஞ்சாவூர் தேவன்" என்று கல்வெட்டுத் தாண்டியவர்கள் போற்றிப் புகழ்மின்றன.

இராஜாதித்யன் மட்டும் இறந்திரர் விட்டால் அவனே பராந்தக சக்கரவர்த்திக்குப் பிறகு சோழ சிம்மாசனம் ஏறியிருக்க வேண்டும். இவனுடைய சந்ததிகளே இவனுக்குப் பின்னர் முறையாகப் பட்டத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இளவரசன் இராஜாதித்யன் பட்டத்துக்கு வராமலும் சதததில்லாமலும் இறந்துவிட்டே இவனுடைய இளைய சகோதரர் கண்ட ராதித்த தேவர் தஞ்சாவூரின் விருபகதினிடமிருந்து இராஜகேசரி பட்டத்துடன் சிங்காதனம் ஏறினார்.

இவர் தமது தந்தையையும் பாட்டனையும் போலவே சிவபகதி மிகுந்தவர்.

அத்துடன் தமிழன்பு மிக்கவர். உண்மையில் இவருக்கு இராஜ்யம் ஆளுவதில் அவ்வளவு சிரத்தையே இருக்கவில்லை. ஆகையால் பரிபாட்டிலும் தமிழ் இன்பத்திலும் அதிகமாக ஈடுபட்டிருந்தார். மகான் தளராத தாபன்மார்களைப் பின்பற்றிச் சிவபெருமான் மீது துன்பபாடல்கள் பாடினார். 'திருவிளையாறு' என்று வழங்கும் இப்பாடல்களில் கண்டசிப பாட்டில் இவர் தானையே பற்றிநேர் பின்வருமாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்.

"சீரான்மலகு இல்லை"

செம்பொன்

அம்பலத்தாடி தன்னைக் காரார் சோலைக்கோழி வேந்தன் தஞ்சாவூர்கோன் கலந்த ஆராவின் சொத

கண்டராதித்தன்

அருந்தமிழ் மாவை வலலார்

பேரா உலகிற பெருமை

யோடும்

பெரின்ப மெய்துவரே!"

நல்லாடையனுக்குப் பிற்பட்ட சோழ மன்னர்கள் பழையாறை நிலம் தஞ்சாவிலும் வசித்தபோதிலும் சூரனார் சோழத் தலைநகர் உறையூர் என்னும் பாத்திய எதைய விட்டு விடுவதில்லை. உறையூருக்கு இன்னொரு பெயர் கோழி என்பதாகும். ஆகையால் சோழ மன்னர்கள் தங்களைக் "கோழி வேந்தர்" என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.



கண்டராதித்த தேவர் சிம்மாசனத்திலிருந்து பெயரளவில் அரசு புரிந்த போதிலும், உண்மையில் அவருடைய இளைய சகோதரனாகிய அரிஞ்சயன் தான் இராஜ்ய விவகாரங்களைக் கவனித்து வந்தான். இராஜாதித்யனுக்குத் துணையாக அரிஞ்சயன் திருநாவலூர் முதலிய இடங்களில் எசன்யங்களுடன் தங்கியிருந்தான். இராஷ்டிரகூடர்களுடன் வீரப் போர் நடத்தினான். தக்கோலத்தில் சோழ எசன்யத்துக்கு நேரந்த பெருந்தோஸ்வியை விரைவிலேயே வெற்றியாக மாற்றிக் கொண்டான். இராஷ்டிரகூடர் படையெடுப்பைத் தென்பெண்ணைக்கு



அப்பாலேயே தடுத்து நிறுத்தினான்

எனவே இராஜகேசரி கண்டராதித்த சோழர் தம் தம்பி அரிஞ்சயனுக்கு உயிராஜா பட்டம் சூட்டி, அவனை தமக்குப் பின் சோழ சிங்காதனத்துக்கு உரியவன் என்றும் ஸ்டம்பித் தெரிவித்து விட்டார்.

இவ்விதம் கண்டராதித்தர் முடிவு செயததற்கு இன்னொரு முக்கியக் காரணமும் இருந்தது. இவருடைய மூத்த மனைவி இவர் பட்டத்துக்கு வருவதற்கு முன்பே காலமாகி விட்டாள். நிறகு வேறு காலம் கண்டராதித்தர் மணம் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனால் இவருடைய தம்பி அரிஞ்சயனுக்கோ அழகிலும் அறிவிலும் ஆறாவதும பதவியை இருந்தான். பாட்டனாரின் பராத்தகன் என்னும் பெயரையும், மகன் அளித்த கந்தர சோழன் என்றும் காரணப் பெயரையும் சூட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

எனவே, தமக்குப் பிறகு தமது சகோதரன் அரிஞ்சயனும் அரிஞ்சயனுக்குப் பிறகு அவனும், 8-வதுவரை கந்தர சோழனும் பட்டத்துக்கு வரவேண்டும் என்று கண்டராதித்தர் திருவுள்ளம்கொண்டார். இந்த ஏற்பாட்டிற்குச் சாமந்த கணத்தினர் கண்டநாயகர்கள் பொது ஜனப் பிரதிநிதிகள் எல்லாருடைய சம்மதத்தையும் ஒருமனதாகப் பெற்றுப் பகிரங்கமாக உலகுறியத் தெரிவித்தும் விட்டார்.

இந்த ஏற்பாடுகள் எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகு கண்டராதித்தரின் வாய்க்காலில் ஓர் அஞ்சய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மழலையரவன் என்னும் கிற்றரசன் திருமகளை அவர் சந்தக்கமட்டி நோத்தது. அந்த மகன்கவர் திலகத்தன் அழகம் அடக்கமும் சிவமும் சிவபக்தியும் அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. மூத்த பீரையத்தின் அந்தப் பெண்மணியை மணந்து கொண்டார். இந்தத் திருமகனின் விளைவாக உரிய காலத்திலே ஒரு குழந்தையும் உதித்தது. அதற்கு மதுரந்தகன் என்று பெயரிட்டுப் பாராட்டிச் சீரட்டி வளர்த்தார்கள். ஆனால் அரசர் அரசி இருவரும் இராஜ்யம் சம்பந்தமாக முன்னம் செய்திருந்த ஏற்பாட்டை மாற்ற விரும்பவில்லை. தம்பதிகள் இரவரும் சிவபக்தியுடைய விரகதி மார்க்கத்தையும்

சுபட்டவர்களுதலால் தங்கள் அருமைப் புதல்வனையும் அந்த மார்க்கத்திலேயே வளர்க்க விரும்பினார்கள். கெவலம் இந்த உலக சாமராஜ்யத்தைக் கட்டிலும் சிவலோக சாமராஜ்யம் எனவெனவே கண்டராதித்தர் என்று தம்பியவர்களுதலால், அந்தச் சிவலோக சாமராஜ்யத்துக்கு உரியவனாக மதுரந்தகனை வளர்க்க ஆளப்பட்டார்கள். ஆகையால் கண்டராதித்தர் தமக்குப் பிறகு தம் சகோதரன் அரிஞ்சயனும் அவனுடைய சந்தக்கந்தமே சோழ சாமராஜ்யத்துக்கு உரியவர்கள் என்று தமது விநாயகத்தைப் பகிரங்கப்படுத்தி திளைநாட்டினார்.

எனவே இராஜாதித்தன் கண்டராதித்தர் என்னும் இர உரிமையாளர் வம்சத்தைத் தரண்டி அரிஞ்சயன் வம்சத்தார் நகர்ச் சோழ சிங்காதனம் உள்மயமாக்கிற்று.

கண்டராதித்தருக்குப் பிறகு அதிக காலம் பரகேசரி அரிஞ்சயன் ஜீவிய வந்தனாக இருக்கவில்லை. ஒரு வருஷத்திலேயே தளையவாளாரப் பிள்தொடர்ந்து குமரீசும் எனவாச பதவிகளுச் சென்று விட்டான்.

பண்டிர் இளவரசர் கந்தர சோழருக்கு நாட்டாரும் சிறந்தார்களுமே பிற அரசாங்க அங்காரிகளும் சோந்து முடிசூட்டி மகிழ்ந்தார்கள். இராஜகேசரி கந்தர சோழரும் அதோஷ்ட வசத்தினரால் தமக்குக்குக் கிடைத்த மகத்தான பதவியைத் திறம்படச் சிறப்பாக வகித்தார். ஆட்சியின் ஆரம்பக் காலத்தில் பல வீரப் வீரர்கள் புரிந்து பாண்டிய நாட்டையும் தொண்டை மண்டலத்தையும் மீண்டும் வெவறார் இராஷ்டிரகூடப் படைகளைத் தெய்வபெயராளைக் களைய்விடுத்து விரட்டி அடித்தார்.

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் புதல்வர்களான ஆதித்த கரிகாலரும் அதன் பொழிவாம்கும தந்தையை மிஞ்சக்கூடிய இளவயற்ற வீரர்களாகி நத்தார்கள். அவர்கள் இரவரும் தந்தைக்குப் பரிபூரண உதவி செய்தார்கள். அவர்களுக்கா சிறப்பாகத்திலேயே போருக்குச் சென்று மனைவியில் தின்று போர்புரித்தார்கள், அவர்கள் சென்ற போர்முனைகளிலெல்லாம் வீஜயலகம் சோழர்களின் பக்கமே திளைநின்று வந்தான்.

## “திருடர்! திருடர்!”

வி

காலம் நம் வீடில் வந்தது. திருடர்கள் வந்தது மகிழ்த்தான் ஆனால் இவர்களில் ஒருவருவரும எப்போதாவது வந்தார்கள். ஏதாவது ஒரு வீட்டில் திருடர்கள் வந்தால் மிகவும் எவ்வளவு அருமையெனச் சொல்கிறார்கள்.

• வந்திருந்தான்

காலகணிதம் காலியங்கனிலும் கூட உயர்ந்தது. காலியங்கனில் உயர்ந்தது மன்னர் பரம்பரைகளையே பெற்ற சோழ அரசர் காலியங்கனில் உயர்ந்தது. இன்று அவர் காலியங்கனில் உயர்ந்தது. காலியங்கனில் உயர்ந்தது.

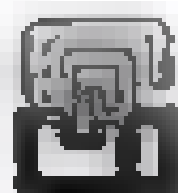
மேற்கூறிய சோழ மன்னர்களின் சிந்தனைகளையும் சிந்தனைகள் கூட சிந்தனை இன்னொரு முக்கியமான அம்சத்தை மனதில் கொள்ள வேண்டும். சோழ அரசருக்கும் பழங்கால சிறைகளில் வசித்திருந்த தலைவர்கள் உதவிகள்

பெறும் சிந்தனைகள் வந்த சிந்தனைகள்

பல புரிந்து வந்திருக்கிறார்கள்

முத்தமாரை வசதிக்குந்த திரு வசக் கோட டாட எய் முற்றுளையிட்டு முதலில் அந்தவரிடம் பிரவேசித்தவர் ஒரு பழங்கால அரசர் இரு கால காலம் இரங்க விரும்புகைய சோழன் இரங்காமல்யம் போர்க்களத்தல் புதித்து அதிபராகிறமச் செயல் களைப் புரிந்துபோது அவனுக்கு கோள கொடுத்தது திருவசக் கோளவர ஒரு பழங்கால அரசர் ஆதித்த சோழன் தளையில் கிரீட தளத் தவததுப் படா வேகம் செயலித்தவர் ஒரு பழங்கால அரசர் ஆதித்த சோழன் காலம் பீது பாயத்து பாலவ அபராதிகவர் மனைக் கொன்றபோது ஆதித்தன் பாயவதற்கு வசதியாக முதுகும் தோளும் கொடுக்கவர் ஒரு பழங்கால அரசர் பரந்தக சகர வாகுடி நடத்துப் பல பொருளில் முன்னவியில் புல்க கொடியை எடுக்கச் சென்றவர்கள் பழங்கால அரசர்கள் இராஜாதித்யன் போர்க்களத்தில் காலியங்கனில்

விழும போது அவ்வளவு ஒரு புகழைப்  
 ளையர் தன் மடிகளை மீது போட்டுக்  
 கொண்டு, "இராசேந்திரகூடப் படைகள்  
 தோற்று ஒடுகின்றன என்று செய்தியைத்  
 தெரிவித்தார் அவ்வந்திம அநீகசமரத்  
 துக் கந்தர் சோழ கக்கம வீரத் தோண்டி  
 கள் டிரிந்து உதவலவர்கா உட்கூடப் ப  
 ளையர்கள்தாம்



எதெவ்வளவும சித்திரக் கூடச்  
 களில் பிரதமபசமாசுப் பார்த்த  
 வல்லவனரயன் சொல்ல முடி  
 காத மோடிகள் தூதர்கள் அப்பவா  
 தம்பிகளான பழுவேட்டனரவர்கள்  
 இன்று சோழ நாட்டில் இவ்வளவு தூதிக  
 கம் வலிப்பதற்குக் காரணம் இவ்வளவு  
 போகவில்லை கந்தர் சோழர் எது வன்  
 ளத்திறந்த அவர்களையும் தோதனை  
 ளைக் கேட்டு நடமாடும் வியாபிதம்

ஆனால், தான் இப்போது பெரிய  
 சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டி  
 ரப்பது என்னவோ நீச்சலம் சின்னப்  
 பழுவேட்டனரவர்கட்குத் தன் பேர்ம  
 ரத்தர் சந்தேகம் துளித்து விட்டது. பேர்  
 மவர வந்து விட்டால், அந்தச் சந்தேகம்  
 உறுதிமாதிரி விடம் துள்ளிப் போய்த்  
 தன் குட்டு வெளியாகிவிடும. பந்தம்  
 னுடைய கதி அதுகாதிதான்' சிவனப்  
 பழுவேட்டனரவரின் திரவாகக்கூறுகள்  
 துஞ்சாவுர் மதானச் சிற்றளையப் பாரி  
 வல்லவனரயன் கேள்விப்பட்டிருந்தான்  
 அதில் ஒருவேளை தள்ளை அடைத்து  
 விடக்கூடும். பாதாளச் சிற்றளில்  
 ஒருவனை ஒரு தடவை அடைத்து  
 விட்டால் பிறகு தீதமரி வென்றேறுவது  
 அநேகமாக நடவாத காரியம் அப்படி  
 வென்றேறினாழ்வா எழாராம தோண்டிய  
 அந்னை அடிப்போது இழந்து வெற்றி  
 பித்துக்குளியாகத்தான் வென்றேயு  
 முடியும்!

ஆகா! இதனைப் பேரபாயத்தவித்து  
 துடிவது எப்படி வதாவது யாக்கி செய்து  
 பெரியவர் வசவதற்குள்ளே கோ  
 டையை விட்டு வென்றேறி விட வேண்  
 டும் பழுவூர் இளைவரானிளையப் பாரக  
 வேண்டும் என்ற ஆசை கூட தம் வீர  
 னாகத் இப்போது செய்ய விட து சலி  
 பிழைத்து, பாகாளச் சிற்றகத்த தமரி

வென்றேறி விட்டால் போதும்! ஓலை  
 நிலவாவிட்டாலும் கந்தனைப் பிராட்  
 டிளைய தேரில் பார்த்துச் செய்துவைச்  
 சொல்லி விடலாம். நம்பினால் நம்பட்டும்  
 தம்பளவிட்டால் போகட்டும், ஆனால்  
 குஞ்சைக் கோட்டையை விட்டு வென்  
 னேறுவதற்கு என்ன வழி?

தான் உருக்குறித்த பழைய ஆள்  
 கள் என்ன ஆயின என்ற சந்தேகம்  
 தடவோன்று வந்தேத்தேவன் மனத்தி  
 ல்கவையற்று தளறுடைய சடைகூண்ட  
 பரிசிலனை செய்து பார்ப்பதற்காவே  
 கலகத் தளையாவு உபகாரம் செய்து பது  
 ஆனால் கந்தர் கொடுத்திருந்தான்  
 தக்கவை துளிரைப் பூண்ட தளையுள்  
 அகப்படபிடுக்க வேண்டும்; சந்தேக  
 னனை தான் புறக்கண்டான் தீதமரிப்  
 பேரவாவிடா வண்ணம் தன் கையை  
 தீதமரிப் பிராரக அளர் பித்தகலை  
 காரணம் இப்போது தெரிந்தது. சந்த  
 தேகத்த அளவு துளையத் துள்ளு  
 அதுமே காரணம் தெரிந்தது ஆகா  
 ஒரு யக்தி! உடனே ஒரு யக்தி கண்டு  
 பிடிக்க வேண்டும் - இதோ தோனதி  
 விட்டது ஒரு யக்தி! பார்க்க வேண்டி  
 யதுதான் ஒரு னக்! வீரவேல்! வெற்றி  
 வேல்!

வந்தேத்தேவன் சித்திர மண்டபத்தின்  
 பலகணி வழியாக வென்றேய் பார்த்தான்  
 சிவனப் பழுவேட்டனரவரின் மாவாயகம்  
 புறம் துடிக்க துள்ளி வேல் வந்து கொண்ட  
 புகைகா ஆகா இதற்கான சமைய! இனி  
 ஒரு கணமும் தாமதிக்கக் கூடாது.

வாசற்படிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து  
 சொக்கட்டான் ஆடிய ஏவலானர்கள்  
 வயது ஆட தளையத் துள்ளித் துள்ளித்  
 தாரகன் மானிகை வாசலில் சிவனப்  
 பழுவேட்டனரவர் வரும் சபதம் அவர்  
 கருடைய காதிலும் வீழ்ந்தது

வந்தேத்தேவன் அவர்கள் அருகில்  
 தெருவி அல்லவமமாகினை தான்  
 கந்தர் கந்த சடைகள் பாய்கை என்று  
 கேட்டான்

அந்த ஏழகத்து துளிகள் இப்போது  
 என்னத்துக்கு? எதுமனை உத்தரவுப்படி  
 புதிய பட்டுப் பிதாம்பரங்கள் உணக்குக்  
 கொடுத்திருக்கிறோமே!" என்றான்  
 ஒருவன்



"எனக்குப் புதிய உடைகள் தேவை  
கிடையா! என்னுடைய பண்டை நுணைகளை  
போதும். அவற்றைச் சீக்கிரம் கொண்டு  
வாருங்கள்!"

"அளவ சலனவக்துப் போயிருக்கின்  
றா வந்த உடனே தருவோம்!"

"அதெல்லாம் முடியாது! நீங்கள்  
திருடர்கள், என்னுடைய பண்டை  
உடைபில் பணம் வைத்திருந்தேன்.  
அதைத் திருடித் தொலைத்ததாக உங்க  
திருத்திர்தர உடனே கொண்டு வரவே  
ண்டும் இல்லாவிட்டால்..."

"இல்லாவிட்டால் என்ன செய்ந்  
வாய், தம்பி! எங்கள் தனமையை மெட்டித்  
தந்தாலுக்கு அனுப்பி விடுவோமே!  
அவரால் இதுகூட தந்தாலு! நிர்ப்பகா  
இருக்கட்டும்!"

"அடே! என துணிகளை உடனே  
கொண்டு வருகிறாயா? இல்லையா?"

"இருந்தால்தானே தம்பி! கொண்டு  
வருவேன்! அந்த அழகாகத் துணிகளை  
மெட்டித்துத் துணிகளைக் கொண்டு  
விட்டுப் போக முன்மையாக உடனே  
இரும்பி வருமா?"

"திருட்டுப் பயல்களே! என்னுடன்  
விண்ணொடுகிறீர்கள்! இதோ உங்களை  
எஜமானரிடம் சென்று கொண்டு போக  
பாருங்கள்! என்னுடைய வந்தகத் தேவை

வந்தகப் படிவங்களைத் தரண்டதே  
தொடங்கினான். மூவரில் ஒருவன்  
அவனைத் தடுப்பதற்காக  
நெருங்கினான். வந்தியத்தேவன்  
அவனுடைய மூக்கை நோக்கிப்  
பலமாக ஒரு குத்து விட்டான்.  
அவனவருதான், அந்த ஆள்  
மல்லாத்து கீழே விழுந்தான்.  
அவன் மூக்கிலிருந்து இரத்தம்  
சொட்டத் தொடங்கியது.

இன்னொருவன் வந்தியத்  
தேவனுடைய மலபத்தம் செய்வ  
வருகிறவனாப் போல இரண்டு  
எகுகளையும் முன்னால் நீட்டிக்  
கொண்டு வந்தான் நீட்டிய  
எகுகளை வந்தியத்தேவன் பற்றிக்  
கொண்டு தன் கால்களில் ஒன்றை  
எஜமானியின் கால்களின் மத்தி  
யில் விட்டு ஒரு முறுக்கு முறுக்கி  
னான் அவனவருதான்; அந்த  
மனிதன் 'அமமரிடி' என்று

அவரிக் கூட கொண்டு வந்த உடகார்த்து விட்  
டான் இதற்குள் முன்றாவது ஆளும்  
நெருங்கி வரவே, வந்தியத்தேவன் தன்  
கால்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு  
காலால் எஜமானியின் முடியை முட்டைய  
படுத்தி உடகார்த்து விட்டான் அவனும்  
அவரிக் கொண்டு கீழே விழுந்தான்.

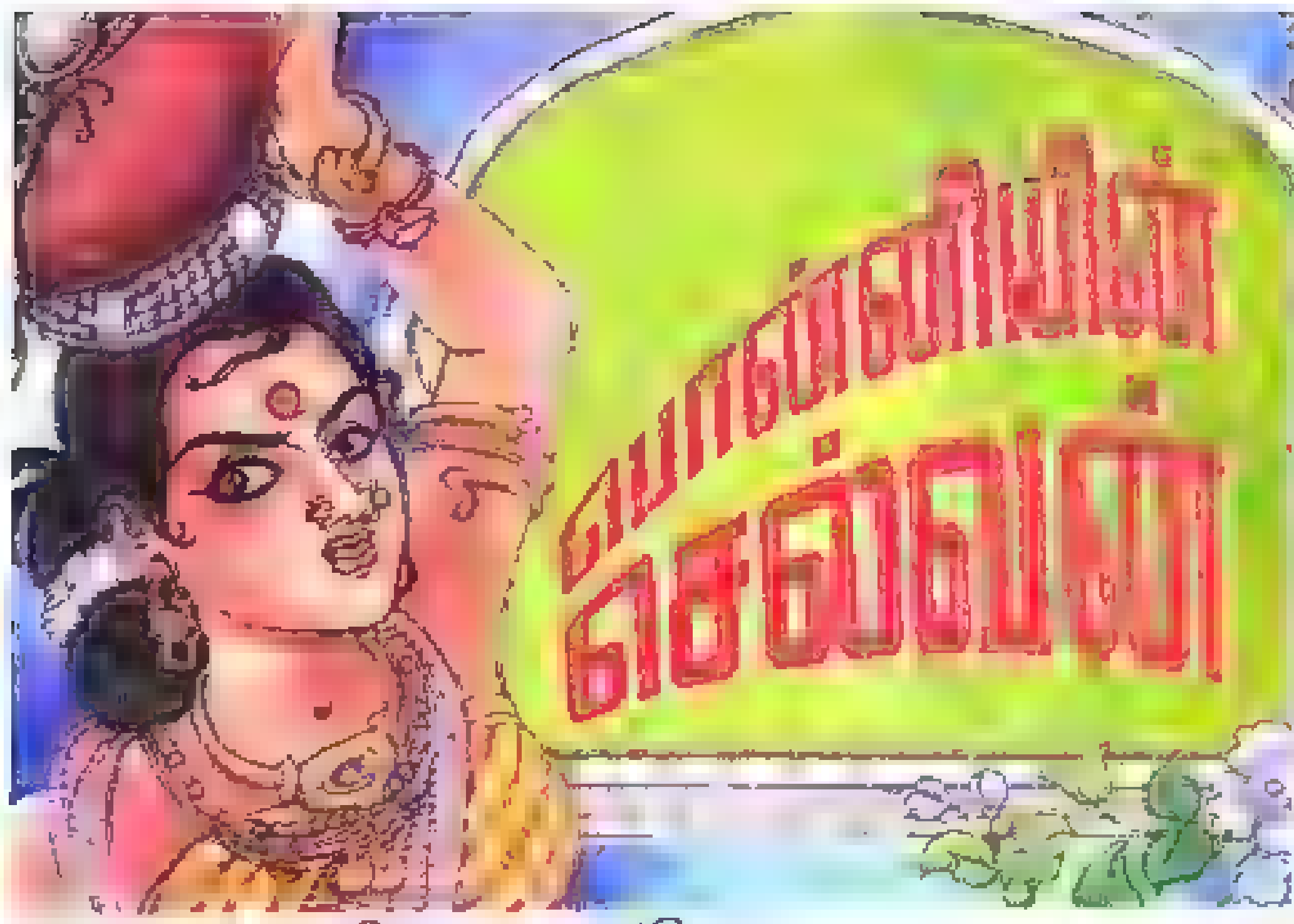
மூன்று பேரும் உட்பட்டென்று  
வந்து மறுபடியும் வந்தியத்தேவனைத்  
தாக்கலாகத் தாக்கி என்னதற்குக் கொண்டு  
வந்தார்கள் வந்தியத்தேவன் தாக்கலாகவே  
வந்தார்கள்.

மூன்று மாரிகளை வந்தியத்தேவன்  
வந்து நின்று சத்தம் கேட்டது.

வந்தியத்தேவன் தன் குரலின் சத்தியை  
கால்களால் உட்கொடுத்தது "திருடர்கள்!  
திருடர்கள்!" என்று சத்தமிட்டுக்  
கொண்டே அவர்கள் மீது பாயந்தான்.  
மூன்று பேரும் அவனைப் பிடித்துத் துத்  
துப் பாயத்தார்கள் மறுபடியும் "திருட்டுப்  
பயல்கள்! திருட்டுப் பயல்கள்!" என்று  
கொண்டேயே கூச்சலிட்டான் வந்தியத்  
தேவன்.

அச்சமயம் கிள்ளப் பழுவேட்ட  
வாய் "தீயகே என்ன ரகஸை!" என்று  
கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தார்.

தொடருது



முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

## பரிசோதனை

# சி

வயாஸிமின் செவ்வயா  
பாண்டி கண்டதும் வந்தி  
வதற்குள் சண்டையா  
நிறுத்திவிட்டு அவளை  
நோக்கி நடந்துவா கா  
லர்கள் எழுந்து ஓடி  
வந்து அவளைப் பிடித்

துக் கொண்டார்கள் அவர்களை அவன்  
சித்திதும் இவ்விதம் செயலாமல் நாடு  
அடி முன்னால் நடந்து வந்து. "தளபதி  
நல்ல சமயத்தில் தாங்கள் வந்து சேர்ந்தா  
கள் இந்தப் பக்காத் திருடர்கள் என்று  
எடைய உண். நாடுகளைக் திருடித் கொண்  
டதுமல்லாமல், என்னையும் கொல்லப்  
பார்த்தார்கள்' விருந்தாளியை இப்படித்  
தானா நடத்துவது' இதுவா தஞ்சாவூர்  
சமயிரதாயம் நான் தங்களுக்கு மட்டும  
விருந்தாளியல்ல. சக்கரவர்த்திக்குப்  
விருந்தாளி; சக்கரவர்த்தி கொண்  
டைத்தான நாங்களும கேட்கர்  
களைப் பட்டத்து இளவரசரிடமிருந்து  
ஒளவ கொண்டுவந்த தூதன் அப

படிப்பட்டு  
என்னை இந்தப்  
பாடுபடுத்துகிறவர்  
கள் மற்றவர்  
களை என்ன  
செய்து விட  
மாட்டார்கள்'  
இப்படிப்பட்ட  
திருடர்களைத் தங்கள் பணி ஆடகனாக  
எய்துவது கொண்டி ருப்பது பற்றி ஆச்சரி  
வப்படுகிறேன் எங்கள் கொண்ட  
மண்டலத்தில் இப்படிப்பட்ட திருடர்  
களை உடனே கழுவித் ஏற்றிவிட்டு மறு  
காரியம் பாரப்போம்" என்று சரமாரி  
யாய்ப் பொழிந்தான்

மூன்று வீரர்களை ஏக காலத்தில்  
எதிர்த்துப் புரட்டிக் கீழே தன்னிய வாலி  
பனுடைய வீரச் செயலையப் பற்றிய



கவி எழுந்தான்

# அமரகவி



பொற்காகதன் எவதநிஞதேன் என்று  
வந்தியத்தேவன் சொல்வதற்குள், "அந்நா  
காக நீ கவனப்பபட வேண்டாம். உனக்கு  
வழிச் செல்லுக்கு எவ்வளவு பொன்  
வேண்டுமோ அவ்வளவு தருகிறேன்!  
என்றார் பழுவேட்டையார்

தளபதி! நான் இளவரசர் கரிகால்  
'நடைவ துதவ



பிறரிடம் என நீட்டிப்ப பணம் பெறும்  
வழக்கம் என்கிடம் கிளையாது "

அப்படியானால், உன்னுடைய உடை  
களையும் அதற்குள்ளிருந்து பொற்காக  
களையும் திருப்பி உன்னிடம் சேர்ப்பிக்கச்  
செய்கிறேன் கவனப்ப படாதே! உன்  
உடையிலே வேறு பொருள் ஒன்றும் இல்  
ளவயவவவா

வல்லவனாயின் ஒரு கணம் பிபாசித்  
தான். அந்தத் தயக்கத்தைச் சிள்ளை

பழுவேட்டையாரையும் பார்த்துக் கொண்  
டார்

வேறொரு மகிமையான பொருளையி  
டைய அபிச்சாரம் ஆகியே இதைத் தரு  
வதை உதவிய ஆடகன் தொடங்குக  
மாட்டாரா? என்று நினைக்கிறேன்  
அதாட்டிக்குத்தான் அவர்கள் தோஷம்ந்  
துங்கள்

ஆனால் உனக்கு எத்தனை பொய்ச்  
வந்திறுது? எங்கே, யாரிடத்திலே  
பெய்கிறோம் என்பதை  
கருந்துவிட்டே பேச  
கறாய் சற்று பிள்ளையா  
யிறுத்தே என்று மன்  
னித்து விடுகிறேன்  
அப்படியப்பட்ட  
பொருள் என்ன?"

தளபதி  
அனாதா சொல்  
வதற்கு இவளை  
அது அந்தரங்க  
விஷயம்"

தஞ்சைக்  
கோலத்தன்  
என்கருது தெரி  
யாத அந்தரங்கம்  
ஒன்றும் இருக்க  
முடியாது"

"இளவரசர் கரி  
காலர் எவ்விடம்  
ஒப்புவித்த அந்தரங்க  
விஷயம்.

இளவரசர் வட்டினைச்  
யின் மாதண்ட நாயகர் அவரு  
டைய அதிகாரம் பாலாற்றுக்கு  
வக்கே செல்லும். இங்கே சக்கர  
வரததியின் அதிகாரந்தான் செல்லும்

தளபதி! புலிக் கொடி பறக்கும் இட  
மெல்லாம் சக்கரவர்த்தியின்  
அதிகாரந்தான் அதிவ என்ன சந்தேகம்?"

"ஆலையினாலதான், இந்தக் கோட்ட  
டைக்குள்ளே எனக்குத் தெரியாத அந்த  
ரங்கம் எதுவும் இருக்க முடியாது என்று  
சொல்கிறேன். சக்கரவர்த்தியின் கேட்கத்  
தைக் கருதித்தான்

தளபதி! சக்கரவர்த்தியைக் கண்டித்து

சுருத்துமாய்க் காப்பாற்றி வருவதற்காக தங்களுக்குமெரிய பழுவேட்டையருக்கும் சோழ சாமராஜ்யம் தனதிக் கடன் படடிருக்கிறது. இன்றைக்குச் சக்கரவர்த்தி தங்களைப் பாராட்டியதும் என் காதில விழுந்தது. தங்களுக்குப் பயந்து கொண்டே தான் உமன் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் புதுந்து வராமல் தங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சக்கரவர்த்தி சொன்னாரே! அது எவ்வளவு பொருள் பொதிந்த வார்த்தை!"

"ஆம், தமசி' பழையாற்றவிலிருந்து சக்கரவர்த்தியை நாங்கள் இங்கே அழைத்து வந்து கட்டுக் காவலாக்குவதைத் திராவிடமாய், இத்தனை நாளும் என்ன விபரீதம் நடந்திருக்கமுடியும், தெரியாது பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களின் நோக்கம் நினைவேதிலிருந்தாலும் இருக்கலாம்."

"ஆ! தாங்களாக அல்லாமே சொல்வீர்களே! அப்படியானால் நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்."

"என்ன கேள்விப்பட்டாய்?"

"சக்கரவர்த்திக்கு விரோதமாக ஓர் சதி நடக்கிறதென்றும், சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்களுக்கு விரோதமாக இன்னொரு சதி நடக்கிறதென்றும் கேள்விப்பட்டேன்."

**சி** என்ன பழுவேட்டையர் தம வஜ்ரப் பற்களினால் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டார் இத்தச் சிறு அறியாப் பையனுடன் பேச்சுக் கொடுத்தில் தமக்கே இத்தனை நேரமும் தோல்வி என்பதை உணர்ந்தார் ஓரக் குறைய அவனுடைய குதறச்சாட்டுக் களுக்குத் தாம் பதில சொல்லிச் சமாளிக்கும் நிலைமை வந்து விட்டது! எனவே, பேச்சை அத்துடன் வெட்டிவிட விரும்பினார்.

"உனக்கென்ன அளத பற்றிக் கவலை? எல்லாச் சதிகளையும் உடைத்துச் சோழ குலத்தளதப் பாதுகாக்க நாங்கள் இருக்கிறோம் உன்னுடைய கோரிக்கையைச் சொல்லு. உன் பழைய ஆளடிகள் உனக்கு

வேண்டுமே அவ்வளவுதானே!" என்றார்.

"என் பழைய ஆளடிகளும் வேண்டும், அவற்றுக்குள் இருந்த பொருள்களும் வேண்டும்."

"என்ன பொருள்கள் என்று இன்னமும் நீ சொல்லவில்லையே!"

"சொல்லத்தான் வேண்டுமானால் சொல்லுகிறேன் அதன் பொறுப்பு தங்களைச் சார்ந்தது இளவரசர் சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுத்திருந்த ஓலைவயத் தவிர இன்னொரு ஓலையும் என்னிடம் கொடுத்திருந்தார்..."

"இன்னொரு ஓலையா! யாருக்கு நீ சொல்லவே இலையே!"

"அந்தரங்கமான் படியால் சொல்ல வில்லை, நீங்கள் இப்போது வற்புறுத்துகிறபடியால் சொல்லுகிறேன் பழையாற்றவிலுள்ள இளைய பிராட்டி குத்தலை தேவிகு இளவரசர் ஓலை ஒன்று கொடுத்தார்."

"ஓஹோ! அப்படியானால் தானைக்குச் சக்கரவர்த்தி கொடுத்தும் திருமுகத்தை நீ உட்கை எடுத்துக் கொண்டு காஞ்சிக்குப் போக முடியாது. இளைய பிராட்டிக்கு இளவரசர் ஓலை அனுப்பும்படி இப்போது என்ன அவசரம் நேர்த்ததோ?"

"தளபதி' நான் பிறகுக்கு எழுதப்படும் ஓலைப்படிப்பதில்லை. சக்கரவர்த்தியின் ஓலைப்படித்ததுபோல் இதை யும் நீங்கள் படிப்பதில் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபம் இடையாது. அத்தப் பொறுப்பு தங்களுடையது. என் உடையிலிருந்த பொன்னும் ஓலையும் களவு போகாமல் என்னிடம் திரும்பி வந்தால் போதுமே."

"அளதப் பற்றிப் பயம் வேண்டாம் நானே பார்த்து எடுத்து வருகிறேன்" என்று சிள்ளப் பழுவேட்டையர் நடத்தார் அவர் பின்னோடு வந்தியத் தேவதூதர் தொடர்ந்தான் அளதயறிந்த கோட்டைத் தளபதி கண்களினால் சமீக்களுச் செயல்வே ழுத்தாறு வேல் பிடித்த வீரர்கள் வந்து வரச்றபடியினைக் குறுக்கே நின்றார்கள் அவர்களுடன் சன்னடை பிடிப்பதில் அறுகலம் ஒன்று மில்லையென்று கருதி வந்தியத்தேவர்



Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document, spanning the top left portion of the page.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document, spanning the top right portion of the page.



திருமயி வந்த பிறகு அவர் அந்த ஓலை வைத் திருமயிச் செருகியிருக்க வேண்டும்' என்றாக இப்படிச் செய்திருக்கிறார்? பொற்கால்கள் என்றாக அதிகம் வைத் திருக்கிறார்? பொலவாத மனிதர் இவர இன்னும் எப்படியெல்லாம் தன்னைச் சோதிக்கப் போகிறாரோ, தெரியாது இவரிடம் சாவ தூக்கிரைதவாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் ஏமாத்து போகக் கூடாது!

"எல்லாம் சரியாயிருக்கிறது, தமயி நீ கொண்டு வந்த பொன் பொருள் எல்லாம் உயிர்" என்று சிண்ணப் பழு வேட்ட ளையர் கேட்டார்

"இதோ பார்த்துச் செல்கிறேன்" என்று கூறி வந்தபதிதவன் பொற்கால்களை எண்ணினான் அதிகப்படி கால்களை எடுத்துத் தனியாக பழு வேட்ட ளையர் முன்பு வைத்துவிட்டு, தனபதி ளையர் காலத்தில் பிறந்தவன் தான், ஆதித்த கரிகாலரின் தூதன் பிறர் பொருளுக்கு ஆளப்படுவதிடையாம்" என்றான்

"உன்னுடைய பேரமைவை மிக மெக்க கிறேன் ஆயினும் உன்னுடைய வழிச் செலவுக்கு இதை நீ வைத்துக் கொள்ள உயிர் எப்போது புறப்பட விருமபுகிறாய்? இன்றைக்கே புறப்படுகிறாயா? அல்லது இன்றிரவு தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு பெரியவனாரையும் பார்த்துவிட்டுப் போகிறாயா?" என்று கேட்டார் தனபதி

"அவசியம் இன்றிரவு இங்கே தங்கிப் பெரிய பழு வேட்ட ளையனாரையும் தரிசித்து

விட்டுத்தான் போக எண்ணியிருக்கிறேன் ஆனால் சங்கன ஆட்களிடம் மட்டுமே கொஞ்சம் சொல்லி வைப்புகன், என பொருள்களில் என வைக்க வேண்டாம் என்று" - இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டு அதிகப்படியாய் வந்த பொற்கால்களையும் வந்தபதிதவன் எடுத்துத் தனியாக நளில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான்

"மிக்க சந்தோஷம் உனக்கு இங்கே எந்தவிதமான இடைஞ்சல்களும் இனிமேல் இராது உனக்கு என்ன வேண்டுகிறேன், தாராளமாகக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்."

தனபதி! இந்தத் தந்தை நகரைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆளப்படுகிறது பாரக்கலாம் அல்லவா?"

"தாராளமாகப் பார்க்கலாம் இதோ இவர்கள் இருவரும் உன்னோடு வந்து கோட்டைக்குள் எல்லா இடங்களையும் காட்டுவார்கள் கோட்டைக்கு வெளியில் மட்டுமே போக வேண்டாம், சாவங்காலம் கோட்டைக் கதவுகளைச் சாத்திவிடுவார்கள்! வெளியில் போய்விட்டால் திருமயி இரவு வருமுடியாது கோட்டைக்குள்ளே உள்ள வீடுகளில் சுற்றி அளவயலாம்" - இவ்விதம் கூறிவிட்டு இரண்டு புதிய ஆட்களைச் சிண்ணப் பழு வேட்ட ளையர் தம் அருகில் அழைத்து அவர்களிடம் ஏதோ சொன்னார் அவர் சொன்னது என்னவாயிருக்கும் என்று வந்தபதிதவன் ஒருவாறு ஊகித்துத் தெரிந்து கொண்டான்

முப்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

## மரத்தில் ஒரு மங்கை!

மேலே

டடைத் தனபதியின் இரு ஆட்களும் தன் இரண்டு பக்கத்தில் வர, வந்தபதிதவன் தந்தைக் கோட்டைவைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்

பட்டான் தான் தப்பித்து ஒடிவிட்டால் பார்த்துக் கொண்டே அவர்கள் தனதுடன் வருகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி

அவதூதருக்குச் சந்தேகம் இருக்கவில்லை கோட்டை வாசல் வழியாக வெளியே வானரவும் போக விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுமாபடி கட்டளை பிறந்திருக்கும் எனபதினும் ஐயமில்லை ஆனால் அவன் அன்று முன்னிரவுக்குள் தப்பிச் சென்றே தீரவேண்டும், பெரிய பழு வேட்ட ளையர் வந்துவிட்டால், பிறகு தப்பித்துச் செல்வது இயலாத காரியாக, உயிர் பிழைத்

திருப்பதே முடிவாத காரியமாகிவிடும

ஆகவே, தஞ்சாவூர் கோட்டைக்குள் வந்தியத்தேவன அவருமியதம அளவந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, அவனுடைய மனம் தப்பிச் செல்லும் வழிகளைப்பற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டேயிருந்தது முதலில் இந்த மட இங்குள்ளிடமிருந்து தப்ப வேண்டும், பின்னர், கோட்டையிலிருந்து தப்பிச் செல்ல வேண்டும் என்படித் தடிவது. அதுதான் தெரியவில்லை.

பார்க்கப்போனால் இவர்களிடமிருந்து தடிவது பெரிய காரியமில்லை. இரண்டு பேரையும் ஒருவிலாடி தேரத்தில தாக்கிக் கேழே தள்ளிவிட்டு ஒடிவிட வாம் ஆனால் எங்கே ஓடுவது? தஞ்சைக் கோட்டை என்ப பழுவேட்டையர்கள் எவ்வளவு பலப்படுத்திக் கடடியிருக்கிறார்கள் என்பது நாடறிந்த செய்று அவர்களுடைய அநுமதியின்றித் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் காற்றுக்கூட நுழையமுடியாது என்று ஜுவங்கள் சொல்லுவார்கள் வமனும் வரமுடியாது என்று சக்கரவர்த்தியே இன்று காலையில் சொன்னார் அத்தனைய கோட்டையிலிருந்து எப்படிச் செல்வது? இந்த இருவரையும் தொட வேண்டியதுதான்; அவர்கள் உடனே கூச்சல் இப்பிவிடுவார்கள் அடுத்த கணத்தில் தான் பாதாளச் சிறைக்குப் போக நேரிடும. அல்லது உயிரிழக்க நேரிடும். இவர்களைத் தாக்குவதில் பயனில்லை, தாக்காமல் தந்திரத்தினாலேயே தப்பிக்க வேண்டும். அப்படித் தப்பித்த பிறகு கோட்டையிலிருந்து வெளியேறு வழிதேட வேண்டும். அவ்வளவு பலவான கோட்டையிலிருந்தாலும் இரகசியச் சுரங்கவழி இல்லாமற் போகாது. அதை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? அது யாருக்குத் தெரிந்திருக்கும்? தெரிந்தவர்கள் யாரேனும் இருந்தாலும், தனக்குச் சிசாவ வார்கள்?

இப்படிப் பலவனையாகச் சிந்தித்துக் கொண்டே நடந்த போது, கட்டென்று பழுவூர் இளைய ராணியின் நினைவு வந்தது. ஆகா! அந்தக் கோட்டைக்குள் யாராவது தனக்கு உதவி செய்வதுபிறகு தான், அந்த மாதரசிதான் செய்யக்கூடும்

அதுவும் சந்தேகத்தான்; ஆனால் ஆழ வார்க்கடியாளின் பெயரைச் சொல்லி ஏதேனும் தந்திர மந்திரம் செயது பார்க்க வாம். அப்படிப் பார்ப்பதற்கு முதலில் பெரிய பழுவேட்டையரின் அரண்மனையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். கண்டுபிடித்தாலும், தான் அங்கே ராணி என்ப பார்க்கச் செல்வது இந்தத் தடியர் களுக்குத் தெரியக்கூடாது தெரிந்தால் இவர்கள் போய்ச் சின்னப் பழுவேட்டையரிடம் சொல்லிவிடுவார்கள். அதிலிருந்து என்ன விபரீதம் நேருமோ, பார் கண்டது? ஒருவேளை, பெரிய பழுவேட்டையர் அரண்மனையில் நாம் இருக்குமபோது அவரே வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? சிங்கத்தின் குகைக்குள் நாயாகச் சென்று தனவையைக் கொடுப்பது போல ஆகுமே?

**இ**ந்தியத்தேவனுடைய மனம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவனுடைய வாயும் கண்களும் கம்மா இருந்துவிட வில்லை. பின்னோடு வந்தவர்களை "அது என்ன?" "இது என்ன?", "அது யார் அரண்மனை?", "இது யார் மானிளை?", "இது என்ன கட்டடம்?", "அது என்ன கோபுரம்?" என்நெல்லாம் அவன் வாய கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. அவனுடைய காதலர் "இது பெரிய பழுவேட்டையர் அரண்மனை" அல்லது "பழுவூர் இளைய ராணி அரண்மனை" என்ற மறுமொழி வருகிறதா என்று கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவனுடைய கண்களோ அப்படிமுடிபு புறமும் நாலாபுறமும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தன அப்படிப் பார்த்து வந்தபோது ஒரு விஷயம் அவன் கண்கள் வழியாக மனக்குள் தள்ளப் படுகிறது கோட்டைக்கும்கே பிரதான வீதிக் விசாவ மாயும் ஜனப் போக்குவரவு நிறைந்த தாலம் இருந்தபோதிலும் சந்து பொந்து களும் ஏராளமாயிருந்தன மரமடர்ந்த தோட்டங்களும் அதிகமாயிருந்தன அந்தச் சந்து பொதுகளின் வழியாகச் சென்று அடர்ந்த தோட்டங்களுக்குள் புகுந்து மறைந்து சொல்வது அசாதத்திய மான் காரியம் அல்ல ஒரு நாள், இரண்டு



தாள் கூடத் தலைமறைவாக இருப்பது சாந்தியுததாய் ஆனால் யாருமே பாராத சமயத்தில் மறைந்து இறங்கிப் போனார். உடனே இவரும் இறக்க வேண்டும். சின்னப் பழுவேட்டையார் அவருடைய மனக்கலர் ஆட்களைத் தேடி வதற்கு ஏன்விட்டால் மறைந்திருப்பது சாந்தியுததாய் ஆகவது யாருடைய வீட்டுக்குள்ளாவது புகுந்து அடைக்கல் கொடுக்கவும். அம்மாதிரி தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் தாக்கடி அடைக்கல் கொடுப்பார்கள்? பழுவேட்டையார் இறந்தால் தான் கொடுக்கிறது தாளுடைய கற்பனா சக்தியையெல்லாம் சி. வேங்கடேஸ்வரன் மகாத்மியைச் சொல்லி நம்பியிருக்கிறார். சமய வேண்டாம் அதற்கு நான் இவர்களைப் பிடித்து தப்பித்து நான் போனேன்.





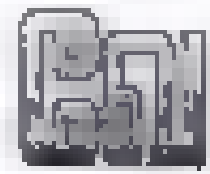
கச்சல போட்டுக் கொண்டு ஓடிப்படி யாவ லீடியம் என்னவென்பதே யாருக் கும தெரியவில்லை. ஏதோ தயார் என்று மட்டும எல்லாரும் எண்ணினார்கள்

இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண் டிருந்தான் வலவலையன் அந்த ஒரு கணத்தில் அவன் மனத்திற்குள் தீர்மானத்துக்கு வந்து விட் டான் தீர்மானிப்ப பதும் தீர்



மானத்தாகக் காரியத்தில் நின்ற வேறு வதும் வந்தியத்தேவனுக்கு ஒன்றுதான் என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பல முறை பார்த்திருக்கிறோம். தீர்மானித்த பிறகு தயங்குவதென்பது அவனுடைய இயற் றைக்கு விரோதமாகாது. எனவே, "ஓடு ஓடு", "பிடி பிடி!" என்று கவிக் கொண்டே வந்தியத்தேவனும், தயிர்க் காரப் பெண்ணைத் துரத்திக் கொண்டு

ஓடியவர்களைத் தொடர்ந்து தாலும் ஓடி னான். அந்தப் பெண் சிறுத் தாரம் ஓடி, ஒரு குறுகிய சந்தில் திரும்பினான் பின் தொடர்த்து ஓடியவர்கள் அங்கே போய்ப் பார்த்தபோது தயிர்க்காரப் பெண்ணைக் காலவிலை. மாயமாய் மறைத்து விட் டான்! துரத்தி வந்த வீரர்களும் அவளைப் பற்றி அப்பதும் கவனவப்படவில்லை. திரும்பிவிட்டார்கள் வந்தியத்தேவன் மட் டும் திரும்பவில்லை அந்தப் பெண் புதுந்து சென்ற சந்து வழியாகவே மேலும் ஓடினான் தினனும் திரண்டு நின்ற சந்துகள் புதுந்து திரும்பிய பிறகே ஓட்டத்தை நிறுத்தி மெதுவாக நடக் கதுவார்கள்



யா க க ர ப  
படை சாதா  
ர வ ம ர க க

கோட்டையிலிருந்து வெளியேறும் நேரம் துரியாஸதமன் நேரம் அவ்வா? வந்தியத்தேவன் இப்போது புதுந்து சென்ற சந்துகளில் ஏற்கெனவே இருங் குழந்து விட்டது இருபதாம சில திடங்களில் மதில் கவராயிருந்தது சில திடங்களில் செடி கொடி கள் அடர்ந்த வேளியா யிருந்தது வந்தியத்தேவன் எங்கும் நிறுதாமல் போய்க் கொண்டேயிருந்தான் திசை

ளையப் பற்றி அவன் கவனவப்பட வில்லை. பெரிய வீதிகளில் புனாமல் சந்து பொந்துகளின் வழியாகப் புதுந்து போனால் எப்படியும் கோட்டை வெளிச் சுவரை அடைந்தே தீர வேண்டும். கோட் டைச் சுவரை அடைந்த பிறகு என்ன செய்வது என்பதைப் பிறகு தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம் போகித்து யுத்திகள் கண்டு பிடிப்பதற்குத்தான் திரவெல்லாம் நேரம் இருக்கிறது

சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் நன்றாக





குரலில் பேசுமா? இந்த வேதாளம் அவ  
வாறு பேசுகிறதே? என்ன சொல்கிறது  
என்று கேட்கலாம்.

"என்ன துபா! கவரில் சாவந்தபடி  
தூக்கிவிட்டாயா? எத்தனை தடவை  
கூப்பிடுகிறது?"

ஆ! இது வேதாளம் அல்ல. மனித  
குலத்துப் பெண்மணிதான் பேசுகிறான்.  
மரக்கிளைமீன் மீது உட்கார்ந்திருப்பவன்  
ஒரு பெண்மணிதான்! இது என்ன  
கனவா? அவ்வது உன்னமையில் நடப்பதா?

"அழகுதான்! இன்னும் தூக்கம் களவய  
லிலுள்ள போலிருக்கிறது இதை எவ்வியை  
வைக்கிறேன் தூக்கிரைதயாக ஏறி வர  
கீழே விழுந்து தொலைக்காதே!"

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு  
அப்பெண் கவரின் உட்புறத்திலிருந்து  
மெல்லிய மூங்கிவிளரல் ஆள் ஏனி  
ஒன்றை எடுத்து வெளிப்புறத்தில் கவர்  
ஓரமாக வைத்தான்.

வந்தியத்தேவனுக்கு ஒன்றும் விளங்க  
வில்லைதான்! ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட  
அரிய சந்தர்ப்பத்தை தன்னள்த் தேடி  
வரும் சந்தர்ப்பத்தை அவன் விட்டு  
விடுவானா?

வருகிறது வரட்டுமே. மீறத் நடப்பது  
நடக்கடும். இப்போது இந்த ஏனியில்  
ஏறலாம்; கவரின் உச்சியை அடைத்த  
பிறகு மற்ற விவரங்கள் தெரிந்த  
கொள்ளலாம்.

ஏனியில் முக்கால் பங்கு அவன் ஏறிய  
போது அந்தப் பெண் மறுபடியும் "தலை  
தாமதக்காரன் நீ! அங்கே இவ்வியை எவ்  
வியமான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்  
இங்கே நீ மதுவ கவரில் சாவந்து தூக்கிக்  
கொண்டிருக்கிறாய்!" என்றான். அப்  
போது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் வந்தி  
யத்தேவன் ஏனியிலிருந்து நேரணி விழுந்து  
விட இருந்தான். தல்லவேளையாக.  
அங்கே கவரில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த  
கல்லையப் பிடித்துக் கொண்டு சமாளித்  
தான்.

இவ்வ ராணியென்றால், பழுவூர்  
இளைய ராணியாகத்தான் இருக்கிறா  
தான் இங்கே வந்து உட்கார்ந்தது அவ

ளுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? மாயமத்திரம்  
ஏதோ அவன் அறிந்திருக்க வேண்டும்!  
தன்னைய பார்ப்பதில் அவளுக்கு இவ  
வளவு கிரத்தை ஏற்படக் காரணம்  
என்ன? ஒரு வேளை, - ஒரு வேளை, -  
எவனுக்காகவோ வைத்த ஏனியில் நான்  
ஏறி விட்டேனோ? எப்படியிருந்தாலும்  
கிருக்கடும்! முன் வைத்த காலைய பின்  
வைக்க முடியாது! எல்லாம் சற்று  
நேரத்தில் தெரிந்து போய்விடுகிறது.

கவரின் உச்சியருடில் வந்ததும் அவனு  
டைய எகாளப்பி மீடித்து அந்தப் பெண்  
தூக்கிவிட்டான் அப்போது நில்ல வெளிச்  
சா அப்படி நடந்தும் அடித்து இதற்குள்  
ஆச்சரியப்படும் சக்தியையே வந்தியத்  
தேவன் இழந்து விட்டான். அதனால்தான்  
அவனுடைய முகம் வேளக்காரப் படை  
யினா துரத்திய தயிர்க்கூடைக்காரியின்  
முகம்போலத் தோன்றியும், அவன் கவர்  
வீருத்து தவறி விழவில்லை. இன்றிரவு  
இதற்குமேல் என்னென்ன விடப்பாண  
கிழ்ச்சிகள் நடந்தாலும் விடப்பட  
வதற்கு இடம் இல்லைதான்.

"ஐய! ஏன் விழித்துக் கொண்டு கவர்  
மேலேயே உட்கார்ந்திருக்கிறாய்?  
எவ்வியை எடுத்துக் கொண்டு இறக்கவிட்டுக்  
கூடு சீக்கிரம்!" என்று சொல்லிக்  
கொண்டே அந்தப் பெண் சரசரவென்று  
மரக்கிளைமீன் காத்து கீழே இறங்கினாள்.

வந்தியத்தேவன் அவன் கூறியவாறே  
செய்தான் அவன் இறங்கிய இடம் ஒரு  
விஸ்தாரமான தோட்டம் என்று தெரிந்  
தது சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பெரிய அரண்  
மனையின் மாடகூட கோபுரங்களும்  
சூரியகாந்த பூக்கள் நிற வெளிச்சத்தில்  
சொப்பன் உலகக் காட்சியைப்போல  
தோன்றின.

அது யாருடைய அரண்மனை என்று  
கேட்பதற்காக வந்தியத்தேவன் தெரண்  
டைமயக் களைத்துக் கொண்டான்.  
உடனே அந்தப் பெண் "கஷ!" என்று  
சொல்லி உதட்டில் விரலை வைத்து  
எச்சரித்துவிட்டு முன்னால் நடந்தாள்  
வந்தியத்தேவன் அவளைத் தொடர்ந்து  
சென்றான்.

தொடரும்.

# வான்வானின் செல்வன்

முதலாம் நாளைக்காய் 1974-75

லத்தா மண்டபம்

இ

டர்ந்த மாந்தோய  
புக்கிடையே சென்ற  
ஒற்றையடிப் பானை  
வின் வழியாக அம்  
மங்ளக விடுவிடு  
வென்று தடந்து

செல்ல, வந்தியத்தேவனும வினரவாகத்  
தொடர்ந்து சென்றான் மரஞ் செடிகளின்  
மீது மோதிக் கொள்ளாமல், அந்த  
இருளில் நடந்து செல்லுவது கஷ்டமாகத்  
தான் இருந்தது ஒர் சமயம் இவன்  
மரத்தின் மோதிக் கொள்ளப் பார்த்துத்  
தயங்கி நின்றபோது, அந்த மங்ளக திரும  
லிப் பார்த்து, ஏன் திறகிறாய் வழி மாறத்து  
போய் விட்டதா? தான் இந்நடையில் கண்  
தெளிகிற மனிதன் ஆயிற்றே" என்றான்  
அதற்குப் பதிலாக வந்தியத்தேவன்  
உதட்டில் விரலை எய்தித் முன்  
னால் அவன் சொன்னது போல  
"உஷ்" என்றான் அதே நேரத்தில்  
மடுல் கவருக்கு வெளியே ஏதோ

சபதம் கேட்டது.  
மனித நடமாட  
டம் போலத்  
தொனித்தது

மீறத் துவரும் மறுபடி நடந்தார்கள்  
கொஞ்ச தூரம் போனதும வல்லவனாய்  
இவ்வளவு சிரித்தான் அந்த மங்ளக  
திருமலிப் பார்த்து, "என்னதனாக் கண்டி  
சிரிக்கிறாய்" என்றான்

'கண்டி சிரிக்கவில்லை கேட்டுச்  
சிரிக்கிறேன்' என்றான்

'அப்படியென்றால்'

'என்னைத் தேடி வந்தவர்களின்  
காலடிச் சத்தத்தைச் சற்று முன் நீ கேட்க  
வில்லையா' அவர்கள் ஏமாத்து  
போனதை எண்ணிச் சிரிக்கிறேன்'



தலங் கெலகென

அமரர்கஸ்கி

அவன் சிறிது பயத்துடன், "உன்னை யாராவது தேடி வருகிறார்களா, என்னை?" எதற்காக?" என்றான்.

"இல்லாவிட்டால் எதற்காக இந்தக் குருட்டு இருட்டில் மதில் கவரில் வந்து மோதிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்?"

அச்சமயம் வாற்றின் அசைவில் மரக் கிளைகள் விலகி திவாக் கதிர் ஒன்று வந்தி யத்தேவனுடைய முகத்தின் மீது விழுந் தது.

அந்தப் பெண் சற்று வியப்பிடறும் திகைப்பிடறும் அவணைப் பார்த்தான்.

"என்ன பார்க்கிறாய்?" என்று கேட் டான்.

"நீ நீதானா என்று பார்த்தேன்!"

"நான், நான் இல்லாவிட்டால் வேறு யாராயிருப்பேன்?"

"போன தடவை நீ வந்திருந்த போது பெரிய மீனாசை வைத்திருந்தாயே!"

"தல்ல கேள்வி கேட்கிறாய்?" என்னையப் போல் கவர் ஏதிக் குதித்து வருகிறவன் அடிக்கடி வேலுத்தை மாற்றிக் கொள்ளா விட்டால் எப்படி?"

"முன்னைக்கு இப்போது இளமை வாய்த் தோன்றுகிறாயே!"

"உற்சாகம் இருக்குமபோது இளமை தானே வருகிறது!"

"அப்படி உனக்கு என்ன உற்சாகம் வந்தது?"

"உங்கள் மகாராணியின் தபவு இருக் குமபோது உற்சாகத்துக்கு என்ன குறைவு?"

"பரிவாசம் செய்ய வேண்டாம. இன் னைக்கு எங்கள் எஜமானி இளைய ராணி தான் ஒருநாள் நிச்சயமாக மகாராணி ஆவார்கள்!"

"அதைத்தான் தானும் சொல்லு கிறேன்."

"இதுதான் சொல்வாய்? உன்னுடைய மந்திர சக்தியினால்தான் மகாராணி ஆனார்கள் என்று கூடச் சொல்வாய்? பாதி ராஜ்யத்தைக் கொடு என்று கேட் டாலும் கேட்பாய்?"

வந்தியத்தேவன், அறிய விரும்பியதை

ஒருவாறு அதித்து கொண்டான் பிறகு அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டே நடந்தான்.

தான் சத்திக்கப் போகிறது யாஸை? பழுவூர் இளையராணியாழிக்குக்கலாம். அவளது மதுராத்தகத் தேவரை மணந்து கொண்ட சின்னப் பழுவேட்டையாரின் மகனாக இருக்கலாம் தன்னை மந்திரவாதி பென்று எண்ணி அந்தப் பெண் அழைத் துக் கொண்டு போகிறாள் போய், அந்த இளையராணி யாராழிருந்தாலும் அவ னைச் சந்திக்கும்போது எப்படி நடந்து கொள்வது? - தெருசே! ஸதாரிதத்தைக் கைவிடாதே! ஸதாரிபம் உன்ன வரையில் ஐயமும் உண்டு! சமயத்தில் ஏதேனும் வுக்கு தோன்றாமல் போகாது! இதுவரை யில் எந்த நெருக்கடியிலும் நாம் தோல்வி யுற்று வந்ததிவ்வை அதிலும் பெண் பிள்ளை ஒருத்தியிடமா தோல்வியையடையப் போகிறோம்?



ரு பெரிய மானிகையை அவர்கள் தெருங்கிச் சென்றார்கள். ஆனால் மானிகையின் முன் வாசலை நோக்கிச் செல்லவில்லை. பின்புற வாசலையும் நெருங்கவில்லை. மானிகை யின் ஒரு பக்கத்தில் தோட்டத்துக்குள் நீட்டி விட்டிருந்த சிருங்கார வதா மண்டபத்தை நெருங்கினார்கள் இன்னும் அருகில் நெருங்கிய போது, அந்த வதா மண்டபம் இரண்டு பெரிய பிரம்மாண்ட மான மானிகைகளை ஒன்று சேர்க்கும் பாதையைப் போல் அமைந்திருப்பது தெரிந்தது. அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட இரு கட்டடங்களும் ஒருவிதத்தில் மாறு பட்டிருந்தன வலதுபுறத்து மானிகை அதன் உள்ளே கடர் விட்டு எரிந்த பல தீபங்களினால் ஜொலித்துக் கொண்டிருந் தது உன்னிருந்து பலவித கலகலப்பான தொனிகள் வந்து கொண்டிருந்தன இடதுபுறத்துக் கட்டடத்திலோ ஒரு சிவனஞ் சிறு தீபம் கூட எரியவில்லை திவா வெளிச்சத்தில் அதன் வெளிச் சுவர்கள் நெடிதுயர்ந்து தெரிந்தன ஆனால் அந்த மானிகையின் உள்ளே நிசபதமும் இருளும் குடி கொண் டிருந்தன.

வந்தியத்தேவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்த பெண், லதா மண்டபத்தை அணுகியதும் அவனைப் பார்த்துச் சமிக்ஞையால் அங்கேயே நிறைப்படி சொன்னாள் அவளும் அப்படியே நின்றாள் அவ்விதம் நின்றபோதுதான் அந்த இடத்தில் நின்றதிருந்த மலர்களின் நறு மணத்தை அவன் உணர்ந்தான் அப்பப்பா' என்ன வாசம்' என்ன வாசம்' மூக்கில் நெடி போல் ஏறித் தவலையைக் கிறுக்கிறாள் அடிக்கிறதே!

அந்தப் பெண் லதா மண்டபத்துக்குள்



நுழைந்ததும் அவளுடைய குரலும் இன்னொரு இனிய பெண் குரலும் கேட்டன வரச் சொல் உடனே! கேட்பானேன்! நான்தான் இத்தனை நேரமாய்க் காத்திருக்கிறேன் என்று தெரியுமே? என்ற சொற்கள் அவனுக்கு மயக்கத்தை உண்டாக்கின அந்தக் குரல் பழுவூர் இளையராணியின் குரல்தான்! சந்தைக் பிள்ளை அடுத்தகனம் அவன் முன்னால் போய் நிற்கப் போகிறோம் அந்த நிலைமையை எவ்விதம் சமாளிக்கப் போகிறோம்? எதிர்பாராத மந்திரவாதிக் குப பதிலாகப் பவலகில் வந்து மோதிய மவிதன் வந்து நிற்பதைக் கண்டு அவள் என்ன நினைப்பாள் ஆச்சரியப்படுவாளா? கோபம் கொள்வாளா?

ஒருவேளை மகிழ்ச்சி அடைவாளா? அவளது எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்பிவ காட்டாமல் நடந்து கொள்வாளா?

அவளை அழைத்து வந்த மயக்க லதா மண்டபத்து வாசலில் நின்றபடி சமிக்ஞையால் அழைத்தாள்

வந்தியத்தேவன் அவன் தின்ற இடத்தை அடைந்து மண்டபத்தின் உட்புறம் நோக்கினான். ஒரு நொடிப் பொழுதில் அங்கே தோன்றிய காட்சி அவன் கண் வழியாக மனத்தில் பதிந்தது. தங்கவிளக்கு மதம்பத்தில் ஒளிர்ந்த தீபச் சுடர் பொன் ஒளியைப் பரப்பியது. ஒத்தோ ஓர் அபூர்வமான வாசனைத் தவத்தை அந்த விளக்கில் விடமிருக்க வேண்டும். ஆதலின் தீபச் சுடரின் புனக கமகம் வென்று மனம் வீசிறது. பல வர்ண நறுமண மலர்களைப் பரப்பிய சபரகூட மஞ்சத்தில் ஒரு பெண் ஓய்வாரமாக சாயந்து கொண்டு வீழ்ந்துள்ள அவள் பழுவூர் இளையராணிதான். பகலில் பல்லக்கில் பார்த்தபோது அவன் அழகியாகத் தோன்றினாள் இரவில் தங்கக் குத்துவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் அழகென்னும் தெய்வமே உருவெடுத்தது போலக் காணப்பட்டாள் மலரின் மணமும் வினக்கின் புனக மணமும் பழுவூர் இளையராணியின் மோகன உருவமும் சேர்த்து வந்தியத்தேவனைப் போதை கொள்ளச் செய்தன

வந்தியத்தேவா! ஐக்கிரகை! ஒரே ஒரு தடவை நீ மதுபானம் செயதாய்! உன் அறிவு கலங்குவதை அறிந்தாய்! மற்றது மதுஸைத் தொடுவதில்லை என்று சபதம் செய்தாய்! இப்போது அளத ஞாபகப்படுத்திக்கொள்! மதுவின போதையைக் காட்டிலும் சக்திவாய்ந்த இந்த மயக்கத்தில் உன் அறிவைப் பறிக்கொடுத்துவிடாதே!



வந்தியத் தேவனைப் பார்த்த பழுவூர் இளைய ராணி நந்திவி. அவளுடைய பவழ இதழ்கள் சிறிது விரித்து முத்துப் பற்களை வெளிக் காட்டும்படி வியப்புடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பேச முடியாத நிலையை அவன் அச்சமயம் அடைந்



கே. டி. ராஜ்

"அம்மணி! மாய மந்திரம் செயது நான் இவ் வரவில்லை. கவர் பிது சாத்தியிடுத்த ஏணிமேல் ஏறித்தான் வந்தேன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"அதுதான் தெரிந்தே! இதைப் பெண்ணின் என்ன மாய மந்திரம் செயது ஏமாற்றினாய் என்று கேட்டான்"

"நீயா வெளிச்சத்தில் ஒரு புண்ணை புரிந்தேன் அவ்வளவுதான்! அதற்குச் சரிய்பட்டு வராவிட டால் தாங்கள் கொடுத்த மந்திர மோதிரத்தைக் காட்ட என்னிடம் வந்தேன்"

அளதப் பதிரமாய வைத்திருக்கிறாய் அகலவா! அந்த மோதிரம் இங்குமேயோது பட்டி. ப பகலில் பகிரங்கமாக இங்கே வந்திடுக்கவாமே! ஏதற்காக இந்தக் குருட்டு வழியில் திருட்டுத்தனமாக வந்தாய்"

"அம்மணி! தங்கள் மைத்துனர் இங்கிருாரே சின்னப் பாடிவெட்டாளவர், அவருடைய ஆட்கள் கத்தி இங்கு கள் முதலில் என்னுடைய உடைகளையும் உடைமகளையும் திருடப் பார்த்தார்கள் பிது என்னைய பிந்தோடர்ந்து ஒரு களம்குடப் பிசிவாமல் வந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர் கவிடமிருந்து பிசிவ பட்டபாடு பெரும் பாடாகப் போலிற்று. பிசிந்த பிது சந்து பொருதுகளில் புதிது தங்களுடைய மாளிகை மதின கவளரசு கற்றி கற்றி வந்து கொண்டிருந்தேன் அந்தச் சமயத்தில் கவர்மேல் வைத்த ஏணிமையப் பார்த்ததும் தாங்கள் நான் இந்த ஏன்றைய தினைவுகூர்ந்து இந்த ஏற்பாடு சேகரிக்கலிந் தான் என்று என்னிடமேன் அது தவறு என்று தெரிந்து கொண்டேன் மன்னிக்க வேண்டும்"

'மன்னிப்பதற்கு அவசியம் ஒன்றும



ஏற்படவில்லையே!"

"அது எப்படி, அம்மணி!"

"நீ நினைத்தது அவ்வளவாகத் தவறாம இல்லை மந்திரவாதியை எதற்காக நான் தருவிச்ச நினைத்தேன், தெரியுமா?"

"தெரியவில்லை, அம்மணி! எனக்கு மந்திரமும் தெரியாது; ஜோசியமும் தெரியாது!"

"உன்னை நேற்றுக் காலையில் பார்த்தது முதல் உன்னுடைய ரூபகமாவே இருந்தது நீ ஏன் இன்னும் என்னைப் பார்க்க வரவில்லையென்று தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன், அதற்காகவே நான் நான் மந்திரவாதியைக் கூப்பிட்டனுப்பினேன்"

"மிக்க ஆச்சரியமாயிருக்கிறது"

"எது?"

"இப்போது நீங்கள் சொன்னதுதான் நேற்று உங்களைப் பார்த்தது முதல் எனக்கு உங்கள் ரூபகமாவேயிருந்தது"

"பூர்வ ஜன்ம வாசனையில் உனக்கு தம்பிக்கை உண்டா?"

"அப்படியென்றால்?"

"பூர்வ ஜன்மத்தில் இரண்டு பேருக்கு நட்போ உறவோ இருந்தால், இந்த ஜன்மத்திலும் அத்தனைய சொந்தம் ஏற்படும் என்கிறார்களே, அதைத்தான் சொல்லுகிறேன்"

"நேற்று வரைவில் எனக்கு அந்த தம்பிக்கை இல்லை. நேற்றுத் தான் அநில தம்பிக்கை பிறந்தது"

இவ்விதம் வந்தியத்தேவன் கூறிய போது வெளிப்படைமாகப் பொய் சொன்னான் என்றாலும், மனத்திற்குள் இடநகை சோதிடர் வீட்டில் பார்த்த பெண்ணை நினைத்துக் கொண்டான் சொல்லான் ஆனால் நத்தினிக்கு அந்தப் பற்றிய விவரமே தெரிய இடமில்லை யல்லவா? தன்னைய் பற்றிச் சொல்ல தாகவே நினைத்துக் கொண்டான்

"ஆனால் அதற்காக நீ என்னைப் பார்க்க வரவில்லையே? ஏதோ ஆழ்வார்க்கடியார் நம்பி என்பவர் செயதி சொல்லி

அனுப்பியதாக "

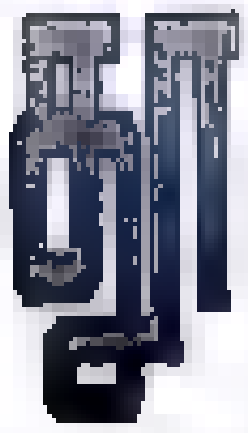
"ஆம், அம்மணி! அவர் சொல்லி அனுப்பிய செயதியைத் தங்களிடம் சொல்ல,தற்காகவே முதலில் தங்களைப் பார்க்க விரும்பினேன் தங்களை ஒருமுறை பார்த்த பிறகு, பழைய காரண மென்றால் மறந்து போய்விட்டது."

"ஆழ்வார்க்கடியாரை நீ என்கே பார்த்தாய்? என்ன செயதி சொல்லி அனுப்பினார்?"

"வீர நாராயணபுரத்துக்கு அருகில் ஆழ்வார்க்கடியார் நம்பியைச் சந்தித்தேன் அவர் தம் கைத்தடியின் சக்தியைக் கொண்டு விஷ்ணுதான் பெரிய தெய்வம் என்று மெய்ப்பிக்க முயன்றார் அச் சமயத்திலே பெரிய பழுவேட்டையாரின் பரிவாரங்கள் வந்தன அவரைத் தொடர்ந்து தங்கள் பலவக்கும் வந்தது அங்கே என்ன ரகளை என்று பார்ப்பதற்காகவோ என்னவோ, தங்களுடைய ஒரு பொறகம் பலவக்கின் இரைபை விவக்கிற்று, அப்போதுதான் தாங்கள் என்று தெரித்து கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியார் தங்களுக்கு ஒரு செயதி அனுப்ப விரும்பினார் நானும் அந்திரஷ் கடம்பூர் சுப்புலகையர் மானி கையில் தங்கியபடியால் என்னிடம் செயதி சொல்லி அனுப்பினார், ஆனால் கடம்பூரில் தங்களை நான் பார்க்க முடியவில்லை. தஞ்சாவூர்க் கோட்டைக் கருகில் சரணலில்தான் சந்திக்க முடிந்தது அதுவும் தங்கள் பலவக்கு என் குகிரைமேல் மோதியதினால் தான்"

இவ்விதம் வந்தியத்தேவன் சொல்லி வந்தபோது நத்தினி மேலே அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆனாயாவ அவளுடைய முக பாவத்திலிருந்து ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கடைசியில் வந்தியத்தேவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு மோகனப் புன்னைப் புரிந்தான் "ஆமாம், நான் ஏறும் பலவக்கு வெகு பொய்வாத பலவக்குதான்" என்றான்

## மந்திரவாதி



ரத்தில் பேரிசைகளின் பெரு முழக்கம் கேட்டது. எக்காளங்கள் சபதித்தன மனிதர் கவின் சூர்வான் ஐயகோஷம் செயதன. கோட்டைக் கதவுகள் திறந்து மூடிக் கொள்ளும் சத்தமும், பாளையன்கள் குதிரைகளின் காவடிச் சத்தமும் எழுந்தன.

நந்தினியின் கவனத்தை அந்தச் சத்தங்கள் கவர்ந்தன என்பதை வந்தியத் தேவன் அறிந்து கொண்டான் காவடி புரிந்த தாடிப்பெண் திடுக்கிட்டு எழுந்து சற்று அருகில் வந்து, "அம்மா! எஜமான் வந்து விட்டார் போலிருக்கிறது" என்றான்.

நந்தினி, "எனக்குத் தெரியும்; நீ உன் இடத்துக்குப் போ!" என்றான்.

பிறகு வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து "தனாடிகாரி கோட்டையில் பிரவேசிக்கிறார் சக்கரவர்த்தியின் கேட்கத்தை விசாரித்து விட்டு, கோட்டைத் தகப்பதியைப் பார்த்துப் பேசுவீட்டு இங்கே வருவார், வருவதற்குள் நீ போய்விட வேண்டும். ஆழ்வார்க்கடியார் கூறிய செய்தி என்ன?" என்று வினவினான்.

"அம்மணி! அந்த வீர எவண்ணவ சிகாமணி தங்களை அவருடைய சகோதரி என்று சொல்லிக் கொண்டார், அது உண்மையானா?" என்று வலசுவரையன் கேட்டான்.

"அதைப் பற்றி நீ ஏன் சந்தேகப்படுகிறாய்?"

"பச்சைக் கிளியும் கடுவன் குரங்கும் ஒரு தாயின் குழந்தைகள் என்றால் எளிதில் நம்ப முடியுமா?"

நந்தினி சிரித்துவிட்டு, "ஒருவிதத்தில் அவர் சொன்னது உண்மையான நாங்கள் ஒரே வீட்டில், ஒரே குடும்பத்தில் வளர்ந்தோம். உடன்பிறந்த நங்கையைப் போலவே என்னிடம் பிரியம் வைத்திருந்

தார். பாவம்! அவருக்குப் பெரும ஏமாற்றம் அளித்து விட்டேன்!"

"அப்படியானால் சரி! ஆழ்வார்க்கடியார் தங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பிய செய்தி கிருஷ்ணபகவான் தங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான் தாங்கள் கண்ணனை மனந்து கொள்ளும் கவியானக் காட்சியைப் பார்க்க வீர எவண்ணவ பகத்கோடிகளும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?"

நந்தினி ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள் "ஆகா! இன்னும் அவருக்கு அந்தச் சபலம் நீங்கவில்லை போலிருக்கிறது! நீ அவரைப் பார்த்தால் எனக்காக இதைச் சொல்லி விடு எவனை அடியோடு மறந்து விடச் சொல்லு! ஆண்டாளைப் போல் பரம பக்தையாகக் கொஞ்சமும் தகுதியற்றவள் நான் என்று சொல்லு!"

"நான் அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, அம்மா!"

"என்னத்தை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை?"

"தாங்கள் ஆண்டாள் ஆக முடியாது என்பதைத்தான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆண்டாள் பக்திசெய்து, பாட்டுப் பாடி அழுது கண்ணீர் விட்டு, பூமாவை தொடுத்தாள் குடம். இப்படியெல்லாம் செய்து கண்ணனை மனந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது ஆனால் தங்களுக்கு அத்தகைய கஷ்டமே தேவையில்லை தங்களைக் கிருஷ்ணபகவான் பார்த்துவிட வேண்டியதுதான் ருக்மிணி, சத்திய பாமாஸ்வயம், ராஜதளபயம், கோபிகாஸ் திரீகாண்டம் உடனே கைவிட்டு அவர்கள் வீற்றிருந்த சிமமாசனத்தில் தங்களை ஏற்றி உட்கார வைத்து விடுவார்!"

"ஐயா! நீர் முகஸ்துதி செய்வதில் சமர்த்தராயிருக்கிறீர்" அது எனக்குப் பிடிப்பதேயில்லை."

"அம்மணி! முகஸ்துதி என்றால் என்னவோ?"



十 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五



五 五 五 五 五 五

五 五 五 五 五 五

பார்க்காமல்: 'தூதராகப் பார்த்துக் கொண்டு புகழ்ச்சி கூறுவதுகூடுதல்தான். அதில் ஒன்றும் தவறு இல்லையல்லவா?'

நீர் கேட்கவில்லை யெனக் கொட்டிக் கொடுத்தார்.

இவ்வேழம் தூதர்கள் அல்லவா? புகழ்ச்சி செய்கிறார்கள்."

நீரும் உமது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு: 'முதுமைக் காட்டுவதுதானே?'

'மகாராணி போரக்களத்தின்பு'கட்டுமிடம் பெண்களிடமிருமிடம். நான் முதுகு காட்டுவது எப்போதும் விடையாது. தூதர்கள் தூதராய் என்னை முகஸ்துதி செய்யலாம்?'

இதைக் கேட்டு விட்டு நந்தினி கலர் என்று பிரித்தாள்.

"நீர் மந்திரவாதிதான், சத்தேகமில்லை, நான் இம்மாதிரி வாய்விட்டுச் சிரித்து வேறு காலம் ஆயிற்று" என்று சொன்னாள்.

ஆனால் அம்மணி! தங்களைச்



சிரிக்கப் பண்ணுவது வெகு அபாயம்' தடாகத்தில் தாமரை சிரித்து மகிழ்ந்தது. தேன் வண்டு மயங்கி விழுந்தது!" என்றான் வத்திவத்தேவன்

"தீர் மத்திரவாதி மட்டுமல்ல; கவியும் போலிருக்கிறதே!"

"நான் முகஸ்துதிக்கும் அஞ்சமாட டேன்; வசவுக்கும் கலங்க மாட்டேன்"

"உம்மை யார் லவதது?"

"சற்றுமுன் என்னைக் 'கவி' என்றீர் களே?"

"அப்படி யென்றால்..."

"நான் சிறுவனாயிருந்தபோது என் னைச் சிலர் 'குரங்கு முஞ்சி' என்று சொல்லுவதுண்டு. வெகு நாளைக்குப் பிறகு இன்றைக்குத்தான் தங்களுடைய பவளச் செவ்வாயினால் அதைக் கேட்டேன்."

"உம்மையா குரங்கு முஞ்சி என்றார் கள்? யார் அப்படியப்பட்ட புத்திசாலிகள்?"

"அவர்களில் யாரும் இப்போது உயிரோடிவலை."

"உம்மை நான் அவலிதம் சொல்ல வில்லை. கவிபாடக் கூடியவர் போலிருக் கிறதே என்று சொன்னேன்"

"கொஞ்சம் கவியும் பாடுவேன் ஆனால் பனாகவர்களுக்கு முன்னால்தான் பாடுவேன். சிலவயதில்தான் சாகாதவர்கள், சொல்லம்பினால் சாகாடுமே என்று"

"ஐயா, கவிராஜ வீரசிங்கமே! உம் முடைய பெயர் என்னவென்று இன்னமும் சொல்லவில்லையே!"

"என் சொத்தப் பெயர் வந்தியத் தேவன்; பட்டப் பெயர் வல்லவன்றான்"

"அரசர் குலத்தினரா?"

"பழைய புகழ் பெற்ற வானாதி ராஜர் குலத்தில் வந்தவன்!"

"இப்போது உங்கள் ராஜ்யம்?"

"மேலே ஆகாசம்! கீழே பூமி இப்போது நான் கல பூமண்டலத்துக்கும் ஏக சக்ராதிபதி!"

"அப்படி ஒன்றும் நடக்காத காரியம் இல்லை. உமமுடைய பூர்வீக ராஜ்யத்தை தீர் திருமபவும் பெறலாம்."

"அது எப்படி சாத்தியம்? புவியின் வயிற்றுக்குள்ளே போனது திருமபவும் வருமா? சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் சேர்ந்த அரசு திரும்பக் கிடைக்குமா?"

"கிடைக்கும்படி செயல் என்னால் முடியும்."

"அம்மணி! வேண்டாம்! இராஜ்யம் ஆனும் ஆளச் எனக்கு ஏப்போதும் கிடை யாது கொஞ்சம் இருந்ததும் இன்றைக்குச் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியையப் பார்த்த பிறகு அடியோடு போய் விட்டது. இம் மாதிரி பிறர் கையை எதிர்பார்த்துச் சக்கரவர்த்தியாயிருப்பதைக் காட்டிலும் மறுநாள் உணவு என்கே கிடைக்கும் என்று தெரிவாத சுத்திர மனிதனா கிருப்பதே மேல்."

"என்னுடைய கருத்தும் அதுதான்!" என்றான் நந்தினி. பிறகு ஏதோ மறந்து போன விஷயத்தை நூபகப்படுத்திக் கொண்டவன் போல, "சின்னப் பழுவேட டனரயரின் ஆட்கள் உம்மை எதற்காகத் தேடுகிறார்கள்?" என்று கேட்டான்

"தங்களுடைய தாழிப் பெண்ணைப் போல் அவருக்கும் என் பேரில் சத்தேகம் உண்டாதி விட்டது."

"என்ன சத்தேகம்?"

"பண்ண இலச்சினை உன்ன முத்திரை மோதிரம் என்னிடம் எப்படி வந்தது என்று."

நந்தினியின் முகத்தில் பயத்தின் சிறிது சாயல் தென்பட்டது

"மோதிரம் எங்கே?" என்று திடுக்கிட நூலில் கேட்டான்

"இதோ இருக்கிறது. அம்மணி இவெளில் அதைப் போக்க அடித்து விடு வேனா?" என்று கூறிக் கொண்டே மோதிரத்தை எடுத்துக் காட்டினான்

"இது உமமிடம் இருப்பது அவருக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று நந்தினி கேட்டான்

"சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியையப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆளச் என் மனத்தில் நெடுநாளாக இருந்தது அதற்கு

ந

ந்தினி சிறிது நேரம் வல்லவன்ற யனை ஏறத்தாழப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்



இந்த முத்திரை மோதிரத்தை உபயோகப் படுத்திக் கொண்டேன். பார்த்து முடிந்த பிறகு இந்த மோதிரம் என்னிடம் எப்படி வந்தது என்று கோட்டைத் தளபதி கேட்டார்.

"நீர் என்ன சொன்னார்?" என்று நத்தினி வினாவிய குரலில் திடீர் தொலித்தது.

"தங்கள் பெயரைச் சொல்லவில்லை, அம்மணி! பெரிய பழுவேட்டரைவர் கொடுத்தார் என்று சொன்னேன். கடம்பூர் மாவட்டத்தில் கொடுத்தார் என்றும் சொன்னேன்."

**ந**

த்தினி பெருமூச்சு விட்டான்.

அவள் முகத்திலும் குரலிலும் இருந்த திடீர் நீங்கியது.

"நீர் சொன்னதை அவர் நம்பினாரா?" என்று கேட்டான்.

"முழுதும் நம்பியதாகத் தெரியவில்லை. அதனாக் தானே என்னைப் பின் தொடரும்படி ஆட்களை விட்டிருக்க வேண்டும்? தளமயனார் திருப்பி வந்ததுமே என்னை அவர் முன்னால் நிறுத்தி உண்மையை அறிய எண்ணியிருக்கலாம்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

நத்தினி புன்னகை புரிந்து, "பெரிய பழுவேட்டரைவரிடம் நீர் பயப்பட

வேண்டாம். அவர் உமமைக் கடித்துத் தின்றுவிடாமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான்.

"அம்மணி! தனாதிக்காரியின் பேரில் தங்களுடைய செவ்வாக்கு எவ்வளவு என்பது உலகம் அறிந்த செயதி ஆனால் எனக்கு வெளியில் அவசர காரியம் இருக்கிறது ஆகையினால்தான் தபசிச் செல்கத் தங்கள் உதவியைக் கோருகிறேன்."

"அப்படி என்ன அவசர வேலை இருக்கிறது?"

"எத்தனையோ இருக்கிறது. உதாரணமாக ஆழ்வார்க்கடியானர்ப் பார்த்துத் தங்கள் மறுமொழியைச் சொல்ல வேண்டும். அவருக்கு என்ன சொல்லட்டும?"

"அவருக்கு 'நத்தினி என்று ஒரு சகோதரி இருந்தாள்' என்பதை அடியோடு மறந்து விடுமபடி சொல்லும."

"சொல்லி விடலாம்; ஆனால் நடக்கிற காரியமில்லை.

எது?"

"தங்களை மறப்பதுதான் இரண்டு தடவை தற்செயலாகப் பார்த்த என்னா வேலே தங்களை மறக்க முடியாது போலிருக்கிறதே. வாழ்நாளெல்லாம் தங்களோடு இருந்தவரால் எப்படி மறக்க முடியும்?"

நந்தினியின் முகத்தில் வெற்றிப் பெரு  
மிதத்தின் சாயல் பரிணமித்தது. அவளு  
டைய வேல்விழிகள் வந்தியத்தேவ  
னுடைய நெஞ்சை சுருண்டிருவீன போவ்  
நோக்கின

"சக்கரவர்த்தியைப் பார்ப்பதற்கு நீர்  
ஏன் அவ்வளவு ஆவல் கொண்டிருந்தீர்?"  
என்று கேட்டாள்

"உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அந்தச் சந்தர  
புகழ்ளையப் பார்க்க நான் விருமபியதிஸ  
வியப்பு என்ன? உலகத்தில் வீர மன்னர்  
கள் தங்கள் வீரமும் பெருமையும் பெருக  
வேண்டும் என்றும், இராஜ்யமும் கீர்த்தி  
யும் விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்றும  
வீரமும்புலவர்கள் அவனிதமே பிரளைய  
களைப் பிரார்த்தனை செய்புமபடியும்  
சொல்லார்கள் ஆனால் நம்முடைய  
சக்கரவர்த்தியைப் பற்றிப் புத்த பிச்சுக்  
களின் மடங்களில் என்ன பிரார்த்தனை  
செய்கிறார்கள்?

".....சத்தரச்

சோழர் வண்மையும் வண்பும்

வண்மையும் உலகிற் சிறந்து  
வாழ்கெனவே"

என்று பிரார்த்தனை செலுத்துகிறார்  
கள், இத்தகைய கவியுக் மன்மதனைப்  
பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கு வெகு  
நாளாக ஆண்டியாயிருந்தது..."

"ஆமாம், சக்கரவர்த்திக்குத் தமமு  
டைய அழகைப் பற்றி ரொம்பப் பெருமை  
தான் அவருடைய செல்வக் குமாரிக்கு  
அதைவிட அதிக கர்வம்..."

"குமாரியா? யாரைச் சொல்லு  
கிறீர்கள்?"

"பழையாறையிலே இருக்கிறாளே ஒரு  
அகம்பாகம் பிடித்த சர்வி, - அந்த  
இளையபிராட்டி சூத்தனவ தேவியைத்  
தான் சொல்லுகிறேன்."

சாந்திராதேவன் நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்  
நீ தேடிக்கொண்டிருந்த உபாயம் இதோ  
உன் முன்னால்தானே வந்து நிற்கிறது!  
அதை நன்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்!  
- இவ்வாறு வல்லவன்றையன் தனக்குத்  
தானே சொல்லிக் கொண்டான்



த்தனை நேரமும் ஒய்யாரமாகப்  
படுக்கையில் சாயந்து படுத்திருந்த  
நந்தினி திடீரென்று எழுந்து  
தியிரந்து உட்கார்த்தாள்

"ஐயா! நான் ஒன்று சொல்கிறேன்  
அதை ஒப்புக் கொள்வீரா?" என்று கேட்  
டாள்

"சொல்லுங்கள், அம்மணி!"

"நீரும் நானும் ஓர் உடன்படிக்கை  
செய்து கொள்ளலாம். நீ எனக்கு உதவி  
செய்ய வேண்டியது; நான் உமக்கு உதவி  
செய்ய வேண்டியது; என்ன சொல்கிறீர்!"

"அம்மணி! தாங்கள் சோழ மகாராஜ்  
யத்தில் சர்வ சக்திவாய்ந்த தனாதிபாதி  
யின் ராணி நினைத்ததை நினைத்தபடி  
சாதிக்கக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தவர் நானோ  
ஒருவிதச் செல்வாக்கும இல்லாதவன்  
தங்களுக்கு நான் என்ன விதத்தில் உதவி  
செய்ய முடியும்?" என்றான்

அவன் உள்ளத்திலிருந்து பேசுகிறானா,  
உதட்டிலிருந்து பேசுகிறானா என்று  
தெரித்து கொள்ள விருமபிய நந்தினி தன்  
கூரிய விழிகளை அவனமீது செலுத்  
தினாள்

வந்தியத்தேவன் அதற்குச் சிறிதும்  
கலங்காமல் நின்றான்

"எனக்கு அத்தரங்கமான பணி ஆள்  
ஒருவர் தேவையாயிருக்கிறது இந்த  
அரண்மனையில் உமக்கு வேண்ட வாய்க்க  
கொடுத்தால், ஒப்புக் கொள்வீரா?" என்று  
கேட்டாள்

"இதே மாதிரி சேவையை இன்னொரு  
மாதரசிக்குச் செய்வதாக ஏற்கெனவே  
ஒப்புக் கொண்டு விட்டேன் அவள்  
வேண்டாமென்று திரைகரித்தால்,  
தங்களிடம் வருகிறேன்"

"அது யார் அவள் என்னோடு போட  
டிக்கு வருகிறவள்?"

"சற்று முன் முகப் பிரியத்தோடு  
பேசினீர்களே, அந்த இளையபிராட்டி  
சூத்தனவ தேவிதான்"

"பொய் பொய் அப்படி ஒருநாளும்  
இருக்க முடியாது" என்னை வேடிக்கை  
செய்யப் பார்க்கிறீர்!"

"மகாராணி! இந்த ஒவ்வொரு ஏற்கெ  
னவே பவர் திருடிப் பார்த்து விட்டார்  
கள் ஆளாகியால் தாங்களும் இதைப்

பார்ப்பதினால் மோசம ஒன்றும் வந்து விடாது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தியத்தேவன் ஆதித்த கரிகாலர் குந்த னைக்குக் கொடுத்த ஓவையை எடுத்து நீட்டினான்.

**ந**த்தினி ஓவையை விளக்கிவடிவில் பிடித்துக் கொண்டு படித்தான். படித்து முடித்தபோது அவரு டைய கண்களிலிருந்து கிளம்பிய மின்னல் தூவாளை நாக சர்ப்பத்தின் வாயிலிருந்து வெளிவந்து மளறவும் அதன் பிளவுபட்ட நாளவ வந்தியத்தேவனுக்கு நினைவூட் டியது. அவனைப்பறியாமல் அவன் உடம்பு நடுங்கியது.

நத்தினி கம்பீர பாவத்துடன் வந்தியத் தேவனைப் பார்த்து, "ஐயா! நீர் இந்தக் கீகாடையிலிருந்து கலிரோடு தப்பிச் செல்ல என்னுடைய அலுவலர்?" என்று கேட்கிறான்.

"ஆம், அம்மா! அதற்குத்தான் தயக்கம் உதவினாய் நாடி வந்தேன்."

"ஒரு நிபந்தனையின் பேரில்தான் உம் மைத் தப்பித்து விட நான் உதவி செய்வலாகும்."

"நிபந்தனையென்ன சொல்லுங்கள்!"

"இந்த ஓவையைக் குந்தவை என்ன மறு ஓலை கொடுக்கிறார்களோ, அதை மறுபடி உம் என்னிடம் கொண்டு வந்து காட்ட வேண்டும், சம்மதமா?"

"மிக அபாயமான நிபந்தனை போடு கிறீர்கள்!"

"அபாயத்துக்கு அஞ்சாதவர் என்று சற்று முன்னால் பெருமை அடித்துக் கொண்டீரே?"

"அபாயத்துக்குத் துணிவது என்றால் அதற்குத் தகுந்த பரிசு கிட வேண்டும் அல்லவா!"

"பரிசா? பரிசா வேண்டும்? நீர் கனலி லும் அடையக் கருதாத பரிசு உமக்குக் கிடைக்கும். சோழ சாமரஜ்யத்தில் இன்று சர்வ சக்தி வாயந்தவராய் விளங் கும பெரிய பழுவேட்டையார் எந்தப் பரிசுக்காக வருஷக் கணக்காகத் தயம் கிடக்கிறாரோ அத்தனைய பரிசு உமக்குக் கிடைக்கும்!" என்று கூறி நத்தினி வந்தியத் தேவன் பேசிய மறுபடியும் மோகனாஸ் திரத்தைத் தூவினான்.



பாவம்! வல்லவரைப்போடைய தளவ கழன்றது. தெஞ்சே! தைரியத்தைக் காடப் பிடி! அறிவை இழந்து விடாதே! என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அச்சமயம் அவனுக்குத் துணை செய்ப வந்தனதப் போல் அருகிலுள்ள தோட்டத்திலிருந்து ஆந்தையின் கரோ மான குரல் கேட்டது.

ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை, மூன்று தடவை கேட்டது.

வந்தியத்தேவனுடைய உடம்பு சிலிர்த் தது.

நத்தினி தோட்டத்தில் ஆந்தைக் குரல் வந்த இடத்தை நோக்கி, "நீது மந்திர வாதியே வந்து விட்டான்!" என்றான்.

பிறகு வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து, "அவன் எனக்கு இனிதே தேவையில்லை. ஆனாலும் இரண்டு வார்த்தை அவனிடம் சொல்லி அனுப்புகிறேன் ஒரு வேளை, உம்மைத் தப்பித்து விடுவதற்கும் அவன் உபயோகமாயிருக்கலாம். சற்று நேரம் நீர் அதேர் அந்தப் பக்கம் போய் இருட்டில் மறைத்து நில்லும்!" என்று முன்னம் அவ னுடைய தாதிப் பெண் போன இடத்தைத் தேர் எதிர்த் திசையைக் காட்டினான்.

(தொடரும்)



# வண்ணிவின் வெவ்வெ

முப்பத்தாறாம் அத்திவாயம்

“ஞாபகம் இருக்கிறதா?”

**ஸ**

தட்டினான்

தா மண்டபத்தின்  
தோட்ட வாசலுண்டை  
வந்து நின்று தத்தினி  
மூன்று தடவை வகையத்

அப்போது அவன் முகத்திலு படிந்  
திருந்தது பயத்தின் ரேளையா அவனது  
மரங்களின் இருண்ட நிழலா என்று  
சொல்ல முடியாது

தோட்டத்தில் சிறிது தூரம் வளரவில்  
பெரிய பெரிய அடி மரங்களும் அவற்  
ளாகக் கற்றிக் கொண்டிருந்த கொடிகளும்  
தெரிந்தன அப்பால் ஒரே இருட பிழை  
பாயிருந்தது.

இருவன்க  
திக் கொண்டு  
கொடிகளை  
விலக்கிக்

**வண்ணிவின்**

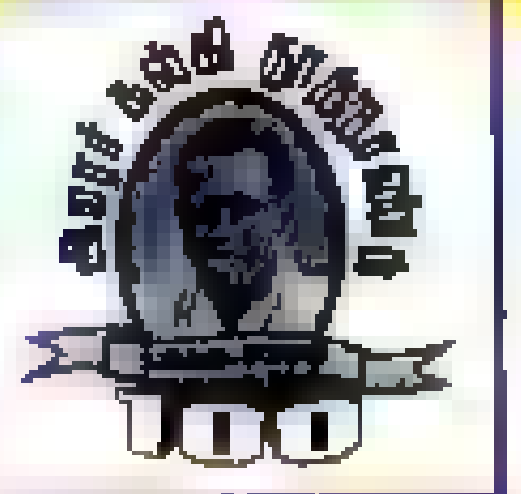
கொண்டு, மரம்  
ஒன்றின் பின்  
னா லிருந்து  
மந்திரவாதி  
வெளியே வந்  
தான்

நந்தினி தன்னுடைய புஷ்ப மஞ்சத்தில்  
போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள் அவன்  
அழகிய முகத்தில் இப்போது அமைதி  
குடிகொண்டிருந்தது.

மந்திரவாதி வதா மண்டபத்துக்குள்  
நுழைந்தான் தங்க விளக்கின் சுடர் ஒளி  
அவன் முகத்தின் மீது விழுந்தது

ஏற்கெனவே பார்த்த முகமாலிருக்

கிறதே! வார்  
இவன்! ஆம்!  
திருப்புகழ்மையம்  
பள்ளிப் படை



**கல்கி கலெக்டர்**

பின்னால்தான் தள்ளியதில் கூடியிருந்த மனிதர்களில் ஒருவன் இவன் எப்பயிலிருந்து பொன் நாணயங்களைக் கல்கலவென்று கொட்டியவன் “ஆழவார்க்கடியானைக் கண்ட இடத்தில் உடனே கொன்று விடுங்கள்” என்று மற்றவர்களுக்குக் கூறிய ரவிதாஸன்தான் இவன்

**வ**ருமபோதே அவன் முகத்தில் கோபம் கொடுத்தது மலர்ப் படுகணையில் சாந்த வடிவமாய் அமர்ந்திருந்த தந்தினியைக் கண்டதும் அவனுடைய பூணைக் கண்கள் வெறிக் கனல் வீசின

மஞ்சத்தின் எதிரில் கிடந்த பலகையில் உட்கார்ந்து கொண்டு தந்தினியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு “ஹரம ஹரம ஹரம, பகவதி! சக்தி! சளபுகேசுமரி!” என்று சில மந்திரங்களைச் சொன்னான்

“போதும்! நிறுத்து! நாடுப் பெண் வாசற்படியில் உட்கார்ந்தபடி தூங்கித் தொலைத்து விட்டான் போலிருக்கிறது! சொல்ல வேண்டியதைச் சீக்கிரம் சொல்! அவர் கோட்டைக்குள் வந்து விட்டார்” என்றான் தந்தினி.

“அடி பாதகி!” என்று ரவிதாஸன் கூறியது, நாகப்பாம்பு சீறுவது போலத் தொனித்தது.

“யாழைச் சொன்னாய்?” என்று தந்தினி சாத்தமாகவே கேட்டாள்.

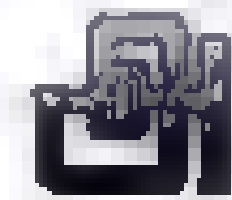
“தன் திட்ட தந்தினியைத்தான்! பழுவூர் இணையராணியைத்தான்! உன்னைத்தான்” என்று ரவிதாஸன் தன் ஒரு கை விரலால் அவனைச் சுட்டிக்காட்டினான்

தந்தினி மென்னமாயிருந்தாள்

“மெண்ணை! நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டிய சில சம்பவங்களை நீ மறந்து விட்டாய் போலிருக்கிறது அவதார உனக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன்” என்றான் ரவிதாஸன்

“பழைய கதை இப்போது எதற்கு?” என்றான் தந்தினி

“இப்போது எதற்கு என்றா கேட்கிறாய்” சொல்கிறேன், முதலில் ஞாபகப்படுத்தி விட்டுப் பிற்பாடு சொல்கிறேன்” என்றான் ரவிதாஸன்



வளனித் தடுப்பதில் பயனிலாவென்று கருதிய வளையப் போல் தந்தினி ஒரு பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள்

“ராணி! கேள்! மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னால ஒருநாள் நடுத்திரைவ வைணவ திக் களையில் உள்ள மயானத்தில் ஒரு சிதை எரிந்து கொண்டிருந்தது. சாஸ்திரப் படி புரோகிதர்களைக் கொண்டு அந்த மக் கிரியை ஒன்றும் அங்கு நடக்க விவளல் காட்டில் சாயந்து கிடந்த கடடைகளையும் குச்சிகளையும் இவைச் சருகுகளையும் கொண்டு வந்து அச்சிதைவை அடுக்கினார்கள் மரத்துக்குப் பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த ஓர் உடையைக் கொண்டு வந்து அந்தச் சிதை வில் இட்டார்கள் பிறகு நீ மூட்டினார்கள் காட்டுக் கடடைகளில் நீ தன்றாயப் பிடித்துக் கொழுந்து விட்டு எரித்தது. அப்போது காட்டு நிழலிலிருந்து உன்னைச் சிலர் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள் உன் காலையும் கைகளையும் கட்டிப் போட்டிருந்தது உன் வாயில் துணி அடைத்திருந்தது இன்று அழகாகப் பி வைத்துக் கொண்டே போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயே, அந்தக் கந்தல் வீசித்து தளரவில் புரண்டு கொண்டிருந்தது உன்னை அம் மனிதர்கள் ஜுவாலையிட்டு எரித்து கொண்டிருந்த சிதையில் உயிரோடு போட்டுக் கொளுத்தி விட எண்ணிலிருந்தார்கள் ‘இன்னும் கொஞ்சம் நீ தன்றாக எரிவாட்டும்’ என்று அவர்களில் ஒருவன் சொன்னான் உன்னை அவகேயே போட்டு விட்டு அந்த மனிதர்கள் தனித்தனியே ஒரு பவங்கரமான சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள் அந்த நீ கேட்டுக் கொண்டிருந்தாய் உன் வாயை அடைத்திருந்தார்களே தவிர கண்ணை



புறம் கூட்டவில்லை; காதையும் அடைக்க  
வில்லை. ஆனாலும், பார்த்துக் கொண்  
டும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறந்தரைய அவர்  
கள் அனைவரும் சபதம் கூறி முடித்த  
பிறகு உன்னை நேருயினார்கள். அது  
வுரை கமமா இருந்தவுன் கட நுன்டி தந்த  
உன் னைகளால் ஏதோ சமிக்ஞை செய்க  
முன்னறாய உன் கண்களால் உருட்டி  
விழித்துப் புருவத்தை நெரித்துக் கட்டப்  
பட்டாய். அவர்களில் ஒருவன் 'இவன்  
ஏதோ சொல்ல விருமபுகிறான்டா'



என்றான் 'பழைய கதைவரகத்தான் இருக்  
கும் தாக்கச் சிதைவில் போடு' என்றான்  
இன்னொருவன் 'இவளையடா' நீயில்  
போடுவதற்கு முன்னால் என்னதான்  
சொல்கிறான், கேட்டு விடலாம்! ஸார்  
வீருந்து துன்பியை எடு' என்றான் மற்  
றொருவன். அவனை அவர்களுக்கும்  
தலைவன் ஆண்படியால் உன் வாய்  
வீருந்து துன்பியை எடுத்தார்கள் நீ அப்போது  
என்ன சொன்னாய் என்பது  
நினைவிருக்கிறதா, பெண்ணே" என்று  
ரவிதானன் கேட்டுவிட்டு நிறுத்தி  
னான்

**ந** துணி மறுமொழி சொல்லவும்  
இல்லை. அவனைத் திருமயிப  
பார்க்கவும் இல்லை. தெஞ்சில்  
நட்கொண்டிருந்த அருவர்ப்பைபயம் பீதி  
எய்யாம அதே சமயத்தில் பயங்கர சங்  
கலபத்தின் உறுதியையும் அவன் முக  
மண்டலம் காட்டியது அவருடைய கரிய  
கண்கள்வீருந்து இரு கண்ணீர்த துனி  
களும் ததுமயி நின்றன

பெண்ணே! பேச மரட்டேன்  
என்கிறாய்' வேண்டாம். அதையும் நானே  
சொல்லி விடுகிறேன். அந்த மனிதர்  
களைப் போலவே நீயும் பழி ஸாரும்  
விரதம் பூண்ட போவதாகச் சொன்னாய்.  
பழி ஸாரவருவதற்கு அவர்களைக் காட்டி  
ஒய உனக்கே அதிகக் காரணம் உண்டு  
என்று சத்தியம் செய்தாய் உன்னுடைய  
அறக்கயம் மதியையும் அதற்கே பயன்  
படுத்துவதாக்க கூறினாய் அவர்களுக்கு  
உன்னால் முடித்த அன்வு உதவி புரிவ  
தாகவும் சொன்னாய் சபதத்தை நிறை  
வேற்றியதும் நீயே உன் உயிரை விட்டு  
விடக் தீர்மானித்திருப்பதாகவும் ஆணை  
விட்டுச் சொன்னாய். உன்னை மற்றவர்  
கள் கம்பலிவலை ஆனார். நான் நமசி  
சேன் தமயி, உன்னைத் தீயில் போட்டு  
விடாமல் தடுத்தேன் உன் உயிரைத் தப்பி  
வித்தேன் இதெல்லாம் உனக்கு ஓபகம்  
இருக்கிறதா" என்று ரவிதானன் கூறி  
நிறுத்தினான்

**ந** துணி சற்றுத் திருமயி அவனைப்  
பார்த்து, ரூபகம் இருக்கிறதா  
என்று கேட்கிறாயே? என் தெஞ்  
சில் அவளையும் தீயினால் எழுதியது  
போல எழுதி எவத்திருக்கிறதே" என்  
றான்

"பிள்ளர் ஒருநான் நாம் எல்லோரும்  
அகண்ட காவேரிக் கரைவோரமாகக்  
காட்டு வழியில் போய்க் கொண்டிருந்  
தோம் திடீரென்று பிள்ளால் குதிரை  
வீரர்கள் வரும் சபதம் கேட்டது. அவர்  
கள் போகும் எணரவில் நாம் ஒவ்வொரு  
வாதம் தனித்தனியாகக் காட்டிவ ஒளிந்து

கொள்ளத் தீர்மானித்தோம் ஆனால் நீ மட்டும்தான் அதை தீர்மானித்தாய் மீறி வழி விடவேயே நின்றுய. அந்த வீரர்கள் உன் எண்ப் பிடித்துக் கொண்டார்கள் அவர் களுடைய தலையவளாகிய பழுதுவட்டை வள உலகைக் கண்டு மயங்கி உன் மோக வலையில் விழுந்தான் அவனை நீ மணந்தாய் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாரும் நான் ஏமாந்து விட்டதாக என்னை இடித்துக் கூறினார்கள் நான் உன்னை விட வில்லை. எப்படியோ ஒருநாள் உன்னைத் தனியே பிடித்துக் கொண்டேன் துரோகியாகிய உன்னைக் கத்தியால் குத்திக் கொன்று விட எண்ணினேன் மறுபடியும் நீ உயிர்ப் பிச்சை கேட்டாய். நமமுடைய சபதத்தை திறைவேற்றுவதற்காகவே இங்கு வந்திருப்பதாகக் கூறினாய் இந்த அரண்மனையில் இருந்தபடியே எங்களுக்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்வதாகச் சத்தியம் செய்தாய் இதெல்லாம் உன் மையா இல்லையா?" என்று கேட்டு விட்டு திறுத்தினான் ரவிதாஸன்

"இதெல்லாம் உண்மைதான், யார் இல்லை என்றார்கள்? எதற்காகத் திருப பித் திருப்பிச் சொல்லுகிறாய்? இப்போது நீ வந்த காரியத்தைச் சொல்லு" என்றான் நந்தினி

"இல்லை, பெண்ணே! உனக்கு ஞாபகம் இல்லை எல்லாவற்றையும் நீ மறந்து விட்டாய் பழுது வீர அரண்மனையில் கைபோகத்தில் அழுந்தி உன் சபதத்தை மறந்து விட்டாய்! அதுகலை உண்டி அருந்தி, ஆடை ஆபரணங்கள் புனைந்து, சபரகூட மஞ்சத்தில் பட்டு மெத்தையில் உறங்கி, தந்தப் பல்லக்கில் பிரயாணம் செய்யும் ராணி நீ! உனக்குப் பழைய ஞாபகங்கள் எப்படி இருக்கும்?"

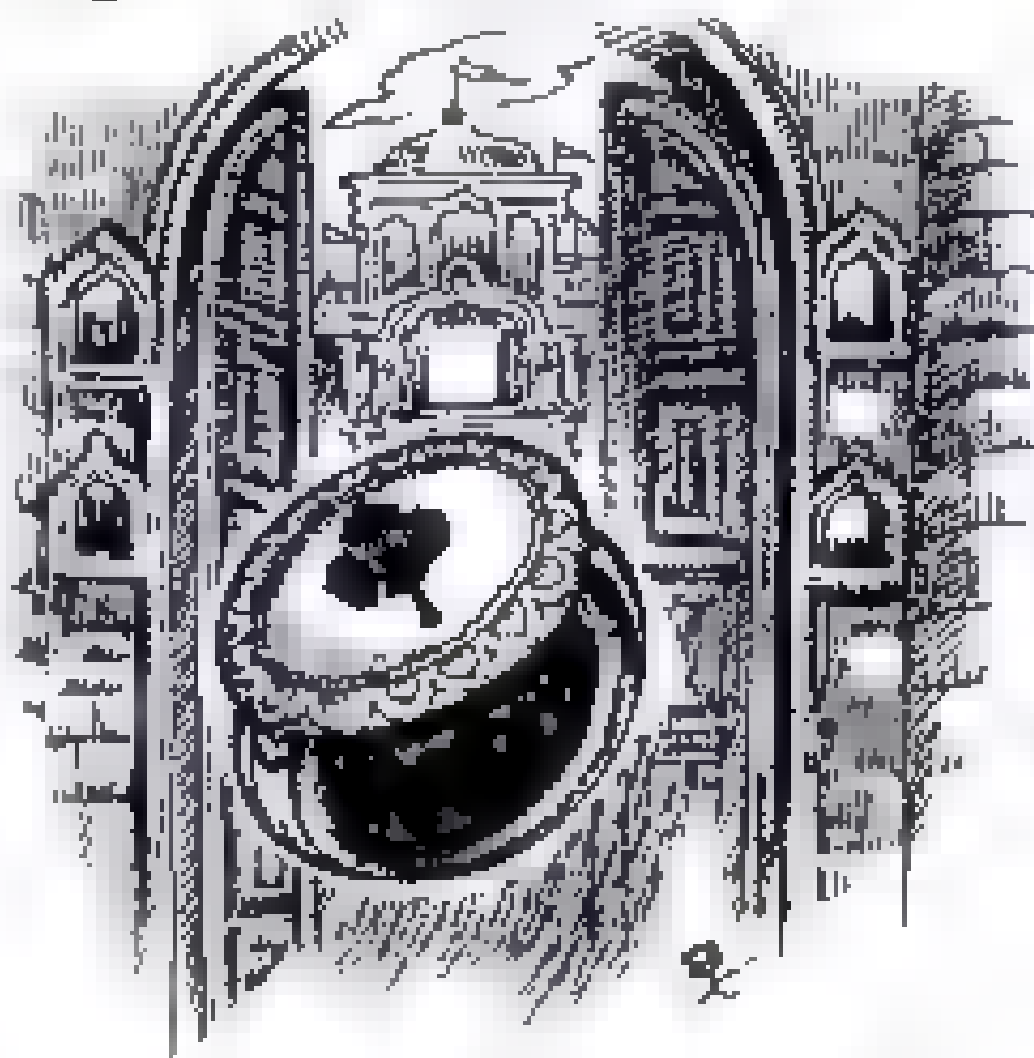
"சீச்சி! இந்த மஞ்சமும் மெத்தையும் ஆடை ஆபரணமும் யாருக்கு வேண்டும்? இந்த அற்ப போகங்களுக்காகவா நான் உயிர் வாழுகிறேன்? இல்லவே இல்லை"

"அல்லது வழியில் போகிற வாலி பனுடைய சௌந்தரிய வதனத்தைக் கண்டு மயங்கி விட்டாய் போலும்!"

புதிதாகக் கொடை மையலில் பழைய பழிவாய்வும எண்ணத்தை மறந்திருக்கலாம் அல்லவா!"

நந்தினி சித்தி துணுக்கம் அடைந்தாள் அதை உடனே சமாளித்துக் கொண்டு, "பொய் முழுப் பொய்!" என்றாள்

"அது பொய்யானால், நான் இன்று வரப் போவதாக முன்னதாகச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தும் வழக்கமான இடத்துக்கு உன் தாதிப் பெண்ணை ஏன் அனுப்பி வைக்கவில்லை?"



அனுப்பி வைத்துத்தான் இருந்தேன் உனக்கு வைத்திருந்த ஏனியில் இன்னொருவன் ஏறி வந்து விட்டான் அந்த முடப்பெண் அவனை தீதான் என்று எண்ணி அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டான் அது என்னுடைய குற்றமா?"

"யாருடைய குற்றமாயிருந்தால் என்ன? இன்னும் ஒருகணத்தில் என் உயிருக்கு ஆபத்து வருவதாயிருந்தது. அந்த வாலி பனைத் தேடி வந்த கோட்டைக் காவலாளர் என்னைப் பிடித்துக் கொள்ள இருந்தார்கள் இந்த அரண்மனைக்குப் பக்கத்துக் காட்டிலுள்ள குளத்தில் மூச்சுத் திணறும் வளரையில் முழுகிவிழுந்து, அவர்கள் போன பிறகு தப்பித்து வந்தேன் சொட்டச் சொட்ட நனைந்து வந்தேன்..."

"உனக்கு அது வேண்டியதுதான் என்னவோ சத்தெடுத்த பாவத்தை அந்த முழுக்கினாலு கழுவிக்கொண்டாய்."

'பெண்ணே' சத்தியமாகச் சொல் அந்த வாலிபனுடைய அழகில நீ மதி மயங்கி விடவில்லையா?"

"சீச்சி! இது என்ன வார்த்தை! ஆண் பிள்ளைகளின் அழகைப் பற்றி யாராவது பேசுவார்களா! இந்த வெடகங் கெட்ட சோழ நாட்டிலேதான் 'அரசன் அழகன்' என்று கொண்டாடுவார்கள் ஆண் பிள்ளைகளுக்கு அழகு உடம்பிலுள்ள போர்த் தழும்புகள் அல்லவா?"

"தன்றாகச் சொன்னாய். இதை நீ உண்மையாகச் சொல்லும் பட சத்தில, அந்த வாலிப வழிப்போக்கன் இங்கு எதற்காக வந்தான்?"

"முன்னமே சொன்னேனே, நீதான் என்று எண்ணி வான்-வி அவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான் என்று."

"என்னிடம் கூட நீ கொடுக்காத உன் முத்திரை மோதிரத்தை அவனிடம் ஏன் கொடுத்தாய்?"

"அவளை இவனிடம் தருவித்துப் பேசுவதற்காகவே கொடுத்தேன் இப்போது அம் மோதிரத்தை அவனிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு விடப் போகிறேன்..."

"எதற்காக அவளைத் தருவித்தாய்? அவனிடம் இவளையே நேரம் என்ன சலவாபம் செய்து கொண்டிருந்தாய்?"

"ஒரு முகவியுடைய வாயத்தைக் கருதியே அவனுடன் சலவாபம் செய்து கொண்டிருந்தேன் நாமமுடைய நேரக் கத்தை நிறுவேற்றிக் கொள்ள அவனால் பெரிய அங்குலம் ஏற்படும்."

"அடி பாதவி! கட்டியில் உன் பெண் புத்தியைக் காட்டி விட்டாயா? யாரோ முன்பின் தெரியாத வாலிபனிடம் நமது இரகசியத்தை..."

"வீணில ஏன் பதறுகிறாய்? நான்

ஒன்றும் அவனிடம் சொல்லி விடவில்லை அவனிடமிருந்துதான் இரகசியத்தைக் கிரகித்துக் கொண்டேன்

"என்ன கிரகித்துக் கொண்டாய்?"

இவள் காஞ்சியிலிருந்து பழைய பாளையம் ஓலை கொண்டு போகிறாள் பழையபாளையிலுள்ள பெண் புலிக்குக் கொண்டு போகிறாள் அதை என்னிடம் காட்டினான் அவள் கொடுக்கும் மறு ஓலைவை என்னிடம் கொண்டு வர வேண்டும என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் நீ வந்து விட்டாய்."

'ஓலைபுமாயிற்று எழுத்தாணிபும ஆயிற்று இதனாவெல்லாம் நமக்கு என்ன உபயோகம்?"

"உன்னுடைய அதிவின ஓட்டம் அவ்வளவுதான் புலிக் குலத்தை அடிபோடு அழிப்பது என்று நாம் விரதம் கொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் ஆண் புலிகளை மட்டுமே என்றனிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் பெண் புலியினாலும் குலம் வளரும் என்பதை மறந்து விட்டார்கள் அது மட்டுமல்ல தற்போது இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தை ஆளுவது யார் என்று எண்ணியிருக்கிறாய்? பலமிழந்து செயலிழந்து நோயப் படுக்கையில் படுத்திருக்கும் கிழவனா? காஞ்சியிலும் இவ்வளவிலும் உள்ள இளவரசர்களா?"

'இவ்வளவு உன்னன் ராணியாகப் பெறும் பாக்கியம் பெற்ற தளாதிக்காரி பழுவேட்டையார்தான் இது உலகம் அறிந்ததாயிற்றே'

"அதுவும் தவறு! உலகம் அப்படி எண்ணுகிறது. இந்தக் கிழவரும் அப்படி எண்ணியே ஏமாந்து போகிறார் தீயும் அந்த ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறாய் உண்மையில் பழையபாளையிலுள்ள பெண் புலிக்குடையதான் இந்த ராஜ்யத்தை ஆளுகிறது அரசவாசனக்குள் இருந்தபடி அத்தக் கர்வக்காரி குத்திரக் கயிற்றை இழுத்து சலவாசரமும் ஆட்டி வைக்கப் பார்க்கிறான்! அவ

ஞாடைய கொட்டத்தை தான் அடக்கு  
வேன் அதற்காகவே இந்த வாலிபனை  
உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளப்  
போகிறேன்."

**ர**விதாஸனுடைய முகத்தில் விவப்  
புக்கும் மரிப்பதைக்கும் உரிய அநி  
சூறிகள் தென்பட்டன

"நீ பெரிய கைகாரிதான் சத்தேகம்  
இல்லை ஆனால் இதெல்லாம் உண்மை  
என்பது என்ன திச்சயம்? உன்னை எப்படி  
நம்புவது?" என்றான்

"அந்த வாலிபனை உன்னிடமே  
ஒப்பிக்கிறேன் நீயே அவனைச் சுரங்க  
வழியில் கோட்டைக்கு வெளியே அனுத்  
துக் கொண்டு போ! கண்ணைக் கட்டி  
அளந்ததுக் கொண்டு போ பழை  
யானதற்கு அதில் சென்று காத்திரு'  
குத்தவை கொடுக்கும் மறு ஓவையுடன்  
இங்கே அவனை நீண்டும் அளந்ததுக்  
கொண்டு வர்' அவன் தயாராகக் கொன்  
னப் பார்த்தாலும் உன்னை ஏமாற்றப்  
பார்த்தாலும் உடனே கொண்டு விடு'  
என்றான் தத்திலி.

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! நீயும்  
அவனும் எப்படியாவது பேரங்கன்'  
அவனைச் சினைப் பழுவேட்டைரவரின்  
ஆட்கள் கோட்டைக்குள் இப்போது  
தேடுகிறார்கள் வெளியிலும் சிக்கிரத்தில்  
தேடப் பேசுகிறார்கள். அவனோடு  
சேர்ந்து போனால் என்க்கும் ஆபத்து  
வரும் தான் வந்த காலத்தையே பற்றிச்  
சொல்லு!"

"வந்த காரியம் என்னவென்று நீ  
இன்னமும் தெரிவிக்கவில்லையே."

"காஞ்சிக் கும் இலங்கைக்கும் ஆட்கள்  
போக ஏற்பாடாகி விட்டது இலங்கைக்கு  
போகிறவர்கள் பாடு சேரம்பலும் கஷ்டம்  
அங்கே வெகு சாமர்த்தியமாக நடந்து  
கொள்ள வேண்டும்..."

"அதற்கு என்னை என்ன செயல்  
செய்கிறாய்' இன்னும் பொன் வேள்

டுமா' உங்களுடைய பொன்னாசைக்கு  
எல்லையே கிடையாதா?"

"பொன் எங்களுடைய சொந்த உப  
யோகத்துக்கு அவை. எடுத்த காரியத்தை  
முடிப்பதற்காகத்தான் பின் எதற்காக  
உன்னை இங்கு விட்டு வைத்திருக்க  
கிறோம்' இலங்கைக்குப் போகிறவர்  
களுக்குச் சோழ நாட்டுப் பொன் நான்  
யத்தினால் பயன் இல்லை இலங்கைப்  
பொன் இருந்தால் நல்லது..."

"இதைச் சொல்வதற்கு ஏன் இத்தனை  
நேரம்' நீ கேட்பதற்கு முன்பே நான்  
எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் என்று தத்திலி  
கூறி, தான் இருந்த மஞ்சத்தின் அடியில்  
குவிந்ததான் ஒரு எப்பைய எடுத்து ரவி  
தாஸன் கையில் தந்தான் இது நிறைய  
இலங்கைப் பொற்காக இருக்கிறது எடுத்  
துக் கொண்டு போ! அவர் வரும் நேர  
மாகி விட்டது!" என்றான்

ரவிதாஸன் எப்பைய வாங்கிக்  
கொண்டு புறப்பட்டபோது, "கொஞ்சம்  
பொறு' அந்த வாலிபனைக் கோட்டைக்கு  
வெளியிலாவது கொண்டு போய் விட்டு  
விடு' அப்பறம் அவன் வேறு பாதையில்  
போகட்டும்' சுரங்க வழியை அவனுக்குக்  
காட்டிக் கொடுக்க எனக்கு விருப்ப  
மில்லை" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து  
நின்று இருண்ட மாளிகைப் பக்கம் பார்த்  
தான்

அங்கே ஒன்றும் தெரியவில்லை  
விரட்களினால் சமிக்ஞை செய்தான்  
இலைசாக்க கைவந்த தட்டினால் ஒன்றி  
லும் பலன் இல்லை.

அவனும் ரவிதாஸனும் உதர மண்ட  
பப் பாதை வழியாகச் சிந்தி தூரம் சென்  
றார்கள், அந்தப் பிரம்மாண்டமான  
இருள் மாளிகையில் அங்கிருந்து பிர  
கடிக் கும் வரசைத் தெருவினார்கள்

ஆனால் வந்தியத்தேவனைக் காண  
வில்லை' கற்றும் முற்றும் தாலாபுறத்திலும்  
அவனைக் காணவில்லை



முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

## சிம்மங்கள் மோதின!

**U**ழுவூர்ச் சகோதரர்கள் மீது தஞ்சைப் பரிவாரிகள் தனிப் பட்ட அபிமானம் வைத்திருந்தார்கள். அந்தப் பழைய நகருக்குப் புதிய பெருமையும் செவ்வாக்கும் அறித்தவர்கள் பழுவேட்டரை யர்கள் அவ்வாறு.

யானை, குதிரை, ஒட்டகைகளுடன் பவனி என்றால், எத்த நூலிலும் ஜனங்களுக்கு வேடிக்கை பார்ப்பதில் குதா கஸ்தான். அதிலும் தனாடிகாரி பெரிய பழுவேட்டரையர் கஞ்சையை வீட்டு வெளியே போனாலும் சரி வெளியே போயிருந்து கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தாலும் சரி, வீதியின் இருபுறங்களிலும் ஜனங்கள் திரண்டு நின்று வேடிக்கை பார்ப்பார்கள், ஜாக்கீஷம் செயலார்கள் வாழ்த்துக் கூறுவார்கள், பூமாரியும் பொதி மனையும் பொழிவார்கள்.

சாதாரணமாகப் பெரிய சகோதரர் வெளியில் போய்விட்டு வந்தால் இளை யவர் கோட்டை வாசலில் வந்து நின்று வரவேற்று அழைத்துச் செல்வார்.

அன்னனும தம்பியும் ஒருவரை யொருவர் கண்டதும் தழுவிச் கொள்ளும் காட்சி நீலகிரியம் பொதினை மனையும் ஆலங்கனம் செய்து கொள்வது போலி குத்து.

ஒருவரும் இரண்டு யானைகள் மீதோ அவ்வது குதிரைகளின் மீதோ ஏறிக் கொண்டு அகுகருகே சென்றார்களா னால், அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கப் பதி னாயிரம் கண்கள் வேண்டும்.

பழுவூர்ச் சகோதரர்களைச் சிலர் இரண்டிலுக்கும் இரண்டாட்சிலுக்கும் ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். இன்னும் சிலர் 'சந்தோப கந்தர்கள்' என்பார்கள். இரா மனையும் பரதனையும் ஒத்த அருமைச்



சகோதரர்கள் என்றும், விமலன்  
யும் அருக்கவாளையும் ஒத்த  
வீரச் சகோதரர்கள் என்றும்  
கூறுவேம்கும உணடு

ஆனால் இன்னுக்குப்  
பெரிய பழுவேட்டரைப்  
தஞ்சைக் கோட்டைக்குள்  
நீரவேசத்தபோது அவரு  
டன் வந்த பரிவாரங்கள்  
வழக்கமான முழுகதல்  
கணைச் செயற்போடுதும்  
வீதிகளில் குதூகல ஆர  
வாரம் இலகல. ஜனக்  
கூட்டமும் அதிகமிலகல.  
இன்னப் பழுவேட்டரை  
கூர் கோட்டை லாக  
லுக்கு அண்ணனின்  
வரவேற்பதற்காக  
வந்து காத்திருக்கவும்  
இலகல

ஆனால் தனாடு  
காரி இலகப  
பொருட்படுததா





மல நேரே தம்பியின் மாஸினைகைய நோக்கிச் சென்றார் ஏதோ ஒரு முக்கிய மான காரியத்தில இளைப்பவன் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார். ஒடுவேளை சக்கரவர்த்தியின் உடலினைப் ரொம்பக் கையவையாகி விட்டதோ, அவலது அவலது பெரிய காரியம்தான் நடந்து விட்டதோ என்று ஹும் உண்டாயிற்று ஆனையாவ, வழக்கத்தை விடத் துரிதமாகவே அவருடைய பரிசுர ஊர்வலம் சென்று கோட்டைத் தளபதி சிவனப பழுவேட்டையாரின் மாஸினையை அடைந்தது.

**மா**

ஸினை வாசலுக்குத் தளையளை வரவேற்க வந்த தளபதியின் முகத்தில் பரபரப்பும் கவலையும் காணப்பட்டன தளையனுக்கு வணக்கம் செலுத்திப் பிறகு மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார் இருவரும் மாஸினைக்குள் சென்றார்கள் நேரே அந்தரங்க மந்திராலேசனை மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

இருவரும் தனிப்பட்டதும், தம்பிக்காலாந்தகா என்று ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? ஏதாவது விசேஷம் உண்டா? சக்கரவர்த்தி ககமா?" என்று தளையனார் கேட்டார்.

சிவனப பழுவேட்டையாரிடம் காலாந்தக கண்டர் சக்கரவர்த்தி எப்போதும் போல இருக்கிறார் அவரது ககத்தில் அபிஷிக்குத்தியும் இல்லை நீர்க்கடும் இல்லை!" என்றார்.

பின் ஏன் வாட்டம் அடைந்திருக்கிறது உன் முகம்? ஏன் கோட்டை வாசலுக்கு வரவில்லை? ஊரும் ஒரு மாதிரி கவசலப்புக குறைந்திருக்கிறதே." என்று பெரியவர் கேட்டார்.

அண்ணா! ஒரு சிறு சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. பிரமாதம் ஒன்றும் இல்லை அந்தப் பற்றிட பிற்பாடு சொல்கிறேன் தாங்கள் போன காரியங்களெல்லாம்



எப்படி?" என்று காலாந்தக கண்டர் கேட்டார்.

"நான் சென்றிருந்த காரியம் பூரண வெற்றிதான். அழைத்திருந்தவர்கள் அவ்வளவு பேரும் கடம்புகளுக்கு வந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் ஒருமுகமாக உள்மரும்கள் மதுராந்தகனை அடுத்த பட்டத்துக்கு உரியவன் என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஜயகோலத்துடன் ஆயோதிதார்தன் நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பாட்டில்லாமை என்றால் கத்தி எடுத்துப் போர் செய்து உரிமையை நிலநாட்டவும் அவ்வளவு பேரும் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். கொல்லி மழவனுடைய வணங்குமுடி முனை வரைவனும் கூட ஒப்புக் கொண்டார்கள் என்றால், நமமுடைய நோக்கம் நிறைவேறுவதற்குத் தடை என்ன? சம்பவரை யார் தம் கோட்டை கொத்தளம், படை செலவும் எல்லாவற்றையும் ஒப்படுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறார் அவருடைய மகள் கந்தன்மாதன் மிகத் தீவிரமாயிருக்கிறான். நடுநாட்டையும் இருமுனைப்பாடி நாட்டையும் பற்றிக் கவளையவேண்டியவை. சோழ தேசத்தின் எப்போதும் நம் கையில் இருக்கிறது வேறு என்ன? 'யாசனை' இருக்கோவது? மனவயமான் பவவன் பாரத்திபேத்திரன் கொடுமபரனார் வேளான் இந்த மூன்று பேருத்தரின் ஒருவேளை எதிர்க்கக்கூடும். அவர்களில் கொடுமபரனாரின் இங்கிலிஷை இவ்வளவில் இருக்கிறான் மற்ற இருவராலும் என்ன புரட்டிவிட முடியும்? கூடிய சீக்கிரத்தில் சக்கரவர்த்தியிடம் கொல்லி உடனே முடிவு செய்துவிட வேண்டியதுதான்" என்றார் பெரிய பழுவேட்ட வரையர்.

'தலைவர்களைப் பற்றித் தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரி, ஜனங்கள் ஜனங்கள் ஆட்சேபித்தால்" என்று கேட்டார் காலாந்தக கண்டர்.

"ஆகா! ஜனங்களை யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? ஜனங்களைக் கேட்டுக் கொண்டா இராஜ்ய காரியங்கள் நடக்க



இன்றை? ஜனங்கள் ஆட்சேபிக்கத் துணிந்தால், மறுபடியும் அவர்கள் இப்பாதிசாரியங்களில் பிரவேசிக்காதபடி, செவதுவிட வேண்டும். அப்படி ஒன்று நேரும் என நான் நினைக்கவில்லை. சக்கரவர்த்தியின் விருப்பம் என்றால் பேசாமல் அடங்கி விடுவார்கள் மேலும், அருளமொழிவரமான தங்க வேளாளராக இவ்வளகத்தில் இருக்கிறான் அவன் இருந்தாலும் ஒருவேளை ஜனங்கள் தங்கள் குருட்டு அபிமானத்தைக் காட்டி நயவளவர்கள் ஆகத் தரிகளில் வீது ஜனங்கள் அவ்வளவு பிரமை கொண்டு நகரவிலகல் மதுரத்தின் வீது அவர்களுடைய அபிமானத்தைத் திருப்புவது கலப்பம். 'சிவபக்தன்', 'உத்தம குணம்' படைத்தவன் என்று ஏற்கெனவே பெயர் வரவிவிருக்கிறான் கதகர கோழரின் முதலவர்கள் இருவரைக் காட்டிலும் உன்மருமகனின் உடைய முகத்தில் கனை அதுகம்

என்பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே? அதனே அந்த முகத்தில் தெரியுமே என்று கருதும் முட்டான் ஜனங்கள் மதுரத்தின் சக்கரவர்த்தி வாழ்க என்று கோஷிக்காவிட்டால் தான் ஆச்சரியமாக இருக்கும் எப்படியிருந்தாலும் நான் ஒருவன் இருக்கிறேன் உனக்கு என்ன கவலை?

"ஆனால் வேளக்காரப் படை இருக்கிறதே! அவர்களை எப்படிச் சமாளிப்பது?"

வேளக்காரப் படை யா கதகர கோழரின் முகத்தின் உடைய பரி வீரம் எடுத்தவர்களே தவிர, அவருடைய பிள்ளைகளுக்கு அல்லவே! அப்படி அவர்கள் குறுகலிட்டாலும் உனளுடைய கோட்டைக் காவல் படை எங்கே போயிற்று? ஒரு தாழினைப் போதிவ் அவ்வளவு பேரையும் பிடித்துப் பாதாளச் சிளறலில் தள்ள வேண்டியதுதானே!

அண்ணா! முக்கியமான எதிர்ப்பு பளையாறலிலிருந்துதான் வரும் அந்தக் கிழவியும் குமரியும் சேர்ந்து என்ன குழச்சி செயலார்களோ, தெரியாது அதைத்தான் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டும்

தமயி! கரகரத்தகா! யோயுற யோயும் இரண்டு பேரை பிள்ளைகளுக்கா என்னெப் பரப்படச் சொல்கிறாய்? அவர்களுடைய தந்தை மந்திரங்களுக்கெல்லாம் மாற்று என்னிடம் இருக்கிறது கவலைப்படாதே!

"இரண்டு பிள்ளைகளையும் தஞ்சைக்கு வரும்படி அழைப்ப அனுப்ப வேண்டும் என்று சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டிருக்கிறார்



"ஆதித்த கரிகாலன்  
வரமரட்டான். ஒரு  
வேளை அருள்  
மொழி தந்தை  
கட்டளைப்படி  
புறப்பட்டு வரு  
வான். வந்  
தால், அவ  
ளளத் தடுக்க  
வேண்டியது  
தரன்! மது  
ராந்தகனுக்கு  
இளவரசுப்  
பட்டம் கட்டிச்  
சிமமாசனத்தில்  
சகல அதிகாரங்  
களுடன் ஏற்றிய  
பிறகுதான் அவர்  
கள் இருவரும் வந்  
தால் வரலாம். அதற்கு  
முன் வரக் கூடாது. இதை  
எண்ணிடம் விட்டு விடு! மற்ற  
படி நீ என்னவோ சிறிய விசேஷம்  
இங்கே நடந்ததாகச் சொன்னாயே. அது  
என்ன?"

"காஞ்சியிலிருந்து வாலிபன் ஒருவன்  
வந்தான் சக்கரவர்த்திக்கு ஒரு ஓலையும  
குந்தனவக்கு ஒரு ஓலையும் கொண்டு  
வந்தான்.."

"அவனை என்ன செய்தாய்? ஓலை  
களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவளைச்  
சிறைப்படுத்தியிருக்கிறாய் அவளவா?"

"இல்லை, அண்ணா! கடம்பூரில்  
தங்களைப் பார்த்ததாகவும், சக்கரவர்த்தி  
யிடம் நேரில் கொடுக்கச் சொன்ன  
தாகவும் கூறினான் அது உண்மையா?"

"ஆகா! வெறும் பொய்! கடம்பூரில்  
அழைப்பத வாலிபன் ஒருவன் - கந்தன்  
மாறனின் சிநேகிதன் என்று சொல்லிக்  
கொண்டு வந்திருந்தான் ஆனால் ஓலை  
கொண்டு வந்திருப்பதாக என்னிடம்  
சொல்லவே இல்லையே! அவன் முகத்  
தைப் பார்த்ததுமே சந்தேகித்தேன்



அவனிடம் நீ ஏமாந்து போய் விட்டாயா,  
என்ன?"

ஆம், அண்ணா! ஏமாந்துதான் போய்  
விட்டேன் தங்கள் பெயரைச் சொன்ன  
தால் ஏமாந்தேன்!"

"அட ஓடா! ஏமாந்து என்ன செய  
தாய்? ஓலைவைச் சக்கரவர்த்தியிடம்  
கொடுத்து விட்டாயா? அதைப் பார்க்கக்  
கூட இல்லையா?"

"பார்த்தேன் அதில் ஒன்றுமில்லை.  
காஞ்சி பொன் மாளிகைக்கு வரும்படி  
தான் எழுதியிருந்தது ஓலைவைக்  
கொடுத்து விட்டு அந்ந வாலிபன் ஏதோ  
'அபாயம்' என்று சொல்கிக் கொண்டி  
ருந்தான்

"பிறகாவது, சந்தேகித்துச் சிறைப்  
படுத்தவில்லையா?"

"சந்தேகித்தேன் ஆனால் சிறைப்  
படுத்தவில்லை!"

"பின்னே என்ன செய்தாய்?"

"ஊர் பார்க்க வேண்டும் என்றான் பார்த்துவிட்டு வரடும் என்று திரண்ட ஆனையும் பின்னோடு அனுப்பினை அவர்களை ஏமாற்றி விட்டு மறைந்து விட்டான் அவனைத் தேடுவதற்குத்தான் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தேன் அதனால்தான் கோட்டை வாசலுக்குக் கட வரலில்லை. நகர மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறேன் "

"அட சீ தீயம் ஒரு மனிதனா' மீனை முயலக்கூட ஒரு சிறு, பிள்ளையிடமா ஏமாத்து போனாய் உனக்குக் காலாந்தக் கண்டன என்று பெயர் வைத்தேன் என முட்டாள்தனத்தை நோந்து கொள்ள வேண்டும் உன்னைக் கோட்டைத் தளபதியாகவேனவே' எனக்கு இது வேண்டியதுதான்! என பெயரைச் சொல்லி ஒரு தறுதளைய பயல் உன்னை ஏமாற்றி விட்டான் என்று சொல்லிக் கொள்ள வேட்கமாயில்லையா?"

"வெறுமனே உங்கள் பெயரைச் சொன்னதோடு இல்லை உங்கள் முத்திரை மோதிரத்தையும் காட்டினான் அதை அவனுக்கு நீங்கள் கொடுத்தீர்கள்?"

"இல்லவே இல்லை! அப்படியேல்லாம் ஏமாத்து விட நான் உன்னைப் போல ஏமாவினா?"

"அவனிடம் முத்திரை மோதிரம் இருந்தது உன்னை என்னிடமும் காட்டினான் கோட்டை வாசல் காவலர்களிடமும் காட்டி விட்டுத்தான் உன்னே புத்தூன் நீங்கள் கொடுத்திராவிட்டால், இன்னும் ஒரே ஒரு இடத்திலிருந்துதான் அதை அவன் பெற்றிருக்க முடியும்."

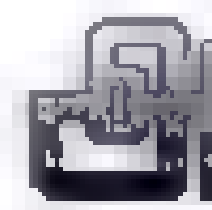
"வானரச் சொல்கிறாய்?"

"தங்களால் கனிக்க முடியவில்லையா? இளையராணியைத்தான் சொல்கிறேன் "

"சேச்சி ஜாக்கிரதை! நாகை அறுத்து விடுவேன்!"

நாகை அறுத்தாலும் அறுங்கள், தலைவராக கொய்தாலும் கொய்யுங்கள் வெகு நாளாய்ச் சொல்ல விரும்பியதை இப்போது சொல்லி விடுகிறேன் விஷ நாகத்தை அழகாய்க்கிறது என்று எண்ணி வீட்டில் வைத்து வளர்க்கிறீர்கள் அது ஒருநாள் கடிக்கத்தான் போகிறது நம் எல்லாரையும் நாசம் செய்யப் போகிறது' வேண்டாம்! அவனைத் துரத்தி விட்டு மறு காரியம் பாருங்கள்!"

"காலாந்தகா கண்டா! வெகு நாளாக உனக்குச் சொல்ல எண்ணியிருந்த ஒரு விஷயத்தை நாலும் உனக்கு இன்று சொல்லுகிறேன் வேறு எந்தக் காரியத் தைப் பற்றி வேண்டுமானாலும் உன் அபிப் ராயத்தை நீ தாராளமாகச் சொல்லலாம். என காரியம் பிடிக்காவிட்டால் எதிரிய மாகக் கண்டித்துப் பேசலாம் ஆனால் நான் எகப்பிடித்து மணந்து கொள்ள வளையப் பறதிக் குறைவாக இனி எப்போ தேனும் ஒரு வாரத்தை சொன்னாலும் சரி, உன்னை வளர்த்த இதே எகபீனாஸ் உன்னைக் கொன்று விடுவேன் உனக்குக் கதற் பிடிக்கச் சொல்கிக் கொடுத்த நான், உன் கத்தினையப் பிடுங்கிவே உன்னை வேட்டிக் கொல்லுவேன்' ஜாக்கிரதை!"

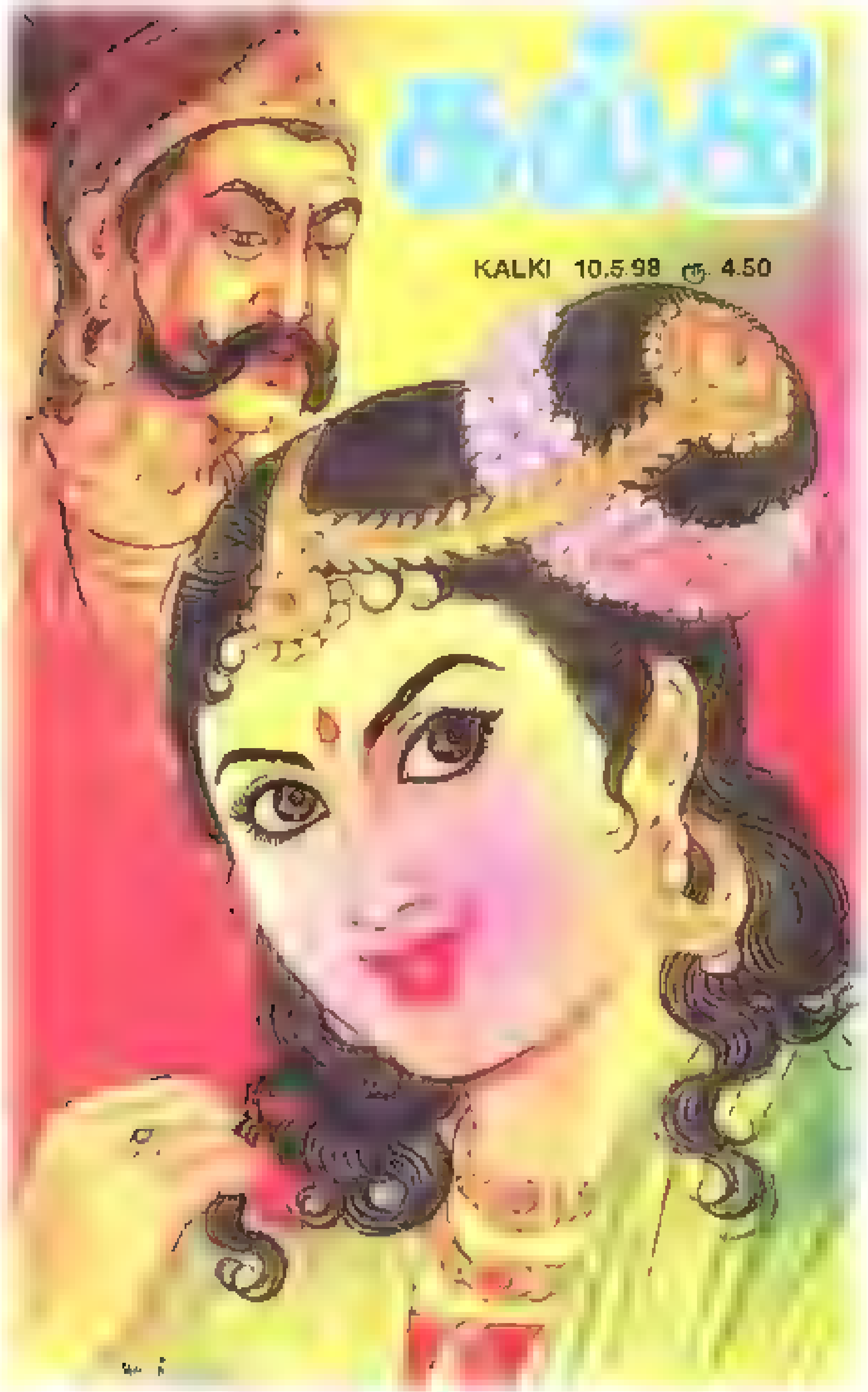


ந்த இரு சகோதரர்களும் அப்போது போட்டுக் கொண்ட ஆத்திரச் சொற் போல சிலகமும் சிலகமும் மோதிப் பயங் கரமான சண்டை பிடிப்பது போலவே இருந்தது அவர்களுடைய குரலும் சிமம் காஜுள்ளையப் போலவே முழங்கிற்று அவர்கள் பேசியது அந்தரங்க மத்திரா வேசனை மண்டபத்தில்தான் என்றா லும் வெளிகில் காததிருந்தவர்களுக் கெல்லாம் அவர்களுடைய குரல், வீசரம் இன்னதென்று தெரியாமல் இடிமுழக்கம் போல கேட்டது அளையலும் என்ன விபரீதமோ என்று நடுங்கிக் கொண்டிருத் தார்கள்

(தொடரும)

# കാളി

KALKI 10.5.98 രൂ. 4.50



# யோஸ்னியின்

# செஸ்வன்

முப்பத்து டிராம் அடி



தமிழ்நாடு சாஸ்திர அகாடமி

## பெ

ரிய பழுவேட்டையார் கடைசிவராகத் தமது மாளிகைக்குத் திருமயில போது தன்விரவு கழிந்து மூன்றாவது ஐரம் ஆரம்பமாகியிருந்தது விதிபுழுதியை மாரி அடித்துக் கொண்டு கழன்று கழன்று அடித்த மேலக் காற்றைக் காடடிதும் அவருடைய உள்ளத்துக் அடித்த புயல் அதிகப் புழுதியைக் கிளப்பியது. அருளமச் சகோதரனை அவ்வளவு தூரம் கடித்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது பற்றிக் சிந்திது பச்சாநாப்பபட்டார் அவர் மீது தமது வைத்திருந்த அபிமானத்துக்கு அளவேயில்லை. அந்த அபிமானத்தின் காரணமாகத்தான் ஏதோ சொல்லிவிட்டான் இருந்தாலும் சத்தேசக்காரன் எதற்காக அநாவசியமாய் தந்துள்ளியைப் பற்றிக் குறைகூறு வேண்டும்? மனித கபாலம் அப்படித்தான் போலும். தான் செயல் தவறுக்குப் பிறகு பேரில் குற்றம் சொல்லித் தப்பித்துக்

கொள்ள முயல் வது சாதாரண மக்களின் இயற்கை ஆனால் இவன் எதற்காக அந்த இழிவான முறையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும்? எகவசம் சிகிச்சிருந்த அந்த மோசக்காரத் திருட்டு வாலிபனை விட்டு விட்டு அதற்காக ஒரு பெண்ணின் பேரில், அதுவும் ரதனாவின் பேரில் குற்றம் சொல்லுவது இவனுடைய வீரத்துக்கும் ஆன்மீகத்தம் அழகாகுமா? போகாது பேரகட்டும' அதற்காகத்தான் அவன் வந்தது முன்னிப்பும் கேட்டுக் கொண்டு விட்டான்? மேலும் அதைப் பற்றி நாம் எதற்காக நினைக்க வேண்டும்?

இருந்தாலும் அவன் கூறியதில் ஆதரவு

## அமரகவகி

வளவேனும உணமை இருக்கக் கூடமா' ஒருவேளை இந்த முதிய பிராயத்தில் நமக்குப் பெண் பித்து தான் பிடித்திருக்குமோ' என்கேயோ கூட்டிலிருந்து பிடித்து வந்த ஒரு பெண்ணுக்காக, கூடப் பிறத்த சகோதரனை நூறு பொர்க்களங்களில், நமக்குப் பக்கபலமாபிடுத்து போரிட்ட வளை, பவுழுறை தன் உயிரைப் போட்டுப் படுத்தாமல் நமக்கு வந்த அபாயத்தைத் தடுத்துக் காத்தவளையல்லவா கடிந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது' அப்படி என்ன அவன் உயர்த்தி' அவளுடைய பூர்வோத்திரம் நமக்குத் தெரியாது. அவளுடைய நடவடிக்கையும் பேச்சும் சில சமயம் சந்தேகத்துக்கு இடமாகத்தான் இருக்கின்றன சீச்சி' தம்பியின் வார்த்தை நம் உள்ளத்திலும் இதனைய சூழப்பதற்கு உண்டாக்கிவிட்டதே' என்ன அதிபாயம்' அவன் அப்படி நம்பிடம் உயிர்க்குயிரை அன்பு வைத்திருக்கிறான்' எவ்வளவு மட்டு மரியாதையுடன் நடந்து கொள்கிறான்' நம்முடைய காரியங்களில் எல்லாம் எவ்வளவு உற்சாகம் காட்டுகிறான்' சில சமயம் நமக்கு யோசனைகள் கூடச் சொல்லி உதவுகிறானே' இந்த அறுபது வயதுக்கு மேலான கிழவனைத் துணித்து மணந்து கொண்டானே அமைதப் பார்க்க வேண்டாமா' தேவலோக மாநிலம் பார்த்துப் பொறாமைப்படுமாடியான அந்தச் சந்தரிக்குச் சயமலரம் எவத்தால், சொர்க்கத்திலிருந்து தேவேந்திரன்கூட ஓடி வரவானே' இந்த உவகத்து மணி முடி வேந்தா வார்த்தை அவளை மணத்து கொள்ள ஆசைப்படமாட்டார்கள்' ஆ' இந்தச் சந்தரச் சோழன் கணனில் அவள் அகப்பட் டிருந்தால் போதுமே' அப்படிப்பட்ட வளைப் பறநி எந்த விதத்திலும் நியப் படுவது எவ்வளவு மடமை? இளம் பெண்ணை மணந்து கொண்ட கிழவர்கள், இலகரத் சந்தேகங்கள் எல்லாம் கொண்டு தம் வாழ்க்கையை நரகமாக்கிக் கொள்வார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். உலக வாழ்க்கையில் அத்தனைய உதாரணங்களைப் பார்த்துமிருக்கிறோம். ஆம் மாதிரி ஊரார் சிரிப்பதற்கு நம்மை நாமே இடமாகிக் கொள்வதா'

இருந்தபாதினும் சிற்சில வீவரங்களை அவருடைய வாய்ப் பொறுப்பில் கேட்டறிந்து கொள்வதும் அவசியம்தான் அடிக்கடி முதலிசை மோதிரம் வேண்டும் என்று கேட்டு வரவிக் கொள்கிறானே, எதற்காக' அடிக்கடி தன்னத்தனியாக வதா மண்டபத்தில் போய் கூட்காந்து கொள்ளுகிறானே, அது எதற்கு' யாரோ ஒரு மந்திரவாதி அடிக்கடி அவனைப் பார்க்க வருகிறதாகக் கேள்விப்படுகிறோமே. அவளே ஒப்புக கொண்டானே, அது எதற்காக' மந்திரவாதியிடம் இவன் என்னத்தைக் கேட்டறியப் போகிறான்' மந்திரம் போட்டு இவன் யாரை வசப்படுத்த வேண்டும்' இதேவஸம் இருக்க, கலயாணம் பண்ணியும் பிரம்மச்சாரி' என்ற நிலையில் என்னை எதனை காலம் எவத்திருக்கப் போகிறான்' ஏதோ வீரதம், நோன்பு என்று சொல்லுகிறானே தவிர என்ன வீரதம், என்ன நோன்பு என்று விளக்கச் சொல்கிறான் இலகரத்தைகளிலே வரும் தந்திரக்காரப் பெண்கள் தட்டிக் கழிக்கக் கையாளும் முறைவையப் போலத்தானே இருக்கிறது? அதற்கு இனிமேல் இடம் கொடுக்கக் கூடாது' இன்றிரவு அமைதப் பதறிக் கண்டிப்பாகப் பேசித் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டியதுதான்'

**புழுவேட்டனரவர்** அவருடைய மானிகை வாசற்புகு வந்த போது அரண்மனைப் பெண்டிரும கண்களையும் தாதியர்களும் காத்திருந்து வரவேற்றார்கள். ஆனால் அவருடைய கண்கள் கதறிச் சுழன்று பார்த்தும் அவர் பார்க்க விரும்பிய இளையராணியை மட்டும் கானவில்லை விரைத்ததில், தீன்னும் உதா மண்டபத்தில் இருப்பதாகத் தெரிய வந்தது அவர் மனதில், நாளிரவு ஆன பிறதும் அவரு இவளுக்கு என்ன வேலை" என்ற கேள்வியுடன் தம்மை அலட்சியம் செய்கிறானே என்ற தயக்கம் கோபமும் எழுந்தன சிறிது ஆத்திரத்துடனேயே கொடி மண்டபத்தை நோக்கிச் சென்றார்

இவர் கொடி மண்டப வாசலில்



அடைந்த

போது நத்தினி

பும அவளுடைய

தோழியை எதிரே வருவதைக்

கண்டார் அப்படி வந்தவள் இவ

ரைக் கண்டதும் நின்று, அவரைப் பார்க்

காமல், தோட்டத்திலிருந்து குடிக்கொண்டிருந்த

இருவரைப் பார்த்துத் தோடவரினான் தாதிப

பெண் சற்று அப்பாலேயே நின்றுவிட

டாள்

பழுவேட்டரைவர் தத்தினியின்  
அருகில் வந்த பின்னரும் அவன் அவரைத்  
திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. தத்தினியைக்  
கடித்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணிக்  
கொண்டு வந்ததற்கு மாதாக அவளுடைய  
கோபத்தை இவர் தனிக்க முயல்  
பிலைக்கிறார்

"நத்தினி! என் கண்மணி! என்ன  
கோபம் ஏன் பாராழ்க?" என்று கேட  
டுக் கொண்டு தம் இருமையெடுத்த  
கையை அவளுடைய தோளினிமித்து  
மிருதுவாக வைத்தார்

நத்தினியோ மலரினும் மிருதுவான

தன் கர மலரி

றால் அவருடைய

வஜ்ரரூபத்தை யொத்த

கையை ஒரு தள்ளுத் தள்ளி

வான் அமமழா! மென்மைக்கும்

மிருதுத் தன்மைக்கும் இதனை பவழம்

கண்டார்

"என் உயிரே! உன் பட்டுக் கையினால்  
தொட்டு என்னைத் தன்னினாயே  
அதுவே என் பாக்கியம்! திரிகோண  
மனவயிலிருந்து வித்திய மனவனரையில்  
உள்ள வீராதிவீரர் யாரும் செயல் முடி  
யாத செயலை நீ செயதாயி அது என்  
அதிர்ஷ்டம்! என்றாலும், எதற்குக் கோபம்  
என்று கொல்ல வேண்டாமா! உன் தேன்  
மதுரக் குரலால் கேட்க என் காது தாபம்  
அடைந்து தவிக்கின்றதே?" என்று கெஞ்  
சினார் ஆயிரம் போரக்களங்களில்  
வெற்றி கண்ட அந்த மகா வீரர்

"தாங்கள் என்னைப் பிரித்து போய்  
எத்தனை நாள் ஆயிற்று? முழுமையாக  
நாலு நாள் ஆகவில்லையா?" என்று



கொண்ட தத்தெரிந்தன ஆரவிய வியதல்  
தொனித்தது அது எத்தனையோ வான  
களையும் வேல்களையும் தாங்கி தின்றும்  
தன்றாத பழுவேட்டைரவரின் தெஞ்  
சத்தை அளவில் இட்ட மெழுகைப்போல  
உருக்கி விட்டது

"இதற்காகத்தான் இவ்வளவு கோபம்!  
நாலு நாள் பிரிவை உண்ணால் சலிக்க  
மடங்கலில்லையா' போர்க்களத்துக்குப்  
போக நேரத்தால் என்ன செய்வாய்'  
மாதக் கணக்காகப் பிரிந்திருக்க நேர்  
ஓமே!" என்றார்

"தாங்கள் போர்க்களத்துக்குப்  
போனால் மாதக்களத்தில் தங்கள் நாள்  
பிரிந்துருப்பேன் என்றா எண்ணினீர்கள்'  
அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளுங்  
கள் தங்களுடைய நீழலையே போல  
தொடர்ந்து நானும் போர்க்களத்துக்கு  
வருவேன்..."

அழகாக இருந்தது' உவ்வைய போக  
களத்துக்கு அழைத்துப் போனால் நான்  
யுத்தம் பண்ணினாற் போவததான்'  
கனம்மணி' இந்த மரபும் தோள்களும்  
எத்தனையோ காரிய அம்புகளையும்  
வேல முனைகளையும் நாங்குகதுண்டு  
அவ்வாறு ஏற்பட்ட காலங்கள் அறுபத்து  
நான்கு என்று உலகோர் எண்ணப் புகழ்  
வது மூன்று ஆண்டுகளன்றுடைய பிரிந்து  
வான மலர் மேனியில் ஒரு சிறு முன்  
தைத்து விட்டால் என்னுடைய தெஞ்சு  
பிளந்து போய்விடும் எத்தனையோ வான  
களும் வேல்களும் எவ்வளவு தாக்கிச்  
சாதிக்க முடியாத காரியத்தை உலகாஸிப  
தைக்கும் சிறிய முன் சாதித்து விடும்  
உவ்வைய எப்படி யுத்த களத்துக்கு அழைத்  
துப் போவேன்' நீ இத்தனை நேரம் கருங்  
கல தளையில் நின்று கொண்டிருப்பதே  
எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது இப்படி  
வா, வந்து உலா மலர்ப் படுகையில்  
வீற்றிடு' உன் இருங்குதனாய் பார்க்கிறேன்  
நாலு நாள் பிரிவு உனக்கு மட்டுமே  
வேதனை அளித்தது என்று திணையாதே'  
உவ்வைய காலவாத ஒவ்வொரு கணமும்  
எனக்கு ஒரு யுகமாக இருந்து இப்போது  
வது என் தாயம் நீர. உன் பொன் முகத்  
தைப் பார்க்கிறேன்" என்று கூறி நதினி

யின் கரதலையப் பற்றி அழைத்துக்  
கொண்டு போய் மஞ்சத்தில் உட்கார்  
வைத்தார்

**ந**தினி தன் களங்களாத துடைத்துக்  
கொண்டு பழுவேட்டைரவரை  
திமிர்ந்து பார்த்தான் தங்க  
விளக்கின் பொன்னொளியில் அவளு  
டைய மூச்சுதில் மளந்த மிதந்து முறு  
வலைப் பார்த்தார் தனாநிகாரி ஆகா'  
இத்தப புளசிப்புகுது மூன்று உலகத்  
தையும் கொடுக்கலாமே' மூன்று உலகமும்  
மேலசத்தின் இலகந்தபடியால் நம் உடல  
பொருள் ஆவ் மூன்றையும் இவளுக்காகத்  
தந்தம் செயலாம்' ஆனால் இவனோ  
நமமிடம் ஒன்றும் கேட்கறான் இல்லை'

இவ்வீதம் எண்ணினார் அந்த வீரர்தி  
வீரர் அவளைக் கேள்வி கேட்பது கடிந்து  
கொள்வது என்கிற உத்தேசம் போயே  
போய் விட்டது தத்தெரி காணின் இட்ட  
பள்ளியைத் கள்ளியாள் நடத்தி வைக்கும்  
திணைமக்கு வந்து விட்டார்' எந்தவீத  
அடிமைத்தனமும் போலவாததுதான்'  
ஆனால் பெண்ணடிமைத்தனத்தைப்  
போல ஒருவளை மதி இழக்கச் செய்வது  
வேறொன்றுமில்லை'

நாலு நாள் வெனிதூரிக் இருந்து விட  
இத்தான் வந்திருக்கின்ற திராவி வந்த  
வுடனே நேரே ஏன் இவரு வரவில்லை'  
எனனை விடத் தங்களுக்குத் தங்கள்  
தம்பிதானே முக்கியமாகிவிட்டார்'  
என்று கேட்டான் தத்தெரி கேட்டுவிட்டுக்  
களக்க கொபத்துடன் அவரைக் கடைக்  
கண்ணால் பார்த்தான்

"அப்படியில்லை, என் கனம்மணி'  
வில்லிஸ்ரது புறப்பட்ட பாண்டதைப்  
போல உவ்விடம் வந்தவதந்தததான் என  
மனம் ஆசைப்பட்டது ஆனால் அத்த  
அசட்டுப் பிள்ளை - மதுரைத்தான் -  
கரங்க வழியின் சாலமாகப் பத்திரமாகத்  
திருமயி வந்து சேர்கிறானா என்று  
தெரிந்து கொள்வதற்காகவே தம்பியின்  
யிடில் தாமதிக்க வேண்டியதாயிற்று

"ஐயா! தாங்கள் எடுத்த காரியங்  
களிலெல்லாம் எனக்குச் சிரத்தை உண்டு  
தங்கள் மாறாசி அளவத்துமே வேறறி பெற

வேண்டுமென்றுதான் நானும் ஆளசப  
படுகிறேன் ஆளாலும் தான் ஏற வேண்டி  
புதுபுதுகளில் ஓர் ஆள் பிள்ளை  
எய்த தரங்கள் ஏற்றிக் கொண்டு  
போவதை நினைத்தால் எனக்குக் கஷ்ட  
மாயிருக்கிறது. தாடு நகரங்களில் உள்ள  
ஜனங்கள் எல்லோரும் என்னையும் கூட  
அழைத்துப் போவதாக என்னுடைய  
கனவுகள்.."



"அது எனக்கு மட்டுமே சந்தேகம்  
மளிக்கிறது என்ற நினைக்கிறாய்? இல்  
லவே இவ்வளவு ஆனால் எடுத்த காரியம்  
பெரிய காரியம். அதை நினைவேற்றுவதற்  
காகச் சித்திக்குக் கொண்டு செய்கிறேன்  
மேலும் இந்த யோசனை கூறியதே நீதான்  
என்பதை மறந்து விட்டாயா? உள்ளு  
டைய முடிபுல்லத்தில் மதுராந்தகனை  
அழைத்துப் போதல்படி நீதான் சொன்  
னாய்? கோட்டையிலிருந்து போகும்  
போதும் வருமபோதும் அவனைத் தனி

யாகச் சுரங்க வழியில் அனுப்பும் யுக்தி  
ளையும நீதான் கூறினாய்?.."

"எவ்வுடைய கடமைவந்ததான் தான்  
செய்தேன் கண்ணா! எடுத்திருக்கும் காரி  
யத்துக்கு உதவி செய்வது மனைவியின்  
கடமை அல்லவா? ஏதோ எனக்குத்  
தெரிந்த யுக்தியைச் சொன்னேன் தவ  
களுக்கு அதனால்.."

"அது மட்டுமா செய்தாய்? இந்த மது  
ராந்தகன் உடம்பெல்லாம் விழுதுளையப்  
பூசிக் கொண்டு குதிரைச் மாஸையை  
அணிந்து நமசிவாய ஜபம் செய்து

கொண்டிருந்தான்! கோவிலு

குளம் என்று சொல்லிக்

கொண்டு 'அம்மாவாக்குப்

பிள்ளை தான்தான் என

பதை நினைத்துக் கொண்ட

ிருந்தான்! அரசன்

வதில் ஆளச உள

ரக்க நாங்கள் எவ

வளவே முயன்று

ரடியவில்லை

இரண்டு தடவை நீ

அவனுடன் பேசி

னாய், உடனே

மாறிப் போய் விட

டான் இப்போது அவ

னுக்கு உள்ள இராஜ்ய

ஆளசைச் சொல்லி

முடிவாது. தற்போது அவ

னுடைய மனோராஜ்யம்

விவங்களிலிருந்து இமயமலை

வளரையில் பரவியிருக்கிறது! பூமியி

லிருந்து ஆகாசம் வளரையில் வியாபித்

திருக்கிறது." நமஸ்க் காட்டிலும் அவ

னுக்கு அவசரம் தாங்கவில்லை. கோழ

மமகாசனத்தில் ஏறத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நந்தினி! அந்தப் பிள்ளை

விலகத்தில் நீ என்ன மாய மந்திரம்

செய்தாயோ, தெரியவில்லை!... ஆமாம்.

நீதான் இப்படிப்பட்ட மாய மந்திரக்

காரியங்களைச் செய்தாயோ? வேறு மந்திர

வாதியை நீ ஏன் அழைக்கிறாய்? அதைப்

பற்றி அநாவசியமாக ஜனங்கள்.."

"அரசே! அதைப் பற்றி அநாவசியமாக

யாரேனும் பேசினால், அப்படிப்பட்ட

துஷ்டர்களின் நாக்கைத் துண்டித்துப் புத்தி கறுப்பிப்பது தங்கள் பொறுப்பு. மத்திய வாதினைய நாள் ஏன் அழைக்கிறேன் என்பதை முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். தாங்கள் மறந்திருந்தால் இன்னொரு தடவையும்தான் சொல்லுகிறேன். பண்டையரின் விழுந்நன் அந்தப் பெண் பாம்பின் விழுந்ததை இறுக்கத்தான் நீங்கள் ஆணவம் உள்ள புருஷர்கள் மறந்த கனகநில நேருக்குத் தெரிவிப்பது ஆணவ பிள்ளைகளே. இப்போதிருவீர்கள் 'கேவலம் பெண் பிள்ளைகள் என்று அலட்சியம் செய்வீர்கள்' பெண் பிள்ளைகளிடம் போர செய்வது உங்களுக்கு அவமானம். ஆனால் தூது ஆணவ பிள்ளைகளாக கட்டிப் போய் பெண் பிள்ளை அதிகமான தீவரம் செய்து விடுவான். பாம்பின் கால பாம்பு அதிசயம். அந்தக் கந்தையின் மந்தையைச் செயல்பட உங்களுக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியும். தங்களுக்கும் என்னையும் சொத்து. அவள் அவமானப்படுத்தியதைத் தாங்கள்

மறந்திருக்கலாம். நான் மறக்க முடியாது. தூது பெண்களுக்கு மத்தியில் என்னைப் பார்த்து, 'அந்தக் கிழவனுக்குத்தான் சாகப் போகிற சமயத்தில் பெண் மோகம் பிடித்துப் புத்தி கெட்டுப் போய்விட்டது. - உன் அதிசய எவகேவடி போயிற்று?' அந்தக் கிழவனையப் போய் ஏன் மணந்து கொண்டாய்? என்று கேட்டாரே, அந்த தான் மறக்க முடியுமா? 'தேவகோக மோகின்பையப் போல ஜோலிகிறாடியே' எந்த ராஜகுமாரனும் உன்னை விருமன் மானவந்திடுப் பட்டமகிஷெயாக வைத்திருப்பானே? போயும் போயும் அந்தக் கிழவனுக்கு மாட்டையப் போய்க் கலி மாளம் செய்து கொண்டாயே' என்று அவன் என்னைக் கேட்டதை மறக்க முடியுமா? என்று கூறி நத்தினி விமயி அந்தத் தோடவர்களின் அவருடைய கண்களில் பொங்கிய கண்ணீர் தானே தானையாகக் கண்ணங்களின் வழியாகப் போயி அவளது மார்புக்குத் நனைத்தது.

## முப்பத்தெர்பதாம் அத்தியாயம்

### உலகம் சுழன்றது!

**மு**

திய பிராயத்தில் தாம் கலியாணம் செய்து கொண்டது பற்றிப் பவர் பலவிதமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பழுவேட்டையார் அறிந்திருந்தார். அப்படி நீதனையாகப் பேசியவர்களில் சூத்தனையப் பிரபுடையம் ஒருத்தி என்பது அவர் கருத்து. எப்படித் தெரந்தது? ஆனால் கந்தையம் என்பது கொன்னான் என்பதை இதுவரை யாரும் அவரிடம் பச்சையாக எடுத்துச் சொல்லவில்லை. இப்போது தந்தையின் வாழ்னால் அந்தக் கேட்டதும் அவருடைய உள்ளம் கொல்லா உலகம் களத்தாகத் துருத்து நய நய என்று அவன் களத்திற் புறக்க வந்தது. நத்தினியின் கண்ணீர் அவருடைய உள்ளத்திலேயே போயிப் கொழுந்து விட்டெடிக் கொடிய செயல் செய்வாக உருவாகி

பாதி அப்படியா சொன்னான்? என்னைக் கிழவனுக்கு மாடு என்றா சொன்னான்? இதை மீட்டும் அவன் அவன் என்ன செய்கிறான், பாடு' என்னும் மாடு அல்லிக் கொடினைக் காலில் வைத்துக் களத்தினுப் போல நகரிக் கிறிகிறான். பாடு' இன்னும்... அவன்... அவன்' என்று பழுவேட்டையார், கோபாவேசத்தினால் போய் முடியாது சத்தமித்தார். அவர் முகம் அடைந்த கோர சோமுததை வானிக்க முடியாது.

**ந**

த்தினி அவரைச் சாந்தப்படுத்த முயன்றான். அவருடைய இதம்புக் கையைத் தன் பூவையெடுத்த கரத்தினால் பற்றி வீரலகனோடு வீரல்களை இளைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டான்.

"என் கண்ணோ! அந்தச் சண்டாளம்

"நாதர் எனக்கு நேர்ந்த அவமானத்

எத்த தாய்கள் பொறுக்க மாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் மத்தகஜத்தின் மனஸ்தையப் பிளந்து இரத்தநளிக் குடிகளும் வலிமையுள்ள சிவகம், கெவலம் ஒரு பூனைவின் மீது பாய முடியாது. குதவை ஒரு பெண் பூனை, ஆனால் பெரிய மந்திரககாரி மாயமும் மந்திரமும் செய்துதான் எல்லோரையும் அவன் இஷ்டம் போல் ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தையே ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் ஸ்டைல மந்திரத்தை மாற்று மந்திரத்தால் தான் வெல்ல வேண்டுமே தங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் சொல்லி விடுங்கள். இன்னறக்கே நான் இந்த மானி எகைய விட்டு வெளியேறுகிறேன் என்று கூறி மீண்டும் விமமினாள்.

**முண்டைவரவரின் கோப வெந்தனித்து. மோக வெந்தி மிஞ்சுது.**

"வேண்டாம், வேண்டாம்! ஆர்ரம் மந்திரவாதிகளை வெளியேற்றுவோம். அளபுத்து வைத்துக் கொள் நீ போக வேண்டாம்' என் உயிரி அளையவன் நீ அளையவன் என்ன' என் உயிரே நீதான்' உயிரி போய்விட்டால் அப்பறம் இந்த உடம்பு என்ன செய்யும்?... இப்போதே என்னை நீ விலகி வைத்திடுபபது என்னை உயிரோடு வைத்துக் கொள்கிறது' இந்தனை மந்திரம் தெரிந்து எவத்திருக்கிறாயே' எவகத ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தரக்கூடாதா?" என்றார்.

நாதா உங்கள் கைவில ஸாரநம் வெட்டி இருக்காமபோது மந்திரம் எதற்கு? பெண்கள் பெண்களாகிய என்னிடம் விட்டு விடுங்கள் மாயமந்திரங்களை. தங்களுக்கு எதற்கு மாயமும் மந்திரமும் என்றாள் நந்தினி.

கள்ளன்! நீ உன் பவன் வாய் திறந்து நாதா என்று அழைக்கும்போதே என் உடம்பு சிலிர்த்து உன் பொன் மகத னதுப பார்த்தால் என் மதி கழல்கிறது' என் கைவில வாரநம் வேறும் இப்போது உன்னமதான். அனதயெல்லாம் போர்க் களத்தில் பளகலிக்கின்ற திகழ்வதற்கு

உபயோகிப்பேன். ஆனால் அந்த ஆயுதங்கள் வைத்துக் கொண்டு இந்தக் கோடி மண்டபத்தில் எவன் செயவேன்? மன் மதநுஸ்டை பாண்டகருகத எதிர்ப பாண்ட என்னிடம் ஒன்றுமில்லையே' களனிடம் அவ்வமா இருக்கிறது' எனக்கு மந்திரம் எதற்காக என்று கேட்குராய' என் உடம்பும் உயிரும் ஓயாமல் எறித்துக் கொண்டிருக்கிறதே. அததத் தீவயத் துணிபுதற்காகத்தான்' அதற்கு ஏதாவது மந்திரம் உனக்குத் தெரிந்திருந்தால் சொல்லு' இல்லையென்றால், உன் பூ மேனிவயத் தொட்டு பவிழும் பாக்கி யதனை எவக்குக் கொடு' எப்படியாவது என் உயிரைக் காப்பாற்று' கண்மணி! உலகம் ஆதியச் சாவது விடுபபடி தீயம் தாழ்வும் மன்னது இரண்டினர் ஆலாடுகள் ஆகின்றன' ஆயினும் நாம் உலக வழக்கப்படி இவ்வாழ்க்கை தந்த ஆரம் பிக்கவில்லை. வீரதம் என்றும். நோன்பு என்றும் சோகலி என்னை ஒதுக்கியோ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். கரம் பிடித்து மன்னது கொட்ட களவளை லாட்டி வைக்கிறாய்' அவனது ஒருவழி யாக எவகத உன் கைவிளாவ விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு விடு."

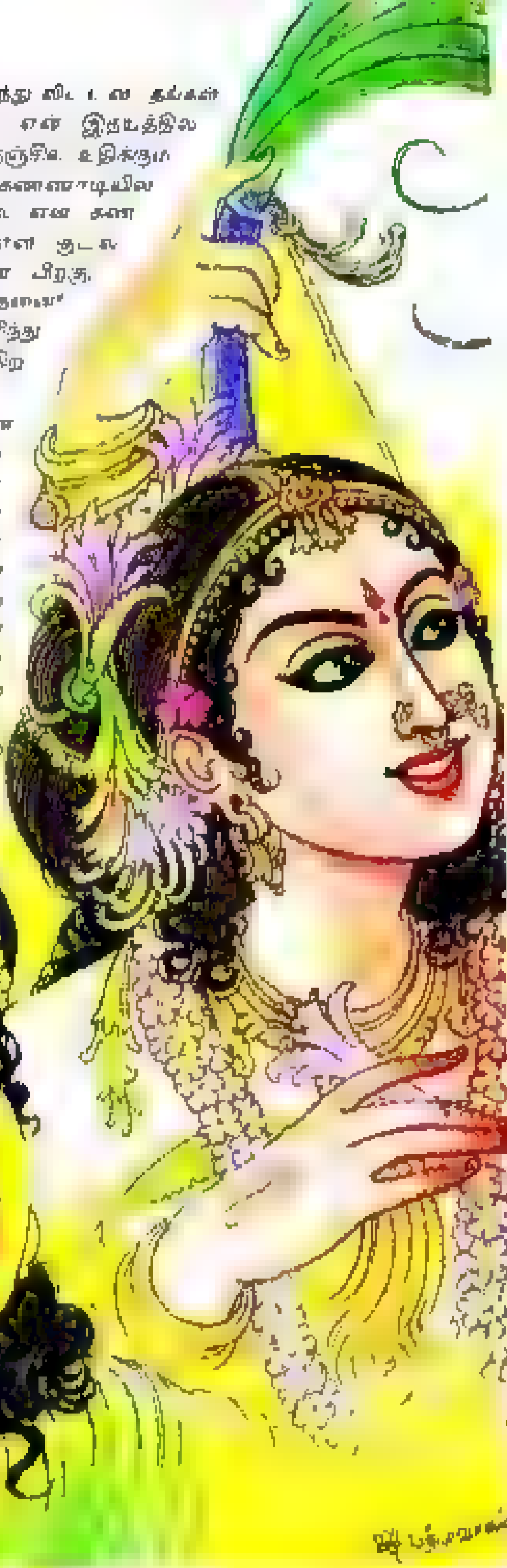
நந்தினி தன் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு ஐயையோ' இம்மாதிரி கோடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லாதார்கள்' இன்னொருமுறை இப்படிச் சொன்னால் நீங்கள் சொல்லுகிறபடியே செய்து விடுவேன் விஷத்தைக் குடித்துச் செத்துப் போவேன். அப்பறம் தாய்கள் கவனமெடுத்து நிம்மதியாக இருக்கலாம்" என்றாள்.

இவளை இவளை இனி அப்படிச் சொல்லவில்லை என்னை மனவித்து விட்டா? நீ விஷம் குடித்து இரத்தால் என்ரு மனநீமமதி உலகா கருமா' இப்போது அளரப் பைத்தியமாக இருக்கிறேன். அப்போது முழுப் பைத்தியமாகி விடுவேன்."

"நாதா! எதற்காகத் தாய்கள் எப்பதிலுமாக வேண்டுமே' என்னறக்க நாம் கைப்பிடித்து மன்னது கொண்டு போக அன்றக்கே நாம் இரண்டு உடம்பும் ஒரு உயிரும் ஆகிவிட்டோம் உயிரும் உயிரும்

கலந்து விட்டன உன்னமும் உள்ளமும் செர்ந்து விட்டன தங்கள்  
இதயத்தின் ஒவ்வொரு துடிப்பும் இங்கே ஏன் இதயத்தில்  
எதிரொலியை உண்டாக்குகிறது தங்கள் நெஞ்சம் உதிக்கும்  
ஒவ்வொரு எண்ணமும் இங்கே ஏன் அக்க கண்ணாடியில்  
பிரதிபலிக்கிறது தங்கள் புதுவய நெறிந்தரம் என் கண்  
கலங்குகிறது தங்கள் மீனம் துடித்தரம் என் குடம்  
துடிக்கிறது இப்படி நாம் உயிர்க்குயிரான பிரதி,  
கேவலம் இந்த உடனாய் பற்றி ஏன் சிந்தனைய்  
மன்னாரினால் ஆள் உடம்பு இது ஒருநாள் எரித்து  
சாம்பலாகி மண்ணோடு மண் ஆகப்போகிற  
உடம்பு இது

நிறுத்து' நிறுத்து' உன் கொடுமையான  
வார்த்தைகளைக் கேட்டு என் கரது  
கொப்பளிக்கிறது" என்று பழுவேட்டையார்  
அவதீனார் மேலும் அவன் பேச இடங்  
கொடாமல் பேசினார் : "மண்ணினால் ஆன  
உடம்பு என்றா சொன்னாய்? பொய் பொய்  
தேன் மணம் கமழும் உன் கனி வாயினால்  
அத்தனைய பெரும் பொய்யைச் சொல்வா நீ!  
உன் உடம்பை மண்ணினால் செயததாகவா  
சொன்னாய்? ஒருநாளும் இல்லை. உலகிலு  
ளத்தனையோ பெண்கள் இருக்கிறார்கள்  
அவர்களை விட உவம



பிரமமதேவன் மண்ணினாலும் செய்திருக்  
கலாம், கண்ணினாலும் செய்திருக்கலாம், கண்  
ணாம்பினாலும் செய்திருக்கலாம். கரிளையும  
சாமபனரயும் கூந்தலும் செய்திருக்கலாம்  
ஆனால் உன்னுடைய திருமேனியைப் பிரமபா  
ளப்படிச் செய்தான் தெரியுமா! தேவலோகத்து  
மந்தார மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த மலர்களால்  
சேகரித்தான், தமிழகத்துக்கு வந்து செந்  
துமளர் மலர்களைப் பறித்துச் சேகரித்தான்  
சேகரித்த மலர்களைத் தேவலோகத்தில்  
தேவாயிர்தம் ஸுவத்திருக்கும் தங்கக்  
கலசத்திலே போட்டான். அமுதமும் மலர்  
களும் உறிக் கலந்து ஒரே சூழம்பான



பிறகு எடுத்தான் அந்தக் குழமில் வெண்ணிலாக் கிரணங்களை ஊட்டி னான் பன்னடத் தமிழகத்துப் பாணர் கள்ள அழைத்து வந்து யாழ் வாகிசுக் கொள்ளான அந்த யாழின் இளைசையும கவந்தான் அப்படி ஏற்பட்ட அற்புதமாள் கலவையினால் உன் திருமேனியைப் படைத்தான் பிரம்மபீதவன்..”

“நாதா! ஏதோ பிரம்மமவுக்குப் பக கத்தில் இருந்து பார்த்தவரைப் போல பேசுகிறீர்கள்! இந்த வர்ணனைகளுக் கெல்லாம் நான் ஓர்ந்திதானா அகப் படடேன்” தங்களுடைய அந்தப்புரத்தில் எவ்வளவோ பெண்ணரசிகள் இருக்கிறார் கள் இராஜ குலங்களில் பிறந்தவர்கள் எத்தனைவோ நீண்ட காலமாக அவர் களுடன் இல்லறம் நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்னாத தாங்கள் பார்த்து இரண்டரை ஆண்டோன் ஆகிறது..” என்று நத்தினி சொல்லதற்குள், பழுவேட்டை ரைவர் குறுக் கிட்டார், அவருடைய உள்ளத்தில் பொருகிக் கொண்டிருந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தை வார்த்தைகளின் மூலமாக வாலது வெளிப்படுத்திவிட விடுமயினா போலும். அவரைப் பற்றி எரிந்த தூபத் தீண்டச் சொல்மாயினால் நனைத்து அணைக்க முயன்றார் போலும்.

“நத்தினி! என் அந்தப்புரத்து மாதர் களைப் பற்றிச் சொன்னால் பழமைவான பழுவூர் மன்னர் குலம் தீயத்து வளர வேண்டும் என்பதற்காகவே அவர்களை தான் மணத்தேன் அவர்களில் சிலர் மகடிகளாகித் தொலைந்தார்கள் வேறு சிலர் பெண்களையே பெற்றுகித்தார்கள் ‘கடவுள் அருள் அவனவனுதான்’ என்று மன நிம்மதியடைத்தேன் பெண்களின் திணைவையே வெகு காலம் விட்டு விட்டுத் திருந்தேன் இராஜாங்கக் காரியங்களை என் கவனம் முழுவதையும் கவர்த் திருந்தேன் சோழ ராஜ்யத்தின் மேன்மை சைந்த தவிர வேறு எந்த தீளைவுகளும் இந்த தென்கில் இடமிருக்கவில்லை இப்படி இருக்கும்போதுதான் பாண்டியா களைவிட்டு இறுதியே பெரும் புத்தம் வத்தது வாலிபப் பிராயத்துத் தனபதிகள் பலர் இருந்தபோதிலும் என்னால் பின்புலி

இருக்க முடியவில்லை தான் போர்க்களம் சென்றிராவிட்டால், அத்தனைய மாபெரும் வெற்றி கிடைத்தும் இராஜ பாண்டியா படைவை அடிபோடு நாசம் செய்து மதுரையில் வெற்றிக் கொடி நாட்டிய பிறகு கொங்கு நாடு சென்றேன் அவ்விருந்து\* அகண்ட காலைக் கரை போடு திருவி வந்து கொண்டிருந்தேன் வழியில் காடு அடர்ந்த ஓர் இடத்தில் உள்ளளக் கண்டேன் முதலில் நீ அவரு ற்றவிராய என்பதை என்னால் நம்பவில் முடியவில்லை கண்ணை மூடித் திறந்து பார்த்தேன் அப்போதும் நீ திளைய ‘நீ வந்தேவதைவாக இருக்க வேண்டும். அநில சென்றதும் பன்றந்து விடுவாய’ என்று எண்ணிக் கொண்டு நெருங் கினேன் அப்போதும் நீ கைநந்து விட வில்லை ‘புரணக் கதைகளில் சொல்லி யிருப்பது போல, சொர்க்கத்திலிருந்து சாயம் பெற்றுப் பூமிக்கு வந்த தேவ களளிகை அல்லது கந்தர்வப் பெளவா விருக்க வேண்டும், மனித பாளைக் கனக் குத் தெரித்திராது’ என்று எண்ணிக் கொண்டு, பெண்களை நீ வாய்’ என்று கேட்டேன் நீ நல்ல தமிழில் மறுமொழி கூறினாய் ‘நான் அதனைப் பெண், உங்களிடம் அடைக்கலம் புத்ததேன் என்னளக் காப்பாற்றுவதன்’ என்றால் உள்ளைப் பல்லக்கில் ஏற்றி அழைத்துக் கொண்டு வந்தபொது என் மனம் எண்ணாததெல்லாம் எண்ணியது உள்ளை எங்கேயோ எப்போதோ முன்னம் பார்த் திருப்பது போலத் தோன்றியது ஆனால் திணைத்து திணைத்துப் பார்த்தும் எங்கே என்று தெரியவில்லை சட்டேன்று என் மனத்தை மூடிவிருந்த மாலத்திரை விலகியது உன்னம் உதயமாயிற்று உள்ளை இந்த ஜன்மத்தில் நான் முன்னால் பார்த்ததில்லை. ஆனால் முத னதய பல பிறவிகளில் பார்த்திருக்கிறேன் என்பது கேட்கத்து அதைப் பூல ஜன் மத்து நினைவுகள் எல்லாம் மேலிக் கொண்டிருந்தன நீ அகலிசைவாக இந்த உலகில் பிறந்திருந்தாய் அப்போது நான் தேவேந்திரனாக இருந்தேன் சொர்க்க வேளக் ஆட்சியைத் துறந்து ரிஷி

சாபத்துக்கும துணிந்து உலவலத் தேடிச்  
கொண்டு வந்தேன். பிறகு நான் சந்தனு  
மகாராஜனாகப் பிறந்திருந்தேன் கவனக்  
களரபோடு வேடனடையாட்சி செல்லு  
கையில் உன்னைக் கண்டேன்; பூலோகப்  
பெண்ணைப் போல் உருக்கொண்டிருந்த  
தங்கவாழிய உன்னைக் காதலித்தேன்  
பிறகு ஒரு காலத்தில் காவேரிப்  
பூம்படமினத்தில் நான் கோவ  
லனாய்ப் பிறந்திருந்தேன் தீ கண்  
னடியாக அவதாரத்திருந்தாய் என்  
அறிவை மறைத்த மானையினால்  
உன்னைச் சில காலம் மறந்திருந்  
தேன். பிறகு மாகபத் தினர வில்  
கிற்று. உன் அருளால் அறிந்தேன்  
மதுரை நகருக்கு அழைத்துச் சென்  
தேன். வழியில் உன்னை ஆடர்  
குடியில் விட்டு விட்டுச் சிலம்பு  
விற்கச் சென்றேன். வஞ்சகத்தினால்  
உயிரை இழத்தேன். அதற்குப்  
பழிக்குப் பழியாக இந்தப் பிறவியில்  
மதுரைப் பாண்டியன் குலத்தை  
நாசம் செய்து விட்டுத் திருமயிலும்  
போது உன்னைக் கண்டேன் பல நாறு  
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யிரிந்த கண்ணகி  
நீதான் என்பதை உணர்ந்தேன் .."



பபடிப் பழுவேட்டரைவர்  
முற்பிறவிக் கதைகளைச் சொல்  
லிக் கொண்டு வந்தபோது  
நத்தினி, அவர் முகத்தைப் பார்க்காமல்  
வேறு திசையை நோக்கிக் கொண்டிருந்  
தாள் அதனால் அவன் முகத்தில் அப்  
போது தோன்றிய பாவ வேறுபாடுகளைப்  
பழுவேட்டரைவர் கவனிக்கவில்லை  
கவனித்திருந்தால், அவர் தொடர்ந்து  
பேசியிருப்பாரா என்பது சந்தேகந்தான்

மூச்சு விடுவதற்காக அவர் சற்று  
நிறுத்தியபோது, நத்தினி அவரைத்  
திருமயிலுப் பார்த்து, "நாதா" தாங்கள் கூறிய  
உதாரணங்கள் அவ்வளவு பொருத்தமா  
யில்லை. எல்லாம் கொஞ்சம் அபசகுன  
மாகவே இருக்கின்றன வேண்டுமென்  
றால், தங்களை மனமதன் என்றும்



என்னை ரதி என்றும் சொல்லுங்கள்!"  
என்று முன்புபால் முகமவர்த்து புன்னை  
செய்தாள்

பழுவேட்டரைவரின் முகமும் அப்  
போது மகிழ்ச்சியினாலும் பெருமையினா  
லும் மலர்ந்து விளங்கியது. எவ்வளவு அவ  
லட்சணமான மனிதனாகிறும், தான்  
காதலித்த பெண்ணினால் 'மனமதன்'  
என்று அழைக்கப்பட்டால் குதூகலப்பபடா  
தவன் யார்' என்றாலும், தற்பெருமையை  
விரும்பாதவர் போல் பேசினார்

"கண்மணி! உன்னை ரதி என்பது  
மிகவும் பொருத்தமானதுதான் ஆனால்  
என்னை 'மனமதன்' என்று சொல்லுவது  
பொருந்துமா! உன் அன்பு மிகுதியினால்  
சொல்கிறாய்!" என்றார்

"நாதா! என கண்களுக்குத் தாங்கள்  
தான் மனமதன் ஆன் பிள்ளைகளுக்கு  
அழகு வீரம் தங்களைப் பேரன்ற வீராதி  
வீரர் இந்தத் தென்னாட்டில் யாரும்  
இல்லை என்பதை உலகமே சொல்லும்  
அடுத்தபடியாக, ஆண்மை படைத்தவர்  
களுக்கு அழகு தருவது அபலைகளிடம்



இரக்கம் அந்த இரக்கம் தங்களிடம் இப்பதற்கு நானே அததாடெ இன்னவா, இன்ன சூலம் என்று தெரியாத இந்த ஏழை அதானதப பெண்ணைத் தாங்கள் அழைத்து வந்து அடைக்கலம் அளித்தீர்கள் இன்னியில்வாத அன்னபயம் ஆகர எவயம் என்பேரில் கொரித்தோகன் அப படிப்படட தங்களை நான் வெருகாலம் காத்திருக்குமடடி செயல மார்ட்டே என என்னுடைய வீரதழம் நோன்பும் முடிபும் காலம் தெருங்கி விட்டது என்றான்

"கண்ணா! என்ன வீரதம், என்ன நோன்பு எனபதை மட்டும் தெரிவாகச் சொல்லிவிடு! எவவனவு சீக்கிரம் முடித்துத் தரலாமோ அவவனவு சீக்கிரத்தில முடித்துத் தருவேன்" என்றார் பழுவூர் அரசர்

"தண்ணைக் காட்டிலும் மன்மதன் வேறு இவ்வளவு என்று எண்ணியிருக்கும் இந்தச் சுத்தர சோழனுடைய சந்ததிகள் தஞ்சைச் சிமமாசனத்தில் ஏறுக்கூடாது தற்பெருளம் கொண்ட அத்தக் குத்தளவ லின் காவத்தை ஒடுக்க வேண்டும்."

"நத்தினி! அந்த இரண்டு காரியங்களும் திறவேறி விட்டதாகவே நீ எவததுக கொன்னவாம். ஆதிதததுக்கும் அருள் மொழிவாமலுக்கும் பட்டம் விளையாது. மதுராத்தகனுக்கே பட்டம் கட்ட வேண்டுமென்று இந்த ராஜபதிகள் தலைவர் கள் எல்லாரும் சமமதித்து விட்டார்கள்"

"எல்லாரும் சமமதித்து விட்டார்கள்! கண்ணைதானா?" என்று நத்தினி அடித்த மாகக் கேட்டான்

"இரண்டு மூன்று பேரைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் சமமதித்து விட்டார்கள்"

**இந்த இதம் அடைப்பத்தை அலங்கரிப்பவர்கள் நத்தினியும் பழுவூர் அரசரும். ஒவியம் : பத்மவாசன்**

டாரகள் கொடுமபாஸ்ரராலும், மலைவ மாளும், பார்த்திபெத்திரனும் தாமுடன ஈன்றாம் இன்னவக மாட்டார்கள் அவர் களைப் பற்றிக் கவனலயிலலாம்..."

"ஆயினும் காரியம் முடியும் வரைவில் ஐக்கிரதைவாக இருக்க வேண்டிய துதாளே?"

அந்நேர சந்தேகம் இவ்வளவு எல்லா ஐக்கிரதைவம் நான் செய்து கொண்டு தான் வருகிறேன் மற்றவர்களின் முட் டாள்தளத்தினால் பிசகு நேர்ந்தாக்தான் நேர்ந்தது இன்னாகுக் கட அத்தகைய பிசகு ஒன்று நோத்திருக்கிறது. காஞ்சி விலிருந்து வந்த ஒரு வாலிபன் காலாத்த களை உமாறு விட்டுச் சக்கரவர்த்தியைச் சந்தித்து ஓளவ கொடுத்திருக்கிறான்

"ஆகா! தங்கள் தம்பியைப் பற்றித் தாங்கள் ஓயாமல் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் அங்குக்குச் சாமர்த்தியம் போதாது என்று நான் சொல்ல வில்லையா?"

இந்த விஷயத்தில அசட்டுத்தன் மாகத்தான் போய விட்டான்! ஏதோ நம் அரண்மனை முதலினர் மோதிரத்தை அந்த வாலிபன் காட்டியதாகச் சொக் கொள்ள"

"ஏமாந்து போவவர்கள் இப்படித்தான் ஏதாவது காரணம் சொல்லுவார்கள்! ஏமாற்றிய அந்த வாலிபனைப் பிடிக்க முயற்சி ஏதும் செய்யவில்லையா?"

முயற்சி செய்பாமல் எவ்வ' கோட னடக்கு உன்னேயும் வெனியேயும் பிவடாட ஆரம்பமாகி விட்டது! எப படியும் பிடித்து விடுவார்கள் இதனா வெவலாம் நம்முடைய காரியத்துக்கு ஒன்றும் பங்கம் வத்து விடாது சக்கர வர்த்தி காலமானதும் மதுராத்தகன் சிமமாசனம் ஏறுவது நிச்சயம்..."

நாதா! என்னுடைய வீரதம் என்ன வெனபதைத் தங்களுக்குத் தெரியப் படுத்தும காலம் இப்போது தெருங்கி வத்து விட்டது..."

"கண்ணே! அதைச் சொல்லுமபடி தான் நானும் கேட்கிறேன்..."

"மதுராந்தகன் -  
அந்த அசட்டுப்  
பிள்ளை - பெண்  
என்றால் பல்லை  
இனிப்பவன்  
அவன் பட்டத்துக்கு  
வருவதனால் என்னு  
டைய வீரதம் நிறை  
வேறி விடாது."

"வேறு ஏதனால்  
நிறைவேறும்? உன்  
விருப்பத்தைச்  
சொல்லு! நிறை  
வேற்றி வைக்க நான்  
இருக்கிறேன்."

"அரசே! என்  
கிறு பிராயத்தில் ஒரு  
பிரபல சோதிடன்  
என் ஜாதகத்தை,  
பார்த்தான். பதி  
னெட்டுப் பிராயம்  
வளரவில் நான்  
பற்பல இன்னக்  
களுக்கு உன்னர  
வேன் என்று சொன்  
னான்."

"இன்னும் என்ன  
சொன்னான்?"

"பதினெட்டுப் பிராயத்துக்குப் பிறகு  
தினச மாறும் என்றான் இன்னையில்லாத  
உன்னத பதவிபை அடைவேன் என்று  
சொன்னான்."

"அவன் சொன்னது உண்மையான  
அந்தச் சோதிடர் யார் என்று சொல்லு!  
அவனுக்குக் கனகாபிஷேகம் செயது  
வைக்கிறேன்."

"நாதா!"

"கண்ணே!"

"இன்னும் அந்தச் சோதிடன் கூறிவது  
ஒன்று இருக்கிறது அதைச் சொல்லு  
டுமா?"

"கட்டாயம் சொல்லு! சொல்லியே  
தீரவேண்டும்!"

"என்னைக் கைப்பிடித்து மனைத்து  
கொள்ளும் கணவர் மணிமகுடம் தரித்து



ஒரு மகா சாமராஜ்யத்தின் சிமமாசனத்  
தில் துமபத்தாறு தேசத்து ராஜாக்களும்  
வந்து அடிபணித்து ஏத்தும சக்கரவர்த்தி  
யாக வீற்றிருப்பார் என்று அந்தச் சோதி  
டன் சொன்னான் அதை நிறைவேற்று  
வீரர்கள்."

பழுவேட்டளையரின் செவியில் இவ  
வார்த்தைகள் விழுந்ததும், அவருக்கு முன்  
னாலிருந்த தந்தினியும் அவன் வீற்றிருந்த  
மஞ்சமும கழன்றன வதா மண்டபம்  
கழன்றது அந்த மண்டபத்தின் தூண்கள்  
கழன்றன ஏதரே இருந்த இருளடர்ந்த  
தோப்ப கழன்றது தீவாக கதிரில் ஒளிர்ந்த  
மர உச்சிகள் கழன்றன, வரனத்து  
நட சத்திரங்கள் கழன்றன இருபுறத்து  
மரவினைகளும் கழன்றன, உலகமே  
கழன்றது!

(தொடரும்)



# தொண்டியின் தொண்டன்

இருள் மாளிகை

கா

ணாமற்போன கதநி  
பத்தேவன் என்ன  
ஆளான என்பதை  
இப்போது நாம் கவ  
னிக்கலாம் இருள்

டர்ந்த மாளிகைக்கு அருகில் சென்று  
அவன் மனநிறை நின்றுள்ள என்பதைப்  
பார்த்தோம் அல்லவா! மந்திரவாதிபும  
நந்தினியும் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்  
என்பதை அவன் முதலில் காது கொடுத்த  
துக் கேட்க முயன்றான் ஆனால் அவர்  
சரணடைய பேச்சு ஒன்றும் அவன் வாயில்  
விழவில்லை, அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து  
கொள்வதில் அவ்வளவாக அவனுக்குச்  
சிரத்தையும் இல்லை. நந்தினியுடன்  
பேசிக் கொள்முந்ந்தபோது தன் அறிவு  
தள்ளை விட்டு அகன்று ஒந்வித போதை  
உணர்ச்சி உண்டாகியிருந்தது என்பதை  
இப்போது உணர்ந்தான் மறுபடியும்  
அவனைச் சந்திக்காமல் தப்பித்துக்  
கொண்டு போய்விட்டால் நல்லது  
பழுவேடையாரவர்களிடம் அகப்பட

டுக கொளவ  
ளதுக் காட்டி லும  
இந்த இளைய  
ராணி வீடம்

அகப்படடுக கொள்வதில் அபாயம்  
அங்கம் இழக்கிறது அவர்கள் முன்னி  
ளையில் தன் அறிவு நன்றாய் இயங்கு  
கிறது தோள் வலி ஒங்குகிறது அறையில்  
உள்ள கத்தியில் எப்போதும் சாக இருக்  
கிறது. சுக்தியினாலும் ஒரு சாக பார்க்க  
லாம், கத்தியினாலும் ஒரு சாக பார்க்க  
லாம். ஆனால் இந்த மோகியியின் முன்  
னாய் புத்தி மயங்கி விடுகிறது. மகிழ்வு  
கத்தி பிடிக்கும் சக்தியை இழந்து விடு  
கிறது. மீண்டும் இவன் முன்னால் சென்  
றால், என்ன நெருக்கம் என்னவா?  
போதும் போதாதற்கு மந்திரவாதி ஒரு  
வனுடைய கட்டுறையும் இவன் எவத்துக்



சுமார் கவி இளையராஜா

தொண்டன்

கொண்டிருக்கிறான்' இரண்டு பேரும் சேர்ந்து என்ன மாயமந்திரம் செய்வார்கள்? குந்தனவழி பிராட்டியிடத்தான் இவளுக்கு எவ்வளவு துவேஷம்! அந்தத் துவேஷம் இவளுடைய கண்களில் தீப பொற்பாக வெளிப்படுகிறதே! ஒடுபவளான மனததை மாற்றிக் கொண்டு பழிவட்ட ஸரஸரிடம் தன்னைப் பிடித்துக் கொடுத்தாலும் கொடுத்து விடலாம்' பெண்களின் சபல சித்தமும் சஞ்சல புத்தியும் பிரசித்த மானவை அல்லவா? ஆளகலால் மீண்டும் இவனைச் சந்திக்காமல் தப்பித்துக் கொண்டு போய் விட்டால் நல்லது ஆனால் எப்படி? தோட்டத்துக்குள் புகுந்துதான் வழி கண்டுபிடித்துப் போக வேண்டும்' மதில ஏறிக் குதிக்க வேண்டும் மதிலுக்கு வெளியில் தள்ளைத் தேடி வந்தவர்கள் காததிருந்தால்? வேறு ஏதே னும் உபாயம் இவ்வளவா? வந்தியத்தேவா! இதனை நாளும் உனக்கு உதவி செயது வந்த அதிர்ஷ்டம் எங்கே போயிற்று? யோசி! யோசி! முன்னையச் செலுத்தி யோசி! கண்களையும் கொஞ்சம் உபயோகப்படுத்து! நாலாபக்கமும் பார்! இதோ இந்த இருள் அடைந்த மானினை இருக்கிறதே' இது ஏன் இருளடைந்திருக்கிறது? இதற்குள்ளே என்ன இருக்கும்? இதன் உள்ளே புகுந்தால் இதன் இன்னொரு வாசல் எங்கே கொண்டு போய் விடும்? எல்லாவற்றுக்கும் இதற்குள் புகுந்து பார்த்து எவக்கலாமா? இப்போது உபயோகப்படாவிட்டாலும் வேறு ஒரு சமயத்துக்கு உபயோகப்படலாம். யார் கண்டது?

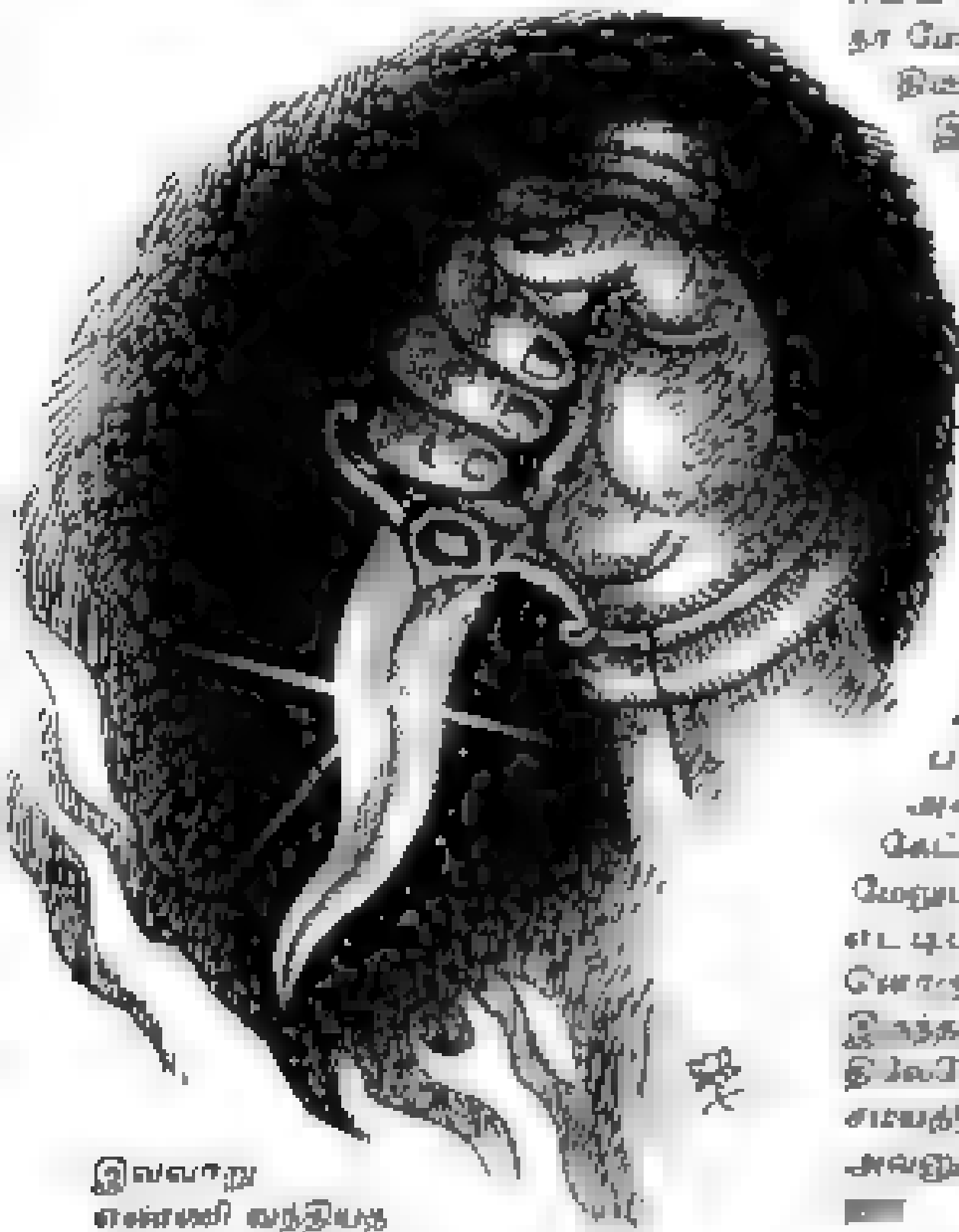
ஆனால், இதற்குள்ளே எப்படிப் பிரவேசிப்பது? எவ்வளவு பெரிய, பிரம்மாண்டமான கதவு, இதற்கு எவ்வளவு பெரிய தூண்டு அப்பப்பா! என்ன அழக்தம்! என்ன கெட்டி! ஆ! இது என்ன? கதவுக்குள் ஒரு சிறிய கதவு போலிருக்கிறதே! னகைய! வைத்ததுதான் இதன் சிறிய கதவு திறந்து கொள்கிறதே! அதிர்ஷ்டம் என்றால், இதுவல்லவா அதிர்ஷ்டம்! உள்ளே புகுந்து பாராக வேண்டியதுதான்!

வந்தியத்தேவன் அந்த இருளடைந்த மானினைக்குள் புகுந்தான். உள்ளே காலடி வைத்ததும் அவனுக்குத் தோன்றிய முதல் எண்ணம், தான் அமமானினைக்குள் புகுந்தது தந்தினிக்குக் கூடத் தெரியக் கூடாது என்பதுதான் ஆளகலால் சிறிய கதவைச் சாத்தினான் சாததியவுடன் உள்ளிருந்த இருள் இன்றும் பன்மடங்கு கணத்து விட்டதாகத் தோன்றியது. கதவு திறந்திருந்த ஒரு விளாடி நேரத்தில் சில பெரிய தூள்கள் திற்பது தெரிந்தது இப்போது அதையும் தெரியவிடலாம், இருட்டு என் தால், இப்படிப்பட்ட இருட்டைக் கற்பனை செய்பவன் முடியாது... சீச்சி! வெளிச்சத்திலிருந்து இருட்டில் வந்திருப்பதால் முதலில் இப்படித்தான் இருக்கும் சற்றுப் போனால் இருட்டின் கனம் குறைந்து பொருள்கள் மங்கலாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படும் இதை எத்தனையோ தடவை அனுபவத்தில் கண்டிருந்தும், இரனைக் கண்டு கலக்கம் ஏன்? சுமமா திற்பதற்குப் பதில் கொஞ்சம் நடந்து பார்க்கலாம். எகலினால் தடவிக் கொண்டே போகலாம் முதலில் தெரிந்த தூள் இப்போது இல்லாமல் எங்கே போய்விடும். 'சற்றுத் தூரம் குருடனைப் போல னகைய முன்னால் நீட்டிக் கொண்டு வந்தியத்தேவன் நடந்தான் அவன் நினைத்தபடியே ஒரு தூண் னைக்குத் தடபுப்பட்டது! ஆ! எவ்வளவு பெரிய தூண் கருமகல தூண்! இதைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு மேலே போய்ப் பார்க்கலாம், மேலும் கொஞ்ச தூரம் நடத்ததும் இன்னொரு தூண் னைக்கு அகப்பட்டது ஆனால் இன்னமும் கண்ணுக்கு ஏதும் தெரிந்தபாடா யில்லை. திடீரென்று கண் குருடாகப் போய் விட்டதா, என்ன? இது என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம்! கண் திடீர் என்று எப்படிக் குருடாகும்? இன்னும் கொஞ்சம் நடந்து பார்க்கலாம், மேலே தூண் ஒன்றும் னைக்கு அகப்படவில்லை! ஏதோ பன்னத்தில் இறங்குவது போன்ற உணர்ச்சி கண்டாகிறது! ஆ! இதோ ஒரு பாடி! நல்லவேளை விழாமல் தப்பியோம்! இப்படியே இந்த இருட்டில் ஒன்றும் தெரியாமல் எத்தனை நேரம், எத்தனை தூரம் போவது?... எதனாலோ வந்தியத்தேவன் மனதில் ஒரு பீடு உண்டாகிற்று மேலே

**பு**

பரிய கதவுக்குள்ளே, பார்த்தால் தெரியாதபடி பொருத்தியிருந்த சிறிய கதவைத் திறந்து கொண்டு

போகத் துணிவு ஏற்படவில்லை. வந்த வழியிலே இரண்டே வேண்டியதுதான்! கதையைத் திறந்து கொண்டு வந்த மண்டபத்துக்கே போக வேண்டியதுதான்! இந்தப் பயங்கர இரட்டில் உழலுவதைக் கூடப் பழம் நந்தினியை மீண்டும் சந்தித்து அவளுடைய போசனைப்படி நடப்பதே நல்லது என்று வரக்கூறுதி கேட்டாலும் இப்போளக்கூடக் கொடுத்து விட்டால் பந்த சமயம் போல பார்த்துக் கொள்கிறது!



இவ்வாறு என்னுள் வந்தியத் தேவன் திருமயினான் ஆனால் திருமயிச் செவ்வம் வழி வந்த வழியேதானா? எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நடக்க நி. கூட எவ்வளவு ஒன்றும் தட்டுப்பாடில்லையோ! அந்தக் கருங்கத் தூண்கள் எங்கே போயின! கதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலே போய் விடுமோ? இரவெல்லாம் இந்த இருளில் இப்படியே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்க நெரிடுமோ? கடவுளே! இது என்ன ஆபத்து!...

ஆகா! இது என்ன ஓசை! கடகட வேன்ற ஓசை! எங்கேயிருந்து வருகிறது? வெளவால்கள் சிறை அடித்துக் கொள்ளும் ஓசையாக இருக்க வேண்டும் அவ்வளவு இரட்டில் வெளவால்கள் நின்றபடி குடிகொண்டிருப்பது இயலாதானே! இவ்வளவு இது வெளவால் இறங்கி சத்தம் மட்டும் இல்லை. காலடிச் சத்தம்! யாரோ தடையும் சத்தம்! நடப்பது யா? மனிதர் களதானா? அவ்வளவு வந்தியத்தேவனுடைய தொண்டை உலாந்து போயிற்று! தா மெல்லாததில் ஒட்டிக் கொண்டது! நிரேன்று யாரோ அவன் முகத்தில் இடிந்தாற் போலிருந்தது. வந்தியத் தேவன் தன் சக்தியைப்பெல்லாம் காட்டி ஒரு குந்து விட்டான்! வந்திய கை துண்டிக்கப்பட்டது போல வலித்தது. இன்னொரு கையினால் தொட்டுப் பார்த்தான். இரட்டில் இருங்கல் தூணின் மேல் மோதிக் கொண்டதுமல்லாமல் அரைக் குந்திய தரையும் தெரித்து கொண்டான்! கையை அவ்வளவு 'யின், யின்' என்று வலித்திராவிட்டால் வந்தியத் தேவன் விரித்தேயிருப்பானா ஆயிரும் அந்நால் அவனுடைய பலம் சிந்து அகன்றது. முடிதும் அகலவில்லை, காது கொடுத்துக் கேட்டபோது அந்தக் காலடிச் சத்தம் மேலும் மேலும் கேட்டது. ஒரு சமயம் எட்டிப் போனது போல இருந்தது! இன்னொரு சமயம் நெருங்கி வருவது போல இருந்தது! வந்தியத்தேவன் நின்ற இடத்திலேயே நின்று உற்றுக் கேட்டான் அதே சமயத்தில் ஓசை வந்த திசையை நோக்கி அவனுடைய கண்களும் உற்றுப் பார்த்தன.

ஆ! வெளிச்சம்! அதோ வெளிச்சம்! பொருசம் கொஞ்சமாக அதிகமாகி வருகிறது! நெருங்கியும் வருகிறது! வெளிச்சத் துடன புளக! யாரோ தீவரத்தியுடன் வருகிறார்கள் தந்திவிதான தளையைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறானோ என்னமோ! அப்படியானால் தங்கது. வேறு யாராவதா வீருத்தால்? எவ்வாவற்றுக்கும் சிந்தி நேரம் ஒளித்திருந்து பார்க்கலாம். ஒளிந்து நிற்பதற்கு இங்கே இடத்துக்குக் குறைவில்லை! நாரத்திலே வந்த தீவரத்திக்

கொழுந்து அது ஒரு விசாலமான மண்டபம் என்பதைக் காட்டியது அதிலுள்ள பெரிய பெரிய தூண்கள் இருந்தன தூண்களில் பயங்கரமான பூதங்களின் வடிவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன கீழ்ப்பிருந்து ஒரு படிக்கட்டு மேலே வந்து அங்கே ஒரு வளைவு வளைந்து திருமபி மேலேறிச் சென்றது அந்தப் படிக்கட்டின் அடிப்பக்கத்திலிருந்துதான் தீவாததி வெளிச்சம் வந்தது என்பதைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டான் ஆனாகையால் வருவது தந்தினியாக இருக்க முடியாது பாதாளச் சிதை என்று தான் கேள்விப்பட்டது இந்த இருண்ட மரணிகையில் அடியிலேதான் இருக்கிறதோ? ஒருவேளை அங்கிருந்துதான் யாரேனும் வருகிறார்களோ? பாதாளச் சிதையின் பயங்கரங்களைப் பற்றி வந்தியத்தேவன் அதிகம் கேள்விப்பட்டிருந்த படியால், அந்த எண்ணம் அவனுடைய ரோமக் கால்களில் எல்லாம் வியர்வை துளிக்ஞமபடி செயதது அடுத்தகணம் ஒரு பெரிய தூணின் மன்றலில் போய் நின்று கொண்டான் மகா ஸ்திரியசாஸியான வந்தியத்தேவனுடைய கைகால்கள் எல்லாம் அச்சமயம் வெலவெலத்துப் போய் நடு நடுங்கின.

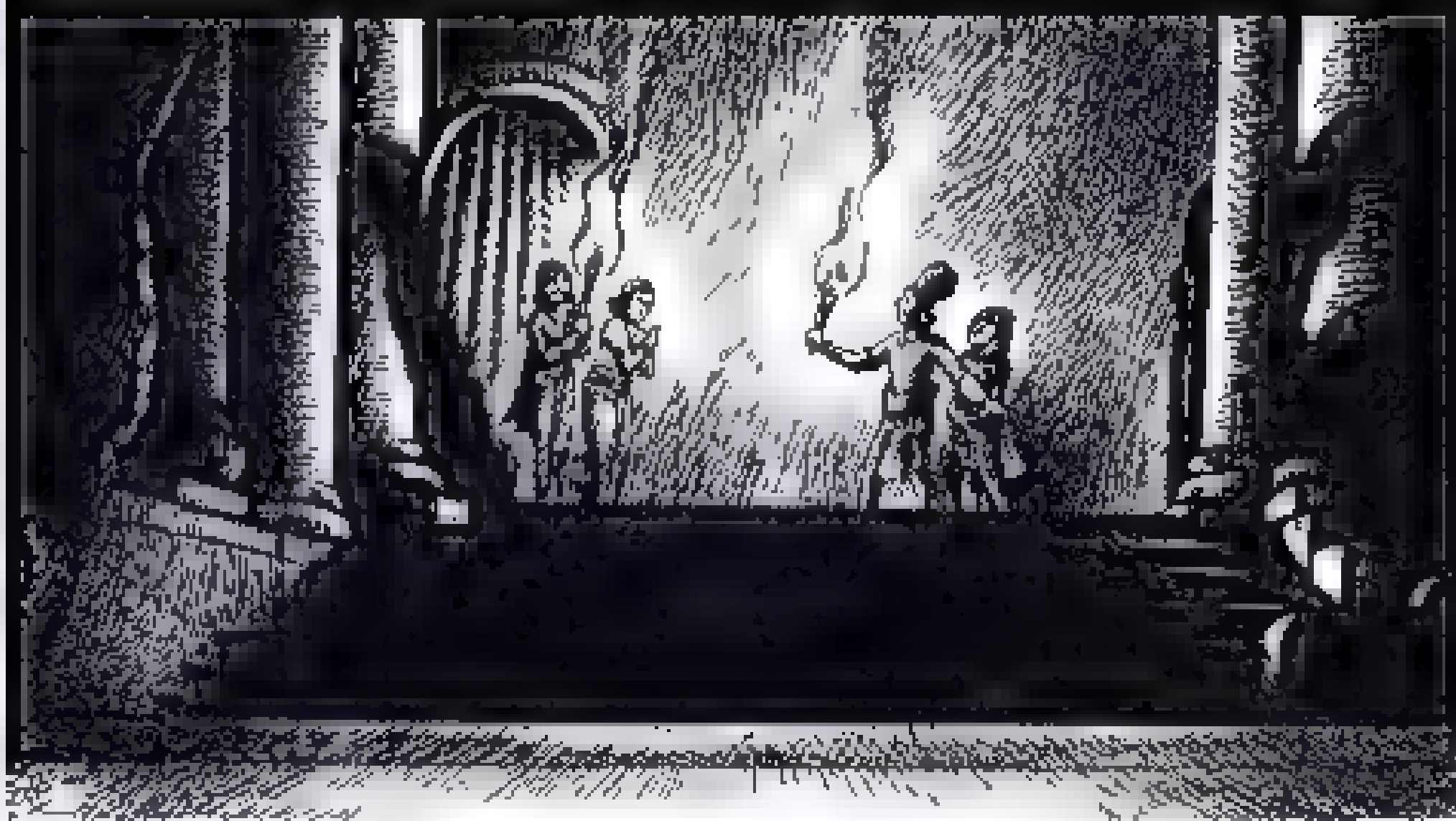
**ப**டிக்கட்டின் வழியாக மேலேறி மூன்று உருவங்கள் வந்தன. மூவரும் மனிதர்கள்தான் ஒருவர் கையில் தீவரத்திபிருந்தது இன்னொருவர்

கையில் வேல் இருந்தது. நடுவில் வந்தவன் கையில் ஒன்றும் பிடித்திருக்கவில்லை. தீவாததி வெளிச்சத்தில் அவர்கள் முகங்கள் புலப்பட்டதும் வந்தியத்தேவனுடைய பீதி அடிபோடு அகன்றது. பிதிலைக் காட்டிலும் பனமடங்கு அதிகமான வியப்பு உண்டாகிற்று அவர்களில் முன்னால் வந்தவன் வேறு யாரும் இல்லை; வந்தியத்தேவனுடைய பிரிய தன்பனாகிய கத்தமாவன்தான்! நடுவில் வந்த உருவம், முதலில், ஓர் அதிசயமான பிரமைவைய வந்தியத்தேவனுக்கு உண்டாக்கிற்று பழுலூர் இளைப்பராணியாகிய நந்தினி நான் வருகிறேன் என்று தோன்றியது. மறு கணத்திலேயே, அந்தப் பிரமை நீங்கியது. வகுநிறவன் ஆண் மகன் என்று தெரிந்தது. கட்டம்பூர் சம்புவனையர் மரணிகையில் அளர குறைபாகத் தான் பார்த்த இளவரசர் மதுராத்தகத் தேவர் என்பதை அறிந்து கொண்டான். மூன்றாவதாக, கையில் தீவரத்தியுடன் வந்தவனை வல்லவனாய் முன்னால் பார்த்ததில்லை. அவன் வாசந் காவலனாகவோ, கணநியக்காரனாகவோ இருக்க வேண்டும்.

வந்தியத்தேவனுடைய மூளை அதிவேகமாக வேலை செய்தது. அவர்கள் அந்தப் பாதாள வழியில் படிக்கட்டு ஏறி வருவதன் மர்மம் என்னவென்பது வெகு வினாவில் அவனுக்கு விளங்கி விட்டது. பழுலூர் இளைப்பராணி பல்லக்கில் ஏறி முதல் தானே வந்து விட்டான் பெரிய பழுவேட்டையையர் அன்றி

ரவு தஞ்சைக் கோட்டைக்குத் திருமபி விட்டார் இருவரும் கோட்டை வாசல வழியாகப் பகிரங்கமாக வந்து விட்டார்கள் ஆனால், மதுராத்தகத் தேவர் வெளியில் போனதும் தெரியக் கூடாது, திருமபி வருவதும் தெரியக் கூடாது. அதற்காக இந்த இரகசியச் சுரங்க வழியைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இந்த இருவருடைய மர்மமே இதுதான் போலும்! கத்தமாவன் தன்னைக் கொள்ளியுக்





கனரகில் விட்டுப் பிரிந்த பின்னர், வேறு எங்கேயோ ஒரிடத்தில பெரிய பழு வேட்டையருடன் சேர்ந்திருக்கிறான் இந்த அந்தரங்க வேலகக்கு அவனைப் பழுவேட்டையர் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் மதுராந்தகத் தேவனரச் சுரங்க வழியில் அழைத்துச் செல்வது உண்மையாக அறுபடி ஸவத்திருக்கிறார் ஆகா இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் ஞாபகம் வருகிறது. “எனக்குக் கூடத் தஞ்சாவூரில் ஒரு வேலை இருக்கிறது நானும் அங்கே வத்தாலும் வருவேன்” என்று கந்தமாறன் சொன்னான் அவ லவா?... இப்போது இங்கே திடீர் என்று தான் கந்தமாறன் முன்னால் போய் நின்றான், அவன் என்ன செய்வான்? இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடனேயே அதை வல்லவனையன் மாற்றிக் கொண் டான் இந்தச் சமயத்தில் கந்த மாறன் முன்னால் தான் எதிர்ப்பட்டால், அவன் செயதுள்ள சபத்தளை முன்னிடடுத தள னாக் கொல்ல நேரிடும். அவனு தான் அவனைக் கொல்ல வேறும் அப்படிப் பட்ட தர்ம சங்கடத்தை எதற்காக வரு வித்துக் கொள்ள வேண்டும?



தற்குள் அதை நம்பும் படிக் கூடிய மேலேறிப் போய விட் டார்கள். வெளிச்சமும் வர வர மங்கத் தொடங்கியது அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து போகலாமா என்று வந்தியத்தேவன் ஒருகணம் நினைத்து, அளதும் உடனே மாற்றிக் கொண்டான் அவர்கள் கோட்டைத் தளபதி கிளைப் பழுவேட்டையரின் அரண்மனைக்குப் போகிறார்கள் என்பது நிச்சயம். அங்கே தான் திருமயிப் போலதில் என்ன பயன்? சிங்கத்தின் குளையில்லுந்து தப்பித்து வந்த பிறகு மறுபடியும் போய் சிங்கத்தின் லாயில் தலைமையக் கொடுப்பது போலத் தான் இந்த திருமய நத்தினி இருந்த வது மண்டபத்துக்குப் போவதிலும் பயன் இல்லை. துருவேளை பெரிய பழுவேட்டை யர் இதற்குள் அங்கு வந்திருக்கலாம் அதுவும் அபாயகரத்தான் வேறு என்ன செய்வலாம்?... ஏன்? இந்தப் படிக்கட்டு வழியாக இறங்கிப் போய்ப் பார்த்தால் என்ன? இவ்விதம் என்னி நம் லாயில் வீரன் அந்தச் சுரங்கப் படிக்கட்டில் இறங் கினான்

நாறபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

## நிலவறை



ருண்ட சுரங்கப் பாளையில் வந்தி யத் தேவன் காலை ஊன்றி னவத்து, வீழ்ந்து விடாமல் நடந்

தான் படிக்கத் தொஞ்ச தர்ம கீழே இறங் கின பிறகு சமதிவமாயிருந்தது. மறுபடியும் படிக்க மீண்டும் சமதரை இரண்டு

எகககளையும் எட்டி வீர்த்துப் பார்த்தான் கவர் தட்டுப் படவிலை. ஆகவே, அந்தச் சுரங்க வழி விசாலமானதாகவே இருக்க வேண்டும். மறுபடி சற்றுத் தூரம் போனதும் படிகள் மேலே ஏறிய வளைத்து செவ்வதாகவும் தோன்றியது அப்பப்பா' இத்தகைய சூழ்நிலை தட்டுத் தடுமாறி இன்னும் எத்தனை தூரம் தடக்க வேண்டுமோ தெரியவில் என்போ

ஆகா! இது என்ன! இருள் கிறிது குறைந்து வருகிறதே! மிக மிக மங்கலான ஒளி தோன்றுகிறதே! இந்த மங்கிய ஒளி எப்படி எவகிறது வருகிறது? மேலே கூளரயில எவகிருந்தாவது வரும் நிலவின் ஒளியா? அல்லது கவர்களில உள்ள பலகணி வழியாக வரும் ஒளியா? மறைவான இடத்தில் எவதிற்குமே விளக்கி விருந்து பரவும் ஒளியா?

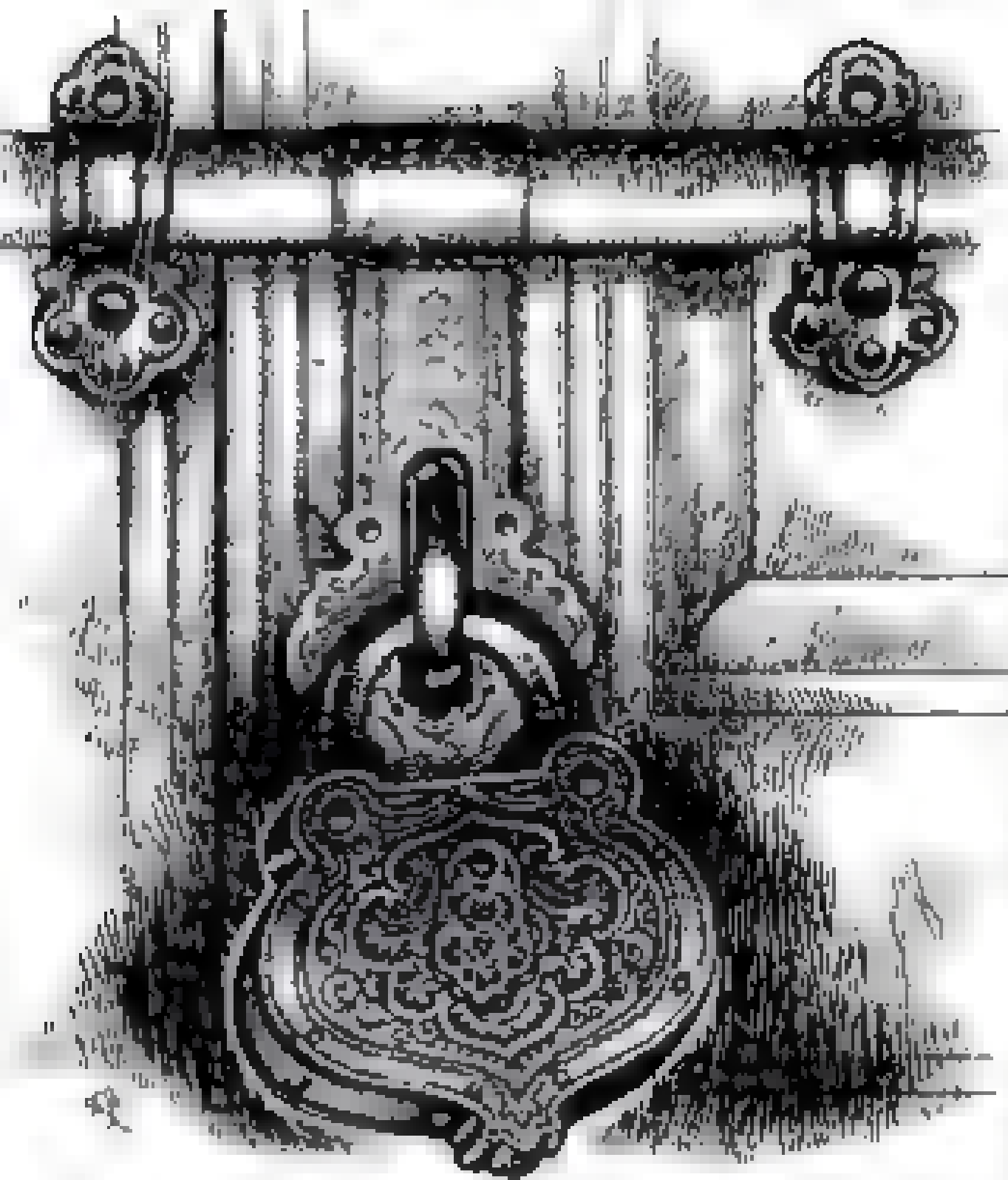
இவ்வளவு இவ்வளவு இது என்ன அற புதம்? தம் கண் முன்னால தெரியும் இந்தக் காட்சி மெய்யான காட்சிதானா? அவ் வது தகது மூண் கவகியதாவ ஏற்பட்ட தோற்றமா?

அது ஒரு விசாலமான மண்டபம். கல் எலக குடைத்து எடுத்து அளமத்த நில வறை மண்டபம். அதனாமேதான் தவ்வைய இடித்து விடும் போல அவ் வளவு தாழ்வாகச் சமவட்டமான மேல் தளம் அளமத்திருக்கிறது. அந்த நிலவறை யில சூடி கொண்டுள்ள மங்கிய நிலவொளி வெளியிலிருந்து வருவது அவை. கூளர வழியாகவோ பலகணி வழியாகவோ வரு வதும் அவை. அங்கங்கே அந்த நிலவறை யில சூட்பல சூட்பலாகவும் சில இடங் களில் பரவலாகவும் வருகிறது. ஆ' அப் படி நிலவொளி வீசும் அப்பொருள்கள் எத்தகைய பொருள்கள்! ஒரு மூலையில் மணி மூடங்கள் முதலும் மணியும் எவர முட பதித்த மூடங்கள் இன்னொரு பக்கத்தில் நூரங்கள், முத்து வட்டங்கள், நூரத்தின் மாலைகள் அதோ அந்த வாய் வளர் அண்டரவில் என்ன! கடவுளே! அவ்வளவும் புண்ண மொட்டுக்களைப் போன்ற வெண் முத்துக்கள்! குண்டு குண்டான கெட்டி முத்துக்கள்! அதோ அந்தப் பாணையில் பண்பனவென்று மஞ்சள் வெயில் வீசும் பொற்காக்கள் இதோ இங்கே சூவித்து கிடப்பவை தங்கக்

கட்டிகள் தஞ்சை அரண்மனையின் நில வறைப் பொக்கிஷம் இதுதான் போலும்! தனாதுகாரி பழுவேட்டரைவரின் மானி ன்களையொட்டி இந்த இருள் மானிளக் கும் அதில இந்தப் பொக்கிஷ நிலவறை யும் இருப்பதில் விபர்ப்பிலைவலவா? அம்மம்மா! இந்த நிலவறைக்குள் நாம் வந்து சேர்ந்தோமே! பாகிய ஸகமிடும் அதிர்ப்பு தேவதையும் சேர்ந்தலலவா நம்மை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த் திருக்கிறார்கள்! எப்படிப்பட்ட அதிசய மான, அபூர்வமான இரகசியத்தை, நம் முடைய முயற்சி ஒன்றும் இல்லாமலே நாம் தெரிந்து கொண்டோம்! இதை எப்படிப் பயன்படுத்துவது? பயன்படுத்து வது அப்பறம் இருக்கட்டும். இவகிருந்து போவதற்கே மனம் வராது போலிருக் கிறதே! இங்கேயே சுற்றிச் சுழன்று கொண் டிருக்கலாம் போலத் தோன்றுகிறதே! இங் கேயே இருந்தால் பரி, தாகம் தெரியாது உறக்கம் அருகிலும் அன்றுகாது! நூறு வருஷ காலமாகச் சோழ நாட்டு வீர னசம்பலகன் அடைந்த வெற்றிகளின் பலங்கள் எல்லாம் இங்கே இருக்கின்றன தவநிதி என்று சேரலவார்களே அவ் வளவும் இங்கே இருக்கிறது! சூப்பரனு னடைய பொக்கிஷத்தையும் தோற்கடிக்கும் செவ்வக் களஞ்சியம் இங்கே இருக்கிறது! இதை விட்டு எதற்காகப் போக வேண் டும்!

**வெ**ந்தியத்தேவன் அந்த நிலவறை னயச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான் ஒரு மூலையில் கிடந்த மணிமூடங் களைத் தொட்டுப் பார்த்தான். இன் னொரு பக்கத்தில் கிடந்தாதின் நூரங் களைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தான் அவற்றைப் போல ஒயிட்டு இன்னொரு பக்கம் சென்று செப்புப் பாணையில் நிறைந்திருக்க முத்துக்களில் எககளை விட்டு அளைந்தான் மேதோத பாணை யில் எககைய விட்டுப் பொற்காக்களை அள்ளிச் சேரிந்தான் ஒரு மூலையில் தளரயில் பண்பனவென்று ஏதோ பர வலாக ஜொலிப்பதைக் கண்டு அவகே சென்றான் முதலில் என்னவென்று தெரியவில்லை பிறகு சூவித்து சுற்றுப் பார்த்தான் ஐயோ! ஆவட்டவனே! அது ஓர் எலும்புக் கட்டு! ஒருகாலத்தில் சளதையும்





இரத்தமும் தோலும் உயிரமும் சூகமும் முகமும் கண்ணும் காதுமாக இருந்த மனித உடலின் எஜமாய்க் கூடு'

ஆ' இந்த எஜமாய்க் கூடு அளக்கிறதே! உயிர்பெற்று எழுந்ததே' பொற்காக களைப போலவே சந்தமிடுகிறதே' நமக்கு ஏதோ சேதி சொல்ல எழுந்திருப்பதாய்க் காண்கிறதே' வலவளரவனுடை ய உடம்பிலிருந்த ஒவ்வொரு ரோமமும் குத்திட்டு தீவரது தனக்குப் பைத்தியந் தான் பிடித்து விட்டது என்று நினைத் தான் சிச்சி' எஜமாய்க் கூடு எழுந்திருக்க விலவால்' அதற்குள்ளேயிருந்து ஒரு பெருச்சாளி ஓடி வருகிறது' நம் கால மீது விழுந்து ஓடுகிறது' ஆம். இப்போது பார்த்தால் எஜமாய்க் கூடு தரைவிலேதான் விழுந்து விடக்கிறது' ஆனால் அது நமக்கு ஒரு சேதி சொல்லுகிறது என்பது உண்மை ஒடிப் போ! இங்கே தாமதி யாதே' நாளும் உண்ணப் போல உடல் பாட்டத்த மனிதனாயிருந்தேன் இவ்வு வந்து அகப்படடுக் கொண்டேன் இங் கேயே மாண்டு மடித்தேன்' இப்போது எஜமாய்க் கூடாகக் கிடக்கிறேன்' ஒடிப்

போ' என்று அது நமளம் எச்சரிக்கிறது. இங்கிருந்து, உடனே தப்பிச் சென் றோமோ, பிழைத்தோம இவ்வாவிடால் அதோகதி தான். அந்த மனிதனுக்கு ஏற்பட்ட கதிதான்

வந்தியத்தேவன் அந்த நிலவனறவிலிருந்து வெளி யேற எண்ணினான் ஆனால் வெளியேறும் வழிதான் தெரியவில்லை. வந்த வழி யைக் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை. நிலவனறவின் ஓரமாக ஏங்கிப் போனாலும் இருள் என்னும் பூதம் வாயைப் பிளந்து கொண் டிருந்தது. கீழே பார்த்தால் அதவபாதாணப் படுகுழி யாகத் தோன்றியது. ஏறி வந்த படிக்கட்டு எங்கேயோ ஓரிடத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும். அதைக் கண்டு பிடிக்க வந்தியத்தேவன்

மேலும் முயன்றான் தேடித் தேடி. அளவந் தான் அப்படி அளவயும் போது ஓரிடத் தில் சுவர் ஓரமாக ஒரு குப்பல் தங்கக் காககள் கிடப்பதைக் கண்டான் அந்தக் குப்பலின் மீது ஏதோ வளை பிணவியது போலிருந்தது உற்றுப் பார்த்தபோது, அக்குவியலின் பேரில சிலந்தி வளை கட்டியிருப்பதாகத் தெரிந்தது சிலந்தியின் வளை அவனது சிந்தனையைத் தூண்டி யது.

பெரிபோர்கள் மண்ணாசை, பெண் ணாசை பொண்ணாசைகளைச் சிலந்தி வளைக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள் வளைவை விரித்துக் கொண்டு சிலந்தி காத்திருக்கிறது எங்கிருந்தோ பறந்து வந்து ௪ அடில் அகப்படடுக் கொள்கிறது பிறகு சிறிது சிறிதாகச் சிலந்தி ஈளை இழுத்து விழுவதுகிறது ஒன்று வித ஆளக்கூறும் அப்படித்தான் மனிதன் வழிதவறிச் சென்று அந்த ஆசை வளைகளில் விழுந்து அகப்படடுக் கொள்கிறான்; அப்பறம் மீளுவதில்லை' மண்ணாசை, பெண் ணாசை பொண்ணாசை ஆகிய மூன்று ஆசைகளின் இயல்பையும் அன்று ஒரே

தாள்வினா நாம அழற்பலிகதாவி லீட்டது நததிவ் என்னுய: பழுவூர் இளை  
 உரரணி துளனுடைப வலைமில் சுகனம் அகப்படுததப பார்த்துள்ள  
 பழைய வானாரதல ராஜ்யதளாத அடைபயமாம என்னும் மன்னாரளையும  
 கரடமிளாள் கடைசியாக, இங்கே இந்தப் பாவகரமான பிரான்ஸாஸைப்  
 பூதம் தமைய அடிமையாதி விழுங்கப் பார்த்திருது. முத்து இரண்டிலிருந்தும்  
 சுபங்கோரம் தீக்க முன்னாஸ்து அபாயத்திலிருந்தும் தப்ப வேண்டும  
 நமக்கு எதற்காக இந்த வம்பெல்லாம்? இராஜ்யம் எதுகு? செல்வம்  
 எதுகு? பொய்களின் கூட நிறுத்தாள் எதுகாக: வானத்தாகக் கூளரபாகப்  
 பெற்று அதன்மாள சூழியே தமது அரண்மனை! உரதும் வாரே  
 உரவரும் கேள்வி என்று பன்னடைத தமிழ் நாட்டுப் பெரியோர்கள்  
 சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை நல்லது. உ தவர்தாள் எல்லா





மனிதர்களும் நம்முடைய உறவினர்கள் தான் ஊர் ஊராப போக வேண்டியது புதுவெள்ளம் பொங்கி வரும் நதிகளையும், புதிய இளவகன் தளிர்த்து விளங்கும் மரங்களையும், பல வர்ணப் படசிகளையும், மகான்களையும், மயில்களையும் மணல்களையும் மணல்களின் சிகரங்களை யும், வானத்தையும், மேகத்தையும், கட னையும் கடல் அலைகளையும் பார்த்துக் களிக்க வேண்டியது. பசிக் கு உணவு கிடைக்கின்ற இடத்திலே உண்ண வேண் டியது. உறக்கம் வந்த இடத்தில் உறங்க வேண்டியது! ஆகா! இதுவல்லவா இன்ப வாழ்க்கை! எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய இத்தனைய ஆனந்த வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு, தொல்லைகளும் சூழ்ச்சிகளும் ஆசைகளும் அபாயங்களும் நின்றந்த வாழ்க்கையை ஏன் மேற்கொள்ள வேண்டும்? எப்படியாவது இந்த நில வறையை விட்டு இப்போது வெளிப்பேறி விட்டால் போதும்; பிறகு இந்த இருள் மாலிகையையும் தஞ்சாவூர்க் கோட் டையையும் விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும். பின்னர், இத்தனைய தொலையகளில் என்னைக்கும் அகப்படாதுக் கொள்ளவே கூடாது...

**தி** கா! கதவு திறந்து மூடும் ஒளச! மறுபடியும் காலடி ஒளச! இன் னாவ இரவின் அதிசயங்களுக்கு முடியே கிடையாது போலும்! அதிசயங் களுக்கும் அளவில்லை. பயங்கரங்களுக் கும் எல்லையில்லை! இம்முறை வெகு தூரத்திலிருந்து அந்தக் காலடிச் சத்துங்கள் கேட்டன இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும வசுவதாகத் தோன்றியது வந்தியத்தேவன் வாது பொடுத்துக் கவனமாகக் கேட்டான் பொக்கிஷ நிலவறையில் நாலுபுறமும் சூழ்ந்திருந்த இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு பார்ப்பவனைப் போல் உற்றுப் பார்த் தான் சிதிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே அபூர்வமான காட்சியைக் கண்டான்

கத்து மேடையிலிருந்து மிகத் தொலை விலே உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கு மேடையிலே தோன்றும் கரடிகள் எப்படியிருக் குமோ அப்படியிருந்தது வந்தியத்தேவன்

அப்போது கண்ட காட்சி. அவன் அச் சமயம் இருந்த இடத்துக்கு உபரமான ஓர் இடத்தில், தொலை தூரம் என்று தோன்றிய தூரத்தில் அது நடந்தது.

கத்து மேடையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து ஒரு தீவரத்தி வந்தது. இன்னொருபுறத்துப் பக்கம் படுதானை தீக்கிக் கொண்டு மறறொரு தீவரத்தி வந்தது. தீவரத்திகள் இரண்டும் நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன ஒரு தீவரத்தி வெளிச் சத்தில் இரு நெடிய கரிய உருவங்கள் தெரித்தன இன்னொரு தீவரத்தியின் ஒளியிலே மற்றும் இரு உருவங்கள் காணப் பட்டன அவற்றில் ஒன்று நெடிய கம்பீர மான உருவம், மற்றொன்று சிதிது குட டையான மெல்லிய வடிவம். இருதரப்பு உருவங்களும் ஒன்றையொன்று நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன வந்தியத்தேவன் மேலும் கண் விழிகள் பிதுங்குமபடி உற்றுப் பார்த்து அந்த உருவங்கள் யாரு டையவை என்பதை ஒருவாறு தெரித்து கொண்டான் இடது பக்கத்திலிருந்து வந்த இரு உருவங்கள் மதுராத்தகத் தேவரை அழைத்துச் சென்ற கத்தமாற னும் காவலனும்; வலது புறத்திலிருந்து வந்த உருவங்கள் பெரிய பழுவேட்டரை யரும் அவருடைய இளையராணி நந்தினி தேவியும்.

இந்த இரு கோஷ்டியாரும் சந்திக்கும் போது என்ன நடக்கும்? ஏதாவது விபீத மாக நடக்குமா? அல்லது ஒருவருக் கொருவர் வழி விட்டு விட்டுச் சாவதான மாகப் போய் விடுவார்களா? வந்தியத் தேவன் அத்தப் பரப்பரப்பில் மூச்சு விடு வதைக் கூட நிறுத்திக் கொண்டு அத் தனை கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

இரு கோஷ்டியாரும் சந்தித்தார்கள் அவர்கள் தடுமாறாத தயங்கி நின்றதி லிருந்து இரு சாரருக்கும் அச்சநதிப்பு வியப்பையும் திகைப்பையும் அளித்திருக்க, வேண்டுமென்று தோன்றியது ஆனால் விபீதம் ஒன்றும் நேர்ந்துவிட வில்லை பழுவேட்டாரைப் கத்தமாறனைப் பார்த்து ஏதோ கேட்டார் அதற்காக கத்தமாறன் ஏதோ விடை கொன்னான்

கெள்வியும் விடைபும வன்னவென்பது வந்தியத்தேவனின் காதில் விழவில்லை. பிறகு, பழுவேட்டாரயர் என்கிறான் சமிக்ஞை செயது கரங்க வழியின் படிக்கடடைச் சுடக்காட்டினார் கந்தமாறன் அவரைப் பணிவுடன் வணங்கினான் வணங்கி விட்டுப் படிக்கடடை இறங்கினான் அவனுக்குப் பின் என்கிற தீவர்த்தி யுடன் வந்த காவலனைப் பார்த்துப் பழுவேட்டாரயர் ஏதோ சமிக்ஞை செய்தார் அவனும் மறு மொழி சொல்லாமல் ஒரு என்கிறான் வானைப் பொத்திக் கொண்டு வணங்கினான். பிறகு கந்தமாறனைத் தொடர்ந்து படிக்கடடை இறங்கினான் பழுவேட்டாரயரும் இன்னயரானியும் இடதுபக்கம் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

திழலாட்டத்தையும் பொம்மலாட்டத் தையும் ஒத்த மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகள் எவ்வாறு சில கண நேரத்தில் நடந்து விட்டன இவ்வளவும் கரங்க வழியில் இறங்கும் படிக்கடடை அருகில் நிகழ்ந்தன என்பதை வந்தியத்தேவன் கவனித்தது கொண்டான். ஆகா! நாம வழியில் எங்கும் நிலவாமல் இந்த நிலவளையில வந்து சுதந்திர சூழன்று கொண்மிருந்தது எவ்வளவு தல்லதாய்ப் போயிற்று! நாம மட்டுமே அந்த இரு கோஷ்டிக்கும் நடுவில் அகப்படிக் கொண்டிருந்தால் நம் கதி என்னவாயிற்றுக்கும்? ஏதோ அந்த மட

டுக்கும் பிழைத்தோம் தப்பித்துக் கொள்ள வழி என்ன? கந்தமாறன் மதுராந்தகத் தேவரை அழைத்து வந்த கரங்க வழியில் இருமயிச் செலகிறான் என்பதில் ஐய மில்லை அந்த வழியிலிருந்து நாம சிறிது கிவலி இந்தப் பொக்கிஷ நிலவறைக்கு வந்திருக்க வேண்டுமே இப்போது கந்த மாறன் போகும் வழியைத் தொடர்ந்து செவறால், அப்படியும் வெளியேறும் வாச னைக் கண்டு கொள்ளலாம். பிறகு ஏதே னும் உபாயம் செய்து தப்பிக்கலாம் அப்படி அவசியம் நேர்ந்தால், கந்தமாறனிடமே உதவி கேட்கலாம் இல்லாவிட்டால் அவளையும் அந்தக் காவலனையும் ஒரு கை பார்த்து விட்டுத் தப்பிச் செல்லலாம். எனவே, கந்தமாறனை இப்போது பின் தொடரலாம்.

**மு**தலில், தீவர்த்தி வெளிச்சம் நில வளறுக்கு அருகில் வருவது போலிருந்தது. வந்தியத்தேவன் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு தின்றான் பிறகு அவ வெளிச்சம் அகன்று செல்வது போலிருந் தது அதற்குள் வந்தியத்தேவன் கற்றுமுற் றும் பார்த்துத் தாள அந்த நிலவளறுக்குள் பிரவேசித்த படிக்கடடு எது என்பதை அறிந்து கொண்டான் அதன் வழியாகக் கீழே இறங்கி மீண்டும் மேலேறினான் தீவர்த்தி வெளிச்சத்தை விட்டு விடாமல்,



அதிசயமாகவும் நெருங்காமல், காலடி ஒளசு  
கேட்காதபடி மெதுவாக அடிவைத்து  
நடத்து சென்றான் வணங்கும் தெனிந்தும்  
கற்றியும் சுழன்றும் ஏறியும் இறங்கியும்  
சென்ற அந்தச் சுரங்கப் பாதையில்  
நாமாக இருளில் நடந்து வழி கண்டு  
பிடித்துப் போவது எவ்வளவு அசாதரிய  
மான காரியம்! வாழ்க கந்தமாறன்! அவன்  
இப்போது தன்னை அறியாமல் தமக்குச்  
செவயும் உதவிக்கு எப்போது என்ன  
கைமமாறு செயல்பட போகிறான்!...

அதற்கு ஒரு சத்தர்ப்பம் அவ்வளவு  
சிக்கிரத்திலேயே டைடக்கும் என்று  
வந்தியத்தேவன் எண்ணலையில்லை.

சுரங்கப் பாதையின் முடிவு வந்து  
விட்டது எதிரில் ஒரு பெருஞ்சுவர்  
தெரிந்தது. அதில் ஒரு வாசலோ, கதவோ  
இருக்கும் என்று யாரும் கருத முடியாது.  
ஆயினும் இருக்கத்தான் வேண்டும்!  
சுரங்கப் பாதைக்கு ஒரு திரகிய வாசல

இருந்தே தீர வேண்டுமல்லவா!

காலவன் தன் வலது கையிலிருந்த  
தீவர்திசைய இடது கைக்கு மாற்றிக்  
கொள்கிறான் வலது கையினால்  
கவரில் ஓரிடத்திலே வைத்து ஏதோ  
செய்கிறான் திருகாணிப்பத் திருகுவது  
போல திருகுகிறான் கவரில் மெல்லிய  
கோடுப்பால் ஒரு பின்வு தோன்றுகிறது  
அப்பின்வு வரவரப் பெரிதாகி வரு  
கிறது ஓர் ஆள் நுழையும்படியான பின்  
வாகிறது காலவன் ஒரு கையினால்  
அதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறான் கந்த  
மாறன் அவனிடம் ஏதோ சொல்லிவிட்  
டுச் கவரில் தோன்றிய பின்னில் ஒரு  
காலை வைக்கிறான் ஒரு கால் இங்  
னும் சுரங்கப் பாதையிலேதான் இருக்க  
கிறது இப்பொழுது அவனுடைய  
முதுகுப் பிரதேசம் முழுதும் புலனா  
கிறது!

ஆகா! இது என்ன! இத்தக காலவன்  
என்ன செய்கிறான்! அரைவில்  
செருகியிருந்த கவரில் வணங்கத்  
திரு கத்திசைய எடுக்க  
கிறானே! கடவுளே! கத்த  
மாறனுடைய முதுகில்  
ஒக்கிக் குத்தி விட்  
டானே! படு பாதகன்!  
ஒருவனுக்குப் பின்னா  
லிருந்து முதுகில் குத்  
தும் சண்டாளன்!

வந்தியத்தேவன்  
தான் ஒதுங்கி நின்று  
கொண்டிருந்த  
இடத்திலிருந்து  
வெளிவந்தான். ஒரே  
பாய்ச்சலாகப்  
பாயத்தான்! அந்தச்  
சத்தத்தைக் கேட  
டுக் காலவன் திரும்  
பினான்! தீவர்தி  
யின் ஒளி வந்தியத்  
தேவனின் கோபா  
வேச முகத்தில்  
விழுத்தது!

தொடரும்

# யோவனியின் செல்வன்



நாற்பத்திரெண்டாம் அத்தியாயம்

## நட்புக்கு அழகா?

**வ**

நீதி யத் தேவனு டைய  
முதல் என்னம், எப்படி  
யாவது கந்தமாறானைக்  
காப்பாற்ற வேண்டும்  
என்பதுதான் ஆளால்

ஒரு இறுக்கு இறுக்கி வத்தியத்தேவன் தன்  
பவத்தையெல்லாம் பிரயோகித்து அவ  
னைக் கீழே தள்ளினான் காவலனுடைய  
தலை கரங்கப் பாதையின் கஸரில் மோதி  
யது அவன் கீழே விழுந்தான் வந்தியத்

அவனைக் காப்பாற்றும்  
பிரயத்தனம் முதலில் செய  
தால், அவனுடைய கதிதான்  
நமக்கும ஏற்படும். ஆகை  
யால் இந்தக் கொடூரக்  
காவலனை முதலில் கரிப  
படுத்த வேண்டும். எனவே,  
பாயந்து சென்றவன் காவல  
னுடைய கழுத்தில் தன்னு  
டைய ஒரு கைவைச் சுற்றி  
வளைத்துக் கொண்டான்  
இன்னொரு கை யால்  
தீவர்த்தினையத் தட்டிவிட்டான்  
தீவர்த்தி தளையில் விழுந்தது. அதன்  
ஒளிப் பிழம்பு கருங்கிப் புகை அதிக  
மாயிற்று காவலனுடைய கழுத்தை



கல்கி கலெக்ஷன்

தேவன் தீவர்த்தினைய எடுத்துக்  
கொண்டு அவன் அருகில்  
சென்று பார்த்தான் செத்த  
வனப்ப போல அவன் கிடத்  
தான் ஆயினும் முன் ஸூக்கிர  
னதபுடன் அவன் ஆங்க  
வன்திரத்தை எடுத்து திரண்டு  
வகையாயும் சேர்த்து இறுக்கிக்  
கட்டினான். இவ்வளவையும்  
சில எலிமாடி நோத்தில் செய்து  
விட்டுக் கந்தமாறனிடம் ஒடி  
னான் அவன் முதுகில் குத்திய

**அமரர் கஸ்கி**

கததுபுடன பாதி உடம்பு சுரங்கப் பாளை  
 வீழும் பாதி உடல் வெளியிழையாகக் கிடப்ப  
 பாளைக் கண்டான் அவனுடைய வேலும  
 பக்கத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தது வந்தகாத  
 வேலன் வெளியில் சென்று கந்தமாறனைய  
 பிடித்து இழுத்து வெளியேற்றினான்  
 வேலவழி எடுத்துக் கொண்டான்  
 உடனே கதவு தாளாகவே மூடிக் கொண்ட  
 டது கவர் அதைப் பெரும் இரகசியத்தை  
 மறைத்துக் கொண்டு இருள் வடிவமாக  
 ஓங்கி நின்றது ஓங்கி அடித்த காற்றி  
 வீழ்ந்து கோட்டைக்கு வெளியே வந்தாதி  
 வீட்டது என்பதை வந்தியத்தேவன்  
 அறிந்து கொண்டான் அடர்ந்த மரங்  
 கரும் கோட்டைச் சுவர் கொத்தைய  
 களும் சுத்தானை மறைத்துக் கொண்டி  
 ருத்தபடியால் தீவா வெளிச்சம் மிக மிக  
 மங்கலாகத் தெரிந்தது கந்தமாறனைத்  
 தூக்கி வந்தியத்தேவன் தோளில் போட  
 டுக் கொண்டான் ஒரு லகையில் கத்த  
 மாறனின் வேலவழி எடுத்துக் கொண்  
 டான் ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். சட  
 சட வேன்று மண் சரிந்து செங்குத்தாகக்  
 கீழ் வீழும் உயிர்ச்சி ஏற்பட்டது சட  
 டென்று வேலை நன்றிக் கொண்டு கொந்  
 முயற்சி செயது தினதான் கீழ் பாரத்  
 தான் மரங்களும் கோட்டைச் சுவரும்  
 அளித்த தீழலில் தீர்ப் பிரவாகம் தெரிந்  
 தது அதிவேகமாகப் பிரவாகம் கழலுண்  
 கழிகளுடன் சென்று கொண்டிருத்ததும்  
 ஒருவாறு தெரிந்தது தலல் வேளை  
 காரணம் தயர்ஸால் மரணம் என்ற கதி  
 நேரிட்டிருக்கலாம். கடவுள் காப்பாற்றி  
 னாள்! அந்தக் கொடும் பாக்கக்  
 காலகண் - ஜனரல் அவனை நொந்து  
 என்ன பயன்' என்று கட்டளைக்காத  
 தானே அவன் திறைவேற்றியிருக்க வேண்  
 டும்' வாசற்படியில் முதுகில் துணி அப  
 படியை இத்தப் பன்னப் புனை வேளாத  
 தில் தன்னிட உத்தேசித்திருக்க வேண்  
 டும் தம்முடைய கால இன்னும் சிந்து  
 சுறுக்கி வீட்டிருந்தால் இரண்டு போதும்  
 இந்த ஆற்ற மடுவல் வீழ்ந்திருக்க நோந்  
 திருக்கும் தாம் ஒக்கேளை தப்பிப் பிழைத்  
 தாலும் கத்தமாறன் கதி அநோகத்தான்  
 தஞ்சை கோட்டைச் சுவரை ஓரிடத்தில்  
 வடவாறு தெருவிச் செல்லதாக வந்தி  
 யத்தேவன் அறிந்திருந்தான் இது வடவா

றாகத்தான் இருக்க வேண்டும்  
 வடவாறில் அதிக வேளம் அப்போது  
 இளையவென்றாலும் இத்தக்கோட்டை  
 ஓரத்தில் ஆழமாய் மெய்கை இருக்கலாம்  
 வடவாறில் வேலை தன்னிடில் வீட்டு  
 ஆழம் பார்த்தான் வந்தியத்தேவன் வேல  
 முழுவதும் தன்னிருத்தன் சென்று முயற்  
 தும் தரை தட்டுப்படவில்லை! ஆகா  
 என்ன கொடுமான பாக்காகத் தீவா  
 கன்' அளைய பற்றி போசிக்க இது சமய  
 பில்லை. நாழித் தப்பிக் கத்தமாறனையும்  
 தப்பிவிடும் வழியைத் தேட வேண்டும்.  
 வேளைய பிரவாகத்தின் ஓரமாகவே  
 காலகண் சுறுக்கி வீட்டால் கொடியாக  
 அடித்திப் பாக்கைகள் வைத்து வந்தியத்  
 தேவன் நடந்தான் தோளில் கந்தமாறன்  
 டனும் லகையில் அவனுடைய வேலுடனும்  
 நடந்தான் கந்தமாறன் இரண்டு முன்று  
 தடவை முக்கி முன்கியது அவனுடைய  
 தன்பற்றுக்குத் தைரியத்தையும் மன உறுதி  
 வையும் அளித்து கொஞ்ச தூரம் இப்  
 படியே சென்ற பிறகு கோட்டைச் சுவர்  
 வலி அப்பால் சென்றது கண்கொரத்  
 தில் காடு தொட்டது கீழ் முகக்  
 திறையக் கிடந்தபடியால் கால அடி எவ்வ  
 பதும் கஷ்டமாயிருந்தது 'ஆகா' இது  
 என்ன' ஒரு மரம் ஆற்றில் வீழ்ந்து கிடக்க  
 கிறதே' நல்ல உயரமான மரமாயிருந்  
 திருக்க வேண்டும். வேளம் அதனுடைய  
 வேளரப் பறித்துவிட்டது போதும்' பாதி  
 ஆறு வளையில் வீழ்ந்து கிடக்கிறது அதில்  
 ஏந்த தட்டுத் தடுமாறி து. நான் வென்  
 னத்தின் வெகத்தில் மரம் அசைந்து  
 கொண்டிருந்தது மரத்தின் கிளைகளும்  
 இலைகளும் தன்னிடில் அலைபடியாந்  
 தவித்தல் காற்றின் அசாதகமாக அடிக்  
 துக் கொண்டிருந்தது மரத்தின் துளிக்ரு  
 வந்ததும் வேலை வீட்டு ஆழம் பார்த்  
 தான் தலவவேளை முருகன் காப்பாற்றி  
 னாள் இங்கே அவனைப் பன்னில்லை!  
 வந்தியத்தேவன் மரத்திலிருந்து திடீர்  
 இறங்கிக் கட்டி சென்றான் அங்கங்கே  
 பன்னம் மேடுகளைச் சமாளித்துக்  
 கொண்டு சென்றான் வேளத்தின்  
 வேகத்தையும் காற்றின் தீவிரத்தையும் தன்  
 மன உறுதியினால் எதிர்த்துப் போராடிக்  
 கொண்டு சென்றான் அவன் உடம்பு  
 வேல வேல வேன்று தில் சமயம் தடுவலி





எது விதாவிலி டெந்த கந்தமாறன் சில சமயம் தழுவி லீழுந்துவிடப் பாராதான் இந்த அபாயங்களையெல்லாம் தப்பி வந்தியத்தேவன் அக்களையை அடைந்தான் கொஞ்ச நாளும் இடுப்பு வரை தளவந்த சரத் துணிவுடன் ஆஜரனுபரகு வான் கந்தமாறனுடைய கனமான உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு தள்ளாடிச் சென்ற பிறகு மாநீழலில் சிந்து இடை வெளி ஏற்பட்ட ஓரீடத்தில் கந்தமாறனைக் கீழே மெதுவாக வைத்தான் முதலில் சிந்து சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ள விரும்பினான் அதனுடன் கந்தமாறனுடைய உடம்பில் இன்னும் உயிர் இருக்கிறதா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினான் உயிரற்ற உடலைக் கமத்து சென்று என்ன உபயோகம் அதைக் கரடடியும் அக்காலகால உதேசித்தது போல் வெள்ளத்தி லேயே வீட்டுவிடதுச் செக்லலாம் இலளை' இலளை' உயிர் இருக்கிறது பெருமச்சு வந்திறது நாடி வெகமாக அடித்துக் கொள்ளுகிறது நெஞ்சு விம்முக்கிறது இப்போது என்ன செயலாலாம்' முதுகிலிருந்து கத்தியை எடுக்கலாம்' எடுத்தால் இரத்தம் பீறிட்டு அடிக்கும் அதனால் உயிர் போனாலும் போய்விடும் காயத்துக்கு உடனே சிகிச்சை செயது கட்டுக் கட்ட வேண்டும். ஒருவளாகச் செய்யக் கூடிய காரியமல்லவே' வேறு யாரை உதவிக்குத் தெரிவது' சேந்தன் அழுந்து டைய நினைவு வந்தது அவனுடைய தோட்டமும் வீடும் வடவாற்றின் களையிலேதான் இருக்கிறது இங்கே சரீரத்திலேயே இருக்கக் கூடாது எப்படி யாவது சேந்தன் அழுந்துடைய வீட்டுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தால் கந்தமாறன் பிழைக்க வழியுண்டு ஒன்று

முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்.

**க**த்தமாறன் மறுபடியும் தூக்க முயன்றபோது அவனுடைய கண்கள் நிறந்திருப்பதைக் கண்டு வந்தியத்தேவன் வியப்பும மகிழ்ச்சியும் கொண்டான்

"கந்தமாறா! நான் யார் தெரிகிறதா" என்று கேட்டான்

தெரிகிறது நன்றாய்த் தெரிகிறது வல்லவனாயவன் நீ உன்னைப் போல அருமையான தன்பனைத் தெரியாம லிருக்குமா' மறக்கத்தான் முடியுமா' பின்னால் நின்று முதுகிலே குத்தும் ஆபத் சினேகிதன் அவனவா நீ" என்றான் கந்த மாறன்

வல்லவனாயவன் இந்தக் கடைசி வார்த்தைகள் சவுக்கியால் அடிப்பது போலிருந்தது

"ஐயோ! நான் உன்னைப் பின்னால் விடுத்து குத்தினேன்" என்று ஆரம்பித் தவன் ஏதோ ஞாபகம் வந்து சட்டென்று நிறுத்தினான்

"நீ குத்தலில்லை... உன் கத்தி என் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தது.. அட பரவீ' உனக்காகவல்லவா இந்தச் சுரங்க வழியில் அவசரமாகக் கிளம்பி என்ன பழ வேட்டையாடுவது ஆட்கள் உன்னைப் பிடிப்பதற்குள் நான் பிடிப்பதற்காக வினரத்தேன் உன்னை யாரும் எந்தவித சபத்திலாவதும் செயலாகத் தடுப்பதற்காக ஓடி வந்தேன் உன்னைத் தேடிப் பிடித்து வந்து சின்னப் பழுவேட்டையாரின் கோட்டைக் காவல் படைவில் சேர்த்து விடுவதாகச் சபதம் கூறிவிட்டு வந்தேன் இப்படி உனக்கு நன்மை செயல் நினைத்த தன்பனுக்கு நீ எவ்வாறு துரோகம் செய்து விட்டாய்' இதுதான் நடப்புக்கு அழகு' நாம் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று எத்தனை தடவை எகவடித்துச் சந்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம்' அவ்வளவையும் காற்றில் பறக்கும்படி விட்டு விட்டாயே' இந்தச் சோழ நாட்டு இராஜாங்கத்தில் நடக்கப் போகும் ஒரு பெரிய மாறுதலைப் பற்றியும் உனக்குச் சொல்லி எச்சரிக்க எண்ணியிருந்தேனே! அடாடா! இனி இந்த உலகத்தில் யாரைத்தான் நம்புவது?"

என்று சொல்லிக் கத்தமாறன் மறுபடியும் கண்களை மூடினான் இவ்வளவு அதிக மாகவும் ஆத்திரமாகவும் பேசியது அவனை மீண்டும் மூர்ச்சையடைபடியடி செய்திருக்க வேண்டும்.

"நம்புவதற்கு மனிதர்களை இவனை? பழுவேட்டாரவர்களை நம்புவது?" என்று வந்தியத்தேவன் முறுமுறுத்தான் ஆயி லும் அவனுடைய கண்களில் எண்ணீர் துளித்தது தான் சொல்ல என்னியதைச் சொல்லாமல் விட்டதே நல்லது என்று எண்ணிக் கொண்டான். கத்தமாறனு டைய சடலத்தை மறுபடி தோலில் தாக்கிப் போட்டுக் கொண்டு நடக்கலுற் தான்.

**இ**ரவில் மலரும் பூக்களின் நறு மணம் சூப்பிரென்று வந்தது. சேத்தன் அமுதனுடைய வீடு சமீபத்தில்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் என்னியது வீண் போகவில்லை. விளரவில் தோட்டம் வந்தது. ஆனால் அந்தத் தோட்டம் முதல் தான் பார்த் ததற்கு இன்று பார்ப்பதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்? அனுமார் அழித்த அசோக வனத்தையும் வானரங்கள் அழித்த மது வனத்தையும் அத்தோட்டம் அப்போது ஒத்திருந்தது. ஆகா! தன்னைத் தேடிக் கொண்டு பழுவேட்டாரவரின் ஆட்கள் இங்கே வந்திருந்தார்கள் போலிருக்கிறது வந்தவர்கள் இதனைக் க அக்கிரமங்களாகச் செயது விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்! அட்டா! சேத்தன் அமுதனும் அவனு டைய அருளம் அன்னையும் எவ்வளவு அகும்பாடுபட்டு இந்த நந்தவனத்தை வளர்த்திருக்க வேண்டும்! அவ்வளவும் பாழாய்ப் போயவிட்டதே!

நந்தவனம் அழித்ததில் அனுதாபம் சட்டென்று விலகியது தன்னுடைய அபாயகரமான நிலைமை தினைவு வந்தது ஒற்றர்களும் கோடலாக் காவல வீரர்களும் இங்கே சமீபத்தில் எங்கே யாவது காத்திருந்தால் என்ன செய்வது? அவர்களை ஒரு னை பார்த்துச் சமாளிக்க வேண்டியதுதான் நல்லவேளைவாக, அதோ நமது குதிரை, கட்டிய மரத்தி லேயே இன்னும் இருக்கிறது!.. ஒருவேளை தன்னைப் பிடிப்பதற்காகவே அளதவிட்டு

வைத்திருக்கிறார்களோ? எப்படியிருந் தாலும் என்ன செய்ய முடியும்? இவனை இக் குடிசையில் உள்ள நல்ல மனிதர் கவிடம் ஒப்புவித்து விட்டுக் குதிரையில் ஏறித் தட்டிவிட வேண்டியதுதான் இங்கே புறப்படும் குதிரை பழையாறை போயத்தான் நிற்க வேண்டும்.

மென்ன மென்ன அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து குடிசை வாசலை அடைந் தான் வாசல் இன்னணையில் படுத்திருந்த சேத்தன் அமுதனைத் தட்டி எழுப்பி னான் தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்த அமுதனுடைய வானையப் பொத்தி னான் பிறகு மெல்லிய குரலில் சொன் னான் - 'தம்பி! நீதான் எனக்கு உதவி செய்வ வேண்டும். பெரிய சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் இவன் என் அருளம் சிதேகிதன் கடம்பூர் சம்பு வளரவர் மகன் கத்தமாறன் நான் வரும் வழியில் யாரோ இவனை முதுகிலே குத்திப் போட்டிருந்தார்கள் எடுத்து வத் தேன்" என்றான்.

"படுபாவிகள்! முதுகிலே குத்தியிருக் கிறார்களோ! எப்பெர்பட்ட கத்த வீரர்கள்" என்றான் அமுதன்.

பிறகு "இவனை என்னால் முடிந்த வளர பார்த்துக் கொள்கிறேன் இன்று மாலைவீலிருந்து குமபல் குமபலாகப் பல வீரர்கள் வந்து உன்னைத் தேடிவிட்டுப் போனார்கள் அவர்களை நந்தவனமே அழித்து போய் விட்டது போனாலும் போகட்டும் நீ தப்பிப் பிழைத்தால் சரி. நல்லவேளைவாக உன் குதிரையை அவர் கள் விட்டுப் போய் விட்டார்கள் குதிரை யில் ஏறி உடனே புறப்படு!"

"அப்படித்தான் என் உத்தேசமும் ஆனால் இவன் உயிரைக் காப்பாற்ற ஏதேனும் செய்ய வேண்டும்!"

"அதைப் பற்றி உனக்குக் கவலை வேண்டாம். என் தாயார் இம்மாதிரி விஷ யங்களில் எனதோர்ந்தவன் காயங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்வ அவளுக்கு நன்றாயத் தெரியும்" என்று சொல்லி, சேத்தன் அமுதன் குடிசையின் கதவை இயைக இரண்டு தட்டுத் தட்டினான் உடனே கதவு திறந்தது சேத்தன் அமுதனுடைய அனைவ வாசற் படியில் நின்றான்.



கந்தமாறனை இருவருமாகத் தூக்கக் கொண்டு போய உன்னை கடத்தில் போட்டார்கள் கைவிளக்கின் வெளித சத்தில் சேந்தன் அழகு தன் அண்ண யுடன் சமிக்ஞையினால் பேசினான் அமை அமை தனது அறிந்து கொண்ட தாகத் தோன்றியது கந்தமாறனை உற்றுப் பார்த்தான் பழதுகில செருகியே நந்த கதி லயப் பார்த்து, பிறகு உன்னை போயச் சில பச்சிலைத் தளழுகளையும் பழத்துங் கையையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான் இருவரையும் நிமிர்ந்து பார்த்தான்

கந்தமாறனைச் சேத்தன் அழகு இருக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான் ஏதுகில இத்தனை நேரமாய் தீட்டிக் கொண்டிருந்த கத்திலை வலவலையால் பளபளக்காண்டு இழுத்து வெளியேற்றினான்

இரத்தம் குப்பென்று வெளியீட்டுப் பாயந்தது

உணர்ச்சியற்ற நிலையில் கந்தமாறன் ஒவென்று கத்தினான்

வந்தியத்தேவன் அவனது வானையப் பொத்தினான்

காயத்தைச் சேத்தன் அழகு அழக்கிப் பிடித்துக் கொண்டான்

அழகுலுளைய அன்னை பச்சிலைத்

தளழுகளைக் காயத்தில வைத்துக் கட்டினான்

கந்தமாறன் மறுபடியும் முக்கி முன னொன்

தூரத்தில் திடுதிடுவென்று மனிதர் கள் ஒடிவரும் சததம் கேட்டது

"போ! போ! சக்கிரம்!" என்றான் அழகு

இரத்தக்கறை படித்த கத்தியையும் வேலையும் கையில் எடுத்துக் கொண் டான் வந்தியத்தேவன் புறப்பட்டவன் தயக்கி தின்றான்

"தம்பி! நீ என்னை நம்புகிறாயா?" என்று கேட்டான்

"நான் கடவுளை கம்புகிறேன் உன்னிடம் பிரியம் வைத்திருக்கிறேன் எதற்காகக் கேட்டாய்?"

எனக்கு ஒரு உதவி செய் வேண்டும். இத்தப் பக்கத்தில எனக்கு அவ்வளவாக வழி தெரியாது. அவ சரமாகப் பழையாறைக்குப் போக வேண்டும் குத்தவைப் பிராட்டிக்கு முகமேயான செலதி ஒன்று கொண்டு போக வேண்டும் கொஞ்ச தூரம் வழி காட்டுவதற்கு வருகிறாயா?" உடனே சேத்தன் அழகு தன் அன்னையிடம் இன்னும் ஏதோ ஜாஸ்டாகச் சொன் னான். இதிவெவ்வாம அவன் அதிக ல்லயப் அடைந்ததாகத் தோன்றவில்லை. போய வதம்படி சமிக்ஞையினால் தெரி வத்தான். காயம் பட்டவனைத் தான் கவனித்துக் கொள்வதாகவும் ஜாஸ்ட காட்டினான்

சேத்தனும் தேவனும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். முதலில் தேவனும் பின் னால சேத்தனும் குதிரை மேல் ஏறிக் கொண்டார்கள்

குதிரையின் சததம் கேளாதபடி மெது வாகவே செலுகினான் வந்தியத்தேவன் சற்றுத் தூரம் போன பிறகு தட்டி விட் டான் குதிரை பாயச்சலில் பிடித்துக் கொண்டு சென்றது

**கு**

திரை புறப்பட்ட அதே நேரத்தில் ஐத்தாறு வீரர்கள் குடிசைக்கு வந்து செந்தார்கள் கதவைத் தடதட வைத்து தட்டினார்கள் அழ குவின் தாய் கதவைத் திறந்தான் வாசற்

படியில நின்றான்

"இங்கே என்னமோ கூச்சல கேட  
டதே? அது என்ன? என்று இரைந்தான்  
ஒரு வீரன்

அமுதனின் அண்ணை ஏதோ உளறிக்  
குளறினாள்

"இத்தச் செவிட்டு ஊளமலிடம் பேசி  
என்ன பயன்? உள்ளே போய்ப் பார்க்  
கலாம!" என்றாள் ஒருவன்

"இவன் வழிமறித்துக் கொண்டு நிற  
விறானே?"

"அந்தப் பூக்குட ஸ்வப் ஸபயன் எங்கே  
போனாள்?"

"ஊளமவைத் தள்ளிவிட்டு உள்ளே  
நுழைபுங்களடா!"

சேந்தன் அமுதனுடைய தாயார்  
மேலும் ஊளமப் பாஷையில் ஏதேதோ  
கத்தினாள்

தள்ளைத் தள்ள முயன்ற வீரனை  
அவன் தள்ளிவிட்டுக் கதவைத் தாளிட்ட  
பார்த்தான் நாளவந்து பேராகக் கதவைப்  
பிடித்துக் தள்ளிக் காத்த முடியாதபடி  
செய்தார்கள்

அமுதனுடைய தாய் இன்னும் உரத்த  
கூச்சல் புலம்பலுடன் இக்கொன்று கதவை  
லிட்டாள்

இரண்டு மூன்று பேர் கிழே உருட்டி  
யடித்துக் கொண்டு விழுந்தார்கள்

மற்றவர்கள் அஸர்களை மிதித்துக்  
கொண்டு உள்ளே புகுந்தார்கள்

"ஆன் இங்கே இருக்கிறான்!" என்று  
ஒருவன் கத்தினான்

"அகப்படிக் கொண்டானா?" என்  
றான் இன்னொருவன்

"ஒடப் போகிறான்! பிடித்துக் கட்டிப்  
போடுங்கள்!" என்றான் இன்னொருவன்  
ஊளம் மேலும் புலம்பினான்

"ஒரே இரத்த விளாறாக இருக்கிறதே!"  
என்று ஒருவன் கூவினான்

ஊளம் கைவிளக்காதத் தூக்கிப் பிடித்  
துக் கிழே விடந்தவனைச் சுட்டிக் காட்டி  
"பே! பே! பே!" என்றான்

'அபே இவன் வேறு ஆள் போலத்  
தோன்றுகிறதே'  
"பே! பே!"

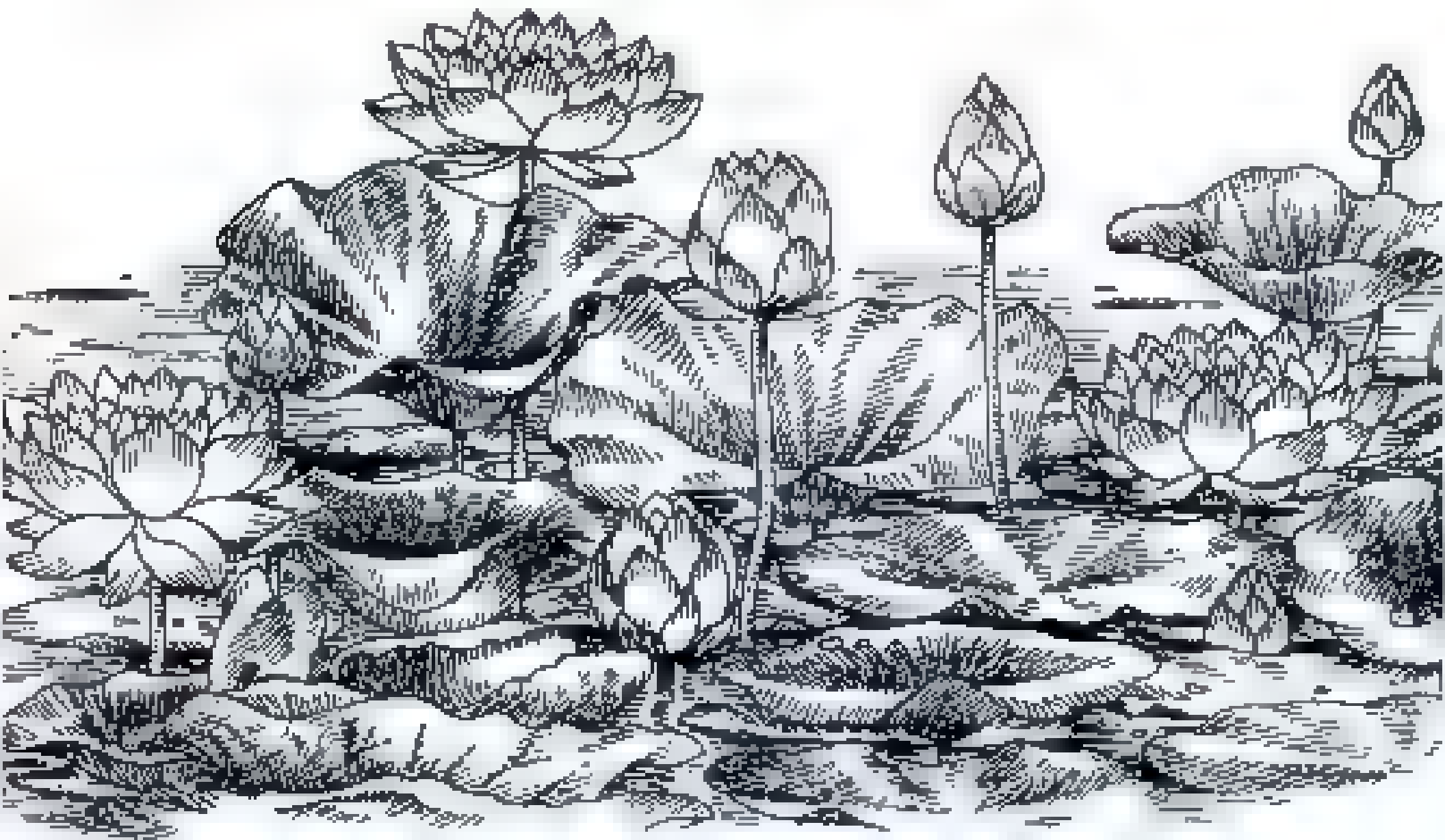
'நேற்று இங்கு வந்திருந்தவன் தானா  
இவன்?'  
"பே! பே!"

'உள் மகன எங்கே?'  
'பே. பே!'

"ஊளமப் பிணமே! சற்றுச் சுயம் இரு!  
அடே இவனை நன்றாய்ப் பாருங்கள்!  
அடையாளம் பாருக்காவது தெரியுமா?"

"அவன் இவனை!"  
"அவன்தான்!"  
"இவனவே இவனை?"

"பே! பே!"  
"எப்படியிருந்தாலும் இவன் வேற்று  
ஆள்! தூக்குங்கள் இவனை! கொண்டு  
போகலாம!"





"பே! பே! பே! பே!"

"சுனியனே! சுமமா இரு!"

நாறுபேர் சேர்ந்து சுத்தமாறனைத் தூக்கினார்கள்.

"பே! பே! பே! பே! பே! பே!" என்று அழுததுடைவ அன்னை இளடலிடாமல் அலறினாள்.

"அடே! குதினரசு சுத்தம் கேட்கிறதடா!"

"பாதிப பேர் இவனைத் தூக்குங்கள்! பாதிபபேர் ஒடிப் போய்ப் பாருங்கள்!"

"எவ்ளோரும் ஒடுங்கள்! இவன் எங்கும் போய்விட மாட்டான்."

தூக்கிய சுத்தமாறனைக் கீழே போட்டு விட்டு எவ்ளோரும் ஒடினார்கள். "பேபபே! பேபபே! பேபபே!" என்ற அழுதன் அன்னையின் ஓயல் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்தது.

நாற்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

## பழையாறை

**வ**

நதியத்தேவன் வழியில் பல கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகி, பல அபாயங்களுக்குத் தப்பிப் பழையாறை நகருக்கு வந்து சேர்வதற்கு முன்னால், நம்முடன் பழையாறையுப் பதிசுது விறுயம் செய்பும படி நேயர்களை அழைக்கிறோம்.

அரிசிலாற்றுக்குத் தென் கரையில் நின்று அந்தகளரப் பார்ப்போம். அடடா! வெறும நகரமா இது? தமிழ்த் தாயின் அழகிய நெற்றியில் தொங்குமா ஆபரணத்தைப் போல அல்லவா விளங்குகிறது! பச்சை மரகதங்களும், சிவந்த ரத்தினங்களும், நீலக்கற்களும் பதித்த நெற்றிச் சுடையப் போல அல்லவா திகழுகிறது!

நதிகளும் ஓடைகளும் தடாகங்களும் கழனிகளும் புதுதீர் நின்று

ததுமபுகின்றன அவற்றில் பல வர்ண மலர்கள் பூத்துத் திகழ்கின்றன தென்னை மரங்களும் புன்னை மரங்களும் சூளிரச்சி மான பசுமையைப் புரப்புகின்றன இவ் வளவுக்கும் இளையிடைபே வின்முடும் மணி மாடமாளிசைகளின் பொற்கலசங்களும், கோயில் கோபுரங்களின் உச்சிமீல் உள்ள தங்க ஸ்தூபிகளும் ஒளிவீசுகின்றன.

அப்பப்பா பழையாறை என்னும் இந்த ஒரு பெரும் நகரத்துக்குள்ளே எத்தனை நிறிய ஊர்கள்! நந்திபுர விளையாடும், திருச்சத்தி முற்றம், படமச்சுரம், அரிச்சந்திரபுரம் முதலிய ஊர்களும் அந்த ஊர்களின் ஆவயங்களும் இந்தப் பழையாறை என்னும் சோழர் தனகநகரில் அடங்கி யுள்ளன. பழையாறையின் நாறு திசைகளிலும் வடதனி, கீழ்த்தனி, மேற்றனி, தென்தனி என்னும் நாறு சிவனார்

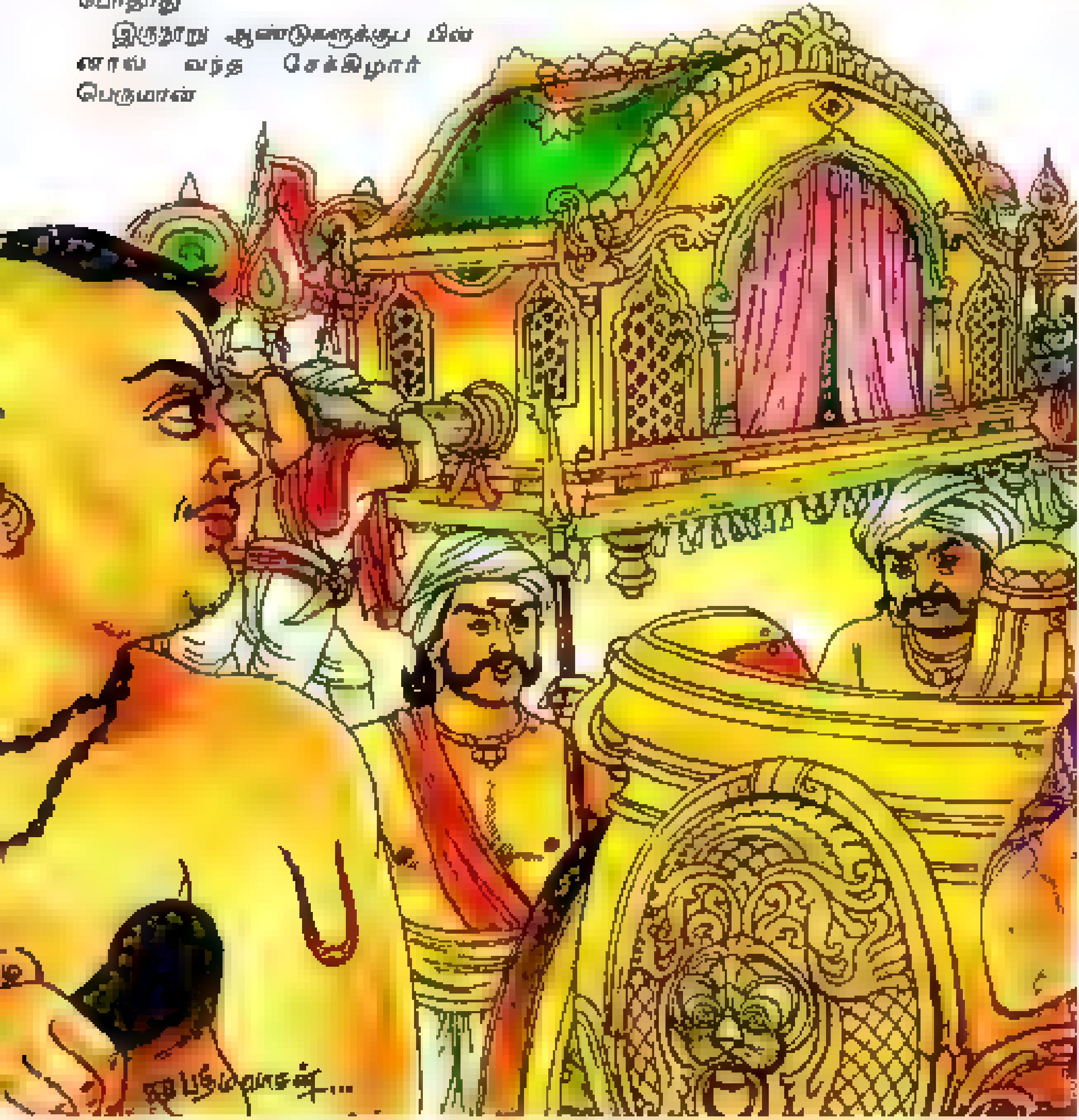
கோழிவதன் இருக்கின்றன போர் வீரர்கள்  
குடியிருக்கும் ஆரியப் படை வீடு, புதுப்  
படைவீடு, மண்ப்படை வீடு, பம்பைப்  
படை வீடு ஆகிய தாழ் வீரபுரிகள் காணப்  
படுகின்றன இவ்வளவுக்கும் தடுநாயக  
மாகச் சோழ மானினை என்றால், ஒரே  
மானினைகயா? விஜயநகர சோழருக்கு  
முள்ளால் இது ஒரு தனி மானினைகயாக  
இருந்தது. பிறகு ஒவ்வொரு அரசுமார்  
னுக்கும் ஒவ்வொரு இளவரசிக்குமாகப்  
பழைய சோழமானினைகையெொட்டிப்  
புதிய புதிய மானினைகள் எழுந்து நிற்கும்  
காட்சியைக் காண்பதற்கு ஆவிரம  
ங்கள் வேண்டும். வர்ணிப்பதற்கோ  
பதினாயிரம் கவிஞர்களின் கற்பனாசக்தி  
போதாது

இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்  
னால வந்த சேக்கிழார்  
பெருமான்

"தேரின் மேலிய செழுமணி வீடுகள்  
சிறந்து  
பாரில் தீடிய பெருமனசேர் பதி  
பழையாணற்"

என்று வர்ணித்தார் என்றால், சுந்தர  
சோழரின் காலத்தில் இந்த நகர் எவ்வளவு  
கோலாகலமாயிருந்திருக்கும் என்று  
கூறித்துக் கொள்ளலாம்.

**எ** னினும், நாம் முதன் முதலில் இந்தப்  
பழம்பெரும் பதிக்குச் செல்லும்  
சமயத்தில் அனாதப் பூரண கோலா  
கலத் தோற்றத்துடன் பார்த்து மகிழ  
முடியவில்லை.



பெருமான்...

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி இந்நகரின்  
சோழ மானிளையில் வீற்றிருந்து அரசு  
செலுத்திய காவத்தில் இங்கு வந்து பார்க்க  
நமக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கவீஸால்.

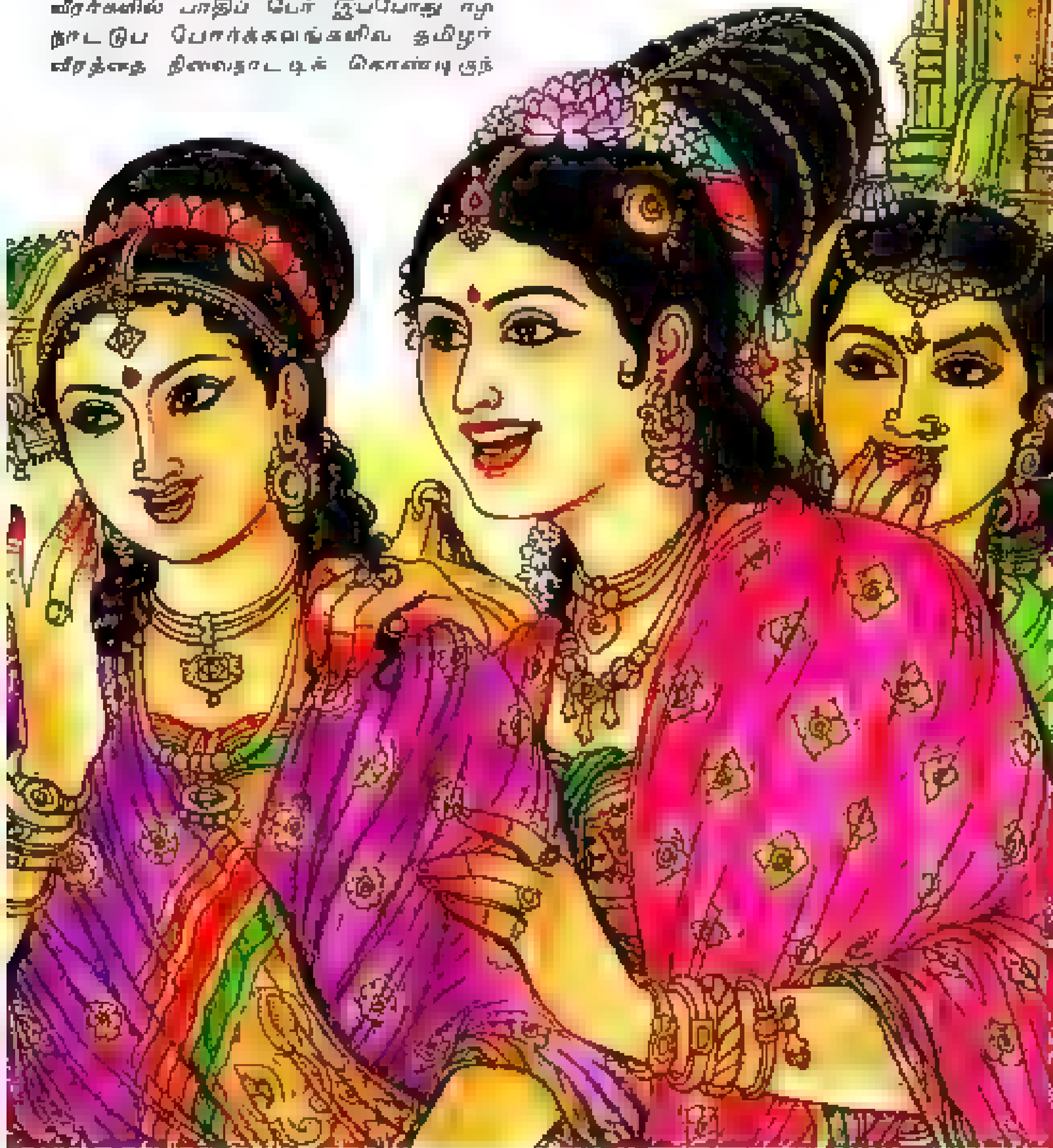
சக்கரவர்த்தி தோய்ப்பட்டித் தஞ்சை  
மாநகர் சென்ற பிறகு வெளிநாடுகளி  
லிருந்து சித்தரசர்களும் இராஜ தூதர்  
களும் மத்திரிப பிரதானிகளும் சேனாதி  
பதிகளும் இவகு வஞ்சல நின்ற போயிற்று.  
அவர்களுடன் வழக்கமாக வரும் பரிவா  
ரங்களின் கூட்டமும் குறைந்து விட்டது.

நாலு படை வீடுகளிலும் வசித்த பெர்  
வீரர்களில் பாதிப் பெர் இப்போது ரு  
நாட்டுப் பெர்க்களங்களில் தமிழர்  
வீரத்தை நினைதாட்டிக் கொண்டிருந்

தார்கள்

மற்றவர்களில் ஒரு பகுதியார்  
வு, திசை எல்லாவற்றும் இன்னொரு  
பகுதியினர் மதுரையிலும் இருந்தார்  
கள்

எவனே, படைவீட்டுப் பகுதி  
களில் இப்போது பெரும்  
பாலும் வலோதிகர்களும்  
பெண்டளிகளும் சிறுவர் நிறு  
பிகளும் காணப்பட்டார்கள்  
மழவர்பாடிவில் வாழ்ந்து



வந்த வேளக்காரப் பண்டியினர் தந்தம்  
கடுமப்புகழைத் தஞ்சைகூடச் சென்று  
விட்டபடியால், நவரின் அப்பாத்தியானது  
பூட்டப்பட்ட வீடுகளின் வெஞ்சென்று  
இருந்தது.

இராஜாங்க காரியங்களை நடத்தி வந்த  
அளமச்சர்கள், சாமந்தர்கள், அஞ்சாரி  
கள் அளவையும தந்தம் கடும தந்தம்  
தஞ்சைப்பரிக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

இப்படி யெல்லாமிருந்தபோதிதும்  
பழையான்ற விதிகளில் கூட்டத்துக்கும்  
கலகலப்புக்கும் குறைவிலாலை. இப்போது  
அவவிதிகளில் பெருமபரலும் ஆவய  
ஸ்தபதிகள், சிற்பக் களவஞர்கள், சிவன  
டியார்கள், தேவார ஓதுவார்கள், அரண்  
மனை கணழிப்பர்கள், ஆவயப் பணியாளர்  
கள், கோயில்களில் கவாழி தரிசனம்  
செய்யவும் திருவிழாக் காட்சிகளைப்  
பார்க்கவும் வெளியூர்களில் இருந்து வந்த  
ஜனங்கள் ஆகியோர் அதிகமாகச் சஞ்  
சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

**இ**வ்வாறக்கு ஏதோ திருவிழா  
போலக் காண்கிறது. விதிகளில்  
அழகிய ஆடை ஆபரணங்கள்  
அணிந்து ஆ வந்தம் பெண்டி ம் சிறுவர்  
சிறுமிகளும் உவாவி வருகின்றனர்.  
தேநுண்களில் ஆவகாந்த துணிகள்  
குமபல் கூடி நிற்கின்றனர் அக் சூம்பல  
களுக்கு மத்தியில் ஏதேதோ ஸேடம்  
புண்குருவர்கள் நீவறு ஆடிப் பாடுகார்  
கனே! சுற்றுக் கவனித்துப் பார்க்கலாம்  
ஆம். புவர்கள் உருண்கள்கட போலியு  
கோபாவர்களைப் போலவும் அவ்வவா  
வேடம் புண்குருதி நகரூரர்கள் திருநக  
கூட்டத்துக்கு நடுவில் ஒரு கிருஷ்ணர் ஒரு  
பாலவயத தாகக் கட்டளைத் தந்தோம்  
அவ்வாத தேவராதண்கல் தந்தோன்  
வந்து வணங்குகிறானே? இவ்வொரு  
கூட்டத்தின் நடுவில் கிருஷ்ணனை நாலு  
முகங்கள் உள்ள பிரம்மதேவர் வந்து  
தோத்திரித்து வணங்குகிறாரே! ஆகா!  
இப்போது பதிகிறது ஸ்ரீமதி ஸ்ரீயாகு  
கண்ணன் பிறந்த நான். அந்த விழாவைத்  
தான் ஜனங்கள் இவ்வளவு குதூகலமாகக்  
கொண்டாடுகிறார்கள் அங்கங்கே உறிய  
புத் திருநான் தடைபெறுகிறது மந்தன்  
தீவர வாரி இறைக்கிறார்கள்.

தந்திபுர விண்ணகரத்துப் பெருமான்

தேவியார் காரி தந்தம் கடும தந்தம்  
கொண்டாட்டங்கள் அதிகமாக தடை  
பெறுவதால்

திரு என்ன?

கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன்  
கண்ணுக்கிணியன் கண்டேன்"

என்று பாடுவது யார்? தெரிந்த ஜாலா  
யிருக்கிறதே! இதோ நமது பழைய  
சிறேதிரர் ஆழவார்க்கடியார் நம்பி  
காக்காத்தகாரமாக திற்கிறார்! திவறு பாடு  
கிறார் அவ்வரச் சுற்றிலும் ஒரு சூம்பல  
கூடுகிறது சிலர் பக்தி சிரத்தையுடன்  
கேட்கிறார்கள். வேறு சிலர் எகத்தாளம்  
பயங்கத் தொடங்குகிறார்கள் ஆகையாக  
கடியாரின் எகத் தடியினால் யா யாப்  
தளவக்குச் செதும் நெருமிமா என்று நாம்  
அருகருகேயும்

வண்ணகரக் கோயிலின் வாசலில் ஒரு  
சுவர்மேய், வீடு, பாக்கியம் திருக்கய்க்காத  
ரதங்களும பலவகத்தகளும கோயில  
வாசல்களில் தகாளம் கோயிலு, கருமே  
யிருந்து மாதரசிகள் சிலர் வருகிறார்கள்  
இப்பென்மணிகள் பெரிய குலத்துப்





பெண்டிராக்வே இருக்க வேண்டும

ஆம்! ஆம்! பனழியாஹ அரண்மனை  
கூர் ப வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன  
வருந்தான் இவர்கள்

எல்லாருக்கும முதலில் 'பெரிய  
பிராட்டி என்று நாடு நகரமெல்லாம்  
பிராட்டி செம்பலன் மாதேவ வந்தாரா  
இவர் மழவளையர் சூலப் புதலன்  
விவருளேச் செவ்வரன் கண்டராதித்  
தான் ப வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன  
வருந்தான் இவருடைய முகத்  
தான் ப வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன  
வருக்குப் பின்னால் அரிஞ்சல  
சோழரின் பத்துனிபாள் எவதுமபராபர்  
சூலப் புதலன் ராணி கல்யாணி வருகிறார்  
ஆகா! இவருடைய அழகை என்ன  
சொன்னு சொல்ல! இந்த முதிய பிராபத்தி  
தான் இவர் முகத்தில் ப வ ம ப க ர ன ன  
லீகலிறுதே! பெண்டரைப் ப வ ம ப க ர ன ன  
வருந்தான் இவருடைய முகத்தில்  
புதலவரானிய கந்தரவிசோழர் வந்தா  
மிக்கவர் என்று ப வ ம ப க ர ன ன  
விவப்பு சொல்

இவ்வரத் தொடர்ந்து கந்தர சோழரின்  
மற்றொரு பத்தினியாள் சேரமான் மகன்  
பராத்தகன் தேவி வருந்தான்

இன்னும் பின்னால் ப வ ம ப க ர ன ன  
தேரே இறங்கி வந்த கோ கல்யாணி  
யனரவொத்துக் குந்தளவப் ப வ ம ப க ர ன ன  
வான்து, இன்னும் நாம அரிஞ்சல  
களையில் பார்த்த அரசகுலப் பெண்டரை  
வருகிறார்கள்

**வி**ஜயாலயன் காலத்திலிருந்து  
சோழ வம்சத்தினர் இவ்வம்சம்  
துர்க்களையபும குலதெய்வ  
மாகக் கொண்டு வழி ப வ ம ப க ர ன ன  
ஆனால் இருமாவில் ப வ ம ப க ர ன ன  
ப வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன  
விடையாது இன்று கன்னன் பிறந்த நான்  
என் சொந்த ப வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன  
ப வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன

பெரியபிராட்டி செம்பியன் மாதேவி  
பல்லக்கில் ஏறும சம்பத்தில் ஆழவார்க்  
க வ ம ப க ர ன ன க ர ம ப ன வ ன  
கரதில் விழுந்தது அதற்காகவென்றே



ஆழ்வார்க்கடியார் உரத்த சத்தம் போட  
டுப பாடினார் போலும் செயல்பல  
மாதேவி அவரைத் தம் அருகில் அழைத்து  
வரச் செய்தார்

ஆழ்வார்க்கடியார் அடக்க ஒடுக்கத்  
துடன் வந்து நின்றார்

"இருளில்' சில நாட்களாக உண்ணக்  
காணாமே' எதல் யாததினர சென்றிருந்  
தாயோ?" என்று கேட்டார்

"ஆம், தாயே' எதல் யாததினர சென்றி  
ருந்தேன திருப்பதி. காஞ்சி வீரநாய  
பண்டாரம் முதலிய பல கேந்திரங்களைத்  
தரிசித்தேன் சென்ற இடங்களிலெல்லாம்  
பல விந்ளைதகனைக கண்டும கேட்கும் வந்  
தேன்"

"அரண்மனைக்கு நாளைக்கு வந்து  
யாத்தினரையில் கண்டு கேட்ட விந்ளை  
களைச் சொல்லு"

"இல்லை அம்மா' இன்றிரவு மறுபடி  
யும் நான் புறப்பட வேண்டும்."

"அப்படியானால் இன்று மாணவியே  
வந்துவிட்டுப் போ"

வருகிறேன் தாயே' தவகள் சித்தம்  
என் பாக்கியம்"

பாங்கிருகள், ரதங்கள் எல்லாம் புறப்  
பட்டு அரண்மனைக்கு வினாத்து சென்  
றள்

குந்தவைப் பிராட்டி, ஆழ்வார்க்கடி  
யாரரச் சுட்டிக்காட்டி ஏதோ கூறு, மற்ற  
அரசினங்குமாரிகள் கவர் என்று சிந்தி  
தார்கள்

சிரிப்புத்துச் காரணம் கண்டதீய ஆழ  
வார்க்கடியார் அந்தப் பக்கத்தை நோக்கி  
னார்

குந்தவைப் பிராட்டியின் கண்கள்  
ஆழ்வார்க்கடியார் துடன் ஏதோ சங்கேத  
பாணத்தில் பேசின

ஆழ்வார்க்கடியார் அச்செய்தினை  
அறிந்து கொண்டதற்கு அதிகதிறியாகத்  
தன்வண்ணவனாரா

**சோ** ழ மானிக்கனிலே செம்பி  
யன் மாதேவ் வசித்த  
மானிக்க நடுநாயகமாக  
இருந்தது அதன் சபா மண்டபத்தில்  
பொன்னால செயது தவரத்தினங்கள்  
இழைத்த சிம்மாசனத்தில் அந்தப் பெரு  
முதாட்டி அமர்ந்திருந்தார் காரைக்

காவடிவாயார் தீவகவதியார் முதலான  
பரம சிவ பக்தர்கள் வழித்தோன்றிய  
அப்பெண்மணி வெண் பட்டாடை  
உடுத்து விழங்கும், நதராட்ச மரணவழி  
தரித்து, சீவறு வலங்க ஆரணங்களுந்  
தூண்கள், அளவர செவ்வங்களுக்கிடையி  
யில் - அழகாட கவரி வகளுக்கு மத்தியில்,  
- எவராகவிய சிவலயாக வாழ முடிபுற  
என்பதை நீர்ந்ததுக கொண்டு நந்தான்  
தனையில் மணிமீதம் மும் வேறு ஆப  
ரணங்களும் அளவாத்த ந்த போதினும்  
அவருடைய கம்பீரத் தோற்றமும் கவம்  
பிரகாசமான முகமும் அரச குலத்தில்  
பிறந்து அரச குலத்தில் புகந்த அரசர்க்  
கரசி என்பதைப் புலப்படுத்தின சோழ  
அரச குடுமபத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அத்  
தனை ப்பரும் வீதிவிலகிவந்தி இருப்ப  
பெரும் நதாட்டிவந்த தேவலயாக மதித்  
துப் பாராட்டிக் கொண்டாடி அவரு  
டைய விருப்பத்துக்கு மாறாக எதுவும்  
சொல்லாமல் நடந்து வந்ததில் யாதொரு  
வியப்பும் இல்லை என்பது நினைக்கத்  
தோன்றும்

ஆயினும் அதனைப் பயபக்தி மரி  
யாளனக்கு இப்போது ஒரு களங்கம் ஏற்  
பாடிருந்தது அந்தப் பெண்ணரசியின்  
புதலவர் மதுராத்தகத் தேவர் அண்ணா  
ரின் சுந்ததுக்கு மாறாக, அவருடைய  
கட்டளைவை மீறி, பழுவேட்டையார்  
குலத்தில் மணம் புரிந்து கொண்டார்  
அதுமட்டுமின்றி சோழ சிம்மாசனத்துக்கு  
அவர் ஆளப்படுகிறார் என்ற சேதியும்  
பரப்பியாக வந்து செயல்பல மாதேவி  
யின் காந்தி வியுந்து அவருக்குச் சிறிது  
மளிக் கவலைவை ஏற்படுத்தியிருந்தது

செம்பியன் மாதேவியின் அரண்மனை  
முற்றத்திலும் சபா மண்டபத்திலும் சிறு  
களின் கூட்டமும் தேவாரப் பாடகர்  
களின் கோஷமும் ஜே ஜே என்று  
வப்போதும் கூடி விருப்பது வழக்கம் தூர  
தூர பந்தங்களிலிருந்து வெவ்வேறுபாடுகளும்  
திற்ப புலவர்களும் அடிக்கடி வந்து  
பாசிகள் பேற்றுப் போவது வழக்கம்  
சிவபூனைய பிரகாசம் கொண்டு வரும்  
அரசர்களின் கூட்டமும் அதிகமாகவே  
இருக்கும்

அளவரகக்கு திருந்து நன்றம் விருத்  
காசவய தென்காவலுதுளா திருமழ



பாடி முதலிய ஊர்களிலிருந்து சிற்பிகளும  
சிவபக்தர்களும் வந்து ஒத்தம் ஊர்களில்  
கோயில்களில் கருங்கல திருப்பணி  
செய்வதற்கு மகாராணியின் உதவியைக்  
கோரியார்கள் கோயில்களை எதிரெதர்  
ஊர்களில் என்ன முறையில் கூட  
உத்தேசம் எண்பதற்குச் சித்திரங்களும்  
பொருமைக் கோயில்களும் கொண்டு  
வந்திருந்தார்கள்

முதல் இரண்டு கோயில்களின்  
திருப்பணியைச் செய்வ உதவி அளிப்ப  
தாகச் சொல்லிவிட்டு, "மழபாடி" எந்த  
மழபாடி?" என்று பெரிய பிராட்டி கேட்  
டார்

'கந்தரமூர்த்தி கவாமிகளைக் குரல்  
கொடுத்து அழைத்துப் பாடல் பெற்றாரே,  
அந்தப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் மழ  
பாடிதான்' என்று அந்த ஊர்க்காரர்  
சொன்னார்

"அது என்ன சம்பவம்?" என்று  
மழவரைவரின் செல்வி கேட்க, மழ  
பாடிக்காரர் கூறினார் -

"கந்தரமூர்த்தி கவாமிகள் சோழநாட்டு  
ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து கொண்  
டிருந்தபோது ஒரு நதியைக் கடக்க வேண்  
டியதாயிருந்தது நதியைத் தாண்டி  
அப்பால் செல்லத் தொடங்கினார்  
அப்போது, 'கந்தரம்' என்னை மறந்  
தாயோ" என்ற ஒரு குரல் கேட்டது

கந்தரமூர்த்தி திடுக்கிட்டார் அது  
தமைய ஆட்கொண்ட இளவழியை வ  
ஞரல் எண்பதை உணர்ந்தார்

பக்கத்தில் இருந்த சீடர்களைப்  
பார்த்து, இங்கே சமீபத்தில் எங்கேயாவது  
சிவன் கோயில் இருக்கிறதா" என்று  
கேட்டார்

'ஆம், கவாமி! அந்தக் கொன்னை  
மரங்களின் மறைவில் மழபாடி கிராமத்  
துச் சிவன் கோயில் இருக்கிறது" என்று  
சீடர்கள் சொன்னார்கள்

கடனே கந்தரமூர்த்தி அங்கே சென்  
றார் தேவிக் குலாங்கிய கொன்னை  
மரங்களின் மறைவில் ஒரு சிறிய கோயில்  
இருந்தது கந்தரமூர்த்தி அங்கே சென்று  
கவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு மன  
முகுடப் பாடினார் அன்றோடு தான்  
தவணைத் தடுத்தாட்கொண்டது போல்,  
இவ்வுக்குத் தவணைக் கூப்பிட்டு  
அருள்புர்த்த கருணைத் திறனை விவந்  
தார் 'கவாமி! தங்களை தான் மறந்து  
விடுவேனா' என்ன கேள்வி கேட்டார்கள்?  
தங்களை மறந்துவிட்டு வேறு யாரை  
நினைப்பேன்!' என்றும் கருத்து  
அளவதது

பொன்னார் மேனியானே!

முனித் தோண்ட அரைக்ககைத்து  
மின்னார் செஞ்சடைமேல்

மினார் கொன்றை அணித்தவனே  
மன்னே மாமணியே

மழபாடிதான் மாணிக்கமே!

என்னே உன்னையல்லால்

இனி யாரை நினைக்கேனே!

என்று பாடினார் தாயே! இன்றும்  
அந்தக் கோயில் சிறிய கோயிலாகக்  
கொன்னை மரங்களின் மறைவிலேயே  
இருக்கின்றது அதற்குத்தான் கடனே  
திருப்பணி ஆரம்பிக்க வேண்டியது என்று  
கொருகிறோம்

"அப்படியேவாகடமும்!" என்றார்  
செமியன் மாதேவி

ஆழ்வார்க்கடியாரும் அவருடன்  
இவ்வொருவரும் சற்று நாவலால் வந்து  
நி நனைதலெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டுக்  
கொண்டிருந்தார்கள்

தொடருமா?

# வானவின் செல்வன்

நாற்பத்து நாள்களும் அத்துவாரகம்

**“எல்லாம் அவள் வேலை!”**

**மா**

மல்லாபூத்து மகா சிற்பி களின் டாம்பளரங்கே கோளறிய சிற்பக் களைஞர் ஓதவர் இப்போது முன் வந்தார் புதிய முறையில் கருவ கற்றளி அமைப்பதற்கு அவருடைய மனைவியும் கற்பண்புமிக்க சிற்பி பொருளாக கோளில் ஒன்று அவர் செய்து கொண்டிருந்ததால் அந்த இப்போது மகாராணியிடம் கூட்டியவர்

அந்தப் பாரதீய மகாசகலி மிகவும் விசயம். ஆதலால் க்கடி உராக் அருவா நினைவாளர் பார்த்து “பட்டே” இதை ஆவய அமைப்பு எவ்வளவு சிற்ப பார்த்திருக்கிறது. பார்த்துக்கொள் தமிழகத்திலுள்ள புகழ்பெற்ற நினைவுகூர்ப்புகள் காலம் இம்மாதிரி புது முறையில் ஆவயம் எடுப்பிக்க வேண்டும் என்று என்னுடைய உள்ளத்தில் ஆவயம் பொருது இருது என்று சொன்னார்

தரவே தருகன் விருப்பம் நீண்டு வெறுமனில் தன் உள்ளம் இதை

யறதுர் தேவராய பதிகப் பரடல் பெற்று சில வந்த வங்கனில் இம் மாதிரி கற்றளி கள் எடுப்பிக்க

வாங்கி இந்த ஆவயம் அமைப்பது பார்த்து வடகேள் இது ‘பரடல் பெற்று கற்றளி’ என்பதை ஜனங்களை உணர்ந்து கொள்ள வார்கள்” என்று சொன்னார் கற்றளி கள்

ஆக அது அவர் பெருமையான நூலான சமயநுதும் கத்தராய் தீயம் பாடிய பதிகங்களுள்பெரியது. தீயத்தின் வேண்டுக அவர்களுடைய பரதீயதன் பட்டுப் புனிதமாகி, அவர்களுடைய உடம்பில் உள்ள தெய்வீகமடைந்த



**அவ்வகல்கி**

மீதுலங்களில் எல்லாம் இம்மாதிரி வான ளாவிட விற்பனை கோபுரங்களுடன் கற்றளி களான எடுக்க வேண்டிய இந்த இரண்டித் தான் என மனோரதங்கள் இவை நிறை வேறுமா என்று அடிக்கடி துயம் உண்டா கிறது. என்னுடைய நாயகர் மட்டுமே மேற் றுத் திளை சென்று அகாலத்தில் இன்றவன் திருவடிகளாகச் சேர்த்திருந்தால். - இன னுடைய சில காலம் நீவித்திருந்தால். - என் மனோரதங்கள் எல்லாம் நிறைவேறியிருக் கும். "

"இப்போது மட்டுமே என்ன குறைவு. தாயே! தாங்கள் நினைத்ததை நினைத்த படி நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று சக்கரவர்த்தி கட்டளை பிறப்பித்திருக் கிறார் அல்லவா? அவருடைய புதல்வர் கள் இருவரும் தங்கள் மனத்தில் நினைபு பதற்கு முன்னாலேயே தங்களுக்கு இத் திருப்பமாயிருக்கும் என்று கனகித்திந்து. அதை நிறைவேற்றச் சித்தமாயிருக்கிறார் கள் அப்படி இருக்கும்போது..."

"இருந்தாலும் என் மனத்தில் இப் போது அவ்வளவு உற்சாகம் இல்லை ஏதோ கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் தான் செய டும் கோயில் திருப்பணியினால் அரசாங்கப் பொருத்தும் காலியாகி விடுகிற தென்று சிலர் குறைபடுகிறார்கள். சில னுக்கு இவ்வளவு ஆலயங்கள் என்னத் திந்து" என்று கேட்கிறார்கள். மற்றவர் கள் கேட்பதைப் பற்றி எனக்குக் கவலை யில்லை. காஞ்சியில் உள்ள இளவரசர் கூட...

இவ்விதம் பெரிய பிராட்டியார் சொல் வியபோது, ஆழ்வார்க்கடியான் ஓர் அடி முண்ணால் வந்து நின்று, "தாயே! அந்த மாதிரி கேட்பவர்களில் அடியேனும் ஒருவன்!" என்றான்.

மகாராணி அவனைச் சற்று வியப் புடன் பார்த்தார் மற்றவர்கள், இது என்ன விபரீதம்? என்ற முகபாவத்துடன் ஆழ்வார்க்கடியானை உற்று நோக்கினார் கள்.

ஆழ்வார்க்கடியான் மேலும் தொடர்ந்து ஆத்திரம் ததுமபிய குரலில், "அண்ணலே! என் வயிறு கொடுக்கிறதே! இந்த மாதிரி அதியாயம் உண்டா? தர்ம தேவனதயின் அஸ்தாரமாக விளங்கும்

தாய்கள் இந்த அந்திக்கு இடம் கொடுக்க வாயமா?" என்று அவுலினான்.

இருமனையப்பனுக்குப் பக்கத்தில் நின்று சசான சில படர், "மகாராணி! என் சகோதரன் இப்படித்தான் ஏதாவது உறுவரன் திமரென்று அவனுக்கு வெறி வந்துவிடும் தயவு செய்து மன்னித்து அருள் வேண்டும்" என்றார்.



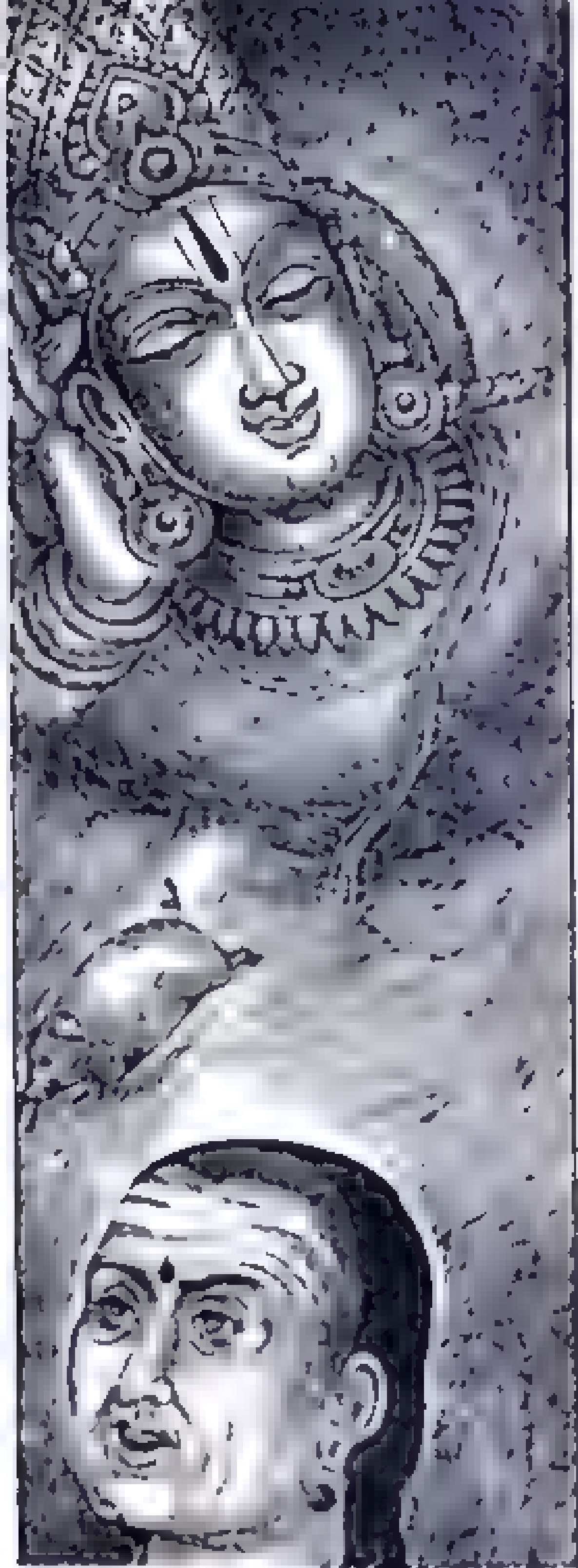
க்காலத்தில் சைவர்களும் வைஷ்ணவர்களும் தனித் தனி சாதுவாகப் பிரித்திருக்கவில்லை. ஒரே குடும்பத்தில் மகவப் பற்றுள்ளவர் களுடைய வைஷ்ணவர்களும் இருப்பார் கள் ஒரே படர் சிலன் கோவிலிலும் நீர்மால் கோவிலிலும் புஜா எகங்கரியம் செய்வார் சசான சில படர் அத்தனையு பரந்த நோக்கம் கொண்டவர் இருமனையப் பன் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோ தரன் இருவரும் பரஸ்பரம் மிகக் அன்பு கொண்டவர்கள் ஆகவே தம்பியின் பதற்றமான பேச்சுக்காக சசான சில படர் மகாராணியிடம் மன்னிப்புக் கோரினார்.

தேவி புண்ணைப் புரித்து, "இருமனைய! சற்று அமைதியாகப் பேசு! இப்போது என்ன அதியாயம் நடந்து விட்டது!" என்று கேட்டார்.

"அம்மா! பேராண்டியும் கையில் கபாலம் ஏத்துப் பிளக எடுத்துப் பிலுழப் பவனுமாயிய சிலனுக்கு எத்தனை ஆல யங்கள்? எத்தனை மாடக் கோயில்கள்? எத்தனை கற்றளிகள்? உலகநாதயெஸ் லாம் காத்து ரகடிக்கும் விஷணு மூர்திக்கு ஒரு திருக்கோயில் கூடக் கிடை யாதா? ஒரு பழைய கோயிலைத் திருப் பணியாவது செய்கக் கூடாதா?" என்று இருமனையப்பன் ஓஸமிட்டான்.

"அம்மா! அகில புவனமும் உயவு ஆனந்த நடனமாடும் பெருமானுக்கு அரங்கமும் அமையமும் சிற்சனையும் பொற் சனையும் மாடக் கோயிலும் மதிவ் குழந்தை மானியையும் வேண்டிய. ஓயாமல் தாங்குகிற திருமாதாகு ஒரு சிறிய இடம் பொதாதா? தீயம் இல்லாத இருட்டறை தானே அவருக்கு வேண்டும்? மாடக் கோயில்களும் கற்றளிகளும் என்னத்



[illegible]

[illegible]



சாமர்தியைச் சார்ந்தான் சந்தேகமின்றி  
அப்பறம் நீ என்ன செய்வாய் காந்தி  
புரத்திலிருந்து கிளம்பிய பின்

"நேரே இங்கு வருவதற்காகவே  
புறப்பட்டேன். வழியில் வீரதாராவண  
புத்திரன் பொருமானதைத் தீவிரமாகத் தவிர  
வேண்டி தவறிய இடத்தில் பெருமான  
அருளினான் ஒரு பெரிய இரகசியத்தை  
அறியுமபடி நோத்தது."

"அது என்ன? இன்றம ஒரு இரக  
சியமா?"

"ஆம், தாயே! கடம்பூர் சம்பவமையர்  
மாளிகையில் அவனு இரவு ஒரு பெரிய  
விருந்து என்று தெரிந்தது அந்த விருந்  
துக்குப் பெரிய பழுவேட்டையையர் வந்  
தது அவருடைய இளைப்பாறலின்  
பலலக்தம் வந்தது"

"இருமனைய எல்லாம் அவனுடைய  
சொல்லையே இந்தச் சொந்தாட்டுக நான்  
பொறுத்தேன் நகரம் ஆபத்து அத்தப  
பெண்ணாவ ஏற்பட்டதுதான்" அவளை  
நீ சந்தித்துப் பேச முடிந்ததா?"

"முடிவவில்லை, அம்மா! முடிவ  
வில்லை! தவறன் கட்டளையின் பெரிய  
அந்தப் பெண் பாம்பை என் சகோ  
தரியாகப் பார்த்தது எதனை வரையா  
வனார்த்தேன்! எங்கெல்லாம் தேடி  
அடைந்து பின்பு தகவல்களைக் காண  
செல்லவது வந்து அவைக்குக் காரித்தேன்!  
அதைச் சொல்லாத நினைத்துப் பார்த்தால்  
என் தொகுக் கொடுக்கிறது! பெரிய பழ  
வேட்டையாரின் ராணியின் பிறகு  
அவன் என்னைய் பார்க்கக் கூட முறுக  
இறாள்"

"அதற்காக வருத்தப்படாது என்ன  
பயன்? இந்த உலகத்து மனிதர்களின்  
காரியங்கள் இப்படித்தான் நினைப்பது  
ஒன்று. நடப்பது ஒன்றும்க முடிந்தது  
அப்பறம் கடம்பூரில் நடந்தது என்ன?"

"பலலக்திலே வந்தவன் நந்தினிதான்  
என்று எல்லாம் உடனடி வரம்பு வந்து  
அவளைச் சந்திப்பது அவளுக்கு ஏன்  
எழுதி அனுப்பியவரது எச்சரிக்கை  
செய்தது என்ற சந்தேகத்து உடைய  
புருக்குச் செவ்வேன் பெரும் அபாயத்  
துக்குத் துணிந்து கடம்பூர் மாளிகையில்

கொளிக் கவர் ஏதிக் குதித்தான் அப  
போது தான் அந்த அசையமான மர்ம  
இரகசியம் தெரிய வந்தது."

"இருமனைய உன் வரங்க்கம் இப்படித்  
தான் கேளும கேளும ஆவனவக கொப்பு  
வாட்ட தவிர செய்தியைச் சொல்லும  
டாய். அது என்ன அப்படிப்பட்ட அந்  
சையமான மர்ம இரகசியம்?"

"மன்னிக்க வேண்டாம், தாயே! அதைச்  
சொல்லுவதற்கு தயக்கமா? நீ நகிரந்து  
நாடு பலலக்தில் இருந்தது பழுவூர்  
இளைய ராணி அவள் பழுவேட்டையையர்  
கூடப் பார்த்துச் சொல்லாம இளைய  
ராணியை அழைத்துக் கொண்டு  
போகிறார் என்று நாம் எல்லாரும்  
எல்லாம் கொல்லடி நந்தினியே அது  
பெரிய தவறு."

"பழுவேட்டையையர் பின் பாரை மூடு  
பலலக்தில் வைத்து அழைத்துப்  
போகிறார்? அந்தக் கிழவரின் பெண்  
சம்பவத்துக்கு அளவேயில்லையா?"

"நாடு பலலக்தில் இருந்தது எதிர்  
அல்ல, தாயே!"

"எதிர் இல்லையென்றால்? எந்த ஆண்  
பெண் அப்படி மூடு பலலக்தில் மறைத்து  
கொண்டு வருவான்?"

"மன்னிக்க வேண்டாம், அம்மா! மூடு  
பலலக்தில் மறைத்து வந்தது தயக்கப்படா  
திருக்காமா? மறுரங்கத்தித் தன் தான்"

செமயேன் மாதேவி சித்தி நேரம்  
நிகைத்து நின்று விட்டார்

"கடவுள்! நான் செய்த குற்றத்துக்கு  
இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? என்று  
தாறு வலக்துள்ள செவ்விக் கொண்  
டார்



நது ஆழவார்க்கடியான சம்ப  
வையையர் மாளிகையில் அரிதந்  
ராத்திரியில் நடந்த சதிக் கூட்டத்  
தைப் பற்றிக் சொன்னான்

அதைக் கேட்டு அம்மாதிரி அடைந்த  
மனத்துயரைச் சொல்லி முடிவாது  
"தாயே! என் மகனே! உன்னைச் சில  
நூல்க் சொல்லமாக வளரக்க முயன்  
தேயே" அதன் பயனா இது! சேரமு  
பெருமாத உதுக்கு உன்னால் இத்தனகய

அபகீர்த்தியா நேர வேண்டாம்? சோழப் பேரரசுக்கு இத்தகைய பெருந் தீங்கு உன்னாலேயா ஏற்பட வேண்டும்?" என்று புலம்பினார்.

பின்னர், "இருமலை! மறுபடியும் என்னை பார்த்துவிட்டுப் போ! அதற்குள் குந்தவைவிடம் பேசி இந்தப் பெரும விபத்தை எப்படித் தடுக்கலாம் என்று யோசித்துச் சொல்லுமிதேன்!" என்றார்.

"காவே! இளவரசியிடம் கூடத் தாங்கள் இதைப் பற்றிப் பேசாமல் இருப்பது நல்லது."

"ஏன்? அவனைப் பற்றிக் கூட ஐயப் படுகிறாயா என்ன?"

"அது இயற்கைதானே அம்மா? ஆதித்த கரிகாலரின் அருமைச் சகோதரி தானே அவர்?"

"அதனால் என்ன? இருமலை! சூரியன் மேற்கில் உதயமாகிக் கிழக்கே அஸ்தமித்தது என்று நீ சொன்னாலும நம்புவேன் சிவபெருமானைக் காட்டிலும் இருமலை பெரிய நெய்வழி என்று நீ காதிப பனி நம்பினாலும் நம்புவேன் ஆனால் குந்தவையின் பேரில் குற்றம் சொன்னால் நம்ப மாட்டேன் அவள் பிறத்த அன் னாளுக்கு அரண்மனை மருத்துவச்சி எடுத்து வந்து குழந்தையை என் இரு கரங்களிலும் கொடுத்தாள். அன்று முதல் நாளே அவளை வளர்த்து வந்தேன் என் வயிற் றில் பிறந்த மகனைக் காட்டிலும் அருமை யாக வளர்த்து வந்தேன் அவளும் என் னையே பெற்ற தாயாகவும், தகப்ப னாகவும் என்னை இன்றுவரை அன்பும்

மரிபாணதயம் செலுத்தி வருகிறாள்.."

"அம்மா! ஒன்று கேட்கிறேன் குந்தவை தேவி குடந்தை சோதிடரிடம் சென்று வந்ததைப் பற்றித் தங்களிடம் சொன்னாரா?"

"இல்லை; அதனால் என்ன?"

"ஜோசியர் வீட்டில் வானர்துவத்து வாலிபன் ஒருவனைப் பார்த்தது பற்றியும் மறுபடி அவனை அரிசிவாற்றங்கரையில் சந்தித்தது பற்றியும் சொன்னாரா?"

"இல்லை; இதெல்லாம் என்ன கேள்வி? இப்படிக்கேட்பதில் உன் கருத்து என்ன?"

"தங்களிடம் சொல்லக் கூடாத இரகசியம் ஒன்று இளவரசி எவத்திருக்கிறார் என்பதுதான் தான் குறிப்பிட்ட அந்த வாலிபன்தான் ஆதித்த கரிகாலரின் தாதன் ஒற்றன் என்று சொன்னாலும தவறாகாது."

'இருமலை! அதெல்லாம் எப்படியாவது இருக்காடும் என்னிடம் குந்தவை ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லவில்லை யென்றால், அதற்குத் தக்க காரணம் இருக்கும். அவளிடம் சந்தேகப்படுவதைக் காட்டிலும் என் பிராணனையே விட்டு விடுவேன்" என்றார் சிவஞான கண்ட ராஜித்தரின் பட்டமகிஷி.

"ஐயையோ! அப்படி ஒன்றும் நேர வேண்டாம். தங்களுடைய நம்பிக்கையே மெய்யாகட்டும். இளவரசி என்னிடம் ஏதோ கேட்பதற்காக வரச் சொல்லி யிருக்கிறார் தாங்கள் பார்க்க விருமபுவ தாக நானே தெரிவித்து விடுகிறேன்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

நாற்பத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

## குற்றம் செய்த ஒற்றன்



ரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கரிகால் பெருவளத் தான் என்னும் சோழ மன்னன் காவேரி நதிக்கு இரு புறமும் கரை எடுத்தான் வெகு காலம் அந்தக் கரைகள் நவல நிலைமையில் இருந்து காவேரி ஆற்றைக் கட்டுக்குள் வைத்திருந்தன பின்னர்,

சோழ குலத்தின் வலி குறைந்தது பான் டியர்களும் பலவீனர்களும் களப்பாளரும் வானமும் தளையெடுத்தார்கள் இந்தக் காலத்தில் காவளை இவ்வாத காவேரி நதி அடிக்கடி கட்டு மீதிக் கரைவாய் உடைத் துக் கொண்டது. இவ்விதம் பெரிய அளவில் கரை உடைந்த சில சந்தர்ப்பங் களில் நதியின் போக்கே மேலும் கீழமாக

பாறுவதுகாறி பழங்கல் மோதி புது  
 காணையிதழ் தம அடிமொடு கதிமலர்  
 மாரி மீ மலர் மீ மலர் மலர்  
 பதினாதி மீ மலர் மலர் மலர்  
 மாரிம. மலர் மலர் மலர் மலர்  
 மீதமலர் மீதமலர் மலர்  
 களமலர் கடல் மலர்  
 அமலர் மலர் மலர்

கொண்டிருக்கிறது

பாழையாறு தகரின் சோழ மானினை  
 களையொட்டித் தென்புறத்தில் அத்  
 தளைய ஓடை ஒன்று இழுந்தது

காணையிதழ் கதி மாரியதாஸ ஏன. 1  
 இத்த ஓடைளையச் சோழ மன்னர்கள்  
 கீவண்டுமென்றே ஆழமாகி, விசாலப்  
 பதிது. எப்போதும தளையர் தருமபி நற்  
 புமபடிச் செய்திருந்தார்கள் அரண்மனை  
 களுக்கும் முக்கியமாக அறதப்புரங்களுக்  
 கும இத்த விசாலமான தீர் ஓடை ஒரு

கல்ல பாதுகாப்பாக இருந்தது அந்த  
 வாழியில் யாரும எளிதில் வந்து  
 வ்ட முடியாது அரண்





மன்னையோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள  
வர்கள்தான் படகில் ஏறி வரலாம்.

அரண்மனை அந்தப்புரங்களில்  
அழகிய உத்தியான வனங்கள் இருக்க  
நீரோடைய ஓட்டி அமைந்திருந்தன  
அரண்மனை மாதர்கள் நிர்ப்பயமாக  
அந்த உத்தியான வனங்களில் எந்த  
நேரமும் உலாவுவார்கள். கடிக் குலாவ,  
வார்கள். மயில்களாகி ஆடுவார்கள்,  
குயில்களாகிப் பாடுவார்கள் சில சமயம்  
ஒளடலில் இறங்கி நீராடுவார்கள்  
ஒளடலில் ஓடும் ஓட்டியும் வன்னியாடு  
வார்கள்

சோழர் குலத்தில் ஓர் அரசர் கால  
மாகி இளனொருவர் பட்டத்துக்கு வரும்  
போது புதிய அரண்மனை கடிக் கொள்  
வதுண்டு. பழைய அரண்மனையில் கால  
மான மன்னரின் ராணிகளும் மற்றப் பின்  
ணைகளும் வசிப்பார்கள்

பழையாறு அரண்மனைகளில் செயல்  
பட மா தேவியின் அரண்மனைக்கு  
அடுத்தபடியாகக் குத்தவைப் பிராட்டி  
யின் மாளிகை அழகியும் கூப்பிரத்திலும்  
கிறந்து விளங்கியது. அது சுந்தர சோழர்  
வசித்த அரண்மனை அல்லவா? அவர்  
தஞ்சை சென்று பிறகு, குத்தவை அந்த  
அரண்மனையின் எழும்பினியாக விளங்கி  
னாள்

அம்மாவரிகளின் பின்புறத்து உத்தி  
யானவனம் மிகச் சோபிதமாக விளங்  
கியது. அதில் வானளாவிய ஆலமரங்  
களும் இருந்தன சின்னஞ்சிறு பூஞ்செடி  
களும் இருந்தன வளைத்து நெளிந்து  
மரங்களளைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த பூங்  
கொடிகளும், பூங்கொடிகளாவான கொடி  
விடிகளும் இருந்தன

குத்தவையும் அவளுடைய தோழிமார்க்  
களும் மாளவ நேரங்களைப் பெரும  
பாலும் அந்த உத்தியானவனத்திலேயே  
சுழிப்பது வழக்கம்

சில சமயம் எல்லாரும் செர்ந்து ஒரீடத்  
தில் உட்கார்ந்து கொண்டு கதைகள்  
பேசிக் கொட்டமடிப்பார்கள்

இன்னும் சில சமயம் இரண்டு பேரா  
களும், மூன்று பேராகவும் பிரிந்து சென்று  
அதாரங்கம் பேசுவார்கள்

சில நாளாகக் குத்தவையும் வானதிலும்

தனியே பிரித்து சென்று பேசுவது வழக்  
கமாயப் போயிருந்தது

அன்றைக்கு ஒரு பெரிய ஆலமரக்  
கிளைவில் கூட்டித் தொங்கவிட்டிருந்த  
கொடி ஊஞ்சலில் குத்தவையும் வானதி  
யும் அமாந்து ஆடிக் கொண்டும் பேசிக்  
கொண்டுமிருந்தார்கள்

பறவைகளின் கூகலத் தொனியுடன்  
போட்டியிட்டிக் கொண்டு பெணமணி  
களின் குதுகலச் சிரிப்பொலியும் அவையப்  
போது அந்த உத்தியான வனத்தில் கேட  
டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் குத்தவையும் வானதியும் மட  
டும் சிசிகவிலைகை மற்றவர்களின் சிரிப்பு  
அவர்களுக்கு அவ்வளவாயப் பிடிக்கவும்  
இல்லை. பேச்சுத்தான் அவர்கள் அதிக  
மாகப் பேசினார்களோ என்றால் அதுவும்  
அவ்வளவாக இல்லை

வெடி வீடு ஒன்றிலிருந்து ஒரு பெண்  
கீதம் ஒன்று பாடினாள் அது கூன்னை  
பிறந்த நாள அவ்வளவா? அவள் பாடியதும்  
கண்ணனைப் பற்றிய பாடல்தான்

வேண்ணிலாவில் வேணுகானம் கேட  
விறது அது கூன்னைவிடம் காதல்  
கொண்ட ஒரு பெண்ணை வேதனை  
செய்கிறது. அவள் தன் வேதனையை  
வாய் இறந்து வெவியிடுகிறாள் மரக்  
கிளையிலிருந்து ஒரு மிளிர் அவளுக்குத்  
ஆறுதலு சொல்கிறது

பெண்

வேதனை செயதிடும் வெண்ணிலவில்

இங்கு

விண்ண எவன் குழல் ஊதுகின்றான்?  
நாதன் இவா இந்தப் பேதை தன்னை  
நயித்திடுதல் என்ன புண்ணியமோ?

மிளிர் -

வானமும் வையமும் இன்புறவே

ஐயவ்

வாய்மடுத்ததும் குழலிசைதான்  
மாளே உந்தனை வருத்திடுமோ இந்த  
மரணிலம் காண்ப புதுமை அம்மா!

பெண்

பூவையே! உத்தனைப்

பொறுதிடுவேன் தவ்வ  
புண்ணமலர் கொய்து

நீட்டிடுவேன்-எந்தன்  
 -நீதி அளவற்றது. வேண்டியே-ஒரு  
 -நீதிதான் உற நீ வந்தனாயோ?

கன

கடவுளே! உத்தன் காதலினால்  
 எங்கள்

கண்ணன் படுந்துயர் சொல்ல  
 வந்தேன்- உன்னை  
 வீட்டுப் பிரிந்த தான் முதலாய- தவம்  
 வெண்ணெயும் வேம்பாயக் கூத்த  
 தென்பாள்!

மாதளின் பின் பருநிலைக் கண்ணமாகக்  
 கேட்டு வந்த குந்தனாய், பாடல் முடிந்த  
 தும் நல்ல கண்ணன் இருக்க சொந்தமிழ்  
 நாடே-உத்தன் காதலினால் வந்து வாயத்  
 தான்! வேண்டியே உன்னை வேம்புநீழல்  
 ஊதப் பெண்களுடன் காவல் கழித்துக்  
 கொண்டு வந்தால் மற்ற கரியங்களெல்  
 லாம் ஏன் ஆவது!" என்றான்

மறுமொழி சொல்லாமல்முத்த வானதி  
 னாய் பார்த்து, "என்னடி மெனனம்  
 சாத்திரமாய் நீயா கண்ணன் குறிலி  
 மவங்கிவிட்டாயா, என்ன" என்று கேட்  
 டான்

"அக்கா! என்ன கேட்டார்கள்!" என்  
 னான் வானதி

"என்ன கேட்டேனா? உன் கவலை  
 எங்கே சென்றிருந்தது?"

எவ்நாட் போகவில்லை பே? உங்களிடத்  
 தான் இருந்தது."

"அடி கணனி! ஏன்டி பொய் சொல்லு  
 கிறாய்? உன்னையில கண கணம் இவ்விடத்  
 டை இவன் இவளா எங்கே இருக்கிறது  
 என்று தான் சொல்லுகிறாயா?"

"தெரிக்காய் சொல்லுங்கள்"

'நன்றாகத் தெரியும், சுழகாட்டுப்  
 போர்க்களத்துக்குப் போகிறதென்று  
 அங்கே என் தனா. ஒரு கபடதற் பிள்ளை  
 இருக்கிறான் அவனை இவ்வுறும் என்ன  
 பொடி போட்டு மயக்கலாம் என்று உன்  
 மனம் சொல்கிறதுக் கொண்டு வந்தது"

"நீங்கள் கதிரில் ஒரு பாதி உண்ணம்  
 தான், அக்கா! என் மனம் சுழ நாட்டுக்  
 கருக்கான் அடிக்கடி போய் விடுகிறது  
 ஆனால் அவனிடப் பொடி போட்டு  
 மயக்கலாம் என்று சொல்கையானால்

அவர் போர்க்களத்தில் எப்படி வெல்லும்  
 கஷ்டப்படுகிறாரோ, அவருடைய  
 திரும்பிவரக் கதிரைக் காயம் பாடிருக்  
 கிறதோ அவர் எங்கே படுத்துக் கொள்  
 கிறாரோ, என்ன உண்டி சாப்பிடு  
 கிறாரோ-எவ்வெல்லாம் எண்ணம் இருந்து  
 அவர் அப்படியெல்லாம் அங்கே கஷ்டப்  
 பட்டுக் கொண்டிருக்க இங்கே தான் கக்  
 மாக உண்டு உடுத்துப் பஞ்சணை மெத்  
 னதில் படுத்துத் தூங்குவதை நினைக்கும்  
 போது வேதனைபாய்க்கிறது எனக்கு  
 மட்டும் இறக்கம் இருந்தால், இந்த தீயி  
 ஷமே இவ்வளவுக்குப் பறந்து போய்  
 விடுவேன்."

"பறந்து போய் என்ன செய்வாய்?  
 அவனுக்கு மேலும் உபத்திரவங்கள்  
 செய்வாய்."

ஒரு தானம் இவளை அச்சுதனுக்  
 குச் கபத்தினையும் கிருஷ்ணனுக்குச்  
 சத்திய பாமாவும் ரதம் ஒட்டிவது போல  
 நானும் ஒட்டுவேன் அவர் போய் எவ்நாட்  
 அவர்களை என் மனமில் தான் தாங்கிக்  
 கொள்வேன் "

"நீ தாங்கிக் கொண்டால் அதை  
 அவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்."

அது அவருக்கு இஷ்ட மில்லாவிட்  
 டால் பாசனையில் காத்திருப்பேன்  
 போர்க்களத்தல் தந்து அவர் தீ காயம் வந்  
 ததும் காவல்களுக்கு மருத்து போட்டுக்  
 கட்டுவேன் மலர்ப் படுக்கை விரித்து  
 வைத்திருப்பேன் அறுகவை உண்டி  
 சமைத்து வைத்தி ருந்து அளிப்பேன் உடல்  
 வலிவை மறப்பதற்கு விளைய மீட்டிப்  
 பாட்டுப் பாடித் தூங்கப் பண்ணுவேன் "

இதெல்லாம் நடவரத் காண்பவர்கள்,  
 வானதி! சொழ் வந்தது வீரர்கள் கொள்க  
 காவல்களுக்குப் பெண்களை அழைத்துப்  
 போவதில்லை."

"ஏன் அக்கா, அப்படி?"

"அவர்களுக்குப் புண்கண்ணப் பற்றிப்  
 பயமில்லை அதைக் காட்டிலும் பெண்  
 களைப் பற்றித்தான் அதிக பயம்"

"அது ஏன்? பெண்கள் அவர்களை  
 என்ன செய்து விடுவார்கள்!"

"அவர்களை ஒன்றும் செயல் மாட்  
 டார்கள். ஆனால் உன்னைப் போன்ற  
 பெண்கள் போர்க்களத்துக்குப் போனால்  
 எதிர்ப் படை வீரர்கள் உங்களுடைய



அழகைக் கண்டு மயங்கி வந்து சரணாகத  
மடவந்து விட்டாள் என்ன சொல்வது?  
அப்போது நம் பிச்சாழ நாட்டு வீரர்கள்  
தங்களுடைய வீரத்தைக் காட்ட முடியா  
தாயினால் சரணாகதமாக சரணாகத  
யான வீரர்கள் என்று புகழைச் சேர  
து. அதை விடுவதில்லை.

அப்போது கூட உண்டாக் ராஜினி வீரர்  
கள் அவ்வளவு சூடர்களாகிவிட்டு விடு  
வார்களா? பெருங்கயிற் அழகைக் கண்டு  
மயங்கி விடுவதற்கு?

ஏன் மட்டார்கள்? அடிபி, வானதி  
கூட நன்ற ஜோதியர் விட்டிருந்தும் அளி  
ய நிறுவகரைமீட்டும் நாம் ஒரு வானதி  
விண்ணைப் பார்த்துக்கொண்ட, குரபகம் இரக  
கரகம்.

இதற்கிறது அதற்கு என்ன?

நான் சொன்னது கண்டதால் அழகை  
எப்படியோ போனது கோன். வானதி  
மயங்கி நின்றுகொண்டிருந்த குரபகம்  
தங்களை.

அதுவும் குரபகம் இதற்கிறது  
நான் சொன்னது கண்டதால் அழகை  
எப்படியோ போனது கோன். வானதி  
மயங்கி நின்றுகொண்டிருந்த குரபகம்  
தங்களை.

அவள் தங்களைப் பார்த்து விட்டிருக்காள்  
அப்படி. மயங்கி நின்றுகொண்டிருக்காள்.  
நின்றுகொண்டிருக்காள். அழகைக் கண்டு  
மயங்கி விடுவதற்கு?

"வானதி" நல்ல பெயர் சொல்லுகிறாள்  
நின்றுகொண்டிருக்காள்.

இதற்கு இவ்வளவு நாள் ஒன்று கேட  
கிறது. அதற்கு உண்டாக் ராஜினி  
மயங்கி விடுவதற்கு?

கேட்குமா?

அந்த வானதி வானதி. அந்த வானதி  
மயங்கி விடுவதற்கு?

நான் சொன்னது கண்டதால் அழகை  
எப்படியோ போனது கோன். வானதி  
மயங்கி நின்றுகொண்டிருந்த குரபகம்  
தங்களை.

கூட என்று மார் சொன்னது? நாள்  
நின்றுகொண்டிருக்காள். அந்த வானதி  
மயங்கி விடுவதற்கு? அதற்கு வானதி  
மயங்கி விடுவதற்கு? அதற்கு வானதி  
மயங்கி விடுவதற்கு?

அதற்கு என்ன அழகைப் பற்றிக் கவலை  
கொண்டிருக்காள்?

என்ன கவலைப்பட்டது கூடாது? ஒரு  
வானதி நாம் பார்த்திருக்காள். அழகைப்



பந்திரிய நாராயணம் நமக்கு அடிக்கடி வருதாம். அவர் என்ன ஆணர் என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது இயற்கை யல்லவா”

நல்ல இயற்கை! அப்படியெல்லாம் பவம் சிதறுவதற்கு நாம் இடம் கொடுத்து விடக் கூடாது. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி எவகூட வேண்டும். அதோ கேளடி யாவா!” அது என்ன பறகுச் சத்தம்? அந்தக் குரல் என்ன சொல்லுகிறது? சற்றுக் கவனமாகக் கேள், பார்க்கலாம்!”

ஆம் தூரத்தில் எங்கேயோ விநியக் பறை கொட்டும் சபதமும், நடு நடுவே மனிதக் குரல் கூச்சலிடும் சபதமும் கொட்டி வருகிறது கொடுத்துக் கவனமாகக் கேள்! தோது, மனிதக் குரல் கூறியது இது என்று தெரிந்தது

சத்துரு நாட்டிலிருந்து வந்த ஒற்றன் ஒருவன் தஞ்சாவூர்க்கோட்டையில் பொய் முத்துளையைக் காட்டிப் புகுந்து உளவு அறிந்து கொண்டு ஓடி விட்டான். திரண்டு போன மரண கார்ப்படுத்தி வீட்டுத் தபலிப் போலஸிட்டான். வரலிபப் பிரதமனுள்ள வரலட்சுமிமான்

தேகம் உடைவதன் இந்நிரதிதைப் போன்ற மரய தந்திரக்காரன் பெயர் வல்லவளையன் வத்தியதெவன் அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுப்போருக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படும். அவனைப் சிடித்துக் கொடுப்போருக்கு ஆபிரம் பொன் பரிசு அளிக்கப்படும். தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதி பழுவேட்டையர் காலாந்தக் கண்டிரின் கண்டிப் பரண கட்டளை”

இவ்விதம் மனிதக் குரல் கூறி முடிந்ததும் பறை, தம், தம் நடவடதம் என்று முழங்கியது குத்தனை தேவியின் திருமேனி ஏனோ நடுங்கியது

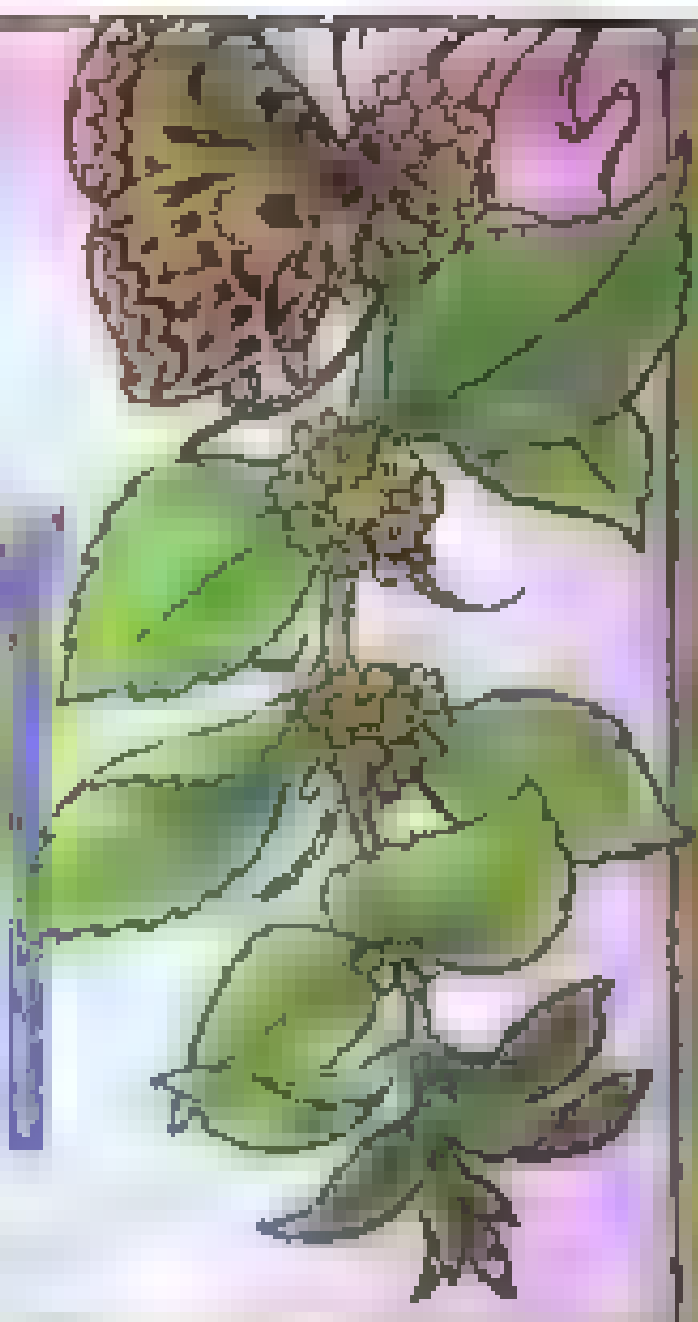
அச்சமயம் தாதி ஒருத்தி வந்து, “தேவி! ஆழ்வார்க்கடியார் என்னும் வீர எவையாவர் தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார் ஏதோ அவசர காரியமாம்” என்றாள்

இதோ வந்துவிட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் குத்தனை, கொடி கண்டு சவிலிருந்து இறங்கிச் சென்றாள்

(தொடருய)



# மௌனம்



நாற்பத்தாறாம் அத்தியாயம்

## மக்களின் முணுமுணுப்பு

ஜோ

முருகு மூதாட்டியின் சந்திலுமீறிருந்து அழைக்கக்கூடிய அந்த அளவு போய்யின் மானினைக்குட்பட்டா

பட்டித் தெள்ளாண் அழிவிலே பழையாணை வீதிகளில் கண்ட காட்சிகள் ஏமாற்றுகிற மிக்க உற்சாகத்தை அளித்தன. கண்ணன் பிறந்த திருநாளை இந்த துணைகள் வெவ்வேறு துதாசலமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்' எவ்வுண்ணம இத்தர கோழ நாட்டிலுந் தினைவது நின்று பரப்ப போகிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை. எவ்வ சமயத்துக்கு இவ்வே செலவாக் குப பெருகுவதுக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. நூறு வருஷ காலமாகச் கோழ குலத்து மன்னர்கள் புதிய புதிய சிவாலங்களைத் தர்பெய்தும் தீர்மானித்து வருகிறார்கள். நூற்று பாடிய நீளுவர்ப பாசுரங்கள் அக் கோவில்களின் முன்பாகப் பிரசாரம் செய்வப்பட்டு வருகின்றன. சிவன்

லங்குகளில் தேர்த் இருவிழாக்கள் இறுப்பாக நடத்தப்படுகின்றன. இப்படி யெல்லாமிருந்து

இதமானின் பெருமைக்கு உதொரு குறைவும் ஏற்படவில்லை. வீஷ்ணுமூர்த்தியின் ஒன்பதாவது புரிதூணை அவதாரமாகிய கண்ணன், மக்களின் இதுபத்தைக் கவர்ந்து விட்டான். கோகுலத்திலும் பிருத்தலாவதிலும் வட மதுரையிலும் எம்பெருமான் நிகழ்த்திய கிளைகள் இவர்களுடைய உள்ளத்தில் குடிசெருண்டு விட்டன. அம் பிழை! எத்தனை பாகவத கோஷங்கள்! எத்தனை வீதி நா, கவகள்! எத்தனை விதவிதமான வேஷங்கள்! - ஆம், முன்



கல்கி கலெக்ஷன்

அமரர்கல்கி

என்ற தரம் பார்த்துவிட்டுக் கூடப் புதியது இல்லை  
பேரது அநிகரமாகவே இந்நூலில் கொண்டு  
கொண்டிருக்கிறது. இனிது, இனிது என்று சொல்லுகின்ற  
பேரனின் கூடலுமே ஆரவாரமுமே கூட  
அநிகரமாகவே இந்நூலில் கொண்டு, மாற்றம் கொண்டு  
கொண்டிருக்கிறது. மீதமாகவானும் நூற்று முடி  
புதிய நாடக கோஷ்டிமீளர் வந்து  
கொண்டேயிருந்தார்கள்.

தாடக கொடியடி ஒன்றில் வளங்குதலா,  
தேவகி, கிருஷ்ணன் பலராமன் கமலன்  
ஆகியவர்கள் கொடியடி கிருஷ்ணன் கொடியடி  
வந்தார்கள் பாட்டும. கூத்தும், வேளக்  
காரர்களின் கொடியடி கிருஷ்ணன் கொடியடி  
அதிகமாகப் பந்தப்படியால் கொடியடி  
வாச சற்று நின்று கவனித்தான் அப  
பொது கிருஷ்ணனாகும். கமலனாகும்  
சமவாதம் நடத்து கொண்டிருந்தது  
கிருஷ்ணன் வேளம் தன்டி கிருஷ்ணன்  
நினைவாக அல்லா மாறலாம் கொடியடி  
கமலன் செவது கொடியடிகள் எடுத்துக்  
கூறி. "வா, என்னோடு கவனிக்காத"  
என்று அழைத்தான் அந்தக் கமலன்  
உரத்த இடிமுழக்கக் குரலில். "அபே!  
கிருஷ்ணன்" உன் மாயாவித்தனமெல்லாம்  
இனி என்னிடம் பலிக்காது. உவனை  
இதோ கொல்லப் போகிறேன் உன் அனை  
வன் பலராமனைப் கொல்லப்  
போகிறேன் உன் அபயம் வளங்குதலான  
பும கொல்லப் போகிறேன் அபே! நீ,  
கிறானே, உடம்பெல்லாம் சததனதனது  
கொடியடி கொடியடி கொடியடி கொடியடி

மூத்த ஸ்டாலினிஸ்ட் மாவோயிஸ்ட் உருவம்  
விடப் போகிறோம்!" என்று கூறுவதும்  
கற்றிலும் தின்றவர்கள் எல்லாரும் நிமது  
நூதனமாகப் பாலினம் மாற்றம் செய்ய  
தொடங்கினார்கள். குழந்தைகள், பலரா  
மன் வேளம் போட்டிருந்தவர்கள் கூட  
அவ்வளவு நோக்கினார்கள் கூட்டத்தில்  
பலர் அவ்வளவு நேரத்திலே வந்து குழந்தை  
கொண்டே சுகைகளை உண்டு கொண்டு  
கொண்டு செல்லவும் ஆரம்பித்தார்கள்

திருமணம் நிகழ்கதற்கு கோபம் பிரமாதமாக வந்தது. எனையிருந்த தம்பியை கழித்திடுககூட உத்தேசித்தவர்களை ஒரு நாள் பார்த்துவிட்டவரின் என்று எவ்வளவு நாளை முடியவில்லையோ, அந்தக் காலத்திலிருந்தே,

தலைமையில ஒரு மோடு போட விடுமய்  
 னானா ஆய் வ கமலமுறுண்ட வ தலைமில்  
 துடிக்க வய் வய் வய் வய் வய் வய் வய்  
 னுண்ட வ செந்த நகருந்த மன்றத்துக்  
 கருண்ட வ கருண்ட வ செந்து கருண்ட  
 மின்செயும கொளரப பற்களும னவத்து  
 வ கருண்ட வ கருண்ட வ செந்து செந்து  
 தலைமையக் கமல வேடக்காரன் னவத்  
 தருண்ட வ செந்து செந்து செந்து  
 பெரிய கூட்டத்தில் தமிழை உபயோகிப  
 பது நவநகரம் என்று திருமலை நீர்  
 மானித்து அவலிடத்தை வட்டி நழுவீச  
 சென்றான அந்தக் கமலமுறுண்ட வ குரல்  
 கவளந் சென்று பெருங்குரலின் அவன்  
 கருண்ட வ கருண்ட வ கருண்ட வ  
 குரலாக ஆழவார்க்கடி வானுக்குத்  
 கொள்ளியது அது எங்கே கேட குரல்  
 என்று யோசித்துக் கொண்டே அவன்  
 விஜயோடு நடந்தான்

தான் உதவின ஆதலால் இதன் இடமென்று  
ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. ஸோப ஸோப  
மக்களின் உதவிகள் துணையு தெளிவாகப்  
புலப்பட்டது. இது என்ன? இடமென்று  
ஏன் இந்த மாறுதல்? துணைக் கூட்டம் ஏன்  
இவ்வாறு ஏனென்க. கூடுதலாகத் தெரண்  
பு. உதவிது. வந்தது. பத்திரிகைகளும்  
ஆடல் பாடல் சபதங்களும் தின்று விட்ட  
மன. 'ஆதலால் உதவின துணைகள் வீதி  
மக்களின் உதவின துணை மாறுதலாக  
தான் என்ன? இரகசியம் திரைகளார்கள்  
தான். இவ்வாறு உதவின துணைகள்  
வீதிக்கு கதவுகள் ஏன் துடால் என்று சாத  
கூட்டினார்கள்.

இந்த காரணம் தொடர்ந்து கந்தளம்பிராட்டிற்காக கட கடல் தடுகரத்தை உளடுபயன்படுத்தி பளா முழக்கமுடிகூறியவர்கள் தொடர்ந்து பளா பளா அல்லது கந்தளம்பிராட்டிற்காக

இந்தப் பன்றி முழுகுகிற அல்லவது  
 துரம திருவிழாக் கெரண்டாட்டதது  
 காகக் கூடிச் சந்த மகதளின் குதாக்கத்  
 னாதப் பழங்குது ஸிட்டது தளிராகப்  
 பேரகநளர்களை மதறவர்கள் உற்றுப்  
 பார்த்துத் தளிரிப் பேரகநளர்களைத்  
 உதகு மேற்புத் தகுகளைமெய்வளம உத  
 தகுகளைப் பார்த்துத் தகுகளைமெய்வளம உத

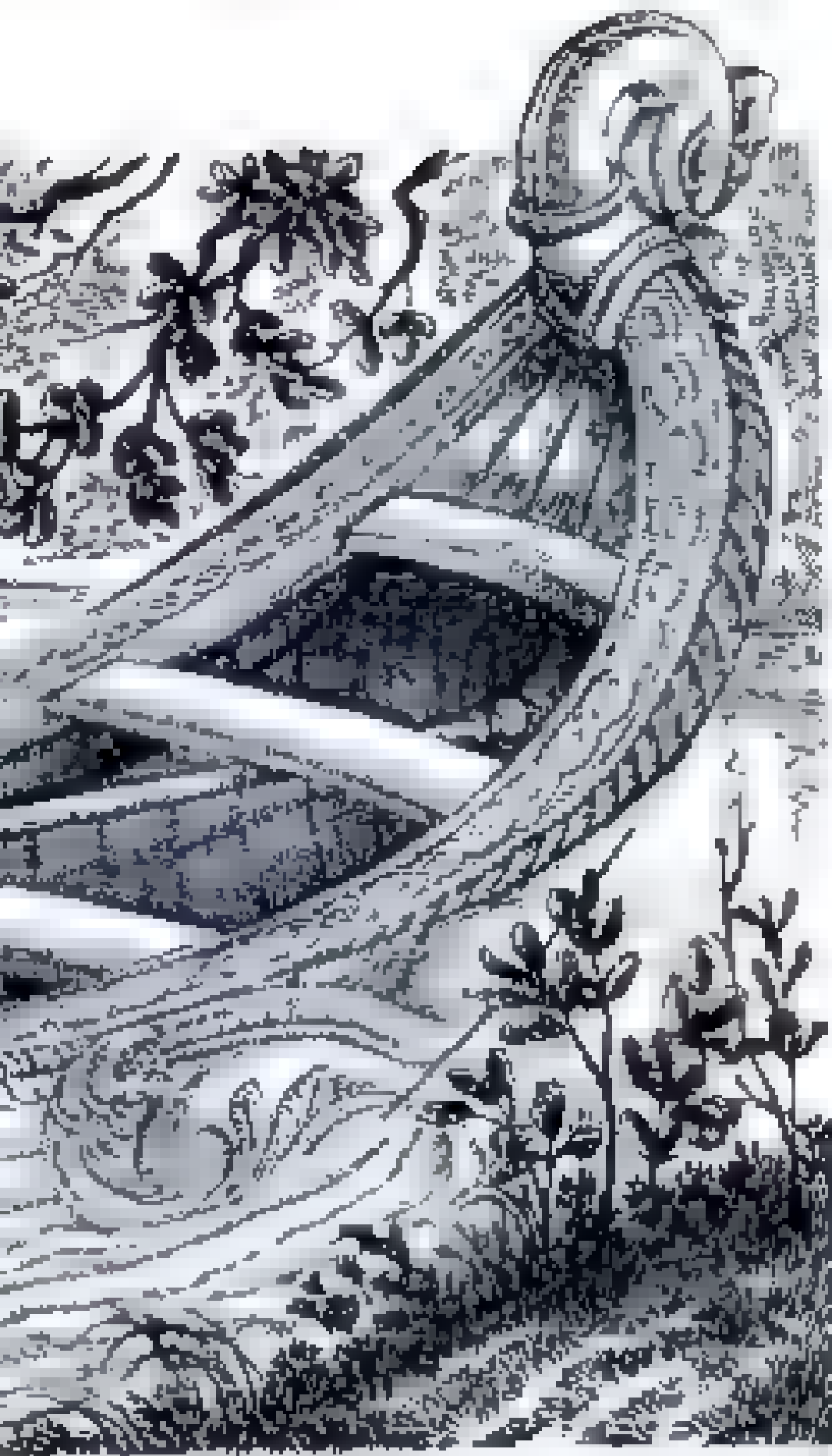




அப்படி இறந்தவர்களின் ஆவிகள்  
அவ்வாறு உயர்ந்து சென்று வந்தன  
உயர்ந்தவர்கள் சென்று வந்தன  
நிலைநாட்டுவதற்காகவே இளவரசர்  
அவ்வாறு செய்தான். சென்று வந்தான்  
அவ்வாறு தன்னைமேல் போரிடும் நம்  
வீரர்களுக்கு உயர்ந்து சென்று வந்தான்  
உயர்ந்தவர்கள் தன்னைமேல் ஆவதும்  
அவ்வாறு சென்று வந்தான். சென்று வந்தான்  
அநியாயம்? இப்படியும் உயர்ந்தான்?  
தன்னைமேல் சென்று வந்தான். தன்னைமேல்  
கள்ளஞ்சியங்களில் ஏராளமாக நெய்யை  
திரபி எவத்திருக்கிறார்களோ? அவ்வாறு  
என்னத்திற்கு? நான் ஆண்டு காலமாக  
அரண்மனைப் பொக்கிஷங்களில் சென்ற  
நீ உயர்ந்த பண்புடன் எதற்கு உயர்ந்த  
யத்தில் தம்முடைய வீரர்களுக்குப் பயன்  
படாதது உயர்ந்த பண்புடன் என்னத்திற்கு?

எல்லாவற்றையும் இந்தப் பழுவேட்டை  
வர்கள் என்ன செய்பவ போகிறார்கள்?  
எந்த போது வந்த போது வந்தது உயர்ந்த  
டன் கொண்டு போகப் போகிறார்களா?  
இப்படியெல்லாம் சில காலமாகவே  
சொழி நாட்டு மக்கள் முன்னுமுன்னதது  
கொண்டிருந்தது இருமலை நம்பிக்குத்  
தான் உயர்ந்த பண்புடன் உயர்ந்த  
பண்புடன் உயர்ந்த பண்புடன் உயர்ந்த  
கோபம் அதிகமாக இருப்பதும் இவற்  
லையே. சமுதாட்டுப் போர்க்களத்துக்குச்  
தான் உயர்ந்த பண்புடன் உயர்ந்த  
பெண்டு பின்னாலும் உத்தார் உதவி  
மேல் உயர்ந்த பண்புடன் உயர்ந்த  
வருகிறார்கள் அவ்வாறு?

ஆகவே, பழுவேட்டைவர்களின்  
கட்டளைபின் பேரில், குற்றம் செயது  
விட்ட ஒற்றையை பற்றிப் பணமுழங்கு



அன்றையதினம் பழையபாறை மக்கள் விடுமபலில்லை. பழையபாறைவர்கள் மீது தங்களுக்குள்ள தளபுகளையே பற்றிப் பேசிக் கொள்வதற்கு அது ஒரு காரணமாகிறது. 'ஒற்றையே ஒற்றை' எதுகையே விடுத்து ஒற்றை இங்கே வந்து விட்ட போகிறான்! குமரி முன்னகிலிருந்து வடபெண்ணை வளையில் தான் புலிக் கொடி பறந்து வந்திருக்க! ஒற்றை அன்புபயம்படியாக வேற்றரசன் யார அவலமாய் பழையபாறை இக்கூற்றை இக்கூற்றை பாடிவது இருந்தால் அவன் பீரில் ஒற்றை என்று குற்றமசாட்டி வேலை தீர்த்து விடுவார்கள்! அவலது பாதாளச் சினைகலை தள்ளி விடுவார்கள் இக்கூற்றை நடக்கக் கண்டிருக்க வந்த அக்கூற்றை அவரகற்றலைய கையில்

இக்கூற்றை நியாயம் அடியாய் எது வேறுபாடுபாடு சேவாரகள்! ஒற்றை என்று பட்டத்தைக் குட்டி விட்டால், அப்ப பஞ்சாயத்துக்களையக் கூடக் கேட்க வேண்டியதினளை அடியாவா...

இப்படியெல்லாம் பழையபாறை மக்கள் எனக்கில் நினைத்ததற்கும் எண்ணால் முற்று முற்றுத்தனதற்கும் ஒன்றுக்கொன்று விடவில்லை குமரி. பேசக் கொண்டனதற்கும் துரவார்க்கடியாய் சேவிய புலன் வழி காகவுடட்டு தங்கக்கூற்றை ஒத்திடு கொண்டால்

இவ்வாறு மக்களின் மனத்தில் புகுந்து வரும் அகிருபதி எதிவ் போய் முடிவாய் போகிறதோ என்று சிந்தித்துக் கொண்டு குத்தவை நீதமீதியை மானினைகளை அடைந்தான்



தூவார்க்கடியாவிடம் உலக நடப்பைக் குறித்துப் பேசுவது இளைப்பிசாட்டிக்கு எப்போதும் எந்தைய உண்டு கூறி தக்கமெல்லாம் சிந்தித்து அவரை ஆவகாந்த நடக்காதிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டு வருவான் அளதெல்லாம் அந்தக் கொள்ளல்கை அரசினரதுமரி ஆவல் கொண்டவன். அவன் தேடிக் கொண்ட பற்றி பற்றிக் கூட இம் ஆவார்க்கடியா மக்களையக் கேட பழையபாறை இளைப்பிசாட்டிக்குப் பீரம உண்டு ஆவகாவன் திரமனை நம்பி எப்போது வந்தாலும் ஆவத்தூடன் எப்போதும் முகமொச்சி கட்டி அவலிடம் செலக் கெடுமகளைப் பற்றி விசாரிப்பான்

தூவா இளைக்க இளைக்கில் மகபாளத்திலும் பேசலிலும் சிறிது மாறுதல் தோன்றியதை ஆழவார்க்கடியான் கண்டான் மகபு எப்போதோ எதி வேலோ கடுபட்டிருப்பதைக் கட்டும் முகமொச்சி பீரில் இளைக்காத மாறான ஒரு பீர பரபர் கொஞ்சம் தடுமாற்றம்

"இருமனை! என்ன விசேஷம்? எங்கே வந்தாய்?" என்று குத்தவை கேட்டதை

"விசேஷம் ஒன்றுமில்லை, தாயே! எந்தகூற வேல தாயைக் கண்ட பண்டிக

குறித்து விசாரிப்பதற்கு வரச் சொன்னதாக நினைத்துக் கொண்டு வந்தேன் மன்னிக்க வேண்டும். போய் வருகிறேன்.

"இல்லை, இல்லை" கொடுத்தும் இனிது விட்டுப் போ! நான்தான் உன்னை வரும்படி சொல்பேன்..."

"தாயே! சொல்ல மறந்து விட்டேன்! என்று நான் பெரிய பிராட்டியின் சபையில் இருந்தேன் தங்கனிதம் ஏதோ முக்கியமான செயற் சொல்ல வேண்டுமாம். தங்கனை வரும்படி சொல்லச் சொன்னார்கள்..."

"ஆகட்டும்; நானும் போகத்தான் எண்ணியிருக்கிறேன் நீ இந்தப் பிராணத்தில் எங்கெங்கே போயிருந்தாய் அதைச் சொல்லு!"

"தெள்தமரியிலிருந்து வட வேங்கடம் வரையில் போயிருந்தேன்"

"போன இடங்களில் ஜனங்கள் என்ன பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்?"

"சோழ குட மன்னர் குலத்தின் பெரு ணமையைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்கிறார்கள் இன்னும் சில காலத்தில் வடக்கே கடகா துதி வளையலாய் நிற்போதென வளையிலாய் சோழ மகாராஜ்யம் பாவி வீடும என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்..."

"அப்படியா?"

"பழுவேட்டரைப்பர்களின் வீரப் பிரதாபங்களைப் பற்றியும் பாராட்டிப் பேசுகிறார்கள் சோழ சாமாஜ்யம் இயலாமை, உணராத நிலைமையை அடைந்ததற்குக் காரணமே பாழோடு சிறந்தவர்களின்"

"போதும், இன்னும் என்ன சொல்லுகிறார்கள்?"

"தங்களுடைய சகோதரர்கள் இன்னும் உன் பற்றி ஆளையேய்து பேசிக் கொள்கிறார்கள் முக்கியமாக இளவரசர் அருள் மொழிவாய் வீழ் குடிமக்களுக்கு இருக்கும் அன்பையும் ஆதரவையும் சொல்லி முடிவாகு"

"அதில் ஒன்றும் விவரப்பிள்ளைதான்! இன்னும் ஏதேனும் பேசக் கண்டாய்?"

"சோழ மகா சக்கரவர்த்தியின் இயற்கையான ஏன் இன்னும் இருக்காமல் ஆகவில்லையென்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்"

என்னைக் கூடப் பலரும் கேட்டார்கள் "

"நீ என்ன மறுமொழி சொன்னாய்?"

எங்கள் இனையபிராட்டியை மணந்து கொள்ளத் தகுதியாகாத அரசாங்கமான் இன்னும் இந்தப் பூவுலகில் பிறக்கவில்லை என்று சொன்னேன்..."

"அழகாரிருக்கிறது! இனிமேல் அப்படியப்பட்டால் பிறக்க வேண்டாமாகவும் அவள் பிறந்து கலயாள் வயதை அடைவதற்கு நான்தான் தான் கிற்ப்பாட்டி ஆகிவிடுவேன்" என் விஷயம் இருக்கட்டும் திருமகன்! வேறு ஏதாவது பேசக் கண்டாய்?"

யை இல்லை! சிலநூன் யோசனைகள் ராகப் போவதாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த மதுராந்தகத் தேவா நிரரேன்று கவியாணம் செய்து கொண்டதைப் பற்றிய பலரும் ஆசசரிப்படுகிறார்கள்..."

"உன் அருமைச் சகோதரி... ஆண்டாளைப் போன்ற பக்த சிராமணி ஆகப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த தாயே! உன் இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறாள்?"

அவருக்கு என்ன நன்றி, தாயே! பெரியபுழுக்கேட்டரைப்பரின் அரண்மனையின் சாலாநிகரினியாக ஆட்கிச் செலுத்தி வருகிறாள்

மழுவேட்டரைப்பரின் அரண்மனையின் மட்டும்தான்! இந்தச் சோழ ராஜ்யத்துக்கே அவள்தான் சர்வாநிகரினி என்றல்லவா கேள்விப்பட்டேன்..."

"அப்படியும் சிலர் பேசிக் கொள்கிறார்கள் தாயே! ஆனால் அவளை விட்டுத் தள்ளுவதன் இந்த நல்ல தாளில் அவளுடைய பேசக் எதற்கு? தாங்கள் ஆண்டாள் பெயரைக் குறிப்பிட்ட தாள், என்னக்கு ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்த் தற்போ போயிருந்தேன் பட்டர் வீரன் விஷ்ணு சித்திரை பாடல்கள் சிலவற்றைத் தெரித்து கொண்டேன் இந்தக் கதறுபுகள் அமைய! கண்ணன் பிறக்க திருநாளைப் பற்றிய பாடல்:-

'வண்ண மடங்கள் சூழ்நிலை'

கொட்டித்தூர்

கண்ணன் கேசவன் நாயி பிறத்தினியில்  
எண்ணெய் கண்ணம் எதிர் எதிர்  
தூயி: க  
கண்ணன் முற்றம் கலத்தன

றாபித்தே!  
ஓடுவார் வீழுவார் உகந்தரவிப்பார்  
தாடுவார் தம்பிரான் வலஞற்றான்  
எனபார்  
பாடுவார்களும் பப்பவற கொட்ட  
நின்று  
ஆடுவார்களும் ஆபிற்று  
ஆய்ப்பாடியே!

இன்னதற்கு நம பழையாற நகரமும்  
ஆயர்பாடி போலவே ஓரே குதர்கல  
மாயிருக்கிறது, தாயே!"

"குதர்கலமாயிருக்கிறது சரிதான்  
ஆனால் சற்று முன்னால் வேறொரு  
விதமான பன்றி கொட்டிற்றே, அது என்ன  
திருமலை?"

இத்தக் கேள்விக்காகவே ஆழ்வார்க்கடி  
பான் காத்துக் கொண்டிருந்தான்

"யாரோ ஒற்றனாம்! தப்பித்துக்  
கொண்டானாம்! அவனைப் பிடித்துக்  
கொடுப்பவர்களுக்கும் பரிசு கொடுப்பார்  
களாம்! அதையெல்லாம் பற்றி நான்  
என்ன கண்டேன், தாயே!"

"உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதா? யாரா  
விற்கும் என்பது பற்றிச் சந்தேகம் கூட  
இல்லையா?"

"மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது.  
ஆனால் அதைப் பற்றிப் பேசுவது அபா  
யம். தெரு வீதியில் நான் நடந்து வந்த  
போது என்னைக் கூடச் சிலா முறைத்துப்  
பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள்  
என்னை யானேனும் பிடித்துக் கொண்டு  
போய்ப் பாதாளச் சிற்றில் போட்டு  
விட்டால்?"

"உன்னைப் பிடிப்பதற்குத் தன்மையில்  
கொம்பு முளைத்தவர்களாய் நக்க வேண்  
டும்! உன் மனத்தில் தோன்றியதை என்னி  
டம் சொல்லலாம் என்றால் சொல்' நான்  
உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவேன்  
என்று என்னைம இல்லையே!"

"திருமலை? திருமலை? அப்படியெல்  
லாம் ஒன்றுமில்லை. வீர நாராயண  
பாதிக் குத வீர வாலிபனைப் பார்த்து  
தேன் அவன் தஞ்சாவூர் போகிறதாகச்  
சொன்னான் எதற்காகவேன்று சொல்ல  
வில்லை யானைப் பம் கொளிகள் கேட  
டான் "

குத்தலை பரபரப்பிடன், "அவன்  
எப்படியிருந்தான்?" என்றான்

"பெரிய குலத்தில் பிறத்தவனைப்  
போல் காணப்பட்டான். முகம்  
களையாயிருந்தது. உணக்கமும் உள்வலையும்  
கொண்டவன் என்று தெரிந்தது..."

"உன்னிடம் என்ன கேட்டான்?"

"சக்கரவர்த்தியின் உடல் நிலைமை  
யைப் பற்றிக் கேட்டான் அடுத்தபடி  
பட்டத்துக்கு வர வேண்டியவரைப் பற்றிக்  
கேட்டான் இவனைச் சென்றி நக்கும்  
இளவரசரைப் பற்றிக் கேட்டான் பிற  
பாடு கூட நடை ஜோதிடரீடமும் அதே  
கேள்விகளைக் கேட்டதாக அறிந்தேன் "

"ஆகா! கூட நடை ஜோதிடர் வீட்டுக்கு  
அவன் வந்திருந்தானா?"

"இப்போது ஞாயகம் வருகிறது  
தாங்கள் ஜோதிடரின் வீட்டில் இருந்த  
போதே அவன் தடபுடல் செயது  
கொண்டு உள்ளே வந்து விட்டானாம்  
நல்ல வேளையாகத் தங்களை அங்கே  
தெரித்து கொள்ளவில்லையாம..."

"நான் நினைத்தது சரியாய்ப்  
பொய்றது..."

"என்ன தாயே நினைத்தீர்கள்?"

"அந்த முட்டை வாலிபனுக்குச் சக்கிரம்  
ஏதாவது ஆபத்து வரலாம் என்று நினைத்  
தேன்..."

"தாங்கள் நினைத்தது சரிதான்  
அவனாகான் ஒற்றன் என்று சந்தேகிக்  
கிறேன் அவனைப் பிடிப் பாசுக்கிறான்  
பழுவேட்டரையர்கள் பரிசு கொடுப்ப  
தாகப் பன்றிப்பித்தி நக்கிறார்கள் என்று  
தோன்றுகிறது."

"திருமலை! எனக்கு ஓர் உதவி செய  
லாகா?"

"கட்டளையிடுவான் தாயே!"

"அந்த வாலிபனை நீ எப்போதாவது மாரகம் நோக்கலாய்."

"பிடித்துக் கொடுத்துப் பரிக் பெற்றுக் கொள்வாட்டுமே"

"வேண்டாம், வேண்டாம்" எனவிடம் அழைத்துக் மகாஸூத்ரம்  
அவலிம எனக்கு முக்கியமான காரியம் ஒன்று இருக்கிறது."

ஆழ்வார்க்கடியான அருமையான அடைந்தவனையே போல்

சிறு நேரம் குத்தனாய், நோட்டியாய் பார்த்துக்

கொண்டு நின்றான் பின்னர் "அதற்கு

அவசியம் ஏற்பட்டது தாயே" நான்

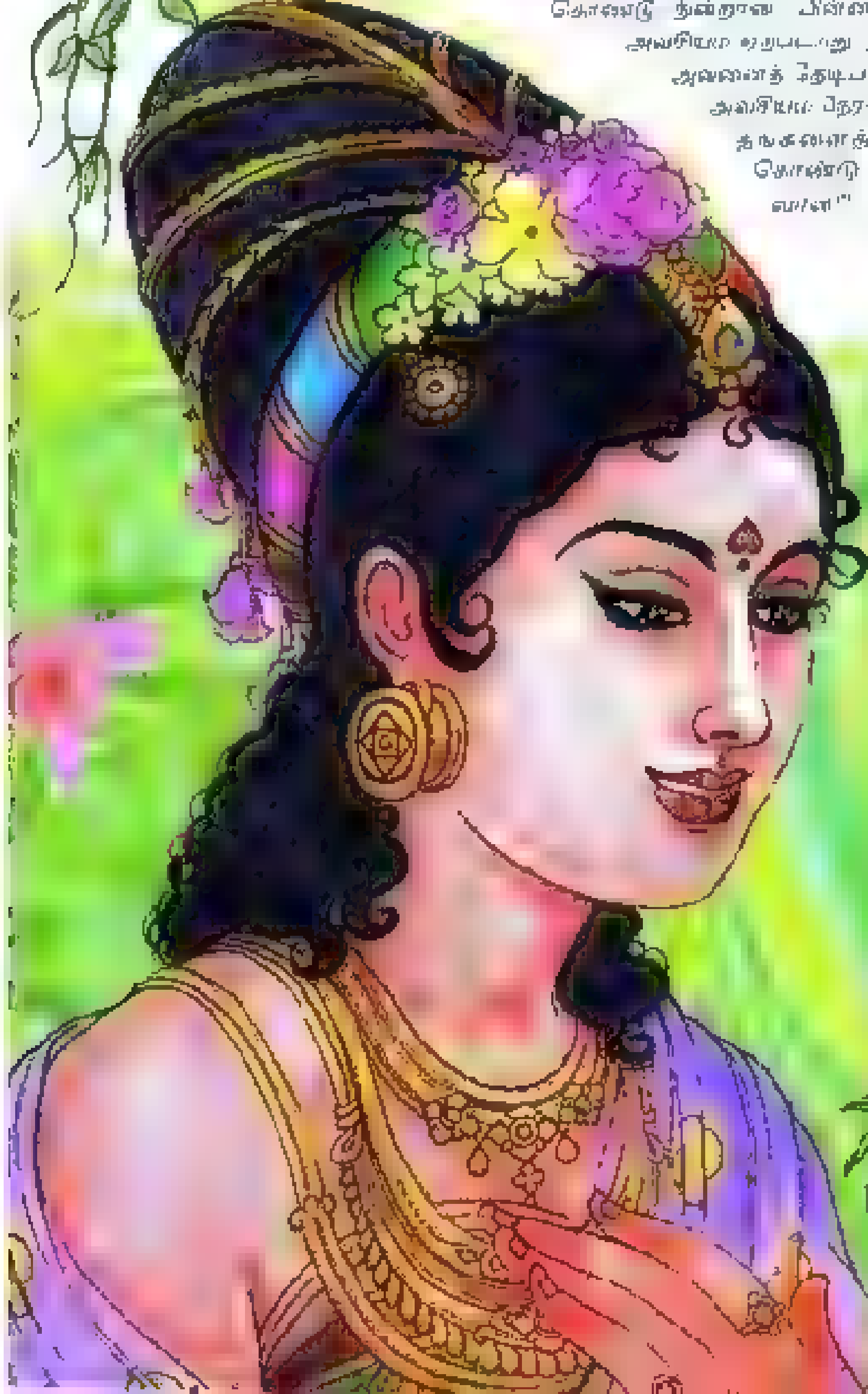
அவனைத் தேடிப் பிடித்து வர

அவசியம் பெறாது. அவனை

தங்களைத் தேடி

கொண்டு வந்து சேர்

வான்" என்றான்



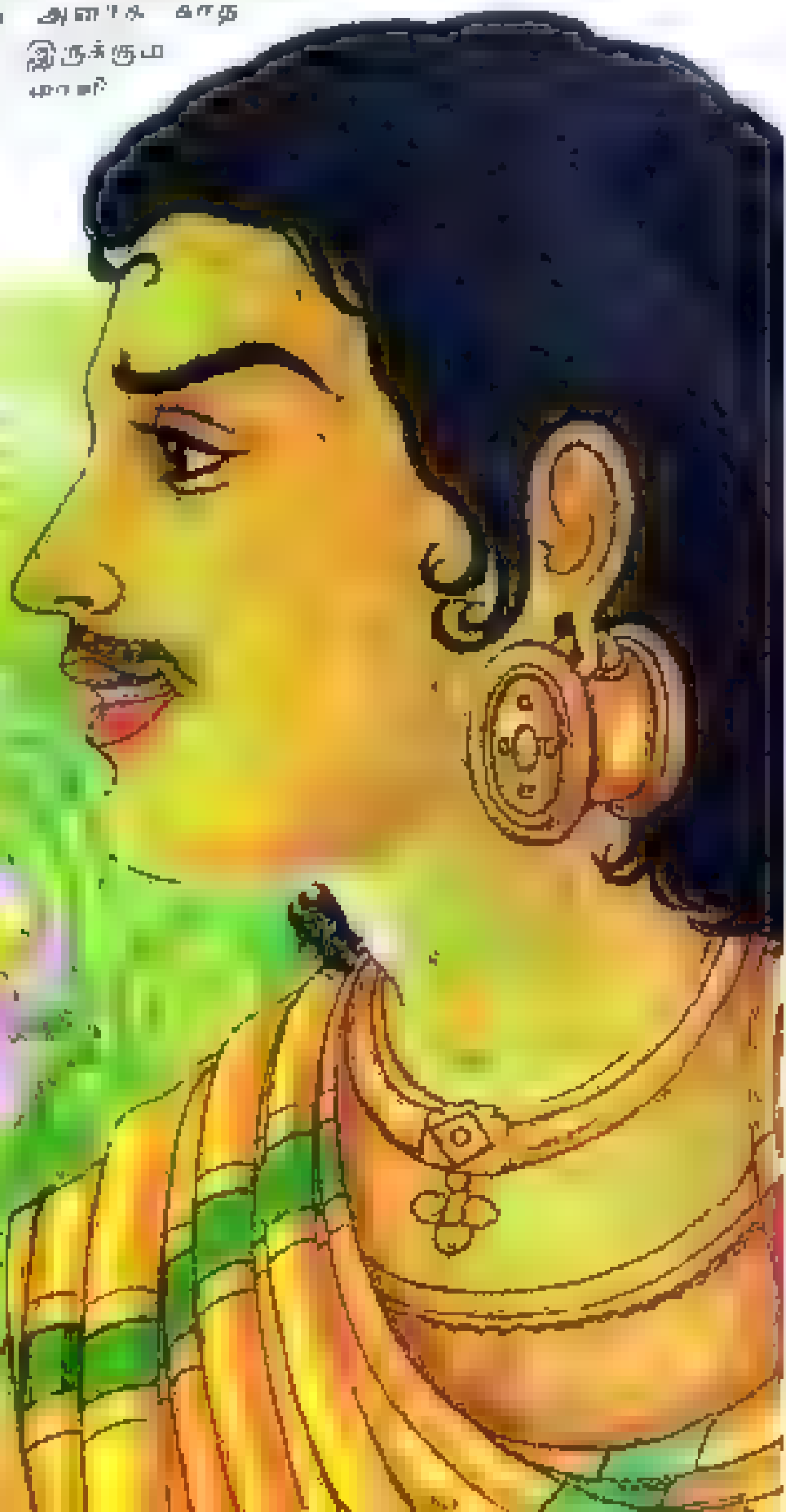


நாற்பத்தேழாம அத்தியாயம்

## நசான சிவபட்டர்



ழவார் க்கடி யான் ஆ சிவ நகு மரி னாய ப  
பார்த்து விட்டு, அவனுடை ய தன்மவளார் நசான  
சிவ பட்டரின் வீ. இசுந்த சென்றான் அவரு  
டைய வீடு வட பிற்றளி இவன் கோயிலுக்கு மிக ஆர்தில  
இருதது அரண்மனை வி  
யிருந்து அளர்க காந  
நாம இருக்கும்  
சொழ மாகி



கையில்லீ நத்து வடமேற்றனி ஆவததுகதிய  
பொனாவு, பழையாறு நகரின் விவரீரனாத  
தைபும அதன் மற்றச் சிறப்புகளையும்  
ஒருவாறு அறிவலாம்.

விருஷண ஜயந்திக் கொண்டாட்டங்  
கள் எல்லாம் ஒருவாறு அடங்கி விட்டன  
என்பதை ஆழ்வார்க்கடியான் பார்த்துத்  
கொண்டு பொனான் வீட்டுப் பகுதிகளின்  
வழியாகச் சென்றபோது ஸ்திரீகள் அவ்  
கருகே வீட்டு ஓரங்களில் கூடி நின்று  
கோபமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக்  
கவனித்துக் கொண்டு பொனான் அந்த  
ஸ்திரீகள் அனைவரும் தத்தம் கணவர்கள்  
அவரது புதல்வர்களின் கழுத்தில் வஞ்சிப்  
பூமாலை அணிவித்து உறகாகமாக சூழத்  
துப் போர் முனைக்கு அனுப்பியவர்கள்  
நாலை திசைகளிலும் சோழ வசன்யங்கள்  
நடத்திய வீரப் போர்களில் வாராவது ஒரு  
வீரன் அந்த ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்து  
சென்று வீர கொர்க்கம் அடைவாரம்  
வீருத்தது கிடைவாது அப்படிப்பட்ட  
பெண்கள் இப்போது அதி ருபதியுடன்  
முணுமுணுத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்  
ததைத் திருமலைப்பபன் பார்த்தான்  
இதெல்லாம் என்ன விபரீதத்தில் போய்  
முடிவிறதோ என்று கவலைப்படிக்  
கொண்டே சென்றான்.

வடமேற்றனி கோயிலை அலங்கரி  
அடைந்தபோது நன்றாக இருட்டிவிட்  
டது. அப்பர் பெருமானால் பாடப் பெற்ற  
கோயில் இதுதான் அந்த மகாலுண்டிய  
வாலத்தில் இக்கோயிலைச் சுற்றிச் சமணர்  
கள் செடறளக்க குன்றுகளை எடுத்து  
அந்தக் குன்றுகளில் முறழ்க்கண அமைத்  
திருத்தார்கள் அப்படி ஏற்பட்ட  
செடறளக் மலையக் குளங்களில் திகழார்  
சமணர்கள் உட்கார்ந்து தலம் செயது  
கொண்டிருந்தார்கள் இதை நமக்கு  
ஞாபகப்படுத்துவதற்காக இன்றைக்கும்  
பழையாறைக்கு அருகில் முண்டியூர் என்று  
ஓர் ஊர் இருக்கிறது.

அப்பர் பெருமான பழையாறை விதவ  
மகிளையைய பற்றிக் கௌம்பிப்பட்டு அவரு  
வந்து சொந்தப்போது சமணர்களின் முறழ்  
கள் சிலை கோயிலை அடிபோடு மறைத்  
திருந்தன இதை ஆதம் குறைத்தினால்

அறித்த அப்பர் மனம் வருத்தினார் பலவ  
லர்களின் பிரதிநிதியாக அச் சமயம்  
சோழ நாட்டைப் பரிபாலித்து வந்த சிற  
ரசனிடம் முறையிட டார் அரசன் அந்தச்  
செடறளக் குளங்களில் ஒரு பகுதியை  
இடித்து அப்புறப்படுத்தினான் உன்னை  
சிறிய சிலை கோயில் இருப்பது தெரிந்தது  
அப்பர் பரவசமடைந்து பாடினார்

அத்தக் கோயில் பிற்பாடு சோழ  
மன்னர்களால் சிறப்படைத்து சுற்றனி  
வாகக் கட்டப்பட்டது. ஆனால் இன்ன  
நாடு கோயிலைச் சுற்றிலும் முறழ்க்கண்  
குத்துப் பராகாரச் சுவர் போல அமைந்  
திருந்தன கோயிலுக்குள் பிரவேசிப்பதற்  
குக் கோபுர வாசல் ஒன்றுதான் இருந்தது.  
வேறு வாசலே கிடையாது.

கோபுர வாசல் வழியாகக் கோயில்  
பிராகாரத்துக்குள் சென்று, சதான சில  
பட்டரின் வீட்டைச் சுலபமாக அடைவ  
லாம் இல்லாவிட்டால் சுற்றி வளைத்துக்  
கொண்டு போக வேண்டும்.

இப்படித் தன் தனமயனாரின் வீட்  
டைக் குறுக்கு வழியில் அடைவதற்காகத்  
திருமலை கோபுர வாசலுக்குள் நுழைந்  
தான் உன்னை கவாயி சுந்திதியில் சில  
அடியார்க்கு நிற்பது தெரிந்தது அவர்கள்  
விருஷணனைப் போல வெறுத்தறித்து  
வந்த கோஷடியார் என்று தோன்றியது.  
"ஆகா! இவர்கள் எங்கே இங்கு வந்து  
சேர்த்தார்கள்" என்று அவன் எண்ணமிடு  
வதற்குள் சதான சில பட்டர் கோயிலுக்  
குள்ளேயே நத்து அவசரமாக வெளிப்பெறி  
வந்தார் அப்போதுதான் கோபுர வாசலுக்  
குள் நுழைந்திருந்த திருமலைவின்  
ளக்கையப் பிடித்துப் பரபரவென்று  
வெளியில் இழுத்துச் சென்றார்.

"அண்ணா! இது என்ன?" என்று  
ஆழ்வார்க்கடியான் கேட்டான்.

"சொல்லுகிறேன் திருமலை" இனிமேல்  
நமமுண்டிய உறவெல்லாம் கோயிலுக்கு  
வெளிப்பே இருக்கட்டும். நீ பதிதன் சில  
பித்தனை செய்யும் சமயப் பிரஷ்டன்,  
இதன் சிலாகவாத்திற்குள் நீ அடிபெடுத்து  
எவ்வாறே! தெரிகிறதா? நாற்றம் எந்  
தன்னபோ போறுக்திருந்தேன் இன்றைக்  
குப் பெரிய மகாராஸியின் முன்னால் நீ

பெரியதை என்னால் சகிக்க முடிய  
வில்லை வீடே துகறியென்றால் வந்து  
செய் பெரிய வயற்கை நீராய்க் கொண்டு  
போ! ஆனால் கோவிந்தக்குள் அடி  
எடுத்து எவ்வகையில் அடி எவ்வதரம் தாண்ட  
சண்டை கவர நாயன்! ஆதி வீடுமே!

இவ்வாறு கொலையிடுதல் நிகழ்ந்த  
இருமணஸரின் கழுதளைய பிடித்து ஒரு  
தளத்து தளவி லிட்டி, கொலையிடுதலையப  
ட்டா எனறு சாதுக்காரர் இவ்வண  
அவ்வணர் " எனறு இருமண லகேசர்  
கொலைய ஆரம்பித்தனது ஒங்கண நாட காது  
கொடுகதுக மேட காரண கொலையிடுதலைய  
மட்டாரம் தளவிடுக கொலையிடு மேட  
லிட்டார்

“இப்போது அப்படியான சமஸ்காரம்” என்று ஆதிவராகக்கடியான முன்னுமுன்னுந்ருக்க கொண்டுள்ள சிறு நேரம் அப்பக்கே தின்பாள் பிறகு அதற்குள்ளாக கொள்ளல். சமஸ்கார முறையை உட்பட இரண்டு சிறுநு தடவைகள் கருதி வந்தான் வடிக் கருவியாகச் சொன்னால் பிரதம சிவம சமஸ்காரம் விடும என்று வேண்டுகிறேன் இடதுபுறமாகக் கருதி வந்தான் வடிக் கருவியாக அமைந்திருந்த சமஸ்காரம் கருவி சமஸ்கார முறையாக வசனங்கள் எல்லாம் தன்னு அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துள்ள பின்பு சமஸ்கார சிவபட்டினம் வீடு சொன்னால் வேடிக்கை வேடிக்கையாகப் பெரும் இடமல்லவீடம் பட்டினம் மனை யானுக்கு மிக்க பிரியம். அந்த அம்மம்மம்மம் வடிக் கருவியை விட வேடிக்கையாகப் பெரி வலியு நினைவாக சிவன கொள்ளல் பிரதமத்தனாக சமஸ்காரம் விடும் வந்தான் இவ்வளவில் வந்து பிறந்தான்

முதல் நாள் குடமுருட்டி நீதிக்களம் போடி வந்து போது அவன் கண்ட கரடதி ஒன்று திண்ணை வந்தது.

அவற்றுக்கு எதிராக தீவிரமாகப் போராட்டம் நடத்தி வருகிறார். அவருடைய கருத்துக்கள் மிகவும் அழகமானவை. அவருடைய கருத்துக்களில் அ. துரைமுருகி இரத்தம் பூசிய கைகளால் மறைத்து கொண்டு திரும்பினார்.

முதலில் வாங்கியதொன்றைக் கழித்து, அதை  
வருவது போல ஓர் வந்தது அது சொல்  
டீச சொட்ட தளவத்திருத்தது

விவரம் எவ்வளவுதான் தகுதி வெள்ளத்தில்  
மழையில் வந்ததினாலா என்று தெரிய  
வில்லை. அகத்தினாயினே போலில ஒரு சிறு  
பிள்ளை உட்கார்த்த நத்தான் அவனைக்  
குதினா போது சொத்துக் கடபி நித்தது.  
உதக. பிள்ளைபின் மகத்தில் பிழிபும.  
அத்துடன் ஓர் உறுதியும் சொத்து காரணப்  
பட்டன் சற்றுப் பிள்ளைஸ் இன்னும்  
முள்ளத்து குதினாகள் வந்தன் அவற்றின்  
பிது மேல் பிடித்து வீரர்கள் வந்தார்கள்  
சிகிசுத்தில் பிடித்து வடுவார்கள் என்று  
புதுளநிபது அளாகளில் ஒருவன் தன்னு  
டை. 41 மேல்பாடிசுதைத் தலைக்கு மேலே  
துக்கிய பிடித்து முள்ளைஸ் வந்த குதினா  
மேல் ஏறிவதுதக் குதி பாரத்தான் இன்  
பெளருவன் அளாதத் திதித்தான்

அச்சமயத்தில் அந்தப் பிள்ளை  
அடர்ந்த மூங்கில் புதர்களுக்கும் கீழே  
போக வேண்டியிருந்தது என்று வளைத்து  
தாழ்த்தி நின்ற மூங்கில் மரத்தினால் ஒன்று  
அவற்றிடையிலேயே தளைய மயிரில் திண்சி  
கொண்டது அதனால் முன்னாலே இழுக்  
கவும் அந்தப் பிள்ளையின் கதி என்ன  
ஆரம்பம் என்று இருந்த நிலையில் பிள்  
ளால் எந்தவர்கள் அக்குதிரையை வந்து  
பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

குதினா மீது எவத்தக கடபயிருத்த  
யினனனனனன பார்த்து வீரபயம் தினகப  
யம் கோபம் அளத்தார்கள் ஏதோ  
அவளாக கேட்டார்கள் அவன் தடுத்த  
ததிமாநி மறுமொழி சொன்னான் வீர  
பயம் ஆறவாக்கடியான காதின விழ  
வினனன "அவன் எங்கே?" "அவன்  
எங்கே?" என்று அடிக்கடி பலமுறை  
கேட்ட கேளவி காதின வீழ்த்து அந்த  
தினமயின்னை "ஆற்றோடு போய விட்  
டான்" வெள்ளத்தின் விடித்து விட்  
டான்" என்று மீட்டி அடித்து கொண்டே  
சொன்னார் காதின வீழ்த்து பிறகு  
அவ்வீரர்கள் அந்தப் பையனையும்  
குதினமயையும் தங்களுடன் அழைத்துக்  
கொண்டு ஆறவாக்கரை போடு போய  
விட்டார்கள்

இந்தச் சபாபத்தின் பொருள் என்ன  
யென்பது திருமணஸம்பந்நாகு அச்சமவம  
யிளங்குள்வமவ இரகரதி கொஞ்சம

விளங்குவது போலத் தோன்றியது.

இதற்கிடையிலே, அந்த வீதி நாடக கோஷ்டியின் நிலைவும் அவனுக்கு வந்தது முக்கியமாக, கமஸன் வேஷம் தரித்து, மரபு பொம்மை முகத்தினால் சொத்த முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு இருந்தவனின் தடை உடை பாவனைகளும், குரலும் நினைவு வந்தன. முன்னமே டேட்டாஸ் போல் தோனித்த அக்ஞரல் பாருளடய குரல் என்பது பற்றியும் விளக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

இரவு அர்த்த ஜாம பூஜையை முடித்துக் கொண்டு சசரன் சிவபட்டர் தம் இல்லத்துக்கு வந்தார் வாசல் திண்ணையில் ஆழ்வார்க்கடியானை படுத்தி நுப்பனதப் பார்த்தார்.

"திருமலை திருமலை" என்று கோயக குரலில் கூப்பிட்டார்.

திருமலை நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்த நுப்பனதப் பார்த்தார் செயதான்.

வீட்டுக் கதவைப் படார் என்று சாத்திக் கொண்டு படார் உள்ளே போனார் தமது மனைவியாருடன் அவர் சன்னிட பிடிக்கிற தோரணையில் பேசியது அன்ற குறையாகத் திருமலையின் காதில் வீழ்ந்து தண்ணீர்ப் பற்றித்தான் சன்னிட என்பதைத் திருமலை தெரிந்து கொண்டான்.

காணலில் எழுந்ததும் சசரன் சிவபட்டர் திருமலையிடம் வந்து, "மறுபடி தாடு சுற்ற எப்போது புறப்படுகிறாய்" என்று கேட்டார்.

"தங்கள் கோபம் தணிந்த பிறகு புறப்படுவேன் அண்ணா!" என்றான்.

"இனி என்னை 'அண்ணா' என்று கூப்பிடாதே. இன்று முதல் தான் உன் தலைமேலும் அவ்வ நீ என் தம்பியும் அவ்வ நீ சிவத்துலேயே, தான் சன்னிடான்."

பட்டரின் மனைவி திருமலைக்காகப் பரிந்து, "எதற்காக இப்படியெல்லாம் அவனைச் சபிக்கிறீர்கள்? இத்தனை நாளும் சொல்லாததை அவன் இப்போது என்ன புதிதாகச் சொல்லி விட்டான்! உங்க

ளுக்குத்தான் சிவபக்தி ரொம்ப அதிகமாக முற்றி விட்டது" என்றான்.

"உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! அவன் நேற்று பெரிய மகாராணியின் முன்னிலையில் என்னவெல்லாம் சொன்னான், தெரியுமா? கடுகாட்டில் சாமபரைப் பூசிக் கொண்டு திரியும் பரமசிவனுக்குக் கோவில் எவ்வதிறகு" என்று கேட்டான் என காதில் சபத்தைக் காயச்சி சுற்றியது பாலித்தது மகாராணி இரத்தநீரி பெல்லாம் தூங்கவேண்டியவளாய்!"

இவ்விடம் அப்படியெல்லாம் பேச மாட்டான் நான் புத்தி சொல்லித் திருந்து விடுகின்றன அன்னிடம் நல்ல வார்த்தையாகச் சொன்னால் கேட்கிறான்" என்றான்.

நல்ல வார்த்தையும் ஆவிறது, பொல்லாத வார்த்தையும் ஆவிறது இவன் இராமேசுவரத்துக்குப் போக வேண்டுமே இராமர், பூஜை செயது பாவத்தையிடாக்கிக் கொண்ட சிவசிங்கத்தை, இவனும் பூஜை செயது வீட்டு வாடுமே. அதுதான் இவ்வுத்தப் பிராயச்சித்தம் அப்படிச் செய்பும் வளரவில் தான் இவன் முக்கிலேயே விழிக்க மாட்டேன்!" என்றார்.

திருமலையின் சதடுகள் நுடிததன் வட்டியுடன் சேர்த்துத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்குத்தான் ஆவாய் பெரிளால் காரியம் கேட்டுவீடுமே என்று பொறுமைவைக்க ஸ்டப்பிடித்தான்.

பட்டரின் பதிலி இச்சமயத்தில் மறுபடியும் தலைவிட்டு, அதற்கு என்ன? இராமேசுவரத்துக்குப் போகச் சொன்னால் போகிறான் அவனுடன் தாமும் போகலாம் இத்தனை நான் ஆகியும் நமக்குத்தான் குழத்தை பிறக்கவில்லை. பூர்வ ஜாமத்தில் என்ன பாயம் செய்தோமோ என்னமோ? திருமலை! எல்லாருமாக இராமேசுவரத்துக்குப் போகலாமா" என்று கேட்டான்.

அவர்கள் இரண்டு நாளையும் சிவபட்டர் முறைத்துக் கொண்டாகப் பார்த்து வீட்டுப் போய்விட்டார்.

கொஞ்ச தேரத்துக்கெல்லாம் சாரஸ  
பட்டர் இராமபி வத்து இருமண்கூட்டம்  
சாத்துமாகப் பேசினார்

"தம்பிரி கோபம் மரபம் சண்டாளம்  
என்று பெரி சொற்கள் சொல்லிவிட்டுக் கொண்டு  
கூட கொடுத்தது இராமகோடுத்து  
லீட்டேன் உனக்கு ஒன்றும் வகுத்தம்  
இல்லையே" என்றார்

"இவ்வகை இவ்வகை" என்று சொன்  
னான் ஆழ்வார்க்கடியான்

"அப்படியானால் நீ இவ்வகை இரு  
தசதிகாள் துணைகள், ஏழ்க்குது கொண்டு  
நான் வந்து விடுகிறேன் சண்டாளம் இவ்  
முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிச்  
சொல்லி யோசனை கேட்க வேண்டும்  
இவ்வகை இருக்கிறாய் ஏன்வரை? என்  
தும் போய் விட மாட்டாயே?" என்றார்

"எவரும் போகவில்லை, அண்ணா!  
தங்களை விட்டு எவரும் போவதாக  
உத்தேசமில்லை" என்றான்

பட்டர் போய் விட்டார் ஆழ்வார்க்  
கடியான் தனக்குத்தானே, "அப்படியா  
சமாசாரம்" என்று சில நாளை சொல்லிக்  
கொண்டான் பிறகு அண்ணாபிரை மகடா  
சொல்லிக் கொள்ளாவது புறப்பட்டான்



செய்துள்ளதுகள் சூரதர வட பந்தாளிக  
காடகம் இராமபி வத்து துணைகள்  
வந்தான் அவ்வப்போது ஏதோதான் சத்தம்  
கேட்டால் உடனே மனதுக்கு நின்று  
கொண்டான்

அவன் எதிர்பார்த்தது விவர போக  
விவரம் சமஸ்தர் முனைகளில் ஒன்றின்  
பாசல் மெதுவாகத் திரைத்து மிகுந்த  
சாரண சில பட்டர் முறை பக்கமும்  
பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தார். பின்  
னாலே இவ்வகை மன்தன் வெளிப்பதப்  
பட்டு வந்தான், ஆகா! இவ்வகை! முகம்  
தெரியவில்லையே! உடல அமைப்பைப்  
பார்த்தால் சமஸ்தன் வேடம் பூண்டிருந்  
தவன் மாதிரி இருக்கிறது! மாறாவிருக்காம  
இவ்வகை கண்டிப்பாகக் காணல் விடுவதில்லை.  
ஏன்வரை? இதற்காகக் காணல் இவ்வகை  
காடகம்! மூடுமத்திரம் எல்லாம்!

முழையிலிருந்து வெளிப்பட்ட இரு  
வரும் முன்னாலே சென்றார்கள் ஆழ்  
வார்க்கடியான் ஏழ்க்குது மெதுவாக மனது  
பின்தொடர்ந்தான்

சிறிது தேரம் நடந்ததும் ஓடைக்  
களரணம் அடைந்தார்கள் சோழ மான்  
யாக்காது பின்முதலில் உள்ள பந்தா  
பரணி அலைமோதிக் கொண்டிருந்த  
ஓடைவைத்தான் ஆளால் மானிகைக்கு  
கொஞ்சுதான் மிகுந்த இருக்கது அதுவரை

ஓடைக்களரலில் ஆடாத்த மரங்கள்  
பல இருந்தன அவற்றில் ஒன்றின் பின்  
னால் ஆழ்வார்க்கடியான் நின்று இரண்டு  
நிலைகளுக்கு நடுவில் துணைகள் இடைய  
பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

படகு ஒன்று அளவபுரண்டு மீதந்தது  
அரண்பலன் படகு மாதிரி தோன்றியது  
படகுக்காரன் கண்களில் நின்று கொண்ட  
யிருந்தான்

பட்டாளமும் அவருடன் வந்தவனும்  
மும் பார்த்ததும் அவன் பட்டாளக்  
களரணமாய்க் கொண்டு திருத்தானான்

இருவரும் படகில் ஏறிக் கொண்டனர்  
கள் படகு தீரில் போக ஆரம்பித்ததும்  
பட்டருடன் வந்த மானிகள் களரப் பக்கம்  
நிரமலிப் பார்த்தான்

அவன் முகம் பளிச்சென்று நன்றாகத் தெரிந்தது.

ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு வியப்பு ஒன்றும் உண்டாகவில்லை. அவன் எதிர்பார்த்த மனிதன்தான் அவன்.

வீரநாராயணபுரத்திலும்கொன்விடத்துப் படகிலும்கூட சந்தித்த அந்த வீரவாலிபன்தான்!

கமலன் வேடம் பூண்டிருந்தவனும்கொண்டே என்பதில் சத்தேகமில்லை.

அவர்கள் படகில் ஏறி எங்கே போகிறார்கள்? - அளையும் கண்டுபிடித்து விட வேண்டியதுதான்! அதாவது தன்னுடைய கண்கள் சரிதான் என்று பார்த்து விட வேண்டும்.

**கொ**

ழ மானினைகள் பல வரணாவீ நின்ற வீதியில் கடைசி மானினை ஒன்று பூட்டப் படிக் கிடந்தது. அது சந்திரசோழரின் முதன் மத்திரியான அநிருத்த பீசுமமராவரின் மானினை. முதன் மத்திரி அநிருத்தர் பாண்டிய நாட்டின் இராஜரீக நிர்வாகத்தைச் செய்பவனுடன் அமைப்பதற்காக மதுரை சென்றிருந்தார். அவருடைய குடும்பத்தார் தஞ்சாவூரில் இருந்தார்கள். ஆனகயாவ அவருடைய பழையாறை மானினை பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது.

ஆழ்வார்க்கடியான இந்த மானினைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் மானினைக் காவலர்கள் பயபக்தியுடன் வந்து நின்றார்கள். மானினைகளின் கதனைத் திறக்கும்படியான பணித்தான் காவலர்கள் கதனைத் திறந்தார்கள். பிறகு அவன் கட்டளைப்படி வெளியேறும் சாத்திய பூட்டினார்கள். மானினைகளின் முன்று கட்டுக்களையும் கடத்து பின்புறத் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அததோட்டத்திலிருந்து நெருக்கமான மரஞ்செடிகளையே பிளந்து கொண்டு கொடி வழி ஒன்று சென்றது. திருமணம் அதில் புதுத்து சென்று சிந்து நேரத்தில் குந்தவை தேவியின் மானினைத் தோட்டத்தை அடைந்தான். கொடி வீடு ஒளில் மறைவான இடத்தில் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தான். இவ்வளவு சீரமை அவன் எடுத்துக் கொண்டது வீண போகவில்லை.

காளிதானன் முதலிய மகா கவிகள் வானிகை வேண்டிய நாடக நிகழ்ச்சி ஒன்று அங்கே நடத்தது.

நீராளடக் களரவில் படகு வந்து நின்றது. அதிலிருந்து களரப் படடும் வந்தியத்தவனும் இறங்கினார்கள். பிறகு நீர்த்துளையின் படிக்கட்டுகளின் வழியாக ஏறி வந்தார்கள்.

படிக்கட்டுகளுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் தோட்டத்தில் அமைந்திருந்த பளிங்குக்கல் மேடையில் இளையபிராட்டி குந்தவை அமர்ந்திருந்தாள்.

படகில் வந்தவர்கள் நீர்த்துளையின் படிக்கட்டுகளில் ஏறி மேறபடிக்கு வந்ததும் இளையபிராட்டி குந்தவை தேவி எழுந்து நின்றாள்.

வந்தியத்தவன் அப்போதுதான் அப்பெண்ணரசியின் திருமுகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

பார்த்தது பார்த்தபடியே தின்றான்.

அவனுக்கும் இளையபிராட்டி குந்தவைக்கும் மத்தியில் ஒரு பூங்கொடி தன் இனத்தளிர்க்கரத்தை நீட்டி இடைமறித்து நின்றது.

அந்தக் கொடியில் ஓர் அழகிய படகுப் பூச்சி பல வரண இறகுகள் பளபளத்த படகுப் பூச்சி - வந்து உட்கார்ந்தது.

குந்தவை தன் பொன் முகத்தைச் சிறிது குனிந்து அந்தப் படகுப் பூச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்தியத்தவனோ குந்தவையின் முகமலரையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு தின்றான்.

ஒண்டலில் அவனை ஓய்த்து அடக்கின.

படகி ஜாலங்கள் பாடுவதை நிறுத்தின அண்ட பகிரண்டங்கள் அசையாது நின்றன.

பல யுகங்கள் சென்றன.

(தொடரும்)



நாற்பத்தொட்டாம்  
அத்தியாயம்

**நீர்ச் சூழலும்  
விழிச் சூழலும்**

**சு**

டவுள் படைத்த  
ஆதி மனிதன்  
ஒரு மனையின்  
சாரலில் வசித்  
தான் மனஸ்க்கும், காதுக்கும்  
அவனுக்கு மனஸ்க்குரை  
அடைக்கலம் தந்தது. வள

விருட்சங்கள் அவனுக்குத் தேவையான  
கனி வர்க்காய்களை உணவாக அளித்தன  
காட்டு மிருகங்கள் அவனைக் கண்டு நடு  
நடுவிலே. வாழத்துப் பறவைகளைப் போல்  
அவன் கயேச்சையாக ஒரு குறையும்  
இல்லாமல் வாழ்ந்து வந்தான் ஆயினும்  
அவனுடைய உள்ளத்தின் உள்ளே ஏதோ  
ஒரு குறை, - இளந்தெரிவாத ஒரு வளகத்  
தாபம், - இடைவிடாமல் குடி கொண்டிருந்தது  
ஏதோ ஒரு காதத சக்தி அவனைக்  
கவர்த்து இடித்துக்  
கொண்டிருந்தது  
ஏதோ ஓர் அரிய  
பொருளை, - இது



**கவி கவிக்கல்**

பென்" என்று அவன் இதயம் ஏங்கித் தவித்  
துக் கொண்டிருந்தது. ஆதி மனிதனைப்  
படைத்த அதே சமயத்தில் இறைவன் ஆதி  
ஸ்திரீஸையும் படைத்தார் மனையின்  
மற்றொரு பக்கத்துச் சாரலில் அவள்  
வசித்து வந்தாள் பசிக்கு உணவும், தாகத்  
துக்குக் களை நீரும், தங்கியிருக்க மனஸ்க்  
குலையும் அவளுக்கு இருந்தன வெளிப்  
படையாகப் பார்த்தால் ஒரு குறையும்  
இல்லை ஆனால் உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு  
தீபபிழம்பு ஜுவாஸன விட்டு அவனை  
எரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு சக்தி  
அவனைக் கவர்த்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தது அச்  
சக்தி எங்கிருந்து  
அவனை இழக்  
விறது. எததத்

**அமரர் கவி**

தினசபை நோக்கி இழுக்கிறது என்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ஆதி மனிதனுக்கும் ஆதி ஸ்திரீக்கும் இடையில் ஒரு பெரிய மனஸ் ஓங்கி நின்று ஒருவனையொருவர் சந்திக்க முடியாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

வேளிர் காலத்திலே ஒருதான் இவற்றை நியதி காரணமாகக் காட்டில் தீ மூண்டு நாகாபுறமும் பரவத் தொடங்கியது மனஸ் வைச் சுற்றி நெருப்பு அதிவேகமாகப் பரவி வந்தது மனிதனும் ஸ்திரீயும் காட்டுக்குள் போனால் அபத்துக்குள்ளாவரம் என்று உணர்ந்து மனஸ் மேல் ஏறினார்கள் மனஸ் யின் உச்சியில் அவர்கள் ஒருவனையொருவர் பார்த்தார்கள் பார்த்த கண்கள் பார்த்த படி கண் கொட்டாமல் தின்றார்கள் காட்டுத் தீவை மறந்தார்கள் ஏதற்காக மனஸ் உச்சியில் ஏறினோம் என்பதைவும் மறந்தார்கள் பசி தாகங்களால் அடிபோடு மறந்தார்கள் இத்தனை காலமும் நாங்கள் உயிர் வாழ்ந்ததெல்லாம் இந்த ஒரு சந்திப்புக் காகவே என்பதை உன்னுணர்வினரால் அறிந்தார்கள் தங்களாகக் கவர்ந்திழுத்த இதைத் தெரியாத சகதி இதுதான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டார்கள் தங்களில் ஒருவரிடம் உள்ள சூதாசனம் இன்னொருவரால் இட்டு நிரப்பிப் பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்பதை அறிந்தார்கள் இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்து விட்டவர்களை இனிப் பிரிக்கக் கூடிய சக்தி உலகில் வேறொன்றும் கிடையாது என்பதையும் உறுதியாக உணர்ந்தார்கள்.

இந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த படைப்புக் கடவுளான பிரமம் தேவர் தாம் ஆரம்பித்த வேலை நல்ல முறையில் தொடங்கி விட்டது என்பதை அறிந்து பரிபூரணத் திருப்தி அடைந்தார்.

**பா**ற்குறிப் ஆதிமனிதனையும் ஆதி ஸ்திரீயையும் ஒதுக்குந்தார்கள் அந்த நேரத்தில் தம் வல்லவனார் என்றும் சூத்தனவர் தேவியும் இப்பூவுலகில் நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் இந்த நிமிஷத்துக்காகவே. இந்தச் சந்திப்புக் காகவே - என்பதை அவர்களுடைய உன்னுணர்ச்சி உணர்த்தியது. ஆனால் ஆதி மனிதனையும் ஆதி ஸ்திரீயையும் போலிவதி இவர்கள் நாகரிக வாழ்க்கையை மேல

கொண்டவர்கள் அல்லவா? ஆள்கவரத் தங்களுடைய பரஸ்பர அறதஸ்தில் இருந்த வேற்றுமைகள் அவர்களால் மறக்க முடியவில்லை முழுதும் உணர்ச்சி வசப்படடு மனநிலைக் கட்டுக்கடங்காமல் அவர்கள் விட்டு விடவில்லை ஒருகணம் ஒருவனார் சொருவர் பார்த்துக் கண்ணோடு கண் சேர்வதும் அடுத்த கணத்திலே தங்கள் கண் களைத் திருப்பி அக்கம பக்கத்திலிருந்த பூமாம் பட்டுப் பூச்சி ஒரே முதலியவற்றைய பார்ப்பதுமாயிருந்தார்கள்.

சசான சிவ பட்டர் தொன்மைவாய் கண்களத் பிறகுதான் இருவரும் ஏதோ ஒரு முக்கியமான காரியம் பற்றி இவ்வே சந்திக் கிறோம் என்பதை சூரபக்யடுத்திக் கொண் டார்கள்.

"நீர் என்னைத் தனிமையில் பார்க்க வேண்டுமென்று சசான பட்டரிடம் தெரி வித்தது உண்மையா?" என்று சூரனலக் கடு மைய படுத்திக் கொண்டு இளைய பிராட்டி வினவினாள்.

அந்தக் சூரனின் கடுமையும் அதிகார தோரணமும் வந்தியத்தேவனை நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்தது.

"நாம் யார் என்று தெரிந்தால் அல்லவா தாது கேள்விக்கு விடை சொல்லலாம்' சசான பட்டர் என்னைத் தவறான இடத் துக்கு அழைத்து வந்து விட்டாரோ என்று ஐயறுகிறேன்" என்றான் அந்த வீர வாலி பன்.

"எனக்கும் அவ்வித சந்தேகம் உண்டா கிறது நீர் பாளைய பார்க்க விரும்பினீர்?"

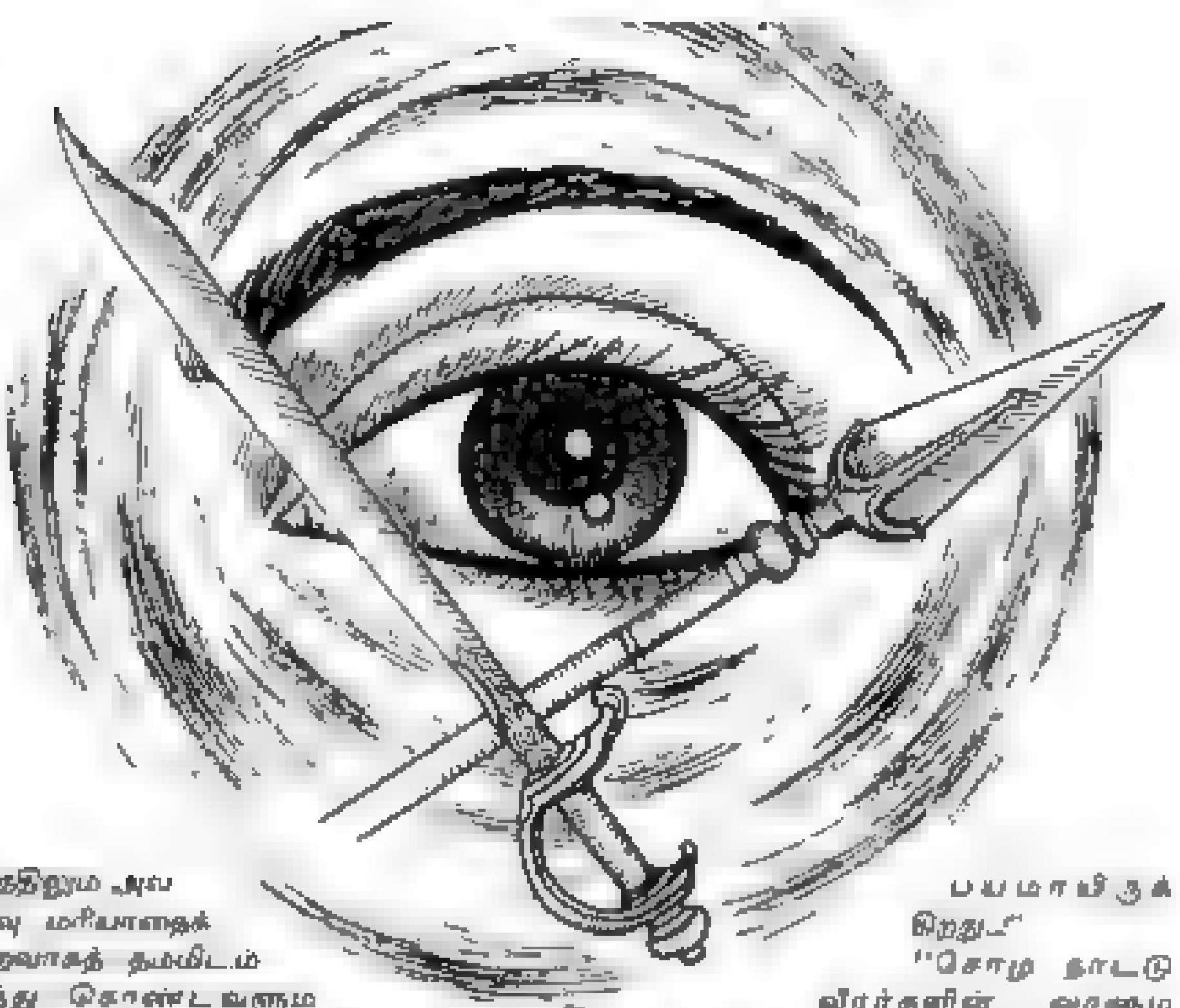
"சொழார் தொல்குலத்தின் மங்காமணி விளக்காக, கந்தா சோழ மன்னரின் செல்வத் திருமகளள், ஆதித்த கரிகாலருக்குப் பிண யிறந்த சயோதிரியை, அருள்மொழிவர்மரின் அருளமத் தமக்களைய, இளையபிராட்டி குந்தவை தேவியைப் பார்க்க வேண்டு மென்று சசான சிவ பட்டரிடம் கொண் டேன்."

சூத்தனவர் பிராட்டி புள்ளைப் பூத்து அவலவாவு பெருமையையும் தாங்க முடி யாமல் தாங்கிக் கொண்டிருப்பவன் தான் தான்" என்றான்.

"அப்படியானால் குடந்தை சோதிடர் வீட்டிலும் அரிசிலாதற்கு களையிலும் தான் பார்த்த நாரீமணி தாங்கள் இல்லஸ்தானே" என்றான் வல்லவனாரவன்.

"ஆமாம், ஆமாம்" அந்த இரண்டு





இடத்திலும் அவ  
வளவு மரிப்பானதக்  
ருளவாகத் தம்மிடம்  
நடந்து கொள்ளவளும்  
நானேதான் அந்த நாகரிகமில்லா மறு  
படிபடிம மறுபடிபடிம இவ்வளவு சிக்கிரத்தில்  
சத்திப்போம என்று எதிர்பார்த்திருக்க  
மாட்டார்

"மறுபடிபடிம சத்திப்பதாகச் சொல்லுது  
பொருத்தமில்லை, தேவி"

"ஏன்"

"விட்டுப் பிரிந்திருந்தால் அவ்வளவு மறு  
படிபடிம சத்திப்பதாகச் சொல்லலாம்' தாம்  
என் மனத்தை விட்டு ஒரு கணமும் அகல  
வில்லை."

"தொண்ட மண்டலத்தார் இவ்வளவு  
சமதாரமாகப் பேசுவார்கள் என்று நான்  
எதிர்பார்க்கவில்லை."

"எல்லாப் பெருமையையும் சோழ நாட்  
பிற்சென்ற கொடுப்பீர்களாகும். வேறு  
நாடுகளுக்கு ஒரு பெருமையும் தர மாட்  
யார்கள் போலிருக்கிறது."

"ஆம், என்னிடம் அந்தக் குற்றம் இருப்  
பது உண்மையான உமக்கு எவ்வளவு சோழ  
நாட்டைப் பிடிக்கவில்லைவளக்கூட"

"பிடிக்காமல் என்ன' நன்றாகப் பிடித்  
திருக்கிறது ஆனால் இச்சோழ நாட்டில்  
இரண்டு பெரும் அபாயங்கள் இருக்கி  
றன அவற்றை எவ்வளவாலே எனக்குப்

பயமாகிடுக  
ிறது."

"சோழ நாட்டு

வீரர்களின் வானம

வேலும் அபாயகரமான ஆயுதங்கள்  
தான்' அவ்வநாட்டவர்கள் இங்கே ஜாக்கிர  
தையாகவே வர வேண்டும் முகிலமாக  
ஒற்றர் வேலை செய்வதற்கென்று வரு  
வோர்."

"இளவரசி' அந்த இரு அபாயங்களை  
நான் குறிப்பிடவில்லை. வானம வேலும்  
என்னிடம் இரண்டு இருக்கின்றன அவற்றை  
உபயோகிப்பதற்கும் நான் தன்ரு அறி  
வேன் "

"உமது வேலின் வன்மைப்பத்தான்  
அரிசிவாற்றங்களையில் அன்று பார்த்  
தேன்' செதுப போன முதலையை உமது  
வேலு எத்தனை வேகமாய்த் தாக்கியது?  
ஒரே நாகருதலில் உள்ள அடைத்திருந்த  
பஞ்சுண்டெல்லாம் வெளிக் கொண்டு வந்து  
விட்டதே"

"அம்மணி' சோழ நாட்டு மாதரசிகள்  
செத்த முதலையைக் கண்டு பயத்து சாகும்  
வீர தாரிமணிகள் என்பதை நான் அறிவேன்  
சோழ நாட்டு வீரர்கள் செத்த முதலையைத்  
தாக்கும் கத்த வீரர்கள் என்றும் எனக்குத்  
தெரியாது உங்குள்ள முதலையாக்கும்  
என்று எவ்வளவு அல்ல எந்ததென அது  
என் தவறும் அன்று, என வேலின் தவறும்

அன்று..."

"அந்த அசட்டு முகங்களின் தவறுதான்! வாணா? குலத்தில் பிறந்த வீர வந்தியத் தேவர் வேலோடு வரும் வளையில் காத்துக் கொண்டிருக்க முயன்றாகவே செத்துப் போய்விட்டதல்லவா? அதற்கு தன்றாய் வேறும இதை அவமானம்.. வேறு எந்த இரு அபாயங்களைப் பற்றிச் சொன்னீர்?"

"இந்தச் சோழ நாட்டு நதிகளில் புது வெள்ளம் வரும்போது உண்டாகும் கழிவுகள் அபாயமானவை! அவற்றை ஒரு போதும் நம்பவே கூடாது. என்னைத் தீண்டாபுத் திணறுமபடி செய்து விட்டன"

"வெள்ளச் சூழலில் நீர் எப்படி அகப்படிக் கொள்ளம்? தண்ணீரில் காணாமல் எவக்க மாட்டார் என்றல்லவா உமையப் பார்த்தால் தோன்றுகிறது?"

"வேதானத்துக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு முருகனாக மரத்தில் ஏற மாட்டேன் என்பதால், முடிசிற காரியமா? சோழ நாட்டுக்கு வந்த காரணத்தினால், நதி வெள்ளத்திலு முழுசும் கழலிலும் சிக்குமபடியாகி விட்டது! என்னோடு துணைக்கு வந்த ஒரு அசட்டுப் பிள்ளையின் பிடிவாதத்தினால் அப்படி நேர்த்தது! கேளுங்கள், தேவி! அந்தப் பிள்ளை ஒரு சின்னஞ் சிறிய பொய் சொல்ல முடியாது என்றான், அதனால் வந்த விளை..."

"நீர் சொல்லுவது புதிராக இருக்கிறது இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லால் நல்லது."

"சொல்கிறேன் தங்களுடைய அருமைச் சகோதரரின் ஒளையுடன் தூதனாக வந்த என்னைத் தஞ்சைக் கோட்டைத் தலைவர் சிறிய பழுவேட்டையார் ஒற்றன்' என்று குற்றஞ் சாட்டப் பிடித்து வர ஆட்களை ஏவினார் வந்த காரியம் பூர்த்திவரவதற்குள் சிறைப்பட தான் விரும்பவில்லை அடிக்க யால் நான் தஞ்சையில் தங்கி யிருந்த வீட்டுச் சிறுவனை வழிகாட்ட அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினேன்"

"தஞ்சை நகரில் யாருடைய வீட்டில் தங்கினீர்?"

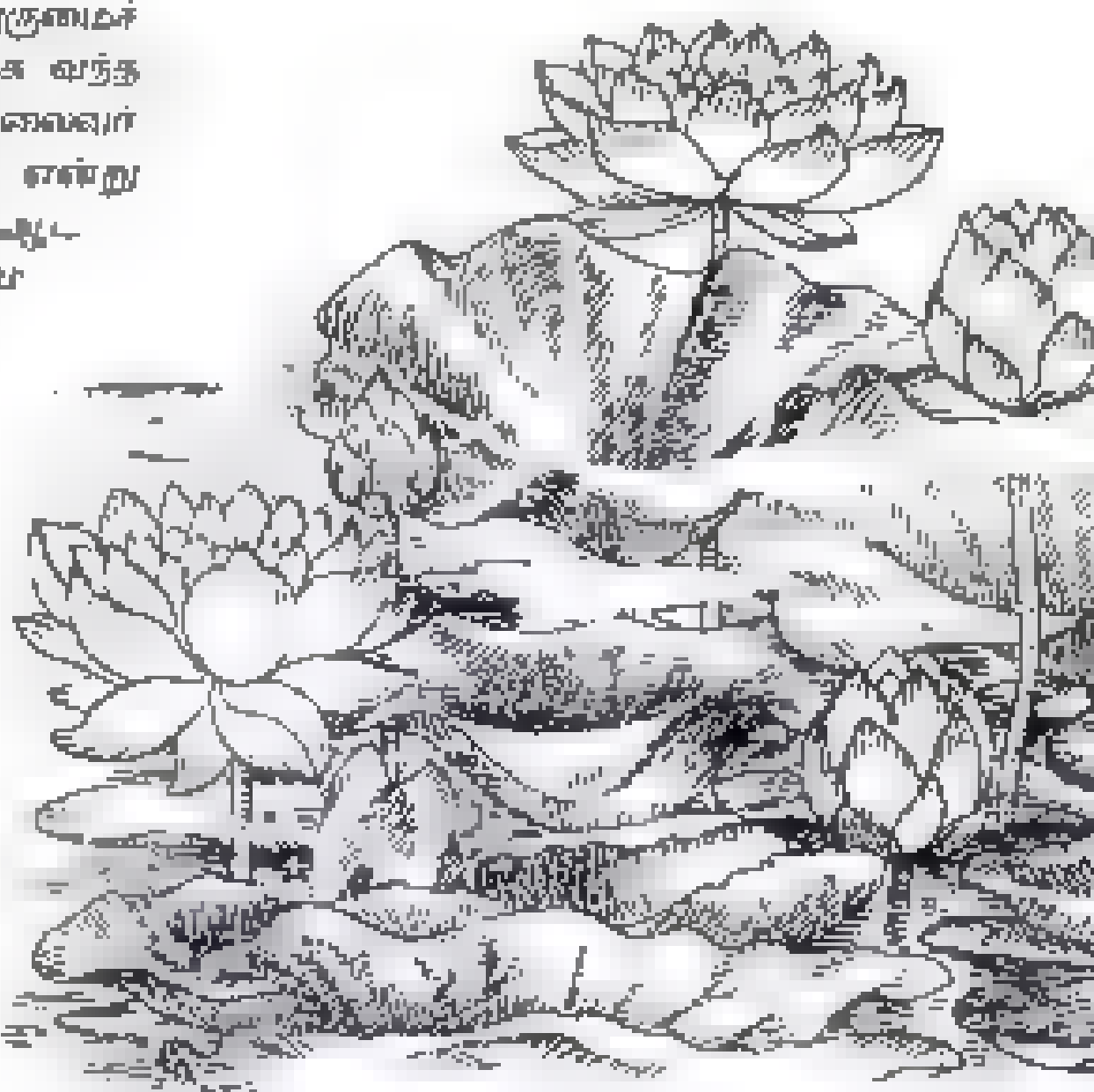
"கோட்டைக்கு வெளியிலே பூக்காரப் பெண்மணி! ஒருத்தியின் வீட்டில் தங்கினேன் அந்த அம்மான் உடைய..."

"ஓகோ! அவளுடைய பெயர்..."

"அந்த அம்மனின் பெயர் தெரியாது! ஆனால் அளாண்டப் பிள்ளையின் பெயர் மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அவள் பெயர் சேந்தன் அமுதன்."

"நான் நினைத்தது சரிதான் மேலே சொல்லுங்கள்"

"என் குதினர மேல் அச்சிறுவனையும் ஏற்றிக் கொண்டு இந்தப் பழையாறை நகரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தேன் அதற்குள் பழுவேட்டையாரின் ஆட்கள் சிவர் எங்களை நெருங்கி வந்து வீட்டார் கள் நான் வந்த காரியம் முடிவதற்குள் அவர்களிடம் பிடிபட விரும்பவில்லை குடமுட்டி ஆறு வத்தது! அச்சிறுவனிடம் நான் இங்கே இறங்கிக் கொள்கிறேன் தம்பி! நீ பாட்டுக்குக் குதினையை விட்டுக் கொண்டு போ! உன்னை நான்தான் என்று அவர்கள் தோடாந்து துரத்தி வருவார்கள் உன்னைப் பிடித்த பிறகு ஏமாறுவார்கள்! நான் எங்கே என்று அவர்கள் கேட்காள் ஆற்றிலு விழுந்து முழுகிப் போய் விட்டதாகச் சொல்!" என்றேன். அந்தப் பையனோ அரிச்சந்துள்ளுடைய சந்ததியில் வந்தவன் போலிருக்கிறது. நீங்கள் முழுசுத் போது எப்படி முழுது விட்டதாகப் பொய் சொல்கிறேன்? என்றான் அந்தப் பிள்ளை பொய் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாமல், பொருட்டு அவனைக் குதினரின்



சேர்த்துக் கட்டி விட்டு, நான் நடுயில் குத்தி முழுவி லிடேன், அமமமமா! இந்தச் சோழ நாட்டு நடுயிலில், அதாவது கரை ஓரங்களில், எப்போர்ப்பட்ட நீர்ச் சுழல்கள் அவற்றில் அகப்படடுக் கொண்டு நான் பொரிதும் திண்டாடிப் போனேன் கடைசியில், கரை ஓரத்தில் இருந்த மரத்தின் வேர் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு கரை பேறி உயிர் பிழைத்து வந்தேன் தேவி! நீர்ச் சுழலில் நான் அகப்படடுக் கொண்டு சுழன்று சுழன்று மதி மயங்கி மூச்சுத் திணறிக்கவிடப்பட்டேன் என்று என்ன கண்டேன், எதை நினைத்துக் கொண்டேன் என்று எண்ணுகிறீர்கள்?"

"நான் எவ்விதம் அறிவேன்? ஒருவேளை கஜேந்திர மோட்சத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்."

"இல்லை, இல்லை, என்னைய போலவே அந்த நீர்ச் சுழலில் அகப்படடுக் கொண்டு திண்டாடிப் சில கயல் மீன்களைக் கண்டேன் அந்தக் கயல் மீன்கள் இந்தச் சோழ நாட்டுப் பெண்களின் கண்களை நினைவூட்டின. நடுயின் நீர்ச் சுழலில் அகப்படடுக் கொண்டவனாவது எப்படியோ தப்பிப் பிழைக்கலாம்; ஆனால் இந்தச் சோழ நாட்டுப் பெண்களின் விழிச் சுழலில் அகப்படடுக் கொண்டவர் ஒரு காலும் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது என்று என்னளிக் கொண்டேன்."

"இம் மாதிரி பெண்களைக் குற்றம் உருப

புழி சொல்வதில் சிலருக்கு ஒரு பெருமை; தாங்கள் செய்யும் தவறுக்குப் பெண்களின் மீது குற்றம் சொல்வது ஆண் பிள்ளைகளின் வழக்கம்."

"அந்த வழக்கத்தைத்தான் நானும் கைப்பற்றினேன் அதில் என்ன தவறு?" என்றான் வந்தியத்தேவன்

**இ**ச்சமயம் அரண்மனைக்குள்ளே விழுந்து இனிய சூழலோசை கேட்டது. அளதத் தொடர்ந்து தன்னைச் சிலப்பதிகாரின் விவரிணி ஒலியும், மத்தனாத்தின் முழக்கமும் கூலித்து வந்தன பின்னர் இளம் பெண்களின் இனிய குரல்கள் பல சேர்ந்து ஒலித்தன சிலப்பதிகாரக் காவியத்தில் உள்ள பின்வரும் ஆயச்சியர் குரலைப் பாடலைய் பாடினார்கள்

"கன்று குணிலாக் கவி உதிர்த்த

மாயவன்

இன்று தம் ஆளுவருமேல் அவன்

வாயில்

கொன்றைவந் தீங்குழல் கேளாமோ

தோழி

கொல்லையஞ் சாரற் குகுந் தொசித்த

மாயவன்

எவ்வைநம் ஆளுன் வகுமேல் அவன்

வாயில்

முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ

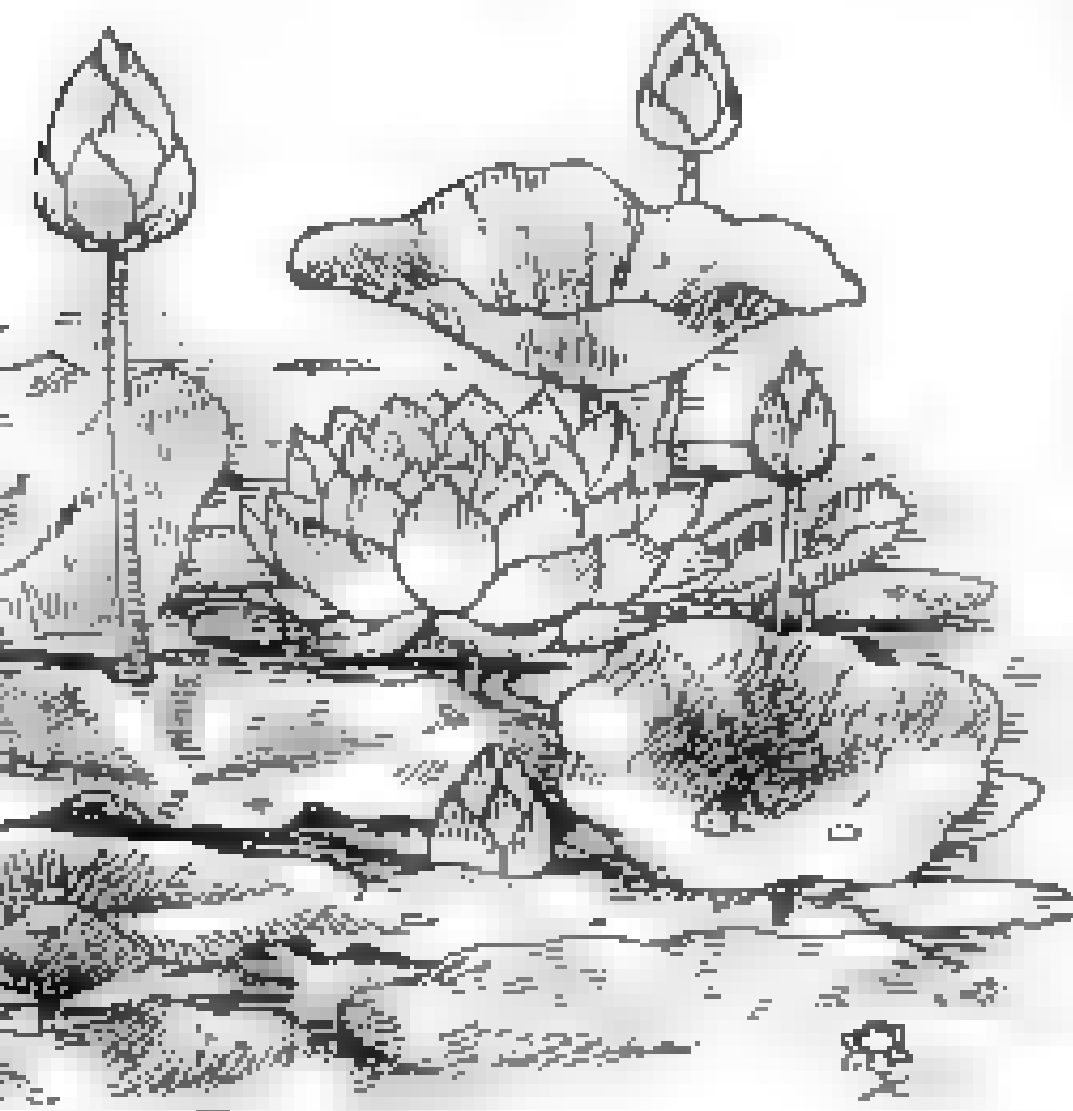
தோழி"

பாடல் முடியும் வரைவில் குத்தனவையும் வந்தியத் தேவனும் அதன் இனியமையில் ஈடுபட்டுத் தம் வசமிழந்து நின்றார்கள் மறு படியும் வாதியை முழக்கத்துடன் ஆடல் தொடங்கியதற்கு கூறினாற்போத தன்னடைச் சதங்கைகளின் ஒலி எழுந்தது.

"அரண்மனையில் குரவைக் கூத்து நடக்கிறது போலும் கடவுள் மாஸினையில் குரவைக் கூத்து ஒன்று பார்த்தேன் அது முற்றும் வேறுவிதமாக இருந்தது!" என்றான் வல்லவரையன்

"ஆம்; என் தோழிகள் குரவைக் கூத்துப் பசிலிறார்கள் சிக்கிரத்தில என்னைக் காரணமல் தேடத் தொடங்கி விடுவார்கள். தாம் வந்த காரியம் என்ன?" என்று இளைய பிராட்டி குத்தவை தேவி கேட்காள்

"இதோ நான் வந்த காரியம்; தங்கள் தளையாளரின் ஒளவு எத்தனையோ

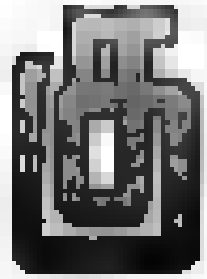


அபராயவகனாக்குத் தப்பி நீர் கழலகன்  
விழிச் கழலகன்விழுந்து காப்பாற்றி இதை

கொண்டு வந்தேன்" என்று வல்பவனாராயன்  
உதி ஓலையை எடுத்து தட்டினான்

நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

## விந்தையிலும் விந்தை!



தலைவன் பிராட்டி வந்தியத்  
தேவன் தட்டிய ஓலையைப்  
பெற்றுக் கொண்டு படித்தான்  
அதுவன்றாயிவ தெரிந்த புதுமை  
கனடன் சுருங்கிவிருந்த அவன்  
முகம் இப்போது மலர்ந்து பிரகாசித்தது  
வல்பவனாராயனை நினைத்து கோக்கி  
ஓலையைக் கொடுத்து விட்டார் இவர்  
என்ன செய்வதாக உத்தேசம்" என்று கேட  
டான் சந்தனவழிதவி

"நயனாபிடம் ஓலையாகக் கொடுத்ததுடன்  
என் வேலையாக மாடித்து விட்டது இவர்  
நான் கண்டிருந்த திடுக்கிடும் வேண்டியது உண்  
மை"

"உமது வேலை முடிவிலிவரை இப்  
போதுதான் ஆரம்பமாகிவிடுகிறது"

துவகன் சொல்லியது ஒன்றும் விளங்க  
வில்லை, தேவி"

"உமமிடம் அதிருஷ்டமான் வேலை  
எனையும் நம்பி ஒன்றாகக்கொள் என்று  
இதில் இளவரசர் உத்தேசித்திருந்தார்  
அதன்மேல் நீ நடித்து கொண்டே செல்லவே  
ண்டியார்"

"இளவரசரிடம் அவலிதம் ஒப்புக்  
கொண்டிருக்கான் வந்தேன் ஆனால் என்னை  
நம்பி ஏக்கமமான வேலை என்றுமே அப்ப  
விக்க வேண்டாம் தங்களை ரொம்பவும்  
கேட்டுக் கொள்கிறேன்"

"உமது கோரிக்கை எனக்கு விளங்க  
வில்லை ஒன்றை ஒப்புக் கொண்டிருந்த  
பின்வராதவதுதான் வானம் குவதின்  
மரபு"

"பழம் பெருமை உடையது லாண்டி சிறை  
இவ் பரப்பு அன்று ஒப்புக் கொண்டு பின்  
வராதவது, வானம் குவதின் மரபு அன்று"

"பிள்ளர், ஏன் தங்களைப் பெண் குழை  
தின் பேரில் கொண்ட வெறுப்பு அல்லது  
என்னாக கண்டால் பிடிக்கவில்லையா"  
என்று இளவரசர் கூறி இளமை புரிந்தான்

ஆகா! இது என்ன கேள்வி! உடலுக்குச்  
சத்திரண்ப பிடிக்காமல் போனால் பிடிக்க  
வில்லையென்றால் ஆவிரம் அளவுக்

வகையையும் தட்டிப் புரண் சத்திரண  
னை தாவிப் பிடிக்க முயல்கிறது! நீல  
வானத்துக்குப் புறாதேவியைப் பிடிக்க  
வில்லையென்று வான் சொல்லுவார்கள்?  
படிக்காது போனால் இவ்வெல்லாம் ஆவிர  
மாயிதம் நடத்திரக் கண்கனிவால் இந்தப்  
புண்ணை உறு உறுபுப் பார்த்து ஏன் புரிந்  
துக் கொண்டிருக்கிறது? மேலுக்குப் பின்ன  
னால் பிடிக்காது உறுபுப் பிடிக்கவில்லை  
கொண்ட தங்களைப் பிளந்து கொண்டு  
பாவத்தோடும் பின்னலை அப்படி ஏன்  
நுழைத் தழவி மரபுபோடு அளவெடுத்துக்  
கொள்கிறது? வண்டுக்கு மலர் பிடிப்  
படுவையென்பது உண்டா? அங்ஙன  
மாகவால் ஏன் ஓயாமல் மலரைச் சுற்றி  
வட்டி மட்டு மரபுபோடு விழுகிறது? விட  
புட பூச்சு உறு விளக்காய் பிடிக்கவில்லை  
கொண்டால் உறுபு நடைபயணங்கள்? அவ்  
வாற்றான் வன் அந்த விளக்கின் ஒளியில்  
விழ்ந்து உறியா விடுகிறது! தேவி! நான்  
கொண்டேன் உன் நயனம் எனக்குப் பிடிக்க  
வில்லையென்றால் தகுது கடைக்கன்  
பாண்டி என்ன ஏன் இப்படித் திணக்க  
வகையாகு? தகுது இதற்குள்ளே ஓரத்தில  
விளக்காது இளமை என்ன ஏன் இவ்  
விதம் இதற்குப் பிரமை கொள்ளச் செய்  
கிறது இவ்வளவு என்னவாகுதம் வந்தியத்  
பிதவனுடைய உன்னத்தில தோன்றின  
ஆனால் நாய்க்காட கொடுக்கக் கூடவில்லை

"தாய்! என்னுடைய கேள்விக்கு மறு  
க்காதி சொல்லவில்லையே" லாண்டி குலத்  
தல பிறத்த வீர புருஷன் கேவலம் ஒரு  
கொண்டிவ ஏவலவர் செயல்தான் என்று  
தாக்கம்? இளவரசர் தமமிடம் இருந்த ஓலை  
வாக கொடுத்தபோது இதில் எழுதியிருப்  
பவர்ப் பற்றச் சொல்லவில்லையா" என்று  
இளவரசர் மீண்டும் வினாவினான்

"தேவி! இளவரசர் விருப்பத்தை நன்கு  
தெரித்து கொண்டுதான் புறப்பட்டு  
வந்தேன் ஆனால் குலப்பெண்ணில் ஏன்  
பாத்திரையைத் தொடக்கவில்லையெனத்



தோன்றுகிறது. ஆகையால் வழிவெல்லாம  
விரோதிகளாகச் சமடாதித்துக் கொண்டு வந்  
தேன் உற்ற தன்பனைபும பகைவன்  
ஆக்கிக் கொண்டேன் நாலாபுறத்திலுய  
பகைவர்கள் என்னைத் தேடிக் கொண்  
டிருக்கிறார்கள் இந்த நிலையில் தாம் இடம  
பணிபுட நான் நின்றுவறுவதாக எப்படி  
உறுதி சொல்ல முடியும்? இதனால்தான்  
நவங்குடிதேன் என்னால் தங்கள் காரியம்  
கெட்டுப் போகக் கூடாதல்லவா?" என்று  
சொன்னான் வல்லவனரயன்

"யார் யார் அந்தப் பகைவர்கள்? எங்க  
குத் தெரிவிக்கலாமா?" என்று குந்தவை  
கவளம் தொனித்த ஞாலில் கேட்டான்

"பழுவேட்டாரயர்கள் என்னை வேட  
டையாடிப் பிடிக்க நாலாபுறமும் ஆட  
கண்ட ஏழிக்குக்கிறார்கள் என் உயிர் நன்  
பணயிருந்த கந்தமாறன் நான் அவனை  
முதுகில் குத்திக் கொல்ல முயன்றதாக  
எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் ஆழவார்க்  
கடியான் என்னும் வீர எவவுணவ வேஷ  
தாரி ஒருவன் என்னைத் தொடர்ந்து  
கொண்டிருக்கிறான் பழுவூர் இளையராணி  
நத்திவிதேவி என் மீது ஒரு மந்திரவாதிபு  
ஏவி விட்டிருக்கிறான் எந்த நிமிஷத்தில  
யாரிடம் தான் அகப்படடுக் கொள்  
வேனோ, தெரியாது..."

**பெ**

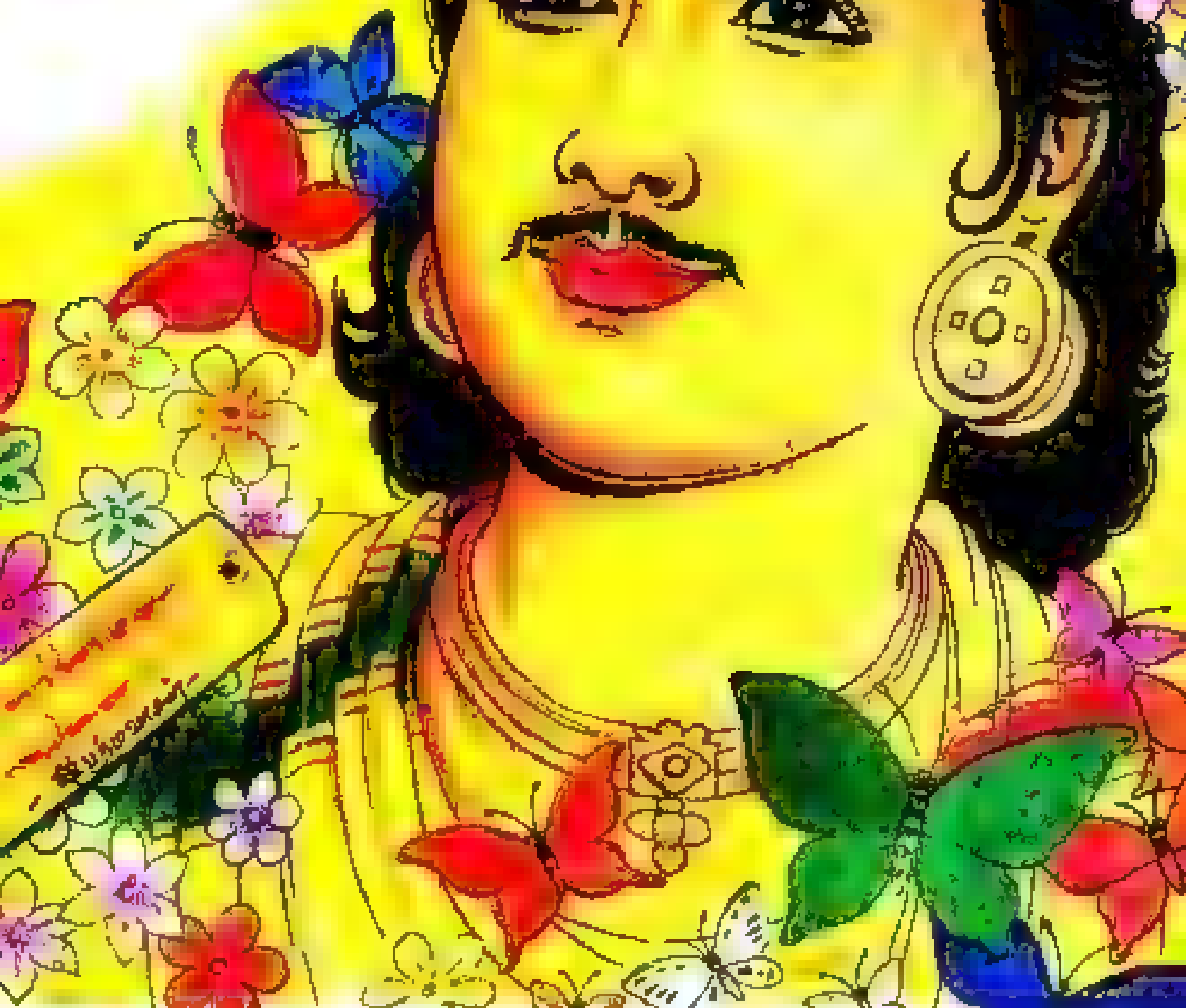
ள்ளத்திலிருந்து களையேறித்  
தப்பிய அன்றிரவு, மந்திரவாதி  
புடன் நேர்த்த அனுபவம் வந்தி  
யத்தேவனுக்கு நினைவு வந்தது. பகலில்  
பிரயாணம் செய்வதன் அபாயத்தை  
எண்ணி மூங்கில காடுகளிலும் வாழ்ந்த  
தோப்புகளிலும் அவன் பொழுது போக்கி  
வான இரவில் தங்க களையோடு நடந்து  
சென்றான் வெகுதூரம் நடந்து களைத்து  
இரவு முகூரம் தாமதத்தில் ஒரு பாழடைந்த  
பாழை மண்டபத்தை அடைந்தான் வெளி  
யில் நிலா மதியம் பட்டப் பகல்போலப்  
பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. மண்டபத்  
துக்குள்ளேயும் கிதிது தூரம் நிலா வெளிச  
சம் புகுந்து பிரகாசம் படுத்திக் கொண்டிருந்  
தது. வெளிச்சமாங்குந்த பகுதியைக் கடந்து  
இருளடைந்த பகுதிக்குச் சென்று வந்தியத  
தேவன் படுத்துக் கொண்டான் கண்ணைச்  
சுற்றிக் கொண்டு தூக்கம் வந்த சமயத்தில்  
வெகு சமீபத்திலிருந்து ஆந்தைகள் அகோர  
மான குரல் வந்தது. பழுவூர் இளைப  
ராணிபுடன் வதா மண்டபத்தில் பேசிக்  
கொண்டிருந்தபொது அதே மாதிரி ஆந்  
தைக் ஞாந் கேட்டது அங்குக்கு நினைவு  
வந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தான் உள்ளே  
இருட்டிப் பகுதியிலிருந்து இரு கிறிய ஒளிப  
பொட்டுகள் அவனை உற்று நோக்கின

வெளியிலே போய் விட்டால் என்னு எண்ணி இரண்டு  
 அடி நடத்தால் வெளியிலிருந்து யாரை உள்ளே வரும்  
 காலடிச் சகுதம் போடத் துடித்து விழந்து காடு  
 சூடாக இருந்த தூண் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு  
 அதன் மறைவில் நின்றான் வெளியிலிருந்து  
 வந்தவன். அகம் சிலா வெளியிலிருந்து கொஞ்சம்  
 தெரிந்தது. பழுவூர் ராணியைப் பார்க்க  
 வந்த மந்திரவாதிதான் அவன் என்பதைத்  
 தெரிந்து விசுவாமிதான் மந்திரவாதி  
 அந்தக் தூணை நோக்கிய வந்தான்  
 தான். அப்போது மறைந்திருப்பது  
 அவனுக்குத் தெரியாது என்றுமே  
 தள்ளைக் கவனியாமல் மண்ட  
 பத்துக்குள் போய் விடுவான்  
 என்றும் வந்த பதவிதான்  
 நினைத்தான். ஆனால் தூணின்  
 அருகில் வரும் வளையில்  
 மெள்ள மெள்ளப் பூனை போல  
 நடந்து வந்த மந்திரவாதி திடீர்  
 ரென்று கோமான் தூண் ஒரு  
 கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு  
 வந்தான். தேவனுடைய  
 கழுத்தை ஒரு கையினால்  
 பிடித்து நெறித்தான். எது  
 அந்தப் பனை இலச்சினை  
 மோதிரத்தைக் கொண்டு  
 கொடுக்கா விட்டால் உன்



கழுத்தைத் தெரித்துக் கொண்டு விடுவான்" என்று கத்தினான்

வந்தியத் தேவனுடைய சுழந்து நுதிந்து விடுமென்பாவிருந்தது. அவனுடைய  
விழிகள் பிதுங்கி வெளி வந்து விடுமென்பாவிருந்தது. மூச்சுத் திணறிவது. எளிதும்  
மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான். அந்தப் பழைய தூணை ஒரு எகியி  
லார் அபுத்திக் கொண்டு ஒரு கானைத் தூக்கிப் பூரண பஸ்தையும்  
பிரயோகித்து ஒரு உலக விட்டான். மந்திரவாதி ஓஸமிட்டுக்  
கொண்டு கிழி விட்டான். அந்த சமயத்தில் அந்தப் பழைய  
தூண் சரிந்து விழுந்தது. மேலே கனரகமிருந்து  
பொல பொலவென்று கனகன் விழுந்தான்.  
வெளவால் ஒன்று உட்பட வெளவது  
சிறகை அடித்துக் கொண்டு  
வெளியே சென்றது. அனாதத்  
தொடர்ந்து வந்தியத் தேவனும்  
வெளியேறினான். ஓட்டம்  
பிடித்தவன் சிறிது தூரம்  
வளையில் இருமணிப் பாரக  
கடையிலாவை பின்னாவை  
யாரும் தொடர்ந்து வரவில்லை  
வெளவென்று நிச்சயமான  
பிறகுதான் நினைவான். அந்த  
இரவு அனுபவத்தை நினைத்த



ததும வந்தியத்தேவனுடைய உடம்பெல  
லாம இப்போதுகூட இருக்கெவன்று நடுவ  
வியது



நகப் பயங்கர நினைவுகளுக்கிடையிலே "தூயர் காஞ்சியிலிருந்து தாம  
புறப்பட்டு எத்தனை காலமா  
யிற்று?" என்று குந்தவை கேட்டது அவனு  
டைய காதில விழுந்தது தானுக்கு மனத்  
தெளிவை அளித்தது

"ஒரு வாரமும் ௮ காலம் ஆகிற்று.  
தேவி!" என்றான்

"இதற்குள் இவ்வளவு பலகலர்களை நீர்  
சமப்படுத்திக் கொண்டது விந்ஸதயிலும்  
விந்ஸததான் இவ்வளவு அதிசயமான காரி  
யத்தை எப்படிச் சாதித்தீர்?"

"அது பெரிய கதை, தேவி"

"இருந்தால் பாதகயில்லை சொல்லலாம.  
அந்த விவரங்களாத தெரிந்து கொண்ட  
பிறகுதான் தமக்கு தான் இட வேண்டிய  
பணியை இடக் கூடும்."

இவ்வாறு இளவரசி கூறிவிட்டு, சதான  
வெப்படைசை அருகில் அழைத்து, "பட  
கோட்டி எப்படிப் பட்டவன்?" என்று கேட்  
டாள்

"இரண்டு காதும் நயவ செவிடு; இடி  
இடித்தாலும் கேளாது, தாயே!"

"ரொம்ப நல்லது. படகிலேறிக் கொஞ்ச  
தாரம் ஓட்டையில் போய்விட்டு வரலாம்  
லாருங்கள்! இவருடைய கதைகளை முழுதும  
நான் கேட்க வேண்டும!" என்றான்

வல்லவனரையன் புளகாங்கிதம் அடைந்  
தான் சோழர் குலத் திருமகனோடு ஒரே  
படகில் செவ்ஹம் பாக்கியம் எளிதில் விட்டு  
வதா? அதைப் பெறுவதற்கு ஏழு துன்பங்  
களில் தான் தவம் செய்திருக்க வேண்  
டாமா? படகில் ஏறிய பிறகு எவ்வளவு  
தூரம் முடியுமோ அவ்வளவு தூரம்  
கதைகளை நீட்டி வளர்த்திக் சொல்ல  
வேண்டும! கருக்கமாக முடித்து விடக்  
கூடாது! அவசரம் என்ன? அரிதில் பெற்ற  
பாக்கியத்தை எளிதில் கை நழுவ விட்டு  
விடலாமா?

வந்தியத்தேவனுக்கு அவசரமில்லை  
தான் ஆனால் படகு ஓட்டையில் நகர்ந்து,  
அவன் கடம்பூர் சம்பவனரையர் மாளிகை  
யில் நடத்ததைச் சொல்லத் தொடங்கியது  
முதல் குந்தவைக்கு நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம்  
அவசரமும் பரபரப்பும் அதிகமாகி வந்தன  
"மேலே என்ன?" "அப்பறம் என்ன?" என்று

கேட்டுத் துரிதப்படுத்தி வந்தாள் வந்தியத்  
தேவன் அவனுடைய தீர்மானத்தின்படி  
கடிய வளையில் கதைகளை வளர்த்தினான்  
எவ்வளவு நீண்ட கதையாயினும் முடிவு  
ஒன்று வந்துதானே ஆக வேண்டும! கதை  
முடிந்தபோது படகும் திரும்ப ஓட்டப்  
படித்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தது

படகிலிருந்து அவர்கள் இறங்கிப் பூங்  
காவுக்குள் வந்தபோது, அரண்மனை  
யில் இன்னும் குதளவக் கத்து நடத்து  
வந்ததற்கு அந்தூறியாக இசைக் கருவிகளும்  
தண்டைச் சிவம்புகளும் ஒலித்தன பின்  
வரும் சிவப்பதிகார வாரிப் பாட்டலும் கேட்  
டது: -

"பெரியவனை மாலவனைப் பேருவக  
மெல்லாம்

விரிகமல வந்தியனிட விண்ணவனைக்  
கண்ணும்

திருவடிபும கையும் திருவாழம்

செய்ய

கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன  
கண்ணே!

கண்ணிமைத்துக் காண்பார் தம்

கண்ணென்ன கண்ணே!

மடத் தாழ நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார்

வஞ்சம்

கடத்தானை நூற்றவர்பாவ

தாற்றிகையும போற்றய

படர்ந்தாரண முழங்கப்

பஞ்சவர்க்குத் தூறு

தடத்தானை ஏத்தாத நாவென்ன

நாவே!

நாராயண வென்னா நாவென்ன

நாவே!"

இதைக் கேட வல்லவனரையன் "கஞ்  
சனார் மிக்க வஞ்சனாராயிருக்கலாம்!  
ஆனால் எனக்கு நேற்றுப் பேருதவி செய்  
தார்!" என்றான்.

"அது என்ன? கமலன் கடக்கு என்ன  
உதவி செய்திருக்க முடியும்?" என்று  
இளைப்பிராபடி கேட்டாள்

"நான் இந்த நகரத்துக்குள் புதுவதற்குக்  
கமலன்தான் உதவி செய்தான்!" என்றான்  
வந்தியத் தேவன் பிறகு, அந்த உதவியின்  
வரலாற்றையும் கூறினான்

பாழையாறைக்குத் தான் வந்து சேர்வதற்  
குள்ளாகவே பழுவேட்டையரையின் ஆடகன்  
வந்திருப்பார்கள் என்று வந்தியத்தேவன்  
ஊகித்திருந்தான் நகரத்தின் நுழை வாயில்





தான் தன்றாக ஆடுவேன்  
பார்க்கிறாயா? என்று சொல்லி  
முகமூடிவைப்ப பஸ்வந்தமாகப்  
பிடுங்கி வைத்துக் கொண்டு  
ஆடினான் அச்சமயம் அவனு  
டைய ஆரவாரத் தட்புடனாய்



பார்த்தவா  
கள் அவளை மெச்சி  
னார்கள் அவள் ஆடியது

கள் தோறும் அவர்கள் காத்திருப்பார்கள்  
சந்தேகம் ஏதேனும் தோன்றினால் பிடித்துக்  
கொண்டு போய் விடுவார்கள் அவர்  
கார்டம் சிக்ஸாமல் பஸ்வந்தமாந் நகருக்குள்  
பிரவேசிப்பது எப்படி? இந்தக் கவலை  
ஏடன் அந்த மாதகரின் பிரதான வாசலுக்  
குச் சற்றுத் தூரத்தில் அசினியாற்றங்கரை  
யில் வந்தியத்தேவன் தின்று நத்தபோது  
நாடக கோஷடி ஒன்று வந்தது கண்ணன்,  
பஸ்தேவன் கமஸன் முதலிய வேளக்காரர்  
கள் வந்தார்கள் அவர்களில் கமஸன்  
மட்டும் மறத்தினாலான முகத்தைத் தரித்  
திருந்தான் வந்தியத்தேவனுக்கு ஒரு  
யோசனை தோன்றியது. நாடக கோஷடி  
ஏடன் பேச்சுக் கொடுத்தான் கமஸன்  
வேஷம் போடவனுக்கு ஆட்டத் திறமை  
அவ்வளவு போதாது என்றான் கமஸன்  
வேளக்காரன் இவனுடைய கண்ணடக்கு வந்  
தான் வந்த சண்டையை இவருவில்  
வலவலவரையன் விடுவானா? "கண்ணனிட

தான் அதிகப் பொருத்தமாயிருந்தது என  
றும் சொன்னார்கள் கமஸ வேளக்காரன்  
கொபித்துக் கொண்டு போய் விட்டான்.  
"அவன் போனால் போகட்டும், நானே உங்  
களுடன் நகரத்துக்குள் வந்து ஆடுகிறேன்"  
என்று வந்தியத்தேவன் ஒப்புக கொண்  
டான் நாடக கோஷடியார் மகிழ்ச்சியுடன்  
அவனைத் தங்களுடைய சோத்துக் கொண்டு  
சென்றார்கள்

பஸ்வந்தமாந் விடுகையில் ஆட்டம் பாட்ட  
மெஸ்வாமை முடிந்த பிறகு வந்தியத்தேவன்  
ஆடுதல் கரிகாலா சொல்லி அனுப்பியபடி  
வடமெற்றனி ஆலயத்துக்குச் சென்று  
சசானை பாடனார் சந்தித்துப் பெரினார்  
அவர் அவனைக் கோபினைச் சற்றிலிருந்த  
சமஸார் முளையில் இடுக்கச் செய்து, இள  
வரசி சூத்தனையப் பிராட்டியிடம் முன்னால்  
தெரிவித்துவிட்டு ஓண்ட வழியாக அழகுத்து  
வந்தார்


இந்த விவரங்களைக் கேட்ட இளவரசி

வந்தியத்தேவனான வீரபதினால் மகரத்த  
கூண்டுகளைக் கொண்டு மார்த்து வெற்றி  
தேயவமாகிய கொற்றவையின் கருணை  
இந்தச் சோழர் கலத்தலுக்குப் பரிபூரணமாக  
இருக்கிறது ஆயக்கிளர்செய்தான் இந்தச்  
சங்கமான நிலையங்களில் துணைம காக்கு  
உதவியாகத் தேவீ அநுபதி எவததி நக்  
கிரான் எவதான்

“அரசி” இயற்றும் தாம எந்த விதப் பணி  
யும் எவ்வகை இடமின்றியே” என புரண  
-நூற்றாலை உட்கூட ஆடிய சமஸ்தம் இயற்றும்  
இடமின்றியே” என்றான் கவுண்டமாறன்.

"அனாதை : : நூற்றி ஊழலால் வெண்பா நம் இது  
காறும் தவங்கு நேர்நிதிஞ்சுதம் அபாயங்கள்  
நவகனம் துள்ளுமில்லைய எனறு சொல்லுத  
கூடிய அனாவு அபாயம் நின்றந்த வெண்பா  
வாய்த் தரப சொக்தேன" எனறான

வந்தியத்தேவன் உலகம் பொருதி உடல்  
பூசித்து தீயறாள் அந்தப் பெண்ணரசி இடம்  
பாவினவ தீயறிவற்றவதற்காக ஏழு உல  
கமாக உருது செவ்வாய் ஆயிரம் சிவகய  
லையுள் ஆராய் இவநிப போர் செவ்வாய்  
மேரு பாவத்தின உசகிலை ஏந் வினா கீள்  
உலகக் காலகினால் பறித்து காடுத்துக்  
கொண்டு வரவும் அவன் சித்தமானான்



தஞ்சாவூர் தந்தையாத்தின் மத்தியில்  
பலிங்கிளாஸ் ஆன் கலாத்த மன்ற  
யில் ஒன்று இருந்தது அந்த நேரக்  
கில் குழுவை நு. சதாந் பட்டமு கந்தியத்  
தவதும் இளவரசியைத் தொடர்ந்து சென்  
தூர்கள்

மாண்டபத்திரகாவளிசூத மணி மாடப  
 லாசந்விசூந்து சூதாவை ஒரு சீரில் பண  
 லாவை துறுக்காவடி தங்க பிடி அளவாக  
 எழுததான் எனபடிம எடுத்தான் லாவை  
 துறுக்கில் பிச வாகுமறு எழுதினான்

“பொன்னியின் செல்வர்” இந்த ஓரள வளத்தோடு உடனடிப் புத்தகம் வரவில்லை. ரஷ்யா இது கொண்டு வருகிறவர் சொல்லு வார் இவ்வாறு பின்னமர்க் நடவடிக்கை”

இயல்பும் ஈழத் தமிழில் அடுத்த இளம்  
உயர்தர சிறப்பு சந்திரன் ஒருவர் வளர்த்தான்  
ஒளவைய வந்தவதேதவன் எவ்வில் கொடுப  
பதற்காக நீட்டியவாறு "சிறீதாம தாமதீயமம்"  
இந்த ஒளவைய எடுத்துக் கொண்டு வர நாட  
தொழி செல்ல வேண்டும் இவ்வரசா அது  
மொழி வர்மரிடம் கொடுத்து அவரைக்  
காண்போடு அழைத்து வர வேண்டும்" என  
றான்

வந்தியத்தையன் ஆரத்தியை அறையணி  
 கால மோகம் இது என்னிதான தெடு  
 தானக அவன் கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியை  
 கள் இரண்டிலுள்ளிருந்து நீக்கியது விட்டது.  
 மோழர் குல விளக்கான இளையபிராட்டி  
 கள் சத்தித்தாடி விட்டது அவர் குல  
 மாகவே இரண்டாவது மகிழ்ச்சியை நீக்க  
 வேறு மொகிந்து இளையரா அருள்மொழி  
 வாமனரம் சத்திக்ரம பேறு கிடைக்கப்  
 போகிறது

தேவீ' என் மலர்துதிசுதந்த பரமசிவபய  
தருநீராகள் ஓளவளவ எடுத்துக் கொள்ளு  
இப்பொழுது புரையுண்டு நான்" என்று சொல்லி  
ஓளவளவப பெற்றுக் கொண்டதற்காக மலர்  
சுரதாது தீபகாந்தம்

இந்தவகை ஓய்வளவாய அளவளியும் கொடுத்த  
பொது கார்த்தன் மலையர்கொத்த அவையதாய உ  
விரலயன் வந்திவதெவ்வதாய உ அந்தாயு  
வளையத் தொடபன், அவதூறைய உ மெய  
கிளிக்மது, தெந்த கொத்த வந்திவ கொளி  
ருந்தது ஆவிரை பதிகையிம உ துப பூசு  
கன் அவன் துறையாய இறந்தவன் அந்தாயு  
கொண்டு பந்தன் ஆவிரை பதிகையிம  
குயிலன் அவன் கொத்து துறையிம உ து  
மலைய, மலையான வளையன் மலையிம  
கன் அவன் மீது வந்திவ துறைய பந்தாயு  
கிளிக்மது

இந்த நிலைமில், வந்தபத்தேவன் தான் நிமிர்ந்து இருந்தான். தேவன்படி மாரத்தான் என்னவென்பாறோ சொங்க, வேறுமூலம் என்று அப்பனுமடைய உள்ளம் பொங்கியது. ஆனால் அந்தச் சொல்லும் சக்தி உயிரற்ற பெரும் வாய் தாதுகாந்தது ஏது?

[illegible]

கனர்த்த மண்டபத்துக்கு வெளியில் எஸ்  
கே.கே. சற்று தூரத்தில் கனர்த்த இலகா  
சாத்தன் சுவசலவெயறு சபித்தன் காரை  
சிலகடர் தம் கரணம் கனர்த்தம் கொள்  
பார்.

மாநில உறுப்பினர் இந்து உலகத்துக்கு மாநில  
சேவையா

Gregory

# யொன்னியின் செல்வன்



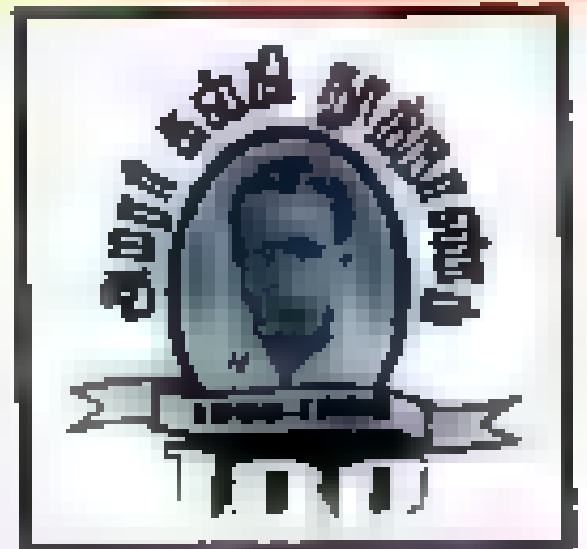
ஐம்பதாம் அத்தியாயம்

## பராந்தகர் ஆதுரசாலை

**ம**று தான் காலையில் சூரிய பகவான் உதயமாகி உலகத்தை ஒளிமயமாக்கச் செய்து கொண்டிருந்தார். சூரியஸூடைய செவ்விரண்டுகள் பழையபுற அரண்மனைகளின் பொற்கலசங்களின் மீது வீழ்ந்து நகரகாமமாகச் செய்து கொண்டிருந்தன குந்தலையப் பிராட்டியின் மாளிகை முன்றலில் அப்பாரி வைத்து அலங்கரித்த மாபெரும் பாளை ஒன்று வந்து தீவரது குந்தலையும் வானநிலை மாளிகையின் உள்ளேயிருந்து வெளி வந்து மேட்டப் படிக்களின் மீது ஏறி பாளையின் மேல் ஏறிக் கொண்டார்கள் பல வீடுகளுக்கு நடுவில் இருந்த பராந்தக கோழர் ஆதூர் காலையை நூக்கி பாளை பூமி அதிருமபடி நடந்து சென்றது பாளைப் பாகன் அதனருகில் நடந்து, அதன் தடை வேகத்தைக் குறைத்து அழைத்துச் சென்றான் பாளையின் மணி ஒலசையக சேட்டு நகர மாந்தர் தத்தம் வீடுகளுக்கும் மேயிருந்து

வீணரந்து வெளி வந்து பார்த்தார்கள். டேன் னாரிகள் இருவரையும் கண்டதும அவர்கள் முகமலர்ந்து எககப்படி நின்று முகமன செலுத்தினார்கள்.

மற்ற வீடுகளைக் கடந்து, பாளை, பாட வீடுகள் இருந்த நகரத்தின் மத்தியை அடைந்தது மாந்த வீடுகளின் தொற்றுமே ஒரு நயி மாதிரியாகத்தான் இருந்தது கொழுத்த செவறு கோழிகள் ஒன்றைப்போன்று, சண்டை ககாகத் தேடிக் கொண்ட செவறு வளந்து கருண்ட கொம்புகளை அடைய ஆடிக் கடாக்கள் 'போகக்கு வருவோர் யாரே ஐயம் உண்டோ'



கல்கி கலெக்ஷன்



என்ற பாவனைபுடன அங்குமிங்கும பார்த்துக் கொண்டு நின்றன ரோஸம் மிகுத்த வேடடை நாடகனைத் தோல் வாரிணாலும் மணிக் கயிறுகளினாலும் வீட்டு வாசல துண்களில பிணைத்திருந் தார்கள் சின்னஞ் சிறு பிள்ளைகள் கைகளில் மூங்கில் கழி பிடித்து ஒருவரோ டொருவர் சிலம்பம் வினைவாழிக் கொண்டிருந்தார்கள் சிலம்பக் கழிகம் மோதிக் கொண்ட போது, 'சட சடா பட படா' என்ற ஒசைகள் எழுந்தன

வீடுகளின் திண்ணைச் சுவர்களிலே காவிக் கடிகளினால விதவிதமான சித்திரக் காட்சிகள் வரைபடப்படிருந்தன பெருமாலும் அளவு முருகப் பெருமானு டைய வீணைகளையும், சோழ மன்னர் களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் சித்திரித்தன அவற்றில் யுத்தக் காட்சி களை அதிகமாகிருந்தன முருகப் பெரு மான் சூரபதுமாகரனுடைய தலைகளை முனைக்க முனைக்க வெட்டித் தன்னிய காட்சியும், துர்க்கா பரமேசுவரி மகிஷா சுரனை வதம் செய்த காட்சியும் மிகப் பயங்கரமாக எழுதப்படடிருந்தன தென னாறு, நஞ்சை, குடமுக்கு அரிசிவாறு, திருப்புறம்பயம், வெள்ளூர், தக்கோவம், சேலூர் முதலிய போர்க்களங்களில் சோழ நாட்டு வீரர்கள் திகழ்ந்திய அற்புத பராக் கிரமச் செயல்கள் திண்ணைச் சுவர்களில் தத்ருபமாகக் காட்சி அளித்தன



ந்தப் படை, வீட்டு வீதிகளில இள வரசிகள் ஏறிவிருந்த யானை வந்த தும் ஒரே அவலோல கல்வோல மாயிற்று சேவல்கள் இறகுகளைச் சடசட வென்று அடித்துக் கொண்டு பறந்து, கூனா மீது உட்கார்ந்து கூவின. பிள்ளைகள் ஒருவரைப்பொருவர் கூச்சலிட்டு அழைத்துக் கொண்டு ஓடினார்கள் அவரவர்களின் வீட்டுக் கதவுகளைத் தட்டி உள்ளேயிருந்தவர்களுக்குச் செவதி அறிவித்தார்கள்

பாட வீட்டு வீதிகள் வழியாக யானை சென்றபோது வீட்டு வாசல்தோறும் பெண்களும் குழந்தைகளும் முதியோர் களும் நின்று "இளைய பிரபுடி குந்தவை தேவி வாழக" "கந்தர சோழரின் செல்வத் திருமகள் வாழக" என்று வாழ்த்தி மகிழ்ந் தார்கள் அவர்களில் சிலர் யானையைத்

தொடர்ந்து செல்லவும் ஆரம்பித்தார்கள் வர வர இக்கூட்டம் அதிகமாகி வந்தது பலவித வாழ்த்தொலிகள் மூலமாகத் தங்கள் மகிழ்ச்சியை அவர்கள் வெளி யிட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள்

அப்படை வீடுகளில், இவங்கைக்குப் போர் புரியச் சென்றிருந்த வீரர்களின் பெண்டு பிள்ளைகளும் பெற்றோர்களும் அச்சமயம் வசித்து வந்தார்கள் என்பதை முன்னமே குறிப்பிட்டுருக்கிறோம். அவர் களுடைய நலத்துக்காக ஒரு மருத்துவச் சாஸனையக் குந்தவை தன் சொந்த நில மான்யங்களின் வருமானத்தைக் கொண்டு ஸ்தாபித்திருந்தாள் சோழ குலத்தாரிடம் தம் முன்னோர்களைப் போற்றும் வழக் கம் சிறப்பாக இருந்து வந்தது. குந்தவை யின் மூதாதைகளில் அவளுடைய பாட னாரின் தந்தையான முதற் பராந்தக சக்க ரவர்த்தி மிகப் பிரசித்தி பெற்றவர் அவரு டைய பெயர் விளங்குமபடி குந்தவை தேவி இந்தப் 'பராந்தகர் ஆதர சாஸனைய ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தாள் அடிக்கடி அந்த ஸஸந்தியசாஸனக்கு வரும் விபாஜாததை எவத்துக் கொண்டு போர் வீரர்களின் குடும்பத்தாருடைய கேம வாயங்களைப் பற்றி அவள் விசாரிப்பது வழக்கம்.



துர சாஸனக்கு அருகில் வந்து சேர்ந்ததும் யானை நின்றது, முன் னங்கால்களை முதலில் மடித்துப் பிறகு பிள்ளை கால்களையும் மடித்து அது தரைவீல் படுத்துக் கொண்டது பெண்ணரசிகள் இருவரும் யானை மேலிருந்து பூமியில் இறங்கினார்கள்

யானை சிறிது தகாத்து அப்பால சென் ததும் தூனக் கூட்டம்— முக்கியமாகப் பெண்கள்— குழந்தைகளின் கூட்டம், தேவீமார்களை நெருங்கிக் குழ்த்து கொண்டது.

"ஆதர சாஸன உங்களுக்குக் கெல்லாம உபயோகமாயிருக்கிறதாயவா? ஸஸந்தியர் கள் திணத்தோறும் வந்து தேவையானவர் களுக்கு மருத்து கொடுத்து வருகிறார்கள் அல்லவா?" என்று இளையரசி கேட்பாள்.

"ஆம், தாயே! ஆம்!" என்று பல குரல் கள் மறுமொழி கூறின

"மூன்று மாதமாக இருமவினாக்

கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன் ஒரு வாரம் எவத்தியரிடம் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டதில் குணமாகி விட்டது!" என்றான் ஒரு பெண்மணி.

"அம்மா! என் மகன் மரத்தின் மேல் ஏறி வீழ்ந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டான். எவத்தியர் கட்டுப் போட்டு விட்டுப் பதினாந்து நாள் மருந்து கொடுத்தார். கசமாகி விட்டது இப்போது துள்ளி ஓடி என்னபாடுகிறான். மறுபடி மரத்தின் மேல் ஏறவும் ஆரம்பித்து விட்டான்!" என்றான் இன்னொரு ஸ்திரீ.

"என் தாயாருக்குக் கொஞ்ச காலமாகக் கண் மங்கலடைந்து வந்தது. ஒரு மாதம் இருத ஆதர சாஸவக்க வந்து மருந்து போட்டுக் கொண்டு வந்தான். இப்போது கண் அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது!" என்றான் இளம் பெண் ஒருத்தி.

"பார்த்தாயா வானதி! நம் தமிழகத்தில் வாழாத முன்னோர்கள் எப்போடப்பட்டவர்கள்? இன்ன விவரத்தை இன்ன மூலிகையினால் தீர்க்கலாம் என்று அவர்கள் எப்படித்தான் கண்டுபிடித்தார்கள்? தெரியவில்லை!" என்றான் சூத்தனவப் பிராட்டி.

"ஞானக் கண் கொண்டு பார்த்துத் தான் அவர்கள் இவ்வளவு அதிசயமான மருந்துகளைக் கண்டு பிடித்த நுக வேண்டாம். வேறு எப்படி முடியும்?" என்றான் வானதி.

"எவ்வளவோ அதிசயமான மருந்துகளை அவர்கள் கண்டு பிடித்திருப்பது உண்மையான ஆனால் உண்பதற்குப் போல மனோவிபாதிபினால் வருந்துகிறவர்

களுக்கு மருந்து ஒன்றுக் கண்டுபிடிக்க வில்லையே? என்ன செய்வது?"

"அக்கா! எனக்கு ஒரு மனோ விபாதிபும் இல்லை. கடுமையாகிவிட்டது இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லாநீடுங்கள்" எனத் தொழிகள் ஒயாது என்னிடம் பரிசீலித்து என் பிராணனை வாங்குகிறார்கள்!"

"நன்றாக வேண்டுமடி உனக்கு! உலகத்தில் ஒரு கவளவயுட இல்லாமல் வாழ்ந்து வந்த என் தம்பியின் மனம் பேதலிக்கும் படி செய்து விட்டாய் அவலவா? ஒரு யோரு நடவடிக்கை இவ்வளவில் இருந்து ஆள் வகுமபோதெல்லாம் உன் உடம்பு எப்படியிருக்கிறது என்று கேட்டு அனுப்புகிறானே!" என்றான் இன்னப் பிராட்டி.



தற்குள் "எவத்தியருக்கு வழி விடுங்கள்! எவத்தியருக்கு வழி விடுங்கள்!" என்று கோஷம் கேட்டது அங்கே சூழ்ந்து நின்றவர்களாக காலவர்கள் விலக்கினார்கள். ஆதர சாஸவக்கின் வயது முதிர்ந்த தளவசம் எவத்தியர் வந்து இளவரசர்களை வடிவற்று உபசரித்தாரா.

"எவத்தியரே! கொடிக்களரப் பக்கத்துக்காடுகளில் சில உயர்ந்த மூலிகைகள் இருக்கின்றனவென்று சொன்னீர். அவலவா? அங்கே போய் வருவதற்காக ஒரு வாலிப வீரன் அனுப்பினேனே? அவர் வந்தாரா?" என்று சூத்தனவ கேட்டான்.

"ஆம் தாயே! அந்தச் சூழலையான் இளம் பிள்ளை வந்தான். சாரா கிளபட்டார் அளபுத்துக் கொண்டு வந்தார். அவனுடன் என் மகன் ஒருவனை



அனுபபி வவக்கிறேன் என  
மகள் கோடிக்களரயிலிருந்து  
திருமபி வந்து விடுவான  
தாயன் அனுபபிய வீரல்  
இலங்கைத் தீவுக்குமபோய  
வருவதாகச் சொல்கிறான்.."

"இலங்கையிலிருந்து  
கடவுள் மூலிகை கொண்டு வர  
வேண்டும்!" என்று வானதி  
செட்டினாள்.

"ஆம், தாயே! ஸக்தமண  
குடைய உயிரைக் காப  
பாறுவதற்காக அனுமார்  
சூரீயி பர்வதம் கொண்டு  
வந்த பேரது கோடிக்களர  
வழியாகத்தான் கடலுலகு  
தாண்டினான் அப்போது

சூரீயி உடையிலிருந்து சில மூலிகைகள்  
கோடிக்களரக் காடபுல விழுந்த படியால்  
தாய் அங்கே இன்றைக்கு நல்ல மூலிகை  
கள் கிடைக்கின்றன இலங்கையில்  
சூரீயி உடையிலிருந்து விழுந்தபடியால்  
அங்கே இன்னும் அத்துவமான் மூலிகை  
கள் கிடைக்கும் அல்லவா? நான் எதிர்  
பார்க்கும் மூலிகைகள் மட்டும் கிடைத்து  
விட்டால், சக்கரவர்த்தியின் நோயை  
நான் கட்டாயம் குணப்படுத்தி விடு  
வேன்.

"கடவுள் இருப்பையினால் அப்படியே  
ஆகட்டும் இப்போது அந்த வாய்ப்புகள்  
இருவரும் எங்கே?"

"உள்ளே இருக்கிறார்கள். அமமர்!  
பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாகத் தங்  
களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு  
புறப்படக் காத்திருக்கிறார்கள்!"

**இ**தன்மேல் மருத்துவ அளமுத்துச்  
செலவ இளவரிகள் இருவரும்  
சூதுர சாஸலக்குள் சென்றார்கள்  
அங்கே தாழ்வாரங்கள் மருத்து வாகிக்



தொண்டு வந்தவர்களையும் மருததுக  
காகக் காத்திருப்பவர்களையும் பார்த்துக்  
தொண்டு நடந்தார்கள் அவர்கள் அனை  
வரும் குந்தனவப் பிராட்டியவப் பாரித்  
தது வந்தது மருததுக கானகங்கயத் துங்  
கருங்கு கருங்கு கருங்கு கருங்கு

இளவரசியை வாழ்த்தினார்கள்  
தொண்டி வந்தது இள அனையிள்

தொண்டி வந்தது இள அனையிள்  
தொண்டி வந்தது இள அனையிள்  
தொண்டி வந்தது இள அனையிள்



தனதப பார்த்து இணையபிராட்டி புன னைக் பூததான் வாணதிக்கும் அவயிரணை ஒருவாறு அடையாளம் தெரிந்து விட்டது குந்தனவயின் காதுபோடு. "அக்கா குடந்தை ஜோதிடரின் வீட்டில் பார்த்தவர் மாதிரி இருக்கிறதே." என்றாள்

"அவர் மாதிரிதான் எவக்கும் தோன்று கிறது. ஜோதிடரைப் பார்த்த பிறகு வைத தியரிடம் வந்திருக்கிறார் உன் மாதிரியே, இவருக்கும் ஏதாவது சித்தக் கோளாறு போலிருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு வந்தியத் தேவனையப் பார்த்து, "ஏன் றுயா' சக்கரவர்த்தியின் உடல நலத்துக்காக மூலிகை கொண்டு வருவதற்கு இலவசைக் குப் போக ஒப்புக் கொண்டவர் நீதான்?" என்று கேட்டாள்

வந்தியத்தேவனுடைய கண்களும் கண்ணிமைகளும் வெறு ஏதோ இரகசிய பாஷையில் பேசின அவன் வாயினால், "ஆம், இளவரசி' நான்தான் இலவசைக்குப் போகிறேன் ஒருவேளை அங்கு இளவரச னாரைப் பார்த்தாலும் பார்ப்பேன் அவருக்கு ஏதாவது செயதி சொல்ல வேண்டுமா" என்று கேட்டான்

"பார்த்தால் அவசியம் இந்தச் செயதி எவச் சொல்லுவிர் கொடுமபாளர் இள வரசி வாணதிக்கு உடம்பு சரியாகவே இலவச அடிக்கடி நனைவு இழந்து முர்சனை போட்டு விழுகிறான் இளவரசி னைச் சுயப் பிரக்ளானுயோடு பார்க்க வேண்டுமானால் உடனே புறப்பட்டு வர வேண்டும் என்பதாகத் தெரியக்க வேண் டும்" என்றாள் இணையபிராட்டி

"அப்படியே தெரிவிக்கிறேன் அம்மணி!" என்று கூறி வந்தியத்தேவன் வாணதியை நோக்கினான்



குந்தனவயின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் உண்டான நாணத்தி னால் வாணதியின் இவிய முகம் இன்னும் பன் மடங்கு அழகு பெற்றுப் பொலிந்தது பொய்க் வந்த நாணத்தையும் கூச்சத்தையும் சமாளித்துக் கொண்டு வாணி தட்டுத் தடுமாறி, "றுயா அப்படி யொன்றும் தாங்கள் சொல்லிவிட வேண் டாம், ரொம்பவும் தங்கனைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் கொடுமபாளர் வாணி, இணையபிராட்டியின் போஷணையில் தினம் தாறு வேளை உண்டு உடுத்துச்

சுகமாக இருப்பதாகத் தெரியப்படுத்துங் கள்" என்றாள்

"அப்படியே தெரிவித்து விடுகிறேன் அம்மணி!" என்றான் வந்தியத் தேவன்

"அழகாயிருக்கிறது' நான் கூறியனதையும் அப்படியே தெரிவிக்கிறேன் என்றீர் இவன் சொன்னதையும் 'அப்படியே தெரி வ்கிறேன்' என்று ஒப்புக் கொள்கிறீர்? இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றுதானே உண் மையாக இருக்க முடியும்?"

"அதனால் என்ன, அம்மணி! வாதி கூறியனதையும் பிரதிவாதி சொன்னனதையும் அப்படி அப்படியே நான் சொல்லி விடு கிறேன் எது உண்மை, எது இலவச என் பதை இளவரசரே தீர்ப்பதிலாக இருந்து நீர் மானிததுக் கொள்ளடும்" என்று சொன் னான் வந்தியத்தேவன்

ஆனால் ஒருவர் சொன்னதை இன் னொருவர் சொன்னதாக மட்டும் மாற்றிச் சொல்லிவிட வேண்டாம்! உமக்குப் புரணியம் உண்டு" என்றாள் வானதி.

குந்தனவ இந்தப் பேச்சை அத்துடன் நிறுத்த விடும்படி வைத்தியரே! அரண் மனைத் திருமந்திர அதிகாரியிடமிருந்து இவர்களுக்குக் கொடுத்து அனுப்ப ஒலவு கிடைத்ததா?" என்று கேட்டாள்

"கிடைத்தது தாயே! 'சக்கரவர்த்திக்கு எவத்தியம் செய்வதற்காக இவர்கள் மூலிகை கொண்டு வரப்போவதால் வழி யிலுள்ள அரசாங்க அதிகாரிகள் எல் லாரும இவர்கள் கோரும் உதவி செய்ய வேண்டும்' என்று பொதுவாக ஓர் ஒலவு யும், கோடிக்கணக்க கவங்களா விளக்கக் காவலருக்குத் தனியாக ஓர் ஒலையும் கிடைத்தன இவர்களிடம் கொடுத்து விட்டேன்" என்றார் வைத்தியர்

"அப்படியானால் ஏன் தாமதம்? உடனே புறப்பட வேண்டியதுதானே?" என்றாள் இணையபிராட்டி குந்தனவ.

"ஆம் புறப்பட வேண்டியதுதான்!" என்றான் வந்தியத் தேவன்

ஆனால் உடனே புறப்பட்டு விடுவ காரியம் அவ்வளவு கவடமாக இலவச.



ருத்துவ சாளரயிலிருந்து அவர்கள் வெளியேறி வெளியில் வந்தார்கள் அரச குமாரிகளை ஏற்றிச் செல்ல அம்பாரி யாணை காத்திருந்தது வந்தியத் தேவனையும் அவனுடைய துணைவனையும்



பும் ஏறநீக கொண்டு காற்றாகப் பறந்து செல்வதற்கு அரண்மனைக் குதிரைகள் இரண்டு துடிதுடித்துக் கொண்டு நின்றன. ஆனால் வந்தியத்தேவனுக்குத் திடீர் திடீர் என்று ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட டுக் கொண்டிருந்தது. குத்தளவக்கும் புதிது புதிதாக எச்சரிக்கை செய்வதற்கு ஏதே றும் விஷயம் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. போகும் வழியில் அவர்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய அபாயங்களைப் பற்றிக் குத்தளவ முக்கியமாக எச்சரிக்கை செய்தான்.

அரசருமாரிகள் அம்பாரி பாண்ட மீது ஏறிக் கொண்டார்கள்.

பிறகு வந்தியத்தேவனும் அவனுடைய துணைவனும் குதிரைகள் மீது ஏறினர்.

**யா**ளை புறப்படுகிற வழியாகத் தோன்றவில்லை நெடுந்தாரம் பிரபாணம் போகிறவர்கள்தான் முதலில் புறப்பட வேண்டும் என்று குத் தளவ குறிப்பினைப் தெரிவிப்படுத்தினான். வந்தியத்தேவன் மனமின்றித் தயக்கத் துடன் குதிரையைத் திருப்பினான். இன னும் ஒருமுறை ஆவல் ததுடியிய கண்களு டன் இளவரசியைத் திருமயிப் பார்த்தான். பிறகு குதிரையின் பெரிவ கோபங்கொண் டவன் போல் கனீர் என்று ஓர் அடி கொடுத்தான். ரோஷம் மிகுந்த அந்தக் குதிரை நாலு காலை பாய்ச்சலில் பிடித்துக் கொண்டு பறந்து சென்றது. அவனைத் தொடர்ந்து போவதற்கு னவத்தியரின் புதல்வன் திணற வேண்டியிருந்தது.

யானை திருமயிச் செல்லத் தொடங் கிய பிறகு குத்தளவ சித்தனையில் ஆழங் தூள் இந்த மனவுதான் என்ன விசித்தர மான் இயல்பை உடையது? மன்னாதி மன்னர்களையும் வீராதி வீரர்களையும் திரைகரித்த இந்த மனது வழிப் போக் கணாக வந்த இவ்வாஸிபனிடம் ஏன் இவ் வளவு சிரத்தை கொள்கிறது? இவன் ஏற்றுக் கொண்ட காரியத்தை வெற்றியுடன் முடித் துக் கொண்டு பதநாமாயத் திருமய வேண் டுமே என்று ஏன் இவ்வளவு கவலைப் படுகிறது?

அக்கா! என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?" என்று வானதியின் குரல் குத்தளவைய இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்தது.

"ஒன்றுமில்லை வானதி! அந்த வாலி

பனுடைய அகம்பாவ கபாலத்தையப் பறந் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன் அவனிடம் என் தயக்க ஏன் செய்தி சொகரீ அனுப வமோம் என்று இப்போது தோன்றுகிறது."

"ஆம், அக்கா! அவன் ரொம்பப் பொய்வாதவன்தான்! பெரிய கொள்ளைக் காரன் என்று கூடச் சொல்வத் தோன்று கிறது."

"அது என்ன? கொள்ளைக்காரன் என்று எதனால் சொல்கிறாய்?"

"சாதாரண கொள்ளைக்காரர்கள் பொன் வெள்ளி முதலிய பயனற்ற பொருள்களைக் கொள்ளையடிப்பார்கள். இந்த வாலிபன் சோழனை நாட்டின் சூல தெய்வத்தையே கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போய் விடுவான் என்று எனக் குப் பயமாயிருக்கிறது. தாங்கள் அதற்கு இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள் அல்லவா?" என்று வானதி கூறினாள்.

"அடி கன்னி! உளவாப் போய் என னையும் நினைத்து விட்டாயா? அப்படி வெல்லாம் ஒருநாளும் நடவாது!" என்றான் குத்தளவ.

**யா**ளை திருமயிச் சிறிது தூரம் சென்றபோது வீதியில் ஓரிடத் தில பெண்கள் பலர் கூடம் கூடி நிற்பதை அரசினங்குமரிகள் பார்த் தார்கள். யானையை நிறுத்துச் செயது விட்டு, "ஏன் கூடம் கூடி நிற்கிறீர்கள்? ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?" என்று இளைய பிராட்டி குத்தளவ கேட்டாள்.

அந்தப் பெண்களில் ஒருத்தி முன் வந்து, "தாயே! இவ்வளையில் உள்ள எங்கள் பரு ஷர்களைப் பற்றி ஒரு செயதியும் இல் லையே! அவர்களுக்கு இவ்விருந்து அரிசி அனுப்பக் கூடாதென்று தஞ்சாவூர்க்காரர் கள் தடுத்து விட்டார்களாமே! வயிறுக்குச் சரப்பாடு இல்லாமல் எப்படி அமமா, அவர்கள் சண்டை போட முடியும்?" என்று கேட்டாள்.

"அதற்காக நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். மாமலவபரம் துறைமுகத்தி லிருந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய தாவீ யம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. தஞ் சாவூர்க்காரர்கள் என்ன செய்தாலும், உங்கள் இளவரசர் கமமா விட்டு விடு வாரா! சோழ நாட்டு மகாலீரர்கள் பட டியி டிடக் குமபடி பார்த்துக் கொண்

அடுத்து விடுவதா" என்றான் இவ்வாய்  
பிராட்டி

வேறொரு சந்தர்ப்பமாகவிருந்தால்  
குதறவை அங்கேயே இருக்கி அந்தப்  
பெண்களுக்கு மேலும் சமாதானம்

பெரிசலிதர்ப்பாள் இப்போது அவரு  
டைய மனம் வெறுவிதமான சஞ்சலத்  
துக்கு உள்ளாகியிருத்தபடியால் தனி  
மனமைய விருமபிளான் பாளான அரண்  
மனமைய நோக்கிச் சென்றது

அத்தியாயம் 51

## மாமல்லபுரம்

மா  
ம  
ல  
ப  
ு  
ர  
ம்

பார்க்க ஏற்கெனவே தனது  
அறித்துள்ள மாமல்லபுரத்  
துக்கு இப்போது அவர்களை  
அழைத்துச் செல்ல விருமபு  
வினோம்.

மிகெத்தி பலவலரும் மாமல்ல நரகி  
மரும் இத்தனையறகப் பாட்டினத்தை அவ  
புதர சந்தர்ப்பவகைகள் மூலம் ஒரு  
சொப்பனப்பிரகாசச் செய்த காலத்திறகுப்  
பிறகு இப்போது முந்தாது ஆண்டுகளுக்கு  
மேலேயே ஆகி விட்டன

தகரத்தின தோற்றம் ஓரளவு மலரி  
யிருக்கிறது மாறுதல் தம் மனத்துக்கு  
மகிழ்ச்சி தரவில்லை

மாடமான்னககள் இடித்து விழுந்து  
பாழடைத்து விடக்கின்றன விடுகளிலும்  
துறாழுகத்திலும் முன்போல அவ  
வளவு தூளக்கட்டம் இல்லை.

வர்த்தகப் பெருக்கமும்

அவ்வளவாக



இவ்வாறு பெரிய பெரிய பண்டுகளை  
கூட இவ்வாறு விநியோகிக்கப்படுகிறது.  
இறக்துமதில் பண்டங்கள் மணம் பரவ  
பாக்கம் அழித்து நுகர்வீடுகள்.

கூடல் துமதில் வந்து அழி  
பித்தல் காலவாசக அழிந்து கூட  
பண்டம் வந்து பத்தாமாய நிபந்த  
தில் இவ்வாறு துண்டு நுகர்வீடு  
இறக்துமதில் முன்னர் பார்த  
தேடல் இப்போது அந்தக் கால  
வாயில் மணம் அடித்து  
அடித்துத் துண்டு போய்



ஆழம் வெருவாகக் குறைத்து போயிடுத்  
கிறது ஆழமற்ற அக்கடற்சுழியில் சிறிப  
படகுகளும் ஓடக்கூடியதான் வரக்கூடும்  
நாவாங்களும் மரக்கலங்களும் சற்றுத் தூரத்  
தில் கடலிலே தான் நிற்க வேண்டும். படகு  
களில் வர்த்தகப் பொருள்களை ஏற்றிச்  
சென்று அந்த மரக்கலங்களில் சேர்ப்பிக்க  
வேண்டும்.

மேலே கூறிய இடைக் காலத்தில்  
மாமலபுரம் சில புதிய சிறப்புக்களையும்  
அடைந்திருந்ததைக் குறிப்பிட வேண்டும்.  
முக்கியமாக கடற்கரைப்போரத்தில் விளங்  
கிய அழகிய கர்போயில் நம் கண்களை  
உம சுருத்ததையும் கவரலின்றது. அது மிகத்  
திரை - மாமலபுர காலத்தில் அமைக்கப்  
பட்ட குன்றுகளைக் குடைந்தெடுத்த  
கோவில்களைப் போன்றதல்ல. குன்றுகளி  
லிருந்து ஏறணைப் பெயர்த்துக் கொண்டு  
வந்து கடலுடன் கோயில் சமுத்திர ராஜ  
ஸுடைய தலையில் சூட்டப்பட்ட அழகிய  
மணிமகுடத்தைப் போல் விளங்குகிறது.  
அடடா! அத்தக் கோயில் அமைப்பின்  
அழகை என்னவென்று சொல்லது?

இதைக் கவிர காலத்தின் நடுவே மூலம்  
கூட அனந்த பெருமான் உலகத்திருக்கும்  
விண்ணகரக் கோயில் ஒன்றும் காட்சி  
அளிக்கிறது. சைவத்தையும் வைஷ்ணவத்  
தையும் இரு கண்கணைப் போல் எண்ணிப்  
போற்றி உணர்த்த பரமேசுவர பவமல  
திருப்பணி செயத விண்ணகரம் அது.  
திருமங்கையாழ்வார் இந்தக் கோயிலுக்கு  
வந்து தலையணைப் பெருமானைத் தரிசித்துப்  
பகதி வென்றம் பெருக்கெடுத்து ஓடும்  
தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடிவிடுக்கிறார்.  
அவருடைய காலத்திலேயேயும் பல்லவ  
சாமராஜ்யம் பெருகி உணர்த்த சிறப்புடன்  
விளங்கியது என்பதையும் மாமலபுரம்  
செய்யம் கொழிக்கும் துறைமுகமாக  
விளங்கியது என்பதையும் பின்வரும்  
பாசரத்தின் மூலம் நன்கு அறிவலாம்:-

"புலங்கொன் நிதிக்குவை பொரு

புழைக்க மா கனிற்றினமும்

தலங்கொன் தலமணிக் குணவாந்

கமத்தெக்கும் தான் தொசித்து

கலங்கள் இயங்கும் மல்லை

கடல் மல்லைத் தலையணை  
கலங்கொன் மணத்தார் கணை  
கலங்கொன் என் மட தெருசேர்"

திருமங்கையாழ்வாரின் காலத்துக்குப்  
பிற்பட்ட நூறாண்டுக் காலத்தில் பல்லவ  
சாமராஜ்ய சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்டது.  
'கலங்கில் இணையிலலாத காஞ்சி'  
மாநகரின் சிறப்பும குறைத்து விட்டது.  
'கலங்கள் இயங்கும் கடல் மல்லை'யின்  
வர்த்தக வளமும் குன்றி வந்தது.

ஆனால் தமிழகத்துக்கு அழிவாய் புழை  
அன்புநகரென்று அமைத்த அந்த அமர  
நகரத்தின் அற்புதச் சிற்பக் களங்களுக்கு  
மட்டும் எந்தவிதக் குறைவும் தேரவில்லை.  
பாறைச் சுலாசனிய செதுக்கப்பட்ட சித்திர  
விசித்திரமான சிற்பங்களும் குன்றுகளைக்  
குடைத்து எழுத்து அமைத்த விமான ரதம்  
களும் முத்துப் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்  
அவற்றை அமைத்த காலத்தில் விளங்கியது  
போலவே இன்றைக்கும் புத்தம் புதிய  
வாக விளங்கின பண்டங்களின் ஏற்றுமதி  
செய்வதற்காக வந்த வர்த்தகர்களின் கட  
பத்தைக் காட்டிலும் சிற்பச் செய்வங்  
களைக் கண்டு களித்துப் போவதற்காக  
வந்த ஜனக் கூட்டம் அதிகமாகிவிட்டது.

**மா** மலபுரத்து வீதிகளின் வழியாக  
இரட்டைக் குதிரைகள் பூட்டிய  
அழகிய விமான ரதம் ஒன்று  
சென்று ஜன்னல்களின் அலங்காரங்களும்,  
ரதத்தின் வேலைபாடுகளும் போன்ற தனது  
வேபத்து மாலை வெயிலில் மறறொரு சூரி  
யணைப் போல் பிரகாசித்த ரதத்தின் மேல்  
விதானமும் அதிலு இருந்தவர்கள் அரசு  
குலத்தினராயிருக்க வேண்டும் என்பதை  
உணர்த்தின

ஆம்; அத்தப் போன் ரதத்தின் விசால  
மான உட்புறத்தில் அரசகுலத்தினர் மூவர்  
அமர்த்திருந்தார்கள் அவர்களில் ஒருவன்  
தான், வீராதி வீரனும் கத்தர சோழரின்  
முத்த சூராரனுமான ஆதித்த சரிகாஸன்  
மிக இளம்பிராபத்திலேயே இவன் போர்க்  
களத்துக்குச் சென்று செயற்களும் வீரக்  
செயல்கள் புரிந்தான் மதுரை வீர பாண்டி  
யான இறுதிய போரில் கொன்று, "வீர"

பாண்டியன் தனது கொண்ட கோப்பர  
கேசரி என்று பட்டப் பெயர் பெற்றான்.  
வீரபாண்டியன் வீர சொர்க்கம் அடைந்து  
பாண்டிய நாடு சோழ சாமராஜ்யத்தின்  
கீழ் வந்த உடனடியாகத்தான் கத்தரசோழர்  
தோயலாய்ப்பட்டார் ஆதித்த கரிகாலன்  
அடுத்த பட்டத்துக்கு உரியவன் என்பதை  
தூய்மற நிலை நாட அவனுக்கு உயராதூய  
பட்டாபிஷேகம் செயலித்தார் அது முதல்  
கவலெடுக்கனின் தன் பெயரைப் பொறித்  
துச் சாணனம் அனிக்ரும உரிமையும்  
ஆதித்த கரிகாலன் பெற்றான்.

பின்னர், தொண்டைமண்டலத்தை  
இரட்டை மண்டலத்துக் கன்னர தேவனு  
டைய ஆதிக்கத்திலிருந்து முடிதும் வீடு  
விக்கும் பொருட்டு ஆதித்த கரிகாலன்  
வடநாட்டுக்குப் பிரயாணமானான் அவகே  
டும் பல போர்க்களங்களில் செயற்கும  
வீரச் செயல்களைப் புரிந்தான் இரட்டை  
மண்டலத்துப் படைகளை வட பெண்  
னைக்கு வடக்கே துரத்தியடித்தான்  
மேலும் வடநிணையில படைபெடுத்துச்  
செலவதற்குப் படை பலத்தைப் பெருக்கிக்  
கொன்னுதல் அவசியமாயிற்று ஆதலின்  
காஞ்சியில் வந்து தங்கிப் படை திரட்டவும்  
மற்றும் படைபெடுப்புக்கு அவசியமான  
ஆயுத தளவாட சாமக்ரியங்களைத் திரட்  
டவும் தொடங்கினான் இந்த நிலையில்  
பழுவேட்டரைபர்கள் அவனுடைய  
முயற்சிக்குத் தடக்கல் செயல்த் தொடங்  
கினார்கள். இவங்கைப் போர் முடிந்த  
பிறகுதான் வடநாட்டுப் படை பெடுப்புத்  
தொடங்கலாம் என்று சொன்னார்கள்  
இன்னும் பல்விதமான வதந்திகளும்  
காற்றிலே மிதந்து வரத் தொடங்கின  
இவங்கையில் போர் செயல் சென்றுள்ள  
படைக்குச் சோழ நாட்டிலிருந்து வேண்  
டிய உணவுப் பொருள் போகவில்லை  
யென்று தெரிந்தது இதனாலெல்லாம்  
ஆதித்த கரிகாலனுடைய வீர உன்னம்  
துடித்துக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது

**ந**மது களத் நடந்த காலத்துக்கு முன்  
னும் பின்னும் சமார் முத்தாறு  
ஆண்டு காலத்தில் தமிழ் அண்ணா  
யின் திருவயிற்றில் இடிகாச காவியங்களில்  
தாம் படிக்கும் மன வீரர்களைப்போத்த

வீரப் புதலவர்கள் தோன்றிக் கொண்டிருத்  
தார்கள் வீமனையும் அர்ச்சுனனையும்  
பீஷ்மனையும் துரோணனையும் கடுத்  
கனுனையும் அபிமன்யுவனையும் ஒத்த  
வீரர்கள் தமிழகத்தில் அவதரித்தார்கள்  
உணகம் விவக்குமபடியான நீரச் செயல்  
களைப் புரிந்தார்கள் போரில் அடைந்த  
ஒவ்வொரு வெற்றியும் இவர்களுடைய  
தோள்களுக்கு மேலும் வலி அளித்தன  
வயது முதிர்ந்த கிழவர்கள் மனவளம்ப  
பெயர்த்தெடுக்கும் வன்மை பெற்றிருத்  
தார்கள் பிராயம் ஆகாத இளம் வாலி  
பர்கள் காற்றில் ஏறிச் சென்று வான  
முகடடை அடைந்து வின் மீன்களை  
உதிர்க்கும் ஆற்றவ பெற்றிருந்தார்கள்

இப்படிப்பட்ட வீரர்கள் இருவர் அச்  
சமயம் ஆதித்த கரிகாலன் ஏந்த சென்ற  
ரதத்தில் அவனுடன் சம ஆசனத்தில் உட  
காந்திருந்தார்கள்

இவர்களில் ஒருவர் திருக்கோவலூர்  
மலைமான். இவர் ஆண்ட மலைம  
மானாடு வழக்கத்தில் பெயர் சுருங்கி  
'மலாடு' என்றும் மிலாடு' என்றும் வழங்கி  
வது ஆனகயால் இவருக்கு 'மிலாடு  
ண்டலார்' என்ற பட்டப் பெயர் ஏற்பட்டி  
ருந்தது.

கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் இரண்  
டாவது பத்தினியாகிய வானமாதேவி  
இவருடைய செயல்த் திருமகன்தான்  
எனவே ஆதித்த கரிகாலனுடைய பாட்  
னார் இவர் முதிர்ந்த பிராயத்திலும்  
நிறைந்த அறிவிலும் இவர் கௌரவர்களின்  
பாட்டனாரான பீஷ்மரை ஒத்திருந்தார்  
ஆதித்த கரிகாலன் இவரிடம் பெரும் பக்தி  
வைத்திருந்த போதிலும் இவருடைய  
புத்தியதி சில சமயம் அந்த வீர இளவர  
சனின் பொறுமைமையச் சோதித்தது

ரதத்தில் இருந்தவர்களில் இளனொரு  
வன் பார்த்திபேந்திரன். இவன் பழைய  
பலவலர் குலத்திலிருந்து வளைய வழி  
ஒளரில் தோன்றியவன் ஆதித்த கரி  
காலனை விட வயதில் சிறிது மூத்தவன்  
அரகரிமை அற்றவனாதலால் போர்க்  
களத்தில் தன் ஆற்றலைக் காட்டி வீரப்  
புகழை நிலை நாட்ட விகுமபினான்  
ஆதித்த கரிகாலனைச் சென்றடைந்தான்  
வீரபாண்டியனோடு நடந்திய போரில்

ஆதித்த கரிகாலனுக்கு வலது ஸ்கையப் போல இருந்து உதவி புரிந்தான் இதனால் ஆதித்த கரிகாலனுடைய அந்தரங்க நடபுகு உரியவனானான் வீரபாண்டியன் விழுந்த நாளிலிருந்து இருவரும் இளை பிரிபாது தோழர்கள் ஆனார்கள்

இந்த சூழலும் சதத்தில சென்றபோது தஞ்சாவூரிலிருந்து பராபரியாக வந்த செயதிகளையப் பற்றியே பேசிக் கொள் டிருந்தார்கள்

'இந்தப் பழுவேட்டைரயர்களின் அகம்பாவத்தை இனிமேல் என்னால் ஒருகணமும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது நானுக்கு நான் அவர்கள் வரம்பு கடத்து போகிறார்கள். நான் அனுப்பிய தாதன் பெரிவ குற்றம்' என்பது குற்றம் சுமத்துவதற்கு இவர்களுக்கு எத்தனை அகந்தை இருக்க வேண்டும்? அவளைப் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு ஆயிரம் பொன் வெகு மதி கொடுப்பதாகப் பறையுறைவித்தார் கனாமே? இதைவெவ வரம் தான் எப்படியப் பொறுக்க முடியும்? என் உறையிலுள்ள வான் அவமானத்தில் நன்றிப் பேரயிருக் கிறது நீங்களோ பொறுமை உபதேசம் செய்கிறீர்கள்!" என தான் ஆதித்த கரி காலன்

"பொறுமை உப தேசம் நான் செயவ வில்லை ஆனால் இந்த மாநில முக்கியமான காரியத்துக்கு வந்தியந தேவனை அனுப்ப வேண்டாம் என்று மட்டும் அப்பேரதே சொன்னேன் அக்கப் பற்றுகாரன காரியந னைக் கொடுத்து விடு வான் என்று எவக்குத் தெரியும்! வானை

விசவும் வேளை எதிர்ப்பும் மட்டும் தெரிந் திருந்தால் போதுமா? இராஜ காரியமாகத் தாது செல்வியனுக்குப் புத்திக் கர்ணம் இருக்க வேண்டும்..." என்று கறினான் பார்த்திபேந்திரன்

இவ்வரசன் கரிகாலன் வந்தியந தேவனிடம் காட்டிய அபிமானம் பார்த்தி பேந்திரனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. எப் போதும் அவளைப் பற்றி ஏதாவது குறை சொல்லிக் கொண்டிருப்பான் அவன் செயலும் எந்தக் காரியத்திலும் குற்றம் கண்டுபிடிப்பான் ஆண்கவால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவ்வாறு குற்றம் சொன் னான்

"ஆரம்பித்து விட்டாயா, உன் கதை? வந்தியநதேவன் பெரிவ ஏதா வது சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான் உனக்குப் பொழுது போகாது. அன்னுக்குப் புத்திக் கர்ணவில்கா விட்டாய் வேறு



யாருக்கு இரக்கிற்று? எந்த விதத்திலாவது. எப்படியாவது. சக்கரவர்த்தியிடம் நேரில் ஒளவனாகக் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று நான் இட கடனையை அவன் நிறைவேற்றி விட்டான். அதனால் பழ வேட்டையாடலர்கள் கோபங்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் வத்தியத்தேவனின் தவறு என்ன?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கேட்டான்.

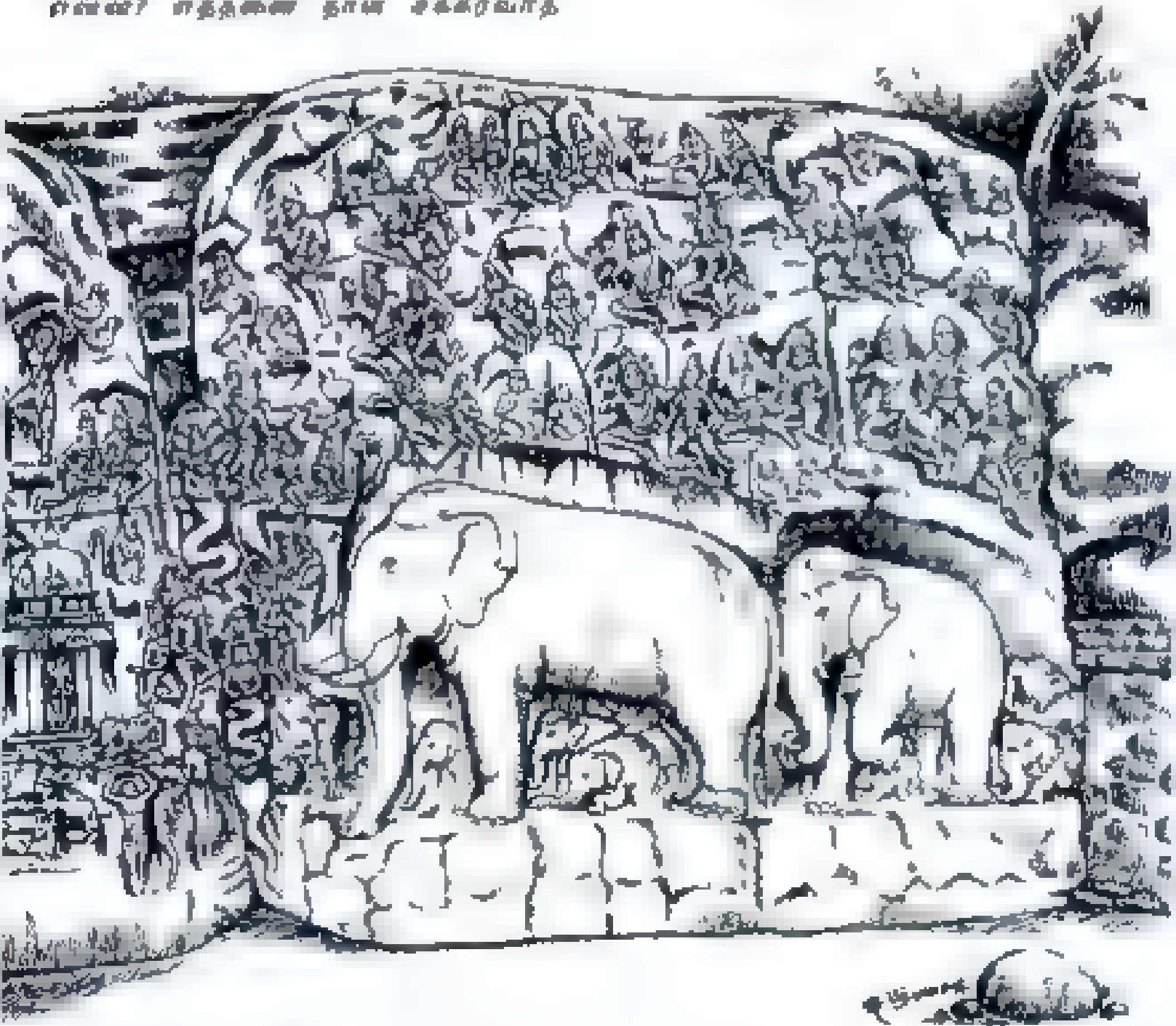
"தாயகம் சொல்லி அனுப்பிய காரியத்தோடு அவன் தீவிரமாக மாட்டான். வேறு வேண்டாத காரியங்களிலும் தலை விட்டிருப்பான்." என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"நீ சற்றுக் கவனமாக! தாததா! ஏன் இப்படி மௌனமாகி நக்கிரர்கள்? தவக்ஷணைய க்கத்து என்ன? ஒரு பெரும படை திரட்டிக் கொண்டு சென்று தஞ் சாழ்விக்கிறது. சக்கரவர்த்தியை மீட்டு கார்த்திகளு அழைத்து வந்துவிட்டால் என்ன? எத்தனை தான் சக்கரவர்த

தியைப் பழுவேட்டையார்கள் சிறையில் வைத்திருப்பது போல வைத்திருப்பதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது? எத்தனை தான் பழுவேட்டையார்களுக்குப் பயந்து காலம் கழிப்பது?" என்று பொரு விளான் ஆதித்த கரிகாலன்.

தம வாழ்நாள் அறுபத்தாறு போர்க் களங்களைக் கண்டு அனுபவம் பெற்றவரான திருக்கோவலூர் மலையமரன் - மிலாடுடைவர் மறுமொழி சொல்லு வதற்காகத் தொண்டையக காவல்துக் கொண்டார். இதற்குள் எதிரே கடல் அளவகம் தெரியவும் மதலில் இந்த ரதத்திலிருந்து இறங்கினார். தமசி வழக்கமான இடத்தில் போய் உட்கார்ந்து பேசுவோம் என்கற வயது ஆகி விட்ட தலவலர்! ஓடுகிற ரதத்தில் பிசுவது எளிதாக இல்லை" என்றார்.

(தொடரும்)





ஐம்பத்திரண்டாம்  
அத்தியாயம்

**கிழவன்  
கல்யாணம்**

**மா**

மலர்  
புரத்துக்  
கடற்கரை  
நில சிறிய

சிறிய கற்பாணர்கள் பள்  
கண்டு சில சமயம்  
கடல் பொங்கி வந்து  
அப்பாணைகளின் மீது

அணைகள் மோதிக் கொண்டிருக்கும். சில  
சமயம் கடல் பிளவாய்விடச் சென்று அப்  
பாணைகள் உலுருவதற்கு அவகாசம் அளிக்  
கும் அவற்றில் ஒரு சிறிய பாணையை  
யேனும் மாமலஸ்புரத்து மகா சிற்பிகள்



**கல்கி கலெக்ஷன்**

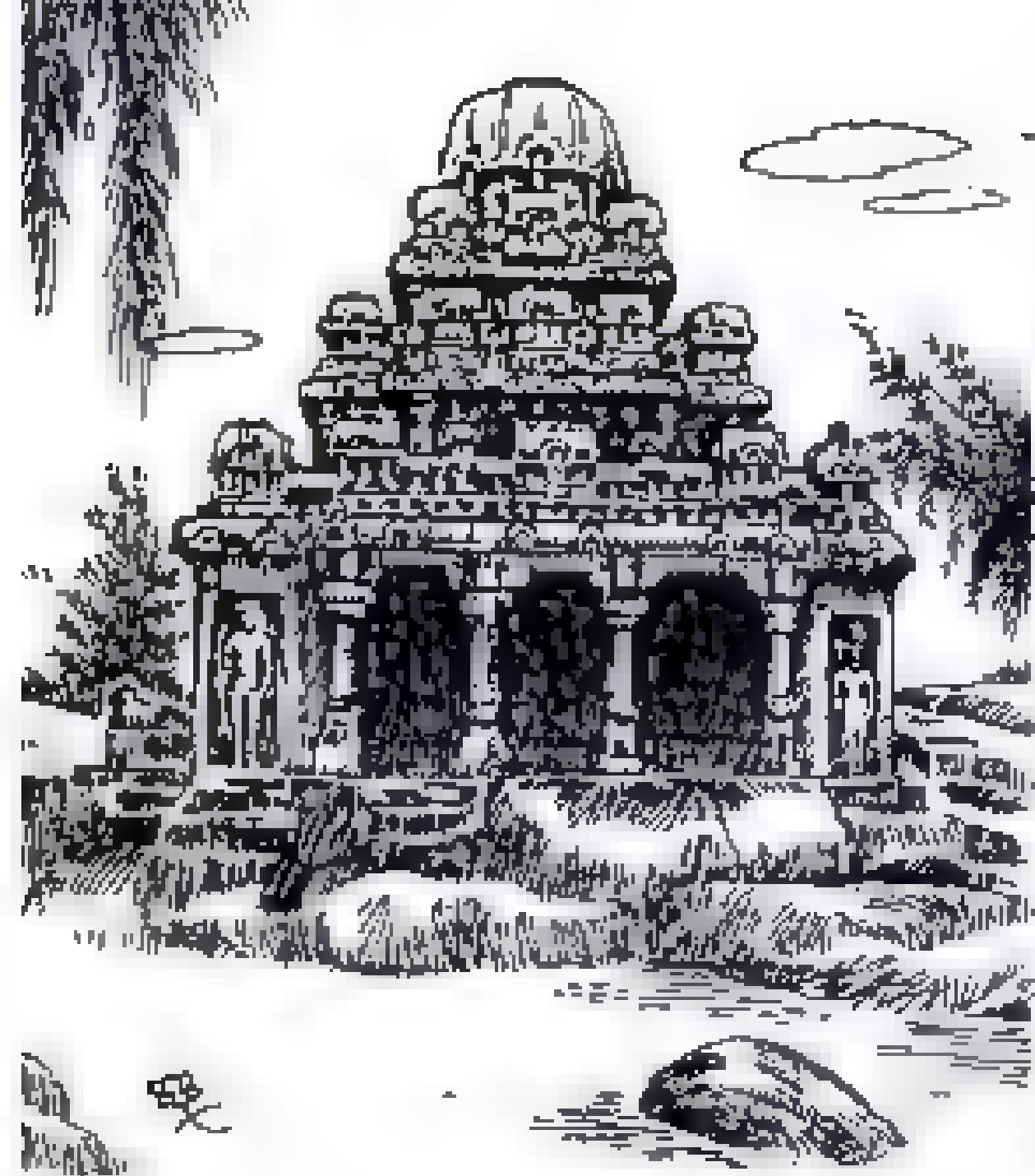
கமமா வீட்டு வீட விவளை  
அந்தந்தப் பாணைக்குத் தகுந்த  
படி பெரிதாகவும் மிந்தாகவும்  
கரட வீடுகளாக கற்பனை  
செய்து அழியாத சிற்ப உரு  
வங்களை அமைத்து வைத்தார்  
கள்

அவ்விதம் சிறிய பாணைகள்  
இரண்டு எதிரெதிராக அமைத்  
திருந்த இடத்தை ஆதிதத  
கரிசாலனும் மற்ற இடங்களுக்கும்

அணுகிணர்ச்சி ரதத்திலிருந்து இறங்கிச்  
சென்றார்கள் இரண்டு பாணைகளையும்  
இரண்டு சிமமாசனங்களாகக் கருது கரி  
காலனும் மனவயமாற்றம் அமாந்தார்கள்  
பார்த்திபேந்திரன் அவர்களுக்குச் சற்று  
அப்பால் நின்றான் அடிக்கடி அளவிகள்  
வந்து அவர்களுடைய முழங்காள் வரை  
யில நனைத்துக் கொண்டிருந்தன அணை  
கள் பாணைகளில் மோதியபோது எழுந்த

**அமரர் கல்கி**





"அப்படி வீட வேண்டும் என்று யார் சொன்னார்கள்? உணவுப் பண்டங்கள் அனுப்ப வேண்டியதுதான் ஆனால் சோழ நாட்டிலிருந்து நாகப்பட்டினத் துறைமுகத்தில் ஏறிப் போக வேண்டும். அவசது பாண்டிய நாட்டிலிருந்து சேதுக்களரயில் ஏற்றி அனுப்ப வேண்டும். இந்த வரண்ட தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து போக வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதிலும் தாம வடக்கே படை பெடுத்துச் செல்வதற்கு இதனால் தடை ஏற்படுமே என்பதை என்னவிச் சொல்வேன்?" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"அதை நினைத்தால் எனக்கும் உள்ளம் கொதிக்கத்தான் கொதிக்கிறது. அந்தப் பாவி பழ

துவானை சில சமயம் அவர்கள் மீது முத்து மழையாகப் பொழித்து கொண்டிருந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் படகுகள் வரிசை வரிசையாகப் பவளமாகப் பண்டங்களாகக் கமத்து கொண்டு கடலாகக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றன. அப்பண்டங்களையும் பிடித்து இறக்கிப் பாய்மரம் விரித்து நின்ற பெரிய மரக் கலங்களில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"இரட்டை மண்டலப் படையெடுப்புக்காகச் சேகரித்து வைத்த பவளங்களெல்லாம் இவங்களுக்குப் போக வேண்டியிருப்பதை நினைத்தால் என் தெஞ்சம் கொடுக்கிறது!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"பின்னே என்ன செய்கிறது? சோழ நாட்டின் பொறுக்கி எடுத்த வீரர் படையினர் இவங்களில் இருக்கின்றன. அவர்கள் போர்க்களங்களில் வெற்றி மேல் வெற்றி அடைந்து வருகிறார்கள். ஆரோம வருஷமாக இவங்களை அரசர்கள் வீற்றிருந்து அரக புரிந்த அலுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி ஆயக்கொடி நாட்டிலிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வீரர்களைப் படையினர் கிடைத்து சாருமயடி விட்டுவிடுவதா?" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

வேட்டையாடிகளின் நோக்கம் என்னதான் என்று தெரியவில்லை. எத்தனை நாளும் இனையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டிருப்பது? தாத் தா' ஏன் இன்னும் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது வாயைத் திறந்து சொல்லுங்கள்" என்றான் கரிகாலன்.

"குழந்தாய்! இந்தக் கடல் அலைகள் ஓயாமல் ஓடுவதற்கு எதையிடுகின்றன? கடல் அலைகளோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு சன் தோழன் பார்த்திபேந்திரனும் கூசுகிறான். இதற்கு நடுவில் நான் என்னமாய்ப் பேசுவது? எனக்கோ வயதான தள்ளாடும் வந்து விட்டது!" என்றார் மலையமான் மிலாடுடை யார்.

"பார்த்திபேந்திரா! சற்று தேரம் தீசுமாய் இரு. தாத் தா அவருடைய கருத்தைச் சொல்லுமே" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

இதோ வாயை மூடிக் கொண்டு விட்டேன் பாவம்! தாத் தா தள்ளாத வந்தில மலைக்கோட்டையிலிருந்து கீழே இறங்கி இவ்வளவு தூரம் சிரமப்பட்டு வந்திருக்கிறார். அவர் முன்னால் நான் வாயைத் திறக்கலாமா? இதற்குக் கடலுக்குத் தான் கொஞ்சம் புத்தயிலைஸ் ஓயாமல்

இவரத்து கொண்டிருக்கிறது' இதை அடக்குவார் ஒருவரும் இவனை தம் மனை அரசரிடம் சமுத்திர ராஜ்யங்களுக் கொஞ் சமும் பயமின்னை போலி-தகதெது" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்

"தம்பி' பார்த்திபேந்திரா' அப்படியும் ஒரு காலம் இருந்தது. இருக்கோவது? மனையமான் என்ற பெயரைக் கேட்டு இந்தக் காசினியில் உள்ள அரசர்களை வாம் நடுநடுங்குவார்கள். இரட்டை மண்டலத்துச் சாளுக்கர்களும், வல்லத்து வான் கோவளையர்களும், எவதுமபரா யர்களும், கங்கர்களும், கொங்கர்களும் மனையமான் பெயரைக் கேட்டதுமே இடி முழக்கம் கேட்ட சாப்பததைப் போல பொந்திவ ஒளிந்து கொள்வார்கள் சமுத் திர ராஜ்யமும் கொஞ்சம் அடக்க ஒதுக்க மாகத்தான் இருப்பான் இந்த உடம்பு கொஞ்சம் தளர்ச்சி அளித்ததும் இப் போது எல்லாரும துள்ள ஆரம்பித்தி டுக் கிறார்கள் ஆயிரம் வருஷத்துப் பழங் குடிசையச் சொந்த எண்ணை பிறைந்த மேற்கேயிருந்து வந்த பழையட்டரை யர்கள் ஒழித்துவிடப் பாரகிறார்கள்! அது ஒரு நாளும் நடக்கப் போவதில்லை! கரிகாலா பழையட்டரைவார்களின் நோக் கும் இன்னதென்று தெரியவில்லை என்ப தாகச் சற்று முன்னால் சொன்னால் அவ லவா! அவர்களுடைய நோக்கம் இன்ன தென்று நான் சொல்லுகிறேன். கேள்! உள்ளமையும் உன் சகோதரனையும் தனித் தனியே பலவீனப்படுத்துவதுதான் அவா களுடைய நோக்கம். இலங்கையில் உன் தம்பி அருள மொழி தோலவி அடைய வேண்டும் அதனால் அவனுக்கு அவ மாணம் நேர வேண்டும் இங்கே உனக்கு உன் தம்பியின் பேரில் கோபம் ஏற்பட வேண்டும் நீங்கள் இரண்டு பேரும் சண்டை போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அளதப் பார்த்து இந்தக் கிழவன் வேத னாளப்பட வேண்டும்' இதுதான் அவா களுடைய அந்தரங்க நோக்கம்." என்று மிலாடுஸடயார் ஆத்திரத்துடன் சொல்லி வருளையில் கரிகாலன் குறுக்கிட்டான்

"இந்த நோக்கத்தில் அவர்கள் ஒரு தாளும் வெற்றி அடையப் போவதில்லை.

தாத்தா' என் தம்பியையும் என்னையும் யாழாகிலும் பிரிக்க முடியாது. அருள மொழிக்காக நான் உயிரையும் விடுவேன் எனக்கு ஒவ்வொரு சமயம் தோன்று கிறது-கப்பல் ஏறி நாளும் இலங்கைக்குப் போகலாமா என்று அங்கே அவன் என்ன கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறானோ என்னமோ! நான் இங்கே கடியாக உண்டு உடுத்து அரசமன்னையில் தாங்கிக் கொண்டு காலங் கழிக்கிறேன் என் வாங்கும் வேலும் துருப்பிடித்துப் போகின்றன ஒவ்வொரு சண்டை எளக்கு ஒதுக்கமாவப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது இந்த இருக்கவே பிடிக்கவில்லை. தாத்தா' சொல்லுவான்! இததப் பண்டங்கள் ஏறும் கப்பலங்கள் ஒன்றில் ஏறி நாளும் இலங்கைக்குப் போகட்டுமா?" என்று கேட்டான் கரிகாலன்

"அரசே! அநாமயான யோசனை! பல தானாக நான் நினைத்துக் கொண்டிருத் ததைத் தாங்களும் சொல்லுகிறீர்கள் புறப் படலாம் வாருங்கள்! இதனாக் தாத்தானை யோசனை கேட்பதில் பயனில்லை இவரைக் கேட்காமல் 'வேண்டாம் பொறு!' என்றுதான் புத்திமதி சொல்லுவார்! தானைக்கே தாம் புறப்படலாம் தொண்டை மண்டலப் படைவில் பாதினைய அழைத்துக் கொண்டு போக லாம் இலங்கை உத்தத்தை ஒரு வழியாக முடித்துக் கொண்டு நேரே தாக்கப்பட டினதில் வந்து இறங்கலாம் இறங்கித் தஞ்சாவூருக்குச் சென்று அந்தப் பழ வேட்டரைவர்களை ஒரு கை பார்த்து விடலாம்" என்று பார்த்திபேந்திரன் பொதித்துக் கொட்டினான்

"கரிகாலா! பார்த்தாயா! நான் முத லிலேயே என்ன சொன்னேன்! இவன் வானை மூடிக் கொண்டிருத்தால் தான் நான் பேசவேன் என்று சொல்ல வில்லையா?"

"இதோ வானை மூடிக் கொள்கிறேன் தாத்தா! நீங்கள் சொல்லாதபெல்லாம் சொல்லி முடியுங்கள்!" என்று பார்த்தி பேந்திரன் வானைக் கையினால் பொத்திக் கொண்டான்

"கரிகாலா! நீ வீராதி வீரன். உள்ளமப்

பேரண்டி பரக்கிரமசாலி இத்த வீரத் தமிழகத்தில் கூட அந்நகரம் போய் பிறந்த நிலை என்னுண்டாய் என்று பிராயசு துக்கம் தாண்டி எத்தனை போய் போய் புத்த களங்களையு பார்த்து வந்தேன் ஆனால் எதிரிகளின் கூட்டத்தில் தள்ளித் தள்ளிப் புத்தது சென்று உண்ணைப் போவ சண்டைமீட்ட இன்னொரு வீரனைப் பார்த்ததில்லை. சேவர்ப் பெருமபேர் நடத்தபோது உனக்குப் பிராயம் பதி னாறுகூட ஆகவில்லை அந்த வயதில் படைவார்களின் கூட்டத்தில் நீ புத்தது என்ற வேகத்தையும் இட சரி வல சரிவாக உன் வாள கழுவற வேகத்தை யும் படைவார்களின் தலைகள் உருண்ட வேகத்தையும் போல் தான் என்றும் பார்த்ததில்லை இன்னும் என் கவர் முன்னால் அந்தக் காட்சி தின்று கொண் டிருக்கிறது. உண்ணைப் போவவே உன் சித்தேந்தன் பார்த்துப்பெத்திரனும் வீரநு வீரன்தான் ஆனால் நீங்கள் இரண்டு பேரும் பதற்றக்காரர்கள்; முன்கேள்படி உன்னவர்கள் அதனால் உங்களுக்கு ஆரக்கமம் சகடு குறைந்து விடுகிறது ஏது செயல் வேண்டிபோ அத்தகு போய்மாயா காரியத்தைச் செய்வதே தானநிலிடு கிறது.

"தாதா! இம்மாதிரி உபதேசம் தாங் கள் இதற்கு முன் எத்தனை போ தடவை செய்து வந்தீர்கள்

"செய்திருக்கிறேன்; ஆனால் ஒன்றும் பயன்பட வில்லை என்கிறாயா? பேசாமல் என்னை உனக்குத் திருமரீப போகச் சொல்கிறாயா?"

"இவ்வகை இல்லாமல் இப்போது நடக்க வேண்டிய காரியம் என்னவென்று சொல் லுவன்."

"உன் சகோதரன் அருண் மொழியை உடனே இவ்விடத்துக்கு அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நீயும் உன் சகோத ரனும் பிறித்திருக்கவே கூடாது."

"தாதா! இது என்ன பேச்சு என்று அருண்மொழி இங்கே வந்துவிட்டால் இவ்வளவு காலதாமதம் என்ன ஆகிறது"

"இவ்வளவு யதகம் இப்போது ஒரு கூட்டத்தில் வந்திருக்கிறது அன்றாக

புரத்தைய பிடித்தாகிவிட்டது இனி அங்கே மறைந்த காலம் இனி நல்ல பாதை நிரந்தரமாக செயல் முடியாது பிடித்த இடத்தை விட்டுக் கொடாமல் பாதை காத்து வர வேண்டியதுதான் இதை மாற துன்பங்கள் செயலார்களை அங்கேமொழி இச்சமயம் இங்கே இருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். கரிகாலா' உண்ணமைய மூடி மூடி வைப்பதில் பயன் என்ன? விஜயாவை சோழரின் குமரத்துக்கும் அவர் அடிக்காவை சோழ சாமராஜரதுக்கும் பெரரபத்து வந்திருக்கிறது. நீயும் உன் னால் சோதனவர்கள் வலவாயம் இப்போது ஏதே இடத்தில் தங்கிச் சாவ ஜாக கொடுத்தவர்க இருக்க வேண்டாம் நம் முண்டிய பலத்தைவெல்லாம திரட்டி வலத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும் எப் போது என்ன விதமான அபாயம் வரும் என்று சொல்ல முடியாது."

"தாதா! இது என்ன இப்படி என் னைப் பல புறுத்துகிறீர்கள்' என் கையில் வான் இத்தகம் வளையில் எனக்கு என்ன பயம்? எப்படிப்பட்ட அபாயம் வந்தாக தான் என்ன' தன்னத்தையே உ நீயறு சமாளிப்பேன் எத்தனை அபாயத்துக்கும் நான் பயப்படுகிறான் அவன்."

"பிள்ளைய! நீ எப்படிப்பட்ட ஸதிரிவ சாலி என்று எனக்குச் சொல்ல வேண் டுமா' ஆயினும் திருவள்ளுவர் பெரு மான் சொல்லியிருப்பதையும் சில சமயம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்

"அஞ்சுவது அஞ்சாமல் போதலை அஞ்சுவது அறிவார் தொழிவா!"

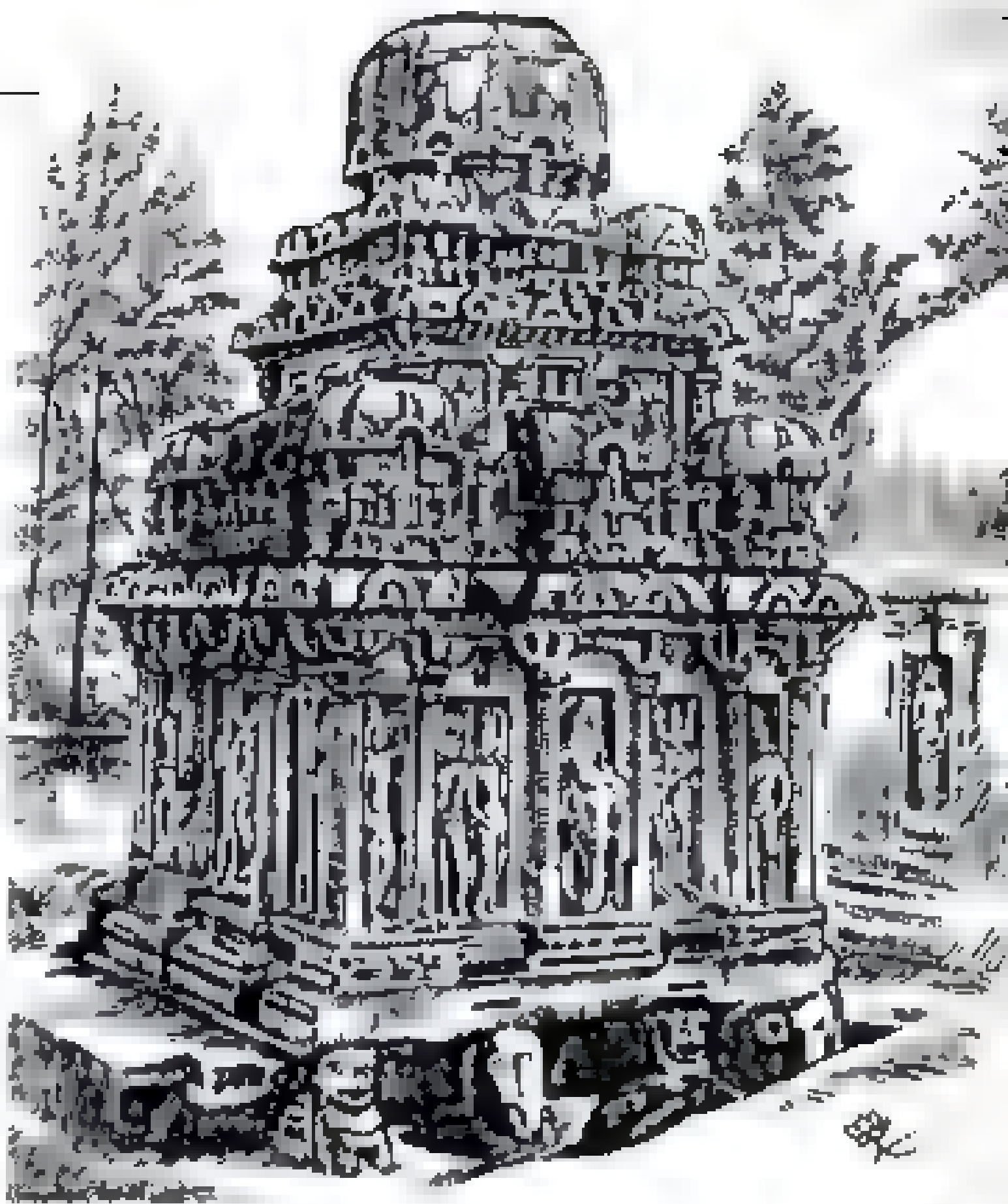
என்று அந்த மகான் சொல்லியிருக் கிறார் போர்க்களத்தில் படைவாக்குகளுக் கெதிராக இருந்து போரிடும் போது அச சம் கூடாது அப்படிப் பயப்படுகிறவன் கோழி அவன்தம் பயப்படுகிற பிள்ளை என் லமசத்தில் பிறத்தால் அவனை நானே இத்தக கீழா. நம்ப போன வறு விழந்த கைவாளன் வேண்டிய போட்டு வீடுமைய ஆனால் மனதில் நடக்கிற சந்தேகமும் குழ்ச்சிகளும் உண்டாவது இது காரியம் அபாயங்களுக்கும் பயன்பா டிடவாக வேண்டும். பயப்பட்டு அந்தந்த

நிலைமயங்குத் தகுந்த  
முன் ஜாக்கிரதையும்  
செய்து கொள்ள  
வேண்டும் அரசு  
குலத்தில் பிறந்து  
சிமமரசனத்துக்கு  
உரியவர்கள் இது  
விஷயத்தில் அஜாக்  
கிரதையாக இருக்கக்  
கூடாது. இருந்தாலு  
தாடடுக்கே நாசம்  
விளையும்."

"தாத்தா! அப்படி  
என்ன இரகசிய  
அபாயங்களைத்  
தாங்கள் எதிர்பார்க்  
கிறீர்கள்? சுற்று  
விளக்கமாகச்  
சொன்னால்தானே  
தாங்கள் ஜாக்கிர  
தையரங்குக்க முடி  
யும்."

கோகலத்தான்  
வருகிறேன் சில  
நாள்களுக்கு முன்  
எனக்குடம்பூர் சமய  
வளரவர் மானிக்க  
யில் அர்த்த ராத்திரி வேளையில் ஒரு  
கூட்டம் நடந்தது. அதற்குப் பெரிய  
பழைய உடையாரை வந்திருந்தார் இளமும்  
தென்னவன் மழவரையர், சூன்வத்தூர்க்  
கிழார், வணங்காமுடி முன்னவரையர்  
அஞ்சாத சிங்க முதலையர் இடையக்  
நாட ராஜாஜியார்-இவர்கள் எல்லாரும்  
வந்திருந்தார்கள் என காதலி வந்தது  
இந்தப் பெயர்கள் தான். வேறு பலரும்  
வந்திருக்கலாம்..."

"வந்திருக்கட்டும்; அதனால் என்ன?  
எல்லாரும் நடுநிசி வளையில் கூத்தும  
கேனிகளையும் பார்த்துவிட்டு, வயிறு  
புடைக்கச் சாப்பிட்டு, அதற்குமேல் மீடா  
மிடாவாய்க் கள்ளைக் குடித்து விட்டுத்  
தாங்களே போயிருப்பார்கள் அனாதை பற்றி  
தமக்கு என்ன? தீவகன் சொன்ன தாடி  
யினை நன்றாகக் கிழித்து எல்லாம் கூடிப்



பேசி என்ன புரட்டி விடுவார்கள்?"

"கிழடுகளையெல்லாம் உனக்கு இவ்வளவு  
கவலை அடையாது. இதைப் பற்றிச் சொன்ன  
தான் என்ன சொல்லி என்ன பயன்?  
நானும் ஒரு கிழவன் தானே? அவர்கள்  
எல்லாவரையும் விடத் தொண்டு கிழவன்  
தான்."

"தாத்தா! கோபம் வேண்டாம். அந்தக்  
கவலைமற்றாகத் திடுக்கிடாதே தங்களை  
தான் சொர்த்து விடுவேனா? சரி. அப்பறம  
என்ன நடந்தது. சொல்லுங்கள்!"

'எகலினால் ஆகாக் கிழவர்கள் என்று  
மறுபடியும் சொல்லுகிறாய்! அவர்களில்  
தலைமையப் பெரிய கிழவன் கொஞ்ச  
நாள்களுக்கு முன்புதான் கலியாணம்  
செய்து கொண்டான் என்பதை மறந்து  
விட்டேன். இனிமேல் எல்லா மனதும் கிழ  
வனைப் போல் உலகில் அபாயகரமான

இன்னொரு யாதும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்!"



முன்னின் கல்யாணத்தைப் பற்றிய பேச்சுத் தொடங்கியதும் ஆதித்த கரிகாலனுடைய முகத்திலே ஒரு விசித்திர மாறுதல் உண்டாகியது அவனுடைய கண்கள் திடீரென்று சிவந்து இரத்த பவிசுடையும் கூடாத தேவனாதையப் போல விழித்தன உதடுகள் துடிதுடித்தன பற்கள் நறநறவென்று கிடித்துக் கொண்டன

இளையெல்லாம் மனவயமரன் கவலிக்கலிலலை, ஆனால் பார்த்துப் பெத்திரன் கவனித்துக் கொண்டான்

"அந்தக் கலியாணப் பேச்சு இப்போது என்னத்துக்கு, ஐயா! சம்பவமெல்லாம் அரண்மனையிலே அப்பறம் என்ன நடந்து என் னாது சொல்லுங்கள்" என்றான் பாலைய வீரன்

"அனாததான் சொல்ல வந்ததை ஆனால் வயதாவியிட்டது அல்லவா! புத்தி தடுமாறி வேறு எங்கேயோ போய் விடுகிறேன் கேள் கரிகாலா! பார்த்துப் பெத்திரன் தீயம் கேட்டுக் கொள்! அந்த குளவியைக் கூட்டம் கிழவர்களைக் கூட்டம் மட்டும் அல்ல சில வாலிபர்களும் அதிலே இருந்தார்கள் அவர்களிலே ஒருவன் சம்பவமெல்லாம் மகன் கந்த மாண இன்னொருவன் "என்று தயவுக் கவனம் பார்த்து, "யார், தாத்தா! இன்னொருவன் யார்" என்று கரிகாலன் துண்டிக் கேட்டான்

"உன்னுடைய பெரிய பாட்டனார் கண்டராத்தியனுடைய திருகத்தாரன் உன்னுடைய சித்தப்பன் மதுராந்தகன் திருவன்தான்!"

இதைக் கேட்டதும் ஆதித்த கரிகால னும் பார்த்துப் பெத்திரனும் கல்கலவென்று சிரித்தார்கள்

"இது என்ன சிரிப்பு! இதைச் சிரிப்புக் குப் பொருள் என்ன? மறுபடியும் என் னைப் பரிசுக்கொதிர்களா?" என்று மிலாடு னையார் கேட்டார்

இவளை தாத்தா! இவளை! மது ராந்தகனைத் தாங்கள் 'வாலிபன்' என் கிறீர்களே? அதற்காகத்தான் சிரிக் கிறோம் அவன் கிழவர்களிலேயெல்லாம் தோண்டிக் கிழடு அல்லவா! பழுத்த சிவஞானக் கிழடு அல்லவா!" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்

"கிழவனுக்குச் சில சமயம் யெளவனம் திருமபும் என்று நீ கேள்விப்பட்டது இவளையா! அதுபோல மதுராந்தகனுக் கும் இளமை திருமபிவிருக்கிறது சில நாள் முன்பு வளரவில் 'துறவியாகப் போகிறேன் சில கைங்கரியம் செய்ப்ப போகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன் ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று கலியாணம் செய்து கொண்டு போகிறான் அல்லவா..."

"செய்து கொள்ளட்டும், இன்னும் பல கலியாணம் செய்து கொள்ளட்டும் அத னாலே என்ன?"

தம்பி! மதுராந்தகனின் கலியாணங் கள் சாதாரண கலியாணங்கள் அல்ல இராஜரீகக் கலியாணங்கள் பழுவேட்ட னரயார்களின் அந்தரங்க நுழ்ச்சியைச் சொந்த கலியாணங்கள்!"

தாத்தா! இன்னும் எதற்காக மரம் மரக்கீவ் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? விட்டுச் சொல்லுங்கள்! பழுவேட்ட னர யர்கள் என்னதான் விதம்புகிறார்கள்? ஊர் ஊராவச் சென்று அவர்கள் கூட் டம் போடுவதில் நேரகாலம் என்ன? மது ராந்தகத் தேவனை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ப்ப பார்க்கிறார்கள்?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கேட்டான்

போது ஒன்றும் இல்லை, உனக்கும் உன் தம்பிக்கும் இராஜ்ய உரிமை இல்லை யென்று செய்துவிட்டு, மதுராந்தகனைச் சொழ் தாட்டின சிம்மரேசன்திலே ஏற்ற எளவியிடுக்கிறார்கள் அதற்கு உன் நுனதின் சமசந்தைதப் பெறுவதற்காகவே அவரைத் தடுத்துக் கொண்ட னில் சிறையில் வைத்திருப்பது போல வைத்திருக்கிறார்கள், என்றார் மிலாடு னையார்.



ஐமபத்து முனறாம் அத்திபாபம்

## மலையமான் ஆவேசம்



நெய்யப பிபாவபேவ ஆறந்நாம  
ஆறந்நாம பிபாவ அந்நாம  
நாம பிபாவ அந்நாம  
அந்நாம பிபாவ அந்நாம

தூச மலையமான் அந்நாம அந்நாம  
அந்நாம அந்நாம அந்நாம அந்நாம  
அந்நாம அந்நாம அந்நாம அந்நாம  
அந்நாம அந்நாம அந்நாம அந்நாம

செயல் இழந்து வதமபித்து நின்ற  
விட்டாள் பார்த்திபநதிரையும வாய  
எடத்துப் போய் கென்னமொடு நின்றான்  
கடலும ஓளச அடங்கி விட்டதாகத்  
தொனநீயது தாரத்தில படவெடுத்து  
பண்டங்களைய இறக்கி மரக்களங்களில்  
ஏற்றுபோனின் ஏலேலோ! சத்தங்கட  
அச்சமயம் அடங்கி நன்று போயிருந்தது

விவப்புக்கு இடங்கொடுத்து விட்ட கற  
காக வெட்கப்பட்டு ஆதித்த கரிசாஸன்  
சட்டேன்று பாட்டனார் முகத்தை  
நீய்த்து நோக்கி, "தாத்தா! இப்படியோ  
லாம நாடு தகரங்களில் சிலா பேசி எந்  
வதாக என் காதினும் விழக்கது அது  
வெஜும் பொய் வதந்தி என்று என்ன

விருந்தினர் தங்கள் இவ்வளவு தீர்ச்ச  
மாகச் சொல்கிறீர்களே! தெரித்து  
கொண்டதான சொல்கிறீர்களா? இட  
படியும் நடக்கக்கூடமா?" என்றான்

"ஏன் நடக்க முடியாது? உன் பாட்ட  
னாருக்கு முன்னால் உன் பெரிய பாட்  
டனார் கண்டராடுத்த தேவர்தானே  
சொழி நாட்டை ஆண்டார்! அவருடைய  
குமாரனுக்கு உங்களைய காட்டிலும்  
அதிக உரிமை இந்த ராஜ்யத்தில் உண்  
டல்லவா?" என்றார் மலையமான் மிவாடு  
டைவார்

இவ்வளவு இவ்வளவு! அந்த முழு  
அசுடன், நாலு வாரததை பெசத் தெரி  
யாதவன், எகயில் வான எடுத்து அந்  
கருவியை பொன்னாய்ப் பிரக்கத் தவறு

ஆனாகப் பிறத்த  
வன் - அவனுக்கு  
இந்த இராஜ்யம்



உரிமையா? பால் மணம் மாராத பன்னி  
ரண்டாம பிராயத்தில் போர்க்கனம் புருந்  
தவர், வீர பாண்டியன் தலைகொண்ட  
சிங்கம், தோல்வி என்பனதயே அநியாத  
வீராதி வீரர், ஆதிக்க கரிகாலருக்கு உரி  
மையா? ஸயா? மிலாடுஸடயாரே! வயதாதி  
விட்டபடியால், தங்களுடைய அறிவு கூட  
மழுங்கி விட்டதா?" என்று சீறினான்  
பார்த்திபேந்திரன்

அவனைக் கரிகாலன் அடைபி  
அடக்கி விட்டு, "தாததா! எனக்கு  
இந்த இராஜ்யம் ஒரு

பொருட்டு அவை, வேலாடுமானால் என்  
னை வாளின் உதவி கொண்டு இதைப்  
பேரன்ற பத்து இராஜ்யங்  
களை எதிர்பித்துக் கொள்  
வேன் ஆனால் இதில்  
நியாயம் எப்படி? முதலி  
கேயே மதுராத்தக  
னுக்குத்தான் இராஜ்  
யம் என்று





சொல்லிய நூதால் நான் குறுக்கே நின்று  
ருக்க மாட்டேன் தாடு அதிய, தகரம்  
அறிவ மக்கள் எல்லாம் அறிவ எனக்குத்  
தான் அரகர்-என என்று இளவரசுப்  
பட்டாபிஷேகம் செய்தாவிட்டு, தீபப்போது  
எப்படி மாறலாம்? உலகங்களுக்கு இது சமம்த  
மாறிருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"எனக்குச் சமமதமாயில்லை, ஒரு  
தாளும் தான் சமமதிக்கப் போவது  
யில்லை நீ சமமதித்து இராஜ்யத்தை  
மதுராந்தகனுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்  
னாய், முதலில் உன்னை இந்த வான்க  
கண்டதுண்டமாய் வெட்டிப் போடு  
வேன் பிறகு உலகனைப் பத்து மாதம்  
கமந்து பெற்று உன் தாஸை வெட்டிப்  
போடுவேன் பிறகு உன் தாஸைப் பெற்ற  
வணங்கிய தாளும் ஏன் கைவிடாவிடவே  
வெட்டிக் கொண்டு சாவேன், என  
உடம்பில் உயிர் இருக்கும் வரை இந்தச்  
சோழ ராஜ்யம் உன்னை விட்டுப் போக  
விடேன்" என்று அந்த வயோதிகர்  
காத்தித்தபோது அவதூடைய மங்கிய கண  
களில் மின்னொளி வீசியது உணர்ச்சி  
ஆவேசத்தில் தளர்ந்து போய் நின்ற அவர்  
உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது.

பார்த்துப்பேந்திரன், "அப்படிச் சொல்  
துங்கள், தாத்தா! அப்படிச் சொல்லுங்  
கள்" என்று கூவிக் கொண்டு ஓடிவந்து  
மனையமாளைத் தழுவிக் கொண்டான்  
அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் பெரு  
கிற்று.

**சு**ரிகாலனும் சற்று நேரம் ஆழ்கட னை  
நோக்கியவாறு இருந்தான் பிறகு  
பாட்டனாரைப் பார்த்து, "தாத்தா!  
தங்களுடைய எண்ணம் அதுவானால்  
தங்கம் ஏன்? உடனே படை திரட்டிக்  
கொண்டு தஞ்சைக்குப் புறப்படுவேன்  
பழமேட்டாரவர்களுக்கும் என்னும் அலா  
கனைச் சொந்த மடியுரைவர் சம்பவஸா  
வர், முத்தரைவர், முன்னயரைவர் எல்  
லோரையும் ஒரேயடியாக ஒழித்து விட்டு  
தஞ்சைக் கோட்டை எல்லாம் பிடிப்பான்  
மதுராந்தகனைச் சிறையில் அடைப்ப  
போம், சக்கரவர்த்தியை விடுதலை

செய்யும் தங்களுடைய ஆதி எங்  
களுக்கு இருந்தால் போதும் தாளும்  
பார்த்துப்பேந்திரனும் சொந்தால், எங்களை  
விடாமல் தங்கியவர்கள் இந்தப் பூவுலகில்  
யா" என்று பெருமதித்துடன் கூறினான்.

"உலகனைப் போரில் வெல்ல முடி  
யாது, சண்டைதான் ஆனால் நுழச்சியும்  
சிறியும் சொந்து எதிர்த்தால் நீங்கள்  
என்ன செய்வீர்கள்? படைபுடன் நீங்கள்  
தஞ்சையை நெருங்கும் போதே, பெற்ற  
தகப்பனுடன் மகன் வந்தம் செய்ய வந்தவ  
தாக்க களைத் கடடி வீடுவாரகள்! அந்த  
அவமானத்தைத் தாங்காமல் சக்கரவர்த்தி  
உயிரை விட்டு விட்டார் என்றும்  
சொல்ல விடுவாரகள் அதை நம்புகிற  
ஜனங்களும் இருக்கக்கூடும் அவ்வளவு!  
அந்த நிலைமையில், நீதான் என்ன செய்  
வாய், சூதாட்டம்! உன் மனமும் தளர்ச்சி  
அடைந்து விடும்! பெற்ற தகப்பனோடு  
வந்தம் செய்ய வந்தவன் என்ற பழிச்  
சொல்லை உன்னால் தாங்க முடியுமா?"

ஆடுதல் கரிகாலன் தன் செவிகளைப்  
பொதுகிக் கொண்டு, "சிவ சிவா! கேட்கச்  
செய்க்கவில்லை!" என்றான்.

"அதனால்தான் முதலிலேயே நான்  
சொன்னேன் பெரிய அபாயம் நமையச்  
சூழ்ந்துக்கொடுத்து என்று"

"உபாயம் என்ன, தாத்தா! உபாயம்  
என்ன?"

"முதலில் இவ்வளவுக்கு நம்பிக்கையான  
ஆள ஒருவனை அனுப்ப வேண்டும்  
கற்றாய்! அருள்மொழிளவ அழைத்து  
வரச் செய்ய வேண்டும் அவன் போர்க்  
களாகாத விட்டு, தன் கிழுள்ள போர்  
வீரர்களை விட்டு இலையில் வர மாட்  
டான் அவன் மனத்தைத் திருப்பி  
அழைத்து வரக்கூடிய ஆற்றல் உள்ளவன்  
ஒருவனை அனுப்ப வேண்டும்"

பார்த்துப்பேந்திரன் முன் வந்து, "ஐயா!  
நீங்கள் சமமதம் கொடுத்தால் நானே  
போய் அழைத்து வந்திடுவேன்" என்றான்.

அது கரிகாலன் இஷ்டம், உன் இஷ  
டம் ஆனால் போகிறவன் வந்தியத்  
தேவனைப் போல் சம்பந்தமில்லாத  
காரியங்களில் தலையிடக் கூடாது."



"பார்த்தீர்களா? நான் சொன்னேன்"  
என்றான் பார்த்திபேந்திரன்

வந்தியத்தேவனைப் பற்றித் தயக்கமாகத் தெரிவித்து தகவல் வந்து சேர்ந்ததா தாத்தா? என்று சூதேந்த கரிகாலன் கேட்டான்

"அவனையப் பற்றி முதலில் எனக்குச் சந்தேகமாகக் கூட இருந்தது. அவனும்தான் எதிர்க்குற்தான் சொர்த்து விட்டாரேனா என்று அப்பாறும் அந்தச் சந்தேகம் தெளிந்தது

"பார்த்தாயா, பார்த்திபேந்திரா!" என்றான் கரிகாலன்

"அவா முழுவதும் சொல்லட்டும். அதற்குள் அவசரப்படுத்திடுங்களை" நாயர் வந்தியத்தேவன் பேரில் தயக்கத்தை என்ன சந்தேகம் வந்தது?"

"சம்பவமையர் மானிக்கவின் கூட்டம் நடந்த அன்று அவனும் அங்கிருந்தான் என்று அறிந்தேன். ஆனால் சதியில் அவனோடு சம்பந்தம் இல்லையென்று பித்த தெரிந்து கொண்டேன்"

"தாத்தா! இத்தேவனும் எப்படித் தயக்கத்தைத் தெரிந்தது?"

கடம்பூர் மானிக்க வீருந்துக்கு எனக்கு அளமுடி வரலில்லை. அதிலேயே கொஞ்சம் சந்தேகம். சண்டை என்று அறிக் அங்கு வந்துவிட்டுத் தங்கியிருக்கிறதில் சேன்ற குன்றத்துக்கி டிரைவர வாயில் சினைப்படுத்து ஏன் மனக்கு கேரடடைச் சினைக்குக் கொண்டு போனேன் அவரிடமிருந்து அங்கு நடந்த எவகளை யெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு மீள வந்தியத்தேவன் சம்பவம் 1917

மகன் கந்த மாறன்' சிறேகிதனாம

"ஆமாம், நமமுடைய ஸௌபத்தியே இருவரும் இருந்தவர்கள் தானே? வட பெண்ணைக் கணரயில் இருவரும் காவல புரிந்தார்கள் அதிலிருந்து அவர்களுக்கும் சிறேகிதம் ஏற்பட்டிருந்தது எனக்குத் தெரியும்."

"எப்படியோ, வந்தியத்தேவன் அன்றைக்கு அம்மாளினையில் இருந்தான் அவன் சதியில் சம்பந்தப்பட்டான் இவ்வையா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமலிருந்தது. பிறகு அதற்கு ஒரு வழி கிடைத்தது தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் கந்தமாறனுடைய முதுகில் வந்தியத் தேவன் குத்திவிட்டுத் தம்பித்துச் சென்று விட்டான் என்று தெரிந்ததும்."

"தாத்தா! இதை ஒரு நாளும் நான் தம்பி மாட்டேன் வந்தியத்தேவன் வேறு எது செய்தாலும் செயலாவிட்டாலும் ஒருவனுடைய முதுகில் குத்தக் கூடியவன் அல்ல. அதிலும் சிறேகிதனுடைய முதுகில் குத்தக் கூடிய சண்டாளன் அவன்."

"அந்தச் சிறேகிதன் தன் எஜமானுக்கு வீரோதமான சதியில் ஈடுபட்டவன் என்று தெரிய வந்தால்? இவ்வையம் அந்தச் சதியில் சோப்பதற்கு அந்தச் சிறேகிதன் ஒருவேளை முயற்சி செய்திருந்தால்?"

"எப்படியிருந்தாலும் முகத்துக்கு முகம் தீண்டு சண்டையிட்டிருப்பானே தவிர ஒரு நாளும் முதுகில் குத்தியிருக்க மாட்டான்."

"உன் சிறேகிதனிடம் உன்னுடைய தம்பிக்களைய விடக்கிறேன், தம்பி! உன்னை எப்படியோ இருக்கட்டும் கந்த மாறனுடைய முதுகில் குத்தியதாக வந்தியத்தேவன் பேரில் பழுவேட்டரை யர்கள் குற்றம் கமத்தி அவனை வேட்டையாடி வருகிறார்கள் இவ்வையத்தான் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், வந்தியத் தேவனுக்கும் கந்த மாறனுக்கும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சண்டை வந்திருக்க வேண்டும். இதிலிருந்து அவன் உனக்கு எதிரான சதியில் சேர்ந்திருக்கவில்லை என்று நிச்சயமாகிறதல்லவா?"

"அதற்கு இவ்வையத் தாரம் சாட்சியம் வேண்டியதில்லை வந்தியத்தேவன் தம் வீரோதிகளுடன் சேர்வது என்றால், அப்போது இந்தப் பூமியே தளலிழாகிவிடும். அனை கடல் வறண்டு விடும். வானம் இடிந்து விழும். சூரியன் இராத்திரியில் உதிப்பான் சோழா குலம் சர்வ நாசத்தை அடைமும் " என்று ஆதித்த கரிகாலன் பரபரப்போடு கூறினான்

"இளவரசர் சொல்லுவதை நானும் ஒத்துக் கொள்வேன் வந்தியத்தேவன் ஒருநாளும் நமக்குத் துரோகம் செயது எதிரிகளுடன் சேர மாட்டான் அவனிடம் தான் சொல்லும் குற்றம் ஒன்றே ஒன்றுதான் அழகான பெண் முகத்தைக் கண்டால் வந்தியத்தேவன் தளலிழைத்து விடுவான் அவனுடைய மதி மயங்கிவிடும்!"

இதைக் கேட்ட ஆதித்த கரிகாலன் புண்ணை புரிந்தான் "அது தெரிந்திருந்த படியால்தான் சக்காலத்தையிடம் ஒளவையைக் கொடுத்துவிட்டு இளையபிராட்டியிடம் போகும்படி அவளை அனுப்பினேன் இளவரசியை ஒரு நடனம் அவள் பார்த்து விட்டால், அப்பறம் தப்புவது ஏன்? அவளுக்கு அடிமைப்பாக இருக்க வேண்டியதுதானே?" என்றான்

உடனே மாலையான் மிஸ்டுண்டலார், "ஓகோ! அப்படியா வந்தியத்தேவனுக்குச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறாய்? எனக்குத் தெரியாமல் போய்விடுதே? தஞ்சாவூரை விட்டுக் கிளம்பிய பிறகு வந்தியத் தேவனிடமிருந்து வகுவது செய்தி வந்ததா? அவ்வது இளையபிராட்டியிடமிருந்தாவது செய்தி வந்ததா?" என்றார்

"ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் இதுவரை ஒன்றுமே செய்தி வரவில்லை."

அந்நொழி இவ்விடம் வந்த பிறகு உன் சகோதரியையும் இங்கே தருவித்து விட வேண்டியதுதான் அப்பறம் நமக்கு ஒரு கவலையும இல்லை இளைய பிராட்டியிடம் எல்லா யோசனைகளையும் விட்டுவிட்டு அவள் சொல்கிறபடி நாம் கேட்டு நடந்து வந்தால் போதும்!"

"தாத்தா! இது வீஷயத்தில் வந்தியத் தேவனைக் காட்டிலும் தாங்கள் மேலாக இருக்கிறீர்களா?"

'ஆம் கரிகாலா! உன் சகோதரி திரைஞ் வயதுக்குழுதளையாவிருந்த போக்தெ கொடுங்கோனலக ளகயில பிடித்து விட்டாள் என்னை யும் உன் பாட்டையையும் தாய் தகப்பனையும் தன் இஷ்டப்படி ஆட்டி வந்தாள் இப்போது என் வரையில் அப்படித்தான் அவள் வைத்ததே எனக்குச் சட்டம் கரிகாலா! உன் சகோதரிமையப் பற்றிச் சொன்னால் உனக்கு அது குற்றவு என்று நினைக்காதே! உனக்கு அது பெருமையே தவிர வேறில்லை இன்னும் பிராட்டி குந்தளவையைப் போன்ற அறிவுச் செல்வத்தைப் படைத்தவர் ஆண்களிலோ, பெண்களிலோ இது வரையில் பிறந்த தில்லை. நமது முதன் மந்திரி அந்நிக்குட பிர்மமராவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பது உனக்குத் தெரியுமில்லையா? அவரே இன்னும் பிராட்டியிடம் யோசனை கேட்பார் என்றால், வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும்?" என்று மிலாடு ஸடயார் ஒரே பரவசமாகப் பேசினார்.

வந்தியத்தேவனிடம் அந்தைய கொண்டு வந்திருந்தான் அந்தைய லாழ் கரிகாலன், யார் இவனை என்றார்கள்? ஆனால் ஒருவேளை வந்தியத் தேவன் இன்னும் பிராட்டியைப் பார்ப்பதற்கு முன்வால் வேறு ஒரு பெண் முகத்தைப் பார்த்து மயங்கியிருந்தால் என்ன செய்வது? உதாரணமாக, அந்தப் பழுவூர் இன்னயராமரி என்கிற மேரகினியைப் பார்த்திருந்தால்..." என்றான் கடைசி வாரதளதுகளை அவன் சிறுந்த நாழந்த குரலில் கூறியபடியால், கிழவரின் காதில் அது வீழவில்லை. ஆனால் ஆதித்த கரிகாலனின் காதில் வீழ்ந்தது. அவன் சட்டென்று திரும்பிக் கண்களில் கண்



களில் திரைஞ் புகைப் பார்த்துப் பெந்திரனைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை பலலை வீரனைக் கடுகலங்கச் செயது விட்டது.

மனையமான் பாளையிலிருந்து எழுந்து நின்று, "பார்த்திபேந்திரா! நீ நானைக்கே இவ்வளவுகூடப் பார்த்திருக்காய் அல்லவா? வாலிபர்களாகிய உங்களுக்குப் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ இருக்கும். நான்

கிழவன், மென்ற மென்ற அரண்  
மண்ணுக்குப் போய்ச் சேர்விறோர் நீங்கள்  
பேச வேண்டியதைப் பேசிவிட்டுச் சாவ  
காசமாக வந்து சேருங்கள்!" என்றார்

அவர் சற்றுத் தூரம் சென்ற பிறகு  
பாரதிபேந்திரன் ஆதித்த கரிகாலன்  
பார்த்து, "அரசே! என் தலைவரே! தங்கள்  
மனத்திற் ஏதோ ஒரு சங்கடம் நீடி  
கொண்டிருக்கிறது ஏதோ ஒரு வேதனை  
தங்கள் உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்  
டிருக்கிறது. அது பழுவூர் இலங்காரன்  
சம்பந்தமானது என்பதை நான் அறிவேன்  
பெரிய பழுவேட்டனரயரின கலியாணத்  
தைப் பற்றிய பேச்சு வரும்போதெல்லாம்  
தங்கள் தோற்றமே மாறிவிடுவதற்குத் தங்கள்  
கண்கள் சிலந்து அலங்கக் கருவிவாறன்  
எத்தனை காலம் இந்த வேதனையைத்  
தங்கள் மனத்திற்குள் சேர்த்து வைத்துக்  
கொண்டு புழுங்கப் போகிறீர்கள்? என்  
னைத் தங்கள் 'உயிருக்கு உயிரான சிநே  
கன்' என்று ஆயிரத்தடவை கூறிவிடுக  
வீதிர்கள் அப்படிப்பட்ட சிநேகனிடம்  
தங்கள் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டக்  
கூடாதா? வேதனை இன்னதென்பதை  
எனக்குச் சொல்லக் கூடாதா? பரிகாரம்  
ஏதாவது கண்டு பிடித்துச் சொல்ல  
எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்கக்  
கூடாதா? தங்கள் மனத்திற்குள்ளே  
வேதனைப்படப் பட்டிருக்கின்றதைப் பார்த  
துக் கொண்டு எத்தனை நான்தான் நான்  
கம்மா இருக்க முடியும்?" என்று அடங்கா  
ஆர்வத்தோடு கூறினான்

ஆதித்த கரிகாலன் ஒரு நெடிய பெரு  
நூச்ச லிட்டு, "தன்பா! என் மன  
வேதனை என்றும் நீராத வேதனை என  
உயிரோடு மடிய வேண்டிய வேதனை  
அதற்குப் பரிகாரமே இடைவாது  
ஆயினும் உன்னிடம் சொல்லக் கூடாது  
என்பதெனவே இன்றிரவு சொல்லுகிறேன்  
இப்போது கிழவனின் அரண்மனைக்குப்  
போய்ச் சேர்வோம். அவரைத் தனியாக  
அனுப்புவது உசிதமில்லை!" என்று கூறிப்  
பாறையிலிருந்து எழுந்தான்

(தொடரும்)

# அதிசயம், ஆனால் உண்மை!

கல்கி கலெக்ஷன்

இந்த மாதத்தில் எங்கே பார்த்தாலும்  
'ஸ்டீட் இலண்ட்' என்ற கலெக்ஷன்க் கேட்  
மிற்றோம். வயோலா காலேஜில் ஸ்டீட்  
இலண்ட் எவ்வகையானதா காலேஜில் ஸ்டீட்  
இலண்ட், ஆர்டஸ் காலேஜில் இடம்  
இலண்ட், விவசாய காலேஜில் இடம்  
இலண்ட். ஆயிரக்கணக்கான இடம்  
இலண்ட் செந்த காலேஜில் இடம் இட  
பிலண்ட் உயிர்க் காலேஜில் இடமில்லை.  
எவ்விதவிதமாக காலேஜிலும் காலேஜைக்  
காலேஜிலும் ஸ்டீட் இலண்ட் இலண்ட்  
இப்படியெல்லாம் ஸ்டீட் இலண்ட் கலெக்ஷன்  
பிடுகுகிறதே. மழுவகத் தலைவைய  
மொடவட அடித்துக் கொண்டு எல்லா  
காலேஜுகளுக்கும் ஒரு முழுக்குப்  
போட்டு விட்டு வரலாம் என்று புறப்  
பட்டால், மொடவாரில் இடம் இலண்ட்;  
மீராமில் இடம் இலண்ட், - இலண்ட்  
நெருக்கடி வரத் தான்டி கூவர வலுனுக்  
தன் புருந்து பார்த்தால், அங்கேயும் 'ஸ்டீட்  
காலி இலண்ட்!'

இவ்வளவு நெருக்கடியான 'ஸ்டீட்  
இலண்ட்' பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும்  
ஒரே அடியாகத் தீர்த்து வைக்கக்கூடியவர்  
ஒருவர் இருக்கிறார்! அவர்தான் கோய்  
முத்தூரைச் சேர்ந்த அற்புத மாயாஜால  
மனிதர் ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடு அவர்கள்  
"காலேஜில் ஸ்டீட் இலண்ட்" என்று கலெக்ஷன்  
பாடுகிற வாலிபர்கள் எல்லாரும் தயவு  
செய்து கோயமுத்தூருக்கு யாத்திரை  
சென்று ஸ்ரீ ஜி.டி. நாயுடுவைப் பார்த்து  
லிட்டு வருமபடி சிபாரிசு செய்கிறோம்.  
அப்படிப் பிரயாணச் செவவு செய்வு  
கொண்டு போய்ப் பார்க்க முடியாத  
வாலிபர்கள் அவர் எழுதியுள்ள "நாஸ்  
கண்ட உலகம்" என்ற நூலையாவது

# வான்வாயின் செல்வன்

ஐம்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

**‘தவசிவம் கொடியாள்’**

**மா**

மல்லபுரத்தில் பழைய பல்லவ சக்கரவர்த்திகளின் மானிளக ஒன்றில் அனநிரவு அமழ்ந்து வீரசிகாமணி களும் தங்கினார்கள் இரவு உணவு அருத்தி

யானதும் மலையமான் அரசர் ஐந்து ரதங்களுக்கு அருகில் அவரவன் கதை நடக்கிறது என்று கேள்விபட்டு அளதக் கேடசப் பேராய விட்டார் ஆதித்த கரிகாலனும் பார்த்திபேந்திரனும் அரண்மனை மேல் மாடத்துக்குச் சென்றார்கள்

மேல்மாடத்திலிருந்து ஆதித்த கரிகாலன் மாமலபுரத்தின் இரவுத் தோற்றத்தைச் சிழிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆங்காங்கு மினுக்கு மினுக்கு

என்று சில நீயங்கள் மங்கலாகப் பிரகாசித்தன விழிகளில் பெருமபாலும் நிசபதம் குழிகொண்டிருந்தது கோவில்களில் அர்த்தஜாம பூஜை முடிந்து வெளிக் கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் சமுத்திரத்தின் கோஷம் ‘ஓ வென்று சோகத் தொனியாகக் கேட்டது ஐந்து ரதங்களுக்குப் பக்கத்தில் வில்லுப்பாட்டு வித்வானும் அவருடைய கோஷ்டியும் அவரவன் கதை நடத்த அவர்களைச் சூழ்ந்து கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜனக் கூட்டம் தீவரத்திகழின் ஒளியில் கரிபநிழல் உருவங்களாகத் தெரிந்தது.

இ ந ன



கல்கி கல்ககஷன

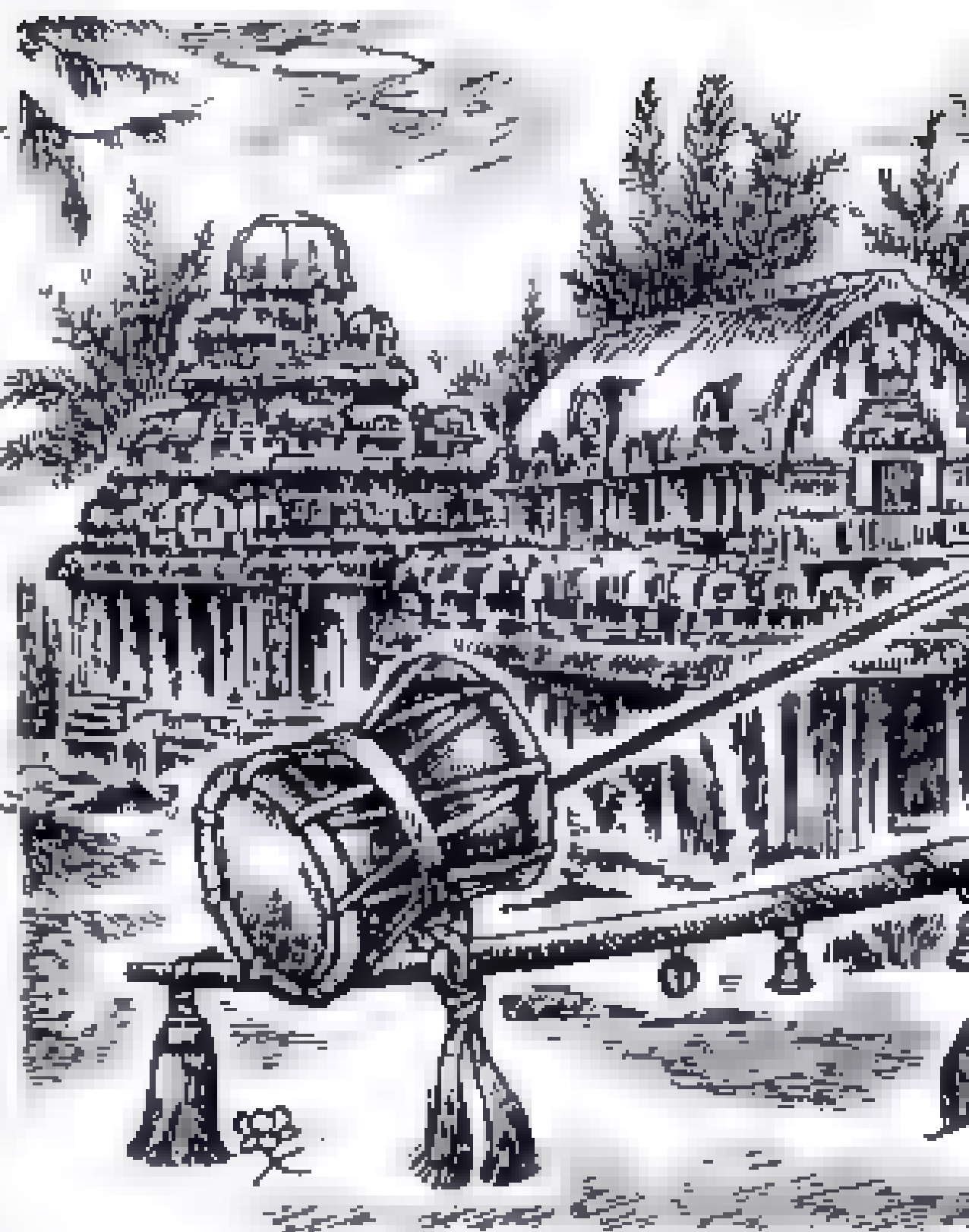
**அமர் கல்**

முதிர்ந்த வயதில் கிழவர்  
கனாத கேட்கப் போய் விட  
டார், பார்! என்ன இருந்தா  
லும் பழைய காலத்து மனி  
தர்களுதான் மனிதர்கள்.  
அவர்களுடைய உடல் வலி  
மையும் மனோதிடமும் இந்த  
நாளில் பாருக்கு உண்டு" என்  
தான் ஆதித்த கரிகாலன்

"அரசே! தூங்குநாம  
பழைய காலத்தின் பெருமை  
எயப் பற்றிக் சொல்ல ஆரம்  
பித்து விடமார்களா? பழைய  
கால மனிதர்கள் சாதித்த  
என்ன வாரிபத்தை நம் காலத்  
தில் நாம் சாதிக்கவில்லையா? தங்  
களைப் போல் இனம் பருவத்திலு  
யோர்க்களத்தில் வீரச் செயல்  
புரிந்தவர்களைப் பற்றிக் கனாத  
களிலும் காலியத்திலும் கூடக்  
கேடடதில்லையே!" என்றான்  
பார்த்திபேந்திரன்

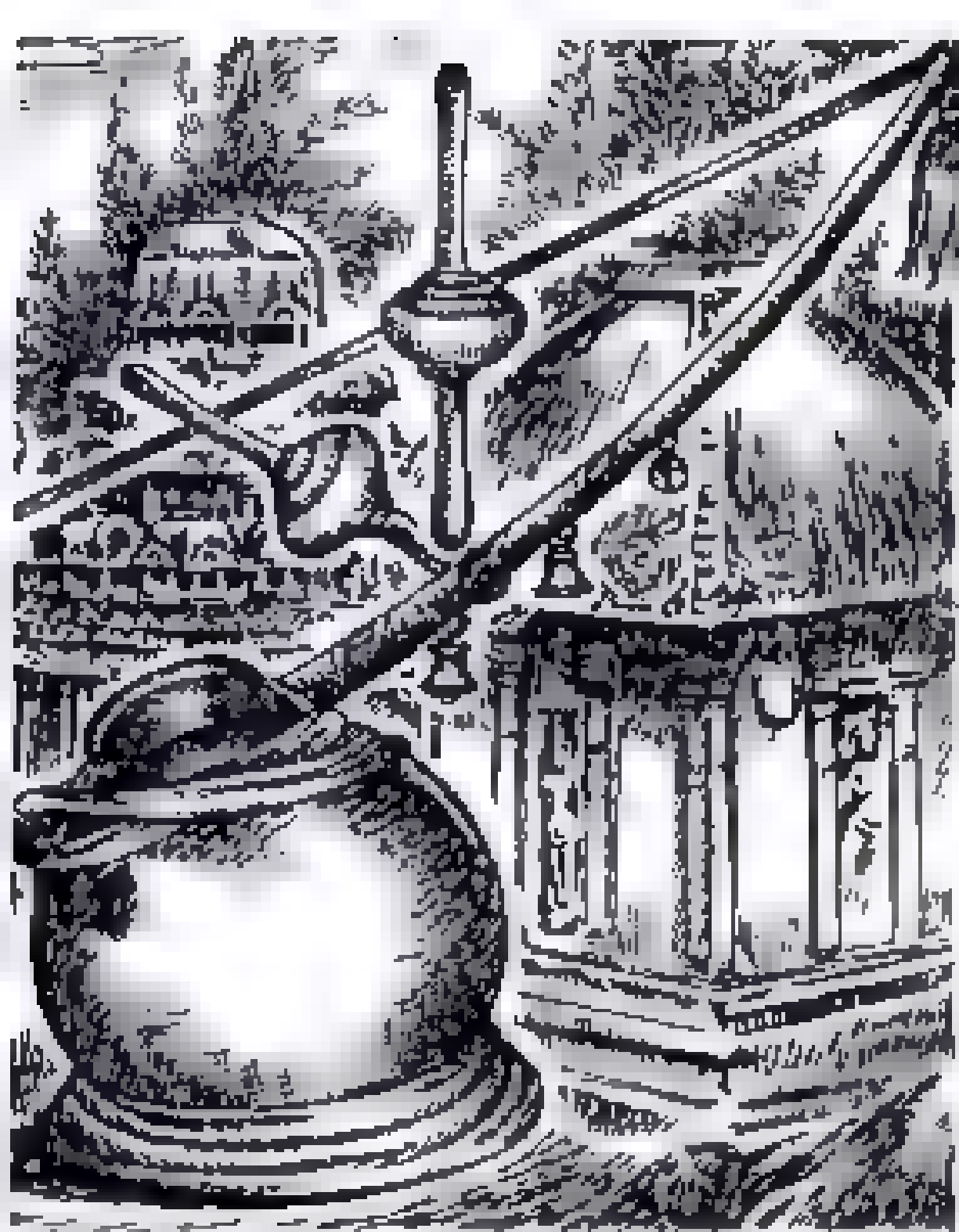
"பார்த்திபா! நீ உன்னை உன்  
னம் படைத்தவன், மனத்தில் ஒன்று  
எவத்துக் கொண்டு வாயினால் ஒன்று  
பேசாதவன் என்பதை நன்கு அறிந்திருக்  
கிறேன் இல்லாவிட்டால் நீ என்றாண்டிய  
தன்பன் அல்ல. இது சற்று என்றே சந்  
தேசிப்பேன் அவ்வளவு தூரம் என்னைக்  
குறித்து நீ முகஸ்துதி செய்கிறாய் முகஸ  
துதியைப் போல ஒருவனைப் பாதாளப்  
படுக்கையில் தளவகடித்து வேறொன்று  
மில்லையா" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்

"ஐயா! உயதல நோக்கத்துடன் ஒரு  
வனைப் பற்றி இல்லாத உயர்வைப்  
புனைந்து சொன்னால் அது முகஸ்துதி  
யாகும். தஞ்சாவூரில் பழுவேட்டையார்  
களின் அடிமையாக இருக்கிறானே மது  
ராந்தகன், அவனிடம் சென்று 'நீ வீராதி  
வீரன்' என்று நான் புகழ்ந்தால் அது முகஸ  
துதியாகும். அப்படி நான் எப்போதாவது  
செய்ததாகத் தெரிந்தால் என்னை உடனே  
தங்கள் எவையுள்ள வாயினால் கொன்று  
விடுங்கள் தங்களைப் பற்றி நான் சொன்  
னதில் ஒரு வார்த்தை கூட அதிகம் இல்  
லையே" பழைய காலத்தில் எந்த வீரன்



இவ்வளவு இனம் வயதில் இத்தனை  
பெரிய காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ள!  
தங்கள் பெரிய பாட்டனாராகிய பாண்ட  
மேல துஞ்சிய இராஜாதித்தியனை  
ஒருவேளை தங்களுக்குச் சமமாக வேண்டு  
மானால் சொல்லலாம்; தங்களை விட  
அதிகம் என்று அவனையும் சொல்ல முடி  
யாது."

நிறுத்து, பார்த்திபா, நிறுத்து! இரா  
ஜாந்தவர் எங்கே? நான் எங்கே? மகா  
சமுத்திரம் போல பொங்கி வந்த இராஷ  
்டிர கூடர்களின் மாபெரும் எசன்பத்தை  
ஒரு சின்னஞ்சிறு படைபை எவத்துக்  
கொண்டு எதிர்த்து தீர்மூலமாகக் வீர  
சொர்க்கம் அடைந்த இராஜாதித்தியனாரைப்  
பற்றிப் பேசுவதற்கே நாம் தகுதியற்றவர்  
கள் அவருடன் நமளம் ஒப்பிட்டுக் கொள்  
வதா? சோழகுலம் இருக்கட்டு, நீ பிறந்த  
பலவல சூலத்தில் குறகாவதில் எப்போய்  
பட்ட மகாபுருஷர்கள் இருந்தார்கள்?  
மகேந்திரவர்மனையும் மாமல்லனாரையும்  
இனி இந்த நாட்டில் எப்போதாவது  
காணப் போகிறோமா? தெற்கே தங்கபத்



அரசே! சுற்று முன்பு  
தங்களான முகஸ்துதி செய  
வதாகச் சொன்னீர்களே?  
சில சமயம் தங்களிடமுள்ள  
குற்றங் குறைகளையும் நான்  
எடுத்துச் சொல்வதுண்டு என  
பதை மறந்து விடீர்கள் சிற்பம்  
- சித்திரம் - கலை என்று  
வானாரான வினாக அடிக்கும்  
பைத்தியம் தங்களையும் பிடித்  
துக் கொள்ளடிருக்கிறது இந்தப்  
பைத்தியம் பிடித்ததினாலேதான்  
என முன்னோர்கள் அடைந்த  
வெற்றிபெயலவாம் வினாக  
ஆயிற்று. வாதாபிக்குச் சொன்று  
ஆயஸ்தம்மம் நாட்டி விட்டு  
மாமல்லர் திருமயி வந்தாரே?  
பிறகு என்ன செய்தார்? கற்  
கலனச் செதுக்கிக் கொண்டும  
பாறைகளைக் குடைந்து கொண்  
டும் உட்கார்ந்திருந்தார்! அதன்  
பலன் என்ன? சில காலத்துக்  
கெல்லாம் மறுபடியும் சுளுக்  
கர்கள் தளழத்தோங்கினார்கள்

இளையிலிருந்து வடக்கே நர்மதை வரை  
வில ஒரு குடை நிலவில் ஆண்ட புலி  
கெடுபை வென்று வாதாபினை அழித்து  
ஜயஸ்தம்மம் நாட்டிய நரசிம்மவர்மர்  
எங்கே? தீயும் நாலும் எங்கே? இந்த  
மாமல்லபுரத்தையப் போல் ஒரு சொப்பன  
புரினப் நம்முடைய காலத்திலே நமக்குப்  
பிறகாவத்திலே வாராவது இருக்கடி  
செய்ய முடியுமா? அட்டர்! ஒரு நடவை  
நாலு புறமும் நன்றாய்ப் பார், பார்த்துப்  
அதோ வில்லுப் பாட்டு நடக்கிறதே  
அங்கே உற்றுப் பார்! அம்மாநீரி சுற்  
பாறைகளைக் குடைந்து அற்புத ரதங்  
களின் வடிவங்களிலே அமைத்தவர்கள்  
சாதாரண மனிதர்கள்? முந்தாநாற்பயது  
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மாமல்லபுரம்  
எத்தனைய கொல்காலமான காட்சி அளித்  
திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கும்  
போதே எனக்கு உடம்பு சிலிர்த்திறது  
உனக்கு அத்தளகட உணர்ச்சி உண்டாக  
வில்லையா? உன் முன்னோர்களைப் பற்றி  
எண்ணும்போது உன் தோன்கள் பூசிக்க  
வில்லையா?

பெருமபாடையன் மீண்டும் பழிவாங்கு  
வதற்கு வந்தார்கள் காஞ்சிளியும் உரை  
புளையும் அழித்தார்கள் மதுரை வளையில்  
சென்றார்கள் நெடுமாற பாண்டியன் மட  
டும் நெடுவேலியில் சுளுக்கர் படை வயத்  
தடுத்து நிறுத்தித் தோற்கடித்திராவிடரால்  
இன்று வரை இத் தென்னாடு முழுதும்  
சுளுக்கர் ஆட்சியில் இருந்திருக்கும் அவ  
ையா?

"இவ்வளவு பார்த்தீயா, இவ்வளவு உலகில்  
எந்த அரசு சுவமும என்னைக்கும  
நீடித்திருந்ததாக நாம் கேள்விப்பட்ட  
தில்லை இராமர் பிறந்த இடவாகு குலத்  
துக்கும் ஒரு குடிவு ஏற்பட்டது சுளுக்கர்  
களை வீழ்த்த இரட்டை மண்டலத்தார்  
தோன்றினார்கள் இராமங்கள் சில  
சமயம் உச்சைத் திணவனம் அடைவதும்  
சில சமயம் தாழ்ச்சி உறுவதும் இயல்பு  
சில இராமங்கள் சில காலம் எவ்  
வனவோ உன்னதமாக இருந்து விட்டு  
இந்த இடம்தெரிவாமல் போய் விடு  
கின்றன. என்னுடைய முன்னோர்  
களையே பாடி கரிகால் வனவன், கின்னி

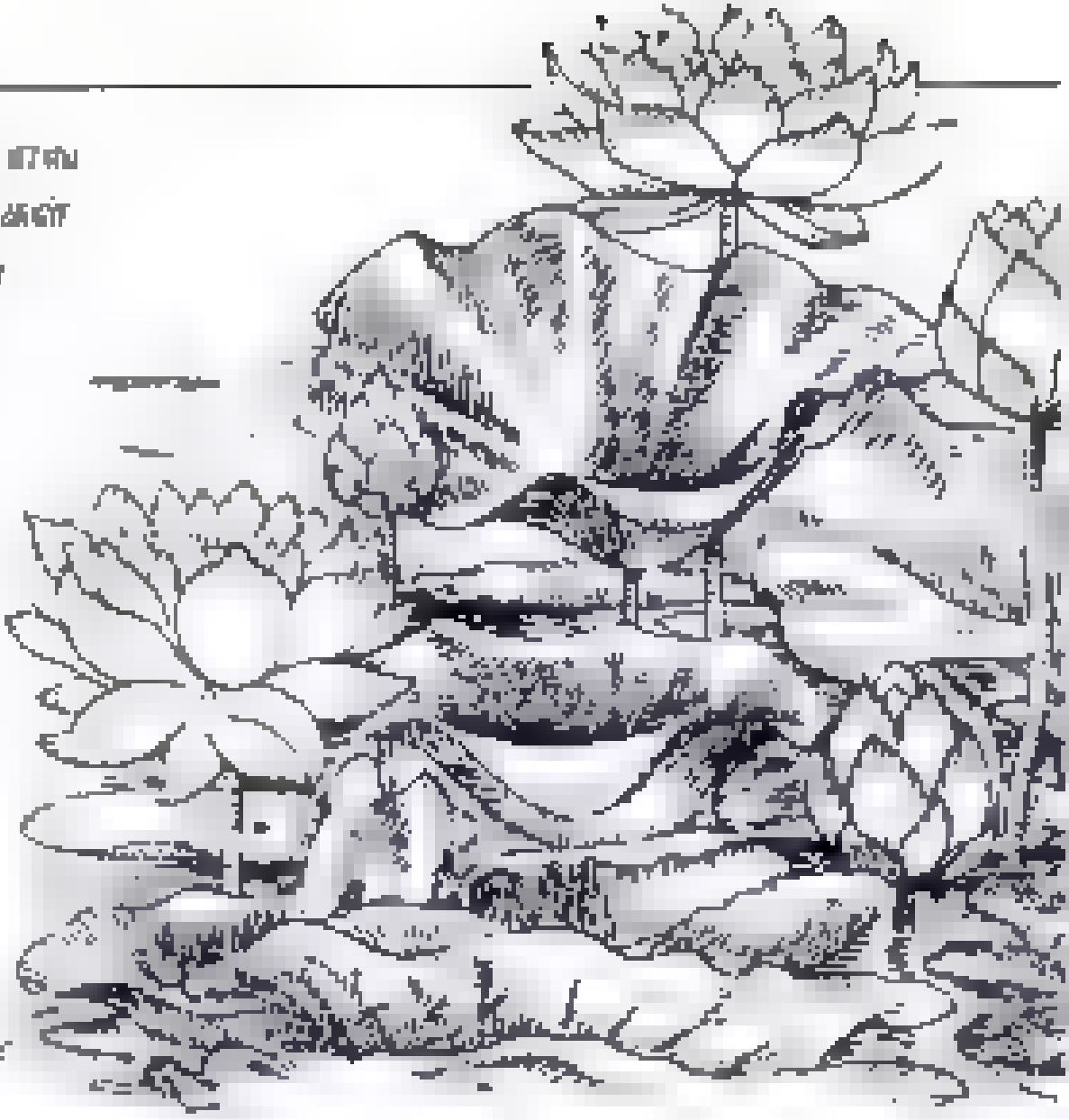


வனவன் முதலிய சோழ மன்னர்கள் எவ்வளவோ சீரும் சிறப்புமாயிருந்தார்கள் அவர்களைப்பெல்லாம் பற்றி இப்போது நமக்கு என்ன தெரிந்திருக்கிறது? கவிஞர்கள் சிலர் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடிவிருப்பதனால் அவர்கள் பேரையாவது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். கவிபாடிய பாணர்கள் உண்மையைத்தான் பாடினார்களோ, அல்லது நன்றாக மதுபானம் செயதுலீட்டு, மனம் போன போக்கில் பாடினார்களோ, நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் மகேந்திர பவவரும் மர்மவரும் இந்தச் சிறப்பரிவைச் சிருஷ்டித்தார்கள் இது ஆயிரமாயிரம் ஆகாடு காசம் அவர்களுடைய பெருமையை உலகத்துக்கு உணர்த்திக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள் செய்த காரியத்துக்கு ஈடாக நீயும் நானும் என்ன செய்கிறார்களோ? போர்க்களத்தில் பலவாறிரம் மணிதர்களைக் கொன்று குவித்திருக்கிறோம், இரத்த வெள்ளம் ஓடச் செய்திருக்கிறோம் உலகில் நம் பெயரை நிலைநிறுத்த வேறு என்ன செய்கிறார்களோ?"

இதைக் கேட்ட பார்த்திபேந்திரன் இவ்விதம் பேசுவது ஆதித்த கரிகாலனதான் என்று ஐயறும் பாவனையுடன் சிறிது நேரம் திகைத்திருந்தான் பிறகு ஒரு பெருமூச்சு விட்டு, "அரசே! போரையும் வீரதளையும் சூரித்துத் தாங்களே இவ்விதம் பேசுவது என்றால் நான் என்ன சொல்வதற்கு இருக்கிறது" தங்களுடைய மனம் இன்று சரியான நிலையில் இல்லை ஆளகயினரையே இப்படியே பேசுபவர்கள்! ஐயா! தங்கள் மனத்திலுள்ள வேதனை இன்னதென்பதை எனக்குச் சொல்லலாகாதா! தங்களுடைய வயிர நெஞ்சத்தைச் சிறிது திறந்து காட்டக்கூடாதா?" என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

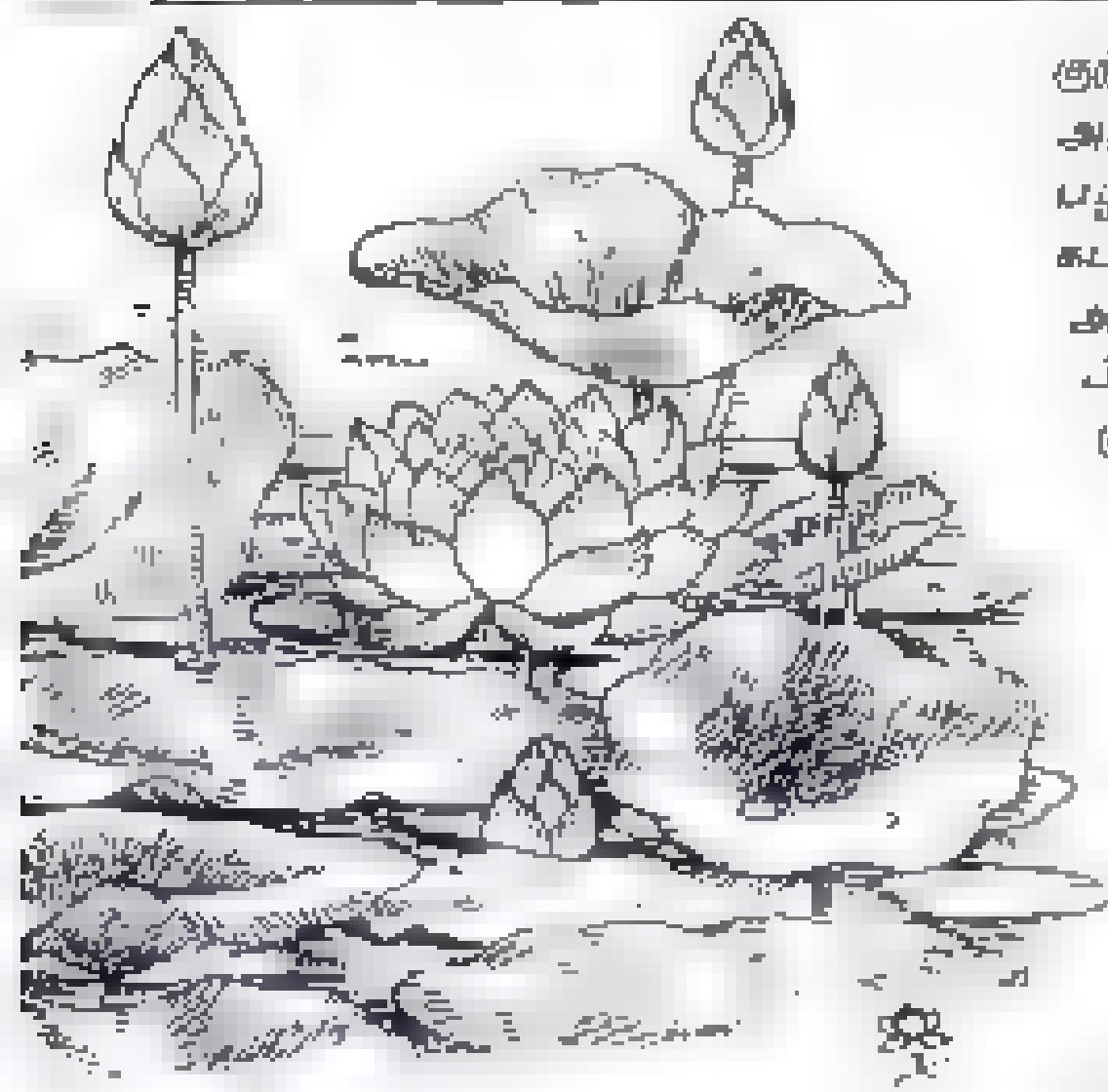
"பார்த்திபா! என் நெஞ்சைப் பிளந்து காட்டினேனாயின் அந்நஞ்சு என்ன இருக்கும், எவர் இப்படி என்று நினைக்கிறது?"

"அதைத்தான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன் கவாமி!"



"என்னைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும் இருக்க மாட்டார்கள் என் உயிரினும் தீவிய தங்கையும் தம்பியும் இருக்க மாட்டார்கள் என் உயிருக்குயிராகிய நண்பர்களாகிய நீயும் வந்தவததேவனும் இருக்க மாட்டார்கள் வஞ்சகமே வடிவான ஒரு பெண் அதில் இருப்பான் பாவமே உருவான பழுவூர் இளையராணி அதில் இருப்பான் நஞ்சினும் கொடியவனான குந்தினி என் நெஞ்சக்குளமே இருந்து என்னைப் படுத்தி எவக்கும் பாடடா இன்று வளர் வாயைத் திறந்து யாரும் நம் கொள்ளநலலை அன்னிடந்தான் இன்று சொன்னை" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கூறிய வார்த்தைகளில் தன்னின் ஐயத்தை விசிறு.

"அரசே! அதை ஒருவாறு நான் உலகத்தின் பழுவூர் இளையராணியின் பேசு வதமபோல்தெல்லாம் தங்கள் முகம் கறுத்துக் கண்கள் சிவந்து, சொல்ல முடியாத மனவேதனைகளை வெளியிட்டதைக் கொண்டு அந்தக்கை ஆளவ இந்தத் தருதியில்லா மோகம் எப்படித் தங்கள் நெஞ்சில் இடம்பெற்றது? அன்னியப் பெண்களைப்பெல்லாம் அன்னையெனக் கருதும் மரபில் தங்கள் வந்தவராயிரறே! பழுவேட்டையார் தங்கள் குலத்துக்கு மெதுங்காவ உறவினர்; பிராயம் முதிர்ந்தவர் இன்றைக்கு அவர்கள் நமக்குப்



பலகவர்களானாலும் முன்னால் அப்படி யில்லையே? தங்கள் தந்தையும் பாட்ட னாரும் அவரை எவ்வளவு மதித்து மரி யாகைத செய்தார்கள்? அப்படிப்பட்டவா அக்னி சாகுதியாக மணந்து கொண்ட பெண்களை... அவன் எவ்வளவுதான் கெடவனானாலும்... தாங்கள் மணத்தி லும் கருதலாமா?"

"கடாது. பார்த்திபா, கடாது! அது எனக்குத் தெரியாது என்றா நினைக்கிறாய்? தெரிந்திருப்பார்களேதான் இந்த மனவேதனை. அவன் பழுவேட்டளையரை மணந்த பிறகு என் நெஞ்சில் இடம் பெற வில்லை. அதற்கு வெகு காலம் முன்பே என் உள்ளத்தில் அவருடைய மோக விலகம் ஏழிவிட்டது. அதைக் களைந் தெதிய எவ்வளவோ முயன்றும் முடிய வில்லை. குற்றம் எல்லாம் அவன் பேரிட என்று தோன்றும்படி நான் பேசுகிறேன்

குற்றம் பாருடையது என்பதைக் கடவுளை அறிவார். பார்க்கப் போனால், பாவம் பழியெல்லாம் எங்களைப் படைத்த கடவுள் தனலயிலேயே விழ வேண்டும். அல்லது எங்களைச் சந்திக்கப் பண்ணிப் பின்னர் பிரித்து வயத்த விதியில் பேரிட குற்றம் சொல்வ வேண்டும்."

"அரசே! தந்தினி பழுவூர் ராணியா வதற்கு முன்னால் தாங்கள் அவனைச் சந்தித்ததுண்டா? எங்கே, எப்போது எப்படிச் சந்தித்தீர்கள்?"

"அது பெரிய கதை. இன்றைக்கு அதைக் கேட்க விரும்புகிறாயா?"

"கடாபவம் கேட்க விரும்புகிறேன். அதைத் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் எனக்கு மனநிம்மதியீராது. நாளைக்கு இவங்கை போகச் சொல்லுகிறார்களே? அங்கே சென்று என் கடமையைச் சரி வரச் செய்ய முடியாது. நினைமை இன்ன தென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு தங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டுப் போனால்தான் என் உன்னம் ஒருவாறு நிம்மதி அடைகும்!"

"நண்பா! எனக்கு ஆறுதல் சொல்லப் போகிறாயா? இந்த ஜன்மத்திலே எனக்கு ஆறுதல் என்பது கிடையாது. அடுத்த பிறவியில் உண்டா என்பதும் சந்தேகம் தான். உன்னுடைய மன நிம்மதிகளுக்கச் சொல்கிறேன் உன்னிடம் சொல்லாமல் தான் எனதுபோல ஒளித்து வைத்திருப்பதாக என்னவிக கொண்டு நீ இவங்கை போக வேண்டியதில்லை."

இவ்விதம் கூறி ஆதித்த கரிகாசன் நின்று நிதாலித்தான் பிறகு ஒரு நெடிய பெருங்குடி விட்டு விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஐம்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

## நந்தினியின் காதலன்

மு

தன் முதலாக என்னுடைய பள்ளிரவாடாம் பிராயத்தில் நந்தினியை நான் சந்தித்தேன். ஒருநாள் பழையாறையில்

எங்கள் அரண்மனையில் பின்புறத்தில் ஓர் ஓடாயில் தாலும் என தங் கையும் தம்பியும் ஓடம் விட்டு வினை யாடிக் கொண்டிருந்தோம். வினையாட்டு



முடிந்து ஓட ததிலிருந்து இரவக்ட பூத  
சோலை வழியாக அரண்மனைக்கு  
சென்றோம். வழியில எங்கள் பெரிய  
பாட்டி செமதியன் மாதேவியின் குரல்  
கேட்டது நாங்கள் அடங்கி விட்டோம் பாட்டி  
என் செவ்விரை வளர்ந்தவர்கள் பாட்டி

அச்சமல்ல உளவீடு மெலைய மேகத  
தன் உளவீடுகள் அந்த சிறு பெண்  
ளின் புகழை அவள் பார்த்துக்கொள்  
வாள்மேல் தெரியாது

தான் அப்பா சொல்லுவதன்  
என்று பார்த்துக்கொள்ள கேட்டது

சீடம் தாங்கள் ஓடம்  
லீட்டைப் பற்றிச்  
சொல்லுதற்காக அவரு  
டைய குரல் கேட்ட  
கொடி வீட்டுக்குள்  
புகுந்தோம் அங்கே  
பாட்டியைத் தவிர  
இன்னும் மூன்று பேர்  
இருந்தார்கள் மூன்று  
பெரிய ஒழுத்தி எங்  
களைப்போத்த பிரா  
வத்துச் சிறு பெண்  
மற்ற இருவரும் அவரு  
டைய பெற்றோர்கள்  
என்று தெரிந்தது  
அந்தப் பெண்ணைப்  
பற்றி அவர்கள் ஏதோ  
மா தெவடி களி ம  
சொல்லிக் கொண்டு  
நடந்தார்கள் நாங்கள்  
கொடி வீட்டுக்குள்  
புகுந்தோம் அவரு  
டைய குரல் எங்களைப்  
பார்த்தார்கள் ஆனால்  
அந்தச் சிறு பெண்  
ளின் கிழப்பினால்  
திரிந்து தெரியா  
கண்கள் எங்களைப்  
பார்த்தது மட்டுமே  
என கண்கள்கு  
தெரிந்தது. அந்தச்  
காட்சி இன்னதற்கு  
நினைத்துப் பார்த்தா  
லும் என மனக்கண்  
முன்னால் நிறுமிருந்தது..."

இவ்விதம் கூறிக்  
கரிகாலன் வாழ்த்து  
அண்ணாந்து பார்த்துச்  
கொண்டு மௌனமா  
சிறுந்தான் வானத்தில்

கரிகாலன் இந்த உலகத்துக்கு வந்து  
களையுநர் தொடர்ந்தான்

"பாண்டியன் ஓடர் வீட்டு வினை  
வாழ்பவளது பற்றி ஏன் தவனாக குந்தின  
தான் சொன்னான் அனதக் கேட பிறகு,  
மாதேவடிகள், என் கண்ணோ? இந்தப்  
பெண்ணைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு  
சூழிகையா யிருக்கிறான்? இவர்கள்  
பாண்டிய தேசத்தினிருந்து நமமுடைய  
சகரன் சிவபட்டர் வீட்டுக்கு வந்திருக்  
கிறார்கள். கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கே  
இருப்பார்கள் இந்தப் பெண்ணின் பெயர்  
தந்தினி. இவ்வளவு சில சமயம் உங்கள்  
வினையாட்டுக்களில் சேர்த்துக் கொள்  
கங்கள் இவள் உனக்கு நல்ல தோழியா  
யிருப்பாள்" என்றார் ஆனால் என்  
தவனாகு இது பிடிக்கவில்லையென்பதை  
நான் அறிந்து கொண்டேன் நாவகன்  
மூலமும் அங்கிருந்து அரசமனைக்குச்  
சென்ற போது நுந்தனா, 'ஆண்ணா  
அங்கே ஒரு பெண் தின்றானே? எவ்வளவு  
அவலட்சணமாக இருந்தான் பார்த்தாயா?  
அவளுடைய முகம் ஏன் அப்படிச்  
சுட்டான் முகம் மாநீர் இருக்கிறது'  
அவளுடன் நான் வினையாட வேண்டும்  
என்றாரே பாட்டி' அவள் முகத்தைப்  
பார்த்தால் என்னால் சிர்க்காமலிடுக்  
கவே முடியாதே! என்ன செய்வது?"  
என்றான் இதைக் கேட்தும் எனக்கு  
ஒரு முக்கியமான உண்ணா தெரிய  
வந்தது. அதாவது பெண்கள் பிறக்  
கும்போதே பொன்னாட்டின் பிறக  
கிறார்கள் என்பதுதான். ஒரு பெண்  
எவ்வளவு அழகுடையவளாயிருந்  
தாலும் இன்னொரு பெண் அழகா  
யிருப்பதைக் காணச் சகிப்பதில்லை  
எவ்வளவு சூலத்தில் பிறத்த பெண்களுக்கு  
ன்னே என் சகோதரி சௌந்தரியம்  
மிக்கவள் என்பது பிரசித்தமானது  
அவளுக்கும் இன்னொரு பெண் அழகா  
யிருப்பதைக் கண்டு பொறுக்கவில்லை  
இல்லாவிட்டால் அந்தப் பெண்ணைக்  
குறித்து ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்  
டும்? நான் என் சகோதரியை நேசுவ  
விடவில்லை அவளுக்குக் கோபம்  
உண்டாக்ருவதற்காகவே அந்த இன

னொரு பெண் அழகாவத்தான் இருக்  
கொள் என்று வற்புறுத்திச் சொன்னேன்  
இருவரும் அடக்கடி இதைப் பற்றி விவா  
தம் செயது சண்டை பிடித்தோம் எங்கள்  
சகோதரன் அருள்மொழியோ இந்தச்  
சண்டையின் காரணத்தை அறியாமல்  
இடைத்தான் பிறகு சில நாளைக்கெல்லாம்  
பாண்டிய நாட்டு யுத்தத்துக்குச் சென்ற  
என் தந்தையோடு நானும் புறப்படடுச்  
சென்றேன் பாண்டிய னசையத்தையும  
பாண்டியர்களுக்கு உதவியாக இலங்கை  
அரசன் அனுப்பிய னசையத்தையும பல  
நீடங்களில் முறியடித்தோம் கடைசியில்  
வீர பாண்டியன் ஓடி ஒளித்து கொண்ட  
டானார் அல்லது போர்க்களத்தில  
மடிந்தாரா என்பது அச்சமயம் தெரிய  
வில்லை வீர பாண்டியன் மறைந்ததும்  
பாண்டிய னசையத்துக்கு உதவியாக வந்த  
இலங்கை வீரர்கள் பிளவாயி ஓடினார்  
கள் அவர்களைத் தூத்திக் கொண்டு  
நாவகன் சேதுக்களர் வளரயிக்



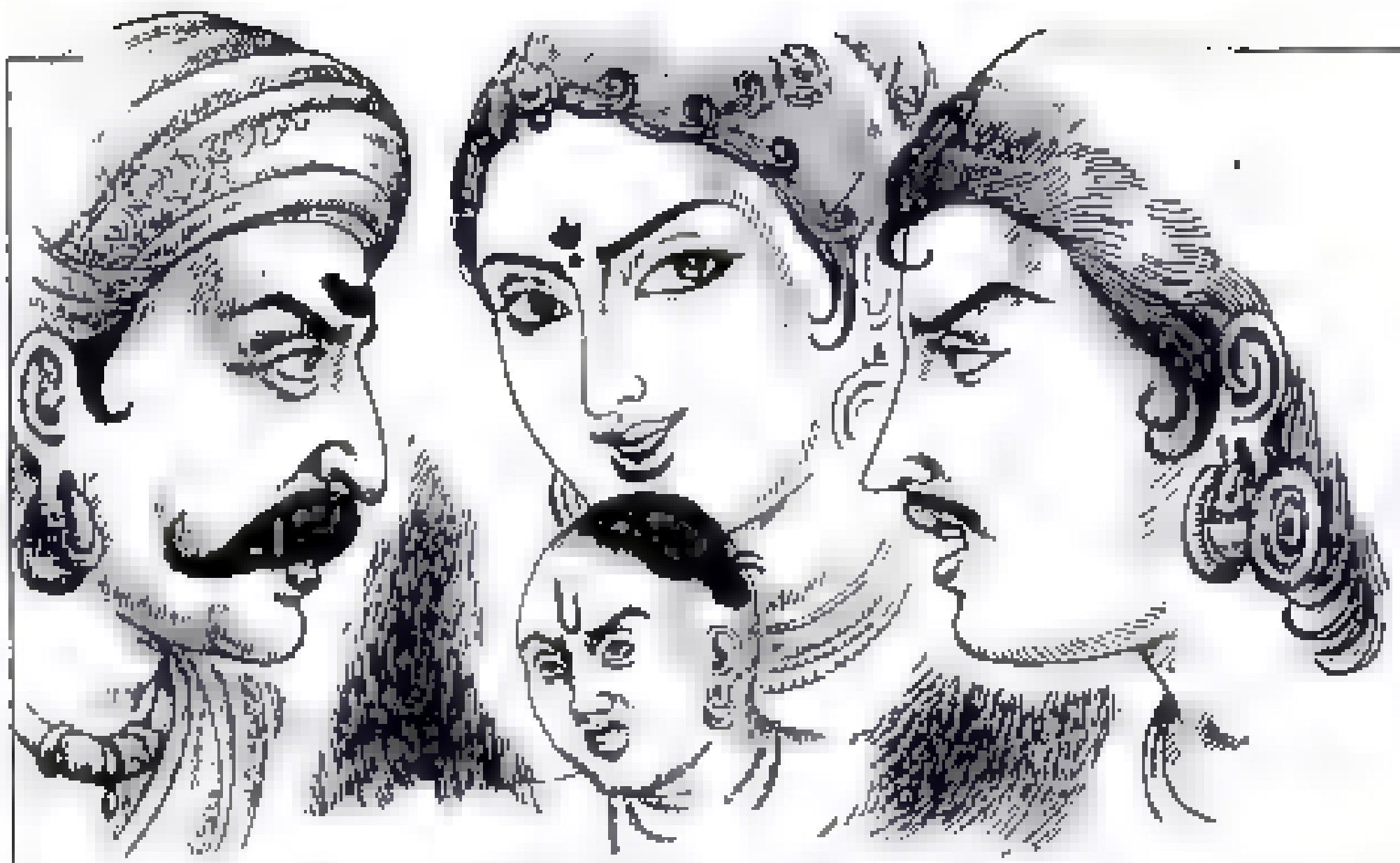


சென்றோம். இறந்தவர்கள் போக மற்ற வர்கள் கப்பலேறித் தப்பித்துச் சென்றார்கள் அடிக்கடி பாண்டியர்களுக்கு உதவி யாகப் படைகள் அனுப்பித் தொல்லைப் படுத்தும் இலங்கை மன்னர்களுக்கு எவ் தந்தை புத்தி கற்பிக்க விரும்பினார் கொடுமபாளூர்ச் சிறிய வேளாளின் தலை எமயில் ஒரு பெரிய படைபாளி இவங் கைக்கு அனுப்புவதென்று தீர்மானித்தார் இதற்கு வேண்டிய கப்பல்களையும் தளவாடங்களையும் சேகரிக்கச் சிதிது காலமாகிறது. ஆயினும் நாங்கள் அவ கேயே தாமதித்து, கப்பல்களில் படை களை ஏற்றி அனுப்பினோம். மாதோட டந்திலும் வீரர்கள் பத்திரமாய்ச் சென்று இறங்கினார்கள் என்று தெரிந்த பிறகே அவர்களுக்கு சோழ நாட்டுக்குத் திருமயி னோம்.

**இ**ன்னும் தான் பழையாறைக்கு வந்து சேர்வதற்குள் இரண்டு வருஷத் துக்கு மேலாகிவிட்டது. மதுரைப் பக்கத்திலிருந்து வந்திருந்த அர்ச்சகர் பெண்ணை நான் அடியோடு மறந்து விட்டேன் பழையாறைக்கு வந்து

பார்த்தபோது என் சகோதரியும் அப் பெண்ணும் அடையாளம் அறிய முடி யாதபடி வளர்ந்திருக்கத் தன்மேன் அவர்களிருவரும் மிக்க கிதேகத்துடன் பழகுவதையும் தன்மேன் நந்திவி வளர்த்திருந்தது மட்டுமல்ல ஆடை ஆபரணங்களினாலும் ஜோலித்துக் கொண்டிருந்தான் இது என் சகோதரியின் காரியம் என்று அறிந்தேன் நன்போலிவ லாமல் நந்தினி இப்போது என்னைப் பார்க்கவும் பேசவும் கூச்சப்பட்டான் அந்த நான் போக்குவதற்குப் பாடுபட் டேன் வேறு எதிலும் காரணாத இன்பம் அவனுடன் பேசிப் பழகுவதில் அடைத் தேன் இது எனக்கு அந்தச் சிறிய பிரா யத்தில் எவ்வளவு வியப்பை அளித்தது என்பதைச் சொல்ல முடியாது. காவேரி யில் பெருநீ வரும் புது வெள்ளத்தைப் போல என உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு புதுமை உணர்ச்சி பொங்கி, வெள்ளமாய்ப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இது என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருக்கும்





பிடிக்கவியலாதுபென்பதை விளரவிசேடீய களாடு கொண்டேன் நான் வந்ததினிருந்து குத்தனை அப்பெள்ளணிம வெறுபணைக் காட்டத் தொடங்கினான் ஒருநாள் எங்கள் பாட்டியார் மாதேவடிகள் என்னை அழைந்து, 'தத்தினி அச்சகர் விட்டுப் பெண்; நீயோ சக்கரவர்த்தி குமாரன் உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் இப்போது பிராயமும் ஆகிவிட்டது ஆகையால் தத்தினியிடம் நீ பழகுவது உசிதமல்ல' என்று புத்திமதி கூறினார் அதுவரை பாட்டியைத் தெய்வமென மதித்து வந்த நான் அப்போது அவரிடம் கோபமும் அவருடைய வார்த்தைகளில் அவமதிப்பும் கொண்டேன். அவருடைய புத்திமதியை மீறி நந்திளியைத் தேடிப் பிடித்துப் பேசிப் பழகினேன் இது நெடுங் காலம் திணைத்திருக்கவிலாது திடீரென்று ஒருநாள் தத்தினியும், அவருடைய பெற்றோர்களும் பாண்டிய நாட்டில் அவர் கருடைய ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார்கள் என்று தெரிந்தது. அப்போது எனக்குத் துக்கம் பொங்கி வந்தது. கோபம் என்னை மீறி வந்தது. துக்கத்தை என் மனதிற்குள் வைத்துக் கொண்டு கோபத்தை என் சகோதரியின் பேரில் காட்டினேன். நல்லவேளைவாகச் சில நாளானக்கெல்லாம் நான் வடக்கே பிரயாணப்பட நேர்ந்தது. திருமுனைப்

பாடியையும் தொடர்ந்து மண்டவத்தையும் ஆக்கிரமித்திருந்த இராஷ்டிர கூடப் படைகளின் விரட்டுவதற்காகப் புறப்பட்டு சோழ சைலயத்துடன் நானும் புறப்பட்டு வந்தேன் அப்போதுதான் நியம நானும் சத்தித்தோம் இளை பிரியா சிந்தைதா களானோம்.

**இ**ளையமான் அரசருடைய உதவி யுடன் நியம நானும் இராஷ்டிர கூடப் படைகளுடன் போரிட டோம். பாலாற்றுக்கு வடக்கே அவர் களாத துரத்தி அடித்துக் காஞ்சி தகரையும் ஊகப்பற்றினோம். அச்சமயத்திக் இவ்வளகயிலிருந்து கெட்ட செலதி வந்தது. நமது படை அங்கே முழிவடிக்கப் பட்டதென்றும் கொடும்பாளூர் சிறிய வேளார் இறந்து விட்டார் என்றும் தெரிந்தன இதைக் கேட்டுவிட்டு, அது வளையில் பாண்டியனத்தின் மத்தியில் பாளையக் குளையில் ஒளித்திருந்த வீரபாண்டியன், புற்றிலிருந்து பாம்பு புறப்படுவது போல வெளிப்பட்டு வந்தான் மறுபடியும் சைலயத்துத் திரட்டிக் கொண்டு மதுரை வயக் ஊகப்பற்றி மீளக் கொடியை ஏற்றினான். இதைப்பெல்லாம் கேட்ட போது உலக்கும எவக்கும் எப்படிப்பட்ட வீராவேசம் உண்டாயிற்று என்பது ரூபகம் இருக்கிறதவவவார் நாம்

இருவரும் உடனே புறப்பட்டுப் பழையாறைக்குச் சென்றோம். என் தந்தை சக்கரவர்த்திக்கு அப்போதே உடல் நலம்கொடுத்த கொடங்கிவிருந்தது காலகாலின் கவர்தீனம் குறைந்திருந்தது ஆயினும் சக்கரவர்த்தி பாண்டிய நாட்டுப் போர்க்களம் புறப்படச் சித்தமாயிருந்தார் வேண்டாம் என்று தான் அவரைத் தடுத்தேன் பாண்டிய சைன்யத்தை முறியடித்து மதுரைசை மீளும் கைப்பற்றி வீர பாண்டியனுடைய தளையையும் கொணராமல் சோழ நாட்டுக்குத் திரும்புவதில்லை என்று என் தந்தை முன்னால் பிரதிக்கொரு செயதேன் அப்பாது நீயும் என்னுடன் இருந்தாய் என் பிரதிக்கொருவன் ஒப்புக் கொண்டு என் தந்தை நம்மைப் பாண்டிய நாட்டுப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பினார் ஏற்கெனவே படைத் தளையம் வகித்துச் சென்றிருந்த கொடுமபாளூர் பூதி வீக்கிரம கேசரியின் தளையமயில் நாம் போர் செயல் வேண்டும என்று பணித்தார் அதற்குச் சம்மதித்து நாம் சென்றோம் வழியில் பெரிய பழுவேட்டரைவரைச் சந்தித்தோம். அவரைப் படைத் தளைய வரக்காமல் கொடுமபாளூர் வேந்தரை நியமித்ததில் பழுவேட்டரைவருக்கு அறிருபதி உண்டாயிருந்தது என்பதை அறிந்தோம்.

நம்முடைய போர் ஆவேசத்தைக் கண்டு சோழபதி பூதி வீக்கிரம கேசரியுடைய நம் துறம் பொறுப்பை நமமிட மே ஒப்புவித்துவிட்டார். நம்மவர் அந்த வந்தத்தில் நீயும் நானும் நம்ப முடியாத வீரச் செயல்களைப் புரித்தோம் என்று பெருமை கொள்வதில் யாதொரு தவறும் இல்லை. பாண்டிய சைன்யத்தை முறியடித்து மதுரைசைக் கைப்பற்றினோம் அத்துடன் நாம் இருபதி அடைந்துவிட வில்லை. மறுபடியும் பாண்டிய சைன்யம் தளையெடுக்க முடியாதபடி அதை நிர்மூலம் செய்துவிட விருக்கினோம் சித்தி ஒடிய வீரர்களை தாலா பக்கத்திலும் துரத்திச் சென்று ஓடுவர் மிச்சமில்லாமல் துலம்மை செய்துவிடுமபடி நம் படை வீரர்களுக்குக் கட்டணவிட்டோம். நாம் மட்டும் ஒரு வலிமையான படைபுடன

பாண்டியனைத் துரத்திக் கொண்டு போனோம். உயரமாகப் பறத்த மீனக் கொடி பாண்டியன் எந்தத் திசையை நோக்கி ஓடுகிறான் என்பதை நமக்குக் காட்டியது அந்தத் திசையை நோக்கி நாமும் சென்று அவனைப் பிடித்தோம் வீர பாண்டியனைச் சுற்றிலும் ஆபத்து தவிகள் மதில சுவரைப் போல பாதுகாத்து நின்றார்கள். சோழ நாட்டு வேளக்காரப் படைளையக் காட்டிலும் பாண்டிய நாட்டு ஆயுதவிகள் ஒருபடி மேலான வீரர்கள் மீன் வரங்கி ஓடுவதில்லையென்றும் தங்கள் உயிரை அளித்தாவது பாண்டிய மன்னனைக் காப்பாற்றுவோம் என்றும் சபகம் செய்தவர்கள் அது சாத்தியப் படாமற் போய், பாண்டிய மன்னனுக்கு ஆபத்து வந்து விட்டால், தங்கள் தளையைத் தாங்களே வெட்டிக் கொண்டு பலி கொடுப்போம் என்று சபதம் பூண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வீரர்கள் தங்கள் கடையை நிறையேற்றினார்கள் ஓடுவர் மிச்சமின்றி அவர்களைக் கொன்று தீர்த்தோம். இறந்தவர்களின் சுவங்கம் மலை மலையாயாக குவிந்தன ஆனால் அவர்களுக்கு நடுவில் வீர பாண்டியனை நாம் காணவில்லை மீனக் கொடியைப் பார்த்து நாம் ஏமாந்து போனோம். மீனக் கொடியைத் தாங்கிக் கொண்டு யானை ஒன்று நின்றது ஆனால் அதன் பேரிலோ பக்கத்திலோ பாண்டிய மன்னனைக் காணவில்லை வீர பாண்டியன் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுவதில் சமர்த்தன் அல்லவா? இப்போதும் அவன் ஓடிவிருக்கவாம் என்று சந்தேகித்து, படைகளைப் பிரித்து நாலாபுறமும் அனுப்பினோம்.



என நதிவின் இரு கரைகளோடு நீங்கள் எல்லோரும் விளரத்து சென்றீர்கள் நானும் கமலா இருக்கவில்லை: எவ்வளவு நதியில் இறங்கி மணலில் நடந்து தெற்கே சென்றேன் ஒரு தனிக் குதிரையின் குளம்படி மணலில் சில இடங்களில் பதிந்திருந்தது குதிரை போல வழியில் மணலில் இரத்தக் களையும்



காணப்பட்டது. அனாதப் பிடித்துக் கொண்டு தான் போனேன். எவ்வகை பாற்றின மத்தியில் ஒரு தீவு போல அமைந்திருந்த சோலைகளை அடைந்தேன். அந்தச் சோலைக்குள்ளே இருமாவின் கோவிலு ஒன்றிருந்தது. அனாதபொட்டி இரண்டொரு அர்ச்சகர் வீடுகள் இருந்தன. பெருமான் பூஜைக்குரிய பூ மரங்கள் அச்சோலையில் ஏராளமாக இருந்தன. ஒரு சிறிய தாமிரைக் குளம் பூத்துக் குழியிக் கொண்டிருந்தது. நன்கு உலக்கு ஒருவேளை சூரபகம் இருக்கலாம். அந்தச் சோலைகளைக் கடக்காவிட அதில் நம் வீரர்கள் யாரும் தயங்கித் தவறிக்கூடப் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று நான் கண்டிப்பான கட்டளைவிட்டிருந்தேன். இதற்குக் காரணம், அந்தப் பெருமான் கோவிலின் பூஜைக்குப் பங்கம் எதுவும் வரக் கூடாது என்று நான் எண்ணியது மாதிரி அல்ல. அங்கே இருந்த பாடலின் வீட்டில் என் உள்ளத்தைக் கவர்த்து என் நெஞ்சில் கோவிலு கொண்ட, பெண்ணரசி இருந்தது. தான் ஒருநாள் அந்தச் சோலைக்குள் நான் புதுத்தோது நத்தினியைப் பார்த்து விட்டேன். அவளுடைய கோலம் இப்போது சிந்தி மாறிப் போயிருந்தது. தளவக் கூந்தலில் ஆண்டான் வீக்கிரகதனதுப் போல முன்னால் மகுடமாகக் கட்டி அதில் பூமாலை சுற்றியிருந்தான். கழுத்திலும் பூமாலை தரித்திருந்தான். 'இது என்ன கோலம்?' என்று நான் கேட்டேன். அவள் என்னைப் பீரித்து வந்த பிறகு மானிடப் பாரதமும் மண்பாதிக்களம் என்றும் ஆண்டாளைப் போல கண்ணாணியை மண்புது என்று சங்கலபம் செய்து கொள்ள தாகக் கூறினான். 'இது வெறும் நாத்தியக் காரத்தனமாக எனக்குத் தெரையது. மானிடப் பெண்ணாவது கடவுளின் மண்புதுதான்' - ஆகவே அனாதப் பாரி அச்சமயம் விவகாரம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. 'அந்தம் முடியட்டும், பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று எண்ணினேன். அவளுக்கு ஏதேனும் உதவி வேண்டுமா என்று கேட்டேன். 'உங்கள் போர் வீரர்கள் யாரும் இங்கு வராதபடி செயல்பட்கள். இங்கே என்

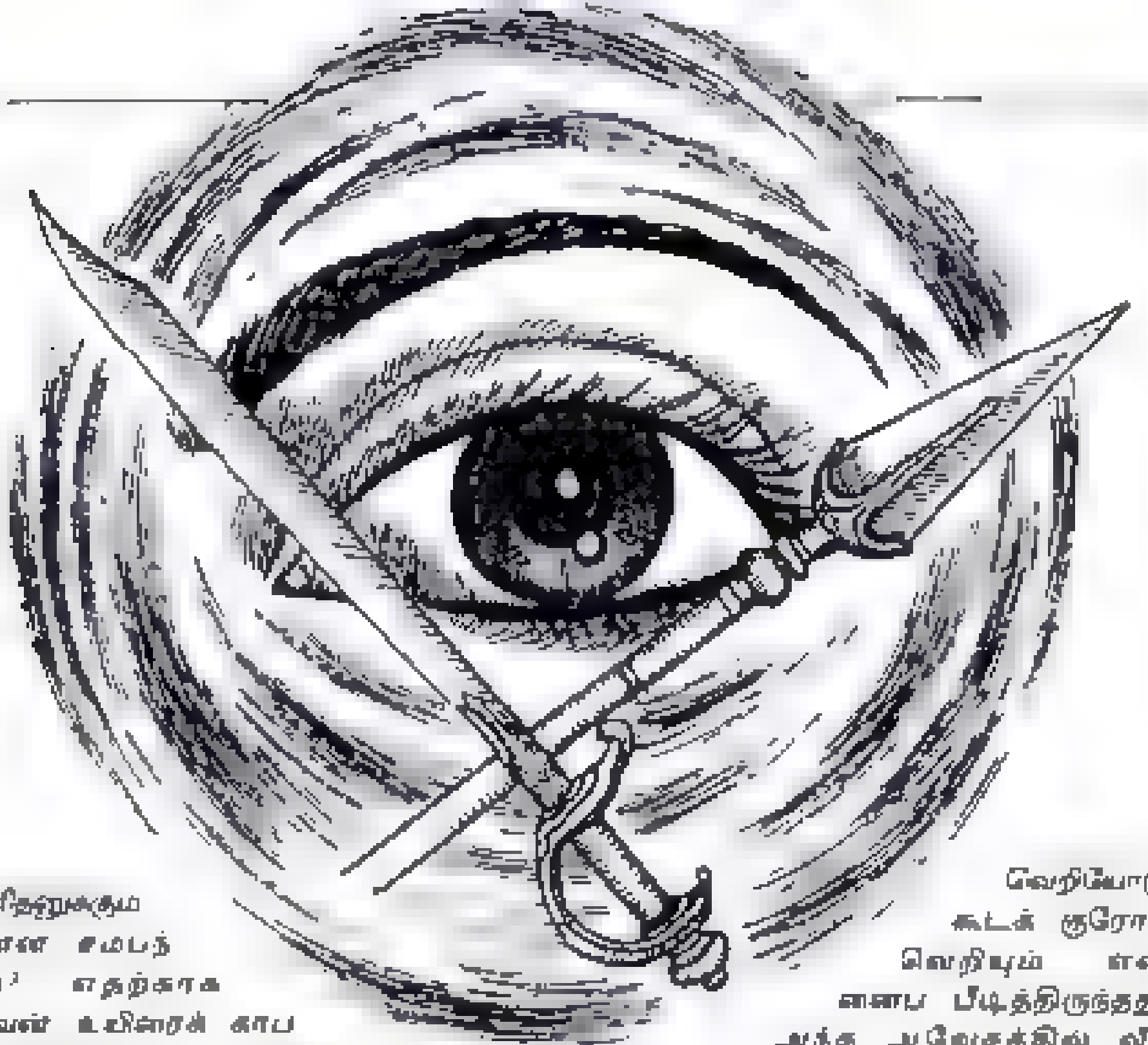
வயதான தாய் தந்தையர் மட்டுந்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண் தெரியாதவர்கள் திடகாத்திரனான என் தளமான் ஒருவன் உண்டு. அவன் இப்போது திருப்பதி யாத்திரை போயிருக்கிறான்' என்றான். அவன் கேட்டபடி அங்கே நம் வீரர் யாரும் வராமல் பார்த்துக் கொள்வதாக நான் வரக்கூறுதி. கொடுத்தவிடத் திருமலினை அபாதி இரண்டு மூன்று தடவை அவனைப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டதில் நான் கொண்ட பழைய மோகம் ஒன்றுக்குப் பதது மட்டவகு பெருகிக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. எனினும் பொறுமையைக் கடைபிடித்தேன். வந்த காரியத்தை முதல்ல முடிக்க வேண்டும் வீர பாண்டியத்துடைய தளமான் பழையாணைக்குப் போக வேண்டும். அதற்குப் பிரதீபாக நத்தினியை மணந்து கொள்ளத் தந்தையிடம் அனுமதி கேட்பது என்று முடிவு செய்தேன்.

'இப்படி நான் தீர்மானித்திருந்த நிலையில், ஒன்றைக் குதிரையின் குளம்படி அந்தச் சோலைக்குள்ளே போயிருப்பதைக் கண்டதும் அவ்விவாத விவரம் ஆத்திரமும் கொண்டேன். மேலும் சென்று பார்த்தபோது, அடாத்த மரங்களின் மறைவில் குதிரை கட்டியிருப்பதைக் கண்டேன். எனவே தயி வந்தவன் அந்தக் குடிசை வீடுகளில் ஒன்றில்தான் இருக்க வேண்டும். நத்தினியின் வீட்டுக்குச் சென்று பலகணி வழியாகப் பார்த்தேன். நன்பா! அங்கே நான் கண்ட காட்சி பரிக் கக் காய்ச்சிய இருமலினை என் நெஞ்சில் தீட்டியது போலப் பரிநிறிக் கிறது. ஒரு பழைய கயிறுக் கட்டிலில் வீர பாண்டியன் படுத்திருக்கிறான். நத்தினி அவளுக்குத் தாக்கத்துத் தண்ணீர் கொடுத்திருக்கிறாள். அவள் முகம் முன் எப்போதுமில்லாத காந்தியுடன் ஜோலித்தது. அவள் கண்களில் இரண்டு துளி கண்ணீர் ததுமலி நின்றது. என்னை யீர் வந்த ஆத்திரத் துடன் கதாஸ்ப படார் என்று உணர்ந்து நின்றது. கொண்டு உன்னை போனேன். காயங்களைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த நத்தினி என்னைக் கண்டதும் அதை

கருணை மீது உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்

உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்  
 உயர்ந்தவர்கள் மனநிலை உயர்ந்தவர்கள்





மனிதஹுக்ரும  
என்ன சமபத்  
தம' எதற்காக  
அவன் உயிரைக் காப  
பாற்றுமபடிக்க கேட்கிறாய்  
என்றேன்

"இவர் என காதலர்; இவர் என்  
தெய்வம், இவர் என்னை மணந்து கொள்  
ளச் சமமதித்திருக்கும் தயாளன்" என்றுள்  
நந்தினி

"காயம் பட்டிருந்த வீரபாண்டியனைப்  
பார்த்துக் கொஞ்சம் உண்டாகியிருந்த  
இரக்கமும் எனளிடமிருந்து அகன்று  
விட்டது. இந்தப் பாதகன் சண்டாளன்  
எப்படி என்னைப் பழி வாங்கி விட்டான்!  
என் இராஜாங்கத்தையே கைப்பற்றியிருந்  
தாலும் பாதகம் இவனை என் உள்ளத்திலு  
ருடி கொண்டிருந்த பெண்ணரசியை  
யலலலா அபகரித்து விட்டான்! இவனி  
டம் எப்படி இரக்கம் காட்ட முடியும்?  
முடியவே முடியாது

"நந்தினியை உதைத்துத் தள்ளி விட்டு  
அவனைத் தாண்டிக் கொண்டு சென்று  
வானின் ஒரே வீச்சில் வீர பாண்டியனு  
டைய தலையை வெட்டி வீழ்த்தினேன்  
அந்த நாய்க்க பம்புகர செயலை இப்போது  
தினைத்துப் பார்த்தால் எனக்கு வெடகமா  
யிருக்கிறது ஆனால் அச்சமயம் யத்த

வேறியோடு  
கடக் குரோத  
வெறியும் என்  
னாப பீடித்திருந்தது  
அந்த ஆலேசத்தில் வீர  
பாண்டியனைக் கொன்றுவிட்டு

அந்த வீடின் வாசற்படியைத் தாண்டி  
போது நந்தினியை ஒருமுறை திருமபிப  
பார்த்தேன். அவளும் என்னைக் கண்  
கொட்டாமல் பார்த்தான் அதைப்  
போன்ற பாவை இத்தப் பூவுலகில் நான்  
கண்டதில்லை. அதிலு காமக் குரோத  
லோப மோக மத மாற்கரியம் என்னும்  
ஆறு வித உணர்ச்சிகளும் அக்தனை  
நெருப்பு ஜுவாலைகளாகக் கொழுந்து  
விட்டு எரிந்தன அதன் பொருள் என்ன  
வென்று எத்தனையோ தடவை எண்ணி  
எண்ணிப் பார்த்தும் எனக்கு இன்றுவரை  
தெரியவில்லை!

"அதற்குள் என்னைத் தேடிக்கொண்டு  
நீரம் இன்னும் பலரும் வந்து விட மாகள்  
வீரபாண்டியனுடைய தலையற்ற உட  
லையம் இரகதம் சிவிய தலையையம்  
பாரததுவிட்டு எலகோதம் துயகேரவும  
செய்தீர்கள் ஆனால் என்னுடைய நெஞ்  
சில் வீந்திய பர்வதத்தை வைத்ததுபோல்  
ஒரு பெரும் பாரம் அழுக்கிக் கொண்  
டிருந்தது

தொடருபு

# யொன்னியின் செவ்வன்

ஜம்பகத்தாறாம அத்தியாசாரி

அந்தப்புர சம்பவம்

**U**ல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் காஞ்சியில் மகேந்திர பல்லவ சக்கரவர்த்தி அரசு புரித்த காலத்தில் நூடெய்கும மகா பாரதக் களையைப் படிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். பெளத்த சமண மதங்களின் பிரசாரத்தினால் மக்கள் சாதுக்களாகப் போஷிருந்த தமிழநாட்டில் மீண்டும் வீர உணர்ச்சி தனிர்ந்துப் பால வேண்டும் என்பதற்காக அந்த ஏற்பாடு செய்தார் பாரதக் களப் படிப்பதற்கென்றே பல உணர்களில் பாரத மண்டபங்கள் கட்டினார் அவர் தொடங்கிய ஏற்பாடு இன்னமும் தொடர்வதை மண்டலத்தில் தடைப்படாமல் நடந்து வந்தது. இரண்டாம் மக்கள் மண்டபங்களிலே இறந்த வெளியிலே கடிப் பாரதக்

களத் கேட்பார்கள் பாரதப் பெருங் களையும் பாரதத்திலுள்ள கிளாக் களையும் பாடபடிபடி பண்ணிலும் வசனத் திலு ம அமைத்து வீரரேவ சத்துடன் கொல்லக் கடிப் பாடினிகள் பலர் தோன்றினார்கள். அர்ச்சுனன் தீர்த்த பாத்துரை சென்றிருந்தபோது மணி புரி எய அடுத்த வளத்திலு மணிபுரி



கல்கி கலெக்டர்

மேய் 66

ராஜகுமாரியான சிதிராங்கினைக் கண்ட  
பாண்டி நல்குமகாதல் கொண்டு தாகவா  
சிதிராங்கினது அரவான் என்னும் அந்  
நாமப் புதலையே பிறத்தான் மனைநட்டிரு  
கோமகளுகது அர்ச்சுனனால் பிறத்த மக  
னாதலால் அரவான் மகா வீரனாயிற்று  
தான் பாரத சூத்திர நடக்கப் போகிறது  
என்று அறிந்து அவற்றும பாகம் வர  
படைவில் சேர வந்து சேரத்தான் போர்  
தொடங்குவதற்கு முன்னால் சகல இலா  
சனங்களுமே போருக்குப் மகா வீரனை  
இன்னொரு ஒருவனைக் களப்பல்  
கொடுக்க வேண்டும் என்ற பேச்சு வந்த  
போது, "இதோ நான் இருக்கிறேன் என  
னைக் களப்பலியாகக் கொடுங்கள்"  
என்று அரவான் முன்வந்தான் அவனைக்  
காட்டிலும் சிறந்த வீரன் காஞ்சும பாண்ட  
வர் பக்கத்தில் இல்லாதபடியால், தானாக  
முன் வந்த அரவானையே பல் கொடுக்க  
வேண்டியதாயிற்று

தொழிலாளர்களின் கட்சியின் வெற்றிகரமாக  
தான் உயிர்ப்பாது தியாகம் செய்வதன் விரைவான  
வாழ்வின் கனாத் தயிழ் மக்களின் உள்ளத்தின்  
கொள்ளை கொண்டு துரோகத்தை  
அமைதிநாகரிக கொள்கை கட்சியின் இடங்கள்  
வெவ்வேறு பக்கத்திலே அரவாறுகின்ற  
கொள்கை கட்சி இருவழி நடத்தினார்கள்

மாமல்லபுரத்து ஐந்து ரதங்களின் அருகே அளந்தவு நடந்த அரங்கக் களம் மடிவடை துற விட்டதாகத் தோன்றியது மூன்று உலகமும் உடைபட கதர்த்த மாய சக்கரவாதநி வாழ்க" கோப்பாக்கேசரி ஆதித்த கரிகாலர் வாழ்க என்று பல நூல்களில் எழுந்த கோஷங்கள் காணிறோமென்று வந்தன கனக கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் எழுந்து களையத் தொடங்கினார்கள்

“கனக நாத நறு வீட்டில் மயங்கியவர்கள்  
சிந்து நோத்தில் தீரம்பி வந்து விடுவார்  
என்றான் கரிகரலன்”

“அரவான் கதை முடிந்தது. ஆனால் தாங்கள் சொல்லி வந்த கதை இன்னும் முடிவடையவில்லை?” என்றுள் பார்த்துப் பன்.

“இந்தப் பிராயத்தில் மனவயமானின்  
மனை திடத்தைய பார்! இன்னமும்  
தடுத்தி வளரவில்ல கன விழித்துக் களை  
கேட்கப் போகிறா பார்” என்றான் கரி  
காலன்

"தொண்டு கீழமாகிற வளரவில் உயி  
 ரோடிருப்பது அவ்வளவு அஞ்சலமான  
 காரியமா" உயிர் எதிரொலியா கழிமா  
 காதிருக்கா காதிருக்கா தூக்கம் நி  
 யாமல் கனக கேட்கப் போகிறார்கள்"

திருக்கோவலூர் மிலாடுடை யாவது  
அப்படிச் சாதாரணக் கிழவர்களைத்  
தேடித்து எடுத்தோம். எத்தனைப் பேர்க  
ளாங்களைப் பார்த்துவர் அவர் மனை  
மரணின் வயதிலுந் தாம் உயிரோடிரு  
போமா எனச் சந்தேகம். திருந்துவா  
அவ்வாறு போல இடமாயிருக்க மர  
டோம்."

"அரசை" பழைய காலத்து மணிதூக்கள்  
 மீ. ப. பதி ௩ பக்கங்கள் காண்ப. ௩ நூல்  
 கிறது.

“இது எவ்வளவு கடினம்?”

[illegible]

'பார்த்திபா' தந்திவி உணர்மயில்  
அரசகா வ் பெ ப்பாப அல்ல அவநா  
ஸடய பிறபனபக குறித்து ஏதோ ஓர்  
இரகசியம் இருக்க வேண்டுமே.."

“தந்திரிணி பாரதநாட்டை மகனாபதிருந்ததால்  
எண்ண” அர்த்தமாக மகனாபதிருந்ததால்  
மகனாபதி அந்த மகனாபதி தந்தது ஏன் என்று  
அவ்வது அந்நாட்டை மகனாபதி தந்தது  
தந்தது என்று அந்த தந்தது தந்தது  
பெரிய பழுவேட்டை மகனாபதி பாரதநாட்டை  
எவ்வெவ்வாறு வழியில் அவ்வாறு பாரத  
தார உடலை தந்தது உகாவைத் தந்தது  
உடலைத் தந்தது என்று அந்நாட்டைத்  
தில் அந்நாட்டை”

தொடர்ந்து அந்த இயக்கத்தின் எங்கும்  
அதிகாரமாதாரம் இருக்கிறது.

எனது திருமணத்தால் அந்தக் கிழவன்  
 உடம்பு, இளமையை உடையவனாகி விட்ட  
 எனது என்டனத்தையே

"இல்லை இல்லை! ஒரு காலத்தில் என்னங்கு கிருஷ்ணத்திற்கு எது பரிசாய்வினா? நிஜம் வீர பரிசைப் பரிசாய்வுக கிருஷ்ணத்து

அவன் உபநைக் காப்பாற்றி முயன்றான்,  
இந்தத் தொண்டி மிழவன் பணந்து  
தொள்ள எவ்வாறு சம்பந்தமான? அந்த  
தொண்டியைதான் அஞ்சலம் காத்திருந்தது"

எனக்கு அது ஒன்றும் அதிகம்  
மாகத் தொன்றவில்லை, துயர்  
தவக்குடைய செவ்வை  
தினந்தொல்தான் அதிகம்  
மர்விகுகிறது. சோழ  
குடித்தன பரம  
வாய்க்காள

பாண்டியன் தொண்டியைத் தந்தும் ஓடி  
முனிவன் தொண்டியிலும் தொண்டியை  
ஒரு வீர பாண்டியன் என்று பெயர் சூட  
புக கொண்டான் - அவருக்கு அடைக்  
கடம் கொடுத்து மர்விகினைக் கட்ட  
வளவத் தாங்கி கமலா விட்டுவிட்டு  
வந்தீர்களை அந்த என்னவிலாவதான்  
அதிகந்திலும் அஞ்சலம் காத்திருந்தது  
ஒன்று அவனையும் அங்கேயே கத்தியால்  
வெட்டிப் போட்டிருக்க வேண்டும்  
அதற்கு விஷயமில்லாவிட்டால் காலை  
பரம காலை, மர்விகி கட்டித் தொண்டி  
கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும்" இந்த  
தொண்டி ஒன்று செயலாமல் கமலா  
விட்டு விட்டு வந்தீர்களே! இப்போது

எனக்குக் கூட ரூபகம் வகுந்தது.  
அரசே! அந்தக் குடிசைவின்  
வாசலில் தாங்கள் வீர பாண்டியன்  
உடலைத் தாக்கிக் கொண்டு கத்து  
போட்டார்கள் தாங்கள் அனை  
வரும் வெறி கொண்டு வரவளப  
போல் வெற்றி முழக்கம்  
செய்தோம் அதற்கு  
நீளில் குடிசைக்குள்ளே  
விழுந்து விமமல சத்தம்  
ஒன்று வந்தது. "அது யார்?"  
என்று தான் கேட்டேன்  
யாரோ அர்ச்சகர் குடும்  
பத்துப் பெண்கள், ஏற்  
கெளவே அவர்கள் பீதி  
பாடந்து அதிகவகிப்ப  
போய்க்குகிறார்கள்  
நீங்கள் யாரும் உள்ளே  
போக வேண்டாம்!"  
என்றார்கள் வெற்றி வெறி  
யில் இருந்த தாங்களும்  
அதைப் பொருட்படுத்த  
வில்லை, உடனே எல்  
லோருமாக வீர பாண்டி  
யனுடைய தலைவை எடுத்த  
துக் கொண்டு கிணம்பி  
ளோம். தாங்களும் எங்  
கருடன் வந்தீர்கள்  
ஆனால் எங்கள் கனிப்பி  
லும் கொண்டாட்டத்தி  
லும் அவனல்லாதத் தாங்  
கள் கவத்து கொள்ள  
வில்லை. உற்சாகம் குன்றிக்  
கொண்டபபட்டார்கள் தான்

காரணம் கேட்டேன், தாங்கள் ஏதோ சமாதானம் சொன்னீர்கள் தங்களுக்கு ஏதேனும் பலமான காரணம் படபிடுக்குமோ என்று நான் சந்தேகித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று இப்போது நோயாளியைப் பார்த்துப் பற்றிச் சொன்னார்.

"என் உடம்பில் ஒன்றும் காயம் படவில்லை. பார்த்திபா' உள்ளத்தில் என்றும் ஆறாத காயம் படாது விட்டது வீர பாண்டியன் படுத்துக் கிடந்த கட்டிலிலிருந்து முன்னால் வந்து அவன் மருத்துவன் என்கிற உயிர் பிச்சை கேட்ட கட்டி என மணந்தது விட்டு அகலவில்லை நான்' அவன் கேட்டதைக் கொடுக்காமல் போய் விட்டோமே!" என்று என் மனம் பதைபதைத்தது என உயிரைக் கொடுக்காத சமூக சீர்தரம் வீர பாண்டியனை உயிர்ப்பித்து அவனிடம் சேர்க்க முடியாமலானால் அவர் படிவே நான் செயதிருப்பேன் இது முடிவாகியதால் என்னை நான் நோய்க்கொண்டேன் பார்த்திபா' நம்முடைய வல்லமையைப் பற்றி நான் எவ்வளவு நினைத்துக் கொள்கிறோம் தமரால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமேயில்லை என்று கூறி இறுமாப்பு அடைகிறோம் அரசர்களிடம் மகிழ்ச்சியை அடைத்துக் கொடுத்து என்று ஒன்றை கவடிகளில் எழுதி வைத்திருப்பதைக் கேட்டு விட்டு, அனாதைகளை உணவாகிவந்து தமர் வீடுகளை அரச ஆவால் உடனடி விட்டுப் பிரித்து போன ஆவனாய் நினைப்பது கொண்டு வந்தால் உணவாகிவந்து தமர் வீடுகளை அரச குலத்தில் பிரிந்த காரணத்தால் இருந்திருக்கிறது" நம்மால் உயிரை வாங்கத்தான் முடியும் ஆனால் உயிரைக் கொடுக்கும் சக்தி மனிதர்களால் பிறந்த காரணத்தால் இல்லை.

அப்படி இலங்கைக்குப் பித தயங்கி அந்த வல்லமையைத் தங்களுக்கு இருந்ததால், எவ்வளவு தவறான காரியம் நடந்து போயிருக்கிறது' பாண்டியனாக மறுபடியும் உயிரைக் கொடுத்திருப்பார்கள் அவன் மீண்டும் எவ்வளவு மனம் பொந்தில் போய் ஒளித்திருப்பான் பாண்டிய நாட்டு அரசு ஒருவேளை இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கிறதா' இவ்வளவு ஒரு பெரிய பொருள் கண்டிருக்கிறது' என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

பலவா' நீ பெண் குலத்தை வெறுக்கும் துர்ப்பாக்கியதால் காரணம் என்றான்

இன்னம்தென்று நீ அறிய மாட்டாய்' அதனால் நீ இவ்வளவு பேசுகிறாய்.

"ஆம், நான் எந்தப் பெண்ணுடைய கணம் வளையத்திலும் சிக்கவில்லை நான் ஆனால் தங்கள் அந்தரங்கத்துக்குரிய கண்பை எந்தவாறுகளைப் படுத்திப் புறம் நகரம் எனது கண்டாஜம் மலகதிப் பலனை இனிப்பவன் ஆகவேனா மேலே அவ்வளவு தங்களுக்கு எவ்வளவு கட்டி ஒரு பிடித்திருக்கிறது இவ்வளவு அரசே."

"ஆகா' கடைசியில் வந்தியத்தேவன்' உன் கை விட்டால் வளையம்' ஏது இந்த தளையே நான் அவனை மறந்து விட்டால் என்று பார்த்தேன்."

"ஆம், அவனைப் பற்றி உண்மையைச் சொன்னால் தங்களுக்குக் கட்டபாகவே இருக்கும் அந்தப் பிச்சை விட்டு விட்டு உயிரைப் பிரித்து என்ன நடந்தது அரசே' நல்லியை மறுபடியும் தாங்கள் சந்திக்கவே இல்லை' வீர பாண்டியனாக சந்திப்பை எப்படி நினைப்பது பழகியுள்ளவரை மணத்தான் என்று அவனைக் கேட்கவே இல்லை."

"வீர பாண்டியனைக் கொன்ற இடத்தில் வெற்றிக் கோபுரம் கட்டப்பட்டுப் பிறகு நீங்கள் எல்லாம் பாண்டியர்களில் படுத்துத் தாங்களிடம் எனக்கோ தரக்கூடிய வரம்பில்லை. அவனை மறுபடியும் பார்க்க வேண்டுமே என்று என உடம்பிலுள்ள ஒன்று போன்ற துடிக்கது அவ்வளவு பார்த்து ஏதேனும் சமாதானம் சொல்ல வேண்டுமே மலகதி கேட்க வேண்டுமே என்று வந்தேன் மற்றொரு சமயம் அவன் பெரிய எவ்வளவு பொருள் எழுந்த கோபத்தைக் கொட்ட வேண்டும் என்று ஆவதே உடம்பிலிருந்து எப்படியாவது அவ்வளவு பார்த்தாலேயுரிய மனநிலை ஏற்படாது. சீர்தர நாட்டுக்குத் திருமயிப் போக முடியாது என்று தோன்றியது ஆகையால் நாளிரவில் நீங்கள் வரும் அந்தமால் பாண்டியன் தந்து பறப்பாடுகளை நிரை ஏற்க சேன தோள வலகை நதியின் நடுவில்லாத தலை அடைந்தேன் மனம் பதைபதைக்க, உடம்பெல்லாம் நடுங்க, கால்கள் நாளிட நதியில்லி தந்து திரங்கி மென் மென் நடந்து பெருமையாகக் கையிடுகிற அருகில் கொன்றேன் அங்கேயிருந்த குடிசைகள் எல்லாம்

எரிந்து சாமரவாகிக் கிடப்பதைக் கண்ட  
 உ. எ. லு. ந. வ. யாதிக்கனும் வ. யாதிக்க வந்தி  
 லும எரிந்த குடிசைகளைப் பக்கத்தில் உட  
 காரத்து புலம்பிக் கொண்டு நத்தாரகன்  
 இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கிச் சென்று  
 பார்த்துவிட்டு அவர்களதான் முன்னே ந  
 தடைய நந்திவிளையப் பழையாளர். அவர்  
 மன்னாத கொடும் துருத்தி அழைத்து வந்த  
 வர்கள் என்று தெரிந்தது என்னென்ப  
 பார்த்ததும் அவர்களுடைய துருத்தி மீதி  
 உடம் பண்டம் வந்த ஆயின் முதலில் அவர்  
 களால் எதுவுமே போசு நடவடிக்கையால்  
 கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்களைத்  
 ஸ்திரியப்படுத்தி விசாரித்தல் ஆற்றுகத்  
 துக்கங்களில் இத்தக ஸ்ரீமத்குமார் அவர்  
 களுடைய மாதத் குமாரி இத்தகாளாம்  
 அவ்வந்தர்ப் பிரதம காலம் என்று அறிந்து  
 அவ்வன்ப பார்த்து வரப் போய் நத்தார்  
 களாம் நத்தினி அவர்களுடைய வர  
 பறுத்து விட உளராம் மனம் போய்ப்பு  
 நடந்து பழக்கமுள்ள அந்தப் பிடிவந்தக்  
 காரப் பெயர்ச்சியை ஒன்றுச் சேரும் பிடி  
 யாயல் அவர்கள் மடமே போய் வந்தித்  
 திருமயி வந்தாராளாம் வழியில் சேர்ந்த  
 சில மரமாகப் ஒரு பெண்ணைக் காலம்  
 உடம் ஸ்கையலும் கட்டி எரித்து கொண்டு  
 நத்த சிவதன்ம பல்லந்தராகப் போய்  
 மரவறையத் அவர்கள் பார்த்தாராளாம்  
 வந்த காலத்தில் இத்தகைய விசீதங்கள்  
 நினைந்து இவ்வடி என்று என்னவி அவர்  
 கருத்தி அந்தக் போகவும் பயந்து  
 கொண்டு விட வாக இத்தக வந்து சேர்ந  
 தாராளாம் வந்து பார்த்தால் குடிசைகளை  
 மீதி எரிந்து நடத்தள்ளாரம் நந்திவி  
 ளையலும் காலம்விளையாரம் இத்த விவரத்  
 தைச் சொல்லிவிட்டு அச்சாகவும் அவர்  
 மன்னவீரம் 'இவ்வாசை' எங்கள் மகள்  
 எங்கே' எங்கள் அருமைக் குமாரி எங்கே'  
 என்று கதறவாரகள் அவர்கள் நந்தினி  
 யின் உண்மைப் பெற்றோர்கள் அவர்  
 லென்று எனக்கு முன்னம் தெரிந்து ந  
 தது இப்போது அது சேன் நிச்சயமாகிறது  
 உண்மையில் பெற்றவர்கள் உத்தரவு  
 இப்படித் தவிராக விட்டு விட இம் போயி  
 ருப்பாரர்களர் ஆனகவால் அவர்கள்  
 போய் எனக்கு இத்தக போன்றுப் போய்  
 உண்மையில் நந்திவிளைய காலம்  
 பற்றிச் சொல்ல முடியாத துக்கம்  
 உறம் இத்தகைய வன் நத்த சங்க

மகள் எந்த சிவதன்மத் தேடிப் போய்  
 நீங்கலும் எரிந்து செத்துப் போய்கள்"  
 என்று வயிறுறொச்சல் தீர் அவர்களைச்  
 சந்தித்து விட்டு திருமயிப் போய்து வந்த  
 வந்தான் மாதங்கத் வந்து சேர்ந்தான்  
 நீங்கள் எல்லாம் நன்றாகத் தாவக்கி  
 கொண்டு நந்திகள் நான் போனது  
 திருமயி வந்தது ஒன்றுமே வாகனில் வந்த  
 கும தெரியாது"

ஆம் இவ்வாசை தெரியாது நான்  
 அதற்குப் பற்றும் இத்தகைய காலமாக  
 இதைச் சொல்லாம தங்கள் மனத்தில் சில  
 ஸ்வத்துக் கொண்டு நத்ததை நன்றிதரல்  
 விவப்பாசிக் கருத்து சித்தக் தாமதநுக்கு  
 இவ்வளவு மயிவந்த தங்கள் நத்த  
 கொள்வீர்கள் என்று நான் களவிலும்  
 என்னவிலும் தவறாமல் விளைய  
 நான் இத்தக நத்த சங்கம், உ கொள்  
 வாமல் இத்தக நத்த மட்டென் என்ற  
 ரான் பார்த்துடன்

"ஆனால் நீ என்னுடைய நிலையில்  
 இவ்வளவு பார்த்துப்" இத்த சங்கம்  
 வந்தான் என்னுடைய நிலையில் இத்த  
 துக்கம் முடியாது என நிலையில் இத்த  
 துக்கம் நீ மட்டும் நத்த கொண்டு  
 படிப்பாய் என்று யார் சொல்ல முடியும்"  
 என்றான் கரிகாலன்

"அரசே' நடந்து போனதைப் பற்றி  
 இப்போது நமக்குள் விவாதம் வேண்டாம்  
 அப்படி என்ன நடந்தது' நந்திவிளையப்  
 பிறகு எப்போது பார்த்தீர்கள்' பழுவூர்  
 இவ்வாசை' விளையார்' அதற்கு  
 முன்னமேயா"

அதற்கு முன்னம் நான் பார்த்து ந  
 தான் வன் பழுவூர் ரான் ஆகிய நத்த  
 மட்டான், பழுவூர் உளவரின் கவி  
 மானம் நடந்த போது நன்றம் தீரம் களில்  
 இவ்வளவு அதைச் செய்து வந்த போது நான்  
 இவ்வும அரும நப்போடு பெரிசு மகான்  
 மது சங்கத் திவ்வில் இத்தக போ'  
 அதற்குச் சில நாளைக்குப் பற்று வந்த  
 வந்தான் மட்டான் பெரிசு நத்த  
 அத்தக மட்டம் வந்திருக் என்பதைப்  
 பற்றிச் சத்தகம் எதுவும் இத்தக கூறு  
 என்று நான் என தந்தான் மட்டான்  
 மந்தப் போகாளும் சேர்த்து அத்த ஏற்  
 பாடி விவாதங்கள் பற்று நத்தகருத்  
 காரவது துப் போதான் சதவது துப்ப



போட்டுவிடப் போகிறார்கள் என்ற பயம் அவர்களுக்கு இருந்ததோ என்ன? 'இளவரசுப் படம் கட்டியதோடு பரகேசரப் படம் அளித்து என் பெயர் லேபே கல்வெட்டு சாஸனம் ஏற்படுத்தும் உரிமையையும் அளித்தார்கள் 'இனி இச் சோழ சாமராஜ்யத்தை ஆளும் பொறுப்பு முழுதும் உங்ககே என்று என் அருமைத் தந்தை மனதார், வாயாரக் கூறினார் அனை நாட்டார் நகரத்தார் அமைச்சர்கள், தனபதிகள் அனைவரும் ஒப்புக கொண்டு துய்கோஷம் செய்தார்கள் இந்தக் கோலாகலத்தில் நான் நத்தினியை அடிபோடு மறத்திருந்தேன் ஆனால் பட டாபிஷேகச் சடங்கு நடந்து முடிந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவளை நான் என்றும் மறக்க முடியாத சம்பவம் நேர்த்துப் பழைமையான சோழர் குலத்து மணி மகுடத்துடன் என்னைச் சக்கரவர்த்தி அந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துப் போனார் என் அன்னவீடும் பாட்டியிடமும் மற்ற அந்தப்புர மாநாட்டும் ஆகிய பெறுவதற்காக அழைத்துப் போனார் என் னைத் தொடர்ந்து என் சகோதரனும் முதன் மந்திரியும் பழுவேட்டையாரகனும் வந்தார்கள் அந்தப்புரத்தில் வலது மிகுந்தாயமார்களோடு என் தங்கையும் அவளுடைய தோழிகளும் மற்றும் பல இளமங்கலரும் கூட்டமாக தினதாரர்கள் எல்லாரும் ஆடை ஆபரணங்களினால் ஜொலித்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சியினை மவர்த்த முகங்களோடு எங்கள் வரவை ஆவழிடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் ஆனால் அதனை நகல்களிலும் ஒரே ஒரு முகத்தான் என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது அது நத்தினியின் முகத்தான் சிறிது சாமபராயப் போனார் என்று நான் என்னவிய் தந்த என் இவ் தேவனத்தான் அவள்' அந்த அரண்மனை அந்தப்புரத்துக்குள் அவள் எப்படி வந்தாள்' அவ்வளவு பிரமாதமான ஆடை அலங்காரங்களுடன் ராணிகளுக்குள் நடுநாலகமான மகாராணியாக அங்கே எப்படி திறகிறாள்' அவள் முகத்தில்தான் என்ன மத்தகாசம்' அவளுடைய செனத் தரியம் முள்ளைக் கட்டி ஓடிக் பத்து மடங்கு அதிகமாயிருப்பது எப்படி' சில கனா நேரத்திற்குள் என் உன்னம் பறபவ

ஆகாசக் கேடவ களாகக் கட புளி: டது சோழ சாமராஜ்யத்துக்கு உயவன என்று நான் முடி ஆடிக் கொண்ட அன் னைய தினம் உன்னமேயே இவ் கேடவ வர்த்து ரனில் அதிர்ஷ்ட தினம் ஆகப் போகிறதா? என் உன்னிதனதுக் சவர்த்த ராணியை என் பட்ட மகிஷ்காசகவும் அடைமப போகிறேனா ஏதோ ஓர் அந்த சம்பவம் இருந்த ஜாலத்தினால் மறந்த சக்திரீனரால், அவலிதம் நடக்கப் போகிறதா? இப்படி தான் என்னவிக் கொண்டிருக்கையில் என் அன்னவ வரன் மாத்திரி முன்னால் நின்றார் அப்ப நேர வத்து 'குழந்தாய்!' என்று சொல்ல என்னை ஆசிரவதித்து சச்சி போருதான்' அந்த சம்பவத்தில் உங்கம் எதிர்பார்த்த அச் சம்பவம் நடந்து விட்டது என் தந்தை 'ஆ' என்று ஒரு கூச்சலிட் விட்டுத் திரும்பிவந்து தனாபிக் கருங்கி விழந்து மூர்ச்சை அடைத்தார் உடனே, அவ் விடத்தில் பெருங்குழப்பமாகிவிட்டது நாயுடம் மறா எல்லாரும் சக்கரவர்த்தி வைத் தூக்கி உடகார வைத்து மூர்ச்சை தெய்வியி மாதல் கவனம் செலுத்த வேண்ட என் அன்னவையையுடன் பாட்டி செட்டியான மாத்திரியைவந்த தவிர மற்ற மாத: அன்ன வரும் உன்னே சென்று விட்டார்கள் நத காகாகச் சிக்கிரத்தில் ராசனா தெய்வியு விட்டது என் சகோதரி நத்தனவனைத் தன் இடத்துக்கு நான் அழைத்துச் சென்று, 'நத்தினி அங்கே எப்படி வந்தாள்' என்று கேட்டேன் தந்தின் பெரிய பழுவேட்டையாரை மனந்து கொண்டு இப்போது உங்கம் அன்னவ ராணியாக வினங்குகிறாள் என்று குத தனம் சொன்னான் என் தெய்விக் கூரிய சட்டி பரவந்தது நன்னா' போர்க்களங் களில் எத்தனை பேர் முறை நான் கரவம் பட்டதுண்டு. ஆனால், 'நத்தினிதான் பழுவேட்டையாரை என்று கருகவை கூர்வதனால என் தெருசிக ஏறுபட்ட கரவம் இன்னும் ஆறவில்லை' என்று நத்தித் திரிவான் கூர்வ குள் றுண்டி தெருசை அடிககிப் படித்துக் கொண் டான் தெருசில் அவருக்கு இன்னும் வலி இருந்து வந்தது என்பது உங்கராகத் தெரிக தது

## மாயமோகினி



ஐம்பத்தேழிடுத்து அவ்வளவாக அனுதாபம் இல்லாமலே கரிகாலன் கதைபைக் கேட்கக் கொண்டு வந்த பார்த்திபனும் இப்போது நெஞ்சு உருகி விட்டது. தன்னுடைய கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீர்

ஸரத் துஸ்டத்துக் கொண்டான்.

அரவே ஒரு பெண்ணின் பேரில் ஏற்பட்ட காதலினால் இப்படிப்பட்ட துன்பம் உண்டாகக் கூடாது என்று நினை

கனவிலும் கருகிவிட்டான். இளவரசு பட்டாமிக்கை நடந்த அன்று இப்படி ஓர் அனுபவம் தங்களுக்கு நீர்ந்தது என்று எவர்களுக்கெல்லாம் தெரியாது. அனையாவ, தாங்கள் மனச்சோர்வுடன் இருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்ட அம்ம என்னெவ்வளவோ பரிதாபப் பேச்சுகள் பேசித் தங்களைச் சந்தோஷப்

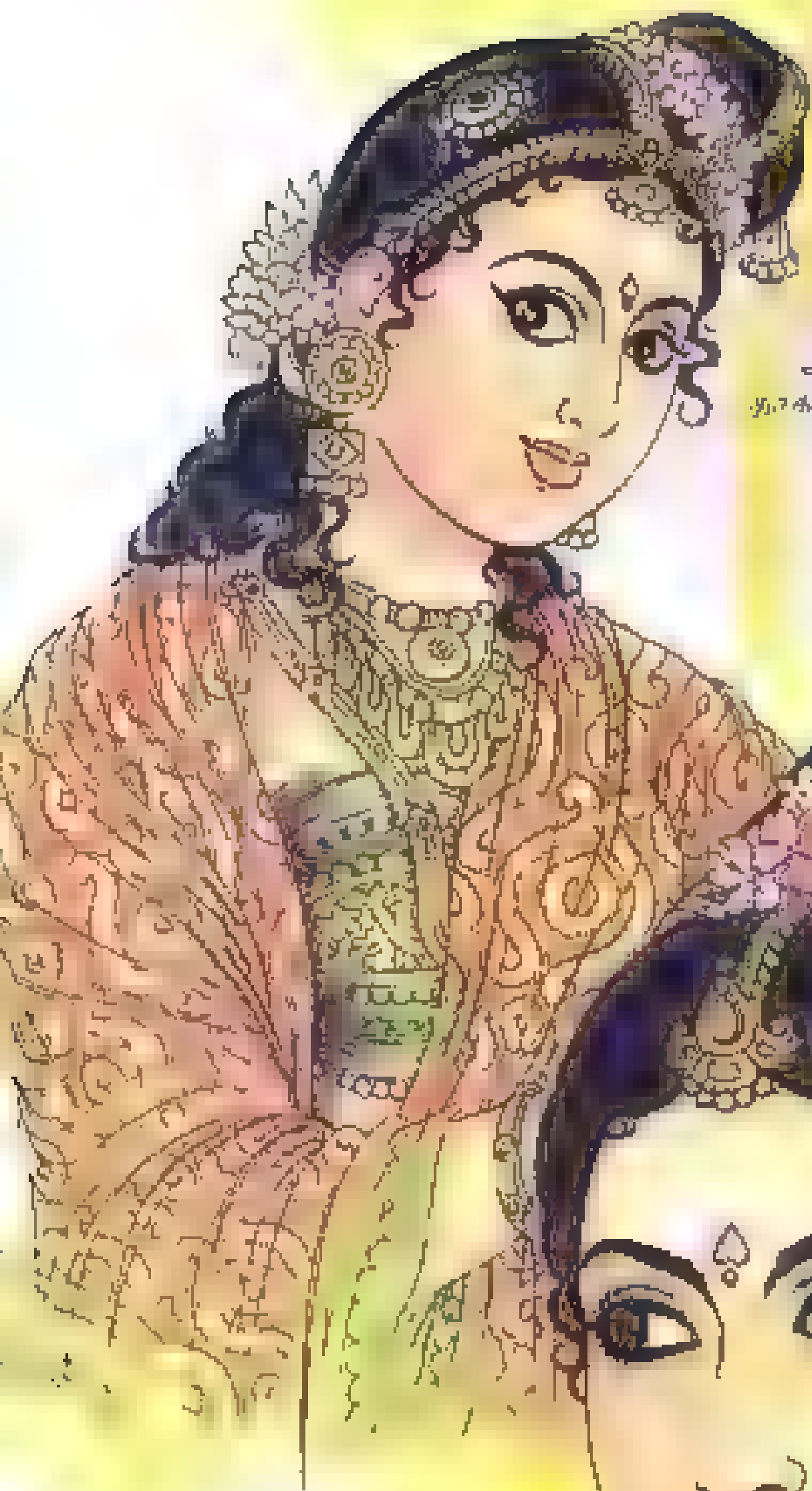


இதன் பரிகாரம் விக்ரவரம்  
இப்போது எனக்கு திண்ணை வருகிறது”  
என்றான்

“ஆம், நீங்கள் பரிசுரம் பெறும்

பெயர்வர்கள் என்னை உற்சாகப்படுத்துப  
பார்த்துக்கள் என்னுடைய ஆடம்ப  
தாமத்தில் தான் சேவலப் போகும் மகத்  
தான் காரியங்களுக்காக பற்றிப் பெயர்வர்கள்  
இவ்வளவுக்குந்து இமயம் வளையில  
சோழ சமராஜ்யத்தை அன்றைய தினமே  
விஸ்தரித்து மீட்டர்கள் இன்றைய கடை  
கூடுது சென்றும் இராஜ்யங்களைக் கைய  
பெயர்வர்கள் அந்த உற்சாகவரம்  
எனக்கு இன்னும் குரபம் இருக்கிறது  
அவ்வளவு எனக்கு கவனம் துன்ப  
மல்குத்து என்பதும் திண்ணைக்கு  
இருது பிறகு உற்சாக தான் என்னை  
நடுத்தம் பற்றித் தரவரமனைக்  
குடி கூப்பிட்டு அனுப்பினான்  
பேரகவரம், வேண்டாம்  
என்று என மனத்தில ஒரு  
பேரதாட்டம் எழுந்தது  
கனம் சிவம் போவதென்று  
தடிவு செவ்வேன் பல  
வளையங்களில் எனக்குத்  
கருணை நிறை





திராவிடர்கள் அம்மகனில் உதேவநாதர்  
பித்தர்த்து பிசாசுள்ள கிசாமலி  
செய்தான் அம்மகனின். 4. உதேவநாதர்  
உண்மையாகத் திருநாடு  
கொள்ள உதேவநாதர் அருது  
புரத்திக் கிசா திருநாடு அம்மகன்  
மதந்தான் அம்மகன் திருநாடு திருநாடு  
அம்மகன் திருநாடு அம்மகன் அம்மகன்  
திராவிடர்கள் அம்மகன் திருநாடு திருநாடு





ணம் இல்லை. சேரழ சாம்ராஜ்யத்தின் சிம்மாசனத்தில் சக்கரவர்த்தினியாக வீற்றிருப்பதாக உத்தேசம் தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் சொல்லுங்கள். பழுவேட்டரை யார் இருவரையும் கொன்றுவிட்டு, சுந்தர சோழனரசர் சிற்றையில் அடைத்து விட்டு, சக்கரவர்த்தியாகி என்னைத் தங்கள் பட்டமகிஷியாக்கிக் கொள்கிறதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள்! என்றான். 'ஐயோ! என்ன பயங்கரமான வார்த்தைகளைச் சொல்கிறாய்?' என்றேன். 'காயமடைந்து படுத்துக் கிடந்த பாண்டியனை என் கண் முன்னால் கொன்றது பயங்கரமான காரியமில்லையா?' என்று நத்தினி கேட்டான். இதனால் என் குரோதம் கொழுந்து விடத் தொடங்கியது ஏதேதோ வெறி கொண்ட வார்த்தைகளை உளறி அவளை நிந்தித்துவிட்டுக் கிளம்பினேன். அப்போதும் அவள் என்னை விடவில்லை. 'இளவரசே! எப்போதாவது தங்களுடைய மனத்தை மாற்றிக் கொண்டால் என்னிடம் திரும்பி வாருங்கள். என்னைச் சக்கரவர்த்தினியாக்கிக் கொள்வதெனத் தங்கள் மனம் இடம் கொடுக்கும் போது வாருங்கள்!' என்றான். அன்று அவனை விட்டுப் பிரித்தவன் பிறகு அவளைப் பார்க்கவே இல்லை! என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

இதைவெல்லாம் கேட்டுப் பயங்கரமும் திணைப்பும் அடைந்த பார்த்திபேந்திரன், "அரசே! இப்படியும் ஒரு ராட்சணி உலகில் இருக்க முடியுமா? அவனைத் தாங்கள் மறுபடி சந்திக்காததே நல்லதாய்ப் போயிற்று!" என்று கூறிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

"அவனை நான் போய்ப் பார்க்க வில்லை என்பது சரிதான்! ஆனால் அவன் என்னை விட்டபாடிக்காவ. பல்லவா! இரவும் பகலும் என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து என்னை வதைக்கிறான். பகலில் நினைவிலே வருகிறான். இரவில் கனவிலே வருகிறான். ஒரு சமயம் முகத்தில் மோகனப் புன்னகையுடன் என்னைக் கட்டி அணைத்து முத்தம் கொடுக்க வருகிறான். இன்னொரு சமயம் கையில் கூரிய கத்தியுடன் என்னைக்குத்திக் கொல்ல வருகிறான். ஒரு சமயம் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கி விம்மிக் கொண்டு வருகிறான். வேறொரு சமயம் தலைவிரி கோலமாய்க் கண்ணங்களைக் கைகீரல்கவினால் பிறாண்டிக் கொண்

டும் அலறி அழுது கொண்டும் வருகிறான். ஒரு சமயம் பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல் பயங்கரமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு வருகிறான். இன்னொரு சமயம் அளமதியான முகத்துடன் ஆறுதல் சொல்ல வருகிறான். கடவுளே! அந்தப் பாதகி என்னை எப்படித்தான் வதைக்கிறான் என்று சொல்லி முடியாது இன்று மாலை பாட்டன் கூறியது நினைவிருக்கிறதா! நான் ஏன் தஞ்சை போகக் கூடாது என்பதற்கு ஏதேதோ காரணம் கூறினார். உண்மையில் நான் தஞ்சை போகாமலிருப்பதற்கும் என் தந்தையைக் காஞ்சிக்கு வரவழைக்க விரும்புவதற்கும் காரணம் நத்தினிதான்..."

"அரசே! கேவலம் ஒரு பெண்ணுக்குப் பயந்து கொண்டா தஞ்சைக்குப் போகாமலிருக்கிறீர்கள்? அப்படி அவள் என்ன தான் செய்து விடுவாள்? வஞ்சனையாக விஷம் வைத்துத் தங்களைக் கொன்று விடுவாள் என்று அஞ்சுகிறீர்களா?..."

"இல்லை, பார்த்திபா, இல்லை! இன்னமும் என்னை நீ தன்றாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவள் என்னைக் கொன்று விடுவாள் என்பதற்காக நான் அஞ்சவில்லை. அவளுடைய இஷ்டப்படி என்னைச் செய்ய வைத்து விடுவாளோ என்றுதான் பயப்படுகிறேன். 'உன் தந்தையைச் சிற்றையில் போடு' உன் தங்கையை நாட்டை விட்டுத் தூர்த்து' 'இந்தக் கிழவனைக் கொன்று என்னைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்று' என்று அந்த மாயமோகினி மறுமுறை சொன்னால், எனக்கு அப்படியெல்லாம் செய்யத் தோன்றிவிடுமோ என்று பயப்படுகிறேன். நண்பா! ஒன்று நத்தினி சாக வேண்டும்; அல்லது நான் சாகவேண்டும்; அல்லது இரண்டு பேரும் சாக வேண்டும். இல்லாவிடில் இந்த ஜன்மத்தில் எனக்கு மன அளமதி கிடை யாது!" என்றான் கரிகாலன்.

"அரசே! இது என்ன பேச்சு? தாங்கள் ஏன் சாக வேண்டும்? எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்! இவங்கைக்கு அப்புறம் போகிறேன். உடனே தஞ்சாவூர் சென்று அவளைக் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன். ஸ்திரீ ஹத்தி தேரவும் எனக்கு வந்தால் வரட்டும்..."

"அப்படி ஏதாவது செய்தால் உன்னை என் பரம் வைரியாகக் கருதுவேன்.



தந்திரியைக் கொல்லத்  
தான் வேண்டுமென்றால், என்னு  
டைய இந்தக் கையிலாலேயே அவனைக்  
கொல்லுகேன். கொன்றுவிட்டு என்னையும்  
கொன்று கொண்டு மாளுவேன்! வேறொருவர்  
அவனுடைய கண்ணு கிரகில் நுழைந்தால் கேடு செய்  
வதையும் என்னால் பொறுக்க முடியாது! நண்பர் நீ  
தந்திரியை மறந்துவிட்டு அவனைப் பற்றி நான் சொன்ன  
தெல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு பாட்டன் சொன்னபடி  
நீ நானாக்கே புறப்பட்டு இலங்கைக்குப் போ! என் சகோ  
தரன் அருள் கொழிப்பா எப்படியாவது வற்புறுத்தி இங்கே  
அழைத்து வர்! அவனை இங்கே இருக்கச் செய்வோம்.  
பாட்டனும் பேரனும் போகித்து என்ன கென்றுமோ செய்து  
கொள்ளட்டும். நாம் இலங்கைக்குச் செல்வோம். மீண்டும்  
கப்பல் ஏறிப் பெரும்படைபுடன் கிழக்கு கடல்களில் செல்  
வோம். சாலகம், புஷ்பகம், கடாரம் முதலிய தேசங்  
களுக்குச் சென்று வெற்றிக் கொடி நாட்டுவோம்.  
மீறகு மேற்கே திரும்புவோம். அரபு,  
பாரஸீகம், மீசிரம் முதலிய நாடுகளுக்குச்  
சென்று அங்கெல்லாம் தமிழர் வீரதனங்  
யும் புலிக் கொடியையும் நினைந் நாட்டு  
வோம். பாரத்திபர் அந்த நாடுகளில் எங்  
காம் கறுபு என்னும் கட்டுப்பாடு இந்த  
நாட்டில் உள்ளது போல கிடையாது  
என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அரசர்கள்  
குமுகன் இஷ்டம்போல அவர்களுடைய  
ஆட்சியின் கீழ் உள்ள ஏதகப் பெண்ணை  
யும் அழைத்துச் சென்று அந்தப்புரத்தில்  
சேர்த்துக் கொள்வார்







கனாம்!..." என்றான்  
கரிகாலன்

பார்த்திபன் இசுற்து மறு  
மொழி சொல்லுவதற்குள்  
திருக்கோவலூர் மன்னவாரன்  
அங்கு வந்து சேர்ந்தார். "அரவான்  
கனகசபை போல் அற்புதமான கனக  
இந்த உலகத்திலேயே கிடையாது. நீ  
இப்போது கொள்கை கொண்டிருந்த  
எத்த நாட்டிலும் கிடையாது. ஆனால்  
இன்னுமா நீங்கள் தூங்காமல் பேசிக்  
கொண்டிருக்கிறீர்கள்! பார்த்தி  
பேந்திரா! நாளைக்கு இலங்கைக்குப்  
புறப்பட வேண்டும் என்பது  
உனக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா!"  
என்றார்.

"அதைப் பற்றித்தான் தூங்  
காமல் பேசிக் கொண்டிருக்  
கிறோம்!" என்றான் பார்த்தி  
பன்.

பொன்னியின் செல்வன் முதல்  
பாகம் முற்றிற்று. அடுத்த இதழில்  
இரண்டாம் பாகம் ஆரம்பமாக  
கிறது.



# கல்கி

KALKI 19.7.98 ரூ. 4.50

பொன்னியின்  
செல்வன்